

Giới thiệu Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua

Truyện Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua tác giả Tiêu Cửu Ly bộ truyện ngôn tình sủng kể về một sinh viên xuất sắc của học viện y xuyên không qua thành Hậu Uyển Vân – tướng môn thứ nữ vô cùng sắc sảo và xinh đẹp.

Thành công mang theo đồ cưới phong phú mà mẹ cả giữ cho đích tỷ giả nhập hào môn thế gia.

Vào cửa hào môn như chiến trường, bất quá nàng đường đường là người xuyên qua nên không sợ!

Nàng đắc ý đào đất mở chiến trường mới, thu thập tiểu thiếp, xa lánh chị em dâu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Con gái tướng môn

Mùa xuân sắp đến, ánh sáng mặt trời ấm áp đem theo gió xuân, tà tà chiếu vào cảnh lan đang hé nở hương thơm bay xa, trên bức tường loang lổ, làm ngói xám trắng phủ lên một màu vàng nhạt.

Lưu ma ma kéo miếng vải bọc xanh trắng hơi nhăn, đem ấm sắc thuốc nóng hằm hập ôm vào trong lòng. Ở góc tường, hai ba tiểu nha hoàn vừa mới tiến phủ đang ngồi, một đám còn rất trẻ, tuổi xuân phơi phới có thể bóp ra nước. Có hai tiểu nha hoàn thông minh đã làm lâu ở trong phủ, thấy Lưu ma ma đến đây, vội vàng cười hi hi cúi đầu chào, giòn tan nói: “Lưu ma ma hôm nay đến sớm.” Dưới chân lại như bị đóng đinh, cổ tình không bước lên tiếp ấm sắc thuốc trong lòng Lưu ma ma.

Mất Lưu ma ma nhìn lá rụng đầy trên đất, ánh mắt có chút không hồn giận, quát lớn nói: “Sáng tinh mơ liền lười nhác, nhìn xem trên đất bản thành cái dạng gì, liền biết ngay là nhân hạ nói chuyện phiếm, cẩn thận ta nói lại với ma ma quân sự, cẩn thận da của các ngươi.”

Tiểu nha đầu mặc áo xanh liếc cái xem thường, nhà ra vô hạt dưa, chỉ vào cây khô trước cửa nói: “Sao Lưu ma ma ngài lại nói như vậy, chúng ta cũng không dám nhân hạ, viện này trong phòng ngoài phòng, không phải là vài người chúng ta dọn dẹp? Chúng ta một người liền hai chân hai tay, sao có thể lo lắng cẩn thận như vậy?” Tiểu nha đầu mặc áo xanh toát miệng, nhìn lướt qua cánh cửa gỗ lim đang đóng chặt cất cao âm điệu nói: “Muốn trách a, cũng chỉ trách cây cỏ thụ khô cần này! Nếu cây này chết héo cũng liền thôi, lại cứ nửa chết nửa sống, mỗi ngày rụng xuống vài chiếc lá khô, chúng ta dù có thêm mười bàn tay, cũng quét không hết.”

“Ngươi!” Nha đầu mặc áo xanh trong miệng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Lưu ma ma tự nhiên là nghe rành mạch, gương mặt già nua của bà giận đỏ bừng, đang muốn tiến lên phía trước giáo huấn tiểu nha hoàn không biết trời cao đất rộng đó, chợt nghe một tiếng thở dài xa xôi, từ sau cánh cửa gỗ lim truyền đến:

“Làm phiền ma ma đưa thuốc đến, đem thuốc đặt ở cửa, sau đó ta tự tay dùng.”

Vành mắt Lưu ma ma lập tức liền đỏ, cũng không cùng tiểu nha hoàn không hiểu chuyện so đo nữa, bà lau nước mắt, run rẩy đẩy cửa ra, rồi đi vào.

Cảnh trí trong phòng này cùng cảnh bên ngoài hoà thuận vui vẻ xuân ý, cũng là hai quang cảnh khác nhau.

Trong phòng ánh sáng cực tốt, Lưu ma ma tiến vào một hồi lâu ánh mắt mới bắt đầu thấy rõ hình ảnh trong phòng. Phòng ở này được bài trí rõ ràng chính là phòng ngủ của tiểu thư quan gia. Bình phong bằng gỗ tử đàn, giường đức chạm bằng ngà voi rồng, gia cụ làm bằng gỗ lim tốt nhất, lò hương bằng vàng thượng đẳng. Chỉ là lúc này trong sự tĩnh lặng này lại lộ ra chỗ xám xịt, mang theo hương vị hôi hám nhẹ nhàng. Có một bình hoa màu lam ở đầu giường, cắm nhánh hoa đào tươi mới, mới tạo cho trong phòng có chút không khí vui vẻ.

Vành mắt Lưu ma ma lại đỏ, bà đem ấm sắc thuốc đặt lên bàn, vụng trộm lau lệ, lại nghĩ tới thời điểm tiểu thư vẫn được sủng ái, mọi thứ đồ tinh xảo hiếm lạ ở kinh thành đều như nước chảy đưa tới trong phòng tiểu thư. Tiểu thư chính là đích trưởng nữ của phụ quốc đại tướng quân An Quốc Hầu – Hậu Trường Đình, khuê danh Uyển Tâm, lại là bạn chơi cùng của Chiêu Hòa công chúa được thánh sủng nhất, năm đó tiểu thư nổi bật có một không hai. Nhưng hôm nay... Lưu ma ma nhìn xem gương mặt của cô gái trên giường không có chút máu, lòng chua xót nước mắt lập tức liền rơi xuống: nếu như phu nhân còn sống, tiểu thư sẽ không phải bị như vậy. Nếu có phu nhân chiếu cố, tiểu thư sẽ không sinh quái bệnh này. Cho dù là bị bệnh, có mẹ ruột ở bên chiếu cố, cuộc sống của tiểu thư cũng sẽ không khổ sở như vậy.

Lưu ma ma đang rơi nước mắt không ngừng, cô gái trên giường bắt đầu ho khan một trận kịch liệt. Lưu ma ma vội vàng chạy tới đỡ bà vai Hậu Uyển Tâm, vuốt lưng thay nàng, khó khăn lắm mới ngừng lại.

Thần sắc Hậu Uyển Tâm mặc dù có bệnh, vẫn khó nén dung mạo thanh lệ, Lưu ma ma muốn giúp đỡ nàng, nàng cũng không cảm kích, dùng sức đem Lưu ma ma đẩy ra, chính mình ngồi không xong lại ngã vào đầu giường.

“Lưu ma ma, thân mình này của ta, một thân toàn hơi bệnh, bà cách ta xa chút, chớ để đem hơi bệnh lây qua cho bà. Đại phu dặn, bệnh này của ta sẽ lây

cho người bên ngoài, bà mỗi ngày chiếu cố ta, nhưng phải cẩn thận. Nếu là ma ma vì ta mà bệnh, Uyển Tâm chắc chắn tự trách không thôi.” Hậu Uyển Tâm nhẹ vỗ về ngực, ép ngọt tình cuộn cuộn nơi cổ họng xuống.

Lưu ma ma nước mắt lưng tròng, biết tính tình tiểu thư nhà mình, cũng không cùng nàng tranh cãi, chỉ đem thuốc rót vào trong bát bưng tới đưa cho nàng.

Hậu Uyển Tâm tiếp nhận chén thuốc, một hơi uống hết, khỏe miệng tràn ra một tia cười khổ, hơi thở mong manh nói: “Lưu ma ma, ta biết ta không sống thêm được mấy ngày nữa, có thể sống qua cái mùa đông này, thấy hoa đào nở đầu xuân, ta đã cảm thấy mỹ mãn, lại không dám cầu thêm. Chính là ta không yên lòng phụ thân, không yên lòng ca ca, không yên lòng Uyển Vân, không yên lòng một cái cây, một bông hoa, một ngọn cỏ trong phủ này.”

Nhắc tới tam tiểu thư Hậu Uyển Vân, ánh mắt Hậu Uyển Tâm nhu hòa chút, nàng nghiêng đầu nhìn cảnh đào trên đầu giường. Hậu Uyển Tâm từ nhỏ liền yêu hoa, thích nhất là hoa đào, Uyển Vân liền mỗi ngày tìm vài cành hoa đào cắm ở đầu giường nàng, mấy năm qua đúng là một ngày chưa từng gián đoạn. Thậm chí ngay cả nàng bị bệnh, Hậu Uyển Vân cũng không sợ lây bệnh, mỗi ngày đều ngắt lấy một cành hoa đào cắm ở đầu giường nàng, đồ nàng cao hứng. Hai tỷ muội mặc dù không phải cùng nương, nhưng mấy năm qua cảm tình thâm hậu, so với tỷ muội cùng mẫu thân còn thân hơn.

“Tiểu thư, chớ nói như vậy. Tiểu thư còn trẻ, tháng sau mới đầy mười sáu tuổi, tại sao nói ừ rữ như vậy.” Miệng Lưu ma ma an ủi như vậy, trong lòng nhưng cũng biết: tiểu thư sợ là chống đỡ không được.

Hậu Uyển Tâm thở dài, không cùng bà tranh cãi, nói: “Lưu ma ma, nay phụ thân trấn thủ Nam Cương, ca ca đi Tây Bắc bình Hung Nô, phụ huynh hai người đã hơn hai năm chưa từng trở về nhà. Hậu gia chúng ta tuy rằng mặt ngoài phong cảnh, nhưng chuyện hành quân đánh giặc này, là nguy hiểm nhất. Hai vị thúc thúc của ta đều là thiếu niên anh hùng, nhưng cũng đều vì trọng hy sinh thân mình, da ngựa bọc thây. Nay chỉ cầu Bồ Tát phù hộ nam nhi Hậu gia ta, bình an, không cầu gia quan tiền tước, chỉ cầu cả đời an khang.”

Lưu ma ma nói: “Lão gia và đại thiếu gia đều là quý nhân mệnh vô cùng tốt, nhất định sẽ bình an trở về.”

Hậu Uyển Tâm gật đầu nói: “Phụ thân ta nhưng thật ra không lo lắng, chính là ca ca tính tình quá mức lỗ mãng, ai... Còn có Uyển Vân, khi con bé năm tuổi, mẹ đẻ Hồ thị đã đi, kể đó được mẫu thân dưỡng tại dưới gối, ta cùng với Vân Nhi thân thiết nhất. Vân Nhi tính tình thiện lương đơn thuần, tuổi còn nhỏ, tài tình tương đối cao, chính là cây to đón gió, di nương trong viện lại nhiều, ta sợ Vân Nhi chịu ủy khuất. Còn có Lưu ma ma ngài, ngài là nhũ mẫu của mẫu thân, theo mẫu thân vài thập niên, sau khi mẫu thân qua đời lại chiếu cố ta. Cha anh đều là nam tử, nam nhi hành quân đánh giặc tâm thô, không thể nghĩ tới được mấy việc thật nhỏ này, ta sợ sau khi ta đi, không người quan tâm ma ma...”

Hậu Uyển Tâm dừng một chút, lại tự giễu cười cười: “Ta lại nói mạnh miệng, mấy năm nay đều là ma ma quan tâm ta. Ta bị bệnh này không xuống giường được, làm phiền ma ma đem giấy bút đến.”

Lưu ma ma xem ý tứ của nàng, giống như đang công đạo hậu sự, không khỏi khóc lớn lên: “Tiểu thư, ngài là người tốt, đừng nhắc tới nữa, lão nô nghe xong trong lòng rất hoảng. Tiểu thư người phải cố gắng dưỡng thân mình, lão nô còn chờ tiểu thư chăm sóc lão nô như người thân trước lúc lâm chung.”

Hậu Uyển Tâm gạt nước mắt nói: “Ma ma, mạng người do trời, lấy giấy bút đến đây đi.”

Lưu ma ma không lay chuyển được, lấy giấy và bút mực, đặt ở trên giường, cầm tay Hậu Uyển Tâm nâng nàng đến.

Hậu Uyển Tâm chính là nữ nhi tướng môn, rất có phong thái, từ bé đi theo cha anh học chút võ nghệ, cho nên hai tay không non mịn giống cô nương khuê các bình thường, ngược lại có chút vết chai. Nàng cố hết sức cầm bút, một đôi mi thanh tú nhíu lại, bắt đầu viết trên giấy. Lưu ma ma ở bên hầu hạ, nhìn thấy trên cổ Hậu Uyển Tâm có ít hồng ban, đáy lòng lại thở dài một trận: mắt thấy hồng ban trên người tiểu thư càng ngày càng nghiêm trọng, đại phu lại đều nhìn không ra tiểu thư bị bệnh gì, chỉ nói là bệnh hiểm nghèo, sẽ lây bệnh. Đầu xuân năm trước hồng ban còn nhỏ xíu, nay lại lớn bằng bàn tay rồi.

Hậu Uyển Tâm hết sức chuyên chú viết chữ, không biết trong lòng ma ma ngàn hồi trăm chuyển. Đợi cho viết xong, chờ mực nước khô, đem thư cất vào xong, tự mình in sếp ấn chuyên dụng của nàng, trình trọng đem thư giao cho Lưu ma ma nói: “Ma ma, đợi về sau, bà đem thư này giao cho phụ thân ta. Từ bé ma ma liền đối đãi thân hậu, ta coi ngài giống như thân nhân, tuy rằng ta là người vô dụng, nhưng tốt xấu cũng tính tốt lắm cho ma ma. Mẫu thân năm đó lưu cho ta hai mươi gian Hồng Thêu dệt tạo phùng làm đồ cưới, nay ta đem ba gian ở cửa phía Đông cho ma ma đường lão dùng, còn lại mười bảy gian đều lưu cho Uyển Vân làm đồ cưới. Tuy nói Vân Nhi được mẫu thân thu vào sân, nhận thức làm tiểu thư ruột thịt nuôi lớn, nhưng dù sao con bé cũng là từ trong bụng di nương bỏ ra, không phải tiểu thư con vợ cả chính quy, tuy nói ta không thêm để ý thân phận Vân Nhi, nhưng tương lai xuất giá, thân phận này của con bé sợ là sẽ bị nhà chồng làm cho khó khăn. Ta làm tỷ tỷ không thể che chở con bé, chỉ có vì con bé chuẩn bị chu toàn chút, tương lai nàng xuất giá cũng sẽ dễ sống qua ngày hơn.”

“Tiểu thư!” Lưu ma ma ôm Hậu Uyển Tâm khóc lớn. Chủ tớ hai người khóc thành một đoàn, hồn nhiên không biết khi nào ở cửa xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp kiều nhỏ, khi nghe thấy vài chữ “Hồng Thêu dệt tạo phùng”, thân mình run rẩy vì ép xuống tâm trạng mừng như điên.

“Hồng Thêu dệt tạo phùng” là của hồi môn của phu nhân, phu nhân trước khi qua đời đem phùng thêu để lại cho nữ nhi của mình – Hậu Uyển Tâm. Phu nhân là nữ nhi duy nhất của tổng đốc Giang Nam chức tạo phủ, lúc đó lão gia còn không phải An Quốc Hậu, chẳng qua là một giáo úy lực phẩm, phu nhân mang đồ cưới phong phú làm cho võ tướng cả quân doanh đều hâm mộ đỏ mắt. Hơn nữa phu nhân cực thông minh, dựa theo thủ đoạn kinh doanh cùng chiêu số học được từ nhà mẹ đẻ, đem dệt tạo phùng này mở khắp Thiên triều, thời kì cường thịnh có thể nói ngày thu vào một đầu vàng, có thể so với chấu châu báu. Mà Hậu lão gia lại nhờ vào phu nhân tài lực duy trì, một đường lên thẳng mây xanh, cho tới bây giờ là vị trí An Quốc Hậu.

*chức tạo phủ: cơ quan dệt quần áo cho Hoàng gia và cung đình tế tự. Có 3 chức tạo phủ được lập ở Giang Nam phủ, Tô Châu phủ, Hàng Châu phủ, đó là ý nghĩa từ phủ trong chức tạo phủ. - delaferel19- ttv

Lúc đó trên phố đều biết, được một gian “Hồng Thêu dệt tạo phùng” có nghĩa là ba đời áo com không lo. Lúc này phu nhân tuy rằng đi nhiều năm, nhưng “Hồng Thêu dệt tạo phùng” kinh doanh chưa bởi vì chủ mẫu mất mà chịu nhiều ảnh hưởng. Nay Uyển Tâm đem mười bảy gian “Hồng Thêu dệt tạo phùng” đều lưu cho một muội muội thứ xuất như thế, có thể thấy được muội muội này ở trong lòng nàng có bao nhiêu phân lượng.

Chủ tớ hai người khóc một trận, Lưu ma ma nghe thấy cửa gỗ lim rung động xèo xèo, nhìn lại, một thiếu nữ mặc cẩm y màu phấn, búi song kê. Thiếu nữ ôm một bó hoa đào đang nở rộ, một chân đang vào cửa, một chân ngoài cửa, khoe mắt đầy lệ.

Lưu ma ma xoa xoa nước mắt, vuốt phẳng quần áo đứng lên, quy củ hành lễ với thiếu nữ, nói: “Tam tiểu thư.”

Tam tiểu thư của An Quốc Hầu – Hậu Uyển Vân, cả nước đều biết đệ nhất tài nữ.

Bốn tuổi có thể làm thơ, một bài “vịnh ngỗng” oanh động kinh thành.

“Cạp cạp cạp

Cổ cong hướng trời hát

Lông trắng nổi nước xanh

Chân hồng gây sóng đập”

(Vịnh nga 詠鵝 • Vịnh ngỗng – Lạc Tân Vương)

Phiên âm:

“Nga nga nga,

Khúc hạc hướng thiên ca.

Bạch mao phù lục thủy,

Hồng chương bát thanh ba.”

Thánh thượng nghe xong bài thơ thì lòng tâm đại duyệt (lòng rộng vui vẻ), khen ngợi rất tài tình. Sau bài thơ “vịnh nga” này lại được thánh thượng khâm điểm, sắp xếp vào sách vở lòng cho trẻ nhỏ. Nay khắp Thiên triều, liền ngay cả trẻ con ba tuổi cũng có thể bập bẹ trọn vẹn bài thơ “cạp, cạp, cạp”.

Bảy tuổi, đại thọ sáu mươi của Thái Hậu, đúng ngay thời tiết tháng chạp, tam tiểu thư Hậu Uyển Vân của An Quốc Hầu lại làm ra một bài “vịnh mai”, làm người đời khiếp sợ.

“Tường giác sở chi mai,

Lãng hân độc tự khai.

Dao tri bất thị tuyết,

Vị hữu ám hương lai.”

(Mai hoa 梅花 • Hoa mai- Vương An Thạch)

Dịch thơ:

Góc tường mấy nhánh mai,

Trong rét nở mình ai.

Xa biết không phải tuyết,

Vì hương thoảng đâu đây.

Thái Hậu thích nhất là hoa mai, thích phẩm chất cao thượng của loài hoa này, lại thích lấy hoa mai so với chính mình. Bài thơ “vịnh mai” này làm cho Thái Hậu rất vui vẻ, thánh thượng vì biểu hiện hiếu thuận, tự mình sao chép “vịnh mai”, dùng vàng dát, đặt tại tẩm cung của Thái Hậu.

Năm ấy Thái Hậu, thánh thượng ban cho tam tiểu thư rất nhiều vàng bạc châu báu, nhưng tam tiểu thư được châu báu tiền bạc, cũng không tham tài, đem tiền bạc đều xuất ra, thỉnh công tượng tinh xảo, tại phủ An Quốc Hầu xây một lâm viên, gọi là “Lưu Ly ốc”, chỉ vì mẹ cả đam mê hoa quả tươi mới của Giang Nam, tam tiểu thư ngay tại trong Lưu Ly ốc này trồng vài cây hoa quả Giang Nam, vào đông trong dùng chậu than làm ấm, tỉ mỉ chăm sóc, làm cho mẹ cả có thể ăn trái cây đầu mùa. Loại hoa quả độc nhất này, cho dù là trong cung cũng không có.

Sau khi thánh thượng và Thái Hậu nghe nói, càng cảm đứa bé này hiếu thuận, thậm chí khi thánh thượng lâm triều còn nhắc tới trước mặt văn võ bá quan,

khen An Quốc Hầu biết cách dạy nữ nhi. Trong lúc nhất thời tài tình đức hạnh của vị tam tiểu thư thứ xuất An Quốc Hầu này, truyền khắp mỗi một tác đất của Thiên triều.

Nay vị tài nữ hiếu nữ kia, đang cầm một bó hoa đào, đứng ở bên cánh cửa gỗ lim, cung kính thỉnh an đích tỳ đang bệnh sắp chết ở trên giường.

Lưu ma ma nhìn về phía Hậu Uyển Vân, ánh mắt càng từ ái. Vị tam tiểu thư này đang là người chạm tay có thể bỏng, không như đại tiểu thư bị bệnh hiểm nghèo thất sủng, nhưng tam tiểu thư đối với trưởng tỳ cung kính hiếu thuận như trước, thật không uổng công phu nhân, đại tiểu thư từ bé thương nàng.

“Vân Nhi như thế nào đến đây? Không phải nói muội đừng đến đây sao? Tỳ tỳ bị bệnh này nếu lây nhiễm cho muội, sao có thể vui vẻ được?” Hậu Uyển Tâm miệng là oán trách, trong mắt lại đầy chờ đợi vui sướng. Từ khi nàng bị quái bệnh này, liền tự thỉnh ở nơi xa xôi, lúc đầu quân sự, di nương Trương thị còn thỉnh thoảng ân cần chạy tới thăm, nhưng lâu ngày không thấy nàng khoẻ lại, lại thêm lão gia cùng đại thiếu gia hàng năm bên ngoài, mỗi khi đại tiểu thư viết thư nhà luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, đến bây giờ lão gia thiếu gia chỉ sợ cũng không biết nàng bệnh trầm trọng như thế đâu. Cứ thế mãi, Trương thị cũng bắt đầu chậm trễ. Tháng chạp năm trước, tam tiểu thư dám xuất ra tiền riêng thỉnh danh y tới chẩn trị cho đại tiểu thư, sau khi danh y nói bệnh của đại tiểu thư rất tệ, Trương thị liền càng mặc kệ vị đại tiểu thư sắp chết này, liền ngay cả phân lệ tiền tiêu vật hàng tháng của đại tiểu thư cũng muốn cắt xén chút ít, đem cho một trai một gái của nàng ta.

“Trưởng tỳ, muội mới vừa đi Lưu Ly ốc, hái được hoa đào mới nở nè.” Hậu Uyển Vân đang cầm cành hoa đào trong suốt đi tới, Hậu Uyển Tâm nhìn thân thể muội muội thút tha, từng bước sinh liên, tuy chỉ có mười tuổi, nhưng cũng trở nên veo như nước, mười phần là một mỹ nhân.

Trưởng tỳ như mẹ, Hậu Uyển Tâm nhìn nàng tốt, trong lòng chính mình cũng thoải mái rất nhiều.

Hậu Uyển Vân chọn hoa đào rất đẹp đang cầm bình hoa, đem nụ hoa kiêu diễm tiến đến hai má Hậu Uyển Tâm, giọng nói giống như đường mật: “Trưởng tỳ, tỳ xem hôm nay hoa đào rất đẹp, đặt ở trong cái bình này, ít nhất cũng có thể dưỡng được bảy tám ngày, đợi cho nụ hoa này nở ra, càng đẹp mắt.”

Lưu ma ma nhìn tỳ muội các nàng muốn nói chuyện riêng, đem thư đại tiểu thư giao cho bà thật cẩn thận nhét vào ngực, mang theo ảm sắc thuốc đi ra ngoài, lưu tỳ muội hai người ở trong phòng.

Tán gẫu việc nhà một phen, Hậu Uyển Vân đem bình hoa đặt lại trên bàn nhỏ. Hậu Uyển Tâm nhìn theo tay nàng, thấy bên trong áo khoác ngoài của nàng, tay áo của nàng thế nhưng ngắn một khúc.

“Nhất định là do Trương thị quân gia, cư nhiên cay nghiệt đối đãi muội như vậy! Đường đường là tiểu thư của An Quốc Hầu, thế nhưng ngay cả bộ quần áo hoàng đế đều không có! Trương thị quả thực hơi quá đáng!” Hậu Uyển Tâm giận không thể át, Trương thị chậm trễ chính mình, ngày thường khấu trừ tiền bạc chính mình nàng cũng biết, chính là nàng tính tình rộng rãi hiền hoà, cũng không so đo nhiều. Nhưng hôm nay Trương thị ngay cả quần áo mùa đông của tam tiểu thư đều cắt xén, Hậu Uyển Tâm lập tức nổi giận, tức giận đến ngực, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như đốt cháy, ho khan sù sụ.

Khóe miệng Hậu Uyển Vân thổi qua một tia ý cười không thể thấy, nàng ta long long tay áo, đem vòng tay bằng vàng chạm rồng, nạm trân châu Hải Nam trên cổ tay chuyển vào bên trong ảu dấu. Từ sau khi Hậu Uyển Tâm bệnh, Hậu Uyển Vân liền tiếp mọi chuyện của trưởng tỳ, thành thư đồng của Chiêu Hòa công chúa, thường xuyên ra vào hoàng cung, bằng vào phương diện thơ từ xuất chúng tài tình, thành người tâm phúc trước mặt Thái Hậu. Trương thị tuy rằng cay nghiệt, nhưng đầu óc cũng không ngốc, nịnh bợ vị tam tiểu thư được sủng ái này còn không kịp, vòng tay đó là Trương thị đưa tới lấy lòng nàng ta. Nàng ta thấy vòng tay coi như tinh xảo, liền đeo trên tay, chính là sáng nay đến thăm Hậu Uyển Tâm chỉ lo thay quần áo thường, lại quên đem vòng tay lấy xuống, khi tới gần cửa mới phát hiện mang sai trang sức rồi. Hiện nay vòng tay bị nàng ta siết chặt trong cánh tay, giấu ở trong tay áo.

Đương nhiên chuyện này được giấu giếm cẩn thận trước mặt Hậu Uyển Tâm, tâm phúc duy nhất là Lưu ma ma cũng bị Trương thị điều đến Thiên viện, đối với tình huống nội viện biết rất ít.

Trong sóng mắt Hậu Uyển Vân lộ ra ỷ khuất, trong miệng cũng là khẩu khí mềm nhẹ, dùng tay vỗ nhẹ lưng Hậu Uyển Tâm, mềm mại nói: “Trưởng tỳ chớ để động khí làm bản thân tức giận, đại phu dặn qua không thể sinh khí. Trương di nương chưa từng bạc đãi muội, là gần đây vớ người Vân Nhi cao lên, còn chưa kịp làm bộ đồ mới.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đệ nhất tài nữ

Hậu Uyển Tâm thở dài, nhìn muội muội này, ánh mắt lại mềm mại. Muội muội thứ nữ của nàng tính tình rất tốt cũng quá mềm yếu, luôn ôn nhu nhỏ nhẹ cũng chưa từng nghe nói xấu ai, ở trong miện nàng ai cũng đều tốt.

“Vân Nhi, muội nâng tỳ đi tới án thư đó ngồi xuống.”

Án thư tại bên cửa sổ, mới vừa rồi Lưu ma ma còn chưa nghiền mực, Hậu Uyển Vân nhẹ nhàng cầm muỗng nhỏ bỏ thêm một chút nước, tính tế mài mực.

Sau khi phu nhân qua đời, Hậu Uyển Tâm lấy thân phận đích trưởng nữ quản gia, sau khi nàng bị bệnh, liền giao cho di nương Trương thị quản. Nguyên bản nhìn Trương thị là người thành thật cẩn thận, nhưng ai biết hai năm nay càng ngày càng kiêu ngạo cay nghiệt. Hậu Uyển Tâm thờ dài, cha anh từng nói nàng không nhìn thấu lòng người, khi đó nàng còn có chút không phục, nay nhìn mọi chuyện Trương thị làm, bị cha anh nói trúng phóc. Uyển Tâm cầm bút, trong lòng điếm qua các việc vặt vãnh trong tướng phủ một lần: Trương thị cay nghiệt, không thể quản gia; di nương Khương thị tâm cơ sâu; di nương Tôn thị không ổn trọng; di nương Lưu thị tính tình cao ngạo lại thất sủng, tuy rằng thông minh lại không hẳn có tâm tư quản gia...

Đem vài vị di nương của phủ thân tại trong đầu điếm qua tỉ mỉ một lần, đều không có chọn người thích hợp. Ca ca chưa thú thê tử, càng không có tâu từ quản gia.

Hậu Uyển Tâm có chút khó khăn.

“Trưởng tỷ suy nghĩ cái gì?” Hậu Uyển Vân nhìn sắc mặt trưởng tỷ, lấy kiện áo choàng phủ thêm cho nàng, xoay người đẩy cửa sổ ra, nói: “Bên ngoài này không khí rất tốt, trong phòng này rất ngột ngạt, cho không khí mới vào đi.”

Hậu Uyển Tâm ở bên cửa sổ, phương hướng đối diện là Lưu Ly ốc, nàng vừa nhắc đầu liền thấy ngôi lưu ly trong suốt, trong nắng sớm lờ lờ tỏa sáng, bên trong là kim tiền quất mà mẫu thân thích nhất, kết từng trái nhỏ vàng óng.

Thấy kim tiền quất này, Hậu Uyển Tâm lại nghĩ tới mẫu thân khi đó. Phương Nam vận đến kim tiền quất, đến kinh thành đã bị mất hơi nước, mẫu thân là người lớn lên từ vùng sông nước Giang Nam, mỗi ngày đều thêm ăn hoa quả quê nhà. Khi đó năm ấy Uyển Vân bảy tuổi, suy nghĩ ra biện pháp kỳ diệu, làm Lưu Ly ốc, để cho mẫu thân có thể ăn kim tiền quất tươi mới. Mẹ con lại thích ăn của gạch Giang Nam, Uyển Vân liền tại trong Lưu Ly ốc đào một hồ nước lớn, thỉnh người đến đường chút của gạch, mỗi ngày làm cho mẫu thân ăn của gạch ngon béo nhất.

Nhìn sườn mặt Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Tâm cảm thán, đứa nhỏ này, chính là hiếu thuận. Mặc dù phu nhân không phải mẹ đẻ của nàng, cũng hiếu thuận tri kỷ như vậy.

Kỳ thực, An Quốc Hầu phủ này, giao cho Vân Nhi quản gia, cũng không phải không thể? Vân Nhi tài tình xuất chúng, được Hoàng Thượng và Thái Hậu khen ngợi, cùng lắm thì mình điều thêm vài nữ quản sự, tiền sinh có kinh nghiệm từ Hồng Thêu phường đến giúp đỡ con bé, đó đều là người mẫu thân lưu lại, trung thành và tận tâm, nhất định có thể giúp Vân Nhi quản gia mọi chuyện lớn nhỏ để ý thỏa đáng, cũng tốt hơn giao cho Trương thị, làm cho Vân Nhi chịu ủy khuất. Qua vài năm đợi cho Vân Nhi xuất giá, ca ca cũng sẽ cưới tâu tử trở về, khi đó để cho tâu tử tiếp nhận chuyện trong nhà, chẳng phải là vừa vặn!

Hậu Uyển Tâm nghĩ như vậy, cũng liền cầm bút viết như vậy. Hậu Uyển Vân ở bên làm bộ như lơ đãng thương thức con dấu nhỏ, nhưng dư quang khoe mắt vẫn dính chặt trên ngôi bút của trưởng tỷ.

Hậu Uyển Tâm viết rất chậm, ngôi bút chậm rãi phóng phát làm đầu quả tim Hậu Uyển Vân ngứa ngáy. “Hồng Tụ dệt tạo phường” cùng quyền quản gia, vẫn là thứ Hậu Uyển Vân chờ đợi nhiều năm, giờ đây hai thứ này lại lấy dễ như trở bàn tay, nàng ta gặt gao nắm chặt tay đè nén vui mừng như điên ở trong lòng xuống, cố gắng làm chính mình thoát nhìn cũng không có gì khác thường.

Hậu Uyển Tâm viết xuống một chữ cuối cùng, lại in ấn riêng của mình, mới ngẩng đầu nhìn nhìn tam tiểu thư thoát nhìn không yên lòng, nói: “Vân Nhi, muội đi đem hộp gấm ở đầu giường của tỷ mang tới.”

“À, vâng!” Hậu Uyển Vân chậm rãi ôm hộp gấm đến, nhìn Hậu Uyển Tâm từ trong ngực lấy ra một cái chìa khóa bằng bạc, trịnh trọng mở hộp gấm ra. Trong hộp gấm là một chùm chìa khóa ánh vàng rực rỡ, có chùm chìa khóa này, có thể điều động tiền chia hoa hồng hàng năm của “Hồng Tụ dệt tạo phường” cho An Quốc Hầu, đây mới là mạch máu kinh tế của An Quốc Hầu phủ, mà di nương Trương thị quản mấy ngày này chẳng qua là tiền bạc vụn vặt lui tới, thứ quan trọng nhất Hậu Uyển Tâm vẫn còn nắm giữ trong tay.

Hậu Uyển Tâm trịnh trọng đem cái chìa khóa lấy ra, cùng với một phong thư, trịnh trọng đem phong thư giao cho bảo bối muội muội của nàng.

Hậu Uyển Vân ngờ ngác nhìn phong thư trong tay Hậu Uyển Tâm, nàng ta mưu tính nhiều năm như vậy, thận trọng, hầu hạ mẹ cả, lấy lòng đích tỷ, nay mẹ cả đã chết, đích tỷ cũng sắp chết, mà mấy thứ các nàng khổ tâm kinh doanh hết thảy này, đều là của nàng ta.

Hậu Uyển Vân tiếp nhận phong thư, ngẩng đầu lên, bình tĩnh dò xét trưởng tỷ, bỗng nhiên liền nở nụ cười.

Nụ cười này không giống trong ngày thường ôn nhu uyển chuyển hàm xúc như vậy, nhưng lại lộ ra điên cuồng, nhìn có chút dữ tợn. Hậu Uyển Tâm lạnh lùng nhìn muội muội đột nhiên giống như thay đổi thành người khác, hô to: “Vân Nhi? Muội muội?”

“Ha ha ha ha ha!” Hậu Uyển Vân nhìn vẻ mặt lo lắng trưởng tỷ, cười lợi hại hơn, nàng ta bỗng nhiên vron một bàn tay bắt lấy cánh tay của Hậu Uyển Tâm. Hậu Uyển Tâm chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn giống như bị kim đâm qua, tiếp theo liền cảm thấy khí lực cả người giống như bị tháo nước, đứng đều đứng không vững ngã vào trên người Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân khinh miệt hừ một tiếng, giống như túm heo chết, đem trưởng tỷ của nàng ta túm đến trên giường.

“Vân Nhi, muội làm sao vậy? Chớ không phải là trúng tà?” Hậu Uyển Tâm chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng nề, ngay cả mí mắt đều nâng không nổi.

“Hừ, nguoi là đồ ngu xuẩn, lúc này còn ngu xuẩn như vậy.” Hậu Uyển Vân đem phong thư đặt ở lòng bàn tay vuốt phẳng, cười hi hi, nhìn chăm chăm trường tử về mặt hoảng sợ, nói: “Mấy người ngu dốt giống các nguoi như vậy, toàn bộ nên chết hết đi, chứ còn sống còn lãng phí lương thực. Bất quá các nguoi đôi lại cũng không phải không có giá trị lợi dụng, ít nhất trước khi chết lưu lại cho ta núi vàng núi bạc này.”

Ánh mắt Hậu Uyển Tâm mê mẩn, nàng chưa từng gặp qua Vân Nhi như vậy? Trong trí nhớ Vân Nhi, là ôn nhu như vậy, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nói chuyện ngay cả lớn tiếng đều không có. Nay bộ mặt nữ nhân dữ tợn này, thật sự là muội muội Hậu Uyển Vân mà nàng nhìn lớn lên từ bé tới giờ?

“Vân Nhi, muội nhất định là đang nói giỡn phải không?” Hậu Uyển Tâm cố hết sức vươn tay giữ chặt tay áo muội muội, lại bị vô tình bỏ qua.

Loảng xoảng một tiếng giòn vang, một đôi vòng ngọc ánh vàng rực rỡ rơi ở trên cổ tay Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Tâm giật mình nhìn vòng tay vô giá trên tay muội muội.

“Ai, Trương thị coi như hiểu biết, mỗi ngày hiểu kính ta thứ tốt nhưng thật ra không ít, chỉ tiếc bà ta cũng là đứa ngu xuẩn, dù bà ta chu toàn nhưng vẫn khiến người ta rất phiền lòng.” Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm vuốt vòng tay, nói: “Đã được Hồng Thêu phụng, mới không hiếm lạ mấy thứ tục khí này, ăn mặc chi phí của ta, nhất định phải là tốt nhất cả thiên hạ.”

Áp lực nhiều năm như vậy, bản tính một khi hiển lộ, liền giống như mở nước sông, muốn đóng cũng không được. Hậu Uyển Vân liếc mắt trường tử đang há miệng trợn mắt một cái, mới vừa rồi nàng ta cho nàng dùng thuốc, thân thể sẽ càng tê liệt, sau một nén nhang liền miệng không thể nói, tay không thể động, nhiều nhất sáu canh giờ sau sẽ đi gặp diêm vương. Đối với người sắp chết này, Hậu Uyển Vân cũng không có cố kỵ, dù sao người chết sẽ không để lộ bí mật.

“Chỉ tiếc, nữ nhân sinh ra thân thể của ta quá vụng về, cũng là người nhất gan. Năm ấy ta nói nàng độc chết nguoi, lại đem ta đưa vào trong phòng phu nhân coi như tiêu thư ruột thịt dưỡng, nhưng nàng lại cứ không chịu, còn uy hiếp ta nói nếu nhắc lại việc này, sẽ đem ta bầm báo trước mặt phu nhân. Người ta không phải đều nói mẹ con liền tâm sao? Ta từ đó do thiếp thất nuôi lớn, nàng có khả năng vì ta mưu tính tiền đồ cái gì? Tiệp nhân đó đã không suy nghĩ tiền đồ cho ta, thế nhưng còn muốn đi tố giác con gái của chính mình! Trên đời này nào có người làm nường như vậy, thật ích kỷ! Mẹ đã không từ, ta đây cũng liền con bất hiếu, đơn giản không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đem tiệp nhân đó đẩy xuống hồ, vừa vạ nàng đã chết, xong hết mọi chuyện.”

Tiếp theo Hậu Uyển Vân sung sướng kể lại chính mình năm đó là như thế nào hại chết mẹ ruột, Hậu Uyển Tâm thế mới biết, thì ra năm đó Hồ thị đều không phải là chính mình rút xuống hồ, mà là bị chính con gái ruột của mình đẩy xuống nước! Hậu Uyển Vân thậm chí còn cầm bánh hoa quế, cười hi hi ngồi ở bên hồ, tận mắt thấy mẹ đẻ kiệt lực chìm vào đáy hồ, mới chạy tới gọi người kêu cứu! Khi đó nàng ta vừa mới đầy năm tuổi!

Nếu không nghe chính mồm nàng nói ra, Hậu Uyển Tâm như thế nào đều không tin trên đời này lại có người nhẫn tâm như vậy! Thế nhưng vì ích lợi, ngay cả mẹ đẻ của mình đều gia hại!

Hậu Uyển Vân đắc ý đảo mắt nhìn Hậu Uyển Tâm, chính mình khổ tâm mưu tính, tuy rằng phản kích, nhưng lại phản kích điển, nếu không có quần chúng, chẳng phải có vẻ chán nản tịch mịch?

Hiện tại Hậu Uyển Tâm không chỉ là quân cờ bỏ đi của nàng ta, còn là quần chúng của nàng, Hậu Uyển Tâm càng thống khổ, liền chứng minh nàng ta càng thành công, vai diễn này càng phản kích.

“Ai, tỷ tỷ ngọc của ta ơi!” Hậu Uyển Vân bẻ đoá hoa đào kiều diễm, nói: “Nguoi cũng sắp chết, nên muội muội ta đây cũng nên nói cho tỷ tỷ hiểu được. Nguoi cũng biết nguoi vì sao mà chết? Ha ha, nguoi không phải thích hoa đào sao? Nguoi có biết hoa đào này, chính là đang lấy mạng của nguoi sao? Có vài người, trời sinh liền dị ứng phấn hoa. Khi ta năm tuổi liền phát hiện, tỷ tỷ nguoi dị ứng đối với phấn hoa đào, nhưng nguoi lại cố tình thích hoa đào. Ta liền tiễn nguoi một đoạn đường, mỗi ngày chiết hoa đào cắm ở đầu giường nguoi, cánh hoa đào đầy phấn rơi trên nguoi nguoi, theo tháng ngày, nguoi sẽ bị dị ứng lợi hại, cho tới hôm nay liền lấy mạng của nguoi? Ai, nói nguoi cũng nghe không hiểu, loại cổ nhân các nguoi sức sản xuất thấp, khoa học kỹ thuật lại lạc hậu, xứng đáng!”

“Ai...” Hậu Uyển Vân xa xôi thờ dài, nói: “Ta nói tiếp, có vài người, chính là rất ngu dại, chết cũng đều là ngu mà chết. Hai mẹ con các nguoi cũng trách không được người khác, chỉ đổ thừa các nguoi rất ngu.”

Ánh mắt Hậu Uyển Tâm nhìn Hậu Uyển Vân, nhất thời giống như dao nhỏ, đầy ác độc muốn xẻo mấy khối thịt trên người nàng ta!

Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm chọc chọc hai má Hậu Uyển Tâm, nói: “Trường tử, nguoi chớ nhìn ta như vậy. So sánh với ta, nguoi cũng không tốt đẹp gì đâu, tỷ muội chúng ta tám lạng nửa cân, hi hi!”

Hậu Uyển Vân gục đầu xuống, từ trong lòng lấy ra một quả kim tiền quất (的金钱) nho nhỏ, tiến đến trước mắt trường tử, đắc ý nói: “Trường tử nguoi xem, cái này chính là độc dược độc chết phu nhân, không phải là mỗi ngày trường tử tự tay dâng đến trước mặt mẹ ruột của nguoi sao?”

Hậu Uyển Tâm nghe xong lời này, phần nộ trong mắt dần dần hóa thành hoảng sợ, lúc này nàng đã biết rõ thiếu nữ trước mắt nhìn như đơn thuần vô hại, kỳ thực là rắn rết ác độc khoác da người.

Hậu Uyển Vân nhìn biểu tình Hậu Uyển Tâm, làm như thực vừa lòng với biểu hiện của nàng, nàng đem kim tiền quất bóc ra, lấy một mũi quất bỏ vào trong miệng chính mình, nói: “Trường tử, nguoi chớ sợ, kim tiền quất này vốn không độc, không tin, Vân Nhi ăn cho nguoi xem.” Ăn mấy mũi, lại nói tiếp: “Hôm nay thời điểm Vân Nhi đi hái hoa đào, thấy cua trong hồ nước lại mập hơn rất nhiều. Đúng rồi, trường tử có điều không biết đi, trên đời này có vài thứ, ăn một mình thì không độc, thậm chí là bổ dưỡng, nhưng nếu hai loại này ăn cùng một chỗ... Đó có thể thành độc dược đòi mạng.”

Con nguoi xinh đẹp của Hậu Uyển Vân bình tĩnh nhìn Hậu Uyển Tâm, trong môi anh đào nhẹ nhàng phun ra một câu: “Ví dụ như kim tiền quất cùng cua

gạch ăn với nhau, sẽ thành —— thạch tín. Mỗi ngày ăn một ít, qua ba đến năm năm, là có thể đi gặp diêm vương”

Hậu Uyên Tâm kinh ngạc một chút, trong đầu trống rỗng, nửa ngày mới phản ứng lại. Lúc này miệng nàng đã không thể nói, cả đầu đều là câu kia “Kim tiền quất cùng gạch cua ăn với nhau, sẽ thành thạch tín”.

Mấy năm nay, vẫn là chính mình tự tay phụng dưỡng mẫu thân, mỗi ngày hưng trí bùng bùng ngắt lấy kim tiền quất mới chín, tự mình chọn lựa cua béo mập, đem hai loại này đưa vào trong miệng mẫu thân... Hậu Uyên Tâm chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, nước mắt không ngừng rơi: đúng là tự tay nàng đem độc dược đòi mạng đó, đưa vào trong miệng mẹ ruột chính mình!

Quá bị phản, ngũ tạng tích tụ, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng một trận quay cuồng, một ngụm máu đỏ tanh ngọt nẩy lên cổ họng, Hậu Uyên Tâm phun ra máu tươi văng xa ba thước, ngã vào trên giường, tắt thở!

=====

Beta: Con xuyên không này bị diễn mịa nó rồi... Nó k phải người mà là quỷ đội lốt da người mới đúng. Mắt mặt chị em xuyên không.

Lengkeng: từ từ em, bình tĩnh tiếp tục beta những chương sau! Một truyện kiểu này coi như đá đều mấy truyện xuyên ko đòi đầu á!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thứ nữ Cố gia

Hơi nước lượn lờ từ ẩm sắc thuốc trong góc bay ra ngoài phòng, hun toàn bộ hành lang gấp khúc đều là vị thuốc, ẩm sắc thuốc đó được sắc cho người đang nằm trên giường, mấy ngày liên tục chưa từng ngừng.

Một chén lại một chén, như nước chảy được đưa vào trong nhà trống, tưới đều đều vào trong bụng tiểu thư nằm trên giường đó.

“Ai nha, tứ tiểu thư của ta, cô cũng không nên lảo đảo trong lòng như vậy! Lão gia cũng là vì tốt cho tiểu thư!” Một phụ nhân mang trăm bạc nhào vào đầu giường gào khan nửa ngày, gương mặt nhìn nhìn nữ tử đang nhắm mắt. Thu hồi sắc mặt khóc tang đó, bĩu môi nói: “Văn Tĩnh, hôn sự này người đáp ứng cũng vậy, không đáp ứng cũng vậy. Chuyện hôn nhân đại sự này, chính là do cha mẹ định đoạt. Lão gia đường người nhiều năm như vậy, người muốn chết muốn sống như thế chính là bất hiếu!”

Tiểu thư tìm cái chết này chính là tứ tiểu thư thứ xuất của hàn lâm học sĩ Cố Cư Chiếu. Tứ tiểu thư này trời sanh tính tình yếu đuối, gương mặt lại vô cùng xinh đẹp, rất sợ hãi Cố lão gia. Ngày thường nom nớp lo sợ phụng dưỡng phụ thân mẹ cả, sợ người khác chọc cột sống của nàng, nói một tiếng “bất hiếu”. Nhưng nào biết trước đó vài ngày lão gia tính nịnh bợ lấy lòng một vị quý nhân, tính toán đem tứ tiểu thư đang lúc tuổi thanh xuân này gả cho vị quý nhân qua tuổi bán trăm kia làm vợ kế. Tứ tiểu thư vừa nghe tin tức này, đương trường liền ngất đi, sau khi tỉnh lại không nói hai lời liền nhảy xuống hồ ở hậu viện, đợi cho đến khi được cứu lên, lúc tỉnh lại thì linh hồn bên trong thân xác này đã thay đổi chủ. Lúc này, linh hồn nhỏ bé trong thân xác này chính là đích trưởng nữ của An Quốc Hầu gia, Hậu Uyên Tâm mới tắt thở chưa lâu.

Nay Hậu Uyên Tâm, à không, phải là Cố Văn Tĩnh, hai mắt vô thần đang nhìn chăm chăm màn trường trên giường thêu, câu nói “bất hiếu” của phụ nhân kia, làm cho nàng đột nhiên tỉnh ngủ.

Vốn tưởng rằng chính mình đã chết, nhưng ai ngờ thế nhưng hi vọng mới lại le lói. Mấy ngày vừa tỉnh lại đó, mỗi ngày nhớ tới chuyện kiếp trước, lòng đau như dao cắt, hận không thể lại chết một trăm lần!

Nàng một hận chính mình có mắt không trông, dẫn sói vào nhà; hai hận chính mình nhìn người không rõ, hại chết thân mẫu; ba hận chính mình dễ tin tiểu nhân, làm áo cưới cho ả ta.

Vốn mất hết can đảm, ý niệm sống đều hủy, nhưng một câu “bất hiếu” của phụ nhân đó, lại như thể bị tát gáo nước lạnh, làm cho nàng tỉnh táo lại.

Đúng vậy, nàng đã có cơ hội sống lại làm người, vì sao không cố gắng quý trọng cơ hội này! Một lòng muốn chết như vậy, để cho tiện nhân đó sống tiêu dao tự tại, há có thể không làm thất vọng mẫu thân trên trời có linh thiêng sao? Nàng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến ngày khác cánh chim vững chắc, làm cho tiện nhân đó nợ máu phải trả bằng máu!

Trong lòng đã có chủ ý, trong ánh mắt Cố Văn Tĩnh có một chút sinh khí sôi động. Nàng quay đầu nhìn về phía phụ nhân về mặt không kiên nhẫn đó, sửa sang lại trí nhớ của chủ nhân ban đầu của thân thể này một chút, nhận ra đây là Vương thị, di nương của Cố lão gia.

Hậu viện của Cố lão gia, trừ bỏ phụ nhân, còn có bảy thiếp thất, không tính bệnh đã chết, hiện nay còn có bốn vị di nương. Vị trước mắt này chính là Vương di nương được sủng nhất trong phủ Cố gia.

Vốn việc hôn nhân của tiểu thư này làm di nương có thể nói là không được can thiệp, nhưng hôm nay Vương thị này lại mỗi ngày chạy tới phòng tứ tiểu thư, không ngừng khuyên nàng.

Trong lòng Cố Văn Tĩnh cười lạnh: còn không phải bởi vì phu nhân sinh ba nữ nhi, đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đã xuất giá, tam tiểu thư có hôn ước, nay trong phủ khuê nữ đến tuổi thích hợp lấy chồng, trừ bỏ tứ tiểu thư Cố Văn Tĩnh, chính là ngũ tiểu thư Cố Văn Ngọc do Vương thị sinh. Nếu tứ tiểu thư này chết vì luẩn quẩn trong lòng, vậy nên đến phiên tâm can bảo bối nữ nhi của Vương thị đi làm vợ kế cho lão gia quý nhân có thể làm phụ thân ngũ tiểu thư. Cho nên Vương thị đương nhiên hy vọng tứ tiểu thư khỏe lại.

Thấy trong mắt Cố Văn Tĩnh có tức giận, Vương thị lại thay đổi khuôn mặt tươi cười, dùng khăn che miệng. Tứ tiểu thư này, quả nhiên là tượng đất dễ xoa nắn, chụp cái mũ bất hiếu lên đầu nàng liền chốt dạ ngay.

“Vương di nương hào tâm, Văn Tĩnh tâm linh.” Cố Văn Tĩnh thản nhiên nhìn về phía Vương thị, nói: “Thân mình ta không thoải mái, có chút mệt mỏi, chờ sau này rồi nói tiếp.”

Vương thị thấy nàng hạ lệnh đuổi khách, ngượng ngùng đi ra khỏi phòng, nghĩ nghĩ lại nhanh chóng kêu tiểu nha đầu Thúy Nhi đi gọi ngũ tiểu thư Cố Văn Ngọc qua tới chiếu cố tứ tiểu thư.

“Di nương, ta đang ở đây. Tứ tỷ khỏe hơn chưa?” Ngũ tiểu thư đang chờ ở đầu hành lang gấp khúc, nhìn thấy Thúy Nhi đi ra, biết Vương thị tìm nàng, liền nhanh chóng đi vào viện. Hiện tại trong phủ người lo lắng cho thân mình tứ tiểu thư nhất, trừ bỏ Vương thị chính là ngũ tiểu thư. Nếu tứ tiểu thư có chuyện không hay xảy ra thì lão gia nhất định sẽ bắt chính mình đi làm vợ kế cho lão quý nhân chết tiệt kia.

“Tứ tiểu thư khỏe hơn nhiều rồi.” Vương thị cười tủm tỉm nói, lại kè sất vào bên tai nữ nhi, nhẹ nhàng nói: “Xem ra là không chết được, bắt quá phải coi chừng cẩn thận, nếu như lại làm cho nàng tìm chết thì hỏng rồi.”

Ngũ tiểu thư cắn môi gật gật đầu, vội vàng dẫn nha hoàn của mình vào phòng trong.

Cố Văn Tĩnh giương mắt nhìn vị cô nương vừa vào đó, khoảng mười bốn mười năm tuổi, bộ dáng thanh tú khả ái. Nàng nhận ra đây là thân muội muội của thân thể này. Chuyện Vương thị cùng Cố Văn Ngọc nghĩ, làm sao Cố Văn Tĩnh đoán không ra, dù sao nàng đã hạ quyết tâm phải cố gắng sống sót, liền để các nàng nhào nắn mình.

Sống yên ổn tu dưỡng hai ngày, Cố Văn Tĩnh đã suy nghĩ thông suốt.

Bản thân Cố lão gia cũng không có tài hoa, chính là dựa vào tổ tiên phù hộ mới làm được vị trí hàn lâm học sĩ. Cố tình Cố lão gia lại ham mê danh lợi, cứ muốn bò lên trên, vì thế liền cần nhắc một ít chiêu số oai môn tà đạo (chỉ những công pháp tà đạo —> bất chính), muốn lợi dụng hôn sự nữ nhi để lót đường cho chính mình. Vừa vặn ba nữ nhi mình yêu thương nhất đều có nơi chốn, liền đem chủ ý đánh vào trên người tứ nữ nhi, từ bé nhu thuận nghe lời, mẹ đẻ lại yếu đuối.

Cố Văn Tĩnh thậm chí nghĩ tới, chính mình ủy khuất trở về An Quốc Hầu phủ, chẳng sợ làm nha hoàn cũng được, chỉ cần có thể tiếp cận tiện nhân đó, tìm một cơ hội báo thù là được. Nhưng sau đó nghĩ lại, thân phận hiện tại của mình, cái ý tưởng này rất không thực tế, nói như thế nào nàng cũng là tiểu thư quan gia, làm nha hoàn không phải cứ nói là làm được, hơn nữa nếu thật sự giết chết tiện nhân đó, điều tra ra nhất định sẽ liên lụy người nhà của chủ nhân thân thể này. Nàng tuy rằng muốn báo thù, nhưng tuyệt không gây ra chuyện mạng người vô tội bị liên lụy, nàng cùng muội muội ác độc đó, chung quy là bất đồng. Huống hồ tiện nhân đó cũng sắp mười một tuổi, tiếp qua hai năm chung quy sẽ xuất giá. Cố Văn Tĩnh nghĩ, chính mình sớm hay muộn đều phải gả, bắt quá chính mình không thể dễ dàng gả như vậy. Nhân gia (nhà chồng) nàng phải gả, tốt nhất gả đến cùng một nhà với tiện nhân đó. Như vậy nàng mới có đủ thời gian, dùng thời gian nửa đời sau của nàng mưu tính, làm cho độc phụ tâm địa rắn rết kia, nợ máu phải trả bằng máu!

Hai ngày nay, nàng cũng nói bóng nói gió hỏi thăm tình huống của Hậu Uyển Vân.

Là người tâm phúc trước mặt thái hậu thánh thượng, thư đồng của Chiêu Hòa công chúa, tiểu thư duy nhất của An Quốc Hầu, tân quân sự của An Quốc Hầu phủ...

Kỳ thực không cần nàng nói bóng nói gió, tình huống về Hậu Uyển Vân, có thể nói là từ đầu phở đến cuối ngô đều nghe thấy, là đề tài nói chuyện của phụ nhân khuê phòng. Liền ngay cả ngũ tiểu thư cả ngày chiếu cố nàng, nhắc tới Hậu Uyển Vân cũng là về mặt hâm mộ kính ngưỡng.

“Tứ tỷ, vị Hậu tiểu thư kia mệnh cũng thật tốt.” Ngũ tiểu thư thở dài, đều là thứ nữ, sao mệnh của nàng không tốt được như vậy?

Cố Văn Tĩnh cười lạnh một tiếng: nếu người có đủ nhẫn tâm như tiện nhân đó, có thể hại chết mẹ đẻ, độc chết mẹ cả, tức chết đích tỷ; có thủ đoạn âm hiểm độc ác như tiện nhân đó, đầy mưu kế ác độc, người cũng có thể giống như ả.

Bất quá, tiện nhân đó hiện tại địa vị cao như thế, nàng tương lai phải gả, nhất định không phải nhân gia bình thường, nhất định là một vương tôn quý tộc nhất đẳng Thiên triều. Nhớ tới chính mình từng còn vì tiện nhân đó lo lắng, sợ nàng gả đi ra ngoài chịu ủy khuất, trong lòng Cố Văn Tĩnh liền một trận cười lạnh, chính mình thật đúng là lo lắng suông. Nàng nhìn nhìn ngũ tiểu thư, lại nghĩ tới người cha ngang hông quá kém cỏi, chỉ biết đi đường ngang ngổ tăt, cũng không biết có thể hay không có bản lĩnh gả nàng cho một nhân gia như vậy.

Bất quá trước mắt, máu chó là, phải đánh vỡ chủ ý đó của Cố lão gia, không thể liên hồ đồ, bị tổng xuất giá như vậy.

Cố Văn Tĩnh kêu nha hoàn tiến vào, rửa mặt chải đầu trang điểm một phen, nói với ngũ tiểu thư: “Muội muội, thân mình ta chuyển biến tốt, nên đi thỉnh an phụ thân.”

Vừa nghe nói tứ tiểu thư muốn xuất môn, ngũ tiểu thư có chút hoảng, nàng ta sợ tứ tỷ lại thừa dịp không người chú ý chạy tới nhảy hồ tiếp.

Cố Văn Tình nhìn sắc mặt ngu tiểu thư, ôm ngực thở dài xa xôi, nói: “Muội muội, tỷ tỷ đây là tâm bệnh, muốn khỏi cũng phải chữa bằng tâm. Phụ thân muốn ta gả cho ai, ta không một câu oán hận. Lúc trước là tỷ tỷ ta lỗ mắng, thiếu cân nhắc, nay tỷ tỷ đã biết sai, muốn đi nhận tội với phụ thân. Nhưng nếu trước mắt không thấy được phụ thân, ta chắc chắn khó an ổn mà sống qua ngày, ngay cả thuốc cũng không muốn uống vào.” Người nếu không đáp ứng ta, ta liền chết cho người xem!

Ngũ tiểu thư vừa nghe nàng nói không uống thuốc, dọa mặt mũi trắng bệch, vội vàng kêu năm nha hoàn lại đây, hai người nâng Cố Văn Tình, một người đi trước, hai người đi theo phía sau, giống như đem Cố Văn Tình áp giải đến thư phòng Cố lão gia.

Cố lão gia là văn nhân phong nhã, vật dụng trang trí trong thư phòng rất chú ý. Thị đồng thông báo một phen, xin mời Cố Văn Tình đi vào.

Cố Văn Tình đi vào thư phòng, Cố lão gia đang đứng bên cạnh án thư xử lý công văn, nhìn thấy nữ nhi không nghe lời này đến đây, giận không thể át, tùy tay cầm nghiên mực liền ném về phía Cố Văn Tình, quát lớn nói: “Đồ nữ nhi bất hiếu, còn có mặt mũi tới gặp vi phụ! Người có lá gan nhảy hồ, như thế nào không chết cho sạch sẽ, còn tỉnh lại, ta thấy phiền lòng!”

Nghiên mực làm bằng thanh ngọc, trượt qua làn váy Cố Văn Tình bay ra ngoài, bắn tung tóe mực vào váy nàng. Cố Văn Tình cũng không giận, cúi đầu, cung kính cẩn nhu thuận, làm lễ vạn phúc với Cố lão gia: “Phụ thân, mấy ngày trước đây là nữ nhi lỗ mắng, bị mờ heo làm mờ mắt, mới làm ra chuyện hồ đồ đó. Nay nữ nhi nghĩ thông suốt, tới thỉnh tội với phụ thân, thỉnh phụ thân trách phạt.”

Nhìn nữ nhi một bộ dáng nhu thuận dụ ngoạn, cơn tức của Cố lão gia tiêu đi không ít. Dù sao ông ta cũng sợ bức quá độc ác, đem nữ nhi bức tử, truyền đi ra ngoài sẽ tổn hại tới thanh danh của ông ta, sợ sẽ ảnh hưởng con đường làm quan, nữ nhi đã nghĩ thông suốt, ông ta cũng liền biết thời biết thế, mượn lửa xuống núi (thuận thế xuống nước).

“Văn Tình, vi phụ cũng là vì tốt cho người a.” Cố lão gia đi tới, nâng nữ nhi dậy, dẫn xuất thành một từ phụ (cha hiền) thâm tình chân thành. Mà trong lòng Cố Văn Tình thầm mặc ối, trên mặt lại càng phát ra cung kính, nói: “Vâng, phụ thân mưu tính sâu xa, trân trọng nữ nhi. Phụ thân thay nữ nhi tuyên hôn sự, tất nhiên là vô cùng tốt. Chính là không biết phụ thân muốn gả nữ nhi cho quý nhân nhà nào vậy?”

Cố lão gia nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, che giấu một tia xấu hổ trên mặt, ông ta nói Cố Văn Tình ngồi xuống, chính mình ngồi ở sau án thư, chậm rãi nói: “Văn Tình, con từ bé chính là đứa nghe lời có hiểu biết, bên trong đám tỷ muội, phụ thân yêu thương con nhất.” Cố Văn Tình cảm thấy chính mình sắp ới hết số thuốc đã uống vào.

Cố lão gia dừng một chút, nhìn nhìn sắc mặt nữ nhi, thấy vẻ mặt nữ nhi hiếu thuận kính cẩn nghe theo như trước, liền tiếp tục nói: “Đáng tiếc con là nữ nhi thứ xuất, dù sao không bằng con vợ cả, trong việc hôn phối, cũng chỉ có thể gả cho con vợ kế môn đăng hộ đối, hoặc là nhân gia dòng dõi thấp hơn, phụ thân sợ ủy khuất con. Nay tuyên hộ nhân gia này cho con, tuy rằng gả qua là làm vợ kế, nhưng tốt xấu vẫn là mẹ cả. Nhà đó phía trên không có mẹ chồng, cũng không có chị em dâu, còn có mấy nhi tử nữ nhi hầu hạ con, con gả đi qua chính là hưởng phúc.”

Gả cho một lão nhân bán trăm làm vợ kế, loại chuyện này một Cố lão gia khéo lưỡi như thật, nhưng lại nói như là chuyện tốt đẹp nhất thiên hạ.

“Vâng, vẫn là phụ thân thương nữ nhi. Người trong sạch như vậy, sợ là đốt đèn lồng cũng khó tìm.” Về mặt Cố Văn Tình phát ra từ nội tâm khen ngợi: “Chính là, rốt cuộc là hộ nhân gia nào a?”

“Khụ khụ...” Cố lão gia ho khan hai tiếng, nói: “Là đương kim phụ quốc đại tướng quân, An Quốc Hầu gia.”

Chỉ một thoáng, mặt Cố Văn Tình không còn chút máu. Nàng mới vừa trùng sinh mấy ngày, phụ thân hiện tại của nàng, thế nhưng tính toán đem chính mình gả cho cha ruột kiếp trước của nàng làm vợ kế!

Cố Văn Tình cảm thấy chính mình nên chết một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhàn đức hiếu nữ

Cố Văn Tình tựa hẳn vào ghế dựa, thân mình mới không té xuống trên đất. Tuy nói thân thể này của nàng là nữ nhi của Cố lão gia, nhưng linh hồn nhỏ bé của nàng là Hậu Uyên Tâm a! An Quốc Hầu, đó là cha ruột của nàng mà! Gả cho cha ruột của chính mình, nàng có nghĩ cũng không dám nghĩ một phen cảnh tượng như thế nào.

May mắn nàng đã nhiều ngày bị bệnh, thân mình tiều tụy, sắc mặt vẫn tái nhợt, lúc này cũng chỉ thêm hại trắng hơn chút. Cố lão gia dừng một chút, nhìn sắc mặt nữ nhi, ông ta thấy sắc mặt nữ nhi hoàn toàn trắng bệch, cũng không có nhảy dựng lên muốn chết muốn sống, cũng liền tự cho là Cố Văn Tình cam chịu an bài của mình.

Cố lão gia buông sách trong tay, nói: “Tiểu thư An Quốc Hầu gia mấy ngày trước đây đi, An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia đều đã sắp trở về kinh. Chờ mấy ngày nữa tang sự xong xuôi, phụ thân mời bà mỗi có uy tín danh dự đi nói hôn sự này cho con, sẽ đem hôn sự này nói thành. Đã nhiều ngày phụ nhân đang chuẩn bị đồ cưới cho con. Con yên tâm, phụ thân sẽ không bạc đãi con chắc chắn đem con gả ra ngoài rất có mặt mũi, sẽ không làm cho nhà

chồng xem thường nữ nhi Cổ gia ta.”

Trong lúc này, Cổ Văn Tinh đâu còn nghe thấy lời nói của Cổ lão gia, cúi đầu, đã muốn đem trăm ngàn chủ ý ở trong đầu lướt qua một lần.

Phụ thân An Quốc Hầu của nàng, khi cưới mẫu thân của nàng, hai phu thê tình thâm, tuy rằng phụ thân cũng giống như nhân gia hào môn bình thường khác nạp mấy phòng tiểu thiếp, nhưng địa vị của mẫu thân ở trong lòng phụ thân là không có người nào có thể sánh bằng. Năm đó thời điểm mẫu thân bệnh sắp chết, phụ thân từng tại trước giường mẫu thân thề: nếu ngô thê (vợ lúc nghèo khó) mất, cả đời không tái giá!

Mẫu thân qua đời vài năm, phụ thân vẫn tuân thủ hứa hẹn, đối với việc tái giá một chữ cũng không nói. Trong lúc cũng có người muốn nịnh bợ lấy lòng An Quốc Hầu, muốn gả nữ nhi nhà mình vào, đều bị An Quốc Hầu một ngụm từ chối. Liền ngay cả nữ nhi Hậu Uyên Tâm, cũng từng thử qua phụ thân, có tái giá cho nàng một kẻ hay không, phụ thân cũng đều xác minh rõ ràng, ái thê đã mất, cuộc đời này sẽ không có thê tử thứ hai. Cho nên sau đó mẫu thân mất, cũng sẽ không có kẻ nào gả tiến vào, Hậu Uyên Tâm mới thuận lý thành chương nắm đại quyền quản gia.

Phụ thân thâm tình trọng lời hứa, ngay cả Hậu Uyên Tâm cũng rất là bội phục.

Cổ Văn Tinh chân chính là nữ tử khuê các, kiến thức hạn hẹp, mỗi ngày chỉ thấy được bàn tay là thiên địa, nghĩ đến phụ thân chính mình chính là trời, phụ thân nói gả nàng cho quý nhân, nàng liền nhất định sẽ gả cho quý nhân, đầu óc nóng lên cũng chỉ sẽ nhảy hồ tìm chết, không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu nhân. Phụ thân chính mình ở nhà uy phong, nhưng ra ngoài cửa, đầu còn phải phục thấp đầu nịnh bợ quý nhân. Cổ lão gia muốn gả nữ nhi, quý nhân không hẳn muốn kết hôn đâu.

An Quốc Hầu không cưới, Cổ lão gia chính là muốn gả nữ nhi, cũng là không tốt!

Nghĩ thấu đáo mọi đường, chắc chắn An Quốc Hầu sẽ không cưới vợ, Cổ Văn Tinh cũng không như mới vừa rồi rối loạn đầu trận tuyến như vậy, nàng bình phục tâm thần, ngẩng đầu lên, sống mắt bình tĩnh nhìn Cổ lão gia, nói: “Phụ thân vì nữ nhi tìm, quả thật là hôn sự tốt. Nữ nhi mặc dù ở khuê phòng, nhưng cũng nghe nói qua uy danh của vị phụ quốc đại tướng quân này. Nghe nói phụ quốc đại tướng quân không chỉ là hán tử thiết huyết trên sa trường, lại trượng phu tình thâm ý trọng. Nữ nhi còn nghe nói, năm đó An Quốc Hầu cùng phu nhân quá cố, phu thê tình thâm, An Quốc Hầu phu nhân qua đời nhiều năm, Hầu gia cũng chưa từng tái giá, ngay cả quân sự trong nhà, đều là đại tiểu thư An Quốc Hầu nắm trong tay. Nếu nữ nhi có thể gả cho trượng phu oai hùng bất phàm như vậy, lại si tình, đó là phúc khí của nữ nhi.” Khen lão cha của mình, Cổ Văn Tinh nhưng vẫn nghiêm túc.

Cổ lão gia nhìn ánh mắt nữ nhi, thấy nàng nói tình thâm ý trọng, khi đề cập An Quốc Hầu, thần thái cung kính đó, quả thật là tình thâm ý trọng cũng không làm bộ.

Lúc này nữ nhi nói lòng miệng đáp ứng chịu gả, nhưng Cổ lão gia lại càng khó khăn. Bởi vì mới vừa rồi Cổ Văn Tinh nói một phen, làm cho ông ta nhớ tới, từ sau khi phu nhân An Quốc Hầu qua đời, quả thật là đích trưởng nữ quản gia. Nhân gia hào môn bình thường, nữ nhi khi chưa xuất giá là không được nhúng tay, chỉ có thể đi theo chủ mẫu học chút chuyện quản gia thôi, tương lai gả đến nhà chồng mới quản lý tốt bên trong hậu viện. Chỉ người có không có mẹ cả, cũng không có anh trai và chị dâu, những người khác cũng không thích hợp, mới có thể để nữ nhi chưa xuất giá quản gia. An Quốc Hầu đem quyền quản gia giao cho đích trưởng nữ, chẳng lẽ tính không tái giá nữa sao?

Lại nghĩ tới từng có nghe đồn, một năm trước Ngự Sử tiết độ sứ đi Nam Cương phụng chỉ tuần tra, thuận tiện thăm An Quốc Hầu, vì nịnh bợ An Quốc Hầu, vị đại nhân đó từng đề xuất đem nữ nhi của mình gả cho An Quốc Hầu, nhưng sau đó không biết như thế nào, thế nhưng bị thị vệ bên người An Quốc Hầu lấy gậy đánh chạy ra ngoài.

Cổ lão gia sờ sờ chòm râu, lâm vào trầm tư: như vậy, An Quốc Hầu này đại để là sẽ không tái giá. Nếu nghiền ngẫm sai tâm tư Hầu gia, tùy tiện làm mai, việc hôn nhân này chẳng những bất thành, chính mình giống vị Ngự Sử kia bị đánh chạy ra ngoài, vậy sau này ông ta còn có thể diện gì làm quan tại triều?

Nguyên bản ông ta chính là đầu óc nóng lên, muốn nịnh bợ hồng quý nhân đương triều, sao nghĩ cẩn thận như vậy, nay tính tế nghĩ lại, trong đó quả thật không quá thỏa đáng.

Cổ Văn Tinh nhìn sắc mặt Cổ lão gia do dự, trong lòng biết nội tâm Cổ lão gia này đang dao động, ông ta cũng sợ vuốt mòng ngựa chụp đến vô ngựa bị đá chết, sau khi bị một đá Cổ lão gia sẽ quăng không nổi cái mặt già nua này.

Khỏe miệng Cổ Văn Tinh gọi lên một tia cười, cái này sợ là chặt đứt ý tưởng Cổ lão gia gả nàng làm vợ kế cho An Quốc Hầu, lại sợ đầu óc Cổ lão gia lại nóng lên, đem nàng nhét vào trong phủ An Quốc Hầu làm thiếp. Cho nên Cổ Văn Tinh quyết định tiên phát chế nhân.

Cổ Văn Tinh ngừng đầu, ánh mắt chờ đợi nhìn Cổ lão gia, vẻ mặt lấy lòng nói: “Phụ thân, nếu An Quốc Hầu ngại nữ nhi ngu dốt, không xứng thú làm vợ cả, nữ nhi cũng có thể làm thiếp thất... Chỉ cần theo ý phụ thân, cho dù cho nữ nhi làm thiếp, nữ nhi cũng nguyện ý. Nữ nhi không sợ người bàn tán, không sợ người chê cười, chỉ cần là vì phụ thân, vì Cổ gia, nữ nhi làm cái gì đều nguyện ý.”

Cổ lão gia nhìn thần thái nữ nhi, bỗng nhiên tâm liền có chút mềm mại. Nữ nhi này theo như ông ta biết, từ bé liền nhu nhược lại nhát gan, cũng rất nghe lời và hiếu thuận, trừ bỏ mấy ngày hôm trước nhảy hồ, chưa bao giờ ngộ nghịch mình, mỗi ngày đều thật cẩn thận lấy lòng phụ thân cùng mẹ cả. Nay nàng thế nhưng vì làm vui lòng phụ thân, ngay cả cam nguyện làm thiếp đều nói ra. Nàng tuy là thứ xuất, nhưng tốt xấu cũng là thiên kim quan gia, tương lai gả đi ra ngoài cũng là làm vợ cả, còn làm thiếp rất ủy khuất.

Bất quá là một người cha bán nữ cầu vinh, Cổ lão gia mới sẽ không bởi vì nội tâm đối nữ nhi một tia áy náy cùng thương tiếc mà buông tha cho lợi ích chính mình. Nhưng lời nói Cổ Văn Tinh lại một lần nữa trợn trúng tử huyệt Cổ lão gia: Cổ Văn Tinh một thứ nữ không quan trọng gì, nàng có thể không sợ người chê cười, nhưng Cổ lão gia đường đường hàn lâm học sĩ, ông ta cũng thật sợ bị người chọc cật sống mất!

Dân chúng tầm thường bị người chọc cật sống mất, nặng nhất bất quá là vài câu nhàn thoại khó nghe. Nhưng Cổ lão gia là chính tam phẩm hàn lâm học

sĩ đương triều, người ta chọc cột sống ông ta mắng, bọn người mắng chửi không mang theo chữ thô tục đều có thể đem đại tổ tông mười tám đời của người nhảy ra mắng một lần, mắng mỗi một lần đều đa dạng, lại mắng ngốc đầu không dậy nổi! Nếu ông ta thật sự đem nữ nhi gả đi ra ngoài làm thiếp, như vậy nữ “bán nữ cầu vinh” chắc chắn sẽ bị chụp lên đầu. Nói không chừng còn có thể vì chuyện này bị ngự sử – người cả ngày không có chuyện gì chỉ biết viết tấu chương buộc tội – buộc tội trước mặt thánh thượng. Thì con đường làm quan của ông ta đã có thể hoàn toàn bị hủy!

Nghĩ như vậy, tất cả tính toán mấy ngày nay của Cố lão gia đều ngấm nước nóng. Ông ta thờ dài, làm ra một bộ dáng từ phụ, nói: “Nữ nhi, con đây là nói cái gì, phụ thân như thế nào nhẫn tâm ủy khuất con làm thiếp. Con cho tới bây giờ đều là đứa nhỏ nghe lời, phụ thân tự nhiên là nên tính toán tốt cho con. Nay, con cũng mệt mỏi, đi về trước đi, ngày khác phụ thân sẽ tìm con nói chuyện.”

Cố Văn Tinh nhu thuận đứng dậy, nói: “Hết thấy hoàn toàn dựa vào phụ thân làm chủ.” Rồi sau đó liền rời khỏi thư phòng.

Cố Văn Tinh chân trước mới ra thư phòng, ngũ tiểu thư Cố Văn Ngọc liền vội vàng mang theo năm nha hoàn chào đón. Ngũ tiểu thư đem Cố Văn Tinh cao thấp trái phải đánh giá một phen, sợ tứ tỷ này cùng phụ thân sau khi nói chuyện xong lại lẩn quẩn trong lòng đi tìm chết.

Nay sắc mặt Cố Văn Tinh không giống lúc đầu, khuôn mặt bình thường đầy u sầu, lại như là mây đen đầy trời bị đẩy ra, cuối cùng có chút ánh mặt trời chiếu xuống, ngay cả người nhìn cũng tinh thần hơn. Ngũ tiểu thư vội vàng lôi kéo tay Cố Văn Tinh, nói: “Tứ tỷ, tỷ đã đi ra, muội muội còn lo lắng phụ thân trách phạt tỷ đó!”

Cố Văn Tinh lôi kéo tay ngũ tiểu thư, mỉm cười, nói: “Phụ thân trân trọng nữ nhi như vậy, ngay cả muốn phạt, cũng luyến tiếc. Tỷ nhận sai với phụ thân, còn nói vài lời nói mềm mại, liền đi ra, phụ thân rộng lượng, sẽ không cùng tỷ so đo, muội muội yên tâm đi.”

“À, à, vậy là tốt rồi!” Ngũ tiểu thư sờ sờ ngực, làm ra một bộ dáng yên lòng, ánh mắt lóe lóe, nói: “Vậy hôn sự của tứ tỷ?”

Cố Văn Tinh nhìn vẻ mặt tâm sự của ngũ tiểu thư, lôi kéo tay nàng, chậm rãi nói: “Muội muội, hôn sự của nữ nhi chúng ta, chính mình không thể tự định đoạt, dù sao đều là phụ thân mẫu thân làm chủ. Tâm tư phụ thân, tỷ sao có thể đoán ra. Muội cũng chỉ nên nói ở trước mặt tỷ, chớ để người ở bên ngoài biết, bằng không làm cho người ta nghĩ đến nữ nhi Cố gia chúng ta không biết rụt rè, đều ngóng trông muốn lập gia đình ngay.”

Mặt ngũ tiểu thư đỏ lên, lắc lắc thân mình gắt gọng: “Tứ tỷ, tỷ thật sự là... Muội cũng là quan tâm tỷ thôi!”

“Được rồi được rồi, tỷ biết tiểu ngũ nhà chúng ta tốt với tỷ nhất. Ai, thân mình tỷ tỷ còn không có khỏe, mới đi ra một hồi liền mệt mỏi, muội không phải nói hằm canh gà nhân sâm cho tỷ sao, tỷ nghỉ canh hằm xong rồi, chúng ta trở về đi.” Có sẵn người cung cấp thức ăn nuôi dưỡng, qua thôn này đã có thể không có điểm này, không thể không ăn chùa nhà.

Cố Văn Tinh lôi kéo tay Cố Văn Ngọc, cùng nàng sóng vai đi về phía tiểu viện của mình, dọc theo đường đi hai tỷ muội cười cười nói nói, ngũ tiểu thư là người ba hoa, nói cái gì đều giấu không được, nói một ít chuyện thú vị của nội viện. Cố Văn Tinh cười tùm tùm nghe ngũ tiểu thư kể sinh động như thật, nàng liền thích loại người liếc mắt một cái có thể nhìn thấu này, so với tiện nhân tâm cơ sâu đến không thể nắm lấy đó, nàng cảm thấy Cố Văn Ngọc càng đáng yêu hơn.

Kể tiếp mấy ngày, sóng yên biển lặng, Cố lão gia không còn nhắc tới chuyện đem Cố Văn Tinh gả cho quý nhân làm vợ kế. Phu nhân cũng không đề cập qua, nô bộc phụ trách chọn mua trong phủ cũng lui tới bình thường, không có người đi đặt mua đồ cưới gì, hôn sự của tứ tiểu thư từng làm âm ỉ nhảy hồ tự sát, nay liền giống như không có việc này. Trong lòng Cố Văn Tinh biết là chuyện gì xảy ra, nàng cũng không nói, cả ngày trừ bỏ ăn uống chính là miễn cưỡng nằm ở trên tháp quý phi* trong sân cầm bản kinh Phật vừa xem vừa phơi nắng.

*Tháp quý phi: ghế nằm có chỗ dựa.

Vương thị mỗi ngày phái người đưa tới đồ ăn như trước, sợ Cố Văn Tinh không cẩn thận một cái bị bệnh chết. Mỗi khi Cố Văn Tinh nhìn đến sắc mặt ân cần của Vương thị, tâm lý thần nhiên nghĩ: tuy là di nương được Cố lão gia sủng ái nhất, nhưng Cố lão gia lại ngay cả chuyện hôn sự hủy bỏ, đều không có đề lộ cho vị Vương thị này vài lời. Chỉ do Vương thị mỗi ngày ân cần đưa chút đồ ăn, xem như mượn sức nữ nhi thứ xuất vẫn không được sủng này. Cái gọi là sủng ái của Cố lão gia, cũng không gì hơn cái này, liền ngay cả người bên gối đều tìm cách tính kế cùng phòng bị.

Vương thị đi gần, ngũ tiểu thư càng gần hơn.

Vốn trong phủ tuổi xấp xỉ với ngũ tiểu thư, cũng chỉ có tứ tiểu thư Cố Văn Tinh. Còn có hai muội muội cùng một đệ đệ đều quá nhỏ, không thể cùng chơi. Mỗi ngày ngũ tiểu thư đến lủi rủ nói vài chuyện mới trong kinh thành, Cố Văn Tinh nghe cũng cho như là giải buồn.

Hai ngày sau, một sáng tinh mơ ngũ tiểu thư nhiệt tình bát quái chạy đến bát quái động trời —— Hoàng Thượng ngự bút thân thư bốn chữ “nhân đức hiếu nữ”, ban cho vị đệ nhất tài nữ Hậu Uyển Vân của An Quốc Hầu phủ. Bằng hiệu “nhân đức hiếu nữ” này được đặt tại phía trên chính sảnh An Quốc Hầu phủ! Không chỉ có như thế, vị hiếu nữ này còn được Thái Hậu tự mình chỉ hôn cho thế tử Bình Thân vương Khương Viêm Châu!

Bình Thân vương Khương thái phó, chính là đứng đầu tam công, quan báí thái phó, là trọng thần nội các, tay cầm quyền cao. Trưởng tử Khương Viêm Châu này, năm qua mới mười bốn, nhậm chức chính tứ phẩm trung thư xá nhân, tập tước phong làm thế tử Bình Thân vương. Khương gia chính là danh môn vọng tộc chân chính, kéo dài trăm năm, có hai vị vương công, bốn vị Thừa tướng, vô số quan viên, sâu xa thâm hậu. Đây thật sự là hào môn trong hào môn, hậu duệ quý tộc trong hậu duệ quý tộc, thật là cao quý không thể nói!

Tâm cơ thủ đoạn của tiện nhân đó, Cố Văn Tinh đã biết đến, ả ta nhất định là lại xuất ra thủ đoạn gì đây, cho nên Cố Văn Tinh đối với chuyện ả ta gả vào nhà cao cửa rộng cũng không giật mình. Nhưng sau đó ngũ tiểu thư kể hành động của Hậu Uyển Vân sinh động như thật, Cố Văn Tinh tức giận, phun ra một ngụm máu tươi!

Trong thiên hạ này tại sao có lại súc sinh không từ thủ đoạn, không biết liêm sỉ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giành hôn sự

Nghe tiểu thư Cổ Văn Ngọc kể sinh động như thật, một đoạn kinh thiên địa quỷ thần khiếp, chuyện xưa về trạch đấu được viết trong sách giáo khoa hiện ra:

Nói ngày ấy khi đích trưởng nữ An Quốc Hầu Hậu Uyển Tâm mất thấy không được, tắt thở. Ngay lúc đó, tam tiểu thư Hậu Uyển Vân mời các danh y kinh thành đến đều lắc đầu, nói người đã đi, cứu không được nữa.

Tam tiểu thư nghe xong, liền khóc lớn lên, ôm xác trưởng tỷ của nàng ta không buông tay, khóc tê tâm liệt phế, nói với đại phu: “Trưởng tỷ của ta là người có tấm lòng nhân hậu như vậy, không có khả năng cứ đi như vậy! Ông xem, thân mình trưởng tỷ ta vẫn ấm, nhất định là chẩn sai rồi! Cầu thần y nhất định nghĩ biện pháp cứu tỷ tỷ của ta! Vân Nhi từ nhỏ không có nương, trưởng tỷ đối ta chiều cô có thêm, như nương như tỷ, chỉ cần có thể cứu sống tỷ tỷ của ta, chính là dùng mệnh tiền của Vân Nhi này đến đổi, Vân Nhi cũng nguyện ý!”

Dứt lời, thế nhưng tìm cái chủy thủ, một dao cắt trên cánh tay như ngọc của mình! Muốn noi theo hiếu từ cổ đại “cắt thịt cứu nương”, “cắt thịt cứu tỷ”!

May mắn đại a đầu Xảo Hạnh bên cạnh Hậu Uyển Vân tay mắt lạnh lẽo, đoạt chủy thủ, nhưng trên cánh tay bạch ngọc này đã bị tam tiểu thư cắt ra một miếng thịt! Tam tiểu thư đau quá cơ hồ muốn ngất đi, lại cắn răng kiên trì cầm thịt, quý xuống khóc cầu thần y nhất định phải cứu tỷ tỷ nàng ta. Vừa khóc vừa kể ra tình nghĩa thâm hậu của nàng ta cùng trưởng tỷ, ngay cả bà tử tâm cứng rắn nhất, nghe xong cũng nhin không được chảy lệ.

Thần y đó là đại phu nổi danh kinh thành, lúc trước làm viện thủ thái y viện ở trong cung, lớn tuổi liền từ quan, bình thường trong ngẫu nhiên tiếp một ít bệnh nhân chân kim cao (bệnh nhân trả bạc nhiều). Lúc ấy một cánh tay của tam tiểu thư huyết nhục mơ hồ, đang cầm thịt quý xuống đất khóc cầu đáng thương như vậy, liền ngay cả thần y này nhìn quen sinh tử, cũng bị cảm động rơi vài giọt lệ.

Rồi sau đó chuyện tam tiểu thư cắt thịt cứu tỷ, tin đích trưởng nữ An Quốc Hầu đã chết liền loan truyền, An Quốc Hầu gia cùng tiểu Hầu gia sau bảy ngày về kinh, sau khi về nhà, tiến vào linh đường, liền thấy tam tiểu thư một thân đồ tang, quý gối trước quan tài của trưởng tỷ nàng ta, cơ thể tiêu tụy, đôi mắt thũng như hạch đào, một cánh tay còn quấn băng vải.

Nghe nói lúc này tam tiểu thư đã quý bảy ngày bảy đêm trước quan tài của trưởng tỷ, nhìn thấy Hầu gia cùng tiểu Hầu gia trở về, khóc quý gối trước mặt Hầu gia, dập đầu một cái, đau lòng khóc hô: “Phụ thân, nữ nhi thực xin lỗi phụ thân, nữ nhi không có chiều cố trưởng tỷ! Đều là lỗi của nữ nhi! Nữ nhi bất hiếu a! Dù nữ nhi có chết, cũng không đủ để tha lỗi a!” Nói xong đầu đụng, ngay cả tảng đá trên đất cơ hồ bị đập ra cái khe!

Thời điểm hầu gia cùng tiểu Hầu gia hồi kinh, dọc theo đường đi đã nghe nói tình huống trong nhà, tự nhiên cũng biết chuyện tam nữ nhi nhu thuận thiện lương này cắt thịt cứu tỷ. Nay thấy cánh tay nàng quấn băng vải thấm ra máu, lại tại trước quan tài quý bảy ngày bảy đêm, lúc này lại đau lòng như vậy, tự nhiên là cảm động không thôi.

Cùng lúc đó, Chiêu Hòa công chúa cũng đến phụng, thấy một màn này, đương trường liền cảm động đến nỗi khóc hôn mê bất tỉnh. Chiêu Hòa công chúa sinh trưởng ở hoàng gia, từ nhỏ nhìn quen mấy chuyện xấu xa, cái gì tỷ muội tương tranh, cốt nhục tương tàn, nay nhìn đến một người trân trọng tỷ tỷ như thế, thiện lương, đơn thuần như thế, càng cảm thấy được hiếm thấy. Sau khi trở về, Chiêu Hòa công chúa đã đem chuyện chứng kiến bẩm báo Thái Hậu, hơn nữa khóc nói: “Một thần nữ còn có thể như thế, con thân là công chúa, càng muốn cẩn thận tuân theo hiếu đạo, cố gắng phụng dưỡng Thái Hậu.”

Thái Hậu nghe xong cũng cảm thấy tâm địa Hậu Uyển Vân như vậy đúng là hiếm có, có năng lực cảm hóa nữ nhi của mình, vì thế liền đem chuyện này bẩm báo thánh thượng. Đương kim thánh thượng lấy hiếu đạo trị quốc, cực coi trọng người hiếu thuận, nghe xong cảm khái không thôi, tuyệt bút viết xuống bốn chữ “Nhân Đức Hiếu Nữ”, gọi người làm thành bảng hiệu, ban cho tam tiểu thư An Quốc Hầu phủ Hậu Uyển Vân, còn ban rất nhiều được liệu trân quý, để cho Hậu Uyển Vân dưỡng thương.

Nữ tử tốt đẹp như vậy, Thái Hậu tự nhiên là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, đem nàng chỉ hôn cho thế tử Bình Thân vương Khương Viêm Châu – có quan hệ họ hàng với mình mà mình lại rất yêu thích. Bình Thân vương Khương gia là trăm năm vọng tộc, mà An Quốc Hầu là võ tướng không hề có gia thế bối cảnh, một đường dựa vào quân công sứt đầu mẻ trán đi lên. Một cái là thế gia trăm năm, một cái là nhà giàu mới nổi, lại thêm ở Thiên triều trọng văn khinh võ, văn thần luôn luôn tự xưng là thanh cao, khinh thường lui tới với võ tướng thô thiển. Theo lý mà nói nữ nhi thứ xuất An Quốc Hầu gia, cho dù là ghi vào danh nghĩa mẹ cả thành đích thân nữ nhi, đó cũng là kém xa vạn dặm với Khương gia, thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Nhưng Khương gia đối vị đệ nhất tài nữ Thiên triều cộng thêm đệ nhất hiếu nữ này phi thường vừa lòng, nàng dâu tài đức vẹn toàn như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm a! Lại là Thái Hậu chỉ hôn, Khương gia cực vừa lòng cửa hôn sự này.

Thế tử Bình Thân vương năm nay mười bốn tuổi, tam tiểu thư An Quốc Hầu sắp mười một tuổi, thế tử cùng tam tiểu thư đều còn nhỏ tuổi, cho nên hai nhà đính thân, bỏ sinh, đem hôn lễ định vào ba năm sau, đợi Hậu Uyển Vân đầy mười bốn tuổi, liền gả đến Khương gia.

Chuyện xưa cảm động như vậy, bị các phu nhân danh viện đến quý phủ An Quốc Hầu phúng điếu, tương truyền ra ngoài, nay đã truyền ra khắp mọi ngõ ngách trên phố, liền ngay cả thuyết thư quán trà bên đường, đều đã biên soạn chuyện về tam tiểu thư An Quốc Hầu Hậu Uyển Vân này thành những truyện ngắn, tuyên dương rần rần. Trong lúc nhất thời, vị đệ nhất tài nữ Thiên triều kia, lại nhắc lên một phong ba mới, toàn bộ Thiên triều cơ hồ không người nào không biết, không người nào không hiểu. Sau đó dân gian cũng có truyền lưu một câu như vậy “Nếu sinh ra nữ làm Hậu Uyển Vân”, nếu tiểu thư khuê nữ nhà ai không nghe lời, cha mẹ sẽ răn dạy nàng: “Nên học tập đệ nhất hiếu nữ Hậu Uyển Vân!”

Bất quá xong chuyện này, ngũ tiểu thư liền bất quá hôn sự của tam tiểu thư An Quốc Hầu. Nay hôn sự Hậu Uyển Vân, cũng thành đề tài câu chuyện mọi người trà dư tửu hậu, bàn tán say sưa.

Vị hôn phu này của Hậu Uyển Vân, thế tử Bình Thân vương Khương Viêm Châu, là người chạm tay có thể bỏng trong kinh thành, gia thế vô cùng tốt, lại sinh tuần tử, làm vô số quý nữ danh viện trầm nhớ ngàn thương. Bất quá nếu là luận danh khí, người truyền kỳ nhất Khương gia, là phụ thân của hắn, Bình Thân vương Khương thái phó.

Khương thái phó Khương Hằng xuất thân danh môn vọng tộc, còn trẻ tang mẫu, từ nhỏ thông minh, được khen là thần đồng, mười sáu tuổi được thánh thượng khâm điểm làm kim khoa Trạng Nguyên. Rồi sau đó con đường làm quan xuôi gió xuôi nước, rồi đứng thứ nhất trong tam công, đứng là niên thiếu hữu vi (tuổi trẻ tài cao), nay ba mươi hai, tay đã cầm quyền cao, cho dù trong Khương gia trăm năm vọng tộc như vậy, Khương thái phó cũng là người cực nổi tiếng.

Bất quá Khương thái phó truyền kỳ nhất ở chỗ, cũng không ở tài hoa, cũng không phải là con đường làm quan. Mà là cuộc sống hôn nhân của ông ta có thể nói là truyền kỳ. Hôn sự Khương thái phó, phải nói quả thực là huyết lệ thâm đàm nhất lịch sử.

Khương thái phó dưới gối có ba nhi tử và hai nữ nhi, ba nhi tử đều là con trai trưởng, hai nữ nhi do thiếp thất sinh. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, ba vị mẫu thân của nhi tử trưởng này, lại đều khác nhau!

Thiên triều cũng không có chế độ bình thê, Khương thái phó tự nhiên cũng sẽ không một lần lấy ba thê tử về nhà, còn đều là vợ cả. Nhưng ba nhi tử đó của hắn, quả thật đều là do ba người vợ cả khác nhau sinh ra.

Mẫu thân của trưởng tử, chính là đích nữ Hoài Nam vương, Minh Liệt quận chúa. Minh Liệt quận chúa vừa gả nhập Khương gia, không đến hai tháng liền mang thai, lại là thai nam, sinh hạ trưởng tử Khương Viêm Châu, thời điểm Khương Viêm Châu vừa đầy hai tuổi, Minh Liệt quận chúa liền ốm chết. Nửa năm sau, Khương thái phó nghênh thú vị thê tử thứ hai, đích thứ nữ (con gái thứ do vợ cả sinh) Thành quận vương Chu Thụy Tâm, Chu thị vừa qua cửa liền có thai, mười tháng mang thai, sinh hạ Bình Thân vương đích thứ tử, rồi sau đó vì nhiễm bệnh, còn không có ra tháng, người đã đi. Một năm sau, Khương thái phó cưới tiểu nữ nhi tá tướng Tôn Khuynh Liên, Tôn thị qua cửa nửa năm, hoài thân mình, nhưng đến thời điểm sinh sản, khó sinh mà chết, lưu lại đích tam tử Khương thái phó.

Sau đó, Khương thái phó lại thú tiếp hai thê tử, lần lượt là nữ nhi Lại bộ thượng thư, cùng khuê nữ Ngự Sử trung thừa. Người trước sau khi cưới được một tháng chết bất đắc kỳ tử, người sau vừa định hôn, bỏ sính lễ, còn chưa gả đến Khương gia, liền chết bệnh.

Khương thái phó trước sau thú năm thê tử, một người so với một người càng đoán mệnh, trong kinh thành liền lưu truyền đồn đại: Khương thái phó khác thê, còn truyền có chút vô cùng kì diệu, liền ngay cả chuyện Khương thái phó là yêu quái ăn thịt người thành tinh đều truyền ra. Vốn là quyền thần ba mươi hai tuổi, theo lý mà nói là đại nhân vật chạm tay có thể bỏng, nhưng hôm nay lại không người dám làm mai cho Khương thái phó! Mỗi khi có bà mối tới cửa nhắc tới Khương thái phó, lão gia phu nhân này đều là muôn miệng một lời: “Khuê nữ nhà ta tuổi còn nhỏ, không vội xuất giá, còn muốn ở nhà thêm vài năm”, rồi sau đó đảo mắt đã đem khuê nữ gả cho người khác.

Bởi vì không người chịu gả, vì thế Khương thái phó đối với yêu cầu thê tử, cũng theo lúc ban đầu mắt cao hơn đỉnh, biến thành nay chỉ cần dòng dõi đừng quá kém, bộ dáng không có trở ngại, trọng yếu nhất là cường tráng là được. Khương gia nhưng là rất cuộc chịu không nổi, thú một người khoẻ mạnh là được, nhưng chỉ có như vậy, cũng không có nhân gia dám đem nữ nhi chính mình gả qua. Đối với chuyện này, Khương thái phó phong lưu tiêu sái rất là buồn khổ.

Bất quá Khương thái phó tuy rằng buồn rầu việc hôn nhân chính mình, nhưng bà mối đi làm mai cho ba nhi tử Khương thái phó, nói liền không dứt, nghe nói một tháng đều gần hỏng ba cái cửa chính rồi.

Khương thái phó bất hạnh vô thê, nhưng nếu Hậu Uyển Vân gả qua, không cần phụng dưỡng bà mẫu, cho nên hôn sự này, thật là tốt của tốt.

“Ai, Hậu tiểu thư đó, mệnh cũng thật tốt quá đi, chẳng những có được bằng hiệu do Hoàng Thượng ngự bút thân thư, còn có thể được lọt vào mắt xanh Thái Hậu, chi hôn cho nhân gia tốt như vậy. Nàng chẳng phải cũng là thứ nữ sao, dựa vào cái gì!” Ngũ tiểu thư Cố Văn Ngọc nói xong chuyện Hậu tiểu thư, bên miệng, vừa là hâm mộ vừa là đố kỵ, có chút tức giận bất bình, rồi sau đó nàng lại dùng tay chân miêu tả, nói: “Muội nghe nói tam tiểu thư Hậu gia đó, cắt bỏ một khối thịt to! Nàng ta cũng không sợ đau! Tử tử, tử xem, lớn như vậy, lớn bằng miệng chén đấy!”

Cố Văn Tĩnh vẫn nằm ở trên ghế, một cánh tay che trên mắt, che khuất quang mang hận không thể giết người trong mắt ——tiền nhân này, thế nhưng tính kẻ đến tình thế như vậy, liền ngay cả tang sự Hậu Uyển Tâm, đều có thể bị ả ta lợi dụng triệt để! Đòi trước mình bị ả lừa dối lợi dụng, dù đã chết, còn bị ả ta lợi dụng sạch sẽ làm trò hay! Tâm cơ như vậy, quyết đoán tàn nhẫn như vậy, ngay cả miếng thịt trên người đều có thể tự lấy dao cắt xuống! Cho dù là Cố Văn Tĩnh tự hỏi cũng là không hạ thủ được, nhưng Hậu Uyển Vân một cô nương kiêu nhỏ núng nịu thế nhưng cũng hạ thủ được! Chính mình chết trên tay ả, thật là nhục thế!

Càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, Cố Văn Tĩnh ôm ngực, thét lớn một tiếng, phun ra một búng máu.

Một búng máu này, đem buồn bức mấy ngày liền đều phun ra, Cố Văn Tĩnh cảm thấy thân mình thoải mái dễ chịu rất nhiều. Nhưng lại đem ngũ tiểu thư dọa nhảy dựng lên, khẩn trương hô to: “Ai nha, tử tử sao tự lại học máu? Mau gọi đại phu!”

Cố Văn Tinh cũng không ngăn đón nàng, nay ngũ tiểu thư này nhưng thật ra là người quan tâm thân thể của mình nhất trong Cố gia. Nàng đã quyết định muốn báo thù, tự nhiên là muốn tự dưỡng thân mình thật tốt, nhất định là phải sống lâu, khỏe mạnh, mới có thể chính mắt thấy tiện nhân đó sống không bằng chết, làm cho ả ta nợ máu phải trả bằng máu.

Đại phu đến đây, chẩn mạch, mở ra chút dược liệu bổ dưỡng điều dưỡng, Cố Văn Tinh không chút khách khí đem phương thuốc giao cho Vương thị, còn nói thân mình của mình bệnh tật, cần cố gắng bồi bổ, vì thế Vương thị liền vội cấp tốc thu xếp dược liệu tốt nhất, mỗi ngày đều đưa đến trong viện tứ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư mỗi ngày chạy qua như trước, lại mang đến nhiều bát quai, nàng cơ hồ thành con đường quan trọng nhất để Cố Văn Tinh tìm hiểu chuyện bên ngoài. Ngày ấy, ngũ tiểu thư lại nhắc tới chuyện An Quốc Hầu, nói là có một ngày Lại bộ thượng thư đi An Quốc Hầu phủ bái yết, thế nhưng bị An Quốc Hầu tự mình cầm một cây gậy lớn đánh ra ngoài! Còn đuổi theo Lại bộ thượng thư hơn nửa con phố, nghe nói ngay cả chân đều bị đánh gãy! Còn vừa đánh vừa mắng: “Người là đồ khôn kiếp, ải thế, nữ nhi của ta nay thì cốt chưa lạnh, người liền làm mai cho ta nói cái gì cưới vợ nạp thiếp! Nếu ta thú, ta còn là người sao! Phi! Cút cho lão tử, ải lại mang việc này đến cho lão tử, lão tử đánh gãy chân chó của hần!” An Quốc Hầu ngày thường hòa khí hào hoa phong nhã, nhưng ông ấy vẫn là võ tướng trường kỳ sống trong quân doanh, khi mắng người, rất thô tục, mắng Lại bộ thượng thư nét mặt già nua cũng chưa có chỗ dẫu.

Cố Văn Ngọc nói mặt mày hớn hờ, còn làm mặt quỷ học bộ dáng vận vẹo đó của Lại bộ thượng thư, cười ngửa tới ngửa lui. Cố Văn Tinh cũng nở nụ cười, Lại bộ thượng thư là hảo hữu của Cố lão gia, trước khi Lại bộ thượng thư đi An Quốc Hầu phủ bái yết, từng tới Cố phủ một chuyến. Cố Văn Tinh ước chừng, là Cố lão gia chưa từ bỏ ý định, liền khuyến khích Lại bộ thượng thư đi xem ý tứ của An Quốc Hầu, ai có thể dự liệu nhưng lại bị An Quốc Hầu tính tình thô bạo tự mình đánh ra ngoài. Có như thế, Cố lão gia này mới hoàn toàn hết hy vọng.

Phụ thân chung quy là trọng phu tốt, trọng tình trọng nghĩa, Cố Văn Tinh ôm bả vai nghĩ như vậy, ý cười bên môi ảm vài phần.

Thân mình cáo bệnh giảm đi rất nhiều phiền toái, Cố Văn Tinh cũng rất tự do tiêu dao, mấy ngày nay ăn ngon uống tốt, thân thể dần dần tốt, ngay cả sắc mặt đều hồng nhuận thêm rất nhiều. Thân thể Cố Văn Tinh này nguyên bản là mỹ nhân nhược liễu phù phong, nũng nịu, rất yếu ớt, nhìn qua lúc nào cũng khiếp sợ rụt rè, từ lúc linh hồn nhỏ bé của Hậu Uyển Tâm chìm gáy chiếm tổ chim khách, sáng sớm mỗi ngày nàng đều đánh một bộ quyền chính mình từng học được, lại thêm ăn ngon, qua một tháng, thoát nhìn khỏe mạnh không ít, vóc dáng cũng cao thêm. Nguyên bản chiều cao của nàng cùng ngũ tiểu thư ngang nhau, nay lập tức cao hơn nửa cái đầu!

“Ai nha tứ tỷ, tỷ ăn ít thôi!” Ngũ tiểu thư nhìn tứ tỷ nàng sau khi ăn sạch hai chén cơm xong, lại bảo người thêm chén thứ ba, không khỏi tròn tròn con mắt nói: “Tỷ xem thất lưng của tỷ, quần áo trước kia đều không mặc được nữa! Tỷ cứ ăn hoài, có thể béo như Vương đại tẩu ở phòng bếp đó, xem sau đó ai còn dám thú tỷ!”

Nhìn tỷ tỷ của mình từng là mỹ nhân nũng nịu yếu ớt, nay bắt đầu cao lớn cường tráng, ngũ tiểu thư không khỏi cảm thấy đáng tiếc. Trong mắt của nàng, nữ tử là phải nũng nịu, như vậy mới làm người thích.

Cố Văn Tinh cười tủm tỉm nhìn ngũ tiểu thư, lại cầm lên một cái chân gà, bắt đầu ăn chén cơm thứ ba, nói: “Tứ tỷ ta, cái này gọi là tâm rộng thể béo, có thể ăn là phúc! Cô gái nhỏ muội sao hiểu được chuyện này. Cố phủ chúng ta cũng không phải thiếu hai bộ xiêm y, gọi người đặt mua mới là được.” Mấy ngày ở chung, Cố Văn Tinh cũng dần dần đối với muội muội tiện nghi này sinh ra hảo cảm. Ngũ tiểu thư này là người lạnh lẽo, trong lòng đều dẫu không được chuyện gì, liếc mắt một cái liền nhìn thấy, cũng không có ý xấu gì. Cố Văn Tinh thực có thể lý giải tâm tình lúc đầu nàng ta vì không muốn làm vợ kẻ, cho nên hy vọng Tứ tỷ tỷ nàng ta còn sống, dù sao ai mà chẳng có tính toán riêng, nếu là đúng như Hậu Uyển Vân nhìn hoàn mỹ như vậy, mới thật sự là người đáng sợ, khiến khắp cả người phát lạnh.

Có vui có giận như vậy, có cẩn thận suy tư có tính toán nhỏ nhặt, mới là người rõ ràng!

Ăn xong cơm rồi, lại ăn đồ ngọt, Cố Văn Tinh vượt cái bụng tròn vo đứng lên, lôi kéo Cố Văn Ngọc về phía sau viện tản bộ tiêu thực, bởi vì buổi tối nàng còn muốn ăn khuya.

Cứ ăn như vậy mấy ngày liền, rèn luyện thân thể, sau hai tháng Cố Văn Tinh đã từ một cô nương xinh đẹp lột xác thành cô nương cường tráng cao lớn, ngực là ngực, mông là mông, cơ thể mạnh khỏe, nguyên bản mặt trái xoan xinh đẹp cũng thành mặt trứng ngỗng, nhìn hồng nhuận tràn đầy thanh xuân. Nhìn tứ tỷ nhà mình giống như thổi khí, cao và cường tráng lên, miệng ngũ tiểu thư chu ra có thể treo lên được bình dầu.

“Tứ tỷ, ban đầu bộ dáng tỷ thật đẹp, như bây giờ, khó coi.” Ngũ tiểu thư ngửa đầu nhìn Cố Văn Tinh đã cao hơn mình nửa cái đầu.

Cố Văn Tinh cười tủm tỉm như trước, nàng đứng trước gương, nhìn thiếu nữ trong gương cao gầy kiện mỹ, đối với hình tượng mới của mình thực vừa lòng. Nay nàng thay một thân váy sắc hồng nhạt, nhìn ra được dáng người rất hấp dẫn.

Ngũ đông chuẩn bị hai tháng, nàng thu thập thỏa đáng, nhẹ nhàng đi ra sân.

Hậu Uyển Vân tính toán việc hôn nhân chính mình thật tốt, nàng – Cố Văn Tinh cũng không thể thấp hơn. Hôm nay, nàng muốn lợi dụng Cố lão gia ham mê quan chức, mưu tính việc hôn nhân tốt cho chính mình.

Chương 6: Mẹ đẻ Vu th

Nếu nói về nữ nhân xinh đẹp nhất của Cố lão gia, đó dĩ nhiên Vu th không ai khác. Thời điểm Vu th còn trẻ, nghe nói đó là đại mỹ nhân mười dặm bát hương, đáng tiếc gia cảnh bản hàn, phụ thân là tá điền. Sau đó bị Cố lão gia nhìn trúng, nạp về.

Đáng tiếc Vu th tuy rằng xinh đẹp, lại nhất gan, ngu dốt, phu nhân nhìn Vu th được sủng ái, liền ngầm dùng chút thủ đoạn, ly gián cảm tình Cố lão gia cùng Vu th. Cộng thêm Vu th sinh ra nữ nhi, Cố lão gia dần dần liền bất hòa với Vu th. Nay Vu th đã là hoa cúc hôm qua, nhìn giống phu nhân bình thường, chỉ có khỏe mắt đuôi lông mày mờ mờ có thể thấy được mỹ mạo năm đó.

Nữ nhi của Vu th, đó là tứ tiểu thư thứ xuất Cố gia Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh hoàn toàn kế thừa mỹ mạo Vu th, tính tình cũng cực kỳ giống Vu th, phu nhân nhìn Cố Văn Tinh đáng thương lại nhất gan, phụng dưỡng chính mình, lại dụ dỗ, cho nên đối với nàng cũng là tính phúc hậu. Nhưng với Vu th lại bất đồng, mất sủng ái, ở trong góc xa xôi, mười ngày nửa tháng không được đi lại, dần dần, trong phủ đều đã quên còn có một Vu di nương như vậy.

Thời điểm Cố Văn Tinh đi vào Thiên viện, thấy Vu th đang cầm cái khung thêu, cô linh linh ngồi ở trên ghế đặt ở hành lang nhìn ra sân, thêu hoa. Bởi vì lớn tuổi, ánh mắt Vu th có chút hoa, khung thêu cầm rất gần, cơ hồ sắp đụng vào mắt.

Cố Văn Tinh lặng lẽ đứng ở cửa sân, nhìn Vu th chuyên tâm thêu hoa, trong ánh mắt đột nhiên nổi lên chua xót.

Ở trong mắt người bên ngoài, Vu th cũng không thể nào thích nữ nhi duy nhất này của bà, ngày thường thực sự ít đi lại lui tới, nhắc tới tứ tiểu thư, Vu th cũng là một bộ dáng lạnh nhạt. Nhưng là Cố Văn Tinh biết, Vu th kỳ thực rất là yêu thương nữ nhi duy nhất này. Bà biết phu nhân cùng Cố lão gia cũng không muốn gặp mình, nếu mình cùng nữ nhi quá thân cận, cũng sẽ làm cho lão gia phu nhân chán ghét Cố Văn Tinh. Cho nên bà vẫn làm bất hòa với nữ nhi, thực sự ít xuất hiện trước mặt Cố lão gia, miễn cho Cố lão gia thấy Cố Văn Tinh, lại nghĩ đến mẹ đẻ thất sủng vô dụng này, liền lụy làm nữ nhi chịu ủy khuất.

Tâm lòng yêu thương nữ nhi của Vu th như vậy, làm cho Cố Văn Tinh nhớ tới mẫu thân của mình, hai nữ nhân tuy rằng địa vị bất đồng, tính cách bất đồng, nhưng tình yêu các bà đối với nữ nhi đều vô tư, chân thành, tha thiết.

Cố Văn Tinh nhìn ánh mắt Vu th, đột nhiên liền mềm mại, mềm mại hóa thành nước, lệ từ đôi mắt trào ra.

Vu th cúi đầu, chuyên tâm thêu hoa, một chút cũng không biết ngoài cửa viện có người. Bà dùng xong một sợi tơ, lại từ giỏ trúc nhỏ dưới chân lấy ra sợi tơ khác, lấy tay chấm nước miếng trong miệng, chà xát đầu sợi tơ, híp mắt khâu kim, xuyên qua vài lần, không phải trật qua bên trái thì chính là bên phải. Vu th đem khung thêu ở trên đùi đặt vào trong giỏ trúc nhỏ, tiếp tục khâu kim, Cố Văn Tinh nhìn đồ bà đang thêu, là một cái cái yếm nhỏ, trên cái yếm là một tiểu tử mập mạp.

Vu th hàng năm thất sủng, nên bà sẽ không có thai nữa, đồ trong tay bà thêu, là chuẩn bị cho nữ nhi duy nhất của bà, ngoại tôn tương lai của bà.

Cố Văn Tinh hít hít cái mũi, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, híp mắt nở nụ cười, kêu một tiếng: “Di nương!”

Tay cầm kim của Vu th rẩy, bà ngừng đầu, một đôi mắt hạnh nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đứng ngay cửa viện. Trong mắt Vu th có một tia sáng vui sướng chợt lóe qua, rồi sau đó gương mặt của bà liền lạnh xuống, thân nhiên nói: “Ngươi tới làm cái gì?”

Cố Văn Tinh đi qua, nhu thuận tựa vào trên đầu gối bà, cầm kim, sợi tơ trên tay bà qua, luồn khâu qua, lại đưa cho bà, nói: “Con đến thăm di nương.”

“Đứa nhỏ này, không phải nói với ngươi đừng tới sao? Sao ngươi lại không nghe lời?” Miệng Vu th quát lớn, nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt lại bán đứng mừng như điên trong mắt bà.

“Nương...” Cố Văn Tinh hấp hấp cái mũi, thân mình cọ cọ vào bên chân Vu th, giống con mèo nhỏ.

Vu th che miệng Cố Văn Tinh, nhìn xung quanh, khàn khàn nhỏ giọng nói: “Tình nhi, nương không thể gọi vậy, nếu làm cho phu nhân biết, là không được! Nhớ kỹ, nương con là phu nhân, ta chỉ là di nương!”

Cố Văn Tinh rũ mắt xuống gật gật đầu, nhu thuận đáp: “Vâng, di nương.”

Vu th nhìn thoáng qua nữ nhi càng lớn càng duyên dáng yêu kiều, thở dài, tay thô ráp vuốt má Cố Văn Tinh, nói: “Di nương đã nói với con, không có việc gì không cần lại đây gặp di nương, miễn cho phu nhân thấy mất hứng, con lại phải chịu ủy khuất. Con luôn luôn là đứa nhu thuận nghe lời, không có chuyện gì sẽ không chạy tới, nói đi, hôm nay đến, là có chuyện gì?”

*Mình giải thích chút, đoạn trên lúc giả vờ Vu th quát Cố Văn Tinh mình để Vu th gọi Cố Văn Tinh là “ngươi”, còn đoạn sau không có ai, 2 mẹ con nói chuyện sẽ để là “con” cho hợp hoàn cảnh!

Cố Văn Tinh vừa cầm tay Vu th, áp trên gương mặt, cảm giác bàn tay Vu th truyền đến ấm áp, vừa chậm rãi nói: “Hôm nay Văn Tinh đến, là muốn cầu di nương một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Di nương, có chuyện ta muốn thỉnh di nương đi nói với phụ thân.” Cổ Văn Tinh châm chọc một phen, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Vu thị.

“Chuyện gì cần ta đi nói? Phụ thân con sao có thể nghe lời ta nói chứ?” Vu thị kinh ngạc nói, bà luôn luôn thất sủng, lại lớn tuổi sắc suy, Cổ lão gia là ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn bà một cái. So với Vu thị, Cổ Văn Tinh càng có thể nói chuyện trước mặt Cổ lão gia.

“Việc này, Văn Tinh chính mình đi nói, không thích hợp.” Cổ Văn Tinh nói, “Di nương, là hôn sự của Văn Tinh.”

Vu thị đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó liền hiểu được. Cổ Văn Tinh cũng đến tuổi nên gả chồng, nhưng phu nhân chỉ lo tìm nhà chồng cho ba nữ nhi tự mình sinh, lại đối với hôn sự tứ tiểu thư không thể nào để bụng, nay Cổ Văn Tinh đều sắp mười sáu tuổi, việc hôn nhân còn không có tin tức, khó trách chính nàng bối rối. Việc hôn nhân này, nàng một nữ nhi gia tự nhiên là không tiện mở miệng.

“Được, việc chung thân đại sự này của Văn Tinh, di nương đi van cầu phu nhân, làm cho bà ta tìm cho con nhà chồng khá nhất.” Vu thị gật gù đầu, mấy năm nay bà tuy rằng thất sủng, nhưng không bị lấy mất hết tiền bạc, nay cảm cho nha hoàn bà từ bên cạnh phu nhân, làm cho các nàng thay Cổ Văn Tinh tại trước mặt phu nhân thổi gió thoảng bên tai, Cổ Văn Tinh mới có thể biểu hiện, nói không chừng phu nhân cao hứng, liền tìm cho nàng một nhà chồng tốt.

“Không, di nương.” Cổ Văn Tinh lôi kéo tay Vu thị, nói: “Văn Tinh không phải muốn cho di nương đi cầu phu nhân, mà là muốn cho di nương đi nói với phụ thân, đem Văn Tinh gả cho Bình Thân vương Khương thái phó.”

Lời này của Cổ Văn Tinh nếu là Cổ lão gia nghe xong, nhất định hai mắt sẽ tỏa ánh sáng, ước gì đem nữ nhi gả qua, dù sao một thứ nữ không quan trọng gì, bị khắc chết thì thôi, quan trọng là có thể đặt lên quan hệ với Bình Thân vương Khương thái phó, nếu là Khương thái phó cưới nữ nhi ông ta, còn không phải cung kính gọi ông ta một câu “Nhạc phụ!”.

Nhưng Vu thị nghe xong biến sắc, một ngụm cự tuyệt, “Không được! Tuyệt đối không được! Bình Thân vương đã khắc chết năm thê tử, di nương chỉ có một nữ nhi là con, di nương không muốn con gả qua có cái gì không hay xảy ra! Mấy năm nay, hi vọng duy nhất của di nương chính là con, nếu con có mệnh hệ gì, di nương cũng muốn chết luôn!”

“Di nương...” Cổ Văn Tinh ôm cánh tay Vu thị, nói: “Mệnh nữ nhi cứng rắn, không dễ dàng chết như vậy. Hơn nữa, nếu là nữ nhi gả cho Khương thái phó, thành Bình Thân vương phi, thì di nương chính là mẹ đẻ Bình Thân vương phi, sau đó tại Cổ gia, ai cũng không dám cho di nương sắc mặt nhìn.”

“Đó cũng không được!” Vu thị lắc đầu, thần sắc nghiêm túc: “Những năm gần đây di nương cũng đã quen, không phải là nhiều chuyện thế này, đã thấy cũng liền trôi qua, chưa nói tới cái gì ủy khuất không ủy khuất. Nhưng con còn trẻ, là hoa mới nở, như thế nào có thể đi làm vợ kế cho lão nhân khắc nghiệt đó! Di nương tuyệt đối sẽ không đáp ứng!”

Lúc này Khương thái phó đang tại án thư luyện chữ, bỗng nhiên hắt xì một cái, thần mình run lên.

“Di nương, ngài trước đừng nóng giận, nghe Văn Tinh nói.” Cổ Văn Tinh nằm trên đầu gối Vu thị, chậm rãi nói: “Văn Tinh cũng nghe nói qua chuyện Khương thái phó khắc thê đó, nhưng di nương còn nhớ rõ mới trước đây, có thầy tướng số tiên sinh đều nói, mệnh nữ nhi rất cứng rắn, gả cho phu gia không tốt, mới không dễ dàng bị khắc chết như vậy.”

Vu thị cau mày nghĩ nghĩ, quả thật là có chuyện như vậy. Khi đó Cổ Văn Tinh mới ba tuổi, phần điều ngọc mài, tiết nguyên tiêu năm ấy Cổ lão gia mang theo người một nhà du ngoạn xem hoa đăng, trên đường gặp thầy tướng số bán tiên, bán tiên đó nhìn Cổ Văn Tinh cả buổi, nói mệnh cách của nàng kỳ lạ, mệnh số rất cứng rắn, sau đó phải tìm được phu gia có thể trấn được mệnh cách của nàng, nếu không sẽ liên lụy phu gia.

Cổ Văn Tinh nhìn thần sắc Vu thị buồn lòng, nói: “Di nương, mệnh cách này của nữ nhi, tương lai thời điểm làm mai xuất ra đi hợp bát tự, khẳng định đều làm những người đó bị dọa chạy, ai dám lấy nữ nhi a. Mệnh nữ nhi cứng rắn như vậy, chỉ sợ chỉ có mệnh cách của Khương thái phó mới có thể trấn được. Cho nên di nương chớ lo lắng cho nữ nhi, nữ nhi gả qua không có việc gì.”

Nhông nềo cứng rắn một buổi trưa, Cổ Văn Tinh nói miệng khô lưỡi khô, rốt cục thì làm Vu thị động lòng, đáp ứng tự mình đi trước mặt Cổ lão gia nói đến việc này.

Cổ Văn Tinh cùng Vu thị nói chuyện xong, liền bị Vu thị đuổi trở về. Vu thị lo lắng, liền lấy chút tiền riêng, mượn sức bà tử linh thông tin tức, bà tử đó có chút quan hệ, rất nhanh liền đem ngày sinh tháng đẻ của Khương thái phó đến tay. Vu thị lại lặng lẽ sai nha hoàn tin cậy bên người, đem bát tự của Cổ Văn Tinh cùng Khương thái phó đến miếu, làm cho thầy tướng số xem. Thầy bói vừa thấy bát tự đó, nói mệnh cách hai người này, một người cực cứng rắn, sẽ đem người bên gối khắc chết, một người rất thần kỳ, có tướng hời sinh từ chỗ chết. Mệnh cách hai người chỉ nhìn một cách đơn thuần đều không thích hợp hôn phối, nhưng nếu đem hôn phối hai người cùng một chỗ, nhưng thật ra có thể gặp gỡ hóa lành.

Lúc này, Vu thị mới yên tâm, thu xếp một chút, rồi đi gặp Cổ lão gia.

Cổ lão gia đang xử lý việc công tại thư phòng, nghe thấy thị đồng nói Vu thị đến đây, đầu tiên là ngây ra một lúc, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới đến, chính mình còn có thiếp thất họ Vu, tựa hồ vẫn là mẹ đẻ tiểu tử. Liền cho Vu thị tiến vào.

Vu thị hồi lâu không thấy Cổ lão gia, trong lòng rất là không yên, bất quá vì nữ nhi, bà cố lấy dũng khí thật cẩn thận đem sự tình nói ra.

Trước khi nói, bà còn sợ Cổ lão gia không đáp ứng, ai biết bà vừa nói ra miệng, hai mắt Cổ lão gia liền tỏa ánh sáng, giống như sói đói thấy thịt. Rồi sau

đó cầm tay thô ráp của Vu ru thị hôn hôn, thâm tình nói: “Thật không uống công ta thương mẹ con các nàng!”

Quay đầu lập tức phái người đi thỉnh Cố Văn Tinh lại đây nói chuyện, lại nói với Vu ru thị: “Một hồi Văn Tinh đến đây, nàng cũng khuyên một chút. Nàng dù sao cũng là mẹ đẻ của nó, hôn sự này là nàng đề xuất, nàng liền khuyên nhủ, đây là hôn sự tốt, nếu có thể thành, tương lai Văn Tinh nhà chúng ta, là Bình Thân vương phi, rất vinh quang nha!” Cố lão gia đương nhiên chính là nhạc phụ đại nhân của Khương thái phó. Bất tự còn không có một coi đâu, trong đầu Cố lão gia liền soạn ra một vở kịch: Khương thái phó trước mặt vẫn vô bá quan mặt, cung kính chấp tay với mình, kêu một tiếng “nhạc phụ đại nhân”, ngày thường cái gì công cái gì hầu trong mắt cao hơn đỉnh, từng bước từng bước đều vậy lại đây, trào cao kết giao tình với mình.

Nghĩ thật hay, Cố lão gia nhìn không được bật cười lên, Vu ru thị ở một bên nom nớp lo sợ, nhìn thần sắc trên mặt Cố lão gia quý dị, không khỏi sợ run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thỉnh bà mối làm mai

Rất nhanh, Cố Văn Tinh đã bị mời tới.

Cố lão gia hoàn toàn lại, ngẩng đầu nhìn nàng, lúc vừa thấy, Cố lão gia đều tròn tròn mắt.

Nữ nhi nũng nịu như nhược liễu phù phong của ông ta đâu? Người cường tráng cao lớn Trước mắt này là chuyện gì xảy ra?

“Văn Tinh?” Cố lão gia xoa mắt, đúng vậy a, tuy rằng dáng người cao lên, mặt tròn, nhưng là người này tuyệt đối là nữ nhi ông ta – Cố Văn Tinh, như là đổi tui da!

“Ai, phụ thân, nữ nhi đây.” Cố Văn Tinh kính cẩn nghe theo cúi đầu làm vạn phúc. thân thể Nay của nàng ước lượng cơ hồ cao bằng Cố lão gia.

“Người, người như thế nào!?” Người sao cao lớn cường tráng như vậy? Cố lão gia không biết xấu hổ hỏi, ghen nửa ngày, ghen ra một câu: ” Người sao cao lớn... cường tráng như vậy?”

Cố Văn Tinh chớp chớp chớp nhãn tình, vô tội nói: “Phụ thân, là đại phu nói muốn nữ nhi ăn nhiều, ngủ nhiều, cẩn thận dưỡng thân thể, nữ nhi mỗi ngày tuân lời dạy của đại phu, liền trở thành như vậy.”

Sắc mặt Cố lão gia lại đen vài phần, đã biết nữ nhi rất thành thực.

Vu ru thị ở một bên, có chút kỳ quái nhìn Cố lão gia. Nàng hàng năm ở tại Thiên viện, một năm gặp mặt Cố Văn Tinh chỉ vài lần, tự nhiên nhìn không ra bây giờ nàng biến hóa kinh người như thế chỉ trong mấy tháng. Theo như Vu ru thị xem ra, Cố Văn Tinh như vậy tốt nhất, nhìn kiện khỏe mạnh khang, so với bộ dáng bệnh ỉu sắp chết gấp trăm lần. Nhưng là Cố lão gia hơn hai tháng trước mới thấy qua Cố Văn Tinh, khi đó nàng vẫn là tiểu thư nũng nịu văn nhược, nay biến hóa cũng quá lớn.

Bất quá Cố lão gia hiện tại cũng không để ý Cố Văn Tinh biến thành cái dạng gì, chỉ cần nàng không thay đổi thành con khi đột, biến thành bộ dáng gì đều được. Dù sao thân thể của nàng tốt, mỹ mạo giống Vu ru thị khi còn trẻ, không có xinh đẹp theo kiểu nhược liễu phù phong, nay lại xinh đẹp kiểu đầy đà to lớn. Hoàn phi yến gầy, xem như mỗi người mỗi vẻ đi. Cố lão gia hồi thời điểm tương Vu ru thị còn trẻ mỹ mạo, lại liếc về mặt Vu ru thị, thấy nay khỏe miệng, khỏe mắt bà đều che kín nếp nhăn, làm sao còn có bộ dáng năm đó, không khỏi thất vọng dời đi mắt.

Cố lão gia ho khan một tiếng, đầu tiên là lời kéo mẹ con Cố Văn Tinh tán gẫu việc nhà một phen, từ chuyện Cố Văn Tinh mới sinh ra đời, nói liên miên cần nhắc nhở lại nửa canh giờ việc vặt gia đình, rồi sau đó thờ dài, tổng kết nói: “Văn Tinh, con xem phụ thân thương con rất nhiều, từ bé đã đem con trở thành hòn ngọc quý trên tay, nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, ai, thật sự là đáng thương lòng cha mẹ thiên hạ!”

về mặt Cố Văn Tinh cảm động, hòa vào nói: “Phụ thân đối với nữ nhi, tự nhiên là vô cùng tốt. Thân thể này của nữ nhi, là cha mẹ cho, nữ nhi nhiều năm như vậy áo com không lo, cũng là phụ thân ban tặng, nữ nhi chắc chắn cố gắng hiếu thuận cha mẹ, báo đáp công ơn sinh dưỡng!” Cho nên mau mau đem ta gả cho Khương thái phó báo ân cha mẹ đi.

“Ai, đây mới là nữ nhi ngoan của ta! Cha biết con là đứa hiếu thuận.” Cố lão gia cảm động lời kéo tay Cố Văn Tinh, nói: “Nay con tuổi tác cũng lớn, phụ thân tìm hôn nhân cho con...”

Cố lão gia đưa chuyện ông ta tính đem Cố Văn Tinh gả cho Khương thái phó làm kế thất nói ra.

“Được, nữ nhi đáp ứng, hết thảy hoàn toàn dựa vào phụ thân làm chủ.” Mặt Cố Văn Tinh chớp cũng không chớp đáp ứng rồi.

Cố lão gia không dám tin nhìn Cố Văn Tinh, thân vương này nổi danh khác thê, nữ nhi đã biết thế nhưng một ngum đáp ứng rồi!

Cố Văn Tinh lại nói: “Nữ nhi từng nói, chỉ cần chuyện phụ thân muốn nữ nhi làm, nữ nhi sẽ không chối từ. Nữ nhi không phải vì chính mình gả, mà là vì phụ thân, vì Cố gia vinh quang.”

“Tốt! Tốt! Tốt! Đây mới là nữ nhi ngoan của ta!” Cố lão gia cảm động lão lệ tung hoành.

Cố lão gia phá lệ lưu Cố Văn Tinh cùng Vuơu thị ở lại dùng cơm chiều, rồi sau đó lại ban cho hai người vài thứ tốt, phái hai người đưa từng người trở về.

Cố lão gia đối với việc này cực kỳ dễ bụng, lập tức sai gã sai vặt tin cậy chuẩn bị, đi thỉnh bà mối Vương đến. Bà Vương là bà mối làm mai mỗi có thanh danh nổi tiếng trong kinh thành, chỉ cần bà đó một há mồm, có thể đem đen nói thành trắng, trắng nói thành đen. Tiểu thư Lưu gia mới trước đây bị bệnh đậu mùa nên mặt bị rỗ, bà Vương nói Lưu tiểu thư dung mạo bất phàm, do ốm yếu bà che nửa mặt. Trương gia thiếu gia, vóc dáng thô kệch, người xấu ngốc nghếch, đến miệng bà Vương, chính là gương mặt phúc tướng, tin cậy đôn hậu. Tóm lại này bà Vương nói không thể không thành hôn, đưa vạ táo nức cái gì, cũng có thể nói như tiên nữ.

Bà Vương được Cố lão gia cho phong phú sinh kim, vui tươi hơn hờ đi tới Cố gia, Cố lão gia tự mình tiếp đãi. Bà Vương nghe được Cố lão gia muốn đem tứ tiểu thư nhà mình làm mai cho thân vương nổi danh khắc nghiệt, miệng méo xệch. Mấy năm nay, bà Vương cũng từng làm mối cho Khương thái phó mấy mối hôn nhân, nhưng đều thất bại không có ngoại lệ, lão gia phu nhân này đều luyện tiết khuê nữ bảo bối của mình gả qua đi đời nhà ma. Nhưng Cố lão gia này... Bà Vương âm thầm phiến cái xem thường, trong lòng thôi một ngụm.

Không xem mặt tăng cũng xem mặt phật, xem tại tiền thù lao, bà Vương đáp ứng đi giúp Cố lão gia làm mai, bất quá nói trước: Khương gia có rất nhiều yêu cầu đối với nàng dâu, nếu là bất thành, tiền thù lao này nhưng đừng tưởng lão nương ta lui về.

Cố lão gia vội vàng đáp ứng.

Bà Vương cảm bạc đi rồi, vài ngày sau, có tin tức. Bà Vương vốn là không thể nào muốn gặp Cố lão gia này, cũng sẽ không cùng ông ta vòng vo, trực tiếp đem ý tứ Khương gia nói ra: Khương gia tốt xấu cũng là trăm năm vọng tộc, cưới vợ thà ít mà tốt. Nay đã chết năm chủ mẫu đương gia, người thứ sáu này, cần phải chọn cẩn thận, Cố lão gia thân là tam phẩm hàn lâm học sĩ, nữ nhi của Cố lão gia, nhân phẩm tài mạo tự nhiên là không nói, nhưng là Khương gia là sợ tiểu thư này được nuông chiều từ bé, cũng không muốn lại thú về người nũng nịu bệnh tật, nếu là có cái không hay xảy ra, Khương gia chịu không nổi chuyện phá hư thanh danh này.

Cố lão gia khinh thường nghĩ trong lòng: Khương thái phó người cưới vợ, từng có thanh danh tốt sao?

Ba ngày sau, khi Cố Văn Tinh đang ngủ trưa, đã bị nha hoàn của Cố lão gia vội vàng kêu dậy, trang điểm một phen, mang theo nàng đi sân phu nhân.

Nha hoàn của Cố lão gia tên là Hương Thanh, là nha đầu có chút thế lực, ngày thường trong ý vào chính mình là đại a đầu bên người Cố lão gia, trước mặt di nương không được sùng trong phủ này đều đi ngang, ngày thường trong đối với Cố Văn Tinh – thứ xuất tiểu thư cũng không thậm cung kính như vậy. Bất quá hôm nay thái độ của Hương Thanh khác thường, vừa thấy Cố Văn Tinh, trên mặt cười như nở hoa.

“Tứ tiểu thư, ngài dưới chân chậm một chút, cẩn thận bậc thang...” Hương Thanh đỡ cánh tay Cố Văn Tinh nói.

Cố Văn Tinh gật gật đầu, then thùng cười cười. Ngày thường phu nhân gọi chính mình đi qua, đều là sai sử nha đầu trong phòng phu nhân đến truyền lời, nhưng hôm nay lại là đại nha hoàn bên cạnh Cố lão gia đến thỉnh chính mình, thái độ còn quý dị như vậy. Yêu thương khác thường, trong lòng Cố Văn Tinh đại khái cũng có thể đoán được một chút, có lẽ là có liên quan tới việc hôn nhân của nàng.

“Hương Thanh tỷ tỷ, không biết phu nhân tìm ta có chuyện gì? Còn thỉnh tỷ tỷ nói một chút, Văn Tinh ngu dốt, sợ đến náo loạn chê cười chọc phu nhân mất hứng.” Cố Văn Tinh thân thiết lôi kéo tay Hương Thanh, một ngụm tỷ tỷ, kêu rất thân thiết.

Từ trước Cố Văn Tinh mỗi khi thấy Hương Thanh, đều cúi đầu, đều nói không nên lời, nay đối với Hương Thanh thân thiện hơn, dù sao cũng là tiểu thư cho thể diện, tâm tình Hương Thanh cũng tốt, thân thiết nói: “Lão gia nói trong nhà có khách quý đến đây, hiện tại phu nhân đang tiếp đón, lão gia nói thỉnh tứ tiểu thư đến tiếp khách, miễn cho chỉ có một mình phu nhân tiếp đón.”

Cố Văn Tinh theo Hương Thanh đến sân của phu nhân, còn không có vào cửa chợt nghe bên trong từng đợt tiếng cười truyền ra, là giọng nói của phu nhân.

Hương Thanh đi vào thông báo, sau khi đi ra, dẫn Cố Văn Tinh vào phòng.

“Mẫu thân.” Cố Văn Tinh nhu thuận phúc thân với phu nhân. Phu nhân Diêm thị có gương mặt phúc tướng, cười tùm tùm vội vàng lôi kéo Cố Văn Tinh ngồi vào bên cạnh chính mình, chỉ vào hai bà tử đối diện ngồi, nói với Cố Văn Tinh: “Đây là Vương ma ma, Lưu ma ma.”

Cố Văn Tinh lại đứng dậy, đối hai cái bà tử hành lễ, nói: “Chào Vương ma ma, chào Lưu ma ma.”

“Ài, tiểu thư mau dừng, chúng ta chịu không nổi lễ của tiểu thư đâu. Vừa thấy tứ tiểu thư chính là người có tri thức hiểu lễ nghĩa.” Lưu ma ma cảm khẩn che miệng, vừa nhìn thấy Cố Văn Tinh, trong mắt lóe tia sáng, vừa cười vừa đánh giá Cố Văn Tinh, cứ như đánh mắt trên người nàng, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, đó ánh mắt hận không thể đem nàng đào ra một cái lỗ thủng, nhìn bên trong là cái cái dạng gì.

Cố Văn Tinh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một bộ dạng tiểu thư khuê các ôn nhu, nói chuyện nhỏ giọng mảnh khảnh.

Lưu ma ma từ hỏi: “Tứ tiểu thư năm nay mấy tuổi rồi?”

Cố Văn Tinh nói: “Vừa tròn mười sáu.”

Lưu bà từ gật gật đầu, lại nói: “Ngày thường đọc sách gì? Có viết chút thi từ?”

Cố Văn Tinh nhu thuận đáp: “Không biết làm thơ, miễn cưỡng có thể biết chữ, không làm người mù chữ thôi, trong ngày thường đọc “nữ giới” “liệt nữ truyền”. Rảnh rỗi thì thích thêu hoa đủ loại giết thời gian.”

Nữ từ không tài đó là đức, trả lời như vậy là thỏa đáng nhất. Lưu bà từ là người của Khương gia, bà ta thực vừa lòng, bà Vương thu bạc của Cố lão gia, nên ở một bên thay Cố gia nói tốt.

Nói chuyện tán gẫu, đến thời gian bữa tối. Phu nhân lưu hai bà từ ở lại dùng bữa tối, cũng để lại Cố Văn Tinh tiếp khách.

Lúc ăn cơm, phu nhân đang nói chuyện, Cố Văn Tinh im lặng ăn, tổng cộng dùng ba bát cơm, ăn rất nhiều đồ ăn, mới buông đũa xuống, lại uống một chén canh bắp nhỏ. Lưu bà từ đem mấy hành động của nàng như vậy nhất nhất xem tại trong mắt.

粟米羹 – tức thức canh – canh bắp

Dùng xong bữa tối, phu nhân đã đem Cố Văn Tinh thả trở về, cùng hai bà từ đông kéo tây xả một trận, hai bà từ được rất nhiều bạc, ngàn ân vạn tạ ra Cố gia, vừa chuyển đầu, hai người nhất tề đi Khương gia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Khương gia thái phó

Lưu bà từ cùng quản sự phòng thu chi Khương gia có chút quan hệ họ hàng, lại là bà mối nổi danh, từng làm mối cho nhiều thiếu gia tiểu thư Khương gia, cho nên ở Khương gia có chút thể diện. Bà Vương liền càng không cần phải nói, đó là quan môi nổi danh trong kinh thành, rất có danh tiếng. Bọn hạ nhân Khương gia còn trông cậy vào lấy lòng hai vị này, sau đó có thể làm mai mối hôn sự tốt cho con cái nhà mình, cho nên một khi thấy hai người đến đây, gã sai vặt giữ cửa cười như được ăn mật, bận rộn đón nhận, nói: “A, Lưu ma ma Vương ma ma tới rồi, xem hai vị mặt đầy hồng quang, nay lại được tài thần chiếu cố, phát tài rồi. Tiểu nhân lĩnh hai vị đi gặp lão gia, cũng làm cho tiểu nhân dính không khí vui mừng của hai vị, ngày khác cưới được nàng dâu xinh đẹp.”

Lưu ma ma thối hần một ngụm, cười nói: “Chỉ bằng tiểu tử nguoi, mỗi tháng cầm tiền tiêu vật hàng tháng, liền toàn ném vào trong đồ phùng, có cô nương nhà ai dám gả cho nguoi. Lão bà từ ta cũng không làm mai mối này, mắc công chiết tuổi thọ của lão bà từ ta.”

Gã sai vặt cũng không giận, cười hắc hắc, nhanh như chớp dẫn hai bà từ. Khương phủ thật lớn, không giống nhà hào môn tầm thường chung quanh lộ ra quý khí, ngược lại khắp nơi lộ ra lịch sự tao nhã.

Đi qua rất nhiều hành lang, xuyên vài cái sân, vượt vài cửa nách, gã sai vặt mang hai người vào một sân thanh u rất khác biệt. Sân là dựa theo lâm viên Tô Châu thiết kế, gã sai vặt chỉ vào một lầu các nói: “Hai vị tại cửa này đợi một lát, để tiểu nhân đi thông cáo một tiếng.”

Dứt lời, gã sai vặt đẩy cửa đi vào, chỉ một lát, lại đi ra, nói với hai vị bà từ: “Lão gia nhà ta tại bên trong chờ hai vị, mời hai vị vào, chậm thôi, cẩn thận cửa.”

Mới vừa vào lầu các, liền chỉ có hai nha đầu môi hồng răng trắng lạnh lợi cười khanh khách đi đón ra. Hai người cùng mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc, trên đầu búi kiểu tóc song hoàn, cài một cây trâm bằng vàng, đầu trâm là phi thúy màu lục. Hai bà từ đều là người nhìn quen tiểu thư danh viện trong kinh thành, thấy hai nha hoàn này, trong lòng không khỏi đem bộ dạng các nàng cùng các quý nữ này so sánh, dung mạo hai nha hoàn này, so với các quý nữ này, nhưng lại cũng không kém chút nào.

Nha hoàn mặt tròn nhìn lớn tuổi một ít, cười tủm tỉm nói với hai bà từ: “Hai vị ma ma thỉnh đi theo ta, trước tiên ở thiên đình uống chút trà, lão gia chúng ta hơi bận một hồi mới rảnh rỗi.”

Hai bà từ đều là nhân vật có nhãn lực lạnh lợi, gặp dung mạo quần áo của hai nha hoàn này, đoán các nàng tất nhiên là làm hồng tỵ nha hoàn, thái độ đối với hai nha hoàn cũng khách khách khí khí.

Nha hoàn mặt tròn bưng trà đi lên, mang trà cho hai bà từ, nha hoàn mặt trái xoan mang đến điểm tâm và trái cây, đặt ở trước mặt hai vị ma ma, cười hi hi nói: “Hai vị ma ma, Bích Viện tỷ tỷ giới pha trà nhất, kỹ thuật pha trà là nổi danh quý phủ chúng ta, Bích Viện tỷ tỷ chúng ta chỉ pha trà cho lão gia. Đây là trà tiến cống bích loa xuân, rất hiếm lạ, vốn là cho lão gia, nhưng lão gia vừa nghe hai vị ma ma đến đây, đã nói ma ma một đường vất vả, đem trà này thưởng cho các ma ma uống. trà này trừ bỏ các quý nhân trong hoàng cung có, cũng chỉ có Khương gia chúng ta có, người bình thường ngay cả gặp đều chưa thấy qua đâu!”

“Là trà trân quý như vậy, nhượng hai lão bà từ chúng ta uống, chẳng phải là đập hư sao!” Hai vị ma ma thụ sùng nhược kinh, vội vàng đứng dậy, sợ hãi

nói, “Trà này lão bà tử chúng ta như thế nào dám nhận!”

“Nhận được, nhận được!” Nha hoàn mặt trái xoan lồi kéo hai vị ma ma ngồi xuống, nói: “Hai vị ma ma là người tâm phúc trong kinh thành, từ vương tôn quý tộc, đến dân chúng bình dân, ai không biết a. Huống hồ trà này là lão gia chúng ta thưởng, hai vị ma ma vì chuyện của lão gia mà bồn tẩu, công lao vất vả càng lớn, làm sao có thể chịu không nổi chứ.” Nha hoàn mặt trái xoan che miệng cười, nhìn thoáng qua nha hoàn mặt tròn Bích Viện, cười càng ngọt, nói: “Trà ngon như vậy, cũng chỉ có Bích Viện tỷ tỷ nhà chúng ta có thể pha ngon, trà nghệ này của Bích Viện tỷ tỷ, đó là kinh thành nhất tuyệt, liền ngay cả Thái Hậu còn riêng phái người thỉnh Bích Viện tỷ tỷ tiến cung phụng trà cho Thái Hậu, sau khi Thái Hậu uống xong khen không dứt miệng đó.”

Hai vị bà tử vừa nghe, một ly trà nho nhỏ này lại long trọng ân sủng như vậy, nhất thời cảm thấy đắc ý, thật quá thể diện, đáy lòng thầm nghĩ, nhất định phải đem chuyện của Khương gia này làm thật tốt.

Bích Viện nhẹ nhàng đánh một cái lên vai nha hoàn mặt trái xoan, cười nói: “Bích La muội, cô nàng này, xem muội cứ há mồm, như là mặt vậy, ngày thường không lớn không nhỏ quen, tại sao không quy củ như vậy, bị nhị phu nhân biết, nhưng cần thận da của muội!”

Vừa nghe “nhị phu nhân”, Bích La thè lưỡi, lồi kéo Bích Viện tay nói: “Tỷ tỷ tốt, muội muội biết sai lầm rồi.”

Hai nha hoàn Bích Viện Bích La cùng hai vị bà tử đang trà, từ trong phòng trong một nữ tử nhẹ nhàng đi ra, trên người mặc một bộ váy yên nước bách hoa, trên đầu búi kiêu lãng vân, chỉ cài một cây trâm bạch ngọc, dùng chỉ bạc xuyên hai viên ngọc châu, tà rũ xuống, khi đi ngọc châu va vào nhau đing đong, rất là dễ nghe.

Bích Viện Bích La gặp nàng kia lại đây, vội vàng đứng dậy, quy củ hành lễ nói: “Cầm Yên cô nương.”

Hai bà tử vừa thấy hai nha hoàn có thể diện này đều đến chào, cũng đứng lên.

Cầm Yên vén bức rèm che tiến vào, hướng các nàng cười nhẹ, nụ cười này, thiếu chút nữa đem hồn hai bà tử đều bị câu đi rồi. Cô nương này, xinh đẹp đúng là không nhiễm khói lửa nhân gian! Rõ ràng nhìn dung mạo như hoa như cỏ, lại giống một trận khói nước mờ mịt như tiên, thật là mỹ nhân cực phẩm, chỉ sợ cũng so với các nương nương trong cung cũng không kém bao nhiêu!

Hai vị bà tử xem dung mạo nữ tử này, đoán thân phận của nàng, có lẽ là thiếp thất Khương thái phó. Nhưng nếu là thiếp thất, sẽ không xưng hô là “Cầm Yên cô nương”, lại nhìn cách ăn mặc của nàng, rõ ràng chính là kiểu nữ tử chưa lấy chồng, khí độ cả người này, cũng không giống nha hoàn.

Sắc mặt Cầm Yên thủy chung là mang theo ý cười, tươi cười ấm áp, tặng vài phần khói lửa cho nàng, có vẻ ôn trọng thân thiết hơn, “Làm cho hai vị ma ma đợi lâu, đại nhân đang bên trong, thỉnh hai vị ma ma đi theo ta.”

Vào nội thất lầu các, hai bà tử quỳ xuống hành lễ với nam nhân ngồi ở trên ghế bằng tử đàn điêu khắc gỗ hoa: “Nô tỳ gặp qua đại nhân.”

“Hai vị ma ma đứng lên đi.” Giọng nam mát lạnh từ đỉnh đầu thổi qua, nghe vào trong lỗ tai, giống như suối nước đầu mùa xuân, thấm vào ruột gan. Luru bà tử đời này đều chưa từng nghe qua nam nhân nào có giọng nói dễ nghe như vậy.

Bích Viện Bích La đỡ hai bà tử lên, dọn chỗ thượng trà, hai bà tử cúi đầu, quy củ ngồi, cũng không dám thở mạnh một tiếng, có vài người rõ ràng cái gì cũng chưa nói, có thể làm cho người ta cảm thấy khí thế bức người.

“Luru ma ma, Vương ma ma, cô nương Cố gia đó như thế nào?” Cầm Yên ngồi xuống, nâng lên một ly trà uống một ngụm, Luru bà tử ngẩng đầu nhìn mặt Cầm Yên, gương mặt của nàng lượn lờ trong hơi nước mờ mờ lung lung.

“Tứ, tứ tiểu thư Cố gia đó, khuê danh Văn Tĩnh, nô tì thấy là người vô cùng tốt.” Trong ngày thường Luru bà tử miệng lưỡi dẻo quẹo, nay gặp hai người này, ngay cả câu lạnh lợi đều nói không nên lời.

“A” Khương thái phó vốn cúi đầu thưởng thức ngọc bội trong tay, ngẩng đầu lên, khóe miệng mang theo một ý cười tìm tòi nghiền cứu, nhìn về phía Luru bà tử, “Là vô cùng tốt như thế nào?”

“Này...” Luru bà tử nghĩ nghĩ, chính mình tốt xấu là bà mối nổi danh, mối hôn sự này cũng là nhị phu nhân Khương gia thác nàng nói, giờ mình làm sao vậy, tại sao lại luống cuống! Luru bà tử cố lấy dũng khí, ngẩng đầu, vừa vận chống lại ánh mắt Khương thái phó.

Đây là Luru bà tử lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt của thân vương khắc tên Khương thái phó trong truyền thuyết. Chỉ liếc mắt một cái, Luru bà tử không khỏi hấp một ngụm khí lạnh: người như vậy, nếu đó là chính mình, chỉ cần có thể gả cho ngài ấy, chẳng sợ chỉ một ngày, quả nhiên là chết cũng đáng!

Chỉ thấy người nọ mặt như quan ngọc, mày kiếm nhập mai, một đôi mắt xéch, sóng mắt liễm liễm diễm, mặc một trường bào bằng gấm màu xanh nhạt, thúc quan trên đầu, cài một trâm gài tóc bạch ngọc phong cách cổ xưa, bên hông còn lộ ra một ngọc bội dương chi. Người này thần sắc thần nhiên, mang theo vài phần hương vị xuất trần, nhìn như cao nhân ẩn sĩ. Nếu không phải sớm biết thân phận người này, hai bà tử có thể nào nghĩ đến người này cư nhiên chính là quyền thần Bình Thần vương Khương thái phó chạm tay có thể bóng!

Trong lòng Luru bà tử âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ nếu quý nhân tiểu thư này có thể gả cho Khương thái phó người phong lưu như vậy, tất nhiên là chết cũng đáng! Bất quá nghĩ lại, Khương thái phó thú năm vị thê tử, một người lại một người đoán mệnh, vị thê tử đầu tiên – Minh Liệt quận chúa – tốt xấu đợi cho nhi tử hai tuổi mới buông tay đi Tây Thiên, nhưng đến phiên thê tử thứ năm tiểu thư ngự sử trung thừa, đó nhưng vừa định thân, bỏ sinh, nghe nói tiểu thư đó tự tay thêu hồng loan uyên ương chuẩn bị đồ cưới mới thêu một nửa, liền hương tiêu ngọc vẫn.

Người thứ sáu này... Ai biết có thể hay không càng đoán mệnh, nói không chừng hôm nay định hôn sự, ngày mai nhân liền mất, ngay cả mặt Khương

thái phó cũng không thấy.

Nghĩ nghĩ, Luru bà tử lui lui đầu, lão bà tử bà tham ăn sợ chết ham ngủ, dù là nam tử phong lưu tiêu sái, cũng so ra kém vương vấn hồng trần.

Bà Vương cũng nhìn ngây người, bất quá bà Vương coi như là người trầm ổn, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhớ tới lại lời nói của Khương thái phó. Bà nói: “Bẩm đại nhân, theo nô tỳ quan sát, tứ tiểu thư nhà Cố đại nhân hàn lâm học sĩ này, mặt mày xinh đẹp, tính cách lại ôn trọng kiên định, người rất hiền lành, đối với lão bà tử chúng nô tì cũng không nỡ điểm tính cách tiểu thư. Hơn nữa tứ tiểu thư này, từ nhỏ liền thân cường thể tráng, rất ít sinh bệnh, nay lớn lên lại đầy đà cường tráng, nhìn chính là người có thể sinh dưỡng, nhưng tinh thần không có nửa điểm yếu ớt. Nô tỳ đem bát tự của đại nhân cùng Cố tiểu thư đi xem, vừa vặn là lương xứng, thật sự là không ai có so với người này càng xứng đâu.”

Nói xong, bà Vương từ trong lòng lấy ra một cái bài thiếp màu đỏ thiếp vàng ra, Bích Viện tiếp bài thiếp, đầu tiên là trình cho Cẩm Yên cô nương xem qua, Cẩm Yên cô nương tỉ mỉ xem xem, gật gật đầu, Bích Viện lúc này mới đem bài thiếp đưa cho Khương thái phó.

Khương thái phó tiếp bài thiếp nhìn, trên là ngày sinh tháng đẻ của hắn, còn có tứ tiểu thư Cố gia, bên cạnh đều viết phê bình chú giải. Khương thái phó mệnh cách tất nhiên là không cần phải nói, đã khắc chết năm thế tử, mà khi ánh mắt hắn dừng ở phê bình chú giải của Cố gia tiểu thư, trong mắt quang lóe lóe —— hắn lần đầu nhìn thấy trong thiên hạ có người có mệnh cách ngạc nhiên như vậy.

Rồi sau đó trên bài thiếp chính là đem bát tự hai người tính, tóm lại là nói, hai người này bát tự là xứng.

Khương thái phó buông bài thiếp, đảo mắt nhìn về phía Luru bà tử. Bà Vương là bà mối Cố gia, thu bạc Cố gia, tự nhiên là muốn thay Cố gia tiểu thư nói chuyện, trong lời nói của bà ta, Khương thái phó nghe một nửa, tin một nửa. Luru bà tử là bà mối Khương gia thính, nói chuyện tự nhiên là bất đồng.

Trong lòng Luru bà tử biết Khương thái phó là đang hỏi chính mình, nhân tiện nói: “Bẩm đại nhân, Vương ma ma nói rất đúng, tứ tiểu thư Cố gia quả thật là người tốt, xinh đẹp, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa dịu dàng hiền thực, càng khó được là không có kiêu kiêu nhỏ mọn mại, cả người nhìn rất mạnh khỏe. Huống hồ bát tự của đại nhân cùng Cố tiểu thư lại hợp, thật là không có ai lại thích hợp hơn.”

Luru bà tử nói như vậy, trong lòng Khương thái phó có chủ ý, đại để này Cố gia tiểu thư quả thật là cái chọn người thích hợp.

Khương thái phó đang muốn mở miệng, chợt nghe cửa truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc, một nữ nhân béo mập xóc mạnh liền tiến vào, vẻ mặt đều là cười. Nàng kia mang đầy vàng bạc, quần áo đẹp đẽ quý giá, chân trước vừa mới tiến đến, một đôi con ngươi khôn khéo liền quét hai bà tử đang ngồi, rồi sau đó cười lớn hơn nữa, nói: “Ta nghe gã sai vặt nói, hai ma ma làm mối đến đây, ta liền vội vàng đến. Hôn sự này cũng không thể qua loa, Khương gia chúng ta cần phải tinh khiêu tế tuyền, nhưng đừng lại...” Nàng dừng một chút, ánh mắt phiêu hướng Khương thái phó, thấy vẻ mặt hắn không hề bận tâm, nhìn không ra suy nghĩ cái gì, liền cười nói tiếp: “Mau nói cho ta nghe một chút đi, Cố gia tiểu thư đó rốt cuộc là người thích hợp không?”

Cẩm Yên đứng dậy, cùng hai nha hoàn Bích Viện Bích La, đôi nàng kia phúc thân nói: “Chào Nhị phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chi thứ hai Tiền thị

Vị nhị phu nhân này, là vợ cả của đệ đệ ruột Khương thái phó. Phụ thân Khương thái phó – Khương lão thái gia chỉ có hai nhi tử, đều là do vợ cả sinh ra. Khương thái phó Khương Hằng là trưởng tử, tiểu nhi tử Khương Lăng đã chết bệnh nhiều năm, lưu lại phụ nhân chi thứ hai Tiền thị mang theo nữ nhi tuổi nhỏ. Sau khi Khương lão thái gia đi về cõi tiên, huynh đệ Khương thị cũng không ở riêng, sau khi đệ đệ qua đời, Khương thái phó lại không có khả năng mặc kệ cô nhi quả phụ, cho nên chi thứ hai này cũng cùng ở Bình Thân vương phủ này. Mấy năm nay vị trí vợ cả đại phòng vẫn trống không, quyền quân gia liền rơi xuống tay chi thứ hai Tiền thị, Tiền thị là một phụ nhân khôn khéo, đem nội vụ quý phủ để ý gọn gàng ngăn nắp.

Lúc này nhị phu nhân cười cười với ba người Cẩm Yên, quay đầu phúc thân với Khương thái phó nói: “Gặp qua đại bá.” Rồi sau đó ngồi xuống vị trí thứ hai, hướng về phía bà Luru cười nói: “Luru ma ma, việc hôn nhân này là ta nhờ bà đi xem, bà phải xem thật tốt, đối với Khương phủ chúng ta, chuyện đó cũng không phải là việc nhỏ, nếu là ngày sau xảy ra đường rẽ gì... bảo ta như thế nào công đạo với đại bá đây?”

Nhị phu nhân nói rất nhẹ nhàng, nhưng Luru ma ma đã đỏ mặt hời hợt như tắm nếu là vị tiểu thư này lại bị Khương thái phó khắc chết, thì chính mình cũng bị vạ lây! Luru ma ma lại dùng sức lấy khăn lau mồ hôi, không còn mạnh dạn như mới vừa rồi, bà ta nói: “Hồi nhị phu nhân, nô tỳ, nô tỳ thấy Cố gia tiểu thư tính tình tốt, thân mình cũng khỏe mạnh, cho nên muốn...”

“Cái gì gọi là thân mình khỏe mạnh?” Nhị phu nhân cầm khăn che miệng, ha ha cười, nhìn Luru ma ma nửa đùa nửa thật, nói: “Mấy thô sử nha hoàn này, người nào thân mình không khỏe mạnh? Nha đầu như vậy Khương phủ chúng ta có thể cho bà chọn lựa ra mấy trăm người. Bà xem Trương đại thẩm trong phòng bếp đó, xem thất lưng thô, vai hùm lưng gấu, một tay có thể bẻ một túi gạo. Thân mình khỏe mạnh có ích lợi gì, cũng phải lên được mặt bàn mới được.”

Ở một bên, bà Vương nghe lời này nhưng không cam lòng, lời này của nhị phu nhân là không xem trọng Cố gia tiểu thư, ngại tiểu thư nhà người ta lên không được mặt bàn, không xứng với Khương gia của bà ta, trong lòng bà Vương thối một ngụm, lòng nghĩ: Khương lão gia nhà bà nổi tiếng khắc nghiệt thì

sao, tốt xấu cũng có tiểu thư quan gia không công nguyên ý gả, lại là thiên kim chính tam phẩm, bộ dáng đoan chính, tính tình tốt, đốt đèn lồng cũng khó tìm, không chạy nhanh thú trở về mà cung kính, còn chê bôi cái gì nha!

Huống hồ Cổ gia lão gia là thác bà Vương làm mai mối này, nay ở trong này, bà Vương đại biểu cho người của Cổ gia, nhị phu nhân nhưng lại lấy một ít nha đầu thô sử, nữ đầu bếp đến so với thiên kim tiểu thư của Cổ gia! Tốt xấu Cổ gia cũng là chính tam phẩm hàn lâm học sĩ, mặc dù không so được với Khương thái phó quyền cao chức trọng, nhưng thiên kim của Cổ gia cũng không thể lấy ra để cho người ta giày xéo như vậy! Mới vừa rồi bà Vương mới khen qua Cổ tiểu thư rất tốt, nay nhị phu nhân nói như vậy, không phải đánh gương mặt của bà ta sao!

Bà Vương thu bạc của Cổ gia, cũng không xem sắc mặt nhị phu nhân, lúc này bà ta liền không cam lòng, định một câu, kỳ quái nói: “Nha đầu của Nhị phu nhân tự nhiên đều là nhất đẳng, chẳng những thân thể cường thể tráng, còn có thể biết chữ thêu hoa, lại đều có cha là chính tam phẩm, đều có thể lên mặt bàn.”

Nhị phu nhân là một tay quân sự tại Khương gia, ngày thường cho dù là đại nha hoàn Bích Viện, Bích La có uy tín danh dự như vậy cũng đều đối với bà ta cung kính, làm sao ăn một như vậy, nhất thời liền nóng nảy, chỉ vào bà Vương nói: “Người là ai, nơi này nào có phần người nói chuyện!”

Bích Viện thấy giương cung bạt kiếm, lại thấy là nhị phu nhân nhà mình trước không đúng, chọc giận bà mối, vội vàng đi lên hoà giải, “Nhị phu nhân bớt giận.” Rồi sau đó quay đầu nhỏ giọng nói với Vương ma ma: “Còn thỉnh ma ma bớt tranh cãi, dĩ hòa vi quý.”

Wương ma ma gặp nha hoàn đó cho mình mặt mũi, cũng liền dắt lừa xuống núi, cúi đầu vò khăn tay, dù là nhị phu nhân nói cái gì nữa, một tiếng cũng không nói.

“Cổ gia tiểu thư đó có cái gì tốt? Bất quá là thứ nữ đẻ tiện do tiện thiếp của tam phẩm quan gia sinh ra, lấy cái gì so cùng Khương gia chúng ta, còn vọng tưởng trèo cao lên đại bá, hừ!” Nhị phu nhân hừ một tiếng, trong mắt đều là khinh thường.

Ở đây vài nữ quyến sắc mặt đều thay đổi, Bích Viện là cô nhi, không cha không mẹ, lời này của nhị phu nhân nàng nghe qua cũng không có gì. Nhưng phụ thân Bích La là phú thương, nàng là do tiện thiếp sinh ra, lúc đầu gia cảnh khá khá, coi như là thiên kim tiểu thư thương gia, sau đó gia đạo sa sút, đã bị mẹ cả bán vào Bình Thân vương phủ làm nha hoàn. Bởi vì thân phận thứ xuất của nàng, ở nhà không thiếu chịu ủy khuất, nhị phu nhân nói như vậy, vừa vắn vạch trần vết sẹo của Bích La.

Bích Viện bất động thanh sắc cầm tay Bích La, Bích La cắn môi, hướng nàng cảm kích cười.

Một mực yên lặng không lên tiếng, Khương thái phó ngẩng đầu, đầu tiên là nhìn nhìn Cẩm Yên. Cẩm Yên vẫn im lặng ngồi, cái miệng nhỏ uống xuyên nước trà, giống như chuyện xảy ra quanh mình đều không liên quan tới nàng. Khương thái phó lại nhìn nhìn Tiền thị, con người đen tối không rõ, mờ mờ nói: “Ta nghe nói Huệ Như bị bệnh, muội làm nương sớm xem nha đầu đó. Huệ Như thân mình không tốt, phải cẩn thận chăm sóc, con bé là cốt nhục duy nhất Nhị đệ lưu lại, không thể có sơ xuất, đừng để cho ta sau trăm tuổi không có mặt mũi gặp Nhị đệ.”

Nữ nhi chi thứ hai Khương Huệ Như năm nay mười hai, là tôn tiểu thư đứng hàng lão đại trong mạch này của Khương lão thái gia, lại là tiểu thư duy nhất, đáng tiếc nàng ngày thường thể nhược nhiều bệnh, cũng không xuất môn, trong kinh thành thực ít có người chú ý tới tiểu thư bệnh tật này của Khương gia. Mà Khương thái phó này là đại bá đầu nàng thuở nhỏ tang phụ, liền phá lệ yêu thương nàng, yêu thương nữ nhi của đệ đệ thậm chí còn nhiều hơn hai nữ nhi thứ xuất của mình.

Khương thái phó đều lên tiếng, nhị phu nhân chính là có một bụng lời muốn nói đều phải nuốt xuống, bà ta ngượng ngùng đứng dậy, phúc thân với Khương thái phó, nói: “Đại bá, muội đây đi về trước chiếu cố Huệ Như.” Lại nhìn bà Vương, kỳ quái nói: “Đại bá anh minh, tất nhiên là sẽ không bị tiểu nhân vọng tưởng leo lên quyền quý lừa dối, hừ!”

Nhị phu nhân đi rồi, không khí trong phòng có vẻ có chút xấu hổ, bà Vương, bà Lưu cúi đầu, cũng không dám thở mạnh. Trên mặt Khương thái phó nhìn không ra hi giận, chính là cảm bái thiếp tì mi nhìn lại một lần.

Nhưng trên mặt Cẩm Yên vẫn mang theo ý cười, hỏi hai bà từ mấy chuyện vụn vặt của tiểu thư Cổ gia, hai bà từ từ trả lời, Cẩm Yên nghe rất nhập tâm, nói: “Ta nghe nói Cổ gia tiểu thư này là cô nương vô cùng tốt, nhưng hôn nhân đại sự này, đều không phải là trò đùa, hai vị ma ma đi về trước, chờ bên này quyết định rồi, ta lại phái người đi nói với hai vị.”

Bích Viện đi tiến lên, từ trong ngực lấy ra hai cái túi tiền màu đỏ làm bằng tơ lụa, cười tủm tỉm đưa cho bà Vương, bà Lưu mỗi người một cái, nói: “Vất vả hai vị ma ma, đây là đại nhân chúng ta thưởng cho ma ma dùng trà.”

Hai bà từ tiếp nhận, vội hỏi: “Nô tỳ đa tạ đại nhân.” Cẩm Hà bao vào tay rồi ước lượng, trên mặt hai người đều vui tung bừng: bạc được thưởng rất nhiều, không hổ là Bình Thân vương phủ, ra tay không giống với dòng dõi tầm thường.

Cẩm Yên sai Bích Viện, Bích La tự mình đưa hai vị bà tử đi ra ngoài, trong nội thất chỉ có hai người Khương thái phó cùng Cẩm Yên.

“Xem đi xem lại, bái thiếp này cũng không nở hoa.” Cẩm Yên chộp bắt bái thiếp đó, quảng lên trên bàn nhỏ, cười nói: “Đại nhân nghĩ như thế nào?”

Khương thái phó thở dài, nói: “Nghe nói là người thích hợp, nhưng sợ là...”

“Bình Thân vương đại nhân chúng ta khi nào thì cũng biết sợ?” Cẩm Yên trêu đùa, “Đại nhân nhưng là sợ Cổ gia tiểu thư này gả vào lại giống vài vị phu nhân trước sao?”

Khương thái phó có chút bất đắc dĩ nhìn Cẩm Yên, một tay ôm trán, hấn sợ chính là cái này.

“Một vị cô nương xinh đẹp, đang trong những năm tháng tươi đẹp, ta sợ gả cho ta, liên lụy tính mạng nàng ấy. Từ trước ta không tin mệnh số này, nhưng là hợp với năm vị thể từ đã đi, nay ta không thể không tin, không thể không e sợ. Ta biết rõ mệnh số chính mình, nhất định vô thể, sẽ không nên lại động ý niệm thú thể trong đầu nữa, cũng đỡ phải hại cô nương vô tội lại đánh mất tính mạng.” Khương thái phó đối với Cẩm Yên luôn luôn thẳng thắn, hần bức bội nói: “Mấy năm nay, cũng không phải không có vài quan viên lớn nhỏ muốn gả nữ nhi cho ta, ta đều cười trừ...”

“Nên lần này mời mấy bà mối xem người sao?” Cẩm Yên mở bài thiếp đó ra, đầu ngón tay di vào chữ ghi trên thiếp, nói: “Đại nhân, thứ Cẩm Yên nói thẳng. Mệnh cách của Cố gia tiểu thư này, chỉ sợ trừ bỏ đại nhân, tương lai làm mai cũng không có người dám thú. Đại nhân đã tin mệnh cách, nay mệnh cách đã nói, Cố gia tiểu thư cùng đại nhân là lương xứng. Đại nhân bát tự cực cứng rắn, khắc thể là thật, Cố gia tiểu thư này mệnh cách kỳ lạ, trừ bỏ bát tự của đại nhân, chỉ sợ tìm khắp kinh thành, cũng không có người có bát tự có thể trấn được nàng. Đại nhân nếu thú Cố gia tiểu thư này, chẳng phải là vừa vận thuận theo thiên mệnh? Thế này mới kêu ông trời tác hợp cho.”

Khương thái phó trầm tư không nói, Cẩm Yên nhanh chóng nói: “Ai, đáng thương mấy vị công tử không có mẹ đẻ, cũng không có mẹ cả đường dục giáo dưỡng. Hôm qua Đại công tử lại cùng công tử trung thư xá đi đàm thi luận chính, một đêm chưa về...”

Cẩm Yên nhấp mím môi, nói đến đó lại thôi, dừng một chút, nhìn Khương thái phó.

Nhắc tới trưởng tử Khương Viêm Châu, sắc mặt Khương thái phó bỗng nhiên thay đổi, ngừng đầu nhìn Cẩm Yên, Cẩm Yên không chút nào tránh né, tiếp tục nói: “Nếu là đại công tử từ nhỏ có nương giáo dưỡng, cũng không đến mức bị bà vú, gả sai vật không hảo tâm... Nay nhị thiếu gia, tam thiếu gia tuổi nhỏ, đúng là thời điểm cần mẹ cả giáo dưỡng. Cố lão gia là hàn lâm học sĩ, dòng dõi thư hương, nói vậy Cố gia tiểu thư cũng là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, được mẹ cả như vậy tự mình dưỡng dục, cũng khá hơn để cho mấy người không đứng đắn gì đó giáo mấy vị công tử...”

Nhắc tới mấy nhi tử, quả thật là vẫn làm cho Khương thái phó đau đầu không thôi. Là một quyền thần, hầu hết tinh lực đều đặt ở trong triều, rất ít quản chuyện trong nhà, đối với mấy nhi tử, chính là ngày thường hỏi chút việc học, khảo học văn, rốt cuộc rất ít trao đổi. Chỉ thứ hai Tiền thị quân gia nhiều năm, trong phủ trên bề mặt tuy rằng nhìn gọn gàng ngăn nắp, nhưng cũng chỉ là trên mặt mũi không có trở ngại thôi, chuyện xấu xa bên trong nhiều lắm, Khương thái phó không phải không biết, chính là lại vô tình lực hồi đến, chỉ cần Tiền thị không làm quá mức, hần cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chính là trước đó vài ngày, Khương thái phó ngẫu nhiên gian phát hiện, con lớn nhất của mình cùng công tử nhà trung thư xá đi lại rất gần. Vốn là hai quý công tử, đi lại gần gũi cũng là bình thường, nhưng đại công tử cùng vị công tử nhà trung thư xá đó, đi lại quá gần!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không gian linh thú

Triều đại kiêng kị nhất loại chuyện lên không được mặt bàn này, nếu là truyền đi ra ngoài, thì chẳng những con đường làm quan của Khương Viêm Châu bị hủy hoàn toàn, còn sẽ liên lụy Khương gia mất hết thể diện. Nhi tử của mình làm ra chuyện xấu xa này làm cho Khương thái phó không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh. Lúc này Khương thái phó mới phát hiện, con lớn nhất của mình đã tròn mười bốn tuổi, trong phòng thể nhưng ngay cả một nha hoàn thông phòng đều không có, chỉ có mấy nha hoàn thô sử thô kệch, thậm chí không có đại nha hoàn. Trong phòng hầu hạ gần người đại công tử, thuần một sắc đều là gả sai vật thư đồng, hơn nữa đều mi thanh mục tú biết ăn nói, thật là tâm tư thâm sâu!

Lúc ấy Khương thái phó tại thư phòng phát ra con giận rất lớn, nhị phu nhân biết vội vàng tới hỏi là chuyện gì xảy ra. Chuyện đoạn tay áo này vì triều đại kiêng kị, Khương thái phó tổng không thể làm khó dễ Tiền thị: sao người không an bài vài nha hoàn xinh đẹp làm thông phòng cho con ta? An bài một phòng gả sai vật thanh tú là sao, làm hại con ta nhiễm đoạn tay áo chi phích, người quản gia như thế nào?

Đoạn tay áo chi phích hay Long Dương chi phích: đồng tính nam.

Đoạn tay áo chi phích: bắt nguồn từ câu chuyện Ai Đế sủng ái Đồng Hiền: Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” (đoạn tay áo) cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

Long Dương chi phích: bắt nguồn từ chuyện Ngụy Vương và Long Dương Quân.

Cho nên quả đáng này, Khương thái phó chỉ phải chính mình nuốt vào, hần chỉ có thể cường chế tức giận chất vấn vì sao Tiền thị không dựa theo lệ thường an bài nha hoàn trong phòng cho đại công tử. Chỉ thứ hai Tiền thị vừa nghe, không cho là đúng nói: “Đại bá, muội cũng vì muốn tốt cho Viêm Châu! Muội là nhị thẩm của nó, muội có thể hại cháu trai ruột của mình sao? Muội là sợ an bài nha hoàn xinh đẹp cho nó, làm nó phân tâm đọc sách, muội nghe nói thiếu gia Lưu Giang Lăng vì trầm mê sắc đẹp, không chịu đọc sách, đều hơn hai mươi tuổi, ngay cả từ tài đều khảo không được, cả ngày chỉ biết lưu luyến nơi yên hoa, cả người đều bị phế rồi. Muội đã nghĩ, Viêm Châu chúng ta là phải chuyên tâm đọc sách, tương lai có đại tiền đồ, nếu như bị nha hoàn này dụ dỗ phân tâm thần, chẳng phải là đắc tội thật lớn! Cho nên muội thay đổi vài nha hoàn xấu ngốc, nhập không được vào mắt Viêm Châu, mới có thể chuyên tâm học bài. Đại bá ngài xem, Viêm Châu chúng ta nay tuổi còn trẻ, nhưng học vấn số một số hai ở trong đám quý công tử ở kinh thành! Đại bá mình giám, muội đều là vì tốt cho Viêm Châu, vì tốt cho Khương gia chúng ta!”

Khương thái phó nhất thời tức giận không nhẹ, làm nhĩ tử của mình nhiễm đoạn tay áo chỉ phích, thế nhưng còn nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ là vì tốt cho Khương gia. Lần đó Khương thái phó cùng nhị phu nhân buồn bã chia tay, sau đó Khương thái phó mượn cái cơ khác lấy đi quyền quản gia của nhị phu nhân, giao cho quân sự chính mình tín nhiệm. Nhưng là chỉ thứ hai dù sao quản gia nhiều năm, trong phủ trong ngoài đều là thân tín của bà ta, sao có thể dễ dàng bị đoạt quyền như vậy. Quản gia mới đổi chủ này không đến hai tháng, trong phủ liền hồngбет. Rồi sau đó chỉ thứ hai lại khuyến khích nữ nhi Khương Huệ Như hướng đại bá nương cầu tình muốn thu hồi quyền quản gia, Khương thái phó nhìn trong phủ hồngбет, lại nhìn cháu gái ruột thương yêu nhất của mình cầu xin, trong sự bất đắc dĩ chỉ có thể lại làm cho chỉ thứ hai một lần nữa chường quyền. Chính là sau đó mấy chuyện của con cái Khương thái phó không thể không lưu tâm chiếu cố. Trong triều vốn rất bận bịu, hơn nữa lại chuyện của các nhĩ tử trong phủ, tuy có Cẩm Yên ở bên giúp đỡ chiếu cố mấy nhĩ tử, Khương thái phó vẫn là cảm thấy bận sức đầu mề trán.

Cẩm Yên nhìn thần sắc Khương thái phó, biết việc này tám chín phần không sai. Lần này nói thân với Cố lão gia, nói đúng thời điểm, đối thượng thiên thời địa lợi nhân hoà, không thành cũng khó.

Qua mấy ngày, bà Vương cùng bà Lưu bên kia được tin chính xác của Khương phủ, hôn sự này, đã đồng ý. Bà Vương vui rạo rực đến Cố phủ chúc mừng Cố lão gia, Cố lão gia cao hứng mặt mày hớn hở. Cố lão gia rất vui vẻ, hận không thể hô lên cho toàn thế giới đều biết. Vì thế chuyện tứ tiểu thư hàn lâm học sĩ Cố gia sắp gả cho Khương thái phó làm chính thê, trong vòng nửa ngày liền truyền toàn bộ Cố phủ, trong vòng một ngày, liền giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ hoang, truyền ra khắp kinh thành.

Thân vương nổi tiếng khắc thê này sắp cưới vợ. Từ vương tôn công hầu, đến người buôn bán nhỏ, đều đoán vị tiểu thư cổ gia này khi nào thì đi gặp diêm vương, liền ngay cả mấy sòng bạc trong bóng tối đều mở ra đánh cược, đánh cược số tuổi thọ của tiểu thư Cố gia này. Tất cả mọi người đều không phải ngóng trông vị tiểu thư Cổ gia này có chuyện gì, chính là thanh danh khắc thê của Khương thái phó quá mức nổi danh, khiến cho cộc hôn nhân này quá mức làm người chú mục.

Đương nhiên quan tâm chuyện này nhất, còn là vị trong phủ An Quốc hầu kia. Không ai so với Hậu Uyển Vân càng quan tâm tiểu thư Cổ gia đó, mẹ chồng tương lai nàng ta.

Nay vị kia là tân quân sự, tam tiểu thư Hậu Uyển Vân, đang tựa vào tháp quý phi thượng đẳng nghe nha hoàn ra đi tìm hiểu tin tức đáp lời. Hậu Uyển Vân nhàm chán đùa nghịch ngân hồ tuyết trắng. Ngân hồ đó lười biếng ghé vào giỏ làm bằng tơ lụa, nhắm mắt lại, thậm chí nhìn cô gái xinh đẹp giống như hoa thủy tiên đó cũng thấy lười.

“Ngươi muốn ăn chút gì hoặc là muốn cái gì không?” Hậu Uyển Vân nắm cầm hồ ly, nhìn chằm chằm đôi mắt nó. Hồ ly làm như có linh tính, trong con ngươi phiếm ra tia sáng lạnh nhạt, liếc nàng ta một cái, lui thành một cục không thèm nhìn nàng ta nữa.

“Nguyên Bảo ngoan, ngươi làm sao vậy?” Hậu Uyển Vân nén tức giận sờ sờ đầu hồ ly, nói, “Từ lúc sau khi tỷ tỷ đi, ngươi liền trở nên lạnh nhạt như vậy. Ta biết ngươi không thích ta, thích trưởng tỷ. Nhưng là trưởng tỷ đã chết rồi, ngươi liền nhận rõ sự thật đi, hiện tại ngươi chỉ có một chủ nhân, thì phải là ta. Hậu Uyển Tâm đã chết, ngươi lại như thế nào nàng ta cũng sẽ không sống lại.”

Ngân hồ tên Nguyên Bảo đó miễn cưỡng như trước, chính là lúc nghe thấy tên “Hậu Uyển Tâm”, lỗ tai nhích nhích vài cái.

“Nguyên Bảo ngoan, ngươi xem, nay ngươi và ta sống nương tựa lẫn nhau, không có người thứ ba nữa.” Hậu Uyển Vân đem ngân hồ mạnh mẽ ôm vào trong ngực, cười thuần ngọt, dùng giọng nói rất mê hoặc nói với Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo ngoan, ngươi liền nhận chủ đi. Nay trên thế giới không ai đối tốt với ngươi hơn so với ta nữa, ngươi liền nhận thức ta làm chủ nhân của ngươi, được chứ?”

Nguyên Bảo dùng con ngươi lạnh như băng đáp lại nàng ta. Từ lúc Hậu Uyển Tâm chết, Nguyên Bảo liền không có mở miệng nói một chữ với nàng ta.

Con tức trong lòng Hậu Uyển Vân muốn bùng phát, nàng ta vốn không muốn thấy con súc sinh lông lá này, đơn giản là nàng ta biết nó là linh thú, lúc trước mới có thể cứu nó. Khi đó Hậu Uyển Vân mới không đến bốn tuổi, gặp Nguyên Bảo không biết vì sao bị thương, nghe thấy ngân hồ này cư nhiên có thể nói tiếng người, biết nó không phải vật phẩm, liền cứu nó.

Sau đó biết được Nguyên Bảo vốn là hồ ly linh thú Thanh Khâu quốc, hồ ly Thanh Khâu quốc có ân tất báo, Hậu Uyển Vân cứu tính mạng Nguyên Bảo, Nguyên Bảo vì báo ân, liền cho nàng ta mượn một pháp bảo —— không gian tùy thân, hơn nữa ước định Nguyên Bảo ở lại bên người nàng ta, mãi cho đến sinh mệnh Hậu Uyển Vân ở kiếp này chấm dứt.

Hậu Uyển Vân được linh thú, lại được bảo vật, vui sướng vạn phần. Nhưng sau đó biết bởi vì Nguyên Bảo là tiểu hồ ly, tu vi còn chưa đủ, phi thường thất vọng. Hơn nữa pháp bảo không gian tùy thân này cũng chỉ tu luyện ra một phần nhỏ, cơ hồ là cái động tác võ thuật đẹp mắt, thực dụng công năng cực kém, chỉ có thể làm cái kho hàng chứa vài thứ, địa phương cũng không lớn. Thân mình Nguyên Bảo cũng không có pháp lực gì mấy, chỉ biết một chút thủ thuật che mắt, căn bản không có tác dụng lớn. Hậu Uyển Vân vốn là người hiện đại, xem không ít tiểu thuyết xuyên qua, không nghĩ tới có một ngày chính mình thế nhưng có thể có được một kiện pháp bảo cùng linh thú như vậy, linh thú tu vi không đủ cũng liền thôi, nhưng nàng ta làm sao lại có thể cam tâm không gian tùy thân này không hoàn chỉnh chứ?

Lúc đó Nguyên Bảo vẫn là tiểu hồ ly đơn thuần, đã bị Hậu Uyển Vân giáo hoạt này lừa gạt nói ra bí mật pháp bảo —— thì ra không gian tùy thân tương liên cùng nội đan mà Nguyên Bảo tu luyện, nếu muốn cho pháp bảo nhanh chóng thành thực, phương pháp duy nhất chính là dùng nội đan Nguyên Bảo phát triển, nhưng Nguyên Bảo không có nội đan, sẽ hờn phi phách tấn. Nguyên Bảo sẽ không cam tâm tình nguyện đem nội đan giao ra đây, biện pháp duy nhất là cùng Nguyên Bảo ký kết huyết khế linh thú, làm cho Nguyên Bảo nhận thức Hậu Uyển Vân làm chủ nhân, như vậy Hậu Uyển Vân có thể mạnh mẽ làm cho Nguyên Bảo đem nội đan lấy ra phát triển pháp bảo thêm nữa: linh thú Thanh Khâu không thể cự tuyệt chủ nhân yêu cầu.

Vì thế năm đó Hậu Uyển Vân vẫn ngày ngày tốt lắm, gần hai năm lừa gạt Nguyên Bảo tín nhiệm, thiếu chút nữa khiến cho Nguyên Bảo đơn thuần nhận thức nàng ta làm chủ nhân. Đáng tiếc thời điểm khi đó nàng ta đem nẫu thân của mình đẩy xuống hồ chết đuối, bị Nguyên Bảo thấy, Nguyên Bảo nhìn thấy bộ mặt thật của nàng ta, liền không hề quan tâm nàng ta, kế hoạch Hậu Uyển Vân làm cho không gian tùy thân phát triển cứ như vậy chết non.

Sau đó Hậu Uyển Vân chuyển vào viện của phu nhân, cũng mang theo Nguyên Bảo. Nguyên Bảo gặp đích tiểu thư Hậu Uyển Tâm, phi thường thích nàng, trong ngày thường rất dịu ngoan lại nghe lời Hậu Uyển Tâm, nhưng đối với Hậu Uyển Vân vẫn lạnh như băng. Hậu Uyển Tâm không biết Nguyên Bảo là chi linh thú, chỉ xem nó là một tiểu hồ ly bình thường, nhưng lại phi thường thích nó, hay làm một ít món ăn ngon cho nó. Hậu Uyển Vân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, nàng ta lo lắng có một ngày Nguyên Bảo sẽ nhận thức Hậu Uyển Tâm làm chủ nhân. Nếu là Nguyên Bảo nhận thức Hậu Uyển Tâm làm chủ nhân, pháp bảo không gian tùy thân của Nguyên Bảo sẽ ở thời điểm ký kết huyết khế linh thú tự động buộc định cùng chủ nhân, khi đó Hậu Uyển Vân vẫn lo lắng Nguyên Bảo sẽ nhận thức người bên ngoài làm chủ nhân, làm cho chính mình mất pháp bảo, bất quá sau khi Hậu Uyển Tâm chết, cái bản khoản này cũng sẽ không tồn tại.

Hậu Uyển Vân nén giận đùa ngán hồ một phen, gặp hồ ly không hề phản ứng, như trước không thể nào để ý tới chính mình, cũng liền mất hứng thú, đem Nguyên Bảo quăng vào trong giỏ, không hề để ý đến nó nữa.

“Tiểu thư.” Ngoài cửa tiến vào một nha hoàn lạnh lợi, hành lễ với Hậu Uyển Vân, nói: “Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ đã tìm hiểu xong rồi.”

Ánh mắt Hậu Uyển Vân sáng lên, con người nhìn chằm chằm nha hoàn đó, nói: “Lăng Giác, đã tìm hiểu ra cái gì, đi tới đây, nói nghe một chút đi.”

Lăng Giác là nha hoàn tâm phúc của Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân làm chuyện này, người bên ngoài không biết, nhưng là làm đại nha hoàn bên người Hậu Uyển Vân, Lăng Giác vẫn là biết một ít, vị chủ tử này của mình, đều không phải là giống bên ngoài nghe đồn vừa đơn thuần vừa hiểu thuận như vậy, tương phản, vẫn là người tâm cơ rất nặng, lãnh huyết tàn nhẫn. Lăng Giác vẫn thực sợ hãi Hậu Uyển Vân, đặc biệt sau khi Hậu Uyển Vân tìm được cha mẹ cùng đệ đệ của Lăng Giác, cười tủm tỉm nói với Lăng Giác: “Lăng Giác, chỉ cần người cẩn thận thay ta làm việc, bản tiểu thư sẽ không bạc đãi người nhà và cha mẹ người, nếu người dám có cái gì nhị tâm, tâm địa gian xảo đùa giỡn bản tiểu thư, như vậy bản tiểu thư có rất nhiều thủ đoạn, cho cả nhà các người sống không bằng chết.”

Sau đó, Lăng Giác liền nom nớp lo sợ thay Hậu Uyển Vân làm việc, sợ chính mình làm phiền hà thân nhân.

Lăng Giác nghĩ nghĩ, nói: “Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ có thân thích bà con xa làm nữ đầu bếp ở hàn lâm học sĩ Cố phủ, nô tỳ cùng nàng ta tìm hiểu qua, sắp gả cho Bình Thân vương Tứ tiểu thư Cố gia, từ nhỏ liền yếu đuối ngu dốt, không có chủ kiến, thậm chí ngay cả nha hoàn đều dám cho nàng ta xem sắc mặt. Hôn sự này cũng là ý tứ của Cố gia lão gia, nghe nói chủ ý vẫn là mẹ ruột của Tứ tiểu thư Cố gia, di nương Vưu thị đẻ ra. Tứ tiểu thư Cố gia đó, chỉ biết thêu chút hoa, dưỡng chút cây cỏ, cũng không bản sự khác, nghe nói ngay cả thi từ đều làm không ra, trong ngày thường đại môn không ra hai môn không mại, xem ánh mắt của mẹ cả mà làm việc, ở trên còn có ba tỷ tỷ con vợ cả, phía dưới có ba muội muội thứ xuất. Nghe nói trước đó vài ngày, Cố lão gia còn muốn đem Cố gia tứ tiểu thư gả cho lão gia nhà chúng ta làm vợ kế, lúc ấy tứ tiểu thư Cố gia muốn chết muốn sống, vừa đứng đầu vào cửa vừa nhảy xuống hồ, nháo một trận, sau đó lại bị Cố lão gia vừa dọa vừa khuyên, thuyết phục. Lần này có thể gả cho Bình thân vương, đơn giản là Cố tứ tiểu thư đáng người khỏe mạnh, rất cường tráng, rất hiền lành, gả qua không dễ dàng... bị khắc chết, Khương gia mới đồng ý cửa hôn sự này...”

Hậu Uyển Vân nghe xong, khóe miệng gợi lên một chút khinh miệt cười: còn cho là nhân vật gì lợi hại, thì ra bất quá là cái gỏi thêu hoa. À không, ngay cả gỏi thêu hoa cũng không bằng, nhiều nhất là một bao cò, cái gì lớn lên rất cường tráng, nói không chừng so với bác gái phương Tây còn trắng kiện hơn, xem ra chính là người suy nghĩ đơn giản yếu đuối, tứ chi phát triển đầu óc ngu xuẩn, chỉ biết muốn chết muốn sống, cuối cùng còn không phải nghe theo mệnh lệnh, bất năng ta gả cho ai thì phải gả sao?

Bất quá tứ tiểu thư Cố gia càng ngu dốt, càng yếu đuối, Hậu Uyển Vân liền càng cao hứng. Mẹ chồng tương lai này của nàng ta đương nhiên càng dễ dẫn dắt càng tốt, chờ nàng ta gả qua, thu thập sạch sẽ đồ tạp chủng đó, nhất là nghe nói chi thứ hai Tiền thị rất lợi hại, toàn bộ Bình Thân vương phủ đó, đều trong lòng bàn tay của bà ta!

“Lăng Giác, nay bản tiểu thư muốn phái một nhiệm vụ mới cho người.” Hậu Uyển Vân thần nhiên nhìn lướt qua Lăng Giác, thấy Lăng Giác một thân mồ hôi lạnh, nom nớp lo sợ nói: “Nô tỳ nhất định hoàn thành giao phó, không chối từ!”

“Được, bản tiểu thư muốn chính là những lời này của người!” Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm sờ sờ khuôn mặt Lăng Giác, Lăng Giác chỉ cảm thấy tay nàng ta nhìn trắng mịn nhưng lạnh như băng, làm cho người ta nói không nên lời, thật đáng sợ, “Bản tiểu thư muốn người rời khỏi An Quốc Hầu phủ, đi Bình Thân vương phủ làm nha hoàn.”

“Tiểu thư?”

“Bản tiểu thư sắp trở thành phu nhân thế tử, tương lai chính là vương phi.” Ngón tay Hậu Uyển Vân nhẹ nhàng phất qua mi tâm Lăng Giác, cảm nhận được Lăng Giác run rẩy cùng sợ hãi, làm cho tâm lý khoái ý của Hậu Uyển Vân gia tăng, nàng ta thích nhìn Lăng Giác sợ hãi nàng ta, điều này làm cho nàng ta hưng phấn không kiềm chế được, Hậu Uyển Vân từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, đặt ở trong tay Lăng Giác, nói: “Bây giờ Bình Thân vương đang lúc khỏe mạnh, khó bảo toàn nữ nhân họ Cố đó tương lai sinh không được nhi tử, khuyến khích Bình Thân vương đem tước vị cho nhi tử ruột của mình. Bản tiểu thư muốn người hiện tại liền vào Bình Thân vương phủ, người phải cam đoan nàng ta tương lai sinh không ra đứa nhỏ... Nếu không, bản tiểu thư khiến cho đệ đệ của người hiện tại liền sinh không được nhi tử!”

“Tiểu thư!” Lăng Giác phù phù một tiếng quỳ xuống, thân mình run rẩy.

“Đi thôi, chuyện trong phủ Bình Thân vương, bản tiểu thư sẽ giúp đỡ an bài. Người trở ra cần chuẩn bị bạc đàn xếp, cũng đều chuẩn bị xong cho người. Nhớ rõ, chớ để bại lộ thân phận, nếu dám ra một chút đường rẽ, người biết hậu quả là cái gì rồi.”

“... Vâng, nô tỳ cẩn thận tuân theo mệnh lệnh của tiểu thư...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đường lang bộ thiên (bộ ngựa rình bắt ve sầu)

Vài ngày sau, An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia lần lượt trở về phía Tây và Nam Cương đóng quân. Lúc trước quân gia là di nương Trương thị, đã sớm bị Hậu Uyển Vân bầm báo trước mặt Hầu gia nói rằng ta cay nghiệt đại tiểu thư đã qua đời, rồi sau đó nhờ tay Hầu gia cùng tiểu Hầu gia trừ bỏ, vài di nương còn lại không được việc gì, vài thứ đệ thứ muội tuổi đều nhỏ, không đủ gây cho sợ hãi, các nha hoàn bà tử già sai vật đã muốn bị Hậu Uyển Vân nắm gắt gao, không phục quân giáo liền bị bán đi, hoặc đánh một chút đuôi ra phủ. Hầu gia cùng tiểu Hầu gia hàng năm đóng giữ biên cương, trời cao hoàng đế xa, lúc này trong phủ An Quốc hầu, tam tiểu thư Hậu Uyển Vân một người độc đại, nói một không có hai.

Lại qua mấy ngày, trong phủ An Quốc hầu có một nha hoàn tên là Lăng Giác, bởi vì trộm một đôi vòng ngọc dương chi bị loạn côn đánh chết, rồi bọc chiếu quăng đến bãi tha ma. Một chiêu giết gà dọa khỉ này làm cho các bà tử, quân sự trong phủ ý vào tuổi của mình có chút tư lịch kinh hồn táng đảm, sợ có cái gì sai lầm chính mình khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Thu thập xong đám phiền toái, tạp nham này Hậu Uyển Vân rất vừa lòng với tay sai của mình, đại nha hoàn bên người Xảo Hạnh ở một bên cẩn thận hầu hạ. So với Lăng Giác, Xảo Hạnh càng như là tâm phúc của Hậu Uyển Vân, Xảo Hạnh là một cô nương thông minh, nàng ta biết từ trước đến giờ tam tiểu thư vì duy trì hình tượng thiện lương của mình, tuy có điều cô kỵ sẽ không trách phạt nô tỳ làm sai quá mức, nhưng hôm nay tam tiểu thư một khi có mặt mũi, ngay cả bản tính cũng dần dần hiển lộ, chính mình cần phải càng cẩn thận hầu hạ, miễn cho chọc tam tiểu thư bị mất hứng, nếu không bản thân mình chịu không nổi.

“Xảo Hạnh, Bình Thân vương phủ bên kia như thế nào?” Hậu Uyển Vân vuốt bộ lông mềm mại của Nguyên Bảo đang nằm trong lòng hỏi.

“Hồi tiểu thư, nô tỳ đều dựa theo tiểu thư phân phó làm, sự tình đều làm tốt.” Xảo Hạnh nhanh chóng trả lời.

Dựa theo kế hoạch của Hậu Uyển Vân, chuyện Lăng Giác trộm vòng tay là Hậu Uyển Vân an bài, làm cho tất cả mọi người nghĩ đến Lăng Giác đã chết, dù sao Lăng Giác chỉ là một nha hoàn, trong ngày thường cũng ít nói chuyện, người quen biết nàng ta cũng không nhiều. Rồi sau đó đi nông thôn tìm một đôi vợ chồng, làm cho đôi vợ chồng đó giả làm cha mẹ của Lăng Giác, Lăng Giác thay hình đổi dạng thành nha đầu Hạnh Hoa ở nông thôn. Rồi sau đó cha mẹ bán Hạnh Hoa cho bọn buôn người, bọn buôn người cũng là Hậu Uyển Vân trước đó hỏi thăm xong rồi, chuyên môn buôn bán người với Bình Thân vương phủ. Bọn buôn người đó đem cô nương lành lợi bán vào Bình Thân vương phủ làm nha hoàn. Cứ như vậy Lăng Giác lấy thân phận Hạnh Hoa bị bán vào Bình Thân vương phủ.

Trong toàn bộ kế hoạch, chỉ có cha mẹ Hạnh Hoa là trước đó bị Hậu Uyển Vân phái tâm phúc thu mua, đôi vợ chồng ở nông thôn đó vừa nhìn thấy chỉ cần bán nha đầu liền có bạc, vui đến nở hoa, cũng không biết chuyện này là ai sai bọn họ làm, chỉ cần nhận bạc liền cao hứng. Sau khi Hạnh Hoa vào Bình Thân vương phủ, đôi vợ chồng đó liền lần lượt chết bất đắc kỳ tử, sau đó cho dù có người khả nghi thân phận của Hạnh Hoa, lại đi tra cũng tra không ra cái gì, từ bọn buôn người, đến ma ma phụ trách chọn mua Bình Thân vương phủ, cũng không biết nội tình trong đó. Trên đời này trừ bỏ Hậu Uyển Vân cùng vài tâm phúc của nàng ta, sẽ không người nào biết nha đầu nhóm lửa phòng bếp mà Bình Thân vương phủ mới chọn mua chính là nha hoàn Lăng Giác trong phòng tam tiểu thư Hậu Uyển Vân An Quốc Hầu phủ ngày xưa.

“Làm tốt, bản tiểu thư thưởng phạt phân minh, sẽ không bạc đãi ngươi.” Khóe miệng Hậu Uyển Vân gọi lên một tia độ cong, cười cười, rồi sau đó ngừng đầu nhìn Xảo Hạnh nói: “Bản tiểu thư nghe nói, ngươi còn có một muội muội, nghe bảo năm nay vừa mới mười lăm, bộ dáng cũng không sai.”

Vừa nghe Hậu Uyển Vân nhắc tới muội muội nhà mình, trong lòng Xảo Hạnh biết khẳng định không phải là chuyện tốt, không khỏi cả người run lên, nói: “Hồi tiểu thư, muội muội nô tỳ, sinh ngu dốt, bộ dáng cũng bình thường, sợ bản tiểu thư...”

Hậu Uyển Vân không cho là đúng cười cười, nói: “Xảo Hạnh ngươi tư sắc như vậy, muội muội ngươi nhất định cũng không kém. Đối với nha đầu Lăng Giác đó, ta thủy chung vẫn lo lắng, bản tiểu thư tin nhiệm nhất chính là ngươi, tự nhiên đối với muội muội ngươi cũng là có chút chờ mong...”

Xảo Hạnh răm một tiếng, nuốt nuốt nước miếng, phù phù quỳ xuống.

“Quỳ xuống làm cái gì, đứng lên đi.” Hậu Uyển Vân cúi đầu cười yếu ớt, nhéo nhéo lỗ tai Nguyên Bảo, Nguyên Bảo chán ghét đá tay nàng ta ra, Hậu Uyển Vân tiếp tục nói: “Ta nghe nói trưởng phòng quân sự Bình Thân vương phủ họ Chu, gần đây trong nhà đã chết một di nương. Theo ta thấy, phòng thu chi đó gia cảnh sung túc, lại là quân sự đặc lực của Khương gia, muội muội ngươi nếu có thể gả cho hắn làm tiểu thiếp nửa đời sau không lo áo cơm. Tương lai trong phòng thu chi Bình Thân vương phủ có chuyện gì, vừa vặn giúp bản tiểu thư nhìn chăm chăm nha đầu Lăng Giác đó.”

Xảo Hạnh vừa nghe, thiếu chút nữa khóc luôn. Nàng ta từ nhỏ cha mẹ đều mất, liền có một muội muội bảo bối, tỳ muội hai người sống nương tựa lẫn nhau. Xảo Hạnh vốn định chính mình làm nha hoàn, tốt xấu có thể kiếm bạc làm đồ cưới cho muội muội, chờ thêm vài năm muội muội lớn, tìm cho nàng họ nhân gia bình thường gả cho, sống qua ngày, người một nhà cùng tốt đẹp yên ấm. Nhưng hôm nay Hậu Uyển Vân nói lời này, làm cho Xảo Hạnh như rơi xuống vực sâu. Nàng ta biết tam tiểu thư sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này, nàng ta nhất định đều tính toán xong rồi!

Xảo Hạnh biết tâm tư tam tiểu thư này luôn luôn cẩn trọng, lại hay đa nghi, nàng ta nhất định sẽ không hoàn toàn tin nhiệm Lăng Giác. Nàng ta để cho chắc ăn lại an bài một quân cờ vào Bình Thân vương phủ! Mà người này là muội muội Xảo Hạnh, Xảo Hạnh thì ở lại bên người tam tiểu thư, không sợ muội muội nàng không nghe lời! Tâm tư tam tiểu thư này, thực sâu khiến người ta sợ hãi!

“Hồi tiểu thư, muội muội còn bé, con bé là người ngu dốt, trong ngày thường ngay cả sân đều không dám ra, nô tỳ sợ con bé làm hỏng chuyện của tiểu

thư...” Xảo Hạnh cắn răng, vì muội muội bảo bối của mình, nàng ta lần đầu tiên ngang nhiên cãi mệnh lệnh Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân hơi hơi nhíu mày lại, bắt quá rất nhanh lại khôi phục tươi cười, “Không ngại, ta chính là nhìn trúng nàng ngày thường đại môn không ra tiểu môn không tới, ngay cả Lăng Giác đều chưa thấy qua nàng. Ta coi Xảo Hạnh ngươi là người lanh lợi, bản tiểu thư cho ngươi thời gian ba tháng, dạy dỗ muội muội của ngươi, ba tháng sau, bản tiểu thư sẽ an bài sắp xếp muội muội ngươi gả vào phòng thu chi Khương phủ. Thời gian ba tháng, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, Xảo Hạnh, ngươi cần phải cẩn thận dạy dỗ, ta nghe nói phòng thu chi đó có bảy phòng thiếp thất, mà đại phòng của hắn cũng không phải dễ đối phó. Ngươi nếu dạy không tốt, tương lai muội muội ngươi vào Chu gia, nếu bị ủy khuất, cũng không người làm chỗ dựa cho nàng... Bất quá ngươi cũng chớ sợ, qua vài năm bản tiểu thư cũng sẽ gả vào Khương gia, khi đó có bản tiểu thư cho nàng chỗ dựa, ai dám khi dễ nàng.”

Hậu Uyển Vân ngụ ý thực rõ ràng: chuyện muội muội ngươi phải gả là định rồi, ngươi phải cẩn thận dạy dỗ nàng cho ta, nàng đi vào hang hổ ỏ sói nếu bị người chinh chết, cũng trách không được người khác.

Cơ thể Xảo Hạnh run rẩy, cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống nền nhà, muội muội nàng từ bé liền nhu thuận, mỗi lần muội muội nhìn thấy mình đều vui vẻ, muội muội cười tươi như hoa đó... Chẳng lẽ thật sự phải gả cho một lão nhân qua tuổi bán trăm (hơn 50 tuổi) làm tiểu thiếp còn phải cùng đám phụ nữ như sói như hổ đấu sao?

“Xảo Hạnh ngươi yên tâm, bản tiểu thư sẽ không bạc đãi muội muội ngươi, đồ cưới cũng không phải ít, gả vào Chu gia cũng không ai dám xem thường nàng. Kể từ đó, hai người tỷ muội các ngươi đều xuất lực cho bản tiểu thư, tương lai bản tiểu thư sẽ không bạc đãi các ngươi.” Hậu Uyển Vân tháo một đôi vòng tay bằng vàng trên cổ tay xuống, nhét vào trong tay Xảo Hạnh, nói: “Bản tiểu thư là tín nhiệm ngươi, cũng tín nhiệm muội muội ngươi, các ngươi đừng làm cho bản tiểu thư thất vọng. Được rồi, ngươi đi xuống đi, trở về nói căn cứ với muội muội ngươi.”

Xảo Hạnh nhìn vòng tay trong tay, thất hồn lạc phách đứng lên, vội vàng hành lễ liền đi ra ngoài. Nhìn Xảo Hạnh ra khỏi viện, một người đàn ông trung niên đáng người cường tráng đi vào gian phòng của Hậu Uyển Vân, hành lễ rất cung kính đối với Hậu Uyển Vân. Ông ta là tân nhiệm hộ viện An Quốc Hầu phủ, là tiểu sư mà Hậu Uyển Vân bỏ ra số tiền lớn từ một tiểu cục trong kinh thành mua về. Vị tiểu sư này họ Lưu tên Dương, một bảo đao nạm vàng danh chấn giang hồ, năm đó có tên là “Kim Đao Lưu”.

“Đi, đi theo nàng ta, nếu có bất luận gây rối gì, liền đem tỷ muội các nàng đều răn rức, chớ để lộ tiếng gió.” Tay nhỏ bé trắng nõn của Hậu Uyển Vân đặt lên cổ làm một tư thế cắt yết hầu.

“Vâng, tiểu thư.” Lưu Dương lĩnh mệnh, vội vàng đuổi theo Xảo Hạnh.

“Tiểu thư, nha hoàn mới được chọn mua ở trong sân chờ.” Ngoài cửa, bà tử phụ trách chọn mua nha hoàn rất cung kính nói.

Mấy ngày nay, Hậu Uyển Vân xử lý một đám nha hoàn không phục quản giáo cùng nhị tâm, trong phủ thiếu người làm, bà tử được chỉ định liền nhanh chóng đi đặt mua một đám nha hoàn, đám này đều mặc y phục chỉnh tề đứng ở trong sân chờ Hậu Uyển Vân xem qua, rồi phân phát cho các viện.

Hậu Uyển Vân đứng dậy, đi ra sân, thấy hai mươi nha hoàn mặc áo xanh trắng, chỉnh chỉnh tề tề đứng thành hai hàng ngang. Hậu Uyển Vân nghe bà tử chọn mua hội báo, lại tinh tế đem đám nha hoàn này nhìn một lần, nay trong phòng chính mình không có Lăng Giác, Xảo Hạnh lại vội vàng chuyện muội muội, phải tuyển nha hoàn lanh lợi bổ sung, trong viện của mình còn phải thêm nha hoàn nhị đẳng, tam đẳng. Lão nhân ban đầu trong phủ, Hậu Uyển Vân chung quy vẫn lo lắng, đám người mới đến này, thứ nhất dễ dàng thu mua, thứ hai các nàng vô căn vô cớ, chỉ có nguyện trung thành với Hậu Uyển Vân không ra đường rẽ gì. Không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai đám nha hoàn này sẽ đi theo mình gả đến Khương gia, cho nên Hậu Uyển Vân cần cẩn thận chọn lựa nha hoàn bên cạnh: vừa không thể quá xinh đẹp, tránh cho tương lai quyền rũ cô gia, cũng không thể ngu dại ngốc nghếch không biết làm việc, tốt nhất là tư sắc bình thường, lại có chút thông minh, nhưng lại không thể quá thông minh, như vậy mới tốt.

“Ngươi, ngươi, còn có hai người các ngươi.” Ngón tay Hậu Uyển Vân chỉ bốn nha hoàn: “Bốn người này bản tiểu thư để lại, những người còn lại các ngươi xem nơi nào còn thiếu người liền phân đến đi.”

Bị điểm danh, bốn nha hoàn nhất tề tiến lên hành lễ, rồi sau đó đi theo Hậu Uyển Vân vào viện, chỉnh tề đứng ở hành lang.

Hậu Uyển Vân ngồi ở trên ghế, xem xét bốn người đó nói: “Các ngươi sau này là người trong phòng bản tiểu thư, đi theo bản tiểu thư, chỉ cần trung thành và tận tâm cẩn thận làm việc, bản tiểu thư tuyệt đối sẽ không bạc đãi các ngươi. Nhưng nếu ai dám có ý niệm không nên trong đầu, làm việc không nên làm, nói điều không nên nói... Mấy ngày hôm trước mới có một nha hoàn bởi vì trộm vòng tay bị loạn côn đánh chết, trong mắt bản tiểu thư luôn luôn không chấp nhận được chuyện xấu xa này, các ngươi cũng đừng muốn gạt bản tiểu thư, ai dám làm ra chuyện xấu liền cẩn thận cái đầu trên cổ của chính mình đó!”

“Vâng, nô tỳ không dám, nô tỳ nhớ kỹ.”

“Các ngươi liền gọi là Tích Xuân, Tích Hạ, Tích Thu, Tích Đông, tên từ trước cũng không dùng nữa. Được rồi, bản tiểu thư mệt mỏi, các ngươi đi làm việc đi.” Hậu Uyển Vân đứng dậy, nhìn lướt qua nha hoàn được ban tên là Tích Xuân. Trong bốn nha hoàn thì tư sắc nàng bình thường nhất, Hậu Uyển Vân nghĩ nghĩ, nếu nàng là người lanh lợi tin cậy, tương lai liền đề bạt nàng làm đại nha hoàn của mình là được. Vài người khác nhìn bộ dáng coi như thanh tú, sẽ ít để ở trong phòng tránh tương lai gây ra chuyện nên có với cô gia. Hậu Uyển Vân tính toán xong rồi, ngáp một cái, đi vào trong phòng.

Bốn nha hoàn từng người tản ra đi lĩnh việc của mình, nha hoàn tên là Tích Xuân kia quay đầu lại, nhìn cửa phòng Hậu Uyển Vân đóng chặt, khước miệng gọi lên một chút ý vị thâm trường...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Xảo Hạnh cất giấu được

Bên này Xảo Hạnh như đánh mất hồn, một đường nghiêng ngã lao đảo ra An Quốc Hầu phủ. Nhà nàng là một tiểu viện cách An Quốc Hầu phủ mấy con phố, đoạn đường ngắn ngủi mấy con phố này Xảo Hạnh lại cảm thấy dài như đi hết cả đời vậy. Nàng ta không biết nên đối mặt với muội muội Xảo Mai như thế nào, mở miệng với muội muội như thế nào. Xảo Hạnh nghĩ tới mang theo muội muội chạy trốn, nhưng khế ước bán mình của nàng ta còn trong tay Hậu Uyên Vân. Huống hồ Hầu gia thế đại, nàng một thiếu nữ, không hề chuẩn bị mang theo muội muội, có năng lực trốn đi nơi nào? Nếu gặp người gây rối bị bán đi câu lan viện (kỹ viện) thì tỷ muội hai người các nàng đời này liền hoàn toàn bị hủy.

Xảo Hạnh đứng trước cửa nhà mình, nhìn cửa gỗ màu đen sẫm sững sờ, bỗng nhiên, cửa chi nha một tiếng mở ra, một thiếu nữ tuổi thanh xuân đứng tại cửa, dung mạo thiếu nữ tương tự Xảo Hạnh khoảng tám phần, trong tay cầm cái giỏ. Thiếu nữ nhìn thấy Xảo Hạnh đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó vẻ mặt vui sướng lôi kéo tay Xảo Hạnh nói: “Tỷ tỷ, tỷ như thế nào đã trở lại, không phải tỷ đang trốn sao?”

Xảo Hạnh lẳng lặng nhìn lúm đồng tiền ngay thò, đơn thuần của muội muội, vừa nghĩ đến đầu quả tim của mình liền sắp bị đưa đi làm thiếp thất phòng thứ tám cho lão nhân bán trăm, Xảo Hạnh liền cảm thấy như có một cây đao đâm vào trái tim mình.

Xảo Mai không phát giác tỷ tỷ của mình khác thường, chỉ thấy tỷ tỷ liền cao hứng, lôi kéo tay Xảo Hạnh vào viện.

Lưu Dương đứng xa xa nhìn hai cô nương đó vào viện, nhanh chóng đi theo, nhảy lên nóc nhà, nằm trên đó giám thị hai người.

Đây là tiểu viện rất nhỏ, chỉ có ba gian phòng, trong viện trồng cây hạch đào*. Xảo Hạnh vào phòng ở liền oa một tiếng khóc nức nở, đem ý tứ Hậu Uyên Vân nói cho Xảo Mai.

*Óc chó hay hồ đào, hạch đào, cây sung đại (miền Bắc) hay ôi đại (miền Nam), vú chó, vú bò, là một chi thực vật thuộc họ óc chó (Juglans)

Xảo Mai nghe xong, sắc mặt trắng bệch, sau đó ôm tỷ tỷ đang khóc ròng, nói: “Tỷ, tỷ đừng khóc.”

“Xảo Mai ơi, đều do tỷ tỷ, đều là tỷ tỷ làm liên lụy muội! Muội chỉ là một cô nương, tỷ vốn nghĩ cho muội đồ cưới, tìm hộ nhân gia thành thật bốn phận gả cho, nhưng ai biết... Ô ô ô...” Xảo Hạnh khóc nức nở không ngừng.

Mấy năm nay, Xảo Hạnh cũng nói cho Xảo Mai một ít chuyện của Hậu Uyên Vân, Xảo Hạnh sợ làm cho Xảo Mai chộc phiền toái cũng không có nói cho nàng bao nhiêu nội tình, nhưng Xảo Mai là cô nương cực thông minh, nàng có thể từ trong vài câu của tỷ tỷ đoán ra vị Tam tiểu thư Hậu gia kia là người tâm địa ngoan độc, là nữ nhân ra tay tàn nhẫn. Nàng biết lần này nàng trốn không thoát.

“Tỷ, chuyện này cũng không phải tuyệt lộ, vẫn có thể sống.” Xảo Mai trái lại an ủi Xảo Hạnh.

“Không được, tỷ không thể nhìn muội đời này đều bị hủy, Xảo Mai, nếu không chúng ta chạy đi?” Xảo Hạnh lau nước mắt, lôi kéo tay Xảo Mai nói.

Trên nóc nhà, tay Lưu Dương duỗi về phía kim đao trong ngực, chỉ cần hai cô nương này thật sự đi thu thập để trốn chạy, như vậy Lưu Dương lập tức sẽ làm các nàng chết trong viện nho nhỏ này.

Xảo Mai vừa muốn nói chuyện, dư quang khỏe mắt bỗng nhiên thoáng nhìn trên tường đối diện xẹt qua một đạo kim quang. Phòng ở nhỏ này rách nát đơn sơ, nóc nhà có vài nơi ngồi cũng không đồng đều, Xảo Mai thoáng nhìn trên nóc nhà tựa hồ có người, mà đạo kim quang đó theo trên người nọ phản xạ ra.

Xảo Mai vừa vặn đưa lưng về phía người nọ, nàng lôi kéo tay Xảo Hạnh, nói: “Tỷ tỷ, chúng ta không thể chạy. mấy năm nay chúng ta ăn dùng ở đều là Hậu phủ cấp, nếu không có Hậu phủ chúng ta đã sớm chết đói. Huống hồ trong nhà phòng thu chi có tiền, nếu muội có thể sinh nhi tử, thì hai tỷ muội chúng ta nửa đời sau liền áo cơm không lo, tổng so với muội gả cho quý nghèo túng thì cả đời vẫn tốt hơn.”

Xảo Hạnh kinh ngạc nhìn muội muội, nàng ta biết cách làm người của muội muội, đều không phải là người tham mộ hù vinh, lại thấy Xảo Mai hướng chính mình chớp chớp mắt, tỷ muội hai người tâm ý tương thông, Xảo Hạnh cũng nói: “Ài, muội muội nói cũng đúng, là tỷ tỷ nhất thời rơi vào ngõ cụt. Trong ngày thường Tam tiểu thư đối với chúng ta tốt như vậy, thường xuyên ban thưởng, chúng ta phải cẩn thận làm việc cho Tam tiểu thư.”

Hai tỷ muội thì thầm nói thông suốt, Lưu Dương trên nóc nhà nghe, hai cô nương này tựa hồ đã nghĩ thông suốt, liền từ nóc nhà nhảy xuống, để lại hai đồ đệ ở ngoài viện trông coi, chính mình trở về phục mệnh.

Xảo Mai Xảo Hạnh nhìn thấy người nọ trên nóc nhà đi rồi, không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu thư đó cũng thật ác độc, nếu không phải muội thấy ánh đao đó, chỉ sợ tỷ muội chúng ta đã xuống suối vàng.” Lòng Xảo Mai còn sợ hãi, đối vị Tam tiểu thư kia lại càng kiêng kỵ.

“Đúng vậy, ai...” Xảo Hạnh thở dài, nàng ta tận tâm hết sức hầu hạ Hậu Uyên Vân nhiều năm như vậy, cũng giúp nàng ta làm không ít chuyện không được để người khác biết, không nghĩ tới Hậu Uyên Vân một khi xoay người cầm quyền, cứ như vậy đối xử với mình, còn muốn chôn vùi hạnh phúc của

muội muội, trái tim Xảo Hạnh bỗng nhiên liền băng giá: “Có lẽ là báo ứng do tỷ về đường cho hươu chạy, Xảo Mai, đều là tỷ tỷ làm liên lụy muội.”

“Tỷ, tỷ đừng nói như vậy, nếu không phải muội, Xảo Mai đã sớm chết đói, nào có hôm nay.” Xảo Mai thở dài: “Nếu từ trước tỷ không theo Tam tiểu thư, chỉ sợ tỷ muội chúng ta cũng không sống đến bây giờ.”

“Xảo Mai, muội yên tâm, tương lai tỷ tỷ nhất định sẽ nghĩ biện pháp mang theo muội xa chạy cao bay, trước mắt Tam tiểu thư đang trông chừng chúng ta, chờ thời điểm nàng ta lơ lửng, chúng ta bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt.” Xảo Hạnh ở bên tai Xảo Mai, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, nhỏ giọng nói: “Xảo Mai, tỷ nói với muội, Đại tiểu thư An Quốc Hầu phủ, chính là bị Tam tiểu thư hại chết. Lúc ấy nàng ta cắt thịt cứu tỷ, cũng đã sớm lập mưu tốt, ta lúc ấy đoạt đao, cũng là Tam tiểu thư trước đó công đạo rồi, chủ tớ hai người chúng ta diễn trò mà thôi. Muội xem nàng ta ác độc như vậy, ngay cả tỷ tỷ ruột của mình đều có thể mưu hại, khó bảo toàn tương lai hai tỷ muội chúng ta không còn giá trị lợi dụng, bị nàng ta diệt khẩu. Muội từ bé là đứa thông minh, tỷ tỷ tin tưởng muội biết cách làm như thế nào. Vào Chu gia, muội ráng chịu đựng vài năm, chờ tìm cơ hội, chúng ta bỏ chạy. Nếu như tương lai có thể tìm được phu gia không chê xuất thân của muội là tốt nhất, nếu tìm không được, liền hai tỷ muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, tỷ tỷ cũng không gả, chúng ta ở với nhau chẳng sợ xuất gia làm ni cô cũng tốt hơn đi theo chủ tử ác độc này, cứ luôn phải lo lắng hãi hùng.”

Xảo Mai gật đầu, nói: “Tỷ, muội đã biết. Tóm lại chúng ta chính là cái số khổ, ai... Đúng rồi, tỷ tỷ, ngày thường tỷ bên cạnh Tam tiểu thư, ở lâu có tâm nhãn, tốt nhất có thể tìm nhược điểm của Tam tiểu thư, cũng là thêm một cái bảo đảm.”

Xảo Hạnh nói: “Tỷ cũng có chủ ý như vậy.” Rồi sau đó Xảo Hạnh làm như nghĩ đến cái gì, đi đến ngăn tủ ngay góc tường, trong ngăn tủ tìm được một bình gốm sứ thô ráp nhỏ.

“Tỷ, đây là cái gì?” Xảo Mai nhìn bình nhỏ đó: nàng nhớ rõ là mấy tháng trước tỷ tỷ mang về nhà, khi đó tỷ tỷ đem cái bình giấu ở trong ngăn tủ, dặn nàng trăm ngàn đừng đụng vào cái bình này, nay lấy ra là muốn làm cái gì?

Mặt Xảo Hạnh bình tĩnh, tay cầm cái bình có chút run run, nói với Xảo Mai: “Con gà mái già lúc trước muội mua về hầm canh, đã giết chưa?”

Xảo Mai lắc đầu nói: “Còn không có đâu, đang để trong lồng gà ở phòng bếp, tính buổi tối giết.”

Xảo Hạnh gật gù, lại lấy kim từ trong rổ châm tuyền, lôi kéo Xảo Mai vào phòng bếp. Xảo Mai không biết tỷ tỷ muốn làm cái gì, nhưng thấy thần sắc tỷ tỷ nghiêm túc, cũng không nói, chỉ thấy Xảo Hạnh thật cẩn thận dùng kim kia nhúng vào bên trong bình đảo qua một vòng, sau đó chích vào móng gà mái già một cái.

Con gà mái già khanh khách kêu một tiếng, phịch cánh vài cái, té trên mặt đất, thờ hồn hên một hồi, liền tắt thở.

“Tỷ, đây là!” Xảo Mai hoảng sợ nhìn chằm chằm cái bình trong tay Xảo Hạnh. Xảo Hạnh thở dài, nhỏ giọng nói: “Thì ra thật sự là độc dược, Đại tiểu thư cũng tắt thở như vậy...” Sau đó Xảo Hạnh đem cái bình cất giấu thật cẩn thận, nói: “Sáng hôm đó Đại tiểu thư đi, ta hầu hạ Tam tiểu thư trang điểm, nhìn thấy trong tay Tam tiểu thư có bình sứ nhỏ bằng bạch ngọc, bên trong chứa chút nước không biết là cái gì. Tam tiểu thư ngày thường áo com sinh hoạt đều là ta hầu hạ, nhưng ta lại chưa bao giờ thấy qua có bình sứ như vậy, lúc ấy ta liền để ý. Sau đó thời điểm Tam tiểu thư đổi áo đem bình sứ đặt ở trên bàn, ta thừa dịp Tam tiểu thư không chú ý, lấy vài giọt nước bên trong, đựng trong bình gốm sứ này... Sau đó, chờ thời điểm Tam tiểu thư trở về, bình sứ đó đã không thấy tăm hơi, ta sau đó còn vụng trộm đi tìm chung quanh, bình sứ này giống như biết bốc hơi, cũng không biết Tam tiểu thư giấu ở chỗ nào.” Xảo Hạnh đương nhiên không thể tưởng được, Hậu Uyển Vân có cái kho hàng không gian tùy thân nhỏ, bình độc dược này nọ đương nhiên là muốn cất giấu ở trong không gian.

“Vậy... Tam tiểu thư lấy độc dược... độc chết Đại tiểu thư!?” Xảo Mai quá sợ hãi, che miệng nhỏ giọng nói.

Xảo Hạnh gật gù, nói: “Là Tam tiểu thư kê đơn hại chết Đại tiểu thư. Xảo Mai, chúng ta cần phải cẩn thận đem cái bình này cất dấu kỹ, nếu tương lai có một ngày, Tam tiểu thư đem chúng ta bức không có đường có thể đi, tỷ đây mang cái bình này đi gặp Hầu gia cùng tiểu Hầu gia, tổ giác Tam tiểu thư. Dù sao... dù sao cũng là cái chết, cùng lắm thì cá chết lưới rách, chúng ta chân trần không sợ nàng ta đi hài!”

Xảo Mai gật gù, Xảo Hạnh dùng vài cẩn thận đem cái bình bao bọc kỹ, lại dùng giấy dầu bao lại mấy lớp, sau đó chôn ở phía dưới một khối gạch trong phòng bếp.

“Xảo Mai, chờ tối rồi phải đem con gà mái đó chôn đi, gà này trăm ngàn không để cho người ta ăn, sẽ tai nạn chết người.” Xảo Hạnh nói.

“Tỷ, đã biết.” Xảo Mai nói.

Lưu Dương trở lại An Quốc Hầu phủ, đem chính mình chứng kiến nghe thấy lần lượt bẩm báo Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân nghe xong thực vừa lòng. Nha đầu Xảo Hạnh đó, chung quy trốn không thoát lòng bàn tay của mình, chính nàng ta nghĩ thông suốt nhận mệnh là tốt nhất.

Mấy ngày nay, bận nhất phải kể tới Cố gia. Cố lão gia để cho phu nhân Diêm thị đem tứ tiểu thư Cố Văn Tĩnh ghi tạc dưới danh nghĩa bà ta. Cố gia gả nữ nhi, nhưng là gả cho Bình thân vương. Cố lão gia muốn bám vào cửa hôn sự này, đồ cưới khẳng định là không thể ít. Phu nhân Diêm thị lại bận chân không chạm đất, bà tử phụ trách chọn mua, gả sai vật giống như con quay.

Ở Thiên triều, gia đình có uy tín danh dự gả nữ nhi, chú ý là “ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm hồng trang”, Cố lão gia còn trông cậy vào, nịnh bợ Khương thái phó – vị cô gia tương lai này, tự nhiên không thể bởi vì ít đồ cưới mà làm cho Khương gia khinh thường Cố gia của ông ta, đồ cưới của Cố Văn Tĩnh đều được dựa theo quy cách ba đích tỷ tỷ của nàng đến đặt mua, thậm chí còn nhiều hơn. May mắn tổ tiên Cố gia vẫn có chức vị, các chi bên trong cũng có vài người kinh thương, trong ngày thường bởi vì cần nhờ Cố lão gia quan hệ việc buôn bán, không thiếu hiếu kính bạc cùng chia hoa hồng cho Cố lão gia, cho nên cửa của Cố gia coi như phong phú, xuất ra đồ cưới cho vài nữ nhi còn không đến mức thương gân động cốt.

Nhưng Diêm thị lướt tiếc cho phong phú đồ cưới như vậy cho nữ nhi do thiếp sinh, không ít lần oán giận tại trước mặt Cố lão gia. Cố lão gia bị nhắc tới nóng nảy, khiển trách: “Ý kiến của phụ nhân! Xem bà chính là người tóc dài kiến thức ngắn! Chút đồ cưới ấy tính cái gì! Đặt lên cửa hôn sự này với Khương gia, thì hai nữ tử của bà đã có thể thành cậu em vợ của Bình Thân vương, tiền đồ không thể lường, há chỉ chút tiền bạc ấy có thể đổi lấy? Văn Tĩnh nếu có thể sinh nhất nữ tử, Bình Thân vương không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật, tốt xấu cho cậu em vợ vài phần mặt mũi. Hơn nữa, vạn nhất nhà đầu Văn Tĩnh đó mệnh không tốt, vừa gả đi vào chưa sinh thì tử lại giống năm người trước đó bị khắc chết như vậy, ấn tắc phong dòng dõi Khương gia đó, sẽ tham chút đồ cưới nhà chúng ta sao? Còn không phải sẽ trả lại cho chúng ta sao? Dù sao chúng ta không thiệt thòi.

Diêm thị vừa nghe, quan hệ tới tiền đồ của nữ tử, cũng đã nghĩ thông, vô cùng cao hứng đặt mua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đoàn tụ sum vầy

Đồ cưới đặt mua xong, hơn một tháng liền trôi qua, mắt thấy tới ngày gả nữ nhi, Cố gia từ trên xuống dưới đều vui sướng, duy độc mẹ đẻ Cố Văn Tĩnh – di nương Vu thị một ngày trôi qua một ngày sầu. Từ lúc Cố Văn Tĩnh thân định xong rồi, Vu thị đã bị phu nhân Diêm thị chuyển từ tiểu viện hẻo lánh đến viện mới rộng rãi hơn nhiều, lại luôn luôn đưa chút y phục trang sức đi qua, nhưng trên mặt Vu thị thủy chung không thấy tươi cười.

Mấy tháng này, Cố Văn Tĩnh cũng không nhàn rỗi. Nàng trừ bỏ việc vàng thêu đồ cưới của mình, còn phải việc vàng tuyến chọn nha hoàn, bà tử hồi môn của mình. Người ban đầu của Cố phủ, Cố Văn Tĩnh cũng không quá ưng ý, ngược lại là Vu thị lo lắng nữ nhi của mình gả đi, liền đem vài nha hoàn, bà tử vẫn hầu hạ chính mình cho Cố Văn Tĩnh, nói: “Văn Tĩnh, di nương không có gì tốt đưa cho con, vài nha hoàn bà tử này đi theo di nương thời gian lâu, bọn họ đều thành thật tin cậy. Sau này con gả đến Khương gia, di nương cũng không thể chiếu cố con, mấy nha hoàn, bà tử này đi theo con, di nương cũng có thể yên tâm chút. Nay phu nhân lại cho di nương thêm tám nha hoàn mới, để những nha đầu này hầu hạ di nương cũng được, những người này con mang theo đi.”

Cảnh ngộ mấy năm nay của Vu thị không tốt, người có thể trung thành và tận tâm đi theo Vu thị chịu khổ chịu ủy khuất, tất nhiên đều có thể tin. Đặc biệt trong vài bà tử còn có mấy người là thân thích bà con xa nhà mẹ đẻ Vu thị, cũng có quan hệ họ hàng với Cố Văn Tĩnh. Năm đó thời điểm Vu thị phong quang liền đề bạt các bà, cho các bà cuộc sống khá giả, sau đó Vu thị thất sủng, vài bà tử đó cũng không phải là người vong ơn, vẫn trung thành và tận tâm đi theo Vu thị.

Cố Văn Tĩnh cũng không chối từ, đây dù sao cũng là một lòng ái nữ của Vu thị, huống hồ nàng thật cần có mấy người tin cậy giúp đỡ, nếu không gả đến Khương gia, liền từ cố vô thân, bước đi gian nan. Vài nha hoàn, bà tử đó hầu hạ bên người Cố Văn Tĩnh một thời gian, Cố Văn Tĩnh nhìn các nàng đều đáng tin cậy, đặc biệt Tôn bà tử cùng nữ nhi Thúy Liên của bà.

Tôn bà tử là thân thích xa của Vu thị, trọng phú là ma bài bạc, vợ chồng hai người chỉ có một nữ nhi, tên là Thúy Liên. Vì phụ thân cờ bạc không đáy, Thúy Liên từ nhỏ làm nha đầu chạy đường ở trong đồ phùng, làm người hầu hạ bưng trà đổ nước, ngày qua ngày cực khổ, cũng liền luyện công phu sát ngôn quan sắc (xét lời nói, nhìn vẻ mặt, mà rõ được lòng người). Năm Thúy Liên mười tuổi, cha Thúy Liên lại thua một đồng bạc lớn, chủ nợ đều bức tới cửa, cha Thúy Liên đã nghĩ đem Thúy Liên bán vào thanh lâu để trả nợ. Sau đó Vu thị nghe nói biến cố gia đình Tôn bà tử, liền bán mấy bộ trang sức, mang đi giúp một nhà Thúy Liên trả sạch nợ. Sau đó Vu thị lại nghĩ biện pháp đem Thúy Liên vào trong phủ, làm nha hoàn của mình, cuối cùng cũng đem Thúy Liên từ trong đồ phùng ngư long hỗn tạp ra. Vì thế, mẹ con Tôn bà tử mang ơn Vu thị, trung tâm như một, tự nhiên đối với Cố Văn Tĩnh cũng trung thành và tận tâm.

Mười lăm tháng tám, ngày đoàn tụ sum vầy. Thật sự là ngày lành Khương gia cưới vợ, Cố gia gả nữ. Trời còn chưa sáng đã bị kêu dậy, nửa mặt trang điểm, làm một phen ép buộc. Vu thị xin phu nhân, ngủ một đêm cùng nữ nhi, chỉ giáo nàng chút chuyện nam nữ hầu hạ phu quân. Nay ở trong phòng nhìn nữ nhi trang điểm. Nhìn nhà có con gái mới lớn, Vu thị một hồi khóc một hồi cười, nước mắt rơi xuống như trân châu.

Cố Văn Tĩnh bị ép buộc một phen, rốt cục trang điểm xong. Vu thị đánh giá cẩn thận nữ nhi, nói: “Văn Tĩnh, gả vào Khương gia mặc dù không cần phụng dưỡng bà mẫu, nhưng Khương gia là vọng tộc trăm năm, con phải thời khắc thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ để đánh mất thể diện Cố gia.”

Cố Văn Tĩnh cầm tay Vu thị nói: “Vâng, nữ nhi biết. Nữ nhi xuất giá, sau này di nương trăm ngàn bảo trợ thân thể.”

Chân trời mới tờ mờ sáng, trước cửa nhà hàn lâm học sĩ Cố lão gia cũng đã ngựa xe như nước. Đội ngũ đón dâu của Khương gia đã đến, tiếp tân nương tử, ngay cả đội ngũ nhà mẹ đẻ đưa thân nàng đồ cưới, từ phía Đông đến phía Tây kinh thành, toàn bộ kinh thành đều biết Bình Thân vương Khương thái phó cưới từ tiểu thư nhà hàn lâm học sĩ Cố Trường Đình.

Đã bái đường thành thân, ép buộc cả một ngày, Cố Văn Tĩnh bị đưa vào động phòng, khó khăn lắm mới thở nhẹ được một hơi. Thúy Liên luôn luôn ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ, nhìn trong phòng không có người khác, cô gia còn ở bên ngoài uống rượu, Thúy Liên lặng lẽ từ trong ngực lấy ra cái hòm, nói với Cố Văn Tĩnh: “Tiểu thư, người đối bụng rồi phải không, nơi này có chút bánh hạch đào, người dùng trước một ít lót bụng.”

Cố Văn Tĩnh cả một ngày không có ăn cái gì, đã đói thất điên bát đảo, nhưng quy củ là quy củ, đầu nàng đầy trang sức nặng trĩu, phủ một khối vải đỏ, tú thanh tú khí ngồi ngay ngắn tại bên giường.

“Thúy Liên, nhẫn nhìn đi, ăn cái gì, đang trang điểm, đợi cô gia đến vạch khăn voan, chẳng phải làm cho người ta thấy mà chê cười.” Cố Văn Tĩnh nói.

Thúy Liên đi qua, đem hòm mở ra, đưa vào dưới khăn voan của Cố Văn Tinh nói: “Tiểu thư, đây là Vưu đi nương chuẩn bị riêng cho tiểu thư, đều cắt thành một ngum một khối nhỏ, tiểu thư chậm rãi dùng, sẽ không làm mất son môi.”

Cố Văn Tinh cúi đầu, từ dưới khăn voan thấy đó là một hòm đồ thắm, bánh hạnh đào xếp chỉnh chỉnh tề tề, từng cái chỉ lớn bằng móng tay. Cố Văn Tinh bốc lên một khối bánh hạnh đào, bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngọt mang theo mùi hạnh đào thơm ngát, vừa tới đầu lưỡi liền tan, Cố Văn Tinh ăn một khối lại một khối, nàng rất đói bụng.

Dùng xong hơn phân nửa hộp bánh hạnh đào, Thúy Liên đem hòm thu hồi, nói: “Tiểu thư, cô gia sắp tới.”

Chỉ nghe chỉ nha một tiếng cửa mở ra, tâm Cố Văn Tinh lập tức liền căng thẳng. Nàng nhắm mắt lại, nói với chính mình, mình chỉ vì báo thù mà đến, với hân, nàng sẽ làm một thế tử trách nhiệm, chỉ cầu cùng hân cử án tề mi, tương kính như tân, còn tình yêu gì đó, Cố Văn Tinh nàng không tham cũng không cầu.

Một cây hi xứng vén khăn voan đỏ thêu long phượng trình tường, Cố Văn Tinh cúi mắt, chỉ cảm thấy người trước mặt thật cao to, trên người có mùi rượu thảo nhiên, một bộ hi y chói mắt.

“Văn Tinh...” Khương thái phó nhìn nữ tử trước mắt, hồng y như lửa, mặt như hoa đào, da trắng nõn nà, xinh đẹp như trong tranh, chỉ cảm thấy tim đập sai nửa nhịp.

Cố Văn Tinh giương mắt, nhìn phu quân của nàng – Khương thái phó Khương Hằng. Nho nhã xuất trần, phong thần tuấn lãng, giữa khoe mắt lộ vẻ phong lưu, dung mạo tài hoa như vậy, tìm khắp kinh thành, cũng chọn không ra vài người tốt hơn hân. Cố Văn Tinh liếc mắt nhìn hân một cái, liền đỏ mặt giống như hồng mai mà xấu hổ.

Bình Thân vương là người có thân phận cao quý như vậy, đêm động phòng của hân không người dám nháo. Vén khăn voan, uống xong rượu lễ hợp cẩn, các nha hoàn bà tử lặng yên không một tiếng động rời khỏi tân phòng, chỉ còn lại có đôi vợ chồng tân hôn.

Nến hi đỏ thắm đang cháy, thỉnh thoảng nghe tí tách, Cố Văn Tinh quần hận không thể tựa đầu cúi vào trong váy, rồi sau đó một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng nắm tay nàng, làm lòng nàng yên ổn trở lại.

Hồng loan điệp trường, uyên ương dây sóng, một đêm triền miên.

Sáng ngày kế, Cố Văn Tinh tỉnh lại, trợn mắt thấy màn trướng màu đỏ thắm, ngăn người, nàng gả cho Bình thân vương, nay thân phận là Bình Thân vương phi, rất có loại cảm giác giật mình như mộng. Nhìn nhìn lại bên người, người nọ đã dậy, chỉ còn dư lại nhiệt độ cơ thể. Đêm qua hân làm như rượu hạn lâu ngày gặp mưa, muốn nàng rất nhiều lần, lại rất săn sóc nàng, ôn nhu thương tiếc, nhưng dù vậy, nàng vẫn cảm thấy có chút đau đớn không khỏe.

Nghe thấy bên trong có động tĩnh, đã sớm chờ ở cửa, Thúy Liên đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bộ dáng tiểu thư nhà mình, che miệng cười trộm nói: “Tiểu thư, cô gia đã sớm vào triều rồi, dặn chúng nô tỳ chờ đánh thức tiểu thư.”

Mặt Cố Văn Tinh đỏ hồng, nàng lại không cần dâng trà cho bà mẫu, nên sáng sớm không cần dậy. Nay ở Bình Thân vương phủ này, nàng chính là nữ chủ nhân tôn quý nhất, chỉ có người khác thỉnh an với nàng.

“Tiểu thư, giờ dậy hay lại nằm ngủ thêm một chút?” Thúy Liên nhìn thấy tám lụa trắng dưới thân Cố Văn Tinh nhiễm đỏ bưng, cũng xấu hổ đỏ mặt.

“Ta...ta dậy thôi.” Cố Văn Tinh xoa xoa thắt lưng, vẫn có chút mỏi. Nay là ngày đầu tiên nàng vào cửa, không tránh khỏi các nghi từ, nữ nhi Khương gia đến thỉnh an, nàng dù muốn lười cũng không thể trốn.

Thúy Liên lên tiếng, đi ra ngoài kêu bọn nha hoàn tiến tới hầu hạ Vương phi rời giường.

Bốn nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, hầu hạ Cố Văn Tinh rửa mặt chải đầu trang điểm.

“Nô tỳ Thanh Mai, Thanh Lan, Thanh Trúc, Thanh Cúc thỉnh an phu nhân.” Bốn nha hoàn nhu thuận quỳ xuống thỉnh an.

Cố Văn Tinh cười cười, xem bộ dáng bốn người này nhìn khá thành thật, nói: “Đều đứng lên đi.” Rồi sau đó Thúy Liên từ trong người lấy ra bốn hồng bao, đưa cho bốn nha hoàn, nói: “Bốn vị tỷ tỷ, đây là phu nhân chúng ta thưởng cho.”

“Chúng nô tỳ tạ phu nhân ban cho.”

Vài nha hoàn hầu hạ Cố Văn Tinh rửa mặt chải đầu trang điểm, trong đó Thanh Mai lớn tuổi nhất, nhìn ổn trọng nhất, Cố Văn Tinh hỏi Thanh Mai: “Các em ban đầu là hầu hạ ai?”

Thanh Mai đáp: “Hồi phu nhân, nô tỳ cùng Thanh Lan ban đầu là trong phòng nhị công tử, Thanh Trúc cùng Thanh Cúc là trong phòng tiểu công tử. Lão gia sợ nha hoàn bên người phu nhân không đủ dùng, liền sai bốn người nô tỳ tới hầu hạ phu nhân.”

Khương gia là một phủ đệ lớn, nhưng lại đem nha hoàn trong phòng thiếu gia đưa đến hầu hạ tân phu nhân, chẳng lẽ ngay cả vài nha hoàn tin cậy đều chọn không ra? Quy củ Khương gia này thật là kỳ quái. Cố Văn Tinh thầm nghĩ. Bất quá nàng mới đến, đối với Khương gia hết thảy cũng không quen thuộc, nói nhiều ngược lại không tốt, cũng liền không nói gì.

Cố Văn Tinh chọn bộ váy màu xanh ngọc, nàng tuy rằng trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng là Bình Thân vương phi, không thể mặc màu sắc quá mức sắc sỡ, mất trang trọng. Bộ váy bằng gấm màu xanh ngọc này làm cho nàng ổn trọng đại khí, lại có vẻ càng cao gầy.

Thanh Mai khéo tay, xung phong nhận việc chải đầu cho Cố Văn Tinh. Thúy Liên ở một bên cười hì hì nhìn, khen nói: “Thanh Mai tỷ tỷ cũng thật khéo tay, Thúy Liên cần phải học hỏi tỷ tỷ thật nhiều mới được.”

Thanh Mai cười nói: “Đầu có, là phu nhân chúng ta rất xinh đẹp, búi tóc kiểu gì cũng đều đẹp.”

Trên mặt Cố Văn Tinh nở nụ cười, trong lòng cũng nở nụ cười, vài nha hoàn Khương gia cho nàng, nhưng thật ra khá lạnh lợi, nhưng nàng xem trọng không chỉ lạnh lợi, nay trừ bỏ Thúy Liên cùng vài nha hoàn bà tử của mình mang đến, người Khương gia, nàng một người cũng không tin. Điều không phải là nàng quá mức đa nghi, chẳng qua kiếp trước nàng liên chết vì quá tin người, cho nên bây giờ đều mang theo ba phần cảnh giác.

Vài nha đầu lú rú ở trong phòng nói chuyện, một nha hoàn đang bưng trà vào phòng. Cố Văn Tinh nhìn thấy nha hoàn đó, mặc một bộ váy màu hồng đào, dáng người thon thả tinh tế, diện mạo xinh đẹp, nhìn có vài phần kiểu nữ nhân vùng sông nước Giang Nam.

“Nô tỳ Sắc Vi, thỉnh an phu nhân, phu nhân thỉnh uống trà.” Nha hoàn đó đang bưng ly trà, quỳ gối trước mặt Cố Văn Tinh.

Cố Văn Tinh tiếp nhận trà, nói: “Đứng lên đi, thưởng.”

Thúy Liên đưa hồng bao cho nha hoàn tên Sắc Vi đó. Cố Văn Tinh nhìn Sắc Vi, thấy mặt nàng phỉm đào hoa, một đôi mắt đẹp như thu thủy ân tình, mang theo phong tình nói không nên lời, liền ngay cả ăn mặc cũng so với nha hoàn bình thường tinh tế hơn rất nhiều.

“Sắc Vi, ngươi ban đầu hầu hạ ở phòng nào?” Cố Văn Tinh uống ngụm trà, không chút để ý hỏi.

Sắc mặt Sắc Vi hơi biến, rồi sau đó cúi đầu, nhu thuận nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ không phải nha hoàn Khương gia, nô tỳ là nha hoàn hồi môn ngài mang đến!”

Cố Văn Tinh cảm ly trà tay dừng một chút, nha hoàn hồi môn của nàng đều là chính mình chọn lựa, nàng như thế nào không nhớ rõ có nha hoàn tên Sắc Vi này? Bất quá nàng cười càn ôn hoà, đuổi Thanh Mai và vài nha hoàn đi ra ngoài, lại nói với Sắc Vi: “Xem trí nhớ của ta này, đều hồ đồ. Sắc Vi, ngươi là người ở nơi nào, khi nào thì vào Cố gia?”

Sắc Vi thật cẩn thận nhìn sắc mặt Cố Văn Tinh, thấy nàng cũng không có ý tứ tức giận, nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ từ nhỏ ở Giang Nam, thời gian trước cha mẹ chết bệnh, nô tỳ đi kinh thành tìm biểu đi, biểu đi hảo tâm thu lưu nô tỳ. Sau đó phu nhân lấy chồng, biểu đi nhìn bên người phu nhân ít người, sai nô tỳ đi theo phu nhân, hầu hạ phu nhân. Biểu đi cũng là hảo tâm, sợ bên người tiểu thư không người giúp đỡ...”

Thì ra là cháu họ Cố phu nhân Diêm thị... trong lòng Cố Văn Tinh cười lạnh: là sợ nha đầu bên người của mình tư sắc không đủ, bò lên giường Bình Thân vương không được! Nếu thật sự hảo tâm, sao phải đem đại cô nương như hoa như ngọc lên lút nhét vào trong nha hoàn hồi môn? Tuy nói nha hoàn hồi môn có tập tục thành thông phòng thậm chí là thiếp thất, nhưng phải là tiểu thư nhà ra, cô gia mới có thể muốn nha hoàn này. Nay tay Diêm thị này cũng quá dài, dám vượt qua Cố Văn Tinh đuổi đến trong phòng cô gia!

Vô luận trong lòng nghĩ như thế nào, Cố gia dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của nàng, nhà mẹ đẻ thế đại, sống lưng của nàng cũng rất thẳng, trên mặt mũi nhất định không có trở ngại. Huống hồ nàng gả đi ra ngoài thoát ly Cố gia, nhưng nương nàng Vưu thị còn tại Cố gia, Cố Văn Tinh không thể không suy nghĩ cho Vưu thị. Cho nên Cố Văn Tinh cười càn hiền lành, nói: “Mẫu thân suy nghĩ cho ta như vậy là phúc khí của ta. Nhìn ngươi nhỏ hơn so với ta, ngươi coi như là biểu muội của ta.”

Đuổi Sắc Vi đi, trong phòng chỉ còn chủ tớ hai người Cố Văn Tinh cùng Thúy Liên. Thúy Liên tức giận cáo trạng cùng Cố Văn Tinh, nói: “Tiểu thư, cái đồ dâm dồ Sắc Vi kia, buổi sáng hôm nay lấy lư ngay tại cửa phòng tiểu thư, nhìn thấy cô gia đi ra liền chạy tới đụng vào người cô gia, ngài không biết nàng ta nũng nịu như thế nào đâu!”

Cố Văn Tinh nhún nhún mày, Sắc Vi này không khỏi quá nóng vội, chính nàng mới vừa gả lại đây ngày đầu tiên, nàng ta liền gấp gấp khó dằn nổi như vậy. Bất quá nếu Khương thái phó có ý nạp thiếp, như vậy ai cũng ngăn không được, Sắc Vi nóng lòng như vậy, coi như xem xem thái độ Khương thái phó, xem hắn có tâm nạp thiếp hay không?

Cố Văn Tinh nói: “Cô gia nói như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đoạn tử tuyệt tôn

Thúy Liên ăn ngay nói thật nói: “Cô gia ngay cả nhìn nàng ta cũng chưa nhìn, liền vội vàng đi, cái đồ lăng lợ Sắc Vi đó, nhìn cô gia chúng ta tuần tú, đuổi theo đưa cô gia ra viện, còn giúp đỡ mở cửa viện, mắt nhìn chăm chăm đến khi không thấy bóng cô gia mới trở về.”

Cố Văn Tinh cười cười, thái độ Khương thái phó như vậy, hẳn là không có ý tứ nạp Sắc Vi.

Thúy Liên tiếp tục nói: “Nha đầu Sắc Vi đó, cũng không nhìn một cái chính mình là thân phận gì, một nha hoàn hồi môn cư nhiên dám chủ động đưa đẩy trước mặt cô gia, cũng may tiểu thư là người thiện tâm, bằng không nếu đổi người khác, sớm đem nô tài không an phận đo tha ra ngoài đánh chết.” Thúy Liên chớp chớp mắt, đi qua cười nói: “Tiểu thư, cô gia chúng ta ngoài miệng không nói, nô tì thấy trong lòng cô gia là hướng về tiểu thư, buổi tối hôm qua nô tì hỏi thăm bà tử trong viện, bà tử đó nói nha hoàn bà tử trong phòng tiểu thư đều là cô gia tự mình chọn lựa đến hầu hạ tiểu thư.”

Cố Văn Tinh hơi hơi nhíu mày: Khương thái phó đường đường là Bình thân vương, cư nhiên có thời gian nhàn hạ thoải mái đến chọn nha hoàn thay cho mình?

“Vậy Khương gia vốn không có quản gia sao? Sao lão gia tự mình đến chọn người?” Cố Văn Tinh ngạc nhiên nói.

Thúy Liên chép chép miệng, thần bí tiến đến bên tai Cố Văn Tinh, nói: “Nô tì nghe nói nay quản gia của Khương gia là chỉ thứ hai quả phụ Tiền thị. Tiền thị này y vào chính mình từng thủ hiếu cho Khương lão thái gia, mà chắc cô gia chúng ta thiện tâm, sẽ không đem cô nhi quả phụ bà ta đuổi đi, cho nên tại Khương gia... rất ngang ngược, ngay cả lời nói của cô gia cũng dám chống đối. Cô gia đã sớm bắt mối với chỉ thứ hai, chắc là cô gia lo lắng chỉ thứ hai chọn nha hoàn, cho nên liền đem vài nha hoàn trong phòng thiếu gia đến hầu hạ tiểu thư. Không riêng gì đám đại nha hoàn Thanh Mai tỷ tỷ đó, liền ngay cả nha đầu thô sử, bà tử trong viện đều là cô gia tự mình tuyển chọn! Tiểu thư người nhìn một cái đi, cô gia nhà ai có thể có phần tâm này chứ, còn không phải tiểu thư chúng ta có phúc khí tốt, gả cho phu quân hiểu ý thương người!”

Không nghĩ tới phu quân chính mình lại có phần cẩn thận này, lại nghĩ đến chuyện đêm qua làm cho người ta e lệ, mặt Cố Văn Tinh đỏ bừng đến bên tai. Nàng quay người qua, không cho Thúy Liên nhìn thấy gương mặt đỏ thắm, nói: “Cô nàng này, ít ba hoa đi. Còn không mau truyền lệnh đi, chẳng lẽ em muốn đổi chết tiểu thư nhà em sao?”

Thúy Liên ai một tiếng, cười hi hi chạy ra ngoài.

Đám nha hoàn cầm khay thức ăn tiến vào, cúi đầu thuận thực đặt trên bàn bát tiên, một nha đầu mặc bộ sam xanh trắng cúi đầu, trong tay đang cầm một chén canh gà tiến vào. Cố Văn Tinh nhìn nàng ta liếc mắt một cái, sừng sốt một chút, khoe miệng lập tức tràn ra một nụ cười sáng lạn: xem ra không chỉ là Cố phu nhân Diêm thị đuổi tay dài, cái người được xưng “Thiên triều đệ nhất hiếu nữ” dơ bẩn đó, tay cũng không ngắn, nhưng lại duỗi đến trong chén của mẹ chồng tương lai.

bàn bát tiên

Cố Văn Tinh cười với nha đầu nói: “Em tên là gì? Trong tay em đang cầm là cái gì? Ta nghe mùi khá lạ.”

Nha hoàn bị điểm danh, chính là Lăng Giác dùng tên giả Hạnh Hoa. Người khác không biết nàng ta, nhưng Cố Văn Tinh làm sao có thể không biết đại nha hoàn trong phòng Hậu Uyển Vân! Hạnh Hoa vào trong phủ, dùng bạc Hậu Uyển Vân cấp cho nàng ta hối lộ ma ma quản sự, đem nàng ta từ phòng bếp lớn điều đến phòng bếp nhỏ, mà bình thường thức ăn phòng bếp nhỏ đó làm, đều là chuyên cung cấp cho Khương thái phó cùng vài thiếu gia tiểu thư ăn. Nếu Hạnh Hoa vào Khương gia, sống yên ổn tránh ở phòng bếp lớn, đổi lại sẽ không bại lộ thân phận nhanh như vậy.

Lúc này Hạnh Hoa bị điểm danh, dù sao cũng là có tật giật mình, bị dọa run run, thiếu chút nữa đem chén canh gà trong tay hất xuống.

“Ai nha người chậm một chút, đây là canh gà ô hảm nhân sâm, là lão gia chúng ta dặn riêng phòng bếp nhỏ hầm cho phu nhân bồi bổ thân mình, nếu làm đổ, người chịu trách nhiệm không nổi.” Thanh Mai trách cứ nói.

canh gà ô hảm nhân sâm—乌鸡人参汤

Trong lòng Hạnh Hoa nghĩ, dù sao trong phủ này không có người nhận thức chính mình, cũng không cần quá mức thật cẩn thận, bình tĩnh trở lại, nàng ta cúi đầu, cung kính nói: “Là nô tỳ thô bổn (vụng về + ngu ngốc), va chạm phu nhân.”

Cố Văn Tinh cười tủm tỉm, hòa ái nói: “Không sao, không sao, các em đều lui ra đi, ta thấy nhiều người ăn cũng không vô, Thúy Liên ở bên cạnh hầu hạ là được rồi. Thanh Mai, chờ lão gia hạ triều, em đi hỏi lão gia dùng cơm trưa ở đâu, để sớm chuẩn bị.”

Mọi người một phòng lui xuống, chỉ còn lại chủ tớ hai người Cố Văn Tinh cùng Thúy Liên.

Cố Văn Tinh dùng thìa khuấy canh gà, hạ giọng nói với Thúy Liên: “Thúy Liên, giờ em mau đi thỉnh đại phu đến xem, nhớ kỹ trăm ngàn đừng lộ ra, nói là nương em bị bệnh, mời đại phu vội tới xem bệnh cho nương của em.”

Thúy Liên là người lạnh lợi, nhìn thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình không đúng, thông minh gật gật đầu, lớn tiếng nói: “Tiểu thư, buổi tối hôm qua nương nô tì vừa ói lại vừa sốt, bây giờ còn mơ hồ chưa tỉnh.”

Cố Văn Tinh nói: “Vậy còn không mau đi thỉnh đại phu đến xem đi.”

Thúy Liên lên tiếng, một đường nhanh chóng đi ra ngoài. Cố Văn Tinh nhìn một bàn thức ăn phong phú, thờ dãi: Hậu Uyển Vân a Hậu Uyển Vân, thật sự là ngay cả một bữa cơm yên ổn cũng không để cho người ta ăn.

Thúy Liên không dám thỉnh đại phu trong phủ, vội vàng ra phủ, đi Bảo An đường ở ngõ tư thỉnh lão đại phu đang ngồi xem bệnh đến. Sợ chủ tử chờ lâu, đem lão đại phu vừa lôi vừa kéo thỉnh đến trong phòng Tôn bà tử – nương của mình, rồi sau đó liền vội vàng nhanh chóng hồi bẩm Cố Văn Tinh: “Tiểu

thư, đại phu đã mời tới, nô tì ra ngoài phủ tới Bảo An đường thỉnh lão đại phu đến, người khác nếu là hỏi đến, nô tì đã nói đại phu trong phủ thân phận cao quý, hạ nhân chúng nô tì không dám thỉnh.”

Cố Văn Tinh gật gù đầu, Thúy Liên làm việc là càng ngày càng làm cho người ta yên tâm.

Cố Văn Tinh sai Thúy Liên lấy chén không tới, đem mỗi món ăn gấp một ít vào chén, lại san ra một chén canh gà nhỏ, hạ giọng nói với Thúy Liên: “Đi đem đồ ăn này đưa cho đại phu nhìn xem, nhìn xem bên trong có thêm thứ lạ gì hay không, liền cùng đại phu nói nương em là ăn đồ ăn này xong thì không thoải mái, mặc kệ tra ra cái gì không, đều không cần lộ ra.” Sau đó lại lớn tiếng nói: “Một bàn đồ ăn này ta một người cũng ăn không hết, mẹ em đã bị bệnh, lại là bà tử của hồi môn ta mang đến, liền thưởng chút cho bà ấy ăn.”

Thúy Liên hiểu ý, nói lớn “Tạ phu nhân ban cơm!”, rồi sau đó bụng đồ ăn bỏ chạy tới phòng Tôn bà tử.

Một lát sau Thúy Liên vội vàng bận rộn chạy vào. Cố Văn Tinh nhìn sắc mặt Thúy Liên, chỉ biết sự tình không được tốt.

“Tiểu, tiểu thư, đại phu nói, nói...” Giọng nói Thúy Liên cơ hồ muốn khóc: “Nói đồ ăn này đều không có vấn đề, chỉ có canh gà đó! Đó là tuyệt tử canh (thuốc vô sinh) lạnh vô cùng, dùng trường kỳ, sẽ tuyệt hậu! Không phải tị tử canh (thuốc tránh thai), là tuyệt tử canh! Đây là muốn tiểu thư không thể sinh được con cái, đoạn tử tuyệt tôn! Là ai ác độc hạ được tiểu thư như vậy! Thật ngoan tâm!”

Lúc này cả đầu Thúy Liên đều là an nguy của tiểu thư nhà mình, trong đầu nàng rất nhanh cân nhắc: mới đầu nàng đoán rằng là chi thứ hai Tiền thị, nhưng suy nghĩ kỹ lại, cô gia đã có ba nhi tử, tiểu thư nhà mình cho dù sinh đứa nhỏ, đối với chi thứ hai cũng không uy hiếp nhiều lắm, Tiền thị không có lý do gì mạo hiểm, phiêu lưu kê đơn đại tẩu của mình! Chẳng lẽ là vài người tiểu thiếp của cô gia sao, vài tiểu thiếp đó không có năng lực lớn như vậy, mọi thứ của tiểu thư ở Khương gia, liền ngay cả nha hoàn bà tử, đều là tự tay cô gia chuẩn bị, chẳng lẽ là... cô gia!?

Tâm Thúy Liên lập tức liền lao xuống đáy cốc: tiểu thư tại Khương gia không chỗ dựa vào, duy nhất chỉ có thể dựa vào cô gia, nếu là cô gia có tâm địa như vậy, thì sau này tiểu thư sống như thế nào đây?

Thúy Liên nhìn sắc mặt Cố Văn Tinh, nàng là một nha hoàn có thể nghĩ đến, tiểu thư khẳng định cũng nghĩ tới, nhưng tiểu thư còn biểu hiện kiên cường như vậy, Thúy Liên liền càng đau lòng.

Cố Văn Tinh nhìn bộ dáng Thúy Liên sứt ruột lại đau lòng, biết nàng ấy suy nghĩ cái gì. Mọi thứ ở Khương gia của Cố Văn Tinh, chi phí ăn mặc, tì tở nha đầu, đều là Khương thái phó an bài, ngay cả chi thứ hai đều không vươn tay tới được, nếu là thay đổi người bên ngoài, mặc dù không vạch trần chuyện kê đơn, nhưng sẽ sinh oán hận, vợ chồng ngăn cách.

Bất quá đáng tiếc, Cố Văn Tinh không phải người khác, nàng từng là Đại tiểu thư An Quốc Hầu, nàng chẳng những nhận ra được nha hoàn bên người thứ mười của mình, càng biết bộ mặt thật thứ mười tâm ngoan thủ lạt của mình. Hạ tuyệt tử canh cho mẹ chồng tương lai, làm cho mẹ chồng không sinh con được, dĩ nhiên để đảm bảo địa vị trượng phu thế tử của mình trong tương lai, Cố Văn Tinh theo đầu mối này suy nghĩ cẩn thận, thủ đoạn này, rất phù hợp với tính tình Hậu Uyển Vân.

Thúy Liên cũng không biết nội tình trong đó, đang lo lắng cảnh ngộ sau này của tiểu thư nhà mình. Phụ nữ vẫn nên có nhất nhi bán nữ, khi già đi mới có chỗ dựa vào, hạ loại được này cho tiểu thư, quả thực nên bị trời tru đất diệt.

Cố Văn Tinh hiểu được lo lắng của Thúy Liên, nhưng lại không thể đem nguyên do trong đó nói cho nàng, đành phải nói: “Thúy Liên, việc này là có vài tiểu nhân dụng tâm kín đáo làm, ta đều có chủ trương, chuyện hôm nay, liền nuốt vào trong bụng cho ta, ai cũng đừng nói.”

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đã biết.” Thúy Liên cắn môi nói: nàng tuy rằng không biết tiểu thư nhà mình vì sao chắc chắn không phải cô gia làm như vậy, bất quá nàng tin tưởng tiểu thư, tiểu thư nói cái gì, liền nhất định là cái đó.

Hạnh Hoa xem như quân cờ thứ nhất Hậu Uyển Vân chôn ở Khương gia, nhưng không biết có bao nhiêu quân cờ như vậy. Bất quá Hạnh Hoa đã bại lộ thân phận, sau đó phải người giám thị nàng ta, cũng sẽ không sợ hãi. Còn các quân cờ khác, sau đó gặp chiêu phá chiêu.

“Thúy Liên, mấy ngày nay, em đi lại trong phủ nhiều hơn, hỏi thăm cho ta, nhìn xem trong phủ này có quân sự, bà tử, nha đầu, gã sai vặt nào là tâm phúc của chi thứ hai Tiền thị, người nào không hợp với chi thứ hai, còn có tính tình những người này, đều nghe ngóng hết cho ta, nghe rõ rồi chứ, vài năm ở đó phùng đó em cũng học được ít chữ viết, mấy người như vậy em phải đều nhớ kỹ cho ta.” Cố Văn Tinh nắm khăn trong tay, chỉ có chường quyền, nàng mới dễ thu thập Hậu Uyển Vân.

Nay thời gian Hậu Uyển Vân già tiến vào còn không đến hai năm rưỡi, trước đó, nàng phải đem Khương gia từ trên xuống dưới trong ngoài ngoài đều gặt gao nắm trong lòng bàn tay, nhưng bước đầu tiên đầu tiên nàng phải làm là đoạt lại được quyền quản gia từ trong tay Tiền thị chi thứ hai.

Tiền thị không phải là kẻ dễ bắt nạt, Cố Văn Tinh biết chính mình mới đến, vô căn vô cứ, nếu muốn đoạt quyền từ trong tay Tiền thị, nàng phải tính toán thật kỹ mới được. Nay nàng tân hôn, còn chưa mò được thái độ cho phép của trượng phu, bất quá Khương thái phó không thích gặp chi thứ hai là chuyện xác định vững chắc, như vậy chính mình thật ra có thể lợi dụng điểm này...

Đang nghĩ tới chi thứ hai Tiền thị, liền nhìn thấy một phụ nhân mặc y phục màu hồng đào, như một trận gió tiến vào, khanh khách cười, cả đầu kim sức chói lọi, thiếu chút nữa đem mắt của Cố Văn Tinh hoa hết cả lên.

Phụ nhân đó y phục đẹp đẽ quý giá, cài trang sức thập phần chú ý, đứng bên cạnh Cố Văn Tinh, làm Cố Văn Tinh giống như người tiếp khách, bản thân bà ta mới là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Chương 15: Chi thứ hai giao quyền

“Ai nha, bá kiến đại tẩu!” Phụ nhân đó lấy khăn che miệng, thân thiết tiến lên cầm tay Cố Văn Tinh, rất là thân thiết, nói: “Đại tẩu không ở đây, trong nhà lớn như vậy ngay cả người có thể nói chuyện đều không có, muội cả ngày mong sao mong trăng, cuối cùng đem đại tẩu đưa đến đây. Tẩu xem, mới sáng tinh mơ muội liền chạy tới, vội vã tới trò chuyện với đại tẩu. Vốn định mang theo nha đầu Huệ Như đến, nhưng Huệ Như đứa nhỏ này thân mình không được tốt, lại bị bệnh, chỉ sợ không thể tới thỉnh an ngài, đại tẩu sẽ không trách tội phải không?”

Thốt ra lời này, Cố Văn Tinh liền biết, phụ nhân trang điểm hoa lệ trước mắt này, là em dâu Tiền thị.

Cố Văn Tinh đứng lên, trên mặt cười như nở hoa, cầm tay Tiền thị, nói: “Vị này là em dâu phải không? Làm sao lại trách tội chứ, cẩn thận dưỡng thân mình mới tốt, tẩu có mang đến chút nhân sâm ngàn năm, lát nữa kêu người đưa đi, cho đứa nhỏ bồi bổ thân thể. Muội thấy đó tẩu sâu không có người nói chuyện, muội muội tới làm trong lòng tẩu rất vui mừng. Tẩu coi bộ đáng muội muội trẻ tuổi như vậy, nhưng lại nhìn không ra là người đã làm nương nếu không biết, còn tưởng rằng là tiểu cô nương chưa lấy chồng đây!”

Thúy Liên ở một bên âm thầm thà cái xem thường: con cái đều trưởng thành, ăn mặc diễm lệ như vậy, làm như chính mình là tiểu thư khuê các không bằng.

Được Cố Văn Tinh khích lệ mình trẻ tuổi, Tiền thị đắc ý vuốt vuốt tóc, nói: “Tẩu thật sự là người thiện tâm, muội thay Huệ Như cảm ơn tẩu. Xem tẩu nói kìa, muội đã làm mẹ rồi, làm sao giống như tiểu cô nương nữa. Nhưng thật ra tẩu đang thời kỳ thanh xuân, xinh đẹp như hoa, đại bá thật sự là có phúc khí tốt.”

Chị em dâu hai người hàn huyên thoải phồng nhau một phen, trên mặt nhìn rất khoái lạc hoà thuận vui vẻ. Nói một hồi, Tiền thị nhường mày, bỗng nhiên thờ dài, nói: “Đại tẩu vào cửa, muội liền bớt lo hơn. Không sợ đại tẩu chê cười, nhà này a, sự tình rất nhiều, mỗi ngày muội bận chân không chạm đất, chỉ là bà tử, nha đầu, gã sai vặt trong phủ này, tính toán đều có khoảng vài trăm người, hơn nữa mỗi ngày trong phủ tiền bạc như nước chảy, nhân tình lui tới, quả thực là một muốn chết. Tẩu làm tốt, người khác nói đó là tẩu vốn phải vậy; nhưng nếu như chuyện gì làm không tốt người khác lấy sai lầm của tẩu, sau lưng trực cột sống của tẩu. Ai, muội vì nhà này lao lực quá độ. May mà đại tẩu đến đây, nhà này do đại tẩu quản, muội cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.”

Trong lòng Cố Văn Tinh cười lạnh, cảm tình như vậy mới sáng sớm ngày đầu tiên đã tới rồi, chính là đến nhìn xem khẩu phong của mình, nhìn một cái chính mình có ý tứ quản gia hay không.

Tinh tinh Tiền thị giảo hoạt như vậy, nếu là Cố Văn Tinh theo lời của bà ta tiếp nhận, còn không biết chừng bà ta lại chuyển ra cái gì đó lấy cớ đến qua loa tắc trách. Hoặc là trực tiếp bỏ gánh mặc kệ, toàn bộ ném cho Cố Văn Tinh, Tiền thị lại ở trong đó ngáng chân, đến lúc đó trong nhà hồng bát, chi thứ hai lại có thể lấy cớ đại phòng quản gia không tốt, đem quyền lực đưa trở về.

Kiếp trước Cố Văn Tinh tốt xấu cũng từng quản gia, biết Tiền thị đánh chủ ý gì, nàng cười hàm hậu, cầm tay Tiền thị, có chút khàn câu nói: “Muội muội đừng nói như vậy, tẩu tuy nói là đại tẩu muội, nhưng dù sao tẩu tuổi còn nhỏ, lại chưa từng quản gia bao giờ, làm sao hiểu được nông sâu trong đó. Tẩu thấy phủ này gọn gàng ngăn nắp, ai không nói nhị phụ nhân chúng ta khôn khéo có khả năng, có tài quản gia! Nếu có ai dám chê bai muội muội, tẩu là người đầu tiên không thuận theo! Hơn nữa, đại tẩu ta nha, trời sanh tính chính là lười nhác, nếu ai lấy mấy chuyện nhỏ vụn đến phiền tẩu, tẩu liền khó chịu.”

Mắt Tiền thị sáng rực lên, lại nói: “Đại tẩu à, muội quản gia nhà này cũng là bắt đắc dĩ, lúc trước không có tẩu từ quản gia muội liền thay đại tẩu tương lai quản, nay đại tẩu gả vào rồi tự nhiên là phải để đại tẩu quản gia. Còn cho muội quản, còn ra thể thống gì nữa, người khác biết thì nói muội vì đại tẩu phân ưu, không biết còn tưởng rằng muội tham luyến quyền quản gia này, không chịu buông tay đó!”

Tiền thị nói tình chân ý thiết, giống như thật sự không muốn quản gia, ngay cả một khắc cũng không muốn quản, hận không thể lập tức đem quyền giao ra.

Bất quá Cố Văn Tinh lại chân thành tha thiết động lòng người, nàng dùng sức nắm chặt tay Tiền thị, sắc mặt khó xử, nhỏ giọng nói: “Ai, không sợ muội muội chê cười, trước tẩu chưa lấy chồng, chưa bao giờ tiếp xúc qua việc quản gia. Muội muội cũng biết, tẩu vốn là thứ xuất, khi chưa lấy chồng, phụ nhân mặc dù chiều cố tẩu, nhưng bản sự quản gia này, tẩu lại không học được bao nhiêu. Gã đến Khương gia đại môn nhà giàu như vậy trong lòng tẩu rất lo, sợ đánh mất thể diện chọc người chê cười. Chuyện này vốn là khó có thể mở miệng, tẩu coi muội muội là người trong nhà mới cùng muội muội thổ lộ tình cảm, muội muội coi như là giúp đại tẩu chiếu cố, tiếp tục quản gia đi.”

Vốn dĩ tiểu thư chưa lấy chồng trong gia đình phú quý, trừ bỏ học tập cầm kỳ thư họa, nữ hồng, còn phải đi theo mẹ cả học chút chuyện quản gia, tương lai sau khi xuất giá mới quản lý hậu viện tốt được. Nhưng dù sao đích thứ có khác, thân sơ bất đồng, mẹ cả bỏ ra mười phần công phu để dạy nữ nhi ruột của mình, đối với thứ nữ, có thể bỏ một hai phần công phu dạy dỗ cũng đã tốt lắm rồi. Cố Văn Tinh là tiểu thư thứ xuất, Tiền thị thấy, ở nhà mẹ đẻ nàng tự nhiên là không có học qua quản gia, nay luống cuống sợ đánh mất mặt mũi cũng là lẽ thường.

Như thế, Tiền thị hào phóng cười cười, làm ra bộ đáng bị bức, nói: “Đại tẩu đã nói như vậy, nếu muội muội lại chối từ đòi lại có vẻ bất cận nhân tình

(không có tình người). Nhà này muội trước thay đại tẩu quản, nếu như ngày nào đó đại tẩu muốn quản gia, chỉ cần nói với muội, tỷ muội hai người chúng ta thương lượng là được.”

Cố Văn Tinh vội vàng ngăn ân vạ tạ, làm ra bộ dáng tránh thoát một kiếp.

Vốn nên giao cho đại phòng quyền quản gia, nay còn trong tay chi thứ hai, vẫn là đại phòng cầu chi thứ hai quản, chi thứ hai ngàn thôi vạ trở, thật sự buông không được mới cố mà tiếp tục quản gia, hạ xuống nhân tình thật lớn.

Trong lòng Tiền thị dào dạt đắc ý, vốn bà ta còn chuẩn bị nhiều chiêu ngăn chân, chuẩn bị làm khó dễ đại phòng, nhưng hôm nay vừa thấy đại phòng, bất quá là cái bao cò nhất gan, chính mình nói hai ba câu đã đem nằng đăn đo gắt gao, còn hạ xuống thanh danh tốt biết giúp đỡ chị em dâu.

Chị em dâu hai người lại hàn huyên một phen, Tiền thị đưa lên lễ gặp mặt, Cố Văn Tinh cũng đưa lễ lại. Trong chốc lát các nhi tử, nữ nhi sắp tới thỉnh an, Tiền thị liền cáo từ đi trở về trước.

Nghe Tiền thị nói như vậy, Thúy Liên thực không cam lòng: gia vụ trong nhà này nên do tiểu thư nhà mình quản, dựa vào cái gì để cho chi thứ hai quản, danh bất chính ngôn không thuận, nói giống cái gì. Cố Văn Tinh nhìn về mặt Thúy Liên mất hứng, thở dài: Thúy Liên nha đầu kia tuy rằng khôn khéo lanh lợi, nhưng đầu đá trong trạch môn Thúy Liên như thế nào hiểu được hung hiểm trong đó.

Bất quá Thúy Liên vẫn là nha đầu thông minh, nằng cho dù trong lòng không thích ai, trên mặt mũi luôn làm tốt lắm, đối với ai đều cười tủm tỉm, thân thiết một ngum một ngum “Nhị phu nhân” đem Tiền thị đưa đến cửa viện.

Tiền bước Tiền thị, Thúy Liên lại quay về phòng ở, liền nhìn thấy hai công tử tuổi trẻ hướng viện phu nhân đi tới.

Vị công tử đi đầu đó, vóc người thon dài, mặt như quan ngọc, so với nữ tử còn thanh tú hơn. Vị đi sau kia nhìn rất nhỏ nhắn, vóc người so với vị công tử phía trước đó cao nửa cái đầu.

Thấy hai công tử tuần tú, Thúy Liên lập tức liền đỏ mặt, vội vàng chạy vài bước, vào sân, đang muốn đi vào trong phòng, chợt nghe gặp một vị công tử trong đó nói: “Châu đệ, huynh thấy trên Nam Sơn hoa cúc nở rất đẹp, sáng sớm hôm nay liền đến mời đệ cùng đi xem, xe ngựa đều chuẩn bị xong, đệ nhưng đừng có nói muốn đọc sách gì đó, không cho vi huynh mặt mũi.”

Một vị tiểu công tử khác nói: “Đệ, đệ nay không đi được, buổi chiều phụ thân muốn khảo bài, đệ lại đáp không được, phụ thân giận, sẽ lại phạt đệ. Ngọc ca, không bằng ngày khác đi được không?”

Ngọc công tử cười yếu ớt lắc đầu, nói: “Khó mà làm được, huynh muốn du ngoạn cùng đệ ngày hôm nay. Nếu không buổi tối huynh lại đến? Đợi bá phụ khảo bài đệ xong, đêm nay chúng ta du ngoạn Nam Sơn ngắm thu cúc, nhưng thật ra có một phen tư vị khác.”

“Này... Đề đệ nghĩ đã... Đầu tiên đệ đi thỉnh an mẫu thân, huynh về viện của đệ chờ, sau đó đệ sẽ trở lại.”

“Đi, huynh đây đi chờ đệ. Đệ, từ lúc mấy tháng trước chúng ta cầm đèn nói chuyện thâu đêm xong, huynh đệ đã lâu không có gặp gỡ, vi huynh ta... rất là nhớ Châu đệ.”

Thúy Liên nghe mặt vừa đỏ vừa đen, ghé vào cửa xem, hai công tử này cử chỉ thân mật, mặt mày đưa tình, trong lòng Thúy Liên cả kinh: chẳng lẽ, đây là cái gọi là đoạn tụ?

Thúy Liên quơ quơ đầu, nhanh chóng chạy vào trong phòng. Cố Văn Tinh nhìn thấy sắc mặt nàng không đúng, vừa muốn hỏi nàng, chợt nghe thấy nha hoàn ngoài cửa tiến vào truyền lời, nói: “Bẩm báo phu nhân, đại công tử vội tới thỉnh an phu nhân.”

Đại công tử Khương gia Khương Viêm Châu, vị hôn phu của Hậu Uyển Vân. Khóe miệng Cố Văn Tinh nhẹ nhàng nhếch lên, nằng nhưng thật ra muốn nhìn một chút, vị hôn phu mà tam tiểu thư Hậu gia ngàn vạn vạ tính, rốt cuộc là bộ dáng gì.

“Nhanh đi thỉnh đại công tử tiến vào.” Cố Văn Tinh ngồi ngay ngắn ở chính sảnh nói.

Một công tử đi vào, tuổi khoảng mười bốn, mặc một áo choàng nguyệt sắc, bên hông dùng đai lưng mạ vàng, thúc quan trên đầu, môi hồng răng trắng, là một thiếu niên anh tuấn.

Khương Viêm Châu thấy Cố Văn Tinh, quy củ thỉnh an hành lễ, nói: “Nhi tử gặp qua mẫu thân, thỉnh an mẫu thân.”

Lần đầu bị một thiếu niên chỉ nhỏ hơn mình hai tuổi gọi “mẫu thân”, Cố Văn Tinh không khỏi run run một cái, nói: “Viêm Châu đứng lên đi, mau ngồi. Thúy Liên, bưng trà cho công tử.”

Thúy Liên vẫn cúi đầu đứng ở bên cạnh Cố Văn Tinh, nghe thấy giọng nói của Khương Viêm Châu, ngẩng đầu vừa thấy, này không phải là công tử mới vừa rồi ở cửa đó sao? Đúng là đại công tử nhà mình!

“Thúy Liên, thất thần làm cái gì? Còn không mau bưng trà.” Cố Văn Tinh nhìn thấy Thúy Liên có chút sững sờ, thúc giục nói.

“Vâng.” Thúy Liên nhanh chóng đi bưng trà.

Mẹ con trên danh nghĩa lần đầu gặp mặt, Cố Văn Tinh hiền lành nói chút việc nhà cùng Khương Viêm Châu, hỏi: “Mẫu thân nghe phụ thân con nói, con

cũng mưu cái chức quan ở trong triều, nay không cần vào triều sao?”

Khương Viêm Châu cung kính đáp: “Chính là treo cái chức quan nhàn tản thôi, mỗi ngày đi nha môn báo cáo, sự tình không lắm nhiều. Phụ thân dặn, vẫn là lấy học hành làm trọng, không để nhi tử phân tâm.”

Cố Văn Tĩnh gật đầu nói: “Như thế rất tốt, mẫu thân nghe nói con đọc sách rất tốt, học vẫn rất khá.”

Khương Viêm Châu đỏ mặt, nói: “Mẫu thân khen trật rồi. Nếu nói học vẫn, so với phụ thân kém đến xa lắm. Năm phụ thân mười sáu tuổi liền được khâm điển làm kim khoa trạng nguyên, nhân phẩm học vẫn không người nào có thể vượt qua. Nhi tử hồ thẹn, nay đều sắp mười lăm, cũng chỉ trúng cái cử nhân.”

Lời này của Khương Viêm Châu quả thật không giả. Bản thân hắn mặc dù đã là một kỳ tài, học vẫn xuất chúng nhất trong đám công tử cùng thế hệ ở kinh thành, nhưng cũng chỉ là thường nhân trong những người đứng đầu, không đến kinh tài tuyệt diệu. Nhưng phụ thân của hắn – Khương Hằng, đó là kỳ tài danh tiếng trong Thiên triều ngàn năm. Niềm thiếu hữu vi, chẳng những học vẫn rất giỏi, là một vị quan giỏi, tuổi còn trẻ liền thăng đến chức thái phó, còn được phong làm Vương gia khác họ, chuyện này thật sự là chưa bao giờ từng có.

Cố Văn Tĩnh lại hỏi chút việc vặt hằng ngày, ví dụ như ngày thường thích ăn cái gì, ở có thư thái không, thiếu cái gì không, tỏ vẻ một từ mẫu quan tâm. Đương nhiên Khương Viêm Châu làm trưởng tử, tự nhiên là cái gì cũng không thiếu, cộng thêm mẫu thân hắn – Minh Liệt quận chúa lưu lại đồ cưới phong phú, của cải Khương Viêm Châu rất giàu có.

Mẹ con hai người khách sáo một phen, đang nói chuyện, nha hoàn liền dẫn nhị công tử, tam công tử, nhị tiểu thư, tam tiểu thư đến đây.

Vài đứa nhỏ tụ lại, trong phòng lập tức náo nhiệt lên.

Nhị công tử Khương Viêm Trí, là con của con gái Thành quận vương – Chu Thụy Tâm, năm nay gần mười một tuổi. Tam công tử Khương Viêm Lễ, con của đích nữ tả tướng – Tôn Khuyết Liên, năm nay tám tuổi. Nhị tiểu thư Khương Huệ Chi, mẹ đẻ là di nương Tào thị, năm nay vừa mới năm tuổi. Tam tiểu thư Khương Huệ Nhã, mẹ đẻ là di nương Hoàng thị, năm nay bốn tuổi.

Nhị công tử lớn tuổi nhất, phía sau đi theo hai nha hoàn, tam công tử được vú nuôi dẫn, mang theo nha hoàn. Hai tiểu thư thứ xuất được mẹ đẻ dẫn tới, một phòng công tử, tiểu thư, di nương, nha hoàn, bà tử quý xuống, nhất tề thỉnh an Cố Văn Tĩnh.

Cố Văn Tĩnh nhìn một phòng đứa nhỏ, cười tủm tỉm sai Thúy Liên đem một ít quà nhỏ đã chuẩn bị tốt phân phát cho vài đứa nhỏ. Vài đứa nhỏ được ban cho, đều cao hứng. Đặc biệt hai tiểu thư thứ xuất, bàn tay nắm lại, nhất tề nói lời cảm tạ, mềm mại nói: “Cám ơn mẫu thân ban cho.”

Cố Văn Tĩnh nhìn hai nhi tử đó thông minh đáng yêu, hai nữ nhi xinh đẹp nhu thuận, vừa thấy liền rất thích, lại sai Thúy Liên lấy ba cái khóa bằng vàng, ba vòng tay bằng vàng, tặng mỗi công tử một cái khóa bằng vàng, mỗi tiểu thư thưởng một vòng tay bằng vàng, đại tiểu thư Khương Huệ Như không tới, Thúy Liên sai nha đầu đưa đi qua.

Cố Văn Tĩnh đặc biệt lưu ý nhiều nhất đó là hai phòng thiếp thất Tào thị cùng Hoàng thị. Trong phòng Khương thái phó nguyên bản có năm phòng thiếp thất, ba phòng đã mất, chỉ còn hai phòng Tào thị cùng Hoàng thị. Khương thái phó thấy chính mình khắc ngay cả thiếp thất đều bệnh bệnh, chết chết, cũng liền cự tuyệt ý tứ nạp thiếp. Cố Văn Tĩnh nhìn Tào thị sắc mặt không tốt lắm, làm như người bị bệnh lâu năm. Hỏi mới biết được, thì ra Tào thị bị bệnh triền miên, bị bệnh hơn nửa năm, tuy rằng không đến nỗi mất mạng, nhưng cũng rất nặng. Mà Hoàng thị thân mình coi như cường tráng, nhưng nhan sắc kém chút, chỉ là thanh tú mà thôi.

Thỉnh an xong, mọi người trở về, Cố Văn Tĩnh ứng phó với nhiều người thế này cảm thấy có chút mệt mỏi. Lúc này Thanh Mai tiến vào, nói với Cố Văn Tĩnh: “Bẩm báo phu nhân, lão gia đã hạ triều, nô tỳ hỏi lão gia ngọc thiện dùng ở nơi nào, lão gia nói Bích Thủy các lịch sự tao nhã, sai nô tỳ tới hỏi ý tứ phu nhân, nhìn xem là ở trong phòng dùng hay là đi Bích Thủy các dùng.”

Cố Văn Tĩnh nghĩ nghĩ, nói: “Em đi nói với lão gia, liền định tại Bích Thủy các đi.”

Thanh Mai lên tiếng, xoay người xuất môn. Vừa ra đến ngoài cửa, liền bị một người đụng vào người, trong tay người nọ bung một ly trà, vừa mới hất hết vào quần áo của Thanh Mai.

“Ai nha, ai vậy a!” Thanh Mai ôm cái trán, nhận ra đụng phải chính mình là Sắc Vi – nha đầu hồi môn phu nhân mang đến, cũng không thể phát tác, chỉ phải tự nhận không hay ho.

“Thực xin lỗi, dơ xiêm y Thanh Mai tý tý, muội không phải cố ý, thỉnh tý tý tha thứ.” Sắc Vi vội vàng nhận sai.

“Không có gì, không có gì dù sao chỉ là quần áo, thay đổi là được. Nhưng ta còn phải thay phu nhân truyền lời cho lão gia, sợ chậm trễ chuyện của phu nhân.” Thanh Mai nói.

Sắc Vi nắm tay áo Thanh Mai, nói: “Thanh Mai tý tý, tý đi đổi xiêm y trước, không bằng muội đi nhấn thay cho tý tý. Sắc Vi tuy là người ngu dốt, nhưng vẫn có thể truyền lời được, tý tý đừng ngại Sắc Vi gốc là tốt rồi.”

Thanh Mai nhìn trước ngực của mình, ly trà đó của Sắc Vi hất hết vào xiêm y chính mình, bộ dáng như vậy sao có thể gặp người. Thanh Mai xem xét Sắc Vi, đành phải để Sắc Vi thay mình đi truyền lời.

“Tý tý tốt, muội đi ngay, tuyệt đối sẽ không chậm trễ công việc.” Sắc Vi được như ý nguyện, cao hứng xoay người chạy ra viện.

“Thanh Mai tỷ tỷ, đây là làm sao vậy nha?” Thúy Liên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, đi ra nhìn một cái. Thanh Mai đem chuyện mới vừa rồi nói cho Thúy Liên, Thúy Liên vừa nghe là biết Sắc Vi tất nhiên cố ý dùng kế thay Thanh Mai đi truyền lời.

Nhưng dù sao Sắc Vi cũng vẫn là nha hoàn hồi môn Cố Văn Tĩnh mang đến, mới ngày đầu tiên liền chủ nô đấu tranh nội bộ, khó tránh khỏi làm người nhìn chê cười, trên mặt Thúy Liên bất động thanh sắc, cười đưa Thanh Mai đi thay y phục, trong lòng cắn răng: Sắc Vi cô nàng chết dẫm kia, càng ngày càng lớn mặt! Nô đại khi chủ*, dám khi dễ đến trên đầu chủ tử nhà mình! Rất to gan!

*Nô đại khi chủ: Câu này nghĩa nôm na là nô tài có chỗ dựa mạnh nên coi thường chủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tuyệt sắc mỹ nhân

Thúy Liên trở về phòng ở, đã đem Sắc Vi tố cáo. Nghe được chuyện này Cố Văn Tĩnh cũng nhủ mảy: nàng vốn là nhìn Cố gia phu nhân Diêm thị mới tha Sắc Vi một lần, nhưng tiểu chân (đồ đi nhỏ) này, thực nghĩ nàng là Tử tiểu thư thứ xuất như tượng đất ban đầu dễ nắm bóp đó sao? Vậy thật sự sai lầm rồi. Cố Văn Tĩnh vốn là thiên kim tiểu thư xuất thân tước môn, khi ở Cố gia, chỉ vì ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, thu liễm vài phần tính tình ra vẻ nhu thuận ngu dốt thôi, nay gả đến Khương gia làm phu nhân nhà giữa (chính thể, ở hiện đại có nghĩa là vợ hợp pháp), chẳng lẽ để cho một nha hoàn hồi môn đập trên mũi mặt? Sắc Vi nha đầu kia, này vạ vạ không thể để lại, vô luận nàng ta bỏ lên được giường Khương thái phó hay không, phải đem nàng ta đuổi đi.

Thúy Liên nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình, biết nhất định trong lòng tiểu thư có chủ ý. Lại đem chuyện mới vừa rồi tại cửa thấy đại công tử cùng vị Quyết công tử kia nói cho Cố Văn Tĩnh nghe.

Cố Văn Tĩnh nghe xong, không khỏi vui vẻ: trách không được nàng nhìn Khương Viêm Châu này rất thanh tú, cử chỉ văn nhã, lại văn nhã quá mức, có vẻ có chút nữ khí. Thì ra đúng là một công tử đoạn tụ, nhìn bộ dáng, nói không chừng vẫn là người phía dưới (e hèm... ý bạn ấy nói là thụ ý). Hậu Uyển Vân ngàn mưu vạn tính, chọn trúng vị hôn phu cũng thật tốt.

Thúy Liên nhìn tiểu thư nhà mình nghe xong việc này, chẳng những không nóng nảy, cư nhiên còn cười rất vui vẻ, vội vàng nói: “Tiểu thư, người cười cái gì nha? Việc này nếu là người bên ngoài, chúng ta coi như nghe chuyện chê cười, nhưng đó là đại công tử nhà mình đó? Nếu truyền đi ra ngoài, không chừng làm cho người ta nói cái gì khó nghe đấy!”

Cố Văn Tĩnh ngừng cười nói: “Xem em cô nàng này, tịnh tâm chút được không. Nhanh đi hỏi thăm Bích Thủy bên kia, cẩn thận Sắc Vi đó lại chính ra chuyện rắc rối gì, chạy nhanh trở về báo ta.”

“Ai, nô tỳ đi nhìn chăm chăm tiểu chân đó ngay, nếu là nàng ta dám không an phận, nô tỳ bóc da của nàng ta.” Thúy Liên nhanh chóng đi ra cửa.

Lúc Cố Văn Tĩnh cùng Thúy Liên đang nói chuyện, Sắc Vi đã từ một đường nhỏ chạy tới Bích Thủy các.

Nàng ta dừng lại ở ngoài viện, lấy gương nhỏ từ trong ngực ra, vuốt vuốt tóc, rồi sau đó đi thẳng vào trong viện, tới ngay cửa phòng, liền gặp hai tỷ nữ mặc váy màu xanh ngọc.

Sắc Vi nhìn hai nha hoàn đó, quần áo không tầm thường, hai người đều là tuổi trẻ mạo mỹ, chính mình đứng bên cạnh các nàng, thì mình giống như một thôn phụ, khí thế lúc trước đó không khỏi bị dập tắt mấy phần.

Hai nha hoàn đó đúng là đại nha hoàn Bích La Bích Viện bên cạnh Khương thái phó. Các nàng nhìn gương mặt của Sắc Vi, lại xem quần áo nàng ta là nha hoàn bậc hai, liền đoán được thân phận của nàng ta, nhất định là nha đầu trong phòng của phu nhân mới vào cửa.

Bích Viện nhìn Sắc Vi cười cười, nói: “Vị muội muội nhìn lạ mặt này, là trong phòng đại phu nhân sao?”

Sắc Vi hướng Bích La Bích Viện hành lễ, nói: “Chào hai vị tỷ tỷ, muội là nha hoàn hồi môn của phu nhân, tên là Sắc Vi. Là phu nhân bảo muội tới truyền lời với lão gia.”

Miệng Sắc Vi hướng Bích La Bích Viện nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào trong phòng tìm kiếm, tâm tư đã sớm chạy tới trên người cô gia.

Bích La Bích Viện liếc nhau: rõ ràng lúc trước đến là Thanh Mai cô nương, sao mới nháy mắt, liền thay đổi người? Nhìn nhìn ánh mắt Sắc Vi nhìn về phía trong phòng, hận không thể đem màn trúc đó thiêu ra một lỗ thủng.

Nha hoàn trước mặt Khương thái phó, đó cũng không phải là mặt hàng ngu dốt, bọn họ đều là nhân tinh, chút tâm tư ấy của Sắc Vi sao có thể thoát được ánh mắt Bích La Bích Viện.

Bích Viện tiến lên một bước, cầm tay Sắc Vi, cười tủm tỉm thân thiết nói: “Muội muội đến không khéo, lão gia chúng ta đang xử lý công văn, muội muội

chỉ cần đem lời nói của phu nhân nói cho hai tỷ muội chúng ta, một hồi rồi rảnh, tỷ sẽ bẩm báo cho lão gia.”

Sắc Vi vừa nghe liền nóng nảy, chặn lại nói: “Đa tạ tỷ tỷ có ý tốt, nhưng là phu nhân sai đích thân muội đến nhắn, nếu muội không nhắn được, không có cách nào công đạo với phu nhân bên kia! Thỉnh hai vị tỷ tỷ dẫn xếp, cho muội đi vào, muội liền nói một câu cùng lão gia rồi bước đi.” Nói xong liền muốn tránh thoát tay Bích Viện chạy vào bên trong.

Cái này liền ngay cả Bích La đều nở nụ cười, thầm nghĩ: làm sao đến đã nha đầu, không quy củ như vậy, cũng không biết vị tân phu nhân này dạy dỗ như thế nào, chẳng lẽ thuộc hạ đều là mặt hàng như vậy, cũng quá lên không được mặt bàn. Cố gia cũng là đại môn nhà giàu, làm sao có thể ra loại nha đầu hạnh kiểm xấu này?

Thời điểm Thúy Liên đuổi tới, thấy Sắc Vi cùng Bích La Bích Viện đang giằng co.

Nha đầu của hồi môn tiểu thư mang đến hồ nháo như vậy, quả thực chính là đã đánh mất mặt tiểu thư! Nếu làm cho cô gia đã biết, nghĩ đến tiểu thư cũng là người hạnh kiểm xấu, thì sao bây giờ! Thúy Liên thay Sắc Vi xấu hổ mặt đều thẹn, chạy bước lên phía trước, một tay kéo Sắc Vi trở về trách cứ nói: “Ngươi cô nương này, sao chạy đến nơi này, còn không mau trở về!” Rồi sau đó lại cười lạnh với Bích La Bích Viện nói: “Làm cho hai vị tỷ tỷ chểnh mảng, Sắc Vi nha đầu kia tuổi còn nhỏ, không hiểu quy củ, còn thỉnh hai vị tỷ tỷ thông cảm. Phu nhân chúng ta nói, ngọc thiện dừng tại Bích Thủy các, để cho ta tới thông báo một tiếng.”

Sắc Vi nhìn thấy Thúy Liên đến đây, không cam lòng can môi, tranh luận nói: “Ta là đến thay phu nhân truyền lời.”

Khương thái phó đang tại trong thư phòng đọc sách, Cẩm Yên tựa vào bên cửa sổ đang cầm bản Kinh Thi. Nghe thấy bên ngoài có tiếng động lớn xôn xao, Khương thái phó nhíu nhíu mày đầu, Cẩm Yên buông sách, đứng dậy nói: “Muội đi ra ngoài nhìn một cái.”

“Có chuyện gì, nhưng lại tiếng động lớn xôn xao như vậy?”

Thúy Liên nghe thấy giọng nói trong trẻo từ bên trong màn trúc truyền ra, ngẩng đầu vừa thấy, một nữ tử xinh đẹp như khói như mây xốc mình đi ra, một đôi mắt đẹp mang theo oán trách, chỉ nhìn Thúy Liên liếc mắt một cái, Thúy Liên liền cảm thấy như bị câu hồn, vội vàng âm thầm néo chính mình một phen.

“Cẩm Yên cô nương,” Bích La Bích Viện phúc thân với Cẩm Yên, nói: “Nha hoàn trong phòng phu nhân đến truyền lời, giọng nói hơi lớn, quấy nhiễu lão gia, thật đáng chết.”

Cẩm Yên thân nhiên cười cười, nhìn Thúy Liên liếc mắt một cái, lại xem Sắc Vi liếc mắt một cái. Cẩm Yên nhìn Thúy Liên bộ dạng bình thường, ánh mắt về mặt là người biết quy củ, mà Sắc Vi tương đối có vài phần tư sắc, mặt mày trong đó mang theo lỗ mãng, chỉ biết nhất định là đưa không an phận. Cẩm Yên thân nhiên nói với Sắc Vi: “Vị cô nương này, đã truyền lời xong, vậy mời trở về đi.”

Sắc Vi xuất thân của nhà nghèo, gặp ở chợ không nhiều lắm, trước khi vào Khương gia, nàng ta vẫn nghĩ chính mình rất xinh đẹp, mặc dù không xinh đẹp bằng Cố Văn Tinh, nhưng tốt xấu cũng chọc người triu mến. Mới vừa rồi thấy Bích La Bích Viện, liền tự biết xấu hổ, nay nhìn thấy đại mỹ nhân Cẩm Yên như tiên tử này, chính mình so với nàng, quả thực chính là khác nhau một trời một vực. Khi điểm Sắc Vi lập tức liền toàn không có, mặt xám mày tro cúi đầu, cũng không quản Thúy Liên, một mình xám xịt đi về.

Thúy Liên nhìn đại mỹ nhân Cẩm Yên này, trong lòng lại là chủ ý khác: nha đầu bên cạnh cô gia, người người đều xinh đẹp, sau này tiểu thư nhà mình phải trông coi cô gia thật kỹ.

Cẩm Yên đối với Thúy Liên, hòa khí vài phần, cười nói: “Vị này là?”

Thúy Liên mò không được thân phận Cẩm Yên, bất quá nhìn đại nha hoàn bên cạnh cô gia đều đối với Cẩm Yên cô nương này cung kính, chính mình cung kính chút thì không sai, liền phúc thân nói: “Hồi cô nương, ta là nha đầu trong phòng phu nhân, tên là Thúy Liên. Vừa rồi nha đầu Sắc Vi đó, cũng là nha hoàn của hồi môn phu nhân mang đến, Sắc Vi không hiểu chuyện, va chạm vài vị, Thúy Liên ở trong này xin lỗi mấy vị tỷ tỷ.”

Cẩm Yên cười nói: “Không có gì, trong phòng nào không có người không hiểu chuyện chứ?” Lại nhìn Bích La, nói: “Mau nhìn một cái xem, ta đã nói rồi, trong phòng nào đều có người vô tâm vô phẩy, trong phòng lão gia chúng ta cũng có, nay trong phòng phu nhân chúng ta cũng có.”

Cẩm Yên kéo tay Thúy Liên, nói: “Em nhìn Bích La, hiện đang nhìn là người ổn trọng, nhưng trước hai năm, cũng không gọi người bớt lo, ngay cả nghiến mực của lão gia chúng ta, khiến cho nàng động tay động chân cũng đập vỡ vài cái. Gần đây lão gia chúng ta vì việc triều đình phiền lòng, không có việc gì cũng đừng lấy việc nhỏ lòng gà vô tội này đi phiền lão gia, coi chừng ăn một trận la rầy, còn làm cho người ta nói chúng ta thích nói láo đấy.”

Bích La oán trách nói: “Cẩm Yên cô nương, lại lấy Bích La làm trò cười!”

Chuyện ồn ào này của Sắc Vi, làm cho người ta biết nói không chừng nghĩ đến có chủ như thế này tất có nô như vậy, liên quan tới phu nhân bị hao tổn danh dự. Mà lời này của Cẩm Yên, là muốn đem sự tình áp chế đi, không nháo đến trước mặt Khương thái phó. Thúy Liên cảm kích nhìn Cẩm Yên liếc mắt một cái, nhân tình này, đại phòng nhớ kỹ.

Thúy Liên trở về phòng Cố Văn Tinh, bẩm báo từ đầu đến đuôi.

“Mặc kệ vị cô nương đó có thân phận ra sao, tóm lại nhân tình này của nàng ta, ta sẽ nhớ kỹ.” Cố Văn Tinh nói. Vô luận Cẩm Yên là thân phận gì, là thiếp thất cũng được, nha đầu thông phòng cũng thế, cũng hoặc là hồng tỳ thêm hương hồng nhan tri kỷ gì đó, nàng ta có thể ở thư phòng Khương thái phó, có thể thấy được địa vị nàng ta ở trong lòng Khương thái phó khẳng định không giống người khác. Nay nàng ta rõ ràng ra nước cờ tốt như vậy, Cố

Văn Tinh tự nhiên sẽ không đem hào ý của người ta đẩy ra bên ngoài.

Ngọ thiện dừng tại Bích Thủy các, Thúy Liên cùng Cố Văn Tinh đi Bích Thủy các, Cố Văn Tinh chỉ thấy hai nha hoàn Bích La Bích Viện, lại không gặp Cẩm Yên. Bất quá nàng cũng liến lăm bộ như không biết có người này, một câu cũng chưa hỏi.

Khương thái phó là người nho nhã ôn nhuận, lại đối với thê tử mới cưới nhỏ hơn mình mười tuổi có chút chiều cố, tự mình gấp rau, tự mình múc canh, nháo Cố Văn Tinh rất là thẹn thùng, Thúy Liên ở bên lập che miệng cười trộm, thầm nghĩ: tiểu thư thật sự là phúc khí tốt, gả cho vị hôn phu sẵn sốc như vậy.

Dùng qua Ngọ thiện, Khương thái phó đưa Cố Văn Tinh trở về, hai người nói chuyện một hồi, Khương thái phó trở về Bích Thủy các xử lý công vụ.

Cố Văn Tinh có chút buồn ngủ, ngủ một hồi, vừa tỉnh liền thấy Bích La vội vàng chạy tiến vào, nói: “Phu nhân, không tốt! Lão gia tại thư phòng phát giận, phu nhân mau đi xem một chút!”

Cố Văn Tinh nhanh chóng trang điểm, hỏi: “Giữa trưa vẫn còn tốt, sao giờ lại vậy?”

Bích La nói: “Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, chính là lão gia kêu đại công tử đi thư phòng, không tới một lúc chợt nghe bên trong có âm thanh đập này nọ, nô tỳ liền chạy nhanh đến kêu phu nhân.”

Cố Văn Tinh đi theo Bích La tiến đến thư phòng, còn không có vào cửa chợt nghe giọng Khương thái phó: “Đồ nghịch tử! Không nên thân! Ngươi là muốn chọc giận chết ta sao?”

Vừa vào cửa, nhìn thấy đại công tử Khương Viêm Châu thẳng tắp quỳ trên mặt đất, bên cạnh đầy mảnh sứ vỡ của ly trà. Về mặt Khương thái phó giận dữ đứng ngay thư án, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn Khương Viêm Châu.

“Lão gia.” Cố Văn Tinh kêu Khương thái phó một tiếng. Khương thái phó vừa thấy Cố Văn Tinh đến đây, vẻ giận dữ trên mặt dịu đi một ít.

Cố Văn Tinh nhìn Khương Viêm Châu, Khương Viêm Châu cúi đầu nói: “Thỉnh an mẫu thân.”

Cố Văn Tinh đi đến bên cạnh Khương Viêm Châu, nhìn thấy trên mặt hắn còn có một dấu bàn tay, chắc là Khương thái phó đánh. Nhanh chóng kêu Bích La tới thu thập mảnh vỡ trên đất, sợ làm người bị thương.

“Đều là người một nhà, có cái gì không thể từ từ nói, sao lại phải đánh phải quỳ?” Cố Văn Tinh đang cầm ly trà đi đến bên người Khương thái phó, ôn nhu khuyên giải.

“Hừ, nghịch tử này! Ta vừa nhìn thấy nó sẽ tức giận!” Khương thái phó giận thẳng hừ hừ.

Cố Văn Tinh sử cái ánh mắt với Khương Viêm Châu, nói: “Còn không mau dập đầu nhận sai với phụ thân con!”

Khương Viêm Châu nhìn Cố Văn Tinh liếc mắt một cái, biết vị kế mẫu này là đang giải vây cho mình, nhanh chóng cung kính dập đầu một cái, nói: “Đều là lỗi của con, chọc phụ thân tức giận.”

“Còn quỳ làm cái gì, không có nghe phụ thân con nói thấy con sẽ tức giận, còn không nhanh đi ra ngoài, trở về phòng đóng cửa suy nghĩ đi.” Cố Văn Tinh lại nói.

Khương Viêm Châu lại dập đầu một cái, cảm kích nhìn Cố Văn Tinh liếc mắt một cái, vội vàng đến chạy ra thư phòng, ngoan ngoãn trở về phòng suy nghĩ.

Trong thư phòng liền còn lại vợ chồng hai người, Cố Văn Tinh nói: “Viêm Châu phạm vào chuyện sai gì, chọc lão gia phát hỏa lớn như vậy?”

Khương thái phó nhìn Cố Văn Tinh, bỗng nhiên như hết giận, thở dài nói: “Văn Tinh, nàng gả cho ta, chính là người Khương gia. Vợ chồng chúng ta trong đó cũng không có gì gặt năng, Viêm Châu đứa nhỏ này, thứ khác đều là tốt, chính là có một chút...”

Rồi sau đó Khương thái phó phi thường bất đắc dĩ đem chuyện Khương Viêm Châu đoạn tụ nói cho Cố Văn Tinh, lại nói: “Mấy tháng trước ta đã gọi đến một hồi, hung hăng răn dạy nó. Vốn tưởng rằng nó cùng với công tử Chu Quyết đó không hề lui tới, nhưng ai biết nay lại đi ngắm hoa cúc vào ban đêm, thật sự là tức chết ta!”

Cố Văn Tinh nói: “Lão gia không phải nói, đã an bài vài nha hoàn mỹ mạo trong phòng Viêm Châu sao? Như thế nào không thấy hiệu quả?”

Khương thái phó nói: “Nha hoàn đưa đi là đưa đi, nhưng Viêm Châu đứa nhỏ đó...”

Xem ra đám nha hoàn này một người cũng không thể bỏ lên giường Khương Viêm Châu.

Trong lòng Cố Văn Tinh rất nhanh cân nhắc một phen, cười nói: “Thiếp thấy, kỳ thực việc này đối lại không khó làm. Thiếp có cái biện pháp, không biết lão gia đáp ứng hay không?”

Khương thái phó vừa nghe nói Cố Văn Tinh có biện pháp trị tận gốc đoạn tụ của nhi tử của mình, ánh mắt sáng lên, nói: “Là biện pháp gì, nói nghe một chút đi.”

Cố Văn Tinh cũng không thừa nước đục thả câu, nói: “Thiếp xem Viêm Châu đó đứa nhỏ lòng dạ cao, nhân giới cũng cao, nha hoàn tầm thường hẳn không để vào mắt. Tài tử muốn giai nhân đến xứng, thiếp thấy, nên tìm vài giai nhân đến cho Viêm Châu, mới có thể vào mắt của hắn. Viêm Châu nay còn chưa thành thân, liền ủy khuất vài cô nương làm nha hoàn trước, chờ thành thân lại nâng phòng làm di nương, cũng không tính chậm trễ vị tiểu thư Hậu gia đó.”

Khương thái phó nghĩ nghĩ, này cũng vẫn có thể xem là một cái chủ ý, tạm thời ngựa chết làm ngựa sống vậy, trước thử xem nói sau, liền đáp ứng. Cố Văn Tinh lại nói: “Bên cạnh thiếp đều là nha hoàn bà tử, không có phương tiện làm việc này, còn phải thỉnh lão gia cho thiếp mượn những người này, mới có phương tiện làm việc.”

Khương thái phó lại đáp ứng.

Nàng vốn là một kẻ mẩu, không có cách nhúng tay việc khuê phòng của con riêng, chính là nay Cố Văn Tinh được Khương thái phó đồng ý, tự nhiên là có cơ hội này, cho nên nàng trở về phòng tìm quản gia phụ trách chọn mua phân phó một phen. Yêu cầu của nàng rất đơn giản, chỉ ba điểm: cô nương phải xinh đẹp, càng xinh đẹp càng tốt; chẳng những phải xinh đẹp, còn phải có tài tình có tính thông, không cần hay ngượng ngùng, tính tình phải chủ động hào phóng.

Quản gia làm việc hiệu suất cực cao, qua giữa trưa ngày hôm đi vào trong phòng Cố Văn Tinh đáp lời: “Hồi phu nhân, cô nương phu nhân muốn, lão nô đều đưa tới. Đây là giai nhân tuyệt sắc nhất trong Trường An quán, nay đều đang chờ ở trong phủ, chỉ chờ phu nhân xem qua.”

Trường An quán là nơi son phấn nổi danh kinh thành, cũng không giống với thanh lâu tú quán tầm thường. Trường An quán là địa phương chuyên môn cung cấp giai nhân cho quan to, quý nhân kinh thành, cô nương bên trong đều là tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, chẳng những xinh đẹp, còn tính thông cảm kỳ thư họa, thậm chí còn có thể ngâm thơ đối chữ. Nhiều thiếp thất trong phủ quan to quý nhân, đều là từ trong Trường An quán đi ra.

“Mang vài cô nương đó đến, ta xem xét.” Cố Văn Tinh nói.

Không tới một hồi, bốn cô nương theo nhau vào trong phòng. Cố Văn Tinh cười tủm tỉm nhìn bốn cô nương, thật là bốn mỹ nhân phần hồng tuyệt sắc thiên hương, liền ngay cả nàng là nữ nhân nhìn thấy, đều suýt nữa muốn động tâm.

“Không sai, bộ dáng đều xinh đẹp.” Cố Văn Tinh phi thường vừa lòng, nghĩ tới: sắc mặt thứ muội đó của mình khi nhìn thấy bốn đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành này, nàng liền cảm thấy toàn thân mỗi một cái lỗ chân lông đều thư sướng lên.

Quản gia cúi đầu khom lưng kể lại tình huống từng cô nương cho Cố Văn Tinh: “Bốn vị cô nương này, chính là mỹ nhân tuyệt sắc nhất trong Trường An quán, bọn họ đều là thân trong sạch. Phân biệt am hiểu cảm kỳ thư họa, giỏi ca múa, hơn nữa tính tình nhiệt tình lại thông minh. Lão nô đều là dựa theo yêu cầu phu nhân mà tìm người.”

Cố Văn Tinh vừa nghe, liền càng vừa lòng, không riêng gương mặt xinh đẹp, còn có thể cảm kỳ thư họa. Lại nhìn mặt mày bốn mỹ nhân đó, da phấn mặt hồng xuân, đều là tuổi xuân, nếu là thấy công tử Khương Viêm Châu phong lưu tuấn tú như vậy, chẳng phải là đều tranh nhau chạy lên trên giường sao?

“Sau này các người cứ dựa theo từng sự thông minh mỗi người gọi là Cầm nhi, Kỳ nhi, Thư nhi, Họa nhi.”

“Vâng, nô tỳ Cầm nhi, Kỳ nhi, Thư nhi, Họa nhi thỉnh an phu nhân.” Bốn mỹ nhân nhất tề quỳ lạy dưới chân Cố Văn Tinh, giọng nói du dương uyển chuyển, Cố Văn Tinh nghe thấy làm cả người thư sướng.

“Các người đều đi xuống trước đi, đợi buổi tối lão gia xem qua, việc này sẽ định.”

Đuổi xong Cầm Kỳ Thư Họa, Cố Văn Tinh tựa vào trên tháp, nhìn bóng dáng Sắc Vi trong viện. Sắc Vi đứng cạnh cửa, ba ba nhìn ngoài cửa, mong chờ Khương thái phó nhanh chóng đến gặp phu nhân, làm cho nàng ta có thể lộ mặt mày rạng rỡ.

Thúy Liên ngồi ở bên cạnh Cố Văn Tinh, có chút khinh thường thói một ngụm, nói: “Tiểu chân rối loạn đó, thật không hiểu cảm thấy thế, như mấy đời chưa thấy qua nam nhân! Hừ!”

Cố Văn Tinh cười cười, lòng nghĩ: tính tình thấy nam nhân là thèm khát như vậy của Sắc Vi, nếu như đặt ở trong phòng Khương Viêm Châu, cho dù hắn là người đoạn tụ, có thể thừa dịp nửa đêm Sắc Vi cứng rắn bá vương thượng cung (cường bức) hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giết gà dọa khỉ

Chạng vạng, Khương thái phó đến viện của Cố Văn Tĩnh, sau bữa tối truyền bốn cô nương đến, Khương thái phó thấy bốn cô nương Cầm Kỳ Thư Họa, nhìn bốn người các nàng chẳng những xinh đẹp, mà tương đối tài tình, so với hai nha hoàn lúc trước chính mình chọn ra, mạnh hơn gấp trăm lần. Hắn vốn còn có băn khoăn, lo lắng tỷ nữ bên cạnh nhi tử quá mức xinh đẹp, phân tán tâm tư đọc sách của nhi tử, nhưng hôm nay lại cảm thấy, chính là an bài một trăm tám mươi mỹ nữ tuyệt sắc cũng chê ít, dù sao Khương gia hắn vẫn nuôi nổi, chỉ cần nhi tử chịu gần nữ sắc là được rồi.

Cố Văn Tĩnh ở bên cạnh nhìn thần sắc Khương thái phó, cười tùm tùm nói: “Lão gia cảm thấy bốn vị cô nương này như thế nào? Nếu cảm thấy không ổn, thiếp lại đi chọn lại.”

Khương thái phó vừa lòng nói: “Làm phiền phu nhân, liền chọn vài người này đi.”

Đuổi bốn cô nương đi ra ngoài xong, trong phòng chỉ còn lại có hai vợ chồng Khương thị.

Cố Văn Tĩnh cúi đầu, hắn tuy là phu quân của nàng, nhưng chung quy thành thân mới có hai ngày, mặc dù có quan hệ xác thịt, nhưng hai người đúng là vẫn còn có chút xa lạ, nay hai người bọn họ cùng một chỗ, lòng nàng bất an, tim đập bang bang.

Khương Hằng đứng tại trước mặt Cố Văn Tĩnh, cúi đầu nhìn tiểu thê tử của hắn. Nàng so với nữ tử bình thường khác thì cao gầy hơn, nhưng cũng vẫn thấp hơn hắn nửa cái đầu, nay không biết làm sao đứng ở đó, tay chân đều không biết nên đặt ở đâu. Hắn nhìn hai gò má nàng đỏ bừng, đáy lòng đột nhiên sinh ra thương tiếc. Khương Hằng có biết một hai chuyện trước khi Cố Văn Tĩnh xuất giá, hắn biết nàng là thứ nữ không được sủng, trong ngày thường bị phụ thuộc, thật cẩn thận xem sắc mặt người khác. Hắn thậm chí có thể tưởng tượng nàng ở nhà có bao nhiêu gian nan. Ánh mắt Khương Hằng lại nhu hòa vài phần, giờ tay sờ sờ gương mặt của nàng, nói: “Văn Tĩnh, đã nhiều ngày bận chuyện trong triều, không có thời gian ở cùng nàng, là sơ sẩy của ta.”

Cố Văn Tĩnh có chút giật mình ngẩng đầu, nhìn lên một đôi mắt trong suốt, ánh ngược ra là mặt đỏ tai hồng của nàng, trong ngày thường nàng vô mồm lạnh lợi, đối với người trước mắt, nhưng lại nói không ra lời.

Khương Hằng cầm tay Cố Văn Tĩnh, mang nàng đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn bộ dáng nàng quần bách, điểm điểm cái trán của nàng, nói: “Nàng là một nữ tử tuổi hoa như vậy, gả cho lão già ta, ủy khuất nàng. Ở đây có quen không? Thân mình còn đau phải không?”

Não Cố Văn Tĩnh lúc này cũng không linh quang, bị Khương Hằng hỏi ngây ngẩn cả người, qua nửa ngày mới phản ứng lại, nghĩ đến nhiệt tình đậm tằm hôn đó, mặt đỏ như nước nấu trứng tôm, cúi đầu cắn môi, nhẹ giọng nói: “Chỗ ở cũng quen, thân mình không... không đau.”

Khương Hằng nhẹ nhàng kéo tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Ta nghe nói, buổi sáng hôm qua Tiễn thị đến thỉnh an nàng.”

Trong lòng Cố Văn Tĩnh cả kinh, hắn đột nhiên nói chuyện này làm cái gì? Rồi sau đó gật gật đầu, nói: “Là tới qua, nói với thiếp chút chuyện rồi đi.”

Khương Hằng thâm trầm nhìn nàng một cái, nói: “Văn Tĩnh, nàng phải nhớ kỹ, nàng là thê tử Khương Hằng ta cưới hỏi堂堂 hoàng, nếu có người dám bất kính với nàng, mà làm cho nàng nhớ tới thân phận. Vương phi của Khương Hằng ta, há để người khi dễ?”

Hắn đang lo lắng cho mình, sợ Tiễn thị khó xử chính mình cho nên vội tới làm chỗ dựa cho mình sao?

Cố Văn Tĩnh nhìn hắn, đáy lòng sinh ra cỗ thân nhiên ôn nhu, khoe miệng gọi lên, không khỏi đi lên trước một bước, khẽ khẽ tựa vào trong ngực hắn, nhắm mắt lại nói: “Có thể gả cho phu quân, nào có cái gì ủy khuất hay không ủy khuất, đây là phúc khí của Văn Tĩnh. Thiếp sẽ nhớ kỹ lời nói của phu quân, sẽ không chịu ủy khuất.”

“Bọn nhỏ có cung kính với nàng hay không?”

“Vài đứa nhỏ đều là tốt lắm, thiếp thực thích bọn chúng.”

Khương Hằng thở dài, đem tiểu thê tử ôm chặt vào trong ngực, nói: “Ngày mai nàng nên trở về lại mặt, ta hạ triều cùng nàng trở về, lễ vật ta đều sai người chuẩn bị tốt.”

Cố Văn Tĩnh gật gật đầu, Khương Hằng cúi xuống hôn, ở bên tai Cố Văn Tĩnh, hơi thở nóng rực thiêu đốt vành tai của nàng, giọng nói có chút chất ách: “Thân mình đã khỏe rồi, vậy đêm nay ta liền ngủ tại đây... Tới hôm qua vốn định đến, nhưng lại lo lắng làm bị thương nàng...”

Cố Văn Tĩnh xấu hổ hận không thể tìm cái động chui vào, Thúy Liên canh giữ ở cửa, mặt mũi đỏ thắm, nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa phòng.

Một đêm triền miên, thời điểm Cố Văn Tĩnh tỉnh lại, xoa xoa thắt lưng đau nhức, người bên cạnh đã vào triều từ sớm.

Hôm nay là ngày lại mặt, miễn vẫn an sáng sớm, Cố Văn Tĩnh đánh một bộ quyền, tắm rửa thay quần áo, dùng qua đồ ăn sáng, nói với Thúy Liên: “Đi đem Sắc Vi kêu tiến vào.”

Thúy Liên đoán tiểu thư nhà mình rốt cục muốn thu thập tiểu chân không an phận đó, cao hứng lên tiếng vang, chạy ra ngoài gọi Sắc Vi tiến vào.

Sắc Vi vào nhà, nhìn thấy Cố Văn Tĩnh, liền quỳ xuống nói: “Nô tỳ thỉnh an phu nhân.”

Mí mắt Cố Văn Tĩnh cũng chưa nâng, trên mặt âm tình bất định, nói: “Sắc Vi, người cũng biết chủ tử của người là ai?”

Sắc Vi ngây ra một lúc, nói: “Hồi phu nhân, chủ tử của nô tỳ tất nhiên là phu nhân a.”

Cố Văn Tinh hừ lạnh một tiếng, loảng xoảng một tiếng, đem ly trà trong tay ném tới trước mặt Sắc Vi, lớn tiếng quát: “Phu nhân của ngươi, là phu nhân Cố gia, hay là phu nhân Khương gia? Ngươi làm ra chuyện gièm pha này, coi người bên ngoài đều mù hết sao, đều nhìn không thấy sao?”

Một cỗ khí tràng sắc sảo giội từ quanh thân Cố Văn Tinh lan tràn, hoàn toàn bất đồng với Tứ tiểu thư Cố gia yếu đuối giống như tượng đất kia, mà là một loại khí tràng làm cho Sắc Vi sợ run, lạnh từ đầu đến trong xương. Cố Văn Tinh như vậy Sắc Vi chưa từng có gặp qua, nàng ta chỉ biết là Cố gia phu nhân nói Tứ tiểu thư dễ nấn bóp, đối với Cố gia phu nhân nói gì nghe nấy, cũng không chống đối, nhưng không nghĩ tới Cố Văn Tinh cư nhiên có một mặt lợi hại này.

Lúc này trong lòng Sắc Vi còn có chút khinh thường nghĩ, Cố Văn Tinh không phải là ra khỏi Cố gia, đi vào hộ nhà cao cửa rộng sao, liền cáo mượn oai hùm, kỳ thực trong xương vẫn là thứ nữ sợ hãi rụt rè, không có năng lực gì. Vừa nghĩ đến như thế, cũng không sợ hãi lắm, đứng đầu nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ là toàn tâm toàn ý hướng về phu nhân, vì phu nhân suy nghĩ a! Nô tỳ mỗi ngày dụng tâm hầu hạ phu nhân, chuyện khác là người bên ngoài đổ mắt nô tỳ, bố trí vu hãm nô tỳ, muốn ly gián phu nhân cùng di Cố.”

Đều nói đến cỡ này, cư nhiên cứng rắn cãi lại. Cố Văn Tinh hơi hơi nheo ánh mắt lại: nay nàng muốn thử xem Sắc Vi, nhìn một cái, nàng ta có thể cho chính mình sử dụng hay không. Nếu trong lòng nàng ta chỉ nhận thức Cố gia Diêm thị thành chủ tử, người đang có dị tâm như vậy quả quyết không thể giữ ở bên người. Vì Vu thị đang ở cố gia, không thể cùng phu nhân Cố gia xé rách da mặt, Cố Văn Tinh không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không nghĩ trừ bỏ Sắc Vi, nhưng nếu Sắc Vi lại không biết sống chết như vậy, vậy đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác).

Cố Văn Tinh không phải là tiểu thư khuê các bình thường, nàng là con gái tướng môn, khi còn bé từng cùng phụ huynh sống trong quân doanh, lại tập qua võ, tính cách kiên nghị, trong ngày thường tính tình mặc dù hiền hoà, nhưng nếu là khi hạ thủ ác độc, nàng không thua với nam nhi. Lúc này lòng nàng có suy nghĩ, nhìn về phía Sắc Vi, trong ánh mắt xẹt qua sát ý mãnh liệt.

Thúy Liên vẫn ở bên cạnh, đem về mặt tiểu thư nhà mình thu tại trong mắt, trong lòng nàng cả kinh, bị dọa cúi đầu, cũng không dám thở mạnh.

Cố Văn Tinh hít sâu một hơi, thu liễm sát khí cả người, nàng còn không có cách trở mặt cùng Cố gia, ít nhất hiện tại không thể cùng phu nhân Cố gia xé nát mặt, nếu không Vu thị sẽ sống không dễ chịu lắm.

“Tha đi ra ngoài, phạt trọng hai mươi cái.” Sắc mặt Cố Văn Tinh thản nhiên, nhìn cũng không nhìn Sắc Vi một cái.

Sắc Vi nhất thời mắt choáng váng, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại: phu nhân đây là muốn đánh bản tử nàng ta a! Sắc Vi không thể tin nhìn chăm chăm Cố Văn Tinh, Tứ tiểu thư tượng đất này, khi nào thì thay đổi tính tình, lại muốn đánh bản tử người khác?

Thúy Liên cũng tròn mắt há hốc mồm, mấy câu nói đó còn chưa nói xong, liền muốn đánh bằng roi?

“Thúy Liên, còn thất thần làm cái gì, lời nói của bản vương phi em không có nghe thấy sao? Dem tiện nhân này tha ra ngoài, phạt trọng hai mươi cái!” Cố Văn Tinh hí hóp mắt, đi đến trước mặt Sắc Vi, nắm cằm của nàng ta, gần từng chữ: “Ngươi nghe rõ cho bản vương phi, nay, ta không phải Tứ tiểu thư Cố gia, mà là vương phi của Bình Thân vương gia, chủ mẫu Khương gia. Ngươi bắt quả là một nha hoàn bên cạnh bản vương phi, ta muốn giết muốn đánh, chỉ một câu, cho dù đánh ngươi chết, dù sao lấy một cái chiếu cuốn vào, quăng ra bãi tha ma cho chó hoang. Ngươi cho là phu nhân Cố gia sẽ vì ngươi – một tiểu nha hoàn, cùng Bình Thân vương phi trở mặt sao? Ngươi cho ngươi là ai?”

Buổi nói chuyện với Cố Văn Tinh, hoàn toàn đánh nát một tia ảo tưởng cuối cùng của Sắc Vi. Nàng ta ngẩng đầu nhìn người trước mắt, rõ ràng cùng một khuôn mặt, nhưng vẻ mặt cũng hoàn toàn bất đồng. Cố Văn Tinh không che giấu sát ý trong mắt, nàng làm cho người có dị tâm này biết, nghĩ đến hại nàng – Bình Thân vương phi, vậy trước suy nghĩ phân lượng của chính mình, nhìn một cái chính mình có thể chịu được bao nhiêu bản tử!

Sắc Vi biết sợ hãi, kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ. Nhưng Cố Văn Tinh làm sao tha nàng ta, kêu gia đình đem nàng ta cột vào ghế dài, nâng đến trong viện, lại sai Thúy Liên kêu tất cả nô tỳ bà tử trong viện đi ra nhìn, còn kêu bốn cô nương Cẩm Kỳ Thư Họa ở một bên nhìn.

Hai gia đình cường tráng, một người một cái bản tử đánh Sắc Vi khóc kêu tận trời, phân nước tiểu đều chảy ra. Thúy Liên ở một bên chỉ vào Sắc Vi nói: “Tiện tỳ này, cư nhiên dám chống đối phu nhân! Làm gì còn quy củ! Tiện nhân như vậy, chính là đánh chết, cũng do nàng ta xứng đáng!”

Hai mươi bản tử đánh xong, Sắc Vi đã hôn mê bất tỉnh, bị người nâng trở về phòng.

Đám nha hoàn bà tử, cùng bốn cô nương Cẩm Kỳ Thư Họa, đều mở hôi lạnh ẩm ướt hết vạt áo, Sắc Vi là nha hoàn hồi môn Cố Văn Tinh mang đến, còn một lời không hợp liền tha đi ra ngoài đánh gần chết khiếp, nếu chính mình nói không chừng trực tiếp liền loạn côn đánh chết. Vị tân phu nhân này, nhìn cười tủm tỉm như người hiền lành, không nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn như thế, trong lòng mỗi người đều co rút thật chặt.

Bốn cô nương Cẩm Kỳ Thư Họa đó lại cảm thấy đáy lòng phát lạnh, phu nhân đánh nha hoàn, kêu các nàng đến xem, rõ ràng chính là có ý giết gà dọa khỉ, kêu các nàng nhìn một cái, nhận rõ chủ tử của mình là ai, chớ để làm ra chuyện không nên liền đánh mất mạng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lại mặt thể diện

Đợi cho thời điểm Khương thái phó hạ triều hồi viện, nhìn đến chính là cảnh tượng như vậy: nha đầu, bà tử đồng loạt quỳ ở trong sân, cảm như hén, vài gia đình quét tước ô vật tại giữa sân, Cố Văn Tĩnh ngồi trên ghế trúc ở hành lang, thần nhiên nhìn một sân đầy người.

“Tiểu thư, cô gia đã trở lại.” Thúy Liên nhỏ giọng nhắc nhở.

Trên mặt Cố Văn Tĩnh mang theo nụ cười thần nhiên, nàng muốn làm cho Khương Hằng nhìn thấy một màn này, biết nàng đánh nha hoàn. Trước kia không phải mới nói chính mình đường đường là vương phi của Bình Thân vương hán sao, không chấp nhận được người khác khi dễ, chịu không nổi ủy khuất, nay nàng cho hán xem chuyện này, xem coi phu quân này là người bẻm mép nói dễ nghe, hay thật sự giống như lời hán nói, sẽ cho nàng – Bình Thân vương phi thể diện.

Khương Hằng đi vào sân, phía sau đi theo hai đại nha hoàn Bích Viện Bích La, tiến sân nhìn lướt qua, mày liền nhíu lại.

“Đã trở lại.” Cố Văn Tĩnh đứng dậy, đứng tại hành lang, cũng không tới đón chào, chính là nhìn Khương Hằng nhàn mày lại, thần nhiên cười.

Khương thái phó gật gù đầu, đi tới nhẹ nhàng cầm tay Cố Văn Tĩnh, động tác đó cực kỳ tự nhiên, nhìn tiểu thê tử của mình, nói: “Đây có chuyện gì, sao nha đầu bà tử quỳ ở trong sân?”

Cố Văn Tĩnh cầm tay Khương Hằng, cười nói: “Chỉ là phạt nha hoàn không nghe lời, kêu bọn họ đi ra nhìn một cái thôi.”

Khương Hằng nhìn lướt qua đám vú già quỳ xuống đất, thấy các bà sợ tới mức mặt xám như tro tàn, lại thấy được ô vật trong viện, biết mới vừa rồi trong viện này nhất định là đổ máu.

Khương Hằng cúi đầu, nhìn tiểu thê tử của mình: nàng cười xòa lúm đồng tiền thần nhiên, tướng mạo nhìn rất hiền lành, thậm chí có chút sợ hãi, nhưng trong đôi mắt lại hàm chứa một tia kiên nghị.

Khương Hằng nhìn thần sắc của nàng, lại nhìn ánh mắt sợ hãi của bà tử, nha hoàn, trong lòng sinh ra một tia vui mừng: vốn đang lo lắng tính tình nàng rất yếu đuối, bị người khi dễ, nay xem ra sẽ không xảy ra. Nếu không có chút thủ đoạn uy nghi sao có thể làm vương phi của Bình Thân vương hán đây?

Cố Văn Tĩnh thấy Khương Hằng không nói lời nào, nhìn mắt của hán, tiếp tục cười nói: “Nếu lão gia nhìn nhiều người phiền lòng, liền kêu các nàng đều tan đi.”

Khương Hằng cũng nhìn nàng, bắt giữ đến một tia giao hoạt trong đáy mắt nàng, hán biết nàng đang thử thái độ của mình. Khương Hằng là người ra sao chứ, một thế hệ quyền thần trên triều đình mây mưa thất thường, nếu ngay cả điểm ấy đều không nhìn thấu thì đã sớm chết trăm lần. Hán xoay người, mặt lạnh đào qua đám vú già kia, rồi sau đó ôn nhu nói với Cố Văn Tĩnh: “Cứ dựa theo phu nhân nói mà làm, kêu các nàng đều quỳ đi, lần sau lại xảy ra việc này, đánh chết cho thanh tịnh, Khương gia ta dung không nổi súc sinh nô đại khi chủ.”

Ý cười khoe miệng Cố Văn Tĩnh càng sâu, ngay cả mặt mày đều cười, nàng gật đầu cười nói: “Hiểu được.”

Sau khi Khương thái phó trở về, bọn hạ nhân thu thập thu xếp, hai người ra trước phủ đi Cố phủ. Cố Văn Tĩnh nhìn thấy một hàng gia đình dài nâng lễ vật, trong lòng lại âm áp: phu quân đây là muốn giữ thể diện cho mình tại nhà mẹ đẻ sao?

Đến Cố phủ, Cố lão gia cùng Cố phu nhân Diêm thị đã sớm chờ ở nhà, chờ cô gia quý không thể nói này mang theo tiểu thư lại mặt.

Khi cỗ kiệu Khương gia đặt xuống đất, Khương thái phó ra khỏi cỗ kiệu đầu tiên, Cố lão gia vừa thấy hán, vội vàng cung kính chấp tay hành lễ, tại trước mặt thái phó đương triều không dám ý vào thân phận nhạc phụ của ông ta mà sĩ diện.

Trên mặt Diêm thị cười như nở hoa, mang theo hai nhi tử Cố Nghiêu Cố Kỳ, trong lòng tính toán đem hai nhi tử dẫn tới trước mặt Khương thái phó, trên con đường làm quan tương lai chỉ cần Khương thái phó nói một câu, dẫn dắt một phen, liền thắng người bên ngoài cố gắng luôn cúi ba mươi năm.

Diêm thị đang muốn mở miệng giới thiệu hai nhi tử của mình, Khương thái phó xoay người tự mình nhắc mình kiệu lên, nắm tay Cố Văn Tĩnh đỡ nàng ra kiệu, rồi sau đó hai người bị mọi người vây quanh vào trong phủ, dọc theo đường đi Khương thái phó đều nắm tay Cố Văn Tĩnh, hai người sóng vai mà đi, nhìn trai tài gái sắc, thập phần ân ái xứng đôi.

Vào phòng, mọi người ngồi xuống, hàn huyên một thời gian, Diêm thị nháy mắt với hai nhi tử, cười tùm tùm nói với Khương thái phó: “Ta tuy rằng là một phụ nhân, nhưng vẫn nghe nói học vấn cô gia là siêu phẩm. Hiếm khi cô gia đến nhà một chuyến, hai nhi tử không nên thân này của ta cả ngày nói với ta là ngưỡng mộ cô gia, nếu có thể được cô gia chỉ điểm một hai, đó thật sự là hơn đọc sách mười năm.”

Hai người Cố Nghiêu Cố Kỳ đứng dậy đi về phía trước chào. Tâm tư ấy của Diêm thị, Khương thái phó như thế nào nhìn không ra chứ, cho nên hán cũng không vội mà đáp ứng, cười cùng bọn hán hàn huyên vài câu, nói: “Lúc trước ta đáp ứng tỷ tỷ các ngươi muốn bồi nàng ở trong sân đi dạo, ta phải hỏi hỏi ý nàng trước.” Rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Cố Văn Tĩnh, nói: “Văn Tĩnh, nàng không phải nói muốn đi dạo trong viện sao, nàng thấy sao?”

Khương thái phó tuy rằng hỏi chuyện dạo vườn, nhưng các vị đang ngồi đều nghe ra ý trong lời nói của hán, rõ ràng đang nói cho người Cố gia: việc này hoàn toàn xem tâm tình Cố Văn Tĩnh, nàng nói dẫn ta liền dẫn, nếu nàng không cam lòng, vậy các ngươi cầu xin như thế nào cầu cũng không được.

Diêm thị vừa nghe lời này, ánh mắt nhìn Cố Văn Tĩnh lập tức nóng bỏng rất nhiều —— không nghĩ tới tiểu thư thứ nữ không đáng chú ý lắm này, lại vẫn

có vài phần bản sự, mới qua cửa ba ngày, có thể làm cho Bình Thân vương đối với nàng nói gì nghe nấy.

Diêm thị cầm tay Cố Văn Tĩnh, thân thiết nói: “Văn Tĩnh a, mẹ con ta đã lâu không nói chuyện, ta làm mẫu thân rất nhớ thương con. Không bằng ta cùng con đi dạo trong viện, để nam nhân bọn họ tại đây nói chuyện?”

Ý cười trên mặt Cố Văn Tĩnh càng tăng lên, nàng không tiếp lời, mà là cầm tay Diêm thị nói: “Mẫu thân, nữ nhi thực sự là nhớ mẫu thân. Sao con không thấy Vưu di nương?”

Diêm thị vội vàng cười nói: “À, xem ta đều bận nên hồ đồ, quá cao hứng, nhưng lại đem việc này quên mất. Hương Thanh, đi kêu Vưu di nương mời đến.”

Hương Thanh lên tiếng, vội vàng đi ra ngoài, nha đầu kia rất có mặt mũi, trong ngày thường rất vô lễ với Vưu di nương, nay thấy nữ nhi Vưu di nương thành Bình Thân vương phi, lại được Vương gia sủng ái như vậy, thấy Vưu di nương thân như thấy mẹ ruột.

Vưu di nương theo Hương Thanh vào phòng, nhìn thấy nữ nhi mấy ngày không thấy, nước mắt lập tức ngay tại trong hốc mắt đảo quanh.

Cố Văn Tĩnh nhanh chóng đi tới, giữ chặt tay Vưu thị, nhìn Vưu thị mặt phiếm hồng quang, ăn mặc thể diện, cũng yên lòng, xem ra Diêm thị coi như biết nặng nhẹ, cũng không có cay nghiệt với Vưu thị. Cố phu nhân Diêm thị cười tủm tỉm một tay cầm tay Cố Văn Tĩnh, một tay cầm tay Vưu thị, cười nói: “Văn Tĩnh a, không bằng chúng ta đi dạo trong viện, nói chút chuyện đi?”

Lúc này Cố Văn Tĩnh mới gạt đầu, nói với Khương thái phó: “Nam nhân các ngài nói chuyện chúng ta cũng không sáo vào, ta cùng với mẫu thân các nàng đi ra ngoài đi dạo, trò chuyện.”

Khương thái phó nói: “Đi sớm về sớm, cẩn thận bị trúng gió.” Rồi sau đó lại cầm lấy áo choàng trong tay gã sai vặt, tự mình phủ lên cho Cố Văn Tĩnh. Diêm thị nói với hai nữ tử: “Phải cố gắng học hỏi bản sự của tỷ phu các con, đừng có phụ tâm ý tỷ tỷ các con.”

Cố Nghiêu Cố Kỳ gạt đầu nói: “Vâng, mẫu thân, nữ tử hiểu.” Lại hành lễ với Cố Văn Tĩnh nói: “Tứ tỷ đi thông thả.”

Được Cố Văn Tĩnh đáp ứng, Diêm thị yên tâm rất nhiều, có thể được Bình Thân vương coi trọng, thì con đường làm quan của hai nữ tử bà ta không lo. Cố Văn Tĩnh biết Diêm thị tính toán nhỏ nhặt, nàng cũng vui vẻ biết thời biết thế, huynh đệ nhà mẹ đẻ nàng có tiền đồ, tương lai cũng có thể cho nàng chỗ dựa, dù sao Cố gia là mẫu gia của nàng. Nàng mặc dù xuất giá, nhưng Cố gia vinh nhục vẫn quan hệ tới thể diện của nàng như trước. Chuyện của Cố Nghiêu Cố Kỳ, đối với Khương thái phó mà nói bất quá chỉ là nhấc tay chi lao, cũng không phí tâm tư gì, chuyện mượn hoa hiến Phật như thế, Cố Văn Tĩnh đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Ba người đi dạo một hồi ở sân, tìm một lương đình nghỉ chân, Cố Văn Tĩnh cười yếu ớt nhìn Diêm thị đường làm quan rộng mở đầy mặt, ra vẻ lo lắng nói: “Cũng không biết phu quân có hài lòng với học vấn của hai đệ đệ hay không, chờ hồi vương phủ, con sẽ hỏi một chút... Con nghe nói mẫu thân có cháu gái bà con xa, tên là Sắc Vi, mẫu thân kêu nàng theo gã, con đứng là không biết đâu.”

Diêm thị vừa nghe nửa câu đầu, biết Cố Văn Tĩnh đem chuyện hai đệ đệ đặt ở trong lòng, đang rất vui vẻ, liền nghe thấy được nửa câu sau, Diêm thị cười hắc hắc, có chút chột dạ, dù sao vron tay tới trong phòng cô gia là chuyện không hay ho gì, bất quá bà ta ý vào thân phận mẹ cả của mình, nữ nhi này tính tình mềm mại dễ dẫn dụ, nay lại có Vưu thị ở trong tay, mới không kiêng nể ginhư vậy.

“Sáng sớm hôm nay, nữ nhi mới đánh nha đầu đó hai mươi bản từ, mẫu thân sẽ không trách tội chứ?” Cố Văn Tĩnh chớp chớp ánh mắt hỏi, chuyện nàng đánh bản từ Sắc Vi sớm hay muộn sẽ rơi vào trong lỗ tai Diêm thị, khi đó sự tình còn không biết sẽ bị bố trí thành bộ dáng gì nữa. So với đề cho Sắc Vi chính mình đến cáo trạng, không bằng từ chính nàng nói ra.

“Này... Sắc Vi nha đầu kia là như thế nào đắc tội con, nhưng lại bị đánh bản từ?” Diêm thị giật mình nói. Trong ấn tượng của bà ta, Cố Văn Tĩnh là đứa nhu nhược, thờ mệnh cũng không dám, chẳng lẽ là bị người nào ở Khương gia xúi giục nên thay đổi tính tình?

Cố Văn Tĩnh thân nhiên cười nói: “Cũng không phải đại sự gì, chính là nàng cô nàng này không biết tốt xấu, va chạm Vương gia. Mẫu thân, con thì dễ nói chuyện, chống đối con không có gì, nhưng nếu là chọc giận Vương gia, làm cho Vương gia nghĩ đến nữ tử nữ nhi Cố gia chúng ta đều không có quy củ, liên lụy đến hai đệ đệ có thành kiến, thì nguy rồi.”

Diêm thị vừa nghe, vội hỏi: “Tiểu chân đáng chết đó, nhưng lại không biết tốt xấu như vậy, nên đánh! Nên đánh!”

Cố Văn Tĩnh lại cố tình khó xử nhanh chóng nói: “Con coi bộ đáng nha đầu Sắc Vi kia khá xinh, vốn định đưa đến trong phòng đại công tử làm nha hoàn, ai biết nó lại không có mắt, thật sự là cô phụ nỗi khổ tâm của nữ nhi.”

Diêm thị cau mày, nữ nhi này của bà ta khi nào thì học được tự chủ trượng? Diêm thị có chút không hồn giận, nói: “Văn Tĩnh, mẫu thân đem Sắc Vi đưa đi, cũng là nghĩ giúp đỡ con, sợ con một người không ai dựa vào, bị người khi dễ. Nam nhân á, tóm lại là muốn nạp thiếp, cùng với tiện nghi người bên ngoài, không bằng phóng người một nhà tại bên người, cũng dễ dẫn dụ. Hơn nữa nếu là Sắc Vi có thể sinh hạ nhất nhi bán nữ, con hãy thu đến trong phòng chính mình dưỡng, dù sao không ai chê nhiều con, nhiều đứa nhỏ tương lai cũng là nhiều người hiếu thuận con a.”

Cố Văn Tĩnh dừng một chút, niết vào đóa hoa trên làn váy, nhìn Diêm thị, nhẹ nhàng nói: “Khương gia đã có ba nữ tử, hai thứ nữ... Nhưng là còn chưa có tôn bối...”

Diêm thị cũng không phải đồ ngốc, nghe Cố Văn Tĩnh vừa nói như vậy, ánh mắt nhất thời sáng như tuyết: Khương thái phó đã có ba nữ tử trưởng thân phận tôn quý, thế lực ngoại tổ gia của từng nữ tử trưởng đều rất lớn, cho dù nha đầu Sắc Vi đó có thể sinh nữ tử, bất quá là con vợ kế do nha đầu thông

phòng sinh, nhất định không được coi trọng. Nhưng là ba nhi tử Khương thái phó chưa lập gia đình, chỉ có con lớn nhất – Khương Viêm Châu mới đính thân, nếu Sắc Vi vào trong phòng đại công tử, lại sinh nhi tử trước khi nàng dâu gả vào cửa, cho dù là con vợ kế, cũng là trưởng tôn Khương gia mà, lại có tổ mẫu Cố Văn Tình này giúp đỡ, phần lượng cùng một con vợ kế nhỏ nhỏ tự nhiên không thể so sánh nổi. Hơn nữa, Khương Viêm Châu cũng là người tiền đồ vô lượng, nếu Sắc Vi ghé vào lỗ tai hần thối gió bên gối, tương lai trên con đường làm quan, cũng là trợ lực vô cùng tốt cho Cố Nghiêu Cố Kỳ!

Vừa nghĩ tới hai nhi tử được phụ tử Khương thị bảo hộ, tâm tình Diêm thị lại vui lên, nhanh chóng cầm tay Cố Văn Tình nói: “Vẫn là nữ nhi lo lắng chu đáo, là ánh mắt mẫu thân thiên cận.”

Cố Văn Tình nắm tay Diêm thị, cười tủm tỉm nói: “Mẫu thân nói cái gì vậy, chúng ta không phải lo lắng vì Cố gia sao. Con là nữ nhi Cố gia, hai đệ đệ tương lai có đại tiền đồ, con làm tỷ tỷ cũng được hưởng kế hào quang phải không? Chỉ tiếc nha đầu Sắc Vi đó, rất ngu ngốc, uống phí con một phen khổ tâm, ai...”

“Đừng vậy, đồ không nên thân đó, ai...” Diêm thị hận nghiêng răng, trong lòng tính toán lần sau Sắc Vi hỏi phủ, nhất định phải cẩn thận đem nàng ta thu thập một phen mới giải hận.

Dùng ngọc thiện xong, lại cùng phụ thân mẫu thân nói chuyện, vợ chồng Khương thị khởi hành hồi phủ.

Ngồi ở bên trong kiệu, Cố Văn Tình nhìn vị phu quân của mình, trong lòng một vạn lần thư sướng. Lần lại mặt này, hần cho mình thể diện rất lớn, làm Cố gia cao thấp không dám chậm trễ chính mình, tương lai cuộc sống của Vu ru thị, nàng cũng yên tâm.

Khương Hằng nhìn Cố Văn Tình một bộ dáng có chút suy nghĩ rồi nhìn chính mình, cười khẽ điểm mũi của nàng, nói: “Hôm nay vị phu biểu hiện, phu nhân có vừa lòng không?”

Cố Văn Tình cười vuốt ve tay hần, nói: “Rất vừa lòng.”

Khương Hằng bắt được tay nàng, trong mắt thêm vài phần bốn cột, nói: “Vị phu nhân muốn lấy gì báo đáp?”

Cố Văn Tình híp mắt rung đùi đắc ý, chế nhạo nói: “Không bằng lấy thân báo đáp?”

Ánh mắt Khương Hằng nhất thời nổi lửa, cắn một ngụm vào vành tai Cố Văn Tình, nói: “Chuẩn! Vậy đêm nay phu nhân cần phải cố gắng hầu hạ...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đoạt quyền quản gia

Thu thập xong Sắc Vi, bận xong chuyện lại mặt, Cố Văn Tình cuối cùng có thể ra tay quản chuyện đại công tử Khương Viêm Châu.

Hôm qua thừa dịp phụ thân cùng Cố Văn Tình lại mặt không ở nhà, vị công tử Chu gia kia lại làm khách trong phòng đại công tử. Mới sáng tinh mơ, Khương Viêm Châu cùng Chu Quyết hai người đang dùng đồ ăn sáng, liền nhìn thấy ngoài cửa tiến đến một cô nương cười tủm tỉm, phúc thân với hai người nói: “Đại công tử, Chu công tử, phu nhân chúng ta thỉnh hai vị đi lương đình trong hoa viên dùng đồ ăn sáng.”

Khương Viêm Châu nhìn thấy nha hoàn đó đúng là đại nha hoàn Thúy Liên trong phòng Cố Văn Tình, trong lòng lộ bộ một tiếng, hần vốn là muốn thừa dịp phụ thân vào triều sớm, đem Quyết ca tổng xuất ra phủ, sao dự đoán được mới sáng tinh mơ như vậy, vị tân kế mẫu này liền phái người đến chặn cửa.

Chu Quyết coi như trấn định, hần vụng trộm ở dưới bàn cầm tay Khương Viêm Châu, cho hần một cái ánh mắt trấn an: dù sao trốn không xong, không bằng đi nhìn một cái, tóm lại đệ là trưởng tử đứng đắn, vị tân kế mẫu kia sẽ không làm khó đệ.

Thúy Liên nhìn sắc mặt hai vị, cười càng ngọt, hướng Chu Quyết nói: “Lão gia vào triều rồi, qua buổi trưa mới có thể trở về. Chu công tử người tới là khách, phu nhân còn nhắc tới không có cẩn thận chiêu đãi công tử, thực là chậm trễ công tử.”

Nghe thấy phụ thân nhất thời nửa ngày cũng chưa về, sắc mặt Khương Viêm Châu tốt hơn rất nhiều, cười nói với Thúy Liên: “Làm phiền mẫu thân lo lắng, chúng ta sẽ đi ngay.”

Thúy Liên dẫn hai vị đi hoa viên, Cố Văn Tình ở trong lương đình chờ đợi một mình, nàng đã sớm sai người chuẩn bị đồ ăn tinh xảo, tràn đầy một bàn, rồi sau đó cho mọi người lui ra, một mình chờ.

Khương Viêm Châu cùng Chu Quyết nhìn thấy tư thế này, da đầu không khỏi run lên: vị tân phu nhân này một mình tiếp khách, chắc là sẽ có chuyện nói với hai người bọn họ, còn là nói cái gì, trong lòng hai người đều biết rõ ràng, đơn giản là về quan hệ linh tinh của hai người bọn họ, ngày xưa Khương thái phó không có cách nào mở miệng nói, nói vậy hôm nay sẽ do phu nhân nói.

Hai vị vào lương đình, trước tiên hành lễ, Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm nói: “Còn đứng làm cái gì, mau ngồi xuống.”

Khương Viêm Châu, Chu Quyết cùng ngồi xuống, hai người liếc nhau, giữa mi tâm không dấu được thần sắc khản trương.

Cố Văn Tĩnh làm như không thấy giữa mi tâm của bọn họ vô cùng lo lắng, rất nhân nhả gấp một khối điểm tâm đặt vào miệng, cười nói: “Đây là ta gọi phòng bếp nhỏ làm riêng, các cậu nếm thử xem.”

Hai người cầm lấy chiếc đũa, đều gấp một khối đặt vào miệng.

Bữa ăn sáng này, Cố Văn Tĩnh ăn rất ngon miệng, hai vị Khương, Chu lại nhạt như nước ốc, vừa ăn vừa lo lắng đề phòng. Nhưng trong khi ăn Cố Văn Tĩnh cái gì cũng chưa nói, chính là cùng hai người tán gẫu việc nhà, càng làm cho nội tâm hai người lo sợ bất an.

Dùng xong đồ ăn sáng, mệnh Thúy Liên dọn chén trên bàn, bưng trà lên. Cố Văn Tĩnh cầm một quyển sách đặt ở bên cạnh, mở ra, cười nói: “Ta nghe nói OJ4vị học văn đều rất tốt, ta đã đọc sách nhiều ngày, nhìn đến một ít chỗ không hiểu rõ lắm. Ta lại ngượng ngùng mang vấn đề đến hỏi lão gia, vừa vặn hôm nay mời các cậu lại đây thỉnh giáo một phen.”

Khương Viêm Châu cùng Chu Quyết liếc nhau: tìm chúng ta đến là vì thỉnh giáo học vấn? Quý cũng không tin.

Khương Viêm Châu nói: “Không biết mẫu thân đọc sách gì?”

Cố Văn Tĩnh giở giở sách trong tay lên, cười nói: “Đang đọc “chiến quốc sách”, bên trong có vài chỗ khó hiểu, ta coi không hiểu rõ lắm, còn muốn thỉnh giáo hai vị nói một chút cho ta.”

“A? Mẫu thân nhưng lại đọc “chiến quốc sách”?” Ánh mắt Khương Viêm Châu sáng lên, hần vốn tưởng rằng là “nữ giới” linh tinh gì chứ, hoặc là bản thoại phổ phương truyền lưu gì đó, không nghĩ ra vị kẻ mẫu này lại đang đọc bản sử học nổi tiếng này.

Cố Văn Tĩnh cười cười, thân nhiên nói: “Đơn giản là ngày ngày buồn chán thôi.”

Cố Văn Tĩnh đem sách mở ra, đặt ở trước mặt hai vị công tử. Hai người bọn họ cảm lên vừa thấy, trang này đúng là “Xúc Long khuyên Triệu thái hậu” trong “chiến quốc sách”.

Cố Văn Tĩnh nói: “Chính là trang này, thỉnh Viêm Châu giải thích cho mẫu thân một chút.”

Học vấn của Khương Viêm Châu trong đám công tử cùng thế hệ ở kinh thành là số một số hai, chuyện “Xúc Long khuyên Triệu thái hậu” này đã sớm bị hần đọc thuộc lòng, hần ngay cả sách vở đều không cần xem, trực tiếp đem thông thiên dịch thành bạch thoại (lối hành văn với cách dùng từ gần với văn nói), giảng giải thông suốt cho Cố Văn Tĩnh.

Khương Viêm Châu nói xong, Cố Văn Tĩnh bưng tinh đại ngọc nói: “Thì ra là ý tứ như vậy.” Rồi sau đó lại hỏi Khương Viêm Châu, “Con coi trong trang này, con thích nhất câu nào?”

Khương Viêm Châu nói: “Nhi tử thích nhất câu ‘nhân chủ chi tử dã, cốt nhục chi thân dã, do bất năng thị vô công chi tôn, vô lao chi phụ, dĩ thủ kim ngọc chi trọng dã, nhi hưởng nhân thần hồ.’ kia, ý tứ là ‘Con cái của Quốc quân, chính là thân cốt nhục của quốc quân, còn không bằng dựa vào vô công tôn vị, không đụng tới bổng lộc để bảo vệ cho bảo khí vàng ngọc, hưởng chi là thần tử chứ!’. Khương gia chúng ta trăm năm vọng tộc, phụ thân lại ở địa vị cao, nhi tử thời khắc nhớ kỹ không thể vì xuất thân mà kiêu ngạo, muốn chính mình tạo thành một phen sự nghiệp.”

Cố Văn Tĩnh lại hỏi Chu Quyết: “Viêm Châu quả nhiên rất có chí khí. Vậy Chu công tử thích nhất câu nào?”

Chu Quyết nhìn Khương Viêm Châu liếc mắt một cái, cười ôn nhuận, nói: “Vừa khéo, ta giống như Viêm Châu.”

Cố Văn Tĩnh cầm lấy sách, dùng ngón tay miết một chỗ trong sách, cười bí hiểm, nói: “Ta chỉ là nữ tặc, không hiểu chút đạo lý lớn, nhưng ta thích nhất câu này.”

Hai vị công tử Khương, Chu nhìn theo tay nàng chỉ, nàng chỉ là câu “Cha mẹ yêu con, tặc lâm vào nghĩ kế sâu xa”.

Cố Văn Tĩnh cười nhấp ngụm trà nói: “Cha mẹ yêu con, tặc lâm vào nghĩ kế sâu xa, Triệu thái hậu cung chiêu Trường An quân, mặc dù không bỏ được, nhưng cuối cùng vẫn đưa Trường An quân đi Tề quốc làm con tin, để cho Trường An quân lập công cho Triệu quốc, làm cho sau khi mình trăm tuổi, Trường An quân có thể ở Triệu quốc sống yên ổn.”

Khương Viêm Châu hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Cố Văn Tĩnh. Hần đã có thể nghĩ ra kế tiếp vị tân kế mẫu này muốn nói gì, đơn giản chính là cha mẹ đều muốn tốt cho hần, làm cho hần cắt đứt quan hệ cùng Quyết ca, loại lời nói này hần nghe được vô số lần, lỗi tai đều đóng thành kén.

Cố Văn Tĩnh cũng nhìn hần liếc mắt một cái, trong mắt xẹt qua một tia giao hoạt, rồi sau đó nhìn Chu Quyết nói: “Ta nghĩ không riêng gì cha mẹ yêu từ nữ, sẽ vì từ nữ tính sâu xa, trong chuyện bằng hữu, cũng là như thế phải không?”

Chu Quyết chống lại ánh mắt mát lạnh của Cố Văn Tĩnh, bỗng nhiên cảm thấy cả người chấn động, giật mình một cái làm cho da đầu hần giống như nổ tung run lên, sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó xem. Sắc mặt Khương Viêm Châu cũng trở nên trắng bệch.

Cố Văn Tĩnh nâng chung trà lên, uống ngụm trà nhuận nhuận cổ họng, Thúy Liên rất có ánh mắt lui xuống, chỉ để lại ba người trong lương đình.

“Ta biết quan hệ hai vị khó thể so với tầm thường.” Cố Văn Tĩnh không chút nào che giấu nói ra: “Nhân sinh khó được một tri kỷ, các cậu thân cận như vậy, ta không ngăn cản.”

Khương Viêm Châu khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn Cố Văn Tĩnh: nàng ấy nhưng lại nói nàng ấy không ngăn cản? Nàng ấy không phải đến đánh bồng uyên ưong sao?

“Chỉ là hai vị đều không còn nhỏ tuổi, có chút đạo lý nên hiểu được. Thánh thượng chúng ta kiêng kị nhất chuyện như vậy, nếu truyền ra ngoài, sẽ hoen ố thanh danh hai vị.” Cố Văn Tĩnh thẳng thắn: “Hai vị đều là người tâm cao khí ngạo, đều có tâm tư tương lai kiến công lập nghiệp, nhưng nếu là bởi vậy mà thành gánh nặng liên lụy lẫn nhau, các cậu nhàn tâm như thế sao?”

Khương Viêm Châu nhìn Cố Văn Tĩnh, lại nhìn Chu Quyết, hai vị công tử gục đầu xuống, trong mắt đều hiện ra thần sắc trầm tư. Hai người bọn họ từ nhỏ liền quen biết, cùng đọc sách tại thư viện, lại như thế nào không biết đối phương hùng tâm tráng chí? Ai không nghĩ ra nhập tướng, phong vương phong hầu?

Cố Văn Tĩnh thấy bọn họ nghe lọt tai, lại tiếp tục nói: “Ta cũng không ngăn đón các cậu giao hảo, nhưng trên mặt mũi các cậu phải làm tốt cho ta, chứ làm cho người ta bắt nhược điểm, hồng luôn con đường làm quan của các cậu. Viêm Châu có hôn ước trong người, đó lại là thiên gia ban thưởng! Quyết công tử cũng sẽ cưới vợ sinh con, quan hệ các cậu thâm hậu, tương lai tại con đường làm quan cũng có thể đỡ giúp cho nhau. Như thế, hai người trợ lực lẫn nhau, tổng còn hơn liên lụy lẫn nhau. Cùng với việc này, ta cũng không bắt buộc, nếu là hai vị còn kiên trì, vậy ta hôm nay nói đều nói vô ích.”

Chu Quyết thờ dài, nhìn Khương Viêm Châu, nói: “Châu đệ, nên trách huynh quá mức ích kỷ... đệ, đệ nạp thiếp đi...” Lại đứng dậy, cung kính cúi đầu với Cố Văn Tĩnh nói: “Đa tạ Vương phi dạy bảo, được Vương phi nói chuyện, còn hơn Chu Quyết đọc sách mười năm! Là ta suy nghĩ không chu toàn, chỉ lo niềm vui của chính mình, lại quên đại cục. Hôm nay may có Vương phi chỉ điểm, mới miễn không xảy ra sai lầm lớn.” Sau đó nói với Khương Viêm Châu: “Châu đệ, Vương phi là người thiện tâm nhân, đệ trăm ngàn nên hiểu thuận nàng, nghe lời của nàng.”

Cố Văn Tĩnh nhìn Chu Quyết, là đứa nhỏ có hiểu biết, cũng liền yên lòng. Khương Viêm Châu cúi đầu, tay nắm lại gút gao, sắc mặt thống khổ, qua nửa ngày mới ngẩng đầu, nhìn Chu Quyết nói: “Quyết ca, cũng do đệ... Phụ thân huynh nên đánh thân cho huynh, đệ không nên làm ảm ỉ với huynh, làm hại huynh cùng phụ thân huynh tranh chấp, làm cho ông ấy bệnh nặng một hồi. Huynh... huynh cưới vợ đi...”

Cố Văn Tĩnh thờ dài, nàng xem ra hai vị này vẫn tình chân ý thiết với nhau. Sự tình đến vậy cũng tính là làm xong rồi, nàng lặng lẽ đứng dậy rời đi, lưu lại hai vị công tử ở trong lương đình ôm đầu khóc rống.

Thụy Liên chờ ở rất xa, nhìn thấy Cố Văn Tĩnh một mình đi ra, nhanh chóng chào đón hỏi: “Tiểu thư, hai vị công tử đâu?”

Cố Văn Tĩnh lắc đầu, thấp giọng nói: “Chớ có hỏi nhiều như vậy, em thủ tại đây, đừng để cho bất luận kẻ nào tới gần lương đình.”

Qua buổi trưa, Khương Hằng hạ triều trở về thư phòng, Khương Viêm Châu một mình đi thư phòng, hai cha con trong thư phòng nói chuyện một hồi, thẳng đến bữa tối mới từng người tán đi. Khương Hằng trở về phòng của Cố Văn Tĩnh, tâm tình vô cùng tốt, tiến vào phòng liền cầm tay Cố Văn Tĩnh nói: “Viêm Châu tới tìm ta, nói trong phòng nó nên thêm vài nha hoàn. Văn Tĩnh, nàng cùng nó nói gì vậy? Nó đã thông suốt.”

Khương Viêm Châu này là vấn đề nan giải, Khương Hằng đau đầu hồi lâu, nhưng lại bị tiểu thê tử thoải mái hóa giải, nhi tử của mình cư nhiên chủ động chạy tới nói muốn nha hoàn, chuyện này quả thực làm cho Khương thái phó mừng rỡ.

“Đây là bí mật, không thể nói cho chàng nghe.” Cố Văn Tĩnh làm ra vẻ thần bí.

Tâm tình Khương Hằng vô cùng tốt, cười ha ha, vợ chồng hai người cùng dùng bữa tối, rồi sau đó Cố Văn Tĩnh đem bốn nha hoàn Cẩm Kỳ Thư Họa kêu vào trong nhà, ân uy cũng làm một phen, rồi sau đó liền phái bốn người các nàng đi trong phòng đại công tử làm nha hoàn bên người.

Theo nha hoàn trong phòng đại công tử hồi báo, vào lúc ban đêm Họa nhi ngủ trong phòng đại công tử, phá thân mình. Rồi sau đó Khương Viêm Châu làm như ném được ngon ngọt một phen, càng ngày càng biết đến chỗ tốt của nữ nhân, thường xuyên ngủ với vài vị cô nương. Khương Hằng nghe xong, một lòng cuối cùng thả xuống: nhi tử rất cục gần nữ sắc!

Đương nhiên, phiên công lao này tất cả đều tính ở trên đầu Cố Văn Tĩnh.

Rồi sau đó hơn một tháng, Cố Văn Tĩnh mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ, đánh quyền xem sách, rất nhàn nhã tự tại. Hạnh Hoa mỗi ngày mang nước canh nạp liệu cũng đều đưa đến trong phòng Cố Văn Tĩnh, nhưng đều bị Thụy Liên hắt vào trong chậu hoa.

Thụy Liên cùng mẫu thân Tôn bà tử thì lặng lẽ hỏi thăm chuyện trong phủ lúc trước Cố Văn Tĩnh giao cho. Bà tử lắm mồm, dễ dàng truyền lời nhất, mẹ con Thụy Liên tìm hiểu hơn một tháng, liền thăm dò xong chuyện lui tới của người trong phủ, viết thành tập nộ cho Cố Văn Tĩnh.

Từ ngày Cố Văn Tĩnh phạt trọng Sắc Vi xong, Tiền thị mới đầu còn lo sợ đoán rằng, chẳng lẽ chính tân đại tẩu vẫn là một người lợi hại, mắt mình bị mờ, nghĩ rằng nàng là đứa nhu nhược? Nhưng sau đó Cố Văn Tĩnh hoàn toàn buông tay mặc kệ, tựa hồ không có để ý chuyện trong phủ, mỗi ngày nhàn nhã tự tại, làm cho Tiền thị yên lòng, thầm nghĩ: tưởng một con cộp mẹ, thì ra là hồ giấy bạo ngược chỉ biết đánh nha hoàn hồi môn của mình thôi.

Vì thế liền đối với Cố Văn Tĩnh lại khinh thường không thèm nhìn.

Cố Văn Tĩnh không nóng nảy quản gia, nhưng là có một người gấp a!

Khương Hằng xem ra tiểu thể tử của mình là người cực thông minh, cổ tay lại cao, nhưng nàng liền cứ thế không đề cập tới chuyện quản gia. Nghẹn hai tháng, Khương Hằng rốt cục không nín được, chủ động hỏi đến việc này. Cô Văn Tinh lười biếng ngáp một cái, cười nói: “Quản gia như vậy xuất lực không lấy công, thiếp mới mắc kệ. Huống hồ năng lực đệ muội như vậy, thiếp lấy cái gì tranh qua nàng ấy đây?”

Khương Hằng bắt đầu nói: “Toàn bộ gia nghiệp này đều là của ta, không cho phu nhân của ta quản, có thể để rơi vào trong tay người bên ngoài sao? Có cái gì tranh chấp, dù sao nàng có phu quân nàng cho nàng chỗ dựa, chỉ để ý đoạt quyền là được.”

Ánh mắt Cô Văn Tinh sáng lên, muốn chính là những lời này của Khương Hằng!

Mắt Khương Hằng đầy bất đắc dĩ, nhất thời cảm thấy chính mình đường đường thái phó, bị cô gái nhỏ tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Gậy ông đập lưng ông

“Nhị phu nhân, nhị phu nhân, không tốt! Phòng thu chi bị đại phu nhân đánh rồi!” Tiểu nha đầu trong phòng Tiền thị hoảng mang rối loạn chạy tới báo tin.

Lông mi Tiền thị nhún lại, phòng thu chi là tâm phúc của bà ta, trong ngày thường làm chường quầy đại phòng thì gây ra sai lầm gì chứ, cư nhiên nhớ tới đến đánh phòng thu chi?

“Đi, theo ta đi nhìn một cái!” Tiền thị dẫn tiểu nha đầu vội vàng chạy tới viện của đại phòng.

Tiến vào viện đại phòng, liền nhìn thấy phòng thu chi bị trói nằm trên ghế dài, đặt ở giữa sân đang bị đánh bằng roi. Phòng thu chi nhìn lên thấy Tiền thị đến đây, khóc lóc nỉ non nói: “Nhị phu nhân cứu ta, lão nô oan uổng a!”

Tiền thị cau chân mày lại, quát với gia đình: “Mau dừng tay, không được đánh!”

“A, là đệ muội đến đây.” Cô Văn Tinh cười tủm tỉm từ trong phòng đi ra: “Mau vào ngồi, bên ngoài nắng gắt, mắc công phơi nắng bị bệnh.”

Trong lòng Tiền thị cười lạnh: sắp bắt đầu mùa đông, mặt trời làm gì chói chang!

Trên mặt Tiền thị cười nói: “Phòng thu chi này là phạm vào sai lầm gì vậy? Như thế nào bị đánh bản tử?”

Cô Văn Tinh nói: “Gần đây trong phủ thu vào một đám Hải Nam châu, ta thấy rất hiếm lạ, muốn chọn thứ tốt hơn đưa đi cho muội. Vừa vận đưa hạt châu đến là nô tài này, ta liền gọi hỏi hần vài chuyện, ai biết hần áp ứng đáp không được, ta nghĩ nhất định là điều nô từ giữa cất xén, liền đánh bản tử hần.”

Tiền thị cười nói: “Đại tâu có điều không biết, tiền bạc trong phủ này, cũng không phải là nói mấy câu có thể nói được rõ ràng, chắc là trong đó có hiểu lầm rồi phải không? Phòng thu chi này làm vài thập niên tại Khương gia, muội thấy hần rất tốt, không đến mức từ giữa cất xén tiền bạc, không bằng để lại hần đi.”

“Hiểu lầm? Cũng là hiểu lầm, không bằng đem sổ sách đều lấy ra nhìn một lần nữa, so sánh liền biết.” Giọng nói Khương Hằng từ trong phòng vang lên, trong lòng Tiền thị lộ bộ một tiếng: đại bá cư nhiên đã ở đây?

“Thỉnh an đại bá.” Tiền thị chào hỏi Khương Hằng đi ra khỏi phòng, cười nói: “Sổ sách này, sẽ không cần phải tra xét, nhất định là không sai được.”

Khương Hằng nói: “Gia nghiệp này là của ta làm ra, nhưng thật ra nhiều năm chưa từng hỏi đến, vừa vận thừa dịp hôm nay coi một chút.”

Khương Hằng muốn xem xét gia nghiệp của mình, Tiền thị tự nhiên không thể ngăn đón cái gì. Tiền thị quản gia nhiều năm, biến ảo bên trong sổ sách bà ta tự nhiên là biết đến, vốn mấy năm trước bà ta còn làm minh trưởng, ám trưởng, phòng ngừa có người kiểm toán. Minh trưởng đều là sổ sách bề nổi, làm rất xinh đẹp. Ám trưởng mới là sổ sách chân chính, bên trong miêu tả không ít. Nhưng vài năm nay bà ta thấy cũng không có người tiếp nhận quản gia, hơn nữa Cô Văn Tinh cho tới nay biểu hiện đối với quản gia không hề hứng thú, Tiền thị cũng liền lơ lửng, mọi người trong phòng thu chi lười đem một lần làm hai sổ sách, đều chỉ làm sổ sách chân chính.

Bà ta hướng thủ hạ tiểu nha hoàn nháy mắt, nha hoàn đó hiểu ý, vội trộm đi ra ngoài viện. Thụy Liên mắt sắc, nhanh chóng đi qua cầm tay tiểu nha hoàn đó, nói: “Vị muội muội này ta thấy rất thích, không vội đi, đến nói chuyện cùng tỷ tỷ.” Sau đó cứng rắn lôi kéo tiểu nha hoàn vào phòng của mình.

Tiền thị vừa thấy nha hoàn mặt báo bị chế trụ, trong lòng biết lần này cũng không phải là kiểm toán bình thường đơn giản như vậy, bà ta cũng đoán được vài phần: chín phần là đại phòng muốn mượn chuyện kiểm toán, đoạt quyền quản gia của bà ta.

Đại phòng có chuẩn bị mà đến, Tiền thị không hề chuẩn bị, trên đầu Tiền thị bắt đầu đổ mồ hôi lạnh: mấy năm nay bà ta tham bạc không phải số lượng nhỏ, nếu bị điều tra ra, trên gương mặt rất khó coi.

“Thanh Mai, phòng thu chi muốn đổi trưởng, phải người đi lấy sổ sách đến.” Cố Văn Tinh phân phó nói.

Thanh Mai lên tiếng, chạy ra viện. Tiền thị vừa nghe, mồ hôi lạnh đầm đìa, Cố Văn Tinh đi lấy sổ sách phòng thu chi, nếu phòng thu chi đem ám trưởng lấy ra, cũng thật liên phiên toái.

Sổ sách rất nhanh đã bị mang tới, mấy bản thật dày nâng đến trước án thư Cố Văn Tinh, Tiền thị nhìn lên sổ sách này liền đầu vầng mắt hoa: thật đúng là ám trưởng! Nó tãi trong phòng thu chi mất mù hồ đồ, thật muốn rút da bọn họ!

Khương Hằng mở ra một quyển sổ sách, may không khỏi nhủ lại: sổ sách này vừa nhiều lại vụn vặt, ghi chép đều là sổ thu chi, chỉ nhìn liếc mắt một cái liền làm người hoa cả mắt. Hắn tuy là quyền thần, học vấn cực tốt, nhưng nhìn sổ sách không thể chuyên nghiệp so với phòng thu chi.

“Bích Viện, đi bên ngoài thỉnh một tiền sinh phòng thu chi đến.” Khương Hằng phân phó nói.

“Không cần, thiếp đến xem cho.” Cố Văn Tinh nói.

Khương Hằng giật mình nhìn tiểu thê tử của mình: chẳng lẽ nàng biết xem sổ sách? Hắn cho tới bây giờ không nghe nói qua có người dạy nàng xem sổ sách nha!

Tiền thị lại khinh miệt liếc Cố Văn Tinh một cái: không biết tự lượng sức mình, tiền bạc Khương gia nước chảy lui tới phức tạp, dù là người mới học nhìn sổ sách còn không hiểu, nguoi tính cái gì, còn muốn làm náo động, phi!

Cố Văn Tinh không để ý sắc mặt người bên ngoài, mở một quyển sổ sách ra, nhìn lướt qua, liền nở nụ cười: nàng tưởng sổ sách phức tạp lắm chứ, thì ra cũng không gì hơn cái này. Phải biết rằng kiếp trước nàng quản “Hong Tú dệt tạo phùng” vang danh khắp thiên hạ, sổ sách phức tạp này của Khương phủ, có thể vượt qua dệt tạo phùng ngày thu vào đầu kim? Sổ sách này ở trong mắt Cố Văn Tinh, quả thực liền bình thường đơn giản giống như tú tài đọc tam tự kinh.

Cố Văn Tinh thô thô lật vài tờ, liền vạch lỗi bên trong, lại lật vài tờ, chọn vài sổ sách xuất nhập trọng đại, từng bước từng bước đề ra nghi vấn với phòng thu chi. Mới đầu phòng thu chi cứng rắn cãi lại, nhưng sau đó Cố Văn Tinh nói vừa chuẩn vừa ngoan độc, liền ngay cả Tiền thị nghe xong cũng đỏ mặt mồ hôi lạnh cả người.

Chỉ lật xem nửa bản sổ sách, liền đối ra hai mươi ba ngàn bạc trắng xuất nhập, Cố Văn Tinh khép sổ sách lại, thần nhiên nhìn Tiền thị, nói: “Đệ muội, muội thấy thế nào?”

Tiền thị xoa xoa mồ hôi lạnh, đối phòng thu chi mắng: “Nguoi là đồ chó, Khương gia khi nào bạc đãi qua nguoi, nguoi thế nhưng ăn cây táo, rào cây sung, tham ô nhiều như vậy!”

Trong lòng phòng thu chi thầm mắng: tham ô đều là nguoi, ta ngay cả một ngụm canh thịt đều không được uống, nay thế nhưng kéo ta tới chịu tiếng xấu thay cho người khác!

Cố Văn Tinh nói: “Tham số bạc lớn như vậy, báo cho nha môn sẽ bị chém đầu, phòng thu chi, nguoi cứ từ từ nói, nói tí mĩ, đừng nói sai cái gì, nói dối cái gì...”

Cả người phòng thu chi tuân mồ hôi lạnh ẩm ướt xiêm: hắn tuy rằng là người của Tiền thị, nhưng mạng nhỏ là của mình nha! Hắn nếu là thực nhận tội danh này, thật đúng là dùng sinh mệnh chịu tiếng xấu thay cho người khác!

Trong đầu phòng thu chi rất nhanh cân nhắc một phen: tuy nói mấy năm nay hắn giúp đỡ phu nhân chi thứ hai Tiền thị, từ giữa tham ô không ít, cười kiêu thế, nạp mỹ thiếp, nhưng khoản lỗ hồng này cũng quá lớn! Huống hồ sự tình bại lộ, Tiền thị chẳng những không cứu chính mình một phen, thế nhưng còn nghĩ đẩy mình đi ra ngoài làm người chịu tội thay! Nay đại phòng cưới nàng dâu, chi thứ hai này phải giao quyền là chuyện sớm muộn, chính mình có chết cũng phải cân ra, không nên treo cổ ở trên một cây Tiền thị này. Nay đại phu nhân đột nhiên làm khó dễ, vì đánh ngã Tiền thị đoạt quyền quản gia, chính mình sao không biết thời biết thế, giúp đại phu nhân một phen, cũng là cái cơ hội lấy công chuộc tội!

Phòng thu chi lại nghĩ: chính mình mấy tháng trước mới nạp phòng mỹ thiếp Liễu Nguyệt, còn nhỏ tuổi, bốp có thể chảy nước, buổi tối mỗi ngày hầu hạ chính mình, chính mình còn không có hưởng thụ đủ đâu, như thế nào nhanh như vậy phải đi gặp diêm vương gia! Tiền thị gì chứ, phi, cho dù là vợ chồng, trước đại nạn còn tự mỗi người mỗi ngà!

Ánh mắt phòng thu chi như bánh xe vừa chuyển, hô lớn: “Nô tãi oan uổng a! Lão gia minh giám, đại phu nhân minh giám! Nô tãi chính là có một vạn lã gan, cũng không dám tham ô nhiều như vậy!”

Cố Văn Tinh cười cười, nói: “Nhưng nhị phu nhân đều nói là nguoi làm, chẳng lẽ là nhị phu nhân chúng ta oan uổng nguoi? Phòng thu chi, này nọ có thể ăn bậy, lời này cũng không thể nói lung tung. Trưởng này đều là nguoi làm, sổ sách chính là bằng chứng, nguoi còn muốn chống chế sao?”

Phòng thu chi khóc kêu trời nói: “Đại phu nhân minh giám, lão nô chính là làm trưởng phòng thu chi, cấp trên phân phó như thế nào, lão nô liền làm như thế đó. Đại phu nhân ngầm lại, lão nô chỉ là tiền sinh phòng thu chi, nào có năng lực lớn như vậy, có thể tham bạc như vậy... Đại phu nhân ngài xem, chi là chọn mua gấm vóc hạng nhất, bên trong liền chỉ có biến hóa ít nhất ba ngàn lượng, nhưng lão nô chưa từng gặp qua gấm vóc đó. Căn bản là sờ không được mà! Lão nô chỉ để ý ghi thu chi, chứ lão nô cũng không thể ra tay trộm!”

Cố Văn Tinh gật gù đầu, nói với Khương Hằng: “Thiếp thấy, hắn nói cũng có đạo lý.”

Khương Hằng đầu tiên là nhìn phòng thu chi liếc mắt một cái, phòng thu chi khóc nói: “Lão gia mình giám, lão nô mặc dù làm chuyện sai lầm, nhưng là bất đắc dĩ mà thôi! Điều là, điều là nhị phu nhân sai lão nô làm! Điều là nhị phu nhân!”

Tiền thị vừa nghe liền nóng nảy, mắng: “Cái đồ điều nô nhà ngươi, thế nhưng đem chậu phân đổ trên đầu ta!” Rồi sau đó khóc lớn với Khương Hằng nói: “Đại bá mình giám, chớ để nghe điều nô nói bậy, vụ hãm trong sách của muội! Muội mười lăm tuổi gả vào Khương gia, phụng dưỡng phu quân, hầu hạ cha chồng, tận tâm tận lực, có từng nửa điểm trễ nãi? Năm đó cha chồng bệnh nặng, muội cực nhọc cả ngày cả đêm tự mình đút nước đút thuốc, hầu hạ cẩn thận. Sau đó phu quân đi, muội một quả phụ, lại mang theo Huệ Như, rất nhiều vất vả, cái khổ đều hưởng trong bụng muội nuốt a! Đại bá, muội đối với Khương gia có thể nói là toàn tâm toàn ý, nhưng điều nô này cư nhiên nói xấu muội, tâm tư quá nham hiểm!”

Tiền thị khóc tê tâm liệt phế, muốn bao nhiêu thương tâm thì có bấy nhiêu thương tâm. Khương Hằng ần ần một trận đau đầu, Cố Văn Tĩnh nhìn, cầm tay Tiền thị, nói: “Chớ khóc, ai đều biết tâm ý của muội, nhìn muội khóc như con mèo diễn hí khúc, đi ra ngoài để người nhìn thấy, còn tưởng rằng là tấu từ ta khi dễ muội.”

Tiền thị xoa xoa lệ, cầm tay Cố Văn Tĩnh nói: “Đại tẩu, tẩu cần phải tin muội! Muội đối với Khương gia tuyệt không dị tâm, là điều nô đó có tâm chia rẽ quan hệ đại phòng cùng chi thứ hai.”

Phòng thu chi vừa nghe Tiền thị cắn ngược lại một cái, cũng khóc kêu oan.

Trong lúc nhất thời cả phòng đều là tiếng khóc, khóc làm đầu Khương Hằng lớn như trái núi, hấn bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, nói: “Chuyện sổ sách này, liền áp chế trước, để sau khi tỉ mỉ điều tra rõ nói sau. Mấy năm nay ta cho ngươi quản gia, vẫn tin ngươi, chưa bao giờ hỏi đến, nhưng hôm nay vừa thấy, nhưng lại ra chuyện này, ngươi còn có cái gì để giải thích? Ta còn như thế nào yên tâm đem cái nhà này cho ngươi quản?”

Tiền thị vừa nghe lời này, trong lòng lộp bộp một tiếng: bà ta vốn tưởng rằng sẽ là Cố Văn Tĩnh đến làm khó dễ, ai biết nàng thế nhưng tìm đại bá đến làm núi dựa vào. Nay đại bá tự mình vấn tội, xem ra quyền quản gia này, bà ta muốn giữ cũng giữ không được.

Tiền thị vốn là chột dạ hụt hơi, nay chỉ có thể giả vờ bi thương, nói: “Làm đại bá thất vọng, năng lực muội có hạn, quản không tốt, tự biết hổ thẹn, không xứng xen vào nữa. Huống hồ đã có đại tẩu ở đây, vậy không bằng khiến cho đại tẩu quản gia, muội cũng phân ra thân tới chiếu cố Huệ Như.”

Khương Hằng nhìn Tiền thị, gật gật đầu, nói: “Như thế cũng tốt, ngươi vừa phải quản gia vừa phải chiếu cố Huệ Như, quá mức vất vả, để cho Văn Tĩnh thay ngươi chia sẻ đi.”

Cố Văn Tĩnh không để mất thời cơ đi lên mềm giọng trấn an Tiền thị một phen, hai chị em dâu nói chuyện một hồi, Tiền thị ngừng khóc, nói sáng sớm ngày mai đến giao quyền quản gia.

Khương Hằng vừa thấy việc này đã định xuống rồi, cũng yên lòng, hấn bận rộn công vụ, liền lại đi thư phòng. Khương Hằng đi rồi, Tiền thị ngồi một hồi cũng đi trở về, trong viện chỉ dư phòng thu chi bị thương đang kêu to.

“Đại phu nhân, còn thiếu mười lăm bản tử, còn đánh nữa hay thôi?” Gia đình hỏi.

Cố Văn Tĩnh nhìn mặt phòng thu chi, nói: “Thôi thôi, đừng đánh, gọi người trong nhà hấn đến nâng hấn trở về.”

Không qua một hồi, một tiểu nương từ nững nịu dẫn hai gã sai vặt vào viện, tiểu nương từ đó vào viện, nhìn lên thấy phòng thu chi bị đánh da tróc thịt bong, liền sợ tới mức khóc lên.

Phòng thu chi nhanh chóng quát lớn nói: “Liễu Nguyệt, không tiền đồ, khóc cái gì khóc, còn không mau thỉnh an đại phu nhân.” Rồi sau đó quay lại nịnh nọt với Cố Văn Tĩnh nói: “Đại phu nhân chớ trách, Liễu Nguyệt là thiếp lão nô mới nạp, tuổi còn nhỏ, không hiểu quy củ.”

Liễu Nguyệt nhanh chóng quỳ xuống đầu một cái, nói: “Thỉnh an đại phu nhân.”

Cố Văn Tĩnh nhìn nhìn Liễu Nguyệt, chỉ mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, lại nhìn nhìn phòng thu chi, lão nhân qua tuổi bán trăm, vẻ mặt đầy nếp nhăn khô, nội tâm không khỏi thở dài: thật đúng là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu.

Liễu Nguyệt vẫn an, kêu hai gia đình đem phòng thu chi nâng ra viện. Cố Văn Tĩnh nhìn bóng dáng Liễu Nguyệt, đột nhiên cảm thấy có chút nhìn quen mắt, lại nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua.

Thúy Liên nhìn Cố Văn Tĩnh nhìn chằm chằm tiểu nương từ đó, vội hỏi: “Tiểu thư, người tên Liễu Nguyệt tiểu nương từ đó nay đương sai tại khổ phòng trong phủ chúng ta.”

“À.” Cố Văn Tĩnh lên tiếng, thì ra là nha hoàn Khương gia, trách không được nhìn nhìn quen mắt, có lẽ là lúc trước gặp qua nàng, lại quên.

Sáng sớm hôm sau, Tiền thị sớm đã tới rồi, hai người mất cả một ngày bàn giao công việc.

Rồi sau đó Cố Văn Tĩnh liền đem tất cả quản sự trong Khương phủ đều kêu lại đây, lần lượt đề ra nghi vấn. Phạm là tâm phúc của Tiền thị, liền trọng điểm đề ra nghi vấn, nếu là giấu diếm không báo, hoặc là báo không rõ ràng lắm, toàn bộ kéo ra ngoài đánh hai mươi bản tử, rồi sau đó phạt ba tháng tiền lương hàng tháng, các quản sự đều lo sợ bất an, không dám giấu diếm không báo nữa, sợ gặp rủi ro. Rồi sau đó Cố Văn Tĩnh lại nương chuyện quản sự không đủ năng lực, tước quyền một ít quản sự, nâng đỡ các thuộc hạ của quản sự đi lên, bồi dưỡng làm tâm phúc của mình.

Một phen thay máu nhân sự như thế, toàn bộ người của Tiền thị bị chèn ép hết, mà thủ hạ ngày thường bất hòa cùng Tiền thị, lại có người tài năng, đều được Cố Văn Tĩnh trọng dụng. Như thế, tuy nói Khương phủ thay máu nhân sự, nhưng các quân sự vừa được thay vào, đều là nhóm ban đầu quen tay, cho nên hoạt động bên trong tổ chức cũng không từng ra đường rẽ. Mà các quân sự tân tiền nhiệm, đều nhớ kỹ ơn tri ngộ của Cố Văn Tĩnh, làm cho bọn họ sinh thời rốt cục có ngày xuất đầu.

Ba tháng sau, Sắc Vi dường như thương xong, vụng trộm chạy tới Cố phủ cáo trạng với Diêm thị, lại bị Diêm thị giáo huấn một trận, nói cho Sắc Vi nên nghe lời Cố Văn Tĩnh, chớ để lại nháo ra chút rắc rối. Sắc Vi mất đi nui dựa Diêm thị này, vốn nản lòng thoái chí, Cố Văn Tĩnh nhân cơ hội ân uy cùng thị, mượn sức Sắc Vi, lại đem nàng ta đưa vào trong phòng đại công tử.

Sắc Vi khá lạnh lợi, nhớ kỹ câu kia của phu nhân Cố gia Diêm thị: “Khương phủ còn chưa có tôn bối”, toàn tâm toàn ý nghĩ nhanh chóng sinh nhi tử cho đại công tử.

Sắc Vi không bị cản trở như vậy, ngày đầu tiên đi trong phòng đại công tử, liền chủ động ngủ lại, rồi sau đó phá thân mình. Quả nhiên liền hoài thai, làm cho bốn cô nương Cẩm Kỳ Thư Họa rất ghen tị.

Lại qua mười tháng, Sắc Vi sinh ra một bé gái. Khương Hằng được trưởng tôn nữ, thập phần vui mừng, hứa hẹn đợi sau khi đại công tử thành thân, liền lập tức nâng Sắc Vi làm di nương.

Lão đảo lại qua một năm, ngày đại công tử thú thê càng ngày càng gần. Cố Văn Tĩnh bắt đầu vội vàng thu xếp chuyện cưới vợ, Khương phủ từ trên xuống dưới đều vui sướng.

Hai năm này, Cố Văn Tĩnh đem Khương phủ từ trên xuống dưới thu vén rất có thứ tự, tâm phúc của Tiền thị chậm rãi đều bị đưa đi ra ngoài, lưu lại đều là tâm phúc của Cố Văn Tĩnh. Quan hệ của nàng cùng ba kẻ tử, hai kẻ nữ cũng rất hòa hợp, đặc biệt đại công tử Khương Viêm Châu, đối với kẻ mẫu này cực kì cung kính hiếu thuận, cơ hồ là nói gì nghe nấy. Mà hai phòng tiểu thiếp còn lại của Khương Hằng, cũng đều đối với vị đại phu nhân này phi thường cung kính.

Thời gian hai năm, cũng làm cho cảm tình của vợ chồng Khương thị càng hòa hợp ngọt ngào, Khương Hằng với tiểu thê từ thập phần sủng ái, từ sau khi Cố Văn Tĩnh vào cửa, hẳn nhiên chưa bao giờ đi qua phòng thiếp thất đó ngủ lại, vợ chồng hai người ân ái ái ái, nhưng lại giống như vợ chồng tiểu dân chúng tầm thường.

Bởi vì thái độ Khương Hằng, ngay cả hai đại nha hoàn Bích La Bích Viện cũng đối Cố Văn Tĩnh dị thường cung kính.

Mà vị Cẩm Yên cô nương kia, Cố Văn Tĩnh vẫn là mờ không rõ thân phận của nàng ta, nếu nói nàng ta là hầu gái, nhưng Bích La Bích Viện đối với nàng ta cung kính giống như đối với chủ tử; nếu nói nàng ta là thiếp thất, nhưng Khương Hằng chưa bao giờ ngủ lại trong phòng nàng ta, thậm chí khi hai người ở chung cũng không có hành động thân mật quá đáng; nhưng nhìn thần thái bóng dáng của Cẩm Yên, như là phá thân mình rồi, đều không phải là thiếu nữ khuê các. Cố Văn Tĩnh mờ không rõ thân phận của Cẩm Yên, Khương Hằng cũng chưa bao giờ đề cập qua lại lịch Cẩm Yên, thậm chí Khương phủ cao thấp không người nào biết lai lịch Cẩm Yên. Cố Văn Tĩnh là người thông minh, nàng biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, cho nên cũng không đi cố ý tìm tòi nghiên cứu, đối với Cẩm Yên thật là hữu hảo. Vì thái độ của Cố Văn Tĩnh, Cẩm Yên cô nương đối với vị đại phu nhân này cũng thập phần có hảo cảm.

Hai năm này, Cố Văn Tĩnh vẫn không có hoài thai, Khương Hằng thỉnh thoảng nổi tiếng nhất đến xem qua, đều nói thân mình Cố Văn Tĩnh bình an, cũng không vấn đề. Khương Hằng cũng để lại xuống, chỉ cần thân thể khỏe từ không việc gì là tốt rồi. Còn chuyện con cái, đều là thiên mệnh, cưỡng cầu không được.

Còn nửa năm nữa Khương Viêm Châu thú thê, trong bốn cô nương Cẩm Kỳ Thư Họa Cẩm nhi cùng Họa nhi, lại truyền ra tin tức tốt, nói là đều hoài thai.

Lại qua ba tháng, Khương phủ đổi mới hoàn toàn, giăng đèn kết hoa, nơi nơi lộ ra màu đỏ vui vẻ, toàn phủ đều vì đại công tử thú thê mà vui mừng.

Cố Văn Tĩnh đứng tại hành lang, dựa vào trong lòng Khương Hằng ở sau người, nhìn cả viện này ừ ừ kéo đến thiên la địa võng, à không, là tơ lụa đỏ thắm, cười như gió xuân.

Vừa sáng, đại công tử Khương Viêm Châu liền đi An Quốc Hầu phủ đón tam tiểu thư Hậu Uyển Vân qua cửa, trong phủ, liền náo nhiệt...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Động phòng hoa chúc

Chậm rãi đưa đội ngũ sắp xếp mười dặm, dân chúng đứng đầy đường, chỉ vì xem một người “nhân đức hiếu nữ” vang danh khắp thiên hạ – tam tiểu thư An Quốc Hầu phủ Hậu Uyển Vân.

Mà băng hiệu “nhân đức hiếu nữ” thánh thượng khâm ban, cũng đưa theo đội ngũ, được nâng rất cẩn thận.

Vài đứa trẻ đưa thân trong đội ngũ chạy băng băng vui đùa âm ỉ, không nghĩ sẽ đụng vào hi kiệu, đứng bên cạnh là bà mối Vương nhanh chóng lôi kéo quần áo đứa trẻ đó quá lớn: “Không có mất, chạy loạn cái gì!”

Trong hi kiệu truyền đến một giọng nữ thanh thúy như lục lạc: “Vương ma ma, đứa bé tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, bà chớ nên trách nó, cho bọn nhỏ vài hồng bao, để bọn nó chơi đi.”

“Vâng, tiểu thư thật đúng là người thiện tâm.” Bà Vương lấy ra vài cái hồng bao từ trong áo, vài đứa bé cười nháo đoạt hồng bao rồi bỏ chạy.

Dân chúng bên cạnh thấy vậy, đều cùng khen ngợi.

Cố Văn Tinh từ buổi sáng liền đứng ở cửa Khương phủ, trông mòn con mắt.

Năm ngày trước An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia liền từ biên quan hồi kinh, vì hôn sự của Hậu Uyển Vân. Cố Văn Tinh nhìn phương hướng hầu phủ, trong lòng lo sợ bất an nghĩ: phụ thân cùng ca ca mấy năm nay có khỏe hay không? Đánh giặc có bị thương hay không? Bé hay là gầy?

Thúy Liên nhìn vẻ mặt chờ đợi của Cố Văn Tinh, tưởng nàng đang mong tân nương từ, liền cười nói: “Tiểu thư, thời gian tân nương từ đến còn sớm rất, xem ngài gấp gấp chưa kìa, so với đại công tử còn sốt ruột hơn, không biết còn tưởng rằng là tiểu thư ngài cưới vợ đó!”

Cố Văn Tinh cười đưa cho Thúy Liên cái hồng bao, nói: “Em cô nàng này, càng ngày càng không lớn không nhỏ, cẩn thận ta tê miệng của em!”

Một lát sau, mơ hồ nghe thấy âm thanh vui vẻ của hi kèn từ xa xa vang lên.

Cố Văn Tinh đứng ngoài cửa, xa xa nhìn thấy hai nam tử trước đội ngũ, mỗi người một con ngựa, diện mạo hiên ngang, tư thế oai hùng. Quy củ triều đại, muốn phụ huynh tự mình đưa thân, tỏ vẻ coi trọng nữ nhi, là cho nhà chồng thấy, khuê nữ nhà mình có phụ huynh làm chỗ dựa, không được khi dễ. Cố Văn Tinh nhìn hai người đó, cố nén không cho nước mắt tràn mi, môi hơi hơi kích động, không tiếng động hô câu: phụ thân, ca ca...

An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia xuống ngựa, gã sai vặt Khương phủ lập tức nghênh đón, đem ngựa dắt đi.

Cố Văn Tinh hơi hơi phúc thân với An Quốc Hầu, cúi đầu che giấu cảm xúc trong mắt, nhẹ nhàng nói: “Hầu gia, một đường vất vả.”

An Quốc Hầu hôm nay gả nữ, tâm tình rất tốt, ha ha cười đáp lễ nói: “Làm phiền Bình Thân vương phi đón chào.”

Cố Văn Tinh ngẩng đầu đánh giá An Quốc Hầu: phụ thân hao gầy rất nhiều, hai bên tóc mai bạc nhiều hơn, thoát nhìn so với năm đó thương lão không chỉ mười tuổi. Cố Văn Tinh nhất thời không đành lòng, thiếu chút nữa rơi xuống lệ.

An Quốc Hầu cũng đánh giá vị Bình Thân vương phi trước mắt này, bà mẫu nữ nhi của mình, xem nàng khí chất ôn hòa, nhìn là một người hiền lành, yên lòng, nói vậy cuộc sống sau hôn nhân của nữ nhi sẽ không quá khó khăn.

Tiểu Hầu gia Hầu Thụy Phong tiến lên một bước, ôm quyền hành lễ, nói: “Tham kiến Vương phi.”

Cố Văn Tinh nhìn Hầu Thụy Phong, vóc người ca ca lại cao lên, so với năm đó thành thực tuần lẫm hơn chút, tư thế oai hùng bùng bùng phần chấn, chính là phôi nung đen hơn, nói vậy ở Tây Bắc bão cát, ca ca cũng ăn không ít khổ.

“Tiểu Hầu gia không cần đa lễ, đều là người trong nhà.” Cố Văn Tinh cười nói, nay nàng cùng phụ thân An Quốc Hầu của nàng là cùng bối phận, mà ca ca nàng – Hầu Thụy Phong lại là văn bối của nàng.

Thông gia hai nhà hàn huyên vài câu, liền nhìn thấy đại công tử Khương Viêm Châu cười ngựa tới, trước ngực mang theo đoá hoa bằng lụa đỏ thắm, đi đến cửa Khương phủ.

Chú rể xuống ngựa, đá cửa kiệu, cổng tân nương, sai bước qua chậu than, mọi người vây quanh người mới vào chính sảnh. Vợ chồng Khương thị cùng An Quốc Hầu đã ngồi xuống, Khương phủ một mảnh vui sướng.

An Quốc Hầu nhìn nữ nhi duyên dáng yêu kiều, một thân hi phục đồ thắm, bên cạnh con rể khí phách tao nhã, tuần lẫm bất phàm, thật sự là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho. Đáy lòng An Quốc Hầu sinh ra một trận vui mừng, nhưng lập tức hiện lên một tia mịt mù: nếu Uyển Tâm còn sống, nói vậy nay đã xuất giá rồi, nói không chừng ngay cả ngoại tôn đều có thể bế rồi...

An Quốc Hầu xem nữ tử liếc mắt một cái, thấy trong mắt nữ tử cũng có vài phần thần sắc phiền muộn. Hầu Thụy Phong từ nhỏ hiểu rõ nhất muội muội Hậu Uyển Tâm cùng mẹ, cùng đích muội cảm tình tốt nhất, nay nhìn thấy thứ muội xuất giá, khó tránh khỏi nhìn vật nhớ người, nhớ tới nếu là đích muội còn sống, ngày con bé xuất giá, hẳn một làm ca ca sẽ bao nhiêu vui vẻ, bao nhiêu hạnh phúc.

Mà Cố Văn Tinh ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt một thân đồ thắm đỏ. Vài năm không thấy, vóc người nàng ta cao lên, thân thể thuần tha, đi từng bước sinh liễn, thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc. Khóe mắt Cố Văn Tinh lướt qua một chút chằm chọc.

Một đôi phụ nữ trẻ tuổi mới bái đường, rồi sau đó song song quỳ xuống đất, phụng trà cho song thân.

An Quốc Hầu tiếp trà, uống một ngụm, cười mở miệng, nói: “Văn Nhi, hôm nay gả vào Khương gia, sau này cần phải cẩn thận phụng dưỡng cha mẹ chồng, phụng dưỡng tướng công.”

Giọng nói Hậu Uyển Vân nhẹ nhàng tinh tế, mang theo nhẹ nhẹ thẹn thùng, nói: “Vâng, phụ thân, nữ nhi đã biết.”

Khương Hằng buông ly trà nói: “Khuyển tử có thể lấy được hiền thê như thế, là phúc khí của Khương gia chúng ta.”

Cố Văn Tinh nhìn chăm chăm Hậu Uyển Vân, cười dịu dàng hiền thực, nói: “Ta đã sớm nghe nói đại danh của tam tiểu thư Hậu gia, mỗi người đều khen ngợi hiếu danh của Uyển Vân, có con dâu hiếu thuận như vậy, là phúc khí của ta.”

Hậu Uyển Vân cung kính dập đầu với cha mẹ chồng nói: “Con dâu nhất định hiếu thuận cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân.”

Phụng trà, tân nương tử được đưa vào động phòng. Hi yển bắt đầu, Cố Văn Tinh vội vàng tiếp đón nữ quyến, Khương Hằng bị vài hảo hữu trong triều quan hệ rất tốt bắt lấy ép uống rượu, Cố Văn Tinh thấy hân hiem khi cao hứng cũng không khuyển, đề hân đi uống rượu. Khương Viêm Châu là chủ rể, tự nhiên là đối tượng cuối cùng bị ép rượu, mấy công tử đó, các bằng hữu từng người từng người thay nhau kính rượu, Khương Viêm Châu không chối từ được, chỉ chốc lát liền uống hai gò má đỏ rực.

Cố Văn Tinh đang cùng vài nữ quyến nói chuyện, Thúy Liên đã chạy tới, lặng lẽ nói bên tai nàng: “Nô tỳ mới vừa rồi giống như nhìn Chu công tử đến đây.”

Chu công tử Chu Quyết? Cố Văn Tinh thần nhiên nở nụ cười, hai năm này Chu Quyết cùng Khương Viêm Châu bên ngoài ít quan hệ lui tới, Chu Quyết cũng đính thân, sang năm liền cưới vợ, nhưng hai người này lên ám địa lui tới một điểm không thiếu. Bởi vì có Cố Văn Tinh đánh yểm trợ cho hai người bọn họ, hơn nữa Khương Viêm Châu cũng không bài xích sủng hạnh nữ nhân, bọn nha hoàn trong phòng, một người sinh nữ nhi, hai người hoài thai, Khương Hằng nhìn nhi tử đã biết đúng mực, con nôi dòng không lo, cũng sẽ không hỏi quá sâu đến việc này.

Thúy Liên cắn môi nói: “Nô tỳ thấy, mới vừa rồi Chu công tử ra tiền sảnh, đi về phía hoa viên. Rồi sau đó đại công tử chúng ta nói là muốn đi tịnh phòng, nô tỳ thấy đại công tử luẩn quẩn một hồi, cũng đi về phía hoa viên bên kia rồi. Nô tỳ nhìn thần sắc đại công tử khác thường, chỉ sợ sẽ sinh ra chút sự tình, tiểu thư, ngài nói chúng ta có nên hay không đi nhìn một cái?”

Cố Văn Tinh cân nhắc một phen, tuy nói hai vị công tử đó trong đầu đều hiểu được, cưới vợ là chuyện sớm hay muộn, nhưng hôm nay Khương Viêm Châu thật sự cưới vợ, trong lòng hai người khó tránh khỏi không thoải mái. Cưới vợ không thể so với nạp thiếp, trong phòng Khương Viêm Châu dù sao cũng không có nha đầu nổi danh, cho dù là thiếp, cũng không coi là cái gì. Nhưng cưới vợ sẽ không giống vậy, đó nhưng là chính thất cưới hồi dàng hoàng, một chữ “chính”, liền làm cho Chu Quyết như người ở bên ngoài, xa lạ rất nhiều.

Hôm nay tân khách đến thật nhiều, đều là người có uy tín danh dự trong triều, nếu hai vị công tử đó nháo ra chút cái gì, đó thật đúng là việc không tốt rồi.

Cố Văn Tinh nói: “Đi, ta đi nhìn một cái.” Liền mang theo Thúy Liên, thừa dịp mọi người không chú ý, ra viện, đi về phía hoa viên.

Hoa viên Khương gia rất lớn, lại phóng theo lâm viên Tô Châu mà kiến tạo, cho nên bên trong khúc khúc chiết chiết, Khương Viêm Châu vội vã chạy vào viện. Hân uống rất nhiều rượu, đầu óc có chút choáng váng hồ hồ. Vừa rồi hân đang kính rượu, xa xa nhìn thấy sắc mặt Chu Quyết không đúng, nên bỏ mọi người lại chạy đến tìm hân.

Tìm một hồi, Khương Viêm Châu tìm được Chu Quyết ở sau một chỗ núi giả.

Chu Quyết cũng là một thân mùi rượu, ngồi dưới đất, y bảo dính nhiều bùn đất, nhìn rất chật vật.

“Quyết ca, huynh sao ở đây? Làm đệ tìm mãi.” Khương Viêm Châu ngồi xổm trước mặt Chu Quyết, có chút ủy khuất kéo kéo áo choàng Chu Quyết, nói: “Huynh cùng đệ trở về đi.”

Chu Quyết nhắm mắt lại, nói: “Nay là ngày lành đệ cưới vợ, huynh thấy tân nương tử nũng nịu như vậy, rõ ràng là đại mỹ nhân, đệ không đi uống rượu chúc mừng, chạy tới tìm huynh làm chi? Huynh thích ở nơi nào liền ở nơi đó, có quan hệ gì tới đệ đâu? Cho dù huynh chết, cũng là chuyện của huynh, đệ chỉ đi để ý đau lòng thế tử nũng nịu đó của đệ, quán huynh làm chi!”

Khương Viêm Châu vừa nghe Chu Quyết nói những lời hờn giận này, trong lòng vừa mừng vừa đau, giọng nói cũng mềm không ít, nói: “Quyết ca, đệ biết trong lòng huynh chịu khổ sở, nhưng làm sao đệ không chịu được? Quyết ca, huynh lại giày xéo thân mình như vậy, đệ, đệ rất đau lòng...”

Chu Quyết cũng hết giận không ít, ngẩng đầu thấy vẻ mặt Khương Viêm Châu đỏ bừng, một thân mùi rượu, một bộ dáng thống khổ, hân thở dài nói: “Ban đầu đệ sủng hạnh nha đầu trong phòng, huynh còn nói với chính mình: bắt quá là vài nha đầu hạ lưu, nhà ai trong phòng không có đầu, đệ sủng liền sủng, huynh biết trong lòng Châu đệ có huynh cũng liền đủ. Nhưng hôm nay đệ cưới vợ, huynh lại vừa nghĩ, Châu đệ đã thành phu quân của nữ nhân kia, huynh đây tính là cái gì? Huynh cái gì cũng không phải! Trong lòng huynh liền giống như bị dao nhỏ đâm qua!”

Khương Viêm Châu đau lòng một tay ôm lấy Chu Quyết, nói: “Huynh nói bậy bạ gì đó, Quyết ca, đệ vĩnh viễn là Châu đệ của huynh, cưới vợ bắt quá là hoàng mệnh nan vì, cái gì chính thể, cái gì danh phận, đệ đều không quan tâm. Quyết ca, nhiều năm như vậy, tâm ý của đệ, huynh còn không biết sao?”

Hai công tử ôm làm một đoàn, vừa có tình lại thêm đều uống rượu vào, lại có chút ý loạn tình mê, gần áo choàng liền muốn ngay tại chỗ làm chuyện đó.

Làm Cố Văn Tinh đuổi tới hoa viên, nghe thấy mặt sau núi giả phát ra âm thanh rên rỉ, mơ hồ truyền đến Khương Viêm Châu than nhẹ. Mặt nàng trầm xuống: Viêm Châu đứa nhỏ này cư nhiên không biết nặng nhẹ như vậy, thế nhưng tại ngày mình thành thân, bỏ mặc kẻ tân khách, chạy đến trong hoa viên tăng tị với nhau!

Tuy rằng Cố Văn Tĩnh hy vọng Khương Viêm Châu lạnh nhạt Hậu Uyển Vân, nhưng hôm nay nàng dù sao cũng là chủ mẫu Khương gia, lấy Khương gia làm trọng, Khương Viêm Châu hồ nào như vậy, nàng là không có khả năng không tức giận.

“Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?” Thúy Liên nhỏ giọng nói.

Cũng không thể vọt vào đi bắt kẻ thông dâm, nếu là gặp được trường hợp bất nhã, thì sau này mẫu thân thì từ còn gặp mặt như thế nào?

Đang tại thời điểm Cố Văn Tĩnh do dự, xa xa nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, Cố Văn Tĩnh giật mình một cái, tiếng bước chân này quá mức quen thuộc, đúng là ca ca của mình -tiểu Hầu gia Hậu Thụy Phong.

“Thúy Liên, tiểu Hầu gia An Quốc Hầu gia đến đây, em mau vào trong núi giả đi, kêu hai công tử theo mặt sau núi giả rồi đi, trăm ngàn đừng làm cho tiểu Hầu gia nhìn thấy! Ta đi ngăn tiểu Hầu gia lại.” Cố Văn Tĩnh phân phó nói.

Thúy Liên lên tiếng, dùng khăn bịt mắt tiến vào trong núi giả.

Chu Quyết cùng Khương Viêm Châu đang thân thiết, đột nhiên nhìn thấy một cô nương xông tới, đều bị dọa giật mình, vừa muốn lên tiếng, Thúy Liên liền đưa lưng về phía bọn họ nhỏ giọng nói: “Công tử đừng kêu, là nô tì, Thúy Liên. Tiểu Hầu gia An Quốc Hầu phủ đang ở bên ngoài, phu nhân ngăn đón ngài ấy rồi, cho nô tì tiến vào mặt báo, hai vị công tử mau theo phía sau núi giả đi ra ngoài, trăm ngàn cẩn thận đừng làm cho người nhìn thấy.”

Lúc này hai vị công tử cũng đều thanh tĩnh rất nhiều, nhìn chính mình cư nhiên làm ra chuyện hoang đường này, đều dị thường áy náy, nay may mắn có Cố Văn Tĩnh phái người đến mặt báo đánh yểm trợ, hai người đều nói: “Ăn tình của mẫu thân (vương phi), chúng ta đều nhớ kỹ.” Rồi sau đó vội vàng mặc quần áo vào, sửa sang lại một phen vội vàng dọc theo phía sau núi giả chạy ra ngoài.

Khương Viêm Châu ra hoa viên, cùng Chu Quyết mỗi người đi một ngã, Chu Quyết rời Khương phủ trước, miễn làm cho chính mình ngột ngạt, mà Khương Viêm Châu lại trở về chính sảnh.

Hì yển qua đi, não loạn động phòng, trong phòng chỉ còn lại có hai vợ chồng Khương Viêm Châu cùng Hậu Uyển Vân.

Vén khăn đỏ lên, Khương Viêm Châu nhìn thấy thê tử của mình, da trắng nõn nà, mi mắt như họa, nhược liễu phù phong, ôn nhu không mất quyền rũ.

“Phu quân...” Hậu Uyển Vân nhìn phu quân của mình, thê tử Bình Thân vương, tướng mạo đường đường, so với mấy ngôi sao cây gậy nhìn đẹp hơn nhiều, thật là tập hợp của quan nhị đại + phú nhị đại + tài giỏi – giàu có – đẹp trai, nhất thời cảm thấy chính mình thật sự gả cho lang quân như ý.

Ánh mắt Khương Viêm Châu nhìn Hậu Uyển Vân, nhưng trong đầu tất cả đều là gương mặt thống khổ của Chu Quyết mới vừa rồi, xuyên trong lòng hân hoan chất đau đớn, nhìn thê tử mới cưới của mình, chính là sự phản bội đối với Quyết ca. Cho nên hân hoan vừa thấy Hậu Uyển Vân, liền cảm thấy chính mình phản bội Chu Quyết, trong lòng lại khó chịu.

Hậu Uyển Vân nhìn lang quân như ý của mình, cùng chính mình mắt to trừng mắt nhỏ hơn nửa canh giờ, lại không có một chút ý định đi ngủ.

Cổ nhân không phải nói “đêm xuân đáng giá ngàn vàng” gì sao, như thế nào phu quân hân không thể chủ động một chút sao? Khi Hậu Uyển Vân ở hiện đại, tốt xấu cũng là người có bạn trai, thịt ngon ăn không ít, là một dục nữ. Rồi sau đó xuyên qua đến cổ đại, thành một đứa trẻ, ghen mười mấy năm, rốt cục lập gia đình, phu quân còn có một túi da đẹp, nàng ta bị hạn giống như đất nứt nẻ vẫn mong nước suối thượng nguồn tràn về xoa dịu, nhưng hôm nay nam nhân này cư nhiên cứ bất động, hân chẳng lẽ muốn trong hi phòng làm Liễu Hạ Huệ?

Hậu Uyển Vân nhìn mặt mày hân anh tuấn, liếm liếm khóe miệng, then thùng nói: “Phu quân, canh giờ không còn sớm... Không bằng sớm đi ngủ đi?” Mau tới áp đảo ta a, thượng ta a! Người còn chờ cái gì! Nội tâm Hậu Uyển Vân đang rít gào.

Khương Viêm Châu không yên lòng lên tiếng, đứng dậy đi tới. Theo lý mà nói đêm tân hôn động phòng hoa chúc, đều là chú rể như sói như hổ ăn luôn tân nương tử, nhưng hôm nay tựa hồ đại công tử Khương gia này quá mức thận thùng, chỉ cùng Hậu Uyển Vân thoát ý.

Sau đó hai người trần truồng nằm ở trên giường, Hậu Uyển Vân chỉ mặc một cái yếm, đáng người làm nam nhân nào nhìn thấy đều huyết mạch phun trào —— trừ bỏ Khương Viêm Châu.

Vì thế Khương Viêm Châu xả chặn đắp lên hai người, hai người nằm song song, Hậu Uyển Vân thật sự cơ khát lợi hại, cũng bất chấp cái gì rụt rè không rụt rè, chủ động đem đùi như mỹ ngọc khoác lên trên người Khương Viêm Châu, như có như không cọ hân.

“Phu quân...” Hậu Uyển Vân nũng nịu mềm mềm mại mại, mị nhãn như tơ nhìn Khương Viêm Châu.

Khương Viêm Châu nuốt nuốt nước miếng, thê tử này rất xinh đẹp, hân lại càng thấy tội lỗi đối với Chu Quyết càng sâu. Bất quá đối phương dù sao cũng là thê tử của chính mình, động phòng hoa chúc hân nên gấp dịp thì chơi, vì thế hân cũng ôm lấy Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân gặp đối phương rốt cục có phản ứng, chẳng phải then thùng, nội tâm một trận mừng thầm, hân không thể lập tức đem Khương Viêm Châu ăn sạch bách. Vợ chồng hai người triển miên một trận, Khương Viêm Châu cố gắng muốn cho chính mình tiến vào trạng thái, nhưng là hân phát hiện hân chỉ cần vừa thấy Hậu Uyển Vân, đầu óc sẽ hiện lên gương mặt thống khổ của Chu Quyết, cho nên hân căn bản là làm không được.

Mà Hậu Uyển Vân tựa hồ cũng phát hiện vấn đề này, vô luận nàng ta kiều mỹ chọc người như thế nào, lang quân như ý của nàng ta càng không đứng dậy nổi!

Chương 22: Lựa trắng không dấu vết

Hậu Uyển Vân mỉa mai chọc người ép buộc hơn nửa đêm, nhưng Khương Viêm Châu bên kia chết sống không hề phản ứng, rồi sau đó không kiên nhẫn ném một câu: “Giờ ta mệt mỏi, ngủ đi, nàng cũng sớm đi nghỉ ngơi.” Rồi sau đó xoay người vù vù ngủ luôn, lưu Hậu Uyển Vân một người nằm thẳng tắp, nhìn màn trướng đỏ thẫm phía trên ngăn người.

Hậu Uyển Vân đều không phải là không có gặp qua người lần đầu tiên, nàng ta nhìn ra được phu quân này là tâm lý có chút vấn đề. Nếu là ở hiện đại, nàng ta có thể quang minh chính đại ly hôn, hoặc là sau lưng trộm nhân, bị phát hiện tệ nhất cũng chính là ly hôn mà thôi. Nhưng nay là cổ đại, nàng ta lại là hoàng gia ban thưởng, chuyện ly hôn là tuyệt không có khả năng. Hơn nữa, nếu là để cho người khác biết nàng ta là vì việc này mà vợ chồng bất hòa, mấy cô nhân ngoan cố ngu muội là tuyệt đối thiên hướng nam nhân, còn không chọc cột sống mắng nàng ta là dâm phụ sao? Mà bên trong cổ đại thâm trầm, trên có bà mẫu, dưới có thiếp thất, còn có một đồng lớn bà tử nha hoàn, bao nhiêu ánh mắt nhìn ngó, nàng ta đi đâu trộm nhân (ngoại tình)?

Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy nhụt chí, mới vừa rồi vừa cảm thấy chính mình lên thiên đường, quay đầu bị đánh một cây gậy đã đem nàng ta đánh vào địa ngục, chênh lệch này thật làm cho nàng ta khó chịu. Hậu Uyển Vân tức giận lật người lại, đưa lưng về phía Khương Viêm Châu, dùng chân đem chính mình bao bọc không một kẽ hở, cường chế tâm sự trùng điệp đi ngủ.

Mà cùng lúc đó, Cố Văn Tinh còn lại đang bị Khương Hằng tình lực tràn đầy ép buộc hơn nửa đêm. Hôm nay tâm tình Khương Hằng phá lệ tốt, lại uống vào chút rượu, hảo hảo cùng thê tử ôn tồn một phen, đại chiến mấy trăm hiệp, xương sống thất lưng của Cố Văn Tinh đã muốn đau rời rạc, mà Khương Hằng tựa hồ chưa thấy đủ.

Cảm giác được một đôi tay quen thuộc vuốt ve, Cố Văn Tinh hưng hăng trừng mắt nhìn Khương Hằng liếc mắt một cái, thối nói: “Đều là làm tổ phụ người rồi, sao không biết tiết chế! Sáng mai không vào triều sớm?”

Khương Hằng lấy một tay ôm Cố Văn Tinh tiến trong lòng, cười nói: “Không sao, không sao, tiểu Văn Tinh mới vừa rồi không phải rất hưởng thụ sao, như thế nào còn vấn tội vì phu, thật sự là trở mặt vô tình.”

Mặt Cố Văn Tinh đỏ bừng, mấy năm nay nàng cùng Khương Hằng tình cảm vợ chồng càng khăng khít, ngọt ngào ân ái. Khương Hằng lại không ngủ trong phòng thiếp thất, một thân tình lực dùng để ép buộc Cố Văn Tinh.

Lại là một phen dậy sóng quay cuồng, Khương Hằng cảm thấy mỹ mãn, ôm tiểu thê tử cùng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khương Hằng thân thanh khí sảng rời giường mặc quần áo, lưu Cố Văn Tinh nằm ở trên giường xoa thất lưng mắng: “Đêm nay chàng đừng nghĩ vào phòng thiếp nữa!”

Khương Hằng mặc xong triều phục, quay đầu nhìn tiểu thê tử đang oán niệm mỉm cười, nói: “Được, hôm nay phu nhân đến ngủ tại thư phòng. Ta gọi Bích La Bích Viện đem án thư dọn dẹp, cất hết giấy bút.”

Cố Văn Tinh sùng sốt một chút, rồi sau đó từ trong con ngươi bốn cột của Khương Hằng nhìn ra ý nghĩa câu “đem án thư dọn dẹp, cất hết giấy bút” là cái gì, nhất thời mặt đỏ tai hồng, thuận tay lấy gối thêu hoa quăng ra ngoài, thối nói: “Còn không vào triều đi, coi chừng trễ canh giờ.”

“Vâng, phu nhân, tuân mệnh.” Tâm tình Khương Hằng rất tốt, cười ha ha rồi đi.

Buổi sáng hôm nay con dâu phải tới kính trà, Cố Văn Tinh muốn lười cũng không được. Khương Hằng đi rồi, Thúy Liên vào phòng tới hầu hạ Cố Văn Tinh. Thúy Liên nhìn thấy tiểu thư nhà mình mặt đầy hồng quang, làn da tinh tế, giữa mắt mày đều là quyến rũ, che miệng cười trộm, chế nhạo nói: “Nô tỳ nhìn hai năm nay khí sắc tiểu thư càng ngày càng tốt, nhìn như bạch ngọc dương chi, nhìn rất dễ chịu.” Thúy Liên cắn môi, nhấn mạnh hai chữ “dễ chịu”.

Mới vừa rồi bị phu quân nhà mình trêu ghẹo, nay Thúy Liên lại vô giúp vui, Cố Văn Tinh bị náo loạn đỏ thắm mặt, còn ra vẻ đứng đắn nói: “Em có nàng này, một ngày không thu thập em, em liền da ngứa. Nay ta đã làm mẹ chồng rồi, sao có thể không lớn không nhỏ, để nàng dâu chế giễu.”

Thúy Liên cười hi hi nói: “Vâng, nô tỳ đã biết.”

Cố Văn Tinh ngồi xuống, Thúy Liên trang điểm cho nàng, Cố Văn Tinh nói: “Chuyện hi bà bên kia phân phó rồi sao? Chớ để ra sai lầm.”

Thúy Liên nói: “Đều là dựa theo tiểu thư phân phó làm, mẫu thân nô tỳ tự ở ngoài tân phòng gác đêm, nô tỳ sớm phái người đến hỏi qua, nương nô tỳ nói, nghe động tĩnh trong tân phòng, là ép buộc đến canh ba.” Thúy Liên lại nói tiếp: “Sáng sớm hôm nay nha môn bên kia phái người đến thỉnh đại công tử, nói là có việc gấp, đại công tử đi trước rồi, vừa phái người đến nói, nói chờ từ nha môn trở lại sẽ đến thỉnh an kính trà.”

Trong lòng Cố Văn Tinh lại nghĩ, chắc là trước kia bị chính mình đánh vỡ chuyện hân cùng với Chu Quyết, Khương Viêm Châu có chút sợ thấy chính mình, nhân tiện nói: “Không sao, công sự trọng yếu.”

Trong phòng Khương Viêm Châu.

Hậu Uyển Vân nhìn chăm chăm một đôi mắt vành xanh đen ngời ở trước bàn trang điểm, Tích Xuân đang thu thập gương, Tích Đông đang trang điểm cho Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân nhìn khăn hi vẫn còn trắng đó, trong lòng yên lặng thở dài. Vài nha hoàn cũng nhìn thấy khăn hi đó, trong lòng đều đỏ mồ hôi hột.

Dựa theo quy củ triều đại, khăn hi này sẽ bị hi bà cầm trình cho bà mẫu, rồi sau đó đặt chỗ thấy được ở tân phòng. Nay khăn này vẫn sạch tinh như trước, mày của nàng ta nhỉnh lên, nói với Tích Xuân đang bên cạnh thu thập này nọ: “Tích Xuân, lấy dao nhỏ đến đây.”

Tích Xuân lên tiếng, tìm dao nhỏ trong hộp châm tuyền.

Hậu Uyển Vân lại nói: “Cắt tay của mình, đem máu vấy lên, mau chút.”

“A?” Tích Xuân ngơ ngác lảng lảng cầm dao nhỏ, tựa hồ thập phần khó hiểu.

Hậu Uyển Vân cau mày, nàng ta thấy Tích Xuân này là đứa thành thật bốn phần, làm việc lại chịu khó, mới để cho nàng làm nha đầu của hồi môn, nhưng đầu gối này cũng rất ngoan, nhưng lại không hiểu ý tứ của mình.

“Cắt tay nguoi, đem máu vấy lên khăn hi! Mau chút, đừng cọ xát.” Hậu Uyển Vân không kiên nhẫn nói.

“Vâng, tiểu thư.” Tích Xuân mới vừa cắt một đường trên tay của mình, còn không có đi đến bên giường, một bà tử liền tiến vào cửa, cười tủm tỉm, hành lễ với Hậu Uyển Vân nói: “Thỉnh an đại thiếu phu nhân, nô tỳ là Tôn bà tử trong phòng đại phu nhân, là phu nhân phái nô tỳ tới lấy khăn hi.”

Hậu Uyển Vân sững sốt một chút, đứng lên, ánh mắt phiêu phiêu Tích Xuân, cô nương đó vẻ mặt ngốc lảng đứng tại chỗ, một tay cầm dao, một tay vuốt ngón tay bị dao cắt nhỏ từng giọt máu.

Hậu Uyển Vân nhanh chóng tiến lên một bước giữ chặt tay Tôn bà tử, thân thiết đưa cho Tôn bà tử một cái hồng bao, ôn nhu cười nói: “Tôn ma ma vất vả, đây là thỉnh ngài dùng trà.”

Hậu Uyển Vân dùng thân mình ngăn trở Tôn bà tử, nhân cơ hội nháy mắt với Tích Xuân, Tích Xuân nhìn Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, trong mắt đều là thần sắc khó hiểu.

Tôn bà tử cười hớ hớ nhận lấy hồng bao, ánh mắt vượt qua Hậu Uyển Vân liếc về phía trên giường.

Hậu Uyển Vân nhìn thấy Tôn bà tử đang nhìn cái gì, lại thấy Tích Xuân đang đi đến bên giường, không khỏi thầm kêu không tốt: nếu là thừa dịp trước khi Tôn bà tử đến đem máu vấy lên khăn hi, thì thật dễ nói; nếu là khăn hi vẫn trắng tinh, chính mình một hồi tại trước mặt mẹ chồng cũng có thể nói là đem qua đại công tử uống say, hai người chưa có lẽ vợ chồng, đợi cho đại công tử trở lại hai người đối chất là có thể làm sáng tỏ; nhưng hôm nay Tích Xuân cái đứa đồ chết dẫm kia, nhưng lại đúng lúc Tôn bà tử vừa tới, muốn đem máu vấy lên khăn hi, điều này làm cho người nhìn thấy, thật sự là há miệng kiểu gì đều nói không rõ!

Tôn bà tử nhìn thấy động tĩnh của Tích Xuân, nhanh tránh tay Hậu Uyển Vân ra, vọt tới bên giường quát ngừng Tích Xuân, nói: “Nguoi đang làm cái gì!?”

Tích Xuân ngăn nguoi, ánh mắt đầu tiên là nhìn khăn hi, lại nhìn nhìn máu trên tay chính mình, lại như cầu cứu nhìn về phía Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, bị Tích Xuân đầu gối đầu óc ngu xuẩn này làm tức giận muốn chết khiếp! Đây không rõ ràng là nói cho Tôn bà tử, là chính mình chỉ thị nha hoàn gian lận trên khăn hi, vừa vặn bị hi bà bắt!

Tôn bà tử cầm khăn hi lên, lẩn qua lộn lại xem một lần, thấy khăn hi thuần trắng một mảnh, cũng không lạc hồng, lập tức thay đổi sắc mặt, ra cửa gọi hai bà tử quát: “Nguoi, tiện tỳ này muốn gian lận! Các bà tử mau vào, bắt nha đầu kia lại!”

Hai bà tử trắng kiện khác lập tức vọt vào phòng ở, mỗi người cầm lấy một bàn tay Tích Xuân. Về mặt Tích Xuân ngốc lảng như trước, giống như không rõ đã xảy ra cái gì.

Tôn bà tử đem khăn hi trải trên bàn, hai tay nâng lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Hậu Uyển Vân: “Đại thiếu phu nhân, việc này ngài có giải thích gì không?”

Về mặt Hậu Uyển Vân ủy khuất nói: “Hôm qua phu quân uống say, cho nên...”

Tôn bà tử cười lạnh cầm lấy ngón tay đỏ máu của Tích Xuân, nói: “Nô tỳ thấy, cũng không phải là chuyện như vậy phải không? Nếu là chưa làm lễ vợ chồng, sao phải sai nha hoàn cắt ngón tay? Đại thiếu phu nhân, khăn hi này nô tỳ thu, tiện tỳ này nô tỳ cũng mang đi trước, một hồi gặp đại phu nhân, ngài chính mình cùng đại phu nhân nói đi.”

“Ai, Tôn ma ma đừng bước!” Trong lòng Hậu Uyển Vân nghĩ việc lớn thành việc nhỏ, việc nhỏ thành không có, chuyện nữ tử cổ đại mất trinh không khiết, không giống như chuyện đùa, đặc biệt tại đại môn nhà giàu như Khương gia vậy, nếu là truyền ra đồn đại gì có liên quan trong sạch chính mình, thì chính mình sẽ bị bắt tội rất lớn! Chỉ cần Tôn bà tử đi ra cánh cửa này, tương lai cho dù tra ra bản thân trong sạch, nhưng chuyện này làm mất lòng tin của

mọi người, khó bảo toàn sẽ không ở sau lưng nói láo, nói Khương gia vì bảo trụ danh dự mới không thể không tuyên bố là con dâu thân trong sạch.

Tôn bà tử nhưng là người tâm phúc bên cạnh Cố Văn Tĩnh, không chỉ chính bà cùng Cố Văn Tĩnh có quan hệ họ hàng, nữ nhi Thúy Liên của bà vẫn là người tâm phúc nhất trước mặt Cố Văn Tĩnh, cho nên thường ngày Tôn bà tử khí thế thực thịnh, nay đối vị tân đại thiếu phu nhân này bà cũng không khách khí, lòng mi Tôn bà tử nhú lên, không chút khách khí nói: “Nô tỳ có chuyện trong người, đại thiếu phu nhân muốn cùng nô tỳ nói chuyện, chờ nô tỳ làm xong lại đến.” Bà là hi bà phu nhân đặc biệt công đạo nâng khăn hi, phu nhân đã sớm phân phó xong rồi, cầm khăn hi trở về phục mệnh, không thể cùng vị tân đại thiếu phu nhân kia dong dài.

Hậu Uyển Vân vừa thấy ngăn đón người ngăn không được, tức đến dậm chân. Nàng ta chính là tiểu thư ngày xưa ở trong phủ An Quốc hầu nói một không hai, nhưng hôm nay vào Khương gia, ở trên có mẹ chồng đè nặng, trừ bỏ nha hoàn, bà tử của hồi môn chính nàng ta mang đến, hạ nhân Khương phủ nhưng lại không có người mua cảnh ô liu của nàng ta.

Tôn bà tử đang cầm khăn hi trắng nõn, trở về viện Cố Văn Tĩnh phục mệnh, Tích Xuân bị hai bà tử to khỏe đè nặng đi theo phía sau.

Khi ra cửa viện của đại công tử, trùng hợp gặp bốn nha đầu thông phòng Cẩm Kỳ Thư Họa, cùng Sắc Vi mang theo đại tôn tiểu thư đi thỉnh an Cố Văn Tĩnh.

Năm cô nương này đều là người lanh lợi, mắt sắc đều nhìn thấy khăn lụa trắng trong hộp, lại thấy phía sau đè nặng cô nương có ngón tay bị cắt đứt đang chảy máu, lại nhìn sắc mặt Tôn bà tử không tốt, trong đầu cũng đoán được vài phần, tám phần là chuyện vị tân đại thiếu phu nhân này.

Trong lòng Sắc Vi ôm tôn tiểu thư, bĩu môi, phiêu liếc mắt khăn hi một cái, nói: “Đây là có chuyện gì a?”

Sắc Vi là nha đầu trong phòng đại phu nhân đi ra ngoài, Tôn bà tử vẫn cho Sắc Vi vài phần mặt mũi, nói: “Bà già ta là phụng mệnh phu nhân tới lấy khăn hi. Vài vị cô nương nhanh đi thỉnh an phu nhân đi, một hồi phu nhân chúng ta còn muốn cùng đại thiếu phu nhân nói chuyện đó.”

Vài nha đầu thông phòng gật gật đầu, cũng đi theo Tôn bà tử một đường đi về phía viện của Cố Văn Tĩnh.

Vài nha đầu thỉnh an, Cố Văn Tĩnh lại đùa cháu gái một hồi, nói với các nàng: “Các người đi thiên thánh trước chờ, một hồi ta tìm các người nói chuyện.”

Mấy người cung kính hành lễ lui ra. Ở cửa Hạnh Hoa lại bùng canh gà ô hằm nhân sâm bỏ thêm được liệu đến, Thúy Liên tiếp canh vào nhà, vừa muốn đem canh hắt vào trong bồn cầu, lại bị Cố Văn Tĩnh ngăn lại.

Thúy Liên nghi hoặc nói: “Tiểu thư, canh này nham hiểm như vậy, như thế nào không hắt, còn muốn lưu trữ?”

Cố Văn Tĩnh cười ý vị thâm trường: “Hắt canh hơn hai năm, lãng phí nhiều bạc, từ nay về sau, canh này không được hắt, lưu trữ cho ta.”

Thúy Liên hoảng sợ, nói: “Tiểu, tiểu thư, ngài cũng không thể uống canh này a!”

Cố Văn Tĩnh cười nheo Thúy Liên một phen, nói: “Em cô nương ngọc này, ai nói ta muốn uống vào? Em đem canh này đi xuống, tự mình xuống bếp, đem canh này cùng cháo bổ khí huyết hằm cùng một chỗ, bỏ vào chút được liệu hương vị nồng, cần phải làm cho người ta không biết đây là canh gà ô, nấu một hồi bụng tới cho ta, trăm ngàn đừng để cho người khác uống vào.”

Trong lòng Thúy Liên mặc dù nghi hoặc, nhưng nàng luôn luôn đối với Cố Văn Tĩnh thập phần phục tùng, liền bùng canh đi xuống.

Thúy Liên mới ra cửa, Tôn bà tử liền tức giận đã trở lại, phía sau còn đi theo hai bà tử lực lưỡng, mang theo một nha hoàn ủ rũ.

Cố Văn Tĩnh phiêu liếc mắt tám lụa trắng đó một cái, lại nhìn nhìn ngón tay nha hoàn đó, liền hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“Đi đem tiểu thư Hậu gia đó mang đến.” Sắc mặt Cố Văn Tĩnh trở nên lạnh lẽo, cũng không nói Hậu Uyển Vân là “đại thiếu phu nhân”, mà đổi tên là tiểu thư Hậu gia.

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Tôn bà tử buông khăn hi, lại chạy một chuyến.

Từ khi Tôn bà tử mang Tích Xuân đi, Hậu Uyển Vân ở trong phòng hận nghiêng răng ngựa lợi, sớm biết rằng Tích Xuân là đứa ngọc đầu gối, nàng ta đã kêu Xảo Hạnh thông minh làm chuyện này, thật sự là từng bước sai, từng bước sai!

Lần này Tôn bà tử đến kêu nàng ta, Hậu Uyển Vân đành phải đi theo, nay nàng ta đang ở dưới mái hiên nhà người ta, đi hay không đi không phải do nàng ta.

Vào chính sảnh viện Cố Văn Tĩnh, Hậu Uyển Vân nhìn thấy mẹ chồng trẻ tuổi của nàng ta ngồi nghiêm chỉnh tại chủ vị, sắc mặt lạnh lùng, trong tay cầm cái khăn, cười mà không cười nhìn chính mình.

“Con dâu thỉnh an mẫu thân.” Hậu Uyển Vân quỳ rạp xuống đất.

Cố Văn Tĩnh cường chế lửa giận, hỏi Tôn bà tử: “Bà nói, mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Tôn bà tử nói: “Nô tỳ mới vừa rồi phụng mệnh đi lấy khăn hi, ai biết khăn cũng không có lạc hồng, lại nhìn thấy tiểu thư Hậu gia sai sử nha hoàn của nàng ta vấy máu lên khăn hi, bị đám nô tỳ vừa vạy bắt được.”

Cố Văn Tinh lạnh lùng nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc nũng nịu quỳ gối dưới chân mình, một màn chuyện cũ không khỏi nổi lên trong lòng, nhớ tới mẫu thân chết, nhớ tới chính mình kiếp trước, Cố Văn Tinh nhất thời cảm thấy khí huyết một trận cuộn cuộn, mắt nhìn Hậu Uyển Vân, đều có thể phun ra lửa.

Nàng cò một chút đứng lên, tiến lên một bước, hung hăng một cước đá vào ngực Hậu Uyển Vân. Cố Văn Tinh mấy năm nay tập võ đánh quyền, vốc người lại cao ráo, cường tráng, một cước này trực tiếp đem Hậu Uyển Vân lăn về phía sau vài bước, ngã chổng bốn vó nằm trên mặt đất.

Cố Văn Tinh lại đi tới một bước, trên mặt nàng hung hăng thối một ngụm, mắng: “Ngươi đồ đâm phụ, còn có mặt mũi gọi ta là mẫu thân! Khương gia ta không có con dâu như ngươi vậy! Không đem ngươi tẩm lòng heo chính là xem mặt mũi An Quốc Hầu, ngươi còn có mặt mũi đến thỉnh an cái gì? Ngươi là đang rắp tâm cái gì?”

Bà tử, nha hoàn chung quanh đều sợ tới mức đều cúi đầu, đều nghĩ đến Cố Văn Tinh là vì con dâu mất trinh mà phát hỏa, mỗi người đều sợ tới mức thở mạnh cũng không dám thở.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phạt quỳ từ đường

Hậu Uyển Vân ôm ngực, chỉ cảm thấy nội tạng một trận cuộn cuộn, một cước của Cố Văn Tinh này hàng thật giá thật, lực đạo mười phần, nàng ta bị đau ngay cả khí lực kêu đều không có.

Nội tâm Hậu Uyển Vân hận nghiêng rặng: nhi tử nhà ngươi chính mình không được, sao lại đổ lên đầu ta? Tuy nói mẹ chồng phải cho con dâu làm quy củ, nhưng bà mẹ chồng này, quy củ này cũng làm quá lớn.

Bất quá Hậu Uyển Vân không phải đứa ngốc, nàng ta suy nghĩ tình huống: chính mình còn không có bản sự, phân lượng đâu cùng vị Bình Thân vương phi này, kể sách bây giờ, chỉ có trước lấy lòng nàng ta, rồi sau đó chậm rãi bản bạc kỹ hơn, cùng lắm thì chính mình lại động chút tay chân giết chết nàng ta.

Cân nhắc một phen, Hậu Uyển Vân ôm ngực, ô ô quỳ xuống đất khóc rống, nói: “Mẫu thân, con dâu oan uổng mà! Đêm qua phu quân thật sự uống say, chúng con còn chưa từng...”

Hậu Uyển Vân nói còn chưa nói xong, Cố Văn Tinh lại bỏ một cước, mắng: “Ngươi, đồ đâm phụ này, còn muốn đem chậu phân hắt lên người Viêm Châu nhà chúng ta! Các bà tử ngoài cửa ai chẳng nói đêm qua các ngươi ép buộc đến hơn nửa đêm, ngươi nhưng lại nói cho ta biết các ngươi còn không có!”

Cố Văn Tinh đương nhiên biết lấy tâm trí của Hậu Uyển Vân, tự nhiên là không có khả năng làm ra chuyện hồ đồ mất trinh trước khi kết hôn, nay nàng cũng bất quá là mượn đề tài để nói chuyện của mình, trước thu thập nàng ta một chút nói sau. Dù sao Cố Văn Tinh vẫn là mẹ chồng, là trưởng bối, cho dù trưởng bối sai lầm, mắng lầm nàng ta, tóm lại đánh đều đánh, bất quá đá nàng ta mấy đá, lại không cần mệnh của nàng ta, Hậu Uyển Vân cũng chỉ có thể bị đánh oan một chút, chẳng lẽ còn làm cho mẹ chồng bụng trả xin lỗi nàng ta sao?

Ở thời đại này, cha mẹ đánh chửi từ nữ, từ nữ chỉ có thể thừa nhận, không thể trái nghịch. Hậu Uyển Vân nếu là dám tiếp trà của mẹ chồng, đó còn không cho người trong thiên hạ chọc cọt sống nằng chết nàng ta, nàng ta khổ tâm kinh doanh thanh danh tốt nhiều năm đã như nước chảy về biển đông.

Hậu Uyển Vân hiểu được, lần này nàng ta chỉ có thể bị đánh rớt răng nanh cùng máu cũng phải nuốt vào, liền giả vờ điềm đạm đáng yêu, phủ phục quỳ xuống đất, cầm lấy góc váy Cố Văn Tinh khóc nói: “Mẫu thân, con thật là oan uổng, nếu mẫu thân không tin, có thể tìm phu quân đến cùng con đối chất! Mẫu thân, Văn nhi oan uổng mà, thỉnh mẫu thân minh giám!”

Cố Văn Tinh ghét bỏ đá văng nàng ta ra, cả giận nói: “Viêm Châu đi nha môn rồi, ngươi muốn ta đi tìm Viêm Châu trở về, chẳng lẽ muốn tuyên dương thiên hạ đều biết? Ngươi còn ngại mặt mũi không đủ sao? Ngươi rốt cuộc rắp tâm tính toán cái gì?”

Ở thiên đình, mấy nha đầu thông phòng nghe thấy động tĩnh bên này, vài người chạy tới chính sảnh, tại cửa liền thấy phu nhân vẽ mặt giận dữ, đại thiếu phu nhân quỳ trên mặt đất, hình dung chật vật.

Chính sảnh cùng thiên đình bất quá cách một bức tường, bên này Cố Văn Tinh tiếng động lớn xôn xao, tai vách mạch rừng, nên vài vị tự nhiên biết đã xảy ra cái gì. Cả đám bước lên phía trước quỳ xuống, nói: “Phu nhân chớ để tức giận, lại chọc tức thân mình.”

Trong lòng Sắc Vi ôm tôn tiểu thư Khương Âm phần điều ngọc mài, tôn tiểu thư bị dọa, òa khóc lớn lên. Cố Văn Tinh nhìn thấy cháu gái khóc, hung hăng trừng mắt nhìn Hậu Uyển Vân một cái, đau lòng ôm cháu gái đến dỗ một trận, vừa dỗ vừa nói: “Sắc Vi, ngươi đem tiểu Âm Âm ôm đi xuống, cách cái người không khuất, không trình gì đi xa chút, chớ để va chạm cháu gái bảo bối của ta, dính xui.”

Lời này mắng rõ ràng, sắc mặt Hậu Uyển Vân xanh tím như gan heo, trong lòng đối với Cố Văn Tinh hận ý ngập trời, trên mặt lại còn muốn làm ra bộ dáng điềm đạm, đáng yêu.

Sắc Vi đem tôn tiểu thư bé đi ra ngoài, Cố Văn Tinh oán hận trừng mắt Hậu Uyển Vân, nói: “Đừng lý ra đây chứng cứ, ta thấy lại tức giận, muốn lấy liền cắt đi từ đường quý suy ngắm đi! Ngẫm lại người có tốt đẹp gì đáng để thánh thượng ban cho người bằng hiệu này hay không!”

Khương gia vì hôn sự này, cố ý xây dựng từ đường, bên trong thờ phụng bằng hiệu “nhân đức hiếu nữ” thánh thượng ngự bút thân thư ban cho Hậu Uyển Vân.

Bốn nha đầu Cẩm Kỳ Thư Hòa trao đổi ánh mắt với nhau: đại thiếu phu nhân này vào cửa ngày đầu tiên, đắc tội bà mẫu, cuộc sống sau này của nàng ta sẽ không dễ chịu lắm.

Bốn tỷ muội Cẩm Kỳ Thư Hòa đều là người của Cố Văn Tinh, thái độ các nàng sau này đối với Hậu Uyển Vân, hoàn toàn quyết định bởi thái độ Cố Văn Tinh đối Hậu Uyển Vân. Nay tình huống này, bốn cô nương đều bĩu môi, đối với Hậu Uyển Vân khinh thị vài phần.

Hậu Uyển Vân hít sâu một hơi, xoa xoa nước mắt, nơi này là phòng Cố Văn Tinh, cũng không có người nâng nàng ta dậy, nàng ta ôm ngực nín vào ghế dựa đứng lên, hành lễ với Cố Văn Tinh nói: “Mẫu thân trách đánh con dâu là chuyện nhỏ, nhưng chộc tức thân mình là chuyện lớn, thỉnh mẫu thân trân trọng. Con dâu đi từ đường quý suy ngắm.”

Cố Văn Tinh nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng ta, chán ghét vẩy vẩy tay, lại nói với Cẩm Kỳ Thư Hòa đang quỳ: “Từng người từng người không quỳ cù, các người cũng đi theo quý đi! Cẩm nhi cùng Hòa nhi đang hoài thai, liền không cần phải đi.”

Kỳ nhi cùng Thư nhi cúi đầu liếc nhau, dập đầu với Cố Văn Tinh nói: “Vâng, phu nhân.”

Rồi sau đó hai người đỡ nhau đứng lên, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái. Thường ngày đại phu nhân đãi bốn nha đầu Cẩm Kỳ Thư Hòa vô cùng tốt, chưa bao giờ từng cay nghiệt bạc đãi, ngay cả câu nói nặng nề chưa có từng nói, nhưng đại thiếu phu nhân này vào cửa ngày đầu tiên, liền liên lụy này hai vị trong bốn tỷ muội bị phạt quỳ theo, như thế, Kỳ nhi cùng Thư nhi trước hết đem Hậu Uyển Vân ghi hận.

Cố Văn Tinh lại nói: “Tôn ma ma, bà cũng đi theo đi. Tiểu thư Hậu gia nhưng là kiều nhỏ tỷ, bà cẩn thận nhìn thân mình nàng ta, chớ để ra sai lầm.”

Tôn bà từ nói: “Vâng, phu nhân, nô tỳ nhất định cẩn thận ‘săn sóc’ tiểu thư Hậu gia.”

Phạt quỳ liền phạt quỳ, còn muốn phái người đi giám thị nàng ta, là sợ nàng ta quỳ nhàn hạ sao? Hậu Uyển Vân hận muốn cắn nát khăn trong tay, nay chỉ có thể mong đại công tử Khương Viêm Châu từ nha môn trở về sớm, làm sáng tỏ việc này.

Đoàn người Hậu Uyển Vân được Tôn bà từ dẫn vào từ đường. Từ đường là mới xây, mặt đất ốp bằng đá cẩm thạch bị lau tinh quang sáng loáng, Tôn bà từ miết Hậu Uyển Vân, nói: “Tiểu thư Hậu gia, từ đường này mới xây không lâu, bề đoàn còn chưa chuẩn bị, ngài liền quỳ như vậy đi, ủy khuất ngài.”

Nay thời tiết đã lạnh, nền đá cứng rắn lạnh băng băng, bắt nàng ta như vậy quỳ xuống, còn không biết phải quỳ tới khi nào, là muốn quỳ chặt đứt chân của nàng ta sao? Trong lòng Hậu Uyển Vân tuyệt hận bà mẹ chồng mới này, không nghĩ tới nàng đó tâm địa độc ác như vậy, chính mình lại không đắc tội tội nàng, thế nhưng biến đổi phương pháp ép buộc chính mình.

Nhưng Hậu Uyển Vân nàng ta là người phương nào? Nàng ta là nhân vật lợi hại có thể dám cắt thịt chính mình đến diễn trò, tim nàng ta đập thành thịch, hai mắt đầm lệ quỳ xuống, nói với Tôn bà từ: “Mẫu thân bảo ta quỳ, ta tự nhiên phải quỳ.”

Hậu Uyển Vân quỳ xuống, Kỳ nhi và Thư nhi cùng đi theo quỳ xuống phía sau nàng ta.

Tôn bà từ nhìn bộ dạng tội nghiệp của nàng ta, hừ một tiếng, tìm cái ghế dựa ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm Hậu Uyển Vân, chỉ cần thân mình nàng ta dám có nửa phần nghiêng lệch, liền cao giọng quát: “Tiểu thư Hậu gia, phu nhân nói người quỳ để suy ngắm, cũng không phải gọi người đến để ngủ gật.”

Hậu Uyển Vân đành phải vẫn banh thẳng thân mình, quỳ thẳng tắp, trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Cố Văn Tinh cùng Tôn bà từ ân cần thăm hỏi vô số lần. Mà Kỳ nhi cùng Thư nhi quỳ lâu chân tê liệt, quỳ có chút cong vẹo, sau đó đơn giản ngồi dưới đất, Tôn bà từ chỉ làm như không phát hiện, trong lòng Kỳ nhi cùng Thư nhi cảm kích, biết chuyện này nhất định là phu nhân phá lệ khai ân, kêu Tôn bà từ không cần khó xử tỷ muội hai người các nàng.

—Edit:Lengken_Sophie – Beta: uchihasaki—

Hậu Uyển Vân bên kia đang quỳ trong từ đường, Thúy Liên tại phòng bếp bận việc nửa ngày, rốt cục đem canh gà nạp liệu đó biến thành được cháo, dùng xoong nôi đặt ở trên bếp lò nhỏ, dùng lửa nhỏ hầm qua, rồi sau đó trở về trong phòng, nhìn thấy Cố Văn Tinh đang cầm quyển sách nằm ở trên thấp, thoát nhìn thập phần thích ý.

Thúy Liên cũng biết chuyện mới vừa rồi, nàng sợ Cố Văn Tinh bởi vì chuyện con dâu trong lòng không thoải mái, liền thật cẩn thận nói: “Tiểu thư, có cần phải người đi thỉnh đại công tử trở về hay không?”

Mí mắt Cố Văn Tinh cũng không nâng một chút, nói: “Viêm Châu công vụ bận rộn, sao để cho chút chuyện hậu trạch nhỏ này quấy rầy hấn, không cần phải đi thỉnh hấn, dù sao đến canh giờ hấn tự nhiên sẽ trở về.”

“Nhưng tiểu thư Hậu gia đó đã quỳ hai canh giờ trong từ đường.” Thúy Liên có chút lo lắng, nói: “Đó dù sao cũng là nữ nhi ruột của An Quốc Hầu gia... Tiểu thư...”

Cố Văn Tinh ha ha cười, nói: “Ta mặc kệ nàng ta ban đầu là khuê nữ nhà ai, nàng ta gả vào Khương gia ta, chính là con dâu Khương gia ta, phải tuân theo quy củ Khương gia ta. Ta là chủ mẫu Khương gia, là mẹ chồng của nàng ta, lời nói của ta chính là quy củ.”

Cố Văn Tinh lật trang sách, khẽ cười nói: “Bắt quá mới quý hai canh giờ, quý không xấu. Em không nghe nói qua sao, thời điểm vị đại thiếu phu nhân này của chúng ta chưa lấy chồng, từng trước linh cửu của trưởng tử nàng ta quý chừng bảy ngày bảy đêm, này mới hai canh giờ tính cái gì, làm cho nàng ta quý thêm đi.”

Thúy Liên gật gật đầu, cũng không lại nói thêm. Đại công tử nhà mình bản tính ra sao, Thúy Liên vẫn biết đến, tân hôn ngày ấy tại sau núi giả đánh vỡ đại công tử Khương Viêm Châu cùng Chu Quyết, Thúy Liên tự nhiên biết đại công tử đối với vị tân đại thiếu phu nhân này trong lòng có khúc mắc. Khẩn hi không có máu, tám phần là đại công tử thật sự không chạm vào vị đại thiếu phu nhân kia, giờ phu nhân nhà mình bắt quá là mượn đề tài để nói chuyện của mình thôi, cho nên Thúy Liên chỉ cho là Cố Văn Tinh là vì cấp con dâu làm quy củ lập uy, mới phạt ác độc như vậy, dù sao thanh danh của vị đại thiếu phu nhân kia vượt qua chủ nhân, không cần thận sửa trị, tương lai phu nhân chỉ sợ còn áp không được nàng dâu.

Mất xem xét đến canh giờ ngọc thiện, Hậu Uyển Vân nhìn bên ngoài còn không có động tĩnh, không khỏi nôn nóng bất an. Nền đá này lạnh như băng, quý suốt làm hai đùi nàng ta đều mất tri giác, cả người phát run.

Tôn bà từ nhìn nàng ta không an phận liên tiếp quay đầu, nói: “Tiểu thư Hậu gia, đừng nhìn, đại công tử chúng ta phải tới mặt trời xuống núi mới có thể từ trong nha môn trở về, ngài liên an tâm suy ngắm đi, đừng nghĩ chút việc vô ích.”

Lại một lát sau, bên ngoài có tiểu nha đầu đến truyền lời, nói là phu nhân đã ngủ trưa dậy, kêu Thư nhi đi đọc sách cho nàng. Thư nhi cao hứng lên tiếng đi theo, biết là phu nhân thương nàng. Lại một lát sau, lại có tiểu nha đầu đến truyền lời, nói là tôn tiểu thư tỉnh ngủ, âm ỹ muốn Kỳ nhi bồi nàng ngoạn, vì thế Kỳ nhi cũng đi rồi.

Trong từ đường chỉ còn lại có Hậu Uyển Vân cô linh linh quý một mình, cúi đầu, không để cho Tôn bà từ nhìn thấy ánh mắt hận ý ngập trời của nàng ta.

Mà Khương Viêm Châu bên kia, thứ nhất là vì chuyện yêu đương vụng trộm sau núi giả bị phát hiện mà xấu hổ, thứ hai là vì không muốn thấy thê từ mới cưới của hấn, cho nên luôn luôn ở trong nha môn đợi, đợi cho mặt trời lặn về phía Tây mới trở lại Khương phủ. Trong lúc tự nhiên cũng không có người nào không có mắt dám làm trái ý từ Cố Văn Tinh mặt báo cho hấn biết, cho nên thời điểm hấn trở lại Khương phủ, hoàn toàn không biết mọi chuyện phát sinh ban ngày.

Khương Viêm Châu vừa hồi phủ, liền có bà từ đến gọi hấn, nói là phu nhân thỉnh hấn đi qua.

Trong lòng Khương Viêm Châu một lộn bộp, hấn sợ mẫu thân lấy chuyện sau núi giả đêm tân hôn đó nói, càng sợ mẫu thân đem chuyện này nói cho phụ thân, vậy thì hấn tiêu rồi.

Khương Viêm Châu lo sợ bất an vào viện Cố Văn Tinh, Cố Văn Tinh đã ở đại sảnh chờ hấn, thấy Khương Viêm Châu lại đây, cười nói: “Viêm Châu hôm nay trở về muộn, là công vụ trong nha môn bận rộn phải không? Mau nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà, hai mẹ con chúng ta trò chuyện.”

Khương Viêm Châu ngồi xuống, nói: “Không vội, đa tạ mẫu thân quan tâm.”

Mẹ con hai người hàn huyên một phen. Khương Viêm Châu thấy đại sảnh chỉ có nha hoàn Thúy Liên tâm phúc của Cố Văn Tinh, dù sao Thúy Liên cũng biết chuyện đó, hấn cũng sẽ không kiêng dè, tìm dịp thỉnh thịch, nói: “Mẫu thân, hôm qua là nhĩ từ hồ đồ, làm chuyện không nên làm. Thỉnh mẫu thân trách phạt! Còn thỉnh mẫu thân đừng nói cho phụ thân, mắc công lại chọc phụ thân tức giận.”

Cố Văn Tinh sùng sốt một chút, buông ly trà nói: “Chuyện gì vậy? Mẫu thân như thế nào không nhớ rõ?” Rồi sau đó nhìn Thúy Liên, nói: “Em nhớ là chuyện gì sao?”

Thúy Liên lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì mà, đơn giản là việc vui vô cùng náo nhiệt mà.”

Cố Văn Tinh gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Con xem trí nhớ của mẫu thân không tốt, đều không nhớ rõ, ài.”

Khương Viêm Châu rất cảm kích, biết kể mẫu đây là phóng hấn một con ngựa, không có bấm báo phụ thân, bằng không sẽ lại là một hồi bão tố. Khương Viêm Châu bản tính thuần lương, là người tri ân báo đáp, mấy năm nay vị kế mẫu này đối xử với mình như thế nào, hấn đều ghi tạc trong lòng, cho nên đối với Cố Văn Tinh càng kính trọng, nói gì nghe nấy.

Cố Văn Tinh nhìn sắc mặt Khương Viêm Châu biết hối cải, biết đứa nhỏ này là thật tâm biết sai, thân nhiên nhìn hấn một cái, nói: “Danh dự Khương gia rất quan trọng, con nhớ kỹ, không có lần sau.”

Khương Viêm Châu quý xuống, nói đã biết còn thật sự dập đầu, nói: “Nhĩ từ cam đoan, tuyệt đối không có lần sau.”

Làm xong nhân tình, Cố Văn Tinh nhẹ nhàng bâng quơ đưa ra chuyện Hậu Uyển Vân, Khương Viêm Châu tỏ vẻ vì chính mình uống say, cho nên hai người chưa từng làm lễ vợ chồng.

“À, thì ra là thế, đúng là oan uổng nàng ta.” Cố Văn Tinh buông ly trà, nói với Thúy Liên: “Kêu Thanh Lan đi thỉnh đại thiếu phu nhân lại đây.”

Chờ thời điểm Thanh Lan đi gọi Hậu Uyển Vân, nàng ta đã quý đến nỗi không đứng lên nổi, cơ hồ là được hai người Tôn bà từ cùng Thanh Lan nâng nàng ta, đến viện của Cố Văn Tinh.

Vào phòng, Hậu Uyển Vân nhìn thấy phu quân của mình đã ở, nước mắt lập tức bùng lên, lại làm như sợ hãi, bán hàm chứa lệ, lại nhìn không dám khóc, bộ dáng đó thật tình là ta gặp phải đau thương, làm nam nhân thấy đau lòng muốn chết —— đương nhiên trừ bỏ Khương Viêm Châu.

Khương Viêm Châu nhìn lên thấy Hậu Uyển Vân như vậy, đáy lòng liền trào ra một trận chán ghét. Hôm nay ở nha môn, Quyết ca cùng hắn không được tự nhiên, một ngày cũng chưa nói với hắn một câu.

“Ai nha, huê tức của ta, là mẩu thân hiểu lầm con, mau ngồi mau ngồi.” Cố Văn Tinh bày ra một bộ dáng từ mẫu, tự mình đi tới đỡ Hậu Uyển Vân ngồi xuống, nói: “Đều do mẩu thân hồ đồ, ai.”

Hậu Uyển Vân nào dám hùa theo lời của nàng, nhanh chóng giả vờ hiền lành, nói: “Đều là lỗi của con dâu, là con dâu ăn nói vụng về, không nói rõ ràng.”

Cố Văn Tinh lập tức cười nói: “Xem con dâu này của ta, rất thức thời lại rộng lượng, thực là phúc khí của ta a. Ai nha, con còn không có dùng bữa tối phải không? Thúc Liền, nhanh đi phòng bếp đem được cháo bụng tối.”

Thúc Liền nghe xong sùng sốt, được cháo đó không phải... trông mắt nàng vừa chuyển, lòng nghĩ đã là tiểu thư phân phó, thì nàng liền nghe theo, liền không nói hai lời đi bếp đem được cháo đến.

Được cháo thơm ngào ngạt bụng tối, Hậu Uyển Vân một ngày chưa được ăn cơm, đói choáng váng đầu hoa mắt. Nhưng nàng ta vừa nghe đây là cháo do Cố Văn Tinh đưa, không khỏi chần chờ: dù sao nàng ta chỉ kêu Hạnh Hoa mỗi ngày kê đơn, lại không biết Hạnh Hoa đến tột cùng đem được hạ vào trong đồ ăn của người nào. Thuốc tuyệt diệu đó là nàng ta tự mình điều phối, vô sắc vô vị, trừ phi đại phu chuyên môn cẩn thận kiểm tra, còn không người khác kiểm tra không ra vấn đề.

Lại nhìn Cố Văn Tinh vẫn chưa mang thai, Hậu Uyển Vân tin tưởng vững chắc được này đều bị Cố Văn Tinh ăn.

“Đại thiếu phu nhân, được cháo này là ngự trù của ngự thực phòng cung đình cho phối phương, là nô tỳ tự mình hầm cho phu nhân, rất bổ dưỡng, ngài mau thừa dịp nóng uống vào đi.” Thúc Liền thấy vẻ mặt Hậu Uyển Vân do dự, nhanh chóng giải thích nói.

Khương Viêm Châu nhìn thấy bộ dáng Hậu Uyển Vân giống như khổ đại cừu thân, lại không nghĩ nhiều, nhìn liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Mẫu thân ban cháo cho nàng uống, nàng còn nói thêm cái gì nữa? Chẳng lẽ trong lòng còn nghi ngờ mẫu thân, muốn làm mẫu thân nan kham?”

Hậu Uyển Vân vừa nghe lại lịch cháo này, biết không phải Hạnh Hoa đã đụng tay chân, cũng liền yên lòng, thật cẩn thận nâng chén cháo lên, uống từng ngụm một.

Cố Văn Tinh cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân đem một chén cháo đều uống hết, cầm tay nàng ta thân thiết nói: “Mẫu thân thấy cháo này rất hợp khẩu vị của con, sau này sáng sớm mỗi ngày tới tìm mẫu thân, mẫu thân sai Thúc Liền hầm cho con uống.”

Bộ dáng Hậu Uyển Vân thụ sủng nhược kinh, nói: “Điều này sao dám ạ?”

Cố Văn Tinh cười càng ngọt, nói: “Điều này sao không được? Nơi này đều là dược liệu tốt nhất, mẫu thân còn trông cậy cho con bồi bổ thân mình, sớm một chút cho mẫu thân ấm tồn tử béo mập đó! Liền nói như vậy định rồi a, sau này, con phải uống hết cháo này cho mẫu thân!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Mẫu từ tử hiếu

Thúc Liền ở một bên nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm, tiểu thư nhà mình cũng biến hóa thật nhanh, mới vừa rồi một bộ dạng tư thế hận không thể làm cho tiểu thư Hậu gia quỳ chặt đứt chân, nay mới một chút thời gian, ánh mắt Cố Văn Tinh nhìn Hậu Uyển Vân như khuê nữ ruột, hận không thể tự mình cầm thìa dứt được cháo cho nàng ta. Thật sự là tâm của tiểu thư giống như đáy biển!

Này thật đúng là đánh một cái tát, lại cho một cái kẹo ngọt, à không, là “kẹo độc”.

Hậu Uyển Vân ăn cháo, lại dùng một ít đồ ăn, thân mình khôi phục chút khí lực.

Cố Văn Tinh nóng bỏng cầm tay nàng ta, làm ra một bộ dáng tự trách, nói: “Nay là mẫu thân không tốt, hiểu lầm con.” Lại nhìn đầu gối của nàng ta, hỏi: “Đầu gối còn đau phải không?”

Hậu Uyển Vân điềm điềm đáng yêu, nhẹ nhẹ cắn môi, nói: “Trên đầu gối đau lợi hại, sợ là sưng lên.”

Cố Văn Tinh cau mày, một bộ dáng đau lòng không thôi, nói với Thúc Liền: “Ai u nhưng đừng mang bệnh đến, nhanh đi thỉnh đại phu đến xem qua.”

Thúc Liền lên tiếng, vội vàng gọi người đi thỉnh đại phu trong phủ. Đại phu đến đem mạch, hỏi tình huống, cho chút thuốc mỡ tan bầm, liền đi.

Hậu Uyển Vân cầm thuốc mỡ, nói lời cảm ơn với Cố Văn Tĩnh, lại nhìn nhìn Khương Viêm Châu, cắn môi nói: “Phu quân... Không bằng chúng ta trở về đi, sắc trời không còn sớm, không nhiều mẫu thân nghỉ ngơi.”

Khương Viêm Châu quay đầu nhìn nàng, trong mắt xẹt qua một chút thần sắc chán ghét.

Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm cầm tay Hậu Uyển Vân nói: “Không vội, không vội, nói quấy rầy hay không quấy rầy cái gì, đều là người nhà của mình, khách khí cái gì.” Rồi sau đó không khỏi phân trần kéo tay Hậu Uyển Vân, nói: “Đi, vào trong nhà đi, cho mẫu thân nhìn thương thế của con một cái. Đại phu nói phải nhanh chóng bôi thuốc cao, chúng ta đi bôi thuốc đi, Thúy Liên à, đi chuẩn bị bôi thuốc cho đại thiếu phu nhân.”

“Nhưng là... phu quân...” Hậu Uyển Vân nhìn trông mong về phía Khương Viêm Châu, nhưng là Khương Viêm Châu đối với nàng ta nhìn như không thấy, quay đầu cung kính hành lễ với Cố Văn Tĩnh, nói: “Sắc trời không còn sớm, nhi tử sẽ không quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi.”

Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm khoát tay, nói: “Cái này sao có thể được, Văn Nhi còn tại đây, con chờ đi, mẫu thân bôi thuốc cho nàng, các con lại cùng trở về. Tiểu vợ chồng tân hôn, nên cùng chỗ mới đúng.”

Khương Viêm Châu nói: “Vâng, mẫu thân, vậy nhi tử đợi ngay tại gian ngoài.”

Hậu Uyển Vân chán nản, chính nàng ta sai sử trượng phu, như thế nào sai sử đều sai sử bất động, nhưng mẹ chồng này nhẹ buông một câu, trượng phu của mình liền nói gì nghe nấy. Tại phu gia, nếu là ngay cả trượng phu cũng không duy trì chính mình, thì cuộc sống của mình có thể nói bước đi duy gian. Hậu Uyển Vân thật vất vả từ một thứ nữ, từng bước một tính toán kinh doanh, thành đích nữ quân gia nhận được ngàn vạn sung ái. Nay từ tướng môn thiên kim nói một không hai, lập tức biến thành con dâu nhỏ bị khinh bỉ, chênh lệch như vậy làm cho Hậu Uyển Vân thật sự là nuốt không xuống khẩu khí này.

Bất quá xem hình thức bây giờ, mẹ chồng này tựa hồ là biết chính mình làm không ổn, lại đây mượn sức chính mình. Hậu Uyển Vân cũng liền tính toán liền dắt lừa xuống núi, lĩnh tình của mẹ chồng, cũng nhân cơ hội này mượn sức mẹ chồng.

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân cơ hồ là bị Thúy Liên cùng Tôn bà tử đưa vào trong phòng Cố Văn Tĩnh. Thúy Liên chuẩn bị xong bồn nước ấm cùng khăn nóng. Cố Văn Tĩnh phân phó mọi người đi ra ngoài, đóng cửa lại, Khương Viêm Châu ở gian bên ngoài, trong phòng liền chỉ có hai người Thúy Liên cùng Tôn bà tử.

Cố Văn Tĩnh tự mình kéo tay áo lên, tấm ướt khăn, vắt khô. Thúy Liên vén váy Hậu Uyển Vân lên, đem ống quần kéo đến phía trên đầu gối, Cố Văn Tĩnh nhìn đầu gối của nàng ta, vừa xanh tím vừa thũng, xem ra quý lâu trên đá cảm thạch lạnh như băng đó vẫn là rất thương thân. Nhìn đầu gối đó, tâm tình Cố Văn Tĩnh càng ngày càng thư sướng, trên mặt cũng ra vẻ lo lắng, nói với Hậu Uyển Vân: “Xem vết thương này, mẫu thân thấy đều đau lòng.”

Rồi sau đó Cố Văn Tĩnh lại nói với Thúy Liên, Tôn bà tử: “Ta muốn chườm nóng, bôi thuốc cho đại thiếu phu nhân, các người ấn tay chân đại thiếu phu nhân, không cho đại thiếu phu nhân lộn xộn, một hồi bôi thuốc không được.”

Thúy Liên cùng Tôn bà tử nói: “Vâng, phu nhân.” Rồi sau đó Tôn bà tử cầm lấy hai tay Hậu Uyển Vân, Thúy Liên ấn chân. Cố Văn Tĩnh một tay cầm khăn mặt, một tay cầm bình dược, cười tủm tỉm đứng bên cạnh Hậu Uyển Vân, nhẹ nhàng nói: “Con dâu à, chuẩn bị tốt chưa, mẫu thân bôi thuốc cho con.”

Những lời này, Cố Văn Tĩnh là cười nói, trên mặt cười hiền lành giống như phật Di Lặc trong miếu cung phụng, nhưng là Hậu Uyển Vân ngẩng đầu nhìn mắt của nàng, lại không biết như thế nào, chỉ cảm thấy trong mắt nàng rét lạnh như kết ra băng, đâm vào chính mình một cái run run, kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Hậu Uyển Vân nói: “Sao dám làm phiền mẫu thân, không... A!”

Không đợi Hậu Uyển Vân nói xong, Cố Văn Tĩnh cầm lấy khăn, tay liền ấn một cái. Đầu gối vốn đang bị sưng lạnh như băng, bị khăn nóng hung hăng đè lại, làm Hậu Uyển Vân đau đến sắp chảy ra nước mắt.

“Đau...” Hậu Uyển Vân hô to một tiếng, cắn răng đem nước mắt nhịn trở về.

“Con dâu à, đừng sợ đau, nhịn một chút thì tốt rồi, đại phu nói, phải đem máu tụ bóp tan mới tốt, nếu không tương lai bị bệnh, làm mẫu thân sẽ cả đời bất an!” Cố Văn Tĩnh nói, giọng nói lớn đến Khương Viêm Châu ở gian ngoài cũng nghe thấy được. Khương Viêm Châu nhíu nhíu mày, hướng phòng trong hô một câu: “Không phải bôi thuốc thôi sao, kêu cái gì kêu, đừng kêu la thêm nữa.”

Lực đạo trên tay Cố Văn Tĩnh rất lớn, cầm khăn nóng lau một trận trên đầu gối sưng của Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân đau nhین không được muốn giãy dụa, nhưng tay chân lại bị một bà tử một nha hoàn gắt gao đè lại, căn bản là giãy không được.

Mắt xem xét lau không sai biệt lắm, Cố Văn Tĩnh thấy vẻ mặt đầy mồ hôi lạnh của Hậu Uyển Vân, dùng khăn mặt lau vài cái trên mặt nàng ta, nói: “Con dâu, mẫu thân lau mặt cho con, xem mặt con đầy mồ hôi.”

Hậu Uyển Vân gắt gao cắn răng, nàng ta cũng không ngóc, xem ra mẹ chồng này của nàng ta không thật tâm muốn bôi thuốc cho nàng ta, mà là lại đây cố ý ép buộc nàng ta. Nhưng nay người là dao thót, ta là thịt bò, nàng ta thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Cố Văn Tĩnh ném khăn xuống, đem thuốc mỡ bôi ở lòng bàn tay xoa nhẹ, cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Thuốc cao này, nhất định phải xoa xoa thật đều, con dâu à, con ráng nhẫn nại, đau là nhất thời, nếu để lại mầm mống bệnh tật, nhưng là chuyện cả đời.”

Dứt lời, đôi tay của Cố Văn Tinh đặt trên đầu gối Hậu Uyển Vân, hai tay hung hăng dùng sức, xoa xoa ngay tại chỗ sưng của nàng ta.

“Đau! Mất thân, đau quá!” Vết thương trên đầu gối, tuy nói là phải xoa bóp, nhưng là người bình thường sẽ chậm rãi xoa nhẹ, làm cho đau đớn không phải khó có thể chịu được như vậy. Nhưng là Cố Văn Tinh mới mặc kệ chuyện này, nàng trực tiếp dùng khí lực rất lớn trên vết thương này vừa xoa vừa chà xát vừa ấn, Hậu Uyển Vân đau đến co rút.

“Con dâu, nhẫn nhịn thêm.” Cố Văn Tinh mỉm cười, nàng mới dùng năm phần lực đạo, nàng ta liền chịu không nổi, nhưng hiện tại mới là vừa vừa mới bắt đầu đâu, một hồi còn dục ~ tiên ~ dục ~ từ nữa cơ. Ý cười khoe miệng Cố Văn Tinh càng ngày càng đậm, nhìn đầu gối sưng đỏ của nàng ta, liền lạnh lùng nói: “Con dâu, con nhìn một cái, máu tụ này thật tan, lực đạo nếu lớn hơn một chút mới tốt.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe, vội vàng mang theo khóc nức nở nói: “Mất thân, nhẹ chút, đau quá!”

“Khó mà làm được, không thể để lại mầm mống bệnh tật được, máu bầm nhất định phải xoa cho tan!” Cố Văn Tinh cười tươi như hoa, tay dùng thêm sức mạnh, hung hăng như lên.

“A! Đau chết mất!” Hậu Uyển Vân khóc lớn, tay chân không tự chủ được đá đạp lung tung.

“Khóc cái gì? Như vậy yếu ớt, mất thân hảo tâm tự mình bôi thuốc cho nàng, nàng gào cái gì mà gào? Làm cho người ta nghe thấy được cho rằng Khương gia ngược đãi nàng!” Khương Viêm Châu ở gian bên ngoài lạnh lùng nói vọng vào bên trong.

Bỗng nhiên, Thúy Liên cảm giác tay áo của mình bị giật một cái, nàng sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cố Văn Tinh, sau đó hiểu ý buông lỏng tay, làm bộ không để lại chân Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân đá đạp lung tung, lúc này vì Thúy Liên đột nhiên buông tay, một cước đạp ra ngoài, vừa vịn đá vào ngực Cố Văn Tinh.

Cố Văn Tinh “a” hét to một tiếng, thân mình giật bắn ra ngoài giống như bị đá một lực rất lớn, ôm ngực lui về phía sau vài bước, sau đó đụng bàn trang điểm phía sau. Kính trang điểm, hộp trang sức, hộp son phấn rớt hết xuống, Cố Văn Tinh ôm ngực ngồi dưới đất.

“A! Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thúy Liên vội vàng chạy vọt qua.

Mất Hậu Uyển Vân cũng choáng váng, một cước đó là nàng ta đá, nhưng mới vừa rồi Cố Văn Tinh cách xa nàng ta, một cước đó của nàng ta vừa mới vọt tới quần áo của nàng mà thôi, lực đạo cũng không lớn, nàng sao giống như bị chính mình đá bay?

Khương Viêm Châu nghe thấy tiếng gào trong phòng mất thân, lại nghe tiếng vang loảng xoảng bên trong, vội vàng vọt tiến vào. Vừa vào cửa, liền thấy Cố Văn Tinh thống khổ ôm ngực, dựa vào bàn trang điểm bị đổ, ngồi dưới đất.

“Mất thân! Đây là có chuyện gì?” Khương Viêm Châu lo lắng nhìn Cố Văn Tinh, hẳn là con riêng, không có phương tiện đi nâng nàng dậy, liền nói với Tôn bà tử: “Còn thất thân làm cái gì, còn không mau lại đây nâng mất thân dậy!”

Tôn bà tử vội vàng chạy tới, cùng Thúy Liên nâng Cố Văn Tinh dậy, nâng nàng ngồi vào bên cạnh bàn. Cố Văn Tinh ôm ngực ho khan vài tiếng, nói với Khương Viêm Châu: “Không có chuyện gì, bất quá là không cẩn thận bị té ngã thôi.”

Ai không cẩn thận té ngã có thể ngã thành như vậy? Huống hồ áo trước ngực Cố Văn Tinh có dấu hài thực là bất mất. Khương Viêm Châu tự nhiên không phải đồ ngốc, hẳn nhìn nhìn Hậu Uyển Vân, ánh mắt lạnh như băng nói: “Nàng nói, mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Lúc này Hậu Uyển Vân mới hồi phục tinh thần lại, mẹ chồng ác độc đang tố cáo! Nàng cúi đầu, giả bộ một bộ đáng vô tội đáng thương, không đợi nàng mở miệng, Cố Văn Tinh liền giành nói: “Viêm Châu, con không nên trách nàng, Vân Nhi cũng không phải cố ý đá mất thân.”

Những lời này, nghe là giải vây, nhưng lại đem tội danh của Hậu Uyển Vân chứng thực. Trong phòng này trừ bỏ Hậu Uyển Vân, hai người khác đều là thù hằn tâm phúc của Cố Văn Tinh, chính là cho Thúy Liên cùng Tôn bà tử một vạ cái lá gan, các nàng cũng không dám động thủ với chủ tử nhà mình, cho nên duy nhất có thể đá Cố Văn Tinh một cước, tự nhiên là thế tử mới vào cửa của mình.

Khương Viêm Châu giận không thể át, hướng về phía Hậu Uyển Vân mắng: “Mọi người nói ngươi là hiếu nữ, ta thấy ngươi chính là một độc phụ! Mất thân bất quá bởi vì một hồi hiểu lầm phạt ngươi quỳ, mới vừa rồi mất thân đã xin lỗi ngươi không phải sao, còn tự hạ mình bôi thuốc cho ngươi, ngươi chẳng những không biết cảm kích, tâm còn mang oán hận, thế nhưng động thủ với mất thân! Từ xưa đến nay, vẫn bôi đánh trường bối thiên lý không dung, ngươi thật sự là ác độc!”

A, ánh mắt của trường tử cũng thật chuẩn nha! Trong lòng Cố Văn Tinh không khỏi khen ngợi.

“Khụ khụ, không có gì đáng ngại, con không nên trách Vân Nhi. Đều là người một nhà, dĩ hòa vi quý.” Cố Văn Tinh vuốt vuốt ngực, làm ra một bộ đáng thống khổ, một trận ho khan nức nức.

Khương Viêm Châu lo lắng nhìn Cố Văn Tinh, nói: “Mất thân, không bằng đi thỉnh đại phu đến xem sao, nhìn xem bị thương như thế nào. Nhi tử thấy sắc mặt ngài không tốt lắm.” Dứt lời vừa ngoan độc trừng mắt nhìn Hậu Uyển Vân một cái, nói: “Nhìn xem mất thân độ lượng như vậy, không cùng ngươi so đo, còn không mau đến bái tạ mất thân!”

Hậu Uyển Vân cắn răng, nay mẹ con một lòng, chính mình lại có biện pháp gì? Nàng ta cương cứng đứng dậy, đầu gối vốn là bị thương, nay ngay cả đi đường đều khó. Thúy Liên cùng Tôn bà tử tự nhiên sẽ không đi đỡ nàng ta dậy, nàng ta chỉ có thể từng bước một đi lại đây, hai mắt đầm lệ quỳ xuống,

đầu gối lại chạm mặt đất, liền đau khắp cả người.

“Con dâu nhận lỗi với mẫu thân, đều là lỗi con dâu, thỉnh mẫu thân tha thứ.” Hậu Uyển Vân nuốt nước mắt vào trong bụng.

“Ai nha, này lại quý cái gì, mau đứng lên, đừng quý lại bị thương nữa! Khụ khụ. . . Khụ khụ. . .” Cố Văn Tĩnh vừa ho khan vừa kêu Thúy Liên đi đỡ người dậy, rồi sau đó lại nói với Khương Viêm Châu nói: “Viêm Châu, nhanh đi đỡ thê tử của con dậy, mẫu thân không có chuyện gì, thật tình, chớ lo lắng.”

Khương Viêm Châu tuy không tình nguyện, nhưng vẫn đi qua đỡ một cánh tay của Hậu Uyển Vân, thân mình lại cách xa xa nàng ta, làm như Hậu Uyển Vân là cái gì không sạch sẽ, ở gần sẽ làm hấn dơ bẩn.

“Trời cũng không sớm, đều trở về đi, đại phu cũng không cần thỉnh, thân mình của mẫu thân rất khỏe mạnh, không có gì đâu.” Cố Văn Tĩnh được Tôn bà từ đỡ tay đứng lên, cười nói: “Hơn nữa, nếu làm cho phụ thân con biết, sẽ lo lắng. Mỗi ngày công vụ trên triều đình liên đủ làm phụ thân con phiền lòng, chút chuyện nhỏ ở hậu trạch, cũng đừng làm cho phụ thân con thêm phiền.”

“Vâng, mẫu thân, nhi tử đã biết.” Khương Viêm Châu đối Cố Văn Tĩnh cung kính gật đầu, lại nhìn Hậu Uyển Vân bên cạnh mình một cái, lòng nghĩ: chính mình như thế nào liền thú về một kẻ không dễ bắt nạt như vậy chứ!

“A, Viêm Châu, đứng rồi.” Cố Văn Tĩnh nhìn theo vợ chồng bọn họ xuất môn, khi tới gần cửa đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Buổi trưa hôm nay Âm Âm nói nhớ phụ thân rồi, con trở về thì thăm con bé một chút. Con ngày thường không ở nhà, cha và con gái hai người các con vẫn nên thân cận nhiều hơn.”

“Vâng, nhi tử trở về sẽ đi thăm con bé.” Khương Viêm Châu nói.

Tiến bước vợ chồng đó, tâm tình Cố Văn Tĩnh thư sướng, kêu Thúy Liên hầu hạ cởi áo choàng bị đá dẫu chân đó, Thúy Liên muốn đem áo choàng đem đi ra ngoài, Cố Văn Tĩnh nói: “Không cần mang ra ngoài, liền treo trên cái giá.”

Thúy Liên hiểu ý, đem áo choàng treo trên giá quần áo, đem mặt có dấu chân đó để bên ngoài, đi qua nhìn là thấy có một dấu chân thật bất mắt.

Tôn bà từ hỏi: “Phu nhân, nha đầu Tích Xuân trong phòng đại thiếu phu nhân đó, nay còn nhốt tại phòng củi, người xem muốn xử trí nàng ta như thế nào?”

Lúc này Cố Văn Tĩnh mới nhớ đến, còn có Tích Xuân.

“Đi mang nàng ta tiến vào, ta hỏi nàng ta vài chuyện.” Cố Văn Tĩnh nói.

Tôn bà từ đi ra ngoài lĩnh người, một lát sau liền đi vào dắt theo một nha hoàn ừ rừ. Tích Xuân vừa vào cửa liền quỳ xuống, nhìn một bộ dáng đần độn sợ hãi rụt rè.

“Ngươi tên gì?” Cố Văn Tĩnh nói.

Tích Xuân run run nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ tên là Tích Xuân.”

Cố Văn Tĩnh uống ngụm trà, chậm rì rì nói: “Ta nghe nói hôm nay ngươi cắt ngón tay, muốn giả tạo lạc hồng?”

Tích Xuân vội vàng dập đầu, nói: “Nô tỳ oan uống, thỉnh phu nhân minh giám! Nô tỳ là nhìn thấy trên quần áo mình có đầu sợi chỉ, muốn lấy dao cắt, nhưng là tay nô tỳ vụng về, không cẩn thận cắt vào tay, trùng hợp ngay lúc hi bà vào, nhìn thấy nô tỳ, liền hiểu lầm.”

Xem ra còn không có quá ngu dại. Cố Văn Tĩnh nhìn Tích Xuân thâm nghĩ.

“Phu nhân, ngài nhìn nên xử trí nha đầu kia như thế nào?” Tôn bà từ hỏi.

Tích Xuân phủ phục dưới đất, bộ dáng tựa hồ thập phần sợ hãi. Cố Văn Tĩnh nhìn cái ót của Tích Xuân, Tích Xuân là nha hoàn hồi môn của Hậu Uyển Vân, huống hồ nay chính mình đã phạt Hậu Uyển Vân rồi, nếu là phạt Tích Xuân, khó tránh khỏi truyền ra thanh danh cay nghiệt.

Cố Văn Tĩnh đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy phía sau cổ Tích Xuân, từ áo trong lộ ra một vết bớt màu xanh.

Vết bớt này! Cả người Cố Văn Tĩnh chấn động: chẳng lẽ, chẳng lẽ là nàng!?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Công chúa cáo trạng

Vết bớt màu xanh này, tại thời điểm Cố Văn Tĩnh vẫn là đại tiểu thư Hậu gia Hậu Uyển Tâm, nàng từng gặp qua trên người một người. Nay nha hoàn

Tích Xuân quỳ trên mặt đất, trên cổ nàng có vết bớt màu xanh, cùng trong trí nhớ của Cố Văn Tinh giống nhau như đúc.

Cố Văn Tinh định thần lại, nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tích Xuân run run ngẩng đầu. Tích Xuân này diện mạo xấu xí, thậm chí ngay cả thanh tú đều không tính, ném tới trong đám người đều không được chọn, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên Hậu Uyển Vân chọn nàng đi theo gả. Nhưng chỉ có một gương mặt phổ thông bình thường như vậy, cùng gương mặt tiểu nha đầu trong trí nhớ đó trùng hợp, lại làm trong lòng Cố Văn Tinh chấn động.

“Người lại gần đây, cho ta nhìn vết thương trên tay người một cái.” Cố Văn Tinh hướng Tích Xuân vẫy tay. Tích Xuân sững sốt một chút, vội vàng quỳ bò đi qua, đưa tay ra.

Cố Văn Tinh cầm tay nàng, nắm ở trong tay tỉ mỉ nhìn. Tay Tích Xuân không giống nữ tử như tầm thường vừa mảnh vừa trắng vừa non mềm, làn da trên tay nàng thô ráp, có nhiều vết chai, nhìn lên chính là làm nhiều việc nặng. Ánh mắt Cố Văn Tinh tại bàn tay nàng tìm kiếm, dừng ở ngay lòng tay của nàng, chính là thoáng nhìn, nhìn thấy lòng bàn tay đó có cái kén, Cố Văn Tinh liền xác định, Tích Xuân trước mắt, quả thật là người nọ trong trí nhớ của mình —— Tam Nương Lư gia.

Lư Tam Nương này, có thể xem như khăn tay chỉ giao của đại tiểu thư Hậu gia Hậu Uyển Tâm.

Nếu nói sâu xa về Lư Tam Nương cùng Hậu Uyển Tâm, còn phải ngược dòng đến một thế hệ trước. Phụ thân Lư Tam Nương – Lư A Ngưu là gã sai vặt hồi môn của phu nhân An Quốc Hầu – mẹ của Hậu Uyển Tâm. Sau khi Lư Tam Nương sinh ra không lâu, Hậu Uyển Tâm liền sinh ra. Hai nha đầu tuổi xấp xỉ, lúc còn rất nhỏ, Lư Tam Nương trở thành bạn cùng chơi với Hậu Uyển Tâm, lại thêm nàng lớn tuổi hơn, vẫn đối đãi với Hậu Uyển Tâm giống như tỷ tỷ chiều cổ muối muối.

Lư A Ngưu này tuy rằng là gã sai vặt hồi môn, nhưng lại một lòng theo quân, sau đó theo quân đến Nam Cung đóng quân, mang cả Lư Tam Nương đi. Thời điểm Lư Tam Nương rời đi hầu phủ, Hậu Uyển Vân còn chưa sinh ra, cho nên Hậu Uyển Vân căn bản là không biết có Lư Tam Nương người này tồn tại.

Sau đó Lư A Ngưu đánh giặc bị thương ở chân, đã bị điều phối thành hoả đầu quân (là lính hậu cần lo chuyện ăn uống, cải thiện cuộc sống, đề cao sức chiến đấu của binh sĩ trong quân, khi nguy cấp còn có thể trực tiếp tham gia, đầu nhập chiến đấu), Lư Tam Nương vẫn ở lại trong quân doanh lớn lên. Khi Hậu Uyển Tâm còn nhỏ từng theo phụ huynh ở trong quân một đoạn thời gian, khi đó hai tiểu cô nương cửu biệt gặp lại, cảm tình vô cùng tốt. Hai người cùng ăn cùng ở, tỷ muội đồng lòng. Sau đó Hậu Uyển Tâm hồi kinh, hai người liền khi tuổi còn nhỏ tách ra.

Lại sau đó, phu nhân An Quốc Hầu qua đời, Lư A Ngưu lớn tuổi, chủ động yêu cầu hồi kinh, thủ mộ cho phu nhân. Khi đó Lư Tam Nương cùng phụ thân trở về kinh thành, cha con Lư gia thành người thủ lăng cho phu nhân.

Lư Tam Nương tuy là thân nữ nhi, nhưng trường kỳ ở trong quân, tính tình tương đối giống nam nhi, từ bé tập võ, kiếm pháp rất cao, vết chai trong lòng bàn tay đó, chính là dấu vết hàng năm luyện kiếm lưu lại, tuy rằng trong lòng bàn tay thô ráp không dễ cảm thấy, nhưng Hậu Uyển Tâm gặp người quen thuộc như vậy, vẫn là có thể liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Cố Văn Tinh nhìn Tích Xuân trước mắt, chắc chắn nàng là Lư Tam Nương bạn cùng chơi với mình khi còn nhỏ. Lúc này trong lòng nàng bốc lên từng trận nghi ngờ: theo lý mà nói, Tam Nương hẳn là đang thủ mộ cho mẫu thân, nàng ấy vì sao phải lên vào An Quốc Hầu phủ, còn làm nha hoàn hồi môn của Hậu Uyển Vân? Dựa theo thân phận của Lư Tam Nương, nàng ta nếu là quang minh chính đại hồi Hầu phủ, An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia nhất định sẽ không bạc đãi nàng ấy, nàng ấy vì cái gì còn ủy khuất chính mình làm nha hoàn?

Trong đầu Cố Văn Tinh tâm niệm lưu chuyển, đột nhiên một ý niệm hé ra trong đầu: chẳng lẽ, là phụ thân cùng ca ca phát hiện cái gì, hoài nghi Hậu Uyển Vân, liền kêu Tam Nương đến bên cạnh Hậu Uyển Vân tìm hiểu tin tức?

“Phu nhân?” Thụý Liên nhìn Cố Văn Tinh cầm tay Tích Xuân ngây người, gọi nàng một tiếng. Cố Văn Tinh thu hồi suy nghĩ, đem cảm xúc trong mắt đều ẩn trong nụ cười.

Lư Tam Nương trời sinh tính hào sảng, trọng tình trọng nghĩa, cũng là người thông minh, nàng ấy nếu thật tâm hướng về Hậu Uyển Vân, sẽ không làm ra chuyện cắt đầu ngón tay để người phát hiện, Cố Văn Tinh chắc chắn, Lư Tam Nương nhất định là cố ý làm như vậy. Còn nàng vì sao phải làm như thế, Cố Văn Tinh mặc dù không rõ ràng lắm, bất quá Tích Xuân trước mắt này là khăn tay chỉ giao của mình, khi còn nhỏ đối với mình quan tâm rất nhiều, chính mình nay quả quyết muốn che chở nàng.

Cố Văn Tinh thờ dãi, chẳng qua Tích Xuân là nha hoàn trong phòng Hậu Uyển Vân, lại làm ra chuyện sai lầm, trở về khó tránh khỏi phải chịu trách phạt. Chính mình nếu bảo hộ nàng rất rõ ràng, chỉ có thể đưa tới tai họa cho nàng. Tam Nương là người thông minh, nàng đã làm như vậy, nhất định là có tính toán, Cố Văn Tinh cũng không nhúng tay nhiều, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Cố Văn Tinh buông tay Tích Xuân ra, nói: “Cũng là hiểu lầm, làm sáng tỏ thì thôi. Nay đã muốn phạt sai đại thiếu phu nhân các người, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Tôn ma ma, mang Tích Xuân đi phòng bếp nhỏ, làm chút thức ăn, để cho nàng ăn lại trở về.”

Tích Xuân ngàn ân vạn tạ, đựng đầu, đi theo Tôn bà từ đi ra ngoài.

Vào đêm, Khương Hằng theo bên ngoài trở về. Vào phòng, nhìn Cố Văn Tinh đang ngồi cầm quyển sách đọc, đi qua đoạt cuốn sách để ở một bên, nhím mày nói: “Đang đọc sách gì vậy, còn xem chăm chú như vậy? Nếu muốn xem sách, chọn ban ngày đến xem, chớ đọc sách dưới đèn, xem lâu hư mắt.”

Cố Văn Tinh đứng dậy, nhìn phu quân của mình, biểu tình không tự chủ được nhu hòa rất nhiều, nói: “Chuyện ban ngày nhiều lắm, đến ban đêm mới rồi

rảnh, mới xem mấy trang, đã bị chàng cướp mất.”

Khương Hằng cảm tay Cổ Văn Tĩnh làm cho nàng ngồi xuống, cao thấp đánh giá nàng, giữa mi tâm ẩn ẩn có lo lắng, hỏi: “Ta nghe nói hôm nay nàng bị quăng ngã té, có bị thương hay không?”

Chuyện trong Khương phủ hôm nay, tự nhiên không thể gạt được Khương Hằng, chuyện ban ngày hẳn nhất định đều đã biết tất cả. Cùng phu quân này ở chung vài năm, Cổ Văn Tĩnh đối với tính tình Khương Hằng cũng coi như mò thấu. Khương Hằng nhìn như ẩn sĩ nho nhã, nhưng nếu có người tự cho là thông minh bị về ôn nhuận bề ngoài của hắn lừa, đã quên thân phận của hắn, mang tâm tư lừa dối hắn, thì chịu thiệt chỉ có thể là người tự cho là thông minh đó. Đối mặt với phu quân của mình – đệ nhất quyền thần này, Cổ Văn Tĩnh rất tự mình hiểu lấy, nàng một tiểu tiểu nữ tử, luận tâm cơ, thủ đoạn cùng mưu kế, làm sao có thể so sánh cùng Khương Hằng – quyền thần trên triều đình mây mưa thất thường này. Nếu là thực so sánh với, Cổ Văn Tĩnh tự biết, năng lực của mình, ngay cả đầu ngón tay của phu quân cũng không bằng.

Trước khi Khương Hằng trở về, Cổ Văn Tĩnh đã nghĩ, phu quân của mình sau khi biết ban ngày mình cấp một hạ mã uy lớn như vậy cho con dâu mới, sẽ là phản ứng gì? Là sẽ trách cứ nàng rất khắt khe con dâu, hoặc là trách nàng không đủ hiền lành nhân từ, hoặc là giảng chút đạo lý lớn với nàng, kêu nàng cùng con dâu hảo hảo ở chung linh tinh.

Nhưng là Khương Hằng đã không có trách cứ nàng, cũng không có giáo huấn những việc nàng làm, vừa mở miệng liền hỏi thương thế của nàng như thế nào, điều này làm trong lòng nàng ấm áp, vui về!

Cổ Văn Tĩnh cười nhìn Khương Hằng, không chút nào che giấu nhu tình trong mắt, nói: “Vết thương không nặng, dù sao chính là đã trúng một cước, đổi lại không có gì.”

Khương Hằng quay đầu, nhìn kiện áo choàng treo trên cái giá gỗ lim đó, nhìn thấy dấu chân rõ ràng kia, mày hơi hơi nhíu lại.

Vợ chồng hai người tán gẫu một hồi, liền đi ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, Cổ Văn Tĩnh từ trong mộng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Khương Hằng.

“Tối hôm qua ngủ ngon không?” Khương Hằng vuốt vuốt mái tóc có chút hỗn độn của Cổ Văn Tĩnh.

Cổ Văn Tĩnh nửa mơ nửa tỉnh, mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu: “Khá tốt, chính là còn chưa ngủ đủ.”

Khương Hằng nhìn bộ dáng yếu ớt của tiểu thê tử của mình, không khỏi bật cười. Khương Hằng mỗi ngày vào triều sớm, thời điểm rời giường Cổ Văn Tĩnh còn đang trong giấc mộng không tỉnh, cho nên hắn rất ít nhìn thấy bộ dáng còn buồn ngủ của tiểu thê tử của mình như vậy, nay thấy, cảm thấy hết sức đáng yêu, sùng nịch nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Cổ Văn Tĩnh, nói: “Vậy ngủ tiếp đi.”

Cổ Văn Tĩnh mơ mơ màng màng lên tiếng, vừa nhắm mắt lại, đột nhiên giật mình một cái: canh giờ này, Khương Hằng không phải hẳn là đi vào triều rồi sao? Chàng như thế nào còn ở đây?

Cổ Văn Tĩnh lập tức thanh tỉnh, ngồi dậy, nhìn Khương Hằng, nói: “Sao không đi vào triều?”

Về mặt Khương Hằng thích ý, nói: “Nay không đi, ta đã gọi người báo thánh thượng.”

Trên triều, Khương Hằng có thể nói là một đại thần cần cù và thật thà, trong trí nhớ Cổ Văn Tĩnh, hắn chưa bao giờ không vào triều sớm. Nhưng hôm nay hắn là làm sao vậy, thế nhưng phá lệ nghỉ làm?

Khương Hằng nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc của Cổ Văn Tĩnh, cười chột chột cái trán của nàng, chỉ vào áo choàng có dấu chân treo trên cái giá gỗ lim, cười nói: “Kiện xiêm y đó là nàng treo lên, là cố ý cho ta nhìn thấy phải không?”

Cổ Văn Tĩnh bị nói trúng tâm tư, mặt đỏ bừng, nàng treo áo choàng đó, vốn là muốn phu quân nhìn thấy. Nhưng bản ý của nàng là muốn làm cho Khương Hằng thấy nàng bị đá một cước, nhưng chuyện đó và chuyện hắn không đi vào triều có quan hệ như thế nào?

Bất quá chuyện trên triều đình, không phải nàng – một người phụ nữ có thể hỏi đến. Khương Hằng không đi vào triều, tự nhiên là có tính toán của hắn, tâm tình Cổ Văn Tĩnh rất tốt rời giường trang điểm, hiếm khi cùng Khương Hằng dùng đồ ăn sáng.

Tâm tình Cổ Văn Tĩnh bên này rất tốt, vui vẻ ăn sáng, nhưng triều đình bên kia lại nổ tung nồi.

Hôm nay sáng sớm, Bình Thân vương Khương thái phó thế nhưng phá lệ không có vào triều, các triều thần đều đoán, Khương thái phó rốt cuộc là gặp chuyện gì, ngay cả lâm triều cũng không lên?

Việc khác thường như thế, đương kim thánh thượng cũng phá lệ lưu tâm, hỏi cấp dưới mới biết được, thì ra là phu nhân Khương thái phó, Bình Thân vương phi thân mình khó chịu, bị bệnh, Khương thái phó ở nhà bầu bạn với phu nhân.

Đồn đại Khương Hằng khác thế tự nhiên là không người nào không biết, không người nào không hiểu, mọi người cũng biết Khương Hằng coi vị phu nhân đương nhiệm như bảo bối, sợ vị phu nhân này có cái gì sơ xuất, cho nên mọi người vừa nghe Khương thái phó là vì phu nhân bị bệnh mà không lên triều, mọi người đều tỏ vẻ lý giải: người ta đều cẩn trọng nhiều như vậy năm, ngẫu nhiên vì phu nhân không lâm triều một ngày cũng không có gì, chỉ là chuyện thường tình.

Khi hạ triều, Hoàng Thượng trở lại hậu cung, ghé dựa còn không có ngồi nóng, chợt nghe cung nhân chạy vào bẩm báo, nói Thái Hậu muốn trò chuyện

cùng Hoàng Thượng. Vì thế Hoàng Thượng lập tức chạy tới cung của Thái Hậu, nghe thấy cũng là Thái Hậu đến cáo trạng, nói Bình Thân vương phi làm người cay nghiệt, phạt con dâu mới vào cửa.

Hỏi tí mĩ mới biết được, thì ra là Chiêu Hòa công chúa Vân phát bái thiếp cho Hậu Uyển, mời Hậu Uyển Vân đi phủ công chúa dự tiệc, nhưng Hậu Uyển Vân bị mẹ chồng dùng cách xử phạt về thể xác, thân mình không khoẻ không thể đến dự tiệc. Chiêu Hòa công chúa bao che khuyết điểm, một mạch dưới, ở trước mặt Thái Hậu đem Bình Thân vương phi tố cáo, nói nàng ta làm người cay nghiệt, khát khe con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chi thứ hai thử

Này trước có ý hướng thần vắng mặt, sau có thái hậu cáo trạng, Hoàng Thượng lập tức cảm thấy đầu lớn như cái đầu, làm cho người đi tỉnh tể kiểm tra tiền căn hậu quả. Thủ hạ tra rõ trở lại hồi báo, nói bởi vì đêm tân hôn không thấy lạc hồng, Bình Thân vương phi dưới con nóng giận phạt con dâu đi từ đường quý nửa ngày, rồi sau đó tra rõ là hiểu lầm, Bình Thân vương phi tự mình làm con dâu trên đầu gối thuốc, ai biết bị con dâu đá một cước, kết quả là bị bệnh.

Thái hậu vốn là còn vì Hậu Uyển Vân tổn thương bởi bất công, nghe này tiền căn hậu quả, hòa thoả cái tất. Thái hậu mình chính là mẹ chồng, nàng cần thân vừa nghĩ, nếu là con dâu của mình không khiết, đó cũng không phải là phạt quý nửa ngày đơn giản như vậy. Hoàng thất trong mắt có thể chịu không được nửa viên hạt cát, nếu là hoàng hậu cho hoàng đế bị cảm sùng, kết quả của nó nhất định là ba thước lụa trắng một ly rượu độc, ban cho cái chết, rồi sau đó đối ngoại tuyên truyền hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử mà chết, bảo toàn Hoàng gia thể diện.

Cho nên thái hậu ngược lại là rất lý giải vị kia Bình Thân vương phi cách làm, thậm chí còn cảm thấy vị kia vương phi có chút nhân từ nương tay. Dù sao chuyện này nếu là gác qua thái hậu trên tay, nhưng là sẽ quấy đến chết người. Hơn nữa, về sau Bình Thân vương phi tra rõ chân tướng, giải thích hiểu lầm, còn thân hơn tự cấp con dâu chịu tội, tự mình bôi thuốc, tại thái hậu xem ra, vương phi đã là phi thường khoan dung mẹ chồng. Mà cuối cùng Hậu Uyển Vân đá Bình Thân vương phi một cước kia, tại thái hậu xem ra quả thực tội không thể xá -- nếu là cái nào tấn phi dám can đảm đập thái hậu một cước, đây chính là không riêng gì gia tấn phi bản thân muốn roi đầu, lấy không tốt đã có thể là liên lụy cửu tộc tai họa.

Hậu Uyển Vân đem việc này làm cho chiêu cùng công chúa biết được, bản ý là hi vọng chiêu cùng công chúa thay nàng ra mặt. Nhưng ai biết chiêu cùng công chúa trực tiếp chạy tới thấy thái hậu, chiêu cùng công chúa che chở chính mình thư đông, đứng là ở trong mắt thái hậu xem ra, Hậu Uyển Vân liền quá không hiểu chuyện. Không phải là phạt quý nửa ngày sao, có cái gì quá không được, thái hậu trừng phạt nặng trong cung phi tần, so với này nghiêm khắc nhiều, phạt quý quả thực không thể xem như trừng phạt, có thể Hậu Uyển Vân thế nhưng như vậy giả mồm, bắt quả quý nửa ngày, bỏ chạy đi công chúa chỗ đó cáo trạng, còn nháo sôi sục.

Hoàng Thượng cùng thái hậu tôn đồng dạng tâm tư, thở dài nói: “Hậu gia nha đầu kia thường ngày trong không phải là hiểu thuận có hiểu biết rất sao, như thế nào mới ra gả liền gây ra như vậy chuyện, cũng không sợ bị mất phu gia thể diện.”

Thái hậu gật gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, Hậu gia nha đầu đứa bé kia cũng quá hồ nháo, ai gia trước kia nhìn nàng cũng là tốt, ai biết lại như vậy không hiểu chuyện. Cũng nhiều thiệt thòi kia Bình Thân vương phi là một khoan dung, không cùng nàng so đo. Chỉ là không biết vương phi tổn thương như thế nào?”

Hoàng Thượng lắc lắc đầu, nói: “Chỉ sợ tổn thương không nhẹ, hôm nay lâm triều, Khương thái phó đều tố cáo chuyện tương lai vào triều, chính là vì vị kia vương phi bệnh chuyện.”

Tiền thị đi vào Hậu Uyển Vân trong phòng thời điểm, nhìn thấy Hậu Uyển Vân ngồi ở bên giường, hốc mắt hồng hồng, con mắt sưng giống như quả đào bình thường. Hai nha hoàn dốt dĩnh lấy Hậu Uyển Vân cánh tay, Hậu Uyển Vân gian nan hướng phía trước đi vài bước, đối với Tiền thị phúc thân hành lễ nói: “Chất tức cho Nhị thẩm thỉnh an.”

Tiền thị nhìn lên Hậu Uyển Vân bộ dáng như vậy, vội vàng đi tới dịu lên nàng, thân mật thăm thiết lời kéo Hậu Uyển Vân tay nói: “Cháu dâu, ai khi dễ người a, nhìn khóc, ta nhìn thấy đều đau lòng.”

Hậu Uyển Vân cắn môi, trong lòng tính toán Tiền thị mục đích đến. Khương gia phòng lớn cùng chi thứ hai riêng có không hợp, năm đó vì quản gia chuyện nháo rất là không vui, những chuyện này hạnh hoa đều nhất nhất báo cáo nhanh cho Hậu Uyển Vân, cho nên nàng hiểu được lúc này trước mặt nàng cái này Nhị thẩm, chẳng những là người lợi hại vật, còn cùng nàng kia ác mẹ chồng phi thường không hợp.

Địch nhân địch nhân liền là bằng hữu, Hậu Uyển Vân tâm niệm lưu chuyển, làm làm ra một bộ mềm mại bộ dạng, lắc lắc đầu nói: “Đa tạ Nhị thẩm quan tâm, không có, không có người khi dễ ta, bất quá là bão cát đại, mê mắt.”

Tiền thị ai u một tiếng, đầu mày cau lại đỡ nàng ngồi xuống, nói: “Người cũng đừng lừa người Nhị thẩm, Nhị thẩm cũng không phải là mù chữ, hôm qua chuyện Nhị thẩm cũng biết. Ai, đại tẩu quá lỗ mãng, trách lầm người, khó trách người ủy khuất. Nếu là ta gặp phải việc này, cần phải cho nháo cái long trời lở đất không thể, cũng chính là người tính tình mềm mại, ăn này ngậm bò hòn.”

Tiền thị những lời này, thử có chút rõ ràng. Hậu Uyển Vân cùng Tiền thị bất đồng, Tiền thị là trường bối, Cố Văn Tĩnh chính là xem Tiền thị lại không vừa

mắt, cũng chỉ có thể sau lưng giờ trò chiều, không thể nào bên ngoài vạch mặt.

Đúng là Hậu Uyển Vân bất đồng, nàng là con dâu, là vãn bối. Mẹ chồng bất kể là đến ám chiều mình chiều, Hậu Uyển Vân cũng phải bị, ai làm cho người ta là mẹ chồng, mình là nàng dâu đây? Nhiều năm nàng dâu ngoan thành bà, câu này châm ngôn cũng không phải là nói vô ích !

Hậu Uyển Vân tự nhiên không phải người ngu, Tiền thị có thể sau lưng nói Cổ Vãn Tinh nói vậy, có thể nàng cái này làm dâu cũng không thể nói, càng không khả năng tại Tiền thị trước mặt nói. Bảo vệ không cho phép Tiền thị này sẽ tại đây cùng nàng thân mật thăm thiết kéo việc nhà, vì nàng tổn thương bởi bất công, nói không chừng một hồi vừa nghiêng đầu bỏ chạy đi Cổ Vãn Tinh trước mặt cáo chính mình một trạng.

Cho nên Hậu Uyển Vân không nhảy Tiền thị này hăm hại, nàng không nhận lời nói, chỉ cúi đầu xuống, làm làm ra một bộ ủy khuất bộ dạng.

Tiền thị nhìn Hậu Uyển Vân, trong lòng buồn bực: chẳng lẽ này tân nương tử là một mềm mại buồn bực miệng hồ lô? Bất quá Tiền thị nghĩ lại, này tân nương tử lần đầu tiên thấy mình mặt, hoàn sinh sơ lắm, hai người xa lạ chút ít cũng là bình thường, là chính mình vài năm bị phòng lớn liên tục đè nặng một đầu, ghen một hồi, lúc này quá mức nóng lòng

Tiền thị cười hơ hớ từ trong tay nha hoàn cầm lấy hộp trang sức, đặt lên bàn nói: “Đầu một hồi gấp mặt, Nhị thẩm cũng không còn chuẩn bị vật gì tốt, bộ này phi thủy đồ trang sức đeo tay là Nhị thẩm của hồi môn, năm đó hay là mẫu thân ta vì người Nhị thẩm ta chuẩn bị đây.” Tiền thị thờ dài, trong mắt toát ra vài phần thương cảm đến, nói: “Hôm nay cha ta mẫu thân đều mất, vài người ca ca đều được nhà, bọn tỷ muội cũng đều lập gia đình. Ta cũng vậy liền nhìn những thứ kia từ nhà mẹ đẻ mang đến vật cũ, nhìn vật nhớ người.”

Vừa nghe đây là đồ trang sức đeo tay là Tiền thị của hồi môn, hay là Tiền thị mất mẫu thân tay vì tiền thị chuẩn bị, Hậu Uyển Vân biết rõ này lẽ ra mất phân lượng không nhẹ. Tiền này thị ngay cả vốn gốc đều xuống, xem ra là thật lòng nghĩ đến lời kéo chính mình.

Hậu Uyển Vân vội vàng từ chối nói: “Nhị thẩm, lẽ này quá nặng, Vân nhi không chịu nổi.”

Tiền thị khoát khoát tay, cười cười, nói: “Có cái gì không chịu nổi. Ta dưới gối liền huệ như một người nha đầu, đáng tiếc huệ như thể cốt không tốt, hàng năm chén thuốc không ngừng, ai... Nhị thẩm ta a, đầu tiên nhìn nhìn thấy người, đã cảm thấy cùng người hợp ý, cùng chính mình hôn khuê nữ tự đắc. Nếu là ta có thể có người như vậy nhu thuận động lòng người khuê nữ, đây chính là đã tu luyện mấy đời phúc khí! Vân nhi, người chớ có từ chối nữa, này đồ trang sức đeo tay đắt nữa nặng, còn có thể quý trọng hơn người? Người hãy thu đi, đây là Nhị thẩm một mảnh tâm, người nếu là từ chối nữa, Nhị thẩm có thể phải tức giận.”

Tiền thị một bức tình chân ý thiết bộ dạng, nhìn thấy lúc này mới gấp mặt một lần, mới nói mấy câu cháu dâu, thật đúng là cùng nhìn thấy chính mình hôn khuê nữ tự đắc nóng bỏng. Chỉ là không biết nếu là Tiền thị biết rõ, trước mắt này nũng nịu yếu đuối tiểu thư khuê các, đã từng hại chết nàng hai vị mẫu thân, nàng còn có thể hay không hi vọng có như vậy cái “Nhu thuận động lòng người” khuê nữ.

Hậu Uyển Vân một bức thụ sủng nhược kinh dạng, nói: “Nhị thẩm vừa nói như vậy, Vân nhi từ chối nữa liền không phóng khoáng, Vân nhi đa tạ Nhị thẩm ưu ái.” Hậu Uyển Vân yêu thương sờ sờ hộp trang sức, thờ dài nói: “So với Vân nhi đến, Nhị thẩm là một tốt phúc khí. Nhị thẩm xuất giá lúc, còn có mẫu thân cho Nhị thẩm chuẩn bị của hồi môn, có thể Vân nhi từ nhỏ mất mẹ đẻ, mẹ cả lại đi sớm. Vân nhi liên tục cô linh linh, trong lòng khổ cũng không còn chỗ nói. Vân nhi nhìn Nhị thẩm hiền hòa, cũng cảm thấy cùng Nhị thẩm hợp ý.”

Tiền thị cùng Hậu Uyển Vân thân mật thăm thiết kéo sẽ việc nhà, lại xem xét chân của nàng tổn thương. Giữa lòng mảy đều là đau lòng thần sắc, không khỏi oán giận nói: “Đợi tẩu ra tay cũng quá độc ác, nhìn tổn thương nặng như vậy, bôi thuốc thời điểm cũng không biết nhẹ một chút.”

Hậu Uyển Vân nhu thuận nói: “Mẹ chồng cũng là hảo tâm, đại phu nói, này máu bầm muốn dùng sức nhu, mới có thể nhu tan ra. Mẹ chồng tự mình làm ta bôi thuốc nhu thuốc, trong tim ta cảm kích còn chưa kịp đây.”

Tiền thị nhìn Hậu Uyển Vân luôn không nhận lời đầu của mình, có chút ngượng ngùng. Bất quá nghĩ đến đây tân nương tử vẫn có chút tâm cơ khả năng, nàng liền lại cao hứng lên, nói: “Vân nhi, ngày mai người phải về cửa, đều chuẩn bị xong? Nếu là thiếu cái gì muốn cái gì, chỉ đề ý cùng Nhị thẩm nói.”

Hậu Uyển Vân con người giật giật, trong lòng cười lạnh: Tiền thị đây là đang đề điểm chính mình lại mặt cáo trạng sao? Nàng Hậu Uyển Vân lại không phải người ngu, nhà mẹ đẻ phụ huynh căn bản là không quản được Khương gia bên trong chuyện, chính mình trở về tố cáo trạng, chờ đã trở lại kia ác mẹ chồng không được lại thay đổi biện pháp rút của mình da? Đây không bày rõ ra cảm nàng Hậu Uyển Vân đương vũ khí khiến cho sao!

Huống chi, nàng Hậu Uyển Vân lớn nhất chỗ dựa cho tới bây giờ đều không phải là An quốc hậu, mà là trong nội cung đầu hai vị kia - - thái hậu cùng chiêu cùng công chúa. Chiêu cùng công chúa tính tình đơn thuần lại xúc động, Hậu Uyển Vân xem chừng, nói không chừng chiêu cùng công chúa kia liễu lĩnh tính tình, hôm nay sẽ đích thân tới Khương phủ đến vì chính mình chỗ dựa đây. Nàng kia ác mẹ chồng coi như là Bình Thân vương phi, cũng phải cho tới được sủng ái chiêu cùng công chúa vài phần mặt mũi.

Tại Hậu Uyển Vân trong mắt, Cổ Vãn Tinh bất quá là cái đội trên đạp dưới không hề đầu óc người ngu ngốc, tại nhà mẹ đẻ bị áp bách quen, vào Khương gia liền bắt đầu tác oai tác phúc, khi dễ mình là một mềm dẻo. Nếu là Cổ Vãn Tinh biết có chiêu cùng công chúa vì chính mình chỗ dựa, nói không chừng thái độ liền lập tức thay đổi, còn đuổi đi lên lời kéo chính mình đây.

Vừa nghĩ tới chiêu cùng công chúa sẽ thay mình ra mặt, đánh kia lớn lối ác mẹ chồng mặt, Hậu Uyển Vân không khỏi bắt đầu dương dương đắc ý đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Cô cô răn dạy

Hậu Uyển Vân cùng Tiền thị đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, một cô nương xinh đẹp tiến vào trong viện, phúc thân hành lễ với Hậu Uyển Vân và Tiền thị nói: “Bích Viện thỉnh an Nhị phu nhân, Đại thiếu phu nhân, người trong cung tới, lão gia phu nhân thỉnh hai vị đi chính sảnh.”

Vừa nghe người trong cung tới, mắt Hậu Uyển Vân sáng rực lên. Tám phần là Chiêu Hòa công chúa vội tới làm chỗ dựa cho chính mình! Vì thế Hậu Uyển Vân đứng thẳng sống lưng, nói với Tiền thị: “Nhị thẩm, đi thôi, người trong cung tới không chậm trễ được, chúng ta nhanh đi thôi.”

Ánh mắt Tiền thị cô lỗ vừa chuyển, người trong cung tới làm gì? Lại nhìn Hậu Uyển Vân, trong lòng cũng đoán không được mười thì tám phần là có liên quan tới con dâu này. Nghĩ vậy cô cháu dâu trưởng này tại trong cung còn có người chiều ứng, Tiền thị liền càng cảm thấy đi một chuyến rất đáng, rất đáng!

Kết quả là Tiền thị đỡ Hậu Uyển Vân, hai người thân thiết đi tới chính sảnh.

Đến chính sảnh, Hậu Uyển Vân xa xa liền nhìn thấy Cố Văn Tĩnh ngồi cùng một vị ma ma lớn tuổi nói chuyện. Hậu Uyển Vân nhận ra, ma ma đó là Phương cô cô – lão nhân hầu hạ trước mặt Thái Hậu. Phương cô cô hầu hạ Thái Hậu vài thập niên, phi thường có mặt mũi.

Khương gia này từ trên xuống dưới đều là người của Cố Văn Tĩnh, tự nhiên không có người nào dúi mù chạy tới nói cho Hậu Uyển Vân chuyện buổi sáng hôm nay Khương thái phó không đi vào triều. Cho nên Hậu Uyển Vân không biết khúc chiết trong đó, nhìn thấy Phương cô cô đến đây, đầu tiên là sững sờ một chút, như thế nào không phải người của Chiêu Hòa công chúa đến? Rồi sau đó suy nghĩ lại, Chiêu Hòa công chúa luôn luôn được Thái Hậu sủng ái, Thái Hậu đối với Chiêu Hòa công chúa cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng, tám phần là Chiêu Hòa công chúa đi cầu Thái Hậu, làm Thái Hậu đến áp mẹ chồng ác độc đó của nàng ta một đầu.

Đáng tiếc Hậu Uyển Vân đoán đúng bắt đầu, đoán không đúng kết cục. Chiêu Hòa công chúa có đi cầu Thái Hậu, Thái Hậu cũng phải người đến Khương gia, chẳng qua không phải như Hậu Uyển Vân suy nghĩ là tới làm chỗ dựa cho nàng ta.

Tiền thị cùng Hậu Uyển Vân vào chính sảnh, Hậu Uyển Vân nhìn lướt qua ban thường đặt trên mặt đất, cười thỉnh an Cố Văn Tĩnh cùng Phương cô cô. Cố Văn Tĩnh hòa ái cười, nâng Hậu Uyển Vân dậy, nói: “Thân mình khỏe hơn chưa, mau tới gặp qua Phương cô cô.”

Phương cô cô là người tâm phúc trước mặt Thái Hậu, Hậu Uyển Vân tự nhiên là nhận thức. Cho nên nàng ta thân thiết phúc thân với Phương cô cô nói: “Vân Nhi gặp qua Phương cô cô.” Rồi sau đó lại nói: “Một thời gian Vân Nhi không đi thỉnh an Thái Hậu, thân mình Thái Hậu khỏe không ạ? Vân Nhi rất nhớ Thái Hậu!”

Tiền thị nhìn thoáng qua Hậu Uyển Vân, lại liếc mắt Cố Văn Tĩnh một cái, con dâu mới này đang làm cho Cố Văn Tĩnh xem xem, ta có thể nói chuyện với người ở trước mặt Thái Hậu đó!

Phương cô cô lại cười thân nhiên, chỉ nói: “Thân mình Thái Hậu rất tốt.” Rồi sau đó lại đem Hậu Uyển Vân bỏ qua một bên, quay đầu cười tủm tỉm nói với Cố Văn Tĩnh: “Đã thấy thân mình vương phi không ngại, ta đây cũng an tâm, hồi cung ta thì sẽ hồi bẩm Thái Hậu.”

Cố Văn Tĩnh cười khách khí nói: “Làm phiền cô cô, bất quá là một chút bệnh nhẹ, sao dám làm phiền Thái Hậu lão nhân gia quan tâm”

Trước khi Phương cô cô đến, vốn tưởng rằng Bình Thân vương phi xuất thân thứ nữ, bất quá là ý vào Bình Thân vương sủng ái, còn có chút xem thường với Cố Văn Tĩnh, bất quá khi thấy Cố Văn Tĩnh thực sự, gặp vị Bình Thân vương phi này chẳng những trẻ tuổi xinh đẹp, cử chi ôn hòa thanh lịch, trong xương lộ ra thông dong rộng lượng, một chút hẹp hòi đều không có, ngược lại giống tiểu thư do một gia đình vương tôn quý tộc nhất phẩm nuôi trong nhà đi ra. Nay làm chủ mẫu Khương gia, càng có một phần uy nghiêm, làm cho người thấy, ba phần sợ hãi bảy phần tôn kính.

Tâm lý chênh lệch mang đến đối lập, làm cho Phương cô cô lập tức liền đối với vị Bình Thân vương phi này sinh ra hứng thú, hai người nói chuyện với nhau một hồi, cách nói năng của Cố Văn Tĩnh không tầm thường, đoan trang hào phóng, càng làm cho Phương cô cô khen ngợi trong đầu.

Vị Phương cô cô này tự nhiên không biết, vị Bình Thân vương phi trước mắt này, trong cơ thể Tứ tiểu thư Cố gia là linh hồn của Đại tiểu thư An Quốc Hầu phủ Hậu Uyển Tâm. Mấy năm trước Hậu Uyển Tâm vốn là một quý nữ nhất phẩm chạm tay có thể bóng trong kinh thành, thân là thư đồng của Chiêu Hòa công chúa năm đó, thường xuyên xuất nhập trong hoàng cung, bầu bạn bên người Thái Hậu. Hàng năm tai dung mục nhiệm (tai nghe mắt thấy), hơn nữa Hậu Uyển Tâm trời sinh thông minh, cho nên cử chỉ giáo dưỡn Hậu Uyển Tâm thuộc loại hoàng gia như Chiêu Hòa công chúa. Hơn nữa Hậu Uyển Tâm là con gái tướng môn, chịu phụ huynh ảnh hưởng, trong xương lại dẫn theo ba phần anh khí, khí chất lại bất đồng với khuê tú tầm thường.

Hậu Uyển Vân là sau khi trưởng tử bị bệnh, mới thay trưởng tử đi trong cung hầu hạ, nàng này thay đổi giữa chừng, tự nhiên không so được với Hậu Uyển Tâm từ bé tại bên cạnh Thái Hậu cùng công chúa lớn lên.

Khi đó Phương cô cô đã ở bên cạnh Thái Hậu, còn có chút yêu thích vị đại tiểu thư Hậu gia kia. Hậu Uyển Tâm đối với tính tình, yêu thích của Phương cô cô cũng quen thuộc, nay gặp cố nhân, tự nhiên nói hai ba câu liền chiếm được hảo cảm của Phương cô cô.

Hậu Uyển Vân nhìn Phương cô cô đối với chính mình thái độ lãnh đạm, ngược lại ở một bên cùng mẹ chồng ác độc đó chạm tay có thể bóng, trong lòng

không khỏi vội vàng xao động: Phương cô cô không phải là do Chiêu Hòa công chúa tìm vội tới làm chỗ dựa cho chính mình sao, như thế nào ngược lại cùng mẹ la sát đó nói chuyện, đem chính mình bỏ ở một bên?

Vì thế Hậu Uyển Tâm làm ra một bộ dáng dịu dàng kính cẩn nghe theo, lại mang theo ba phần điềm đạm, đáng yêu, xinh đẹp, nói với Cố Văn Tinh: “Mẫu thân, con dâu vốn định sáng sớm nay sẽ hầu hạ mẫu thân, nhưng là con dâu...” Hậu Uyển Vân dừng một chút, giọng nói khẽ run, mang theo ba phần ủy khuất, nói: “Con dâu đi đứng không tiện, sợ chính mình đến đây tay chân vụng về, chộc mẫu thân không hờn giận. Còn thỉnh mẫu thân không cần trách cứ con dâu.”

Phương cô cô ở đây, Cố Văn Tinh tự nhiên là có thể độ lượng liền độ lượng, nàng ha ha cười, đang chuẩn bị nói chuyện, chợt nghe Phương cô cô biến sắc, không hờn giận nói: “Ta cùng với Bình Thân vương phi nói chuyện, người sao đến xen mồm? Còn hiếu quy củ không?”

Hậu Uyển Vân ngậy ngậy cả người, không tưởng tượng nổi nhìn Phương cô cô, bà ta như thế nào đến mức tạt xấu của mình ra? Nhất thời vành mắt Hậu Uyển Vân hơi hơi đỏ lên, ủy khuất nói: “Phương cô cô, Vân Nhi chính là lo lắng mẫu thân...”

Phương cô cô là được Thái Hậu dạy, muốn tới cảnh cáo vị con dâu mới không biết trời cao đất rộng này, mắc công nàng ta được chút sủng ái, liền thị sủng mà kiêu, đã quên thân phận của mình. Còn vọng tưởng khuyến khích Chiêu Hòa công chúa làm đầu thương cho nàng ta sử dụng, Chiêu Hòa công chúa tuổi trẻ khí thịnh, đơn thuần xúc động, nhưng Thái Hậu đó là nhân tình trong nhân tình, sao có thể nhìn không thấu chút tâm tư ấy của Hậu Uyển Vân. Khuê nữ bảo bối Chiêu Hòa công chúa của mình bị người dùng làm đầu thương, trong lòng Thái Hậu tự nhiên là không thoải mái.

Nếu Hậu Uyển Vân giả người nhà bình thường, Thái Hậu cố gắng còn có thể vì nàng ta nói mấy câu, nhưng nàng ta giả là nhi tử của Bình Thân vương, mẹ chồng của nàng ta là phu nhân bảo bối của Bình Thân vương, thì sao bà ta dám hỏi tội chứ? Vừa giả lại đây liền làm ra chuyện như vậy, còn nghĩ chuyện lạc hồng truyền khắp hậu cung ai cũng đều biết, mặt mặt đều quảng đến trong hoàng cung. Cửa hôn nhân này là do Thái Hậu chỉ hôn, nay việc này xảy ra, làm cho Thái Hậu cũng không có mặt mũi, có thể nào không giận Hậu Uyển Vân hay sao?

Vì thế lòng mi Phương cô cô nhướng lên, nói: “Đã lo lắng mẹ chồng người, vì sao còn không đến sớm? Mẹ chồng bị bệnh, làm con dâu hẳn là ở một bên hầu hạ chén thuốc, hưởng hồ bệnh này của mẹ chồng người, vẫn là do người làm. Vân Nhi, người luôn luôn là đứa nhỏ hiếu thuận có hiểu biết, chút đạo lý ấy không cần cô cô đến dạy người phải không?”

Phương cô cô nói nặng một phen, Hậu Uyển Vân nghẹn họng, trên mặt một trận đỏ một trận trắng, vội nói: “Cô cô giáo huấn đúng, đều là Vân Nhi không tốt.”

Cố Văn Tinh cũng cười nói: “Phương cô cô, đứa nhỏ này thân mình cũng không thoải mái, ta thấy đau lòng, không cần cho nàng đến đây.”

Phương cô cô nói: “Vương phi thật sự là người thiện tâm, cô nương nhà ai có thể có mẹ chồng độ lượng như vương phi vậy, đó thật sự là phúc khí đã tu luyện tám đời.”

Tiền thị nhìn ba người người một lời ta một câu, nguyên tưởng rằng ma ma trong cung đến là làm chỗ dựa cho Hậu Uyển Vân, nay nhìn không giống a! Xem ra vị con dâu mới này cũng không được Thái Hậu sủng ái nhiều giống như trong tưởng tượng của mình như vậy. Trong lòng Tiền thị lại đem phân lượng Hậu Uyển Vân một lần nữa suy nghĩ, cười phúc thân với Phương cô cô, nói: “Cô cô nói đúng, đại tẩu hiền lành nhất.”

Cố Văn Tinh cũng thân thiết cầm tay Tiền thị, nói: “Tẩu bên này tiếp đón cô cô, còn muốn làm phiền đệ muội thay tẩu tiếp đón những người khác trong cung.”

Tiền thị vô cùng cao hứng đáp lời, đi ra ngoài tiếp đón đám công công tùy tùng trong cung cùng đến. Trong phòng chỉ còn lại ba người Phương cô cô, Cố Văn Tinh, Hậu Uyển Vân.

Lúc này về mặt Phương cô cô nghiêm túc nói với Hậu Uyển Vân: “Hậu thị, Thái Hậu có khẩu dụ truyền cho người, quý xuống nghe chỉ.”

Hậu Uyển Vân vội vàng quý xuống, chỉ nghe Phương cô cô nói: “Thái Hậu khẩu dụ: Khương Hậu thị thị sủng mà kiêu, chống đối bà mẫu, đến nỗi bà mẫu có bệnh nhẹ, gia đình không yên, càng làm triều đình bất an, niệm vì phạm lần đầu, không đáng trọng phạt, mong sau này thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo.”

Hậu Uyển Vân quý trên mặt đất, kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nàng ta bị mẹ chồng ác độc dùng cách xử phạt về thể xác, rồi sau đó lại bị mẹ chồng thiết kế hãm hại, có khổ mà không thể nói. Vốn định tìm công chúa vội tới làm chỗ dựa cho chính mình, nhưng ai biết lần này Thái Hậu thế nhưng không đứng ra bênh mình, ngược lại giúp đỡ mẹ chồng ác độc đó, còn nói cái gì chính mình “càng làm triều đình bất an”? Việc này nói toạc ra là nội viện mẹ chồng nàng đầu bất hòa, sao còn nhắc lên quan hệ cùng tiền triều?

Cố Văn Tinh ở một bên nghe, trong đầu nàng đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới hôm nay Khương Hằng phá lệ chưa đi vào triều sớm, còn dặn mình phải nói chính mình bởi vì đã bị trúng một cước của con dâu mà thân thể không khỏe, lập tức hiểu được. Lại càng nghĩ nghĩ, nếu là hôm nay Khương Hằng không giúp nàng, như vậy nàng bị Hậu Uyển Vân tố cáo, Thái Hậu khó tránh khỏi sẽ tin lời nói của Hậu Uyển Vân. Nghĩ tới chỗ đó, Cố Văn Tinh không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh: chính mình vốn tưởng rằng Hậu Uyển Vân còn muốn có vài phần thể diện, dù sao phạt quý là từ chuyện lạc hồng mà ra, sẽ không để người biết việc này. Nhưng nàng cũng không biết được Hậu Uyển Vân kỳ thực đều không phải là người triều đại này, mà là đến từ một triều đại so với triều đại này cởi mở hơn nhiều, Hậu Uyển Vân căn bản là sẽ không vì lạc hồng mà xấu hổ mở miệng. Vì thế Cố Văn Tinh chỉ tự trách mình vẫn là suy nghĩ không chu toàn, thiếu chút nữa bị Hậu Uyển Vân tố cáo được, may mắn có Khương Hằng ra tay, bằng không lần này đã bị phiền toái. Sau này nàng nhất định phải càng thêm cẩn thận, không để rơi vào hiểm địa vào tay người.

Hậu Uyển Vân lĩnh ý chỉ, cung kính dập đầu tạ ơn.

Rồi sau đó Phương cô cô nói với Cố Văn Tinh: “Vương phi, chuyện của nô tỳ xong xuôi, cũng nên hồi cung. Qua mấy ngày ý chỉ phong cáo mệnh sẽ đưa tới, còn thỉnh vương phi sớm chuẩn bị.”

Cố Văn Tinh cười trong suốt, nói: “Đa tạ cô cô chỉ điểm, cô cô là quý nhân bận rộn, ta sẽ không lưu cô cô.” Rồi sau đó tự mình đưa Phương cô cô xuất môn, lại từ trong tay Thúy Liên tiếp hồng bao thật to, đưa cho Phương cô cô. Phương cô cô ước lượng, hơn 10 lượng, Bình Thân vương phi này thật đúng là hào phóng, Phương cô cô nhìn Cố Văn Tinh liền càng thuận mắt.

Rồi sau đó Cố Văn Tinh lại từ trong tay Tôn bà tử tiếp hộp đồ ăn, nói với Phương cô cô: “Đây là bánh long nhãn phi thúy của Mật Vân Hiên, là ta nhờ người vừa mua trở về, vẫn còn nóng hổi, nếu cô cô không chê, liền mang theo ăn trên đường.”

Cố Văn Tinh biết, bánh long nhãn phi thúy của Mật Vân Hiên này là thứ Phương cô cô thích nhất. Phương cô cô tuy rằng là người tâm phúc bên cạnh Thái Hậu, mỗi ngày cầm y ngọc thực, nhưng dù sao bà ta sống lâu trong cung, mấy món ăn ở phố phường hiếm khi đưa đến tay bà ta. Nay hộp bánh long nhãn phi thúy mới vừa làm này, còn mang theo hơi ẩm, tản ra mùi long nhãn thơm ngát ngọt ngào, xông vào mũi, phần lễ này, so với vàng bạc châu báu gì đó đều được làm Phương cô cô vui hơn nhiều.

Phương cô cô cao hứng nhận lấy hộp thức ăn, nói: “Làm phiền vương phi lo lắng, thật là làm phiền vương phi!”

Cố Văn Tinh nói: “Như thế nào không được, bánh long nhãn phi thúy này mặc dù không quý trọng, đều là một mảnh tâm ý của ta, mong rằng cô cô không cần ghét bỏ lễ nhẹ.”

Phương cô cô vui mừng hoan hỉ thu hộp thức ăn, lại nói với Hậu Uyển Vân đang ở một bên đưa tiễn: “Cẩn thận hầu hạ mẹ chồng, chớ lại để sinh chuyện nữa, chộc giận Thái Hậu.”

Hậu Uyển Vân khuất thân hành lễ nói: “Vâng.”

Tiền thị ở một bên nhìn, mới vừa rồi khi bà ta đi tiếp đón công công trong cung, cũng theo chân bọn họ hỏi thăm rõ ràng nội tình. Lúc này nhìn Hậu Uyển Vân đó già vò đáng thương, trong lòng không khỏi thối một ngụm, còn tưởng rằng con dâu mới này có nhiều bản lĩnh, nủi dựa vào cứng rắn lắm chứ, không nghĩ tới là nhìn được chứ không dùng được, thật sự là toi công bộ trang sức phi thúy đó của mình, ngày nào đó có cơ hội phải lấy trở về. Tiền thị khinh thường nghĩ: phi, cái này kêu là không trở thành hồ ly được còn chộc một thân rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nguyên Bảo tìm người

Vào cửa ngày thứ ba là ngày lại mặt. Tuy rằng trong lòng Cố Văn Tinh cực kỳ hận Hậu Uyển Vân, nhưng cấp bậc lễ nghĩa cơ bản nhất nàng vẫn làm được, không cho ngoại nhân chê cười Khương gia, hậu lễ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng. Trước khi đi còn có ý kêu Khương Viêm Châu lại đây, cẩn thận dặn dò, nói hẳn nhất định phải cho thê từ mặt mũi. Khương Viêm Châu lần lượt đáp ứng, mang theo Hậu Uyển Vân khởi hành đi An Quốc Hầu phủ. Làm mẹ chồng, Cố Văn Tinh còn tự mình đưa nhi tử con dâu đến cửa phủ, cấp mặt mũi cho con dâu.

Đưa nhi tử con dâu xuất môn, Cố Văn Tinh dựa vào cạnh cửa, xa xa nhìn cổ kiệu Hậu Uyển Vân ngồi mà xuất thân: Hậu Uyển Vân nhất định không cam lòng liền bị kinh hách như vậy, cũng không biết nàng ta trở về một chuyến này, sẽ mang tới bao nhiêu rắc rối đến.

Cố Văn Tinh cười cười, chuyện trong phủ An Quốc Hầu, còn có ai có thể so với chính mình rõ ràng hơn chứ.

An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia mấy ngày sau liền sẽ rời kinh, phân biệt hồi Nam Cương cùng Tây Bắc, một thời gian trước Trương di nương quản gia An Quốc Hầu phủ bị trừ bỏ, nay quản gia là di nương Lưu thị. Lưu di nương là người thông minh, đáng tiếc tính tình quá mức cao ngạo, khinh thường tranh sủng, năm đó Hậu Uyển Vân đối vị Lưu di nương này không mặn không nhạt, hai người vẫn chưa có giao tình thâm hậu gì, hơn nữa năm đó Hậu Uyển Vân quản gia, đối với Lưu di nương chứa nhiều cay nghiệt, nay Lưu di nương này lật người, hẳn sẽ không cho Hậu Uyển Vân sắc mặt hoà nhã. Phụ huynh ở xa, nước xa không cứu được lửa gần, quản gia Lưu di nương lại cùng Hậu Uyển Vân xưa nay bất hòa, cho nên tám phần nủi dựa nhà mẹ đẻ này của Hậu Uyển Vân, cũng trông cậy vào không được bao nhiêu.

Nghĩ nghĩ cũng thế, vô luận Hậu Uyển Vân chinh ra rắc rối gì đến, cũng tùy nàng ta, dù sao bất quá là binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Lúc này phía sau truyền đến giọng nói Bích La: “Phu nhân, lão gia thỉnh phu nhân đi thư phòng nói chuyện.”

Cố Văn Tinh hít sâu một hơi, chuyện này nên đến vẫn là chạy không thoát. Vừa đi vừa suy nghĩ, đi theo Bích La đi thư phòng một chuyến.

Khương Hằng vừa hạ triều trở về, triều phục còn chưa tới kịp cởi. Cố Văn Tinh đi vào hầu hạ hẳn thay quần áo, Khương Hằng nhìn bộ dáng bận rộn của thê tử, nói: “Chuyện con dâu lại mặt đều thỏa đáng sao?”

Cố Văn Tinh gật gù đầu, nói: “Đều thỏa đáng, thiếp đã sớm sai người đi làm, sẽ không đánh mất thể diện.”

Khương Hằng gật đầu, thâm trầm nhìn Cố Văn Tinh liếc mắt một cái, nói: “Như thế thì tốt.”

Cố Văn Tinh bị hấn nhìn chột dạ, xoay người lấy ngọc bội Khương Hằng ngày thường hay đeo, cúi đầu mang vào cho hấn, hỏi: “Hôm qua chàng chưa vào triều... Thánh thượng, Thái Hậu có nói cái gì không?”

Khương Hằng mị hi mắt, nói: “Ngẫu nhiên một lần không đi, không sao hết, huống hồ là thân mình nàng khó chịu, Hoàng Thượng Thái Hậu là người thông tình đạt lý, sẽ không so đo.”

Cố Văn Tinh yên lặng gật đầu, cắn môi, nàng biết nếu không phải Khương Hằng ra tay, nhất định đã bị Thái Hậu hạ xuống thanh danh ác độc, cay nghiệt. Con dâu vào cửa tới nay, Cố Văn Tinh sờ tác sờ vì, Khương Hằng tuy rằng chưa bao giờ hỏi đến, nhưng hấn lại đều nhất nhất xem tại trong mắt. Khương Hằng dù chưa nói cái gì, nhưng là Cố Văn Tinh lại đột nhiên không yên: nếu là Khương Hằng cảm thấy chính mình là một độc phụ... tâm Cố Văn Tinh đột nhiên co rút một chút, ần ần đau đớn.

“Chuyện phong cáo mệnh, ta sẽ an bài người chuẩn bị, nàng không cần lo lắng.” Khương Hằng nhẹ nhàng cầm tay Cố Văn Tinh, nói: “Cẩn thận tinh dưỡng cho tốt. Chính là đến lúc đó phải vào cung, hưởng Thái Hậu tạ ơn, lễ nghi cung đình phức tạp, ta sai người thỉnh một ma ma trong cung trở về, giảng giải cho nàng.”

Khương Hằng an bài cẩn thận như thế, làm trong lòng Cố Văn Tinh ấm áp. Tuy nói nàng từ nhỏ xuất nhập trong cung, đối lễ nghi trong cung phi thường rất quen thuộc, bất quá Khương Hằng cũng không biết được, còn thỉnh riêng một ma ma trở về dạy nàng. Phần tâm tư này, làm trong lòng Cố Văn Tinh ấm áp dào dạt.

Vợ chồng hai người lại tán gẫu việc nhà một phen, Khương Hằng cũng chưa từng nhắc tới chuyện có liên quan tới con dâu mấy ngày trước. Cuối cùng vẫn là Cố Văn Tinh chính mình trong lòng bất an, không nín được hỏi hấn, cảm thấy chính mình quá mức nghiêm khắc hay không, đối với con dâu đó phạt quá nặng?

Khương Hằng cười cười, cầm tay nàng, nói một câu: “Ta đã cưới nàng, đem hậu trách này giao cho nàng, đó là tin nàng. Nàng làm như thế nào, tất nhiên là có đạo lý của nàng, ta không tin nàng là người cố tình gây sự, cay nghiệt. Ánh mắt nhìn người của Khương Hằng ta, còn không có kém cỏi như vậy.”

Khương Hằng nói một phen, nhưng lại làm lòng Cố Văn Tinh một trận chua xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Nàng cố nén nước mắt, cười đầm Khương Hằng một cái, nói: “Đó là tự nhiên, ánh mắt của đương kim thái phó, ai dám coi khinh!”

Khương Hằng ha ha cười, ôm eo thê tử, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của nàng.

Khi vợ chồng hai người đang ngọt ngào ân ái, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa một tiếng ho khan. Cố Văn Tinh vội vàng cùng Khương Hằng tách ra, cúi đầu đứng bên cạnh hấn, ra vẻ bình tĩnh: “Vào đi.”

Ngoài cửa tiến vào một người, cũng là Cẩm Yên. Cố Văn Tinh ngẩng đầu nhìn nhìn Cẩm Yên, Cẩm Yên thường ngày đều là thân nhiên, thông dong, Cố Văn Tinh chưa bao giờ gặp qua nàng ta bối rối. Cẩm Yên nhìn Cố Văn Tinh, cũng là một bộ dáng không quan tâm hơn thua, đậm bạc, chưa bao giờ có cố ý nịnh bợ lấy lòng. Nhưng nay Cố Văn Tinh thấy ánh mắt nàng ta có thần sắc khác thường, cảm thấy không khỏi nghi hoặc.

Chẳng qua, Cẩm Yên cũng không đụng vào chỗ cấm kỵ của Cố Văn Tinh, mấy chuyện có liên quan hết thảy tới Cẩm Yên, Cố Văn Tinh đều thực tự giác không đếm xỉa đến, không can thiệp hỏi đến. Cố Văn Tinh rất rõ ràng, Cẩm Yên cùng Khương Hằng mà nói, là người tồn tại thực đặc biệt. Còn có bao nhiêu đặc biệt, có bao nhiêu trọng yếu, Cố Văn Tinh không có ngu ngốc đến tự mình đi thử điểm mấu chốt của Khương Hằng —— nàng luôn luôn thông minh hơn nữa thấy đủ, Khương Hằng đã được xem như một trượng phu tốt hiếm có, Cố Văn Tinh không phải người lòng tham không đủ.

Cho nên nàng lui tới giống như thường, nói với Khương Hằng: “Trong viện bên kia của thiếp còn có chút chuyện, đi về trước.”

Khương Hằng không có ngăn trở, nắm tay nàng đưa nàng xuất môn. Cùng Cẩm Yên nhìn thoáng qua nháy mắt, Cố Văn Tinh nhìn thoáng qua bên hông Cẩm Yên, lộ ra một ngọc bội lam điện.

Ngọc bội đó nhìn giản dị tự nhiên, cũng không chỗ đặc biệt, bị người đưa đến trước mắt xem, cũng sẽ không được nhiều người nhìn liếc mắt một cái, bất quá là một trang sức bình thường mà thôi. Chẳng qua đối với Cố Văn Tinh mà nói, ngọc bội đó lại hoàn toàn quen thuộc, chính là nhìn lướt qua, Cố Văn Tinh liền nhận ra ngọc bội đó là của ai —— ngọc bội đó đúng là vật đeo bên người của tiểu Hầu gia An Quốc Hầu phủ Hầu Thụy Phong.

Ngọc bội bên người ca ca Hầu Thụy Phong của mình, làm sao có thể xuất hiện ở trên người Cẩm Yên? Hai người cực kỳ xa lạ này, làm sao lại quen biết? Hơn nữa cư nhiên còn quen biết đến trình độ đưa tặng ngọc bội? Vậy Khương Hằng tính cái gì... Cố Văn Tinh rừ mắt xuống, che lại nghi hoặc trong mắt, xốc mình đi ra cửa.

Trở về viện, vừa vận tình cờ gặp Thúy Liên từ bên ngoài trở về. Buổi sáng mỗi ngày, Cố Văn Tinh đều đã dặn Thúy Liên đem canh mà Hạnh Hoa đưa tới bộ thêm được, làm thành đồ ăn khác, lại chuyển cho Hậu Uyển Văn ăn. Dù sao được là Hậu Uyển Văn hạ, dù sao bất quá là chạy một vòng lại đưa trở về cho Hậu Uyển Văn thôi.

Buổi sáng hôm nay Thúy Liên đi chuẩn bị chuyện lễ lại mặt, bận đến bây giờ mới được trở về viện.

Thúy Liên vào phòng, tay lấy khăn mặt cho Cố Văn Tinh lau, miệng nói: “Thật là muốn một chết nô tỳ, lễ vật này thật nhiều thùng, nô tỳ bận từ sáng sớm tới giờ.”

Cố Văn Tinh cười nói: “Xem em cô nàng này, còn không có làm bao nhiêu việc, đi học người ta tranh công, nhanh đi uống một ngụm nước trà, nghỉ ngơi một chút.”

Thúy Liên lên tiếng vâng, xoay người rót một ly trà cho mình uống. Đang cúi đầu uống trà, khoe mắt Thúy Liên liền thoáng nhìn thấy một cục lông màu tuyết trắng, như tia chớp từ cửa sổ lúi tiến vào, lập tức lên đến bên người Cố Văn Tinh.

“A, đó là cái gì! Cẩn thận!” Thúy Liên kinh hô một tiếng, chỉ thấy cục tuyết trắng đó cọ một cái, bám lấy làn váy của Cố Văn Tinh, lập tức nhảy lên người. Vừa thấy vật thể không rõ công kích tiểu thư nhà mình, Thúy Liên vội vàng ném chén trà liền chạy tới, vurun tay liền muốn đem cục lông đó tóm lại đây.

Cục lông đó bỗng xoay người, vurun móng vuốt cào lên tay Thúy Liên, cào xước ra vài đường.

“Thúy Liên, đừng đụng vào nó!” Cố Văn Tinh vurun tay đem cục tuyết đó ôm vào trong ngực, chỉ nghe thấy tim mình đập phịch phịch. Cố Văn Tinh cường chế kích động trong lòng, nói với Thúy Liên: “Em ra ngoài trước đi, đem cửa, cửa sổ đều khép lại, mau! Nhớ kỹ không cần lộ ra.”

Thúy Liên hiếm khi thấy tiểu thư nhà mình thất thố như vậy, vì thế thông minh nghe theo, vừa ra đến trước cửa quay đầu xem xem cục tuyết trong lòng Cố Văn Tinh, mơ hồ nhìn đó như là tiểu hồ li.

Thúy Liên đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Cố Văn Tinh, cùng cục tuyết trong lòng nàng.

Cố Văn Tinh nhẹ nhàng ôm vật nhỏ lông xù đó trong lòng, nước mắt lập tức rơi xuống: “Nguyên Bảo...”

Nguyên Bảo ngẩng đầu, lỗ tai kích thích, vurun hai chân trước vurun trong không trung, làm như muốn lau lệ cho nàng. Từ khi trọng sinh tới nay Cố Văn Tinh, dùng thân phận mới sống lại, cho dù là gặp cố nhân ngày xưa, cũng không dám nhận thức. Nay duy nhất có thể không hề cố kỵ nhận thức, cũng chỉ có tiểu hồ li Nguyên Bảo này.

“Nguyên Bảo, em mập không ít.” Cố Văn Tinh yêu thương ôm thân mình mập mạp của Nguyên Bảo, cảm khái nói.

Nguyên Bảo lập tức cúi đầu xuống dưới: nó tuy rằng ăn không ít, nhưng cũng không mập đến như vậy nha!

“Nguyên Bảo, em còn nhận ra tỷ sao?” Cố Văn Tinh ôm Nguyên Bảo ngồi xuống, tình tế vuốt bộ lông trơn mượt của nó, đem mặt vùi vào trên lưng Nguyên Bảo, dùng sức cọ hai cái.

Nguyên Bảo nức nở vài cái, lật người, cái bụng nhỏ lộ ra bên ngoài, liếm liếm hai má Cố Văn Tinh, móng vuốt nhỏ ôm cổ Cố Văn Tinh, cái đuôi lông xù đứng đưa đến đứng đưa đi, làm như thập phần vui mừng.

“Nguyên Bảo, em vẫn là bộ dáng hồi trước.” Cố Văn Tinh vừa khóc vừa cười, nước mắt không ngừng được, lau mãi cũng không hết, ôm Nguyên Bảo vuốt tới vuốt lui, “Nguyên Bảo ngoan, tỷ rất nhớ em, biết sao giờ, em, đồ hồ ly ngốc. Tỷ cũng rất nhớ phụ thân, rất nhớ ca ca, rất nhớ nương, rất nhớ Hậu gia...”

Nguyên Bảo phe phẩy cái đuôi, liếm liếm gương mặt của nàng, lông bay lên bay xuống, làm hại Cố Văn Tinh nhìn không được hắt xì vài cái, nhéo nhéo lỗ tai Nguyên Bảo, sùng nịch nói: “Em vẫn nghịch ngợm như vậy.”

Mắt Nguyên Bảo như bảo thạch đen ướt sũng, dùng sức chui vào trong lòng Cố Văn Tinh, còn dùng móng vuốt nhỏ cọ hai hạ trên bộ ngực của nàng. Cố Văn Tinh nhìn không được cười, vuốt ve móng vuốt Nguyên Bảo, sảng giọng: “Đồ háo sắc nhà em, sắc hồ ly! Khăng định là được! Cho tỷ nhìn một cái!”

Dứt lời, bắt được móng vuốt Nguyên Bảo, làm bộ muốn lật người nó lại xem là được hay cái. Nguyên Bảo kinh ngạc ô một tiếng, nhảy lên đi ra ngoài. Cố Văn Tinh chống nạnh cười run rẩy hết cả người, cười thoải mái, từ lúc trọng sinh đến giờ, lần đầu tiên nàng cười như vậy, muốn đem cảm xúc áp lực trong lòng phóng ra hết.

Nguyên Bảo chậm rãi đi tới, hai chân trước ôm chân Cố Văn Tinh, đầu đặt trên đùi nàng cọ đến cọ đi. Cố Văn Tinh lau khô nước mắt, ngồi xuống, nâng mặt Nguyên Bảo lên, hôn nhẹ đầu nó, nói: “Nguyên Bảo, tỷ biết em đi theo Hậu Uyển Vân gả lại đây, nhưng là em làm sao có thể nhận ra được tỷ? Làm sao có thể chạy đến trong phòng tỷ?”

Nguyên Bảo ngẩng đầu nhìn Cố Văn Tinh, vurun đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm tay nàng. Cố Văn Tinh thờ dài, nói: “Nay tỷ ngay cả thân thể đều thay đổi, em làm sao có thể nhận ra tỷ chứ, ai... Trên đời này chỉ sợ không người nào có thể nhận ra tỷ...”

Cố Văn Tinh không biết Nguyên Bảo là linh thú, nàng chỉ coi nó là tiểu hồ ly bình thường. Nay chỉ sợ cũng chính là trùng hợp, không biết Nguyên Bảo là bắt con bướm hay là sâu, đánh bậy đánh bạ chạy vào trong phòng của mình thôi.

Nguyên Bảo vẫn nhìn Cố Văn Tinh, đem vui mừng cùng mát mát của nàng đều thu ở tại đáy mắt. Cố Văn Tinh nhìn Nguyên Bảo ở trong ngực, mặt ở trong lòng xù tựa hồ trở nên nghiêm túc. Nguyên Bảo từ trong lòng nàng nhảy xuống, đứng trên mặt đất, quay đầu nhìn Cố Văn Tinh. Rồi sau đó nhảy lên cái bàn, quơ chén cháo – cháo bỏ thêm thuốc tuyết đục – trên bàn một cái.

Cố Văn Tinh nhìn hành động của Nguyên Bảo, quá sợ hãi. Nhưng mà càng làm Cố Văn Tinh giật mình là, kế tiếp Nguyên Bảo từ trên bàn nhảy xuống, nhảy lên vào trong lòng Cố Văn Tinh, sau đó còn vurun chân phải, đầu tiên là ở ngay miệng của mình vỗ ba cái, sau đó lại vỗ ba cái trên gương mặt bên phải của Cố Văn Tinh, rồi sau đó lại duỗi chân trái ra, vỗ ba cái trên gương mặt bên trái của Cố Văn Tinh.

Đây là trò chơi Nguyên Bảo thích nhất lúc trước, là trò Nguyên Bảo chỉ cùng Hậu Uyển Tâm chơi đùa.

Chẳng lẽ Nguyên Bảo thật sự nhận ra thân phận của mình? Cổ Văn Tinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nguyên Bảo, nước mắt lại chảy ra. Nguyên Bảo yêu thương liếm liếm nước mắt của nàng, vuốt móng vuốt ôm lấy gương mặt của nàng, đầu cứ cọ ở trên mặt nàng, làm như đang an ủi nàng, nói nàng đừng khổ sở.

“Nguyên Bảo, em nhận được tỷ là ai, đúng hay không?” Cổ Văn Tinh còn nghiêm túc hỏi. Nguyên Bảo thực còn nghiêm túc gật gật đầu.

“Nguyên Bảo, em là tới tìm tỷ, thật không?” Cổ Văn Tinh lại hỏi, Nguyên Bảo lại còn thật sự gật gật đầu, tai ở trong đám lông xù kích thích rất nhanh, quay đầu nhìn nhìn chén cháo trên đất.

“Em là muốn nói cho tỷ biết, đừng uống cháo kia?”

Nguyên Bảo lại trịnh trọng gật gật đầu. Cổ Văn Tinh không thể tin được, nàng vẫn biết Nguyên Bảo có vài phần linh tính, là tiểu hồ ly phi thường thông minh, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Nguyên Bảo chẳng những có thể nhận ra chính mình sau khi trọng sinh, còn chạy tới nói cho mình cháo đó có vấn đề. Đây quả thực, quả thực không phải là chuyện một con hồ ly có thể làm ra!

Bất quá chính mình đều có thể trọng sinh, Nguyên Bảo sẽ nhận thức, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Nó cũng nhận thức mình, tóm lại là chuyện tốt. Trong lòng Cổ Văn Tinh vui mừng, cũng bắt chấp việc nhỏ này không đáng kể. Vội vàng vắt khăn lau mặt, không để người biết bản thân đã khóc, lại bảo Thúy Liên đi chuẩn chân gà kho tàu mà Nguyên Bảo thích ăn nhất.

Buổi trưa nắng ấm áp hoà thuận vui vẻ, Cổ Văn Tinh ngồi ở trên tháp quý phi phơi nắng, Nguyên Bảo nằm ở trong lòng nàng, ăn từng miếng thịt chân gà tự tay Cổ Văn Tinh dứt cho, rất thích ý.

Cổ Văn Tinh cười tủm tỉm nhìn bộ dáng Nguyên Bảo ăn thập phần thỏa mãn, nhớ tới năm đó tại trong phủ An Quốc hầu, khi thời gian mẫu thân còn tại thế. Nguyên Bảo so với hiện tại hơi nhỏ một ít, cũng là lông xù tuyết trắng mập mạp thành một cục, khi đó Nguyên Bảo chỉ cần thấy nàng, liền nhất định phải tự tay nàng dứt nó ăn, bằng không cho dù là bụng cá bần thịt gà đưa đến bên miệng Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cũng không muốn chạm vào một ngụm, yếu ớt giống như tiểu hải tử. Bất quá lúc ấy Hậu Uyển Tâm sủng nó, cưng chiều nó, đem nó dưỡng như một đứa bé, Nguyên Bảo cũng thích quấn quýt lấy nàng.

“Ai, Nguyên Bảo, em như thế nào không sớm đến thăm tỷ.” Cổ Văn Tinh vuốt vuốt Nguyên Bảo nói, lập tức lại nghĩ đến cái gì, lẩm bầm: “Có lẽ là Hậu Uyển Vân coi chừng em rất chặt, nay là em thừa dịp nàng ta xuất môn mới chạy tới phải không?”

Đang cùng Nguyên Bảo chơi đùa, chợt nghe giọng nói của Thúy Liên ở ngoài cửa: “Phu nhân đang ở trong phòng, nô tỳ đi thông truyền cho đại tiểu thư.”

Theo sau chỉ thấy Thúy Liên gõ cửa tiến vào, nói: “Đại tiểu thư nói muốn vội tới thỉnh an phu nhân.”

“A? Huệ Như đến đây? Mau mời con bé tiến vào.” Cổ Văn Tinh ôm Nguyên Bảo đứng dậy. Vị cháu gái này trong thường ngày thể nhược nhiều bệnh, rất ít xuất môn, hiếm khi chủ động đến nơi này của nàng.

Thúy Liên đi thỉnh Khương Huệ Như tiến vào. Chỉ thấy một vị tiểu thư thoải mái đi vào từ ngoài cửa, quần áo thanh lịch, duyên dáng yêu kiều, mặt trái xoan cùng một đôi mắt to đen lúng lẫm, sắc mặt có chút tái nhợt của người bệnh hằng năm, khí chất lại vô cùng tốt, tư thái của một tiểu thư khuê các tao nhã. Khi Cổ Văn Tinh vừa gõ vào cửa, nàng chỉ có mười hai tuổi, nay đã sắp mười lăm, trở thành tú hào phóng.

Khương Huệ Như thấy Cổ Văn Tinh, cung kính cúi người hành lễ nói: “Huệ Như thỉnh an đại bá mẫu.”

Cổ Văn Tinh vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, nói: “Mau ngồi xuống, hôm nay thời tiết đẹp, con nên đi lại nhiều hơn, cũng vô cùng tốt.”

Khương Huệ Như ngồi, liếc mắt một cái nhìn thấy Nguyên Bảo trong lòng Cổ Văn Tinh, ánh mắt sáng lên, nói: “Đại bá mẫu, trong lòng người là cái gì? Là mèo con sao?”

Nguyên Bảo lắng nghe, tai giật giật, tựa hồ thực khinh thường hướng nhìn một cái xem thường Khương Huệ Như.

Cổ Văn Tinh nhìn biểu tình của Nguyên Bảo cười nở hoa, nói: “Đây không phải mèo con, là hồ ly con.”

Khương Huệ Như nhìn nhìn Nguyên Bảo, thấy thật hiếm lạ, nũng nịu hỏi: “Đại bá mẫu, Huệ Như có thể sờ sờ nó sao? Nhìn nó thật đáng yêu.”

Cổ Văn Tinh sờ sờ đầu Nguyên Bảo, nói: “Muốn sờ cứ sờ đi.”

Nguyên Bảo thực không cam lòng miết miệng. Khương Huệ Như đi tới, nhìn Nguyên Bảo trong mắt đều là vui mừng, sợ hãi vươn tay ra, đầu tiên là nhẹ nhàng sờ soạng một chút tại trên lưng Nguyên Bảo, cười nói: “Ai nha, lông của nó thật là mềm mại, vuốt thật thoải mái.”

Tâm tình Cổ Văn Tinh rất tốt, ha ha cười, cố ý chèn ép Nguyên Bảo nói: “Huệ Như nếu là thích da lông này, ngày nào đó làm cho con kiện áo choàng lông hồ ly nha?”

Nguyên Bảo khinh thường lắc lắc cái đuôi: tỷ mới luyện tiếc đem em làm thành áo choàng.

Khương Huệ Như cũng cho là thật, liên tục lắc đầu nói: “Đại bá mẫu trăm ngàn không cần, tiểu hồ ly này đáng yêu như vậy, Huệ Như rất thích nó, không muốn áo choàng lông hồ ly gì cả.” Dứt lời, lại thật cẩn thận nhẹ nhàng sờ sờ đầu Nguyên Bảo, trong tuổi cười có chút cô đơn: “Huệ Như nghe nói đại tẩu

nuôi tiểu hồ ly, đây là của đại tẩu sao ạ?”

Cố Văn Tinh gật đầu nói: “Là của đại tẩu con, chẳng qua hôm nay lạc đường, vừa mới nảy đại bá mẫu nhặt được, lát nữa còn phải đưa trở về cho đại tẩu con.”

Khương Huệ Như “a” một tiếng rút tay về, nhìn Nguyên Bảo, đều là lưu luyến. Cố Văn Tinh nhìn Khương Huệ Như, lòng có chút chua xót. Đứa nhỏ này thể nhược nhiều bệnh, rất ít xuất môn, lại bởi vì mẫu thân Tiền thị, cùng các đường huynh đệ tỷ muội cũng rất ít lui tới, trong ngày thường chỉ có mấy tiểu nha hoàn ở cùng con bé, cũng rất tịch mịch. Khương Huệ Như không giống mẫu thân Tiền thị của nàng, đứa nhỏ này tâm địa thuần hậu, tâm tư đơn thuần, rất được Cố Văn Tinh thích.

Cố Văn Tinh nhìn con bé thích Nguyên Bảo như vậy, nhân tiện nói: “Huệ Như, hồ ly này là của đại tẩu con, đại bá mẫu nghe nói đại tẩu con rất yêu thích, nhất định là sẽ không nhịn đau bỏ những thứ yêu thích. Hơn nữa bình thường hồ ly dã tính rất khó thuần dưỡng, đại bá mẫu sợ con nuôi sẽ làm con bị thương. Không bằng như vậy, đại bá mẫu sai người tìm con mèo nhỏ cho con, đại bá mẫu nghe nói Tây Vực tiến cống một loại mèo con, tên là mèo Ba Tư. Mèo con đó hai con mắt giống như lưu ly, nở rộ tia sáng kỳ dị, hơn nữa tính tình dịu ngoan. Con thấy thế nào?”

Tiền thị cùng đại công tử Khương Viêm Châu thường ngày liền không hợp nhau, Khương Huệ Như cũng biết, cho nên nàng muốn con hồ ly này, đại tẩu tuyệt đối sẽ không cho nàng. Vì thế Khương Huệ Như nhu thuận gật đầu, nói: “Cám ơn đại bá mẫu, có mèo con bầu bạn, Huệ Như sẽ không cô đơn.”

Cố Văn Tinh lại thờ dài, đứa nhỏ này hiểu biết nhu thuận như vậy, chỉ tiếc nàng lại có nương như thế, ngày thường Cố Văn Tinh cho dù rất muốn thân cận cùng nàng, cũng phải cố kỵ Tiền thị.

Nói chuyện một lúc, Cố Văn Tinh nhìn ra Khương Huệ Như có bộ dáng tâm sự trùng điệp, liền chủ động hỏi: “Huệ Như, con có phải hay không có việc muốn nói cùng đại bá mẫu?”

Khương Huệ Như cắn môi, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Cố Văn Tinh cũng không ép con bé, chính là ôn nhu nhìn con bé. Qua một hồi lâu Khương Huệ Như mới chậm rãi nói: “Đại bá mẫu, Huệ Như biết nữ nhi gia không nên nói việc này, nhưng Huệ Như thật sự là không có cách nào, chỉ có thể đến cầu đại bá mẫu. Huệ Như nghe nói nương muốn đem con gả cho nhân gia, nhưng là Huệ Như không muốn lập gia đình.”

Cố Văn Tinh vừa nghe, mày liền nhíu lại, nữ tử có thể nào không lấy chồng chứ? Huống hồ thường ngày Tiền thị rất thương yêu nàng, khẳng định là sẽ tìm hôn sự tốt nhất cho con bé. Hơn nữa, mẫu thân Khương Huệ Như còn sống, như thế nào cũng không tới phiên nàng – đại bá mẫu này đến làm chủ việc hôn nhân a.

“Huệ Như, con làm sao có thể nói ra không muốn lập gia đình như vậy?” Cố Văn Tinh nói: “Con nếu là chê vì nương của con tìm mối hôn sự không hài lòng, đại bá mẫu đi giúp con nói, con nhìn trúng công tử nhà ai, đều nói cho đại bá mẫu. Lấy dòng dõi Khương gia chúng ta, nhìn đi nhìn lại, quý công tử nhà ai trong kinh thành, Huệ Như chúng ta đều xứng.”

Khương Huệ Như cắn môi, hai mắt đầm lệ trong suốt, lắc đầu nói: “Huệ Như cũng không có người trong lòng, Huệ Như chính là không muốn gả, muốn cả đời ở Khương gia.”

“Con đứa nhỏ này, quả thực hồ nháo...” Cố Văn Tinh vô lực ôm trán, xem ra là trong ngày thường Khương Hằng đem con bé sủng quá lợi hại, nhưng lại toát ra ý tưởng như vậy, “Chuyện này đại bá mẫu không làm chủ được, chờ đại bá trở về nói sau.”

Vừa nghe hai chữ “đại bá”, nước mắt Khương Huệ Như lập tức dừng mãnh trào ra, nàng mặc dù ốm yếu, nhưng chủ ý cũng rất kiên định, cắn răng nói: “Chính là đại bá nói, Huệ Như cũng không gả! Huệ Như ai cũng không lấy chồng, chết cũng không gả!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lần đầu gặp cha chồng

Cố Văn Tinh có chút bất đắc dĩ nhìn cháu gái, hai mắt đầm lệ ngồi lau nước mắt, Cố Văn Tinh lại truy vấn như thế nào, Khương Huệ Như cũng chỉ khóc nói chính mình không lấy chồng, không chịu nói nguyên do trong đó.

Cố Văn Tinh nhìn cháu gái khóc lê hoa đài vũ, lại cúi đầu nhìn nhìn Nguyên Bảo trong lòng như đang cầu cứu. Nguyên Bảo đứng dậy, run run bộ lông xù, cạo một cái từ trong lòng Cố Văn Tinh nhảy ra, đi về phía Khương Huệ Như. Khương Huệ Như đang khóc, thỉnh thoảng bị Nguyên Bảo nhảy vào lòng, hoảng sợ, rồi sau đó thấy rõ trong lòng là tiểu hồ ly đáng yêu, lại nín khóc mỉm cười, thật cẩn thận ôm Nguyên Bảo, nhẹ nhàng vuốt lông của nó.

Nguyên Bảo hít mũi, liếm liếm ngón tay Khương Huệ Như, đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm ngón tay làm Khương Huệ Như tê dại, không khỏi cười nói: “Ha ha, rất ngứa.” Bị Nguyên Bảo chọc ghẹo một phen, đã quên khóc, chỉ lo đùa giỡn với tiểu hồ ly nhu thuận này.

Cố Văn Tinh ôm trán, cuối cùng ngừng khóc, bằng không để cho người bên ngoài nhìn thấy, nói không chừng còn tưởng rằng nàng khi dễ cháu gái nhà mình đó.

Khương Huệ Như đang ôm Nguyên Bảo đùa vui vẻ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng truyền đến. Thủy Liên ở ngay cửa nhìn thấy một người có sắc mặt vô cùng lo lắng bước nhanh đi vào viện, thấy rõ là đại thiếu phu nhân Hậu Uyển Vân vừa lại mặt trở về. Sắc mặt Hậu Uyển Vân hiện lên tái nhợt, cũng không nhìn Thủy Liên, đi thẳng vào trong phòng.

“Nguyên Bảo, lại đây!” Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nguyên Bảo lười biếng nằm ở trong lòng Khương Huệ Như, vừa mở miệng, mới chú ý tới Cổ Văn Tinh ngồi ở trên tháp quý phi đối diện Khương Huệ Như, híp mắt nhìn mình. Hậu Uyển Vân mới từ Hậu gia về nhà, vừa trở lại trong viện của mình ở Khương gia, chợt nghe tỷ nữ nói Nguyên Bảo chạy đi đâu không thấy.

Nguyên Bảo là linh thú Hậu Uyển Vân thật vất vả mới có được, Hậu Uyển Vân vừa nghe Nguyên Bảo không thấy, mặt mũi trắng bệch, vội tìm kiếm khắp nơi, mới tìm được trong viện mẹ chồng. Căn bản không nghĩ tiến vào gặp mẹ chồng ác độc đó, nhưng trong lòng luyến tiếc linh thú cùng không gian, liền kiên trì xông vào.

Nguyên Bảo áp cần liền không nhìn Hậu Uyển Vân, ngược lại ở trong lòng Khương Huệ Như ngấp một cái, nằm chổng vó bốn chân lên trời, để lộ cái bụng nhỏ, Khương Huệ Như cười khanh khách, lấy tay chọc chọc vào cái bụng của Nguyên Bảo.

“Con dâu thỉnh an mẫu thân.” Hậu Uyển Vân thu liễm vẻ mặt nôn nóng, nhanh chóng hành lễ với Cổ Văn Tinh.

“Huệ Như thỉnh an đại tẩu.” Lúc này Khương Huệ Như mới thu hồi lực chú ý từ trên người Nguyên Bảo, ngọt ngào cười với Hậu Uyển Vân: “Tiểu hồ ly đại tẩu nuôi cũng thật làm cho người ta thích.”

Ánh mắt Hậu Uyển Vân nhìn chằm chằm Nguyên Bảo, cười có chút miễn cưỡng, nói: “Huệ Như, súc sinh lông lá này tính tình rất hung hăng, muội đem hồ ly đưa cho đại tẩu, không nó làm muội bị thương.”

Khương Huệ Như yêu thương vuốt đầu Nguyên Bảo, nhẹ nhàng nhún nhún lỗ tai Nguyên Bảo, Nguyên Bảo lắc lắc lỗ tai, đánh cái hất xì, rung bộ dáng đáng yêu làm cho Khương Huệ Như mừng rỡ cười toe toét, nói: “Đại tẩu, Nguyên Bảo rất ngoan, sẽ không làm muội bị thương. Tẩu xem, nó rất ngoan, rất thích muội gỡ gỡ cho nó.” Khương Huệ Như vừa nói vừa vờn tay gỡ gỡ vào bụng Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cũng phi thường phối hợp lật mình lại, thập phần hưởng thụ Khương Huệ Như phục vụ.

Khương Huệ Như cười thập phần vui vẻ, Hậu Uyển Vân cũng cười trái lương tâm. Hậu Uyển Vân biết: vị đại tiểu thư này tuy rằng không phải thân sinh của công công (cha chồng) của nàng ta, lại luôn luôn được cha mẹ chồng nàng ta yêu thích, nay mình vạn vạn không thể đắc tội nàng.

Chính là... Hậu Uyển Vân nhìn nhìn Nguyên Bảo thân thiết với Khương Huệ Như, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ. Lúc trước nàng ta lo lắng nhất là Nguyên Bảo quá mức thân cận cùng tỷ tỷ Hậu Uyển Tâm của nàng ta, thật vất vả Hậu Uyển Tâm mới chết, Nguyên Bảo vẫn buồn phiền, đối với ai đều xa cách, nhưng hôm nay lại cùng Khương Huệ Như thân thiết như vậy, sao kêu Hậu Uyển Vân không nổi lên tâm phòng bị chứ? Nếu Nguyên Bảo thích Khương Huệ Như... trong lòng Hậu Uyển Vân hiện lên sát khí.

Khỏe miệng Cổ Văn Tinh cười cười, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hậu Uyển Vân. Cổ Văn Tinh tuy biết Hậu Uyển Vân luôn luôn khảm trương với Nguyên Bảo, lại không biết nguyên nhân chân chính nàng ta để ý Nguyên Bảo, chỉ tưởng thích nuôi sủng vật, càng thêm không biết lúc này Hậu Uyển Vân đã muốn động sát ý.

“Hôm nay lại mặt, đều thuận lợi sao? Trong nhà hết thầy bình an chứ?” Cổ Văn Tinh thản nhiên nói việc nhà với nàng ta: “Mẫu thân nghe nói mấy ngày nữa phụ thân con cùng huynh trưởng liền phải trở về biên quan.”

Hậu Uyển Vân thu hồi tâm tư, cung kính cẩn thận đáp: “Nhờ phúc của mẫu thân, hết thầy đều thuận lợi, nhà mẹ đẻ hết thầy đều tốt. Phụ thân năm ngày sau liền khởi hành, ca ca bảy ngày sau trở về Tây Bắc. Phụ thân sai Vân Nhi chuyển đạt, nói đa tạ mẫu thân lễ dày. Mới vừa rồi người của Hồng Tụ đột tạo phùng lại đây, nói mới đưa tới gấm Tứ Xuyên năm nay, con dâu nhìn mấy loại đó vô cùng tốt, liền lưu lại mấy cuộn, mẫu thân nếu xem vào mắt, liền lưu lại làm xiêm y.”

Cổ Văn Tinh cúi đầu cười cười, lấy khăn xoa nhẹ vài cái, tùy ý nói: “Đều là thông gia, còn nói cảm ơn cái gì, đừng khách khí thế. Thiên hạ này ai không biết gấm Tứ Xuyên của Hồng Tụ đột tạo phùng là thiên hạ nhất tuyệt, ngàn vàng khó cầu, ngay cả nương nương trong cung, mỗi người hàng năm cũng chỉ được hai cuộn mà thôi. Đã là hảo ý của Vân Nhi, mẫu thân đây liền nhận.”

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân lại đứng dậy đi tới, phúc thân với Cổ Văn Tinh nói: “Mong mẫu thân không chê, trở về con gọi người đưa tới. Đã nhiều ngày trên người mẫu thân khó chịu, con dâu vẫn cảm giác bất an tự trách sâu sắc, con thỉnh mẫu thân cho con dâu xoa bóp vai và chân cho ngài, được không ạ?”

“Thật đúng lúc, vai mẫu thân có chút mỏi, con xoa bóp cho mẫu thân cũng tốt.” Dứt lời, Cổ Văn Tinh chỉ thản nhiên cười nhìn Hậu Uyển Vân lại xoa bóp vai cho mình.

Mẹ chồng từ ái cười ngồi ở trên tháp quý phi, con dâu cung kính đứng bên người xoa bóp vai cho mẹ chồng, đại tiểu thư Khương Huệ Như chơi đùa cùng tiểu Nguyên Bảo ở trong lòng, trong lúc nhất thời bầu không khí trong phòng nhìn như ấm áp lên.

Cổ Văn Tinh nhắm mắt lại, hưởng thụ Hậu Uyển Vân hầu hạ, hôm nay trở về Hậu gia một chuyến, nàng ta giống như thay đổi hoàn toàn, cả người nhìn đến dịu ngoan lại cung kính, giống như đoá hoa trắng nhỏ, nhưng thật ra làm cho Cổ Văn Tinh nhớ tới bộ dáng mới trước đây của Hậu Uyển Vân, khi đó nàng ta cũng ôn nhu điềm tĩnh như vậy, cẩn thận chu đáo phụng dưỡng mẹ cả, tôn kính đích tỷ, làm người nhìn không ra một chút sai lầm.

Cổ Văn Tinh cười mang theo một tia trào phúng: chắc là thái độ của hoàng gia chuyển biến, hơn nữa nhà mẹ đẻ lại không thể dựa vào, Hậu Uyển Vân

thấy rõ tình huống, tính một lần nữa đi con đường năm đó từ thứ nữ nhỏ nhỏ bò lên trên, mưu cầu quyền lợi từ Khương gia.

Nếu thay đổi người bên ngoài là mẹ chồng của nàng ta, chỉ sợ sẽ bị bộ dáng kính cần nghe theo ôn lương này của nàng ta lừa gạt, nói không chừng còn có thể đem mạng nhỏ đi vào, chết cũng không biết chết như thế nào. Bất quá Hậu Uyển Vân phi thường xui xẻo, nàng ta đối mặt mẹ chồng, là một người so với bất luận kẻ nào đều hiểu biết bộ mặt thật của nàng ta. Nàng ta dù cho đang giả vờ, cũng không mấy may lừa được Cố Văn Tinh, Cố Văn Tinh nhìn nàng ta, liền giống như nhìn con hát trên sân khấu, cười tủm tỉm nhìn nàng ta có thể diễn thành bộ dáng gì nữa đây. Cười lại thuần lương, khóc lại rất thật, cũng chỉ là làm người vui vẻ trong dự tính mà thôi.

Đang nghĩ tới xuất thần, chợt nghe Thúy Liên khách khí chào hỏi: “Lão gia đã trở lại.”

Tìm Hậu Uyển Vân nhảy dựng lên, từ khi nàng ta gả vào Khương gia tới nay, sinh ra nhiều chuyện như vậy, chính mình còn chưa bao giờ gặp qua người cha chồng này. Chính mình đi cáo trạng công chúa bất thành, ngược lại chọc một thân rối loạn, còn âm kém dương sai làm cho mẹ chồng ác độc được phong cáo mệnh, sau khi hỏi thăm Hậu Uyển Vân mới biết, thì ra đúng là cha chồng ra tay, chỉ là một ngày chưa vào triều, đã đem thể cục nghịch chuyển, thay mẹ chồng ác độc đó hòa nhau một vẩn. Vì việc này, Hậu Uyển Vân đối với cha chồng chưa thấy mặt của mình có ba phần tâm tư tò mò.

Hậu Uyển Vân kiếp trước là người hiện đại, kiến thức tự nhiên cũng sẽ không thiếu, cho dù chưa ăn qua thịt heo, cũng thấy qua heo chạy. Tin tức người lãnh đạo cao nhất cấp quốc gia mỗi ngày thay nhau xuất trưởng, đó đều là nhân tình trong mười ba triệu nhân tình, Hậu Uyển Vân nghĩ, dù cha chồng có năng lực, bất quá chỉ là một cô nhân, kiến thức ánh mắt hữu hạn, tự nhiên là không thể đánh đồng cùng người thời đại của mình. Nói vậy Khương Hằng cũng chính là tên tướng quân lùn rút đầu, mấy cô nhân hơi chút trí tuệ, dù sao chỉ là người thích đọc sách cổ hủ. Vì thế trong lòng lại đem Khương Hằng khinh thị hai phút.

Trong lòng Hậu Uyển Vân miên man suy nghĩ, đi theo Cố Văn Tinh đi ra ngoài, cung kính cúi đầu đứng ở lưng mẹ chồng mình.

“Văn Tinh.” Khương Hằng xa xa nhìn thấy tiểu thê tử của mình kiễng chân đứng ở dưới mái hiên, trên mặt cười giống như tranh thủy mặc nhuộm đậm, lập tức hòa tan, trên mặt đều mang theo gió xuân thân nhiên.

Giọng nói Khương Hằng trầm thấp mát lạnh, rất dễ nghe, Hậu Uyển Vân bị giọng nói đó hấp dẫn, nhìn không được thoảng ngẩng đầu lên. Chỉ thấy người nọ trước mắt cao lớn, mày kiếm mắt sáng, dù là kiếp trước Hậu Uyển Vân gặp qua vô số ngôi sao mỹ nam, so với người trước mắt, những mỹ nam này như bùn đất! Người nọ giờ tay nhắc chân lộ ra nho nhã, khí chất vô cùng tốt, không mang theo một chút khí chất quan lão gia trên quan trường, ngược lại như là một ân sĩ xuất trần. Trong xương lộ ra khí chất ôn nhuận như ngọc, trên mặt mang theo ý cười, chỉ nhìn liếc mắt một cái, bị hấp trụ ngay lập tức, khiến người ta muốn đui mù.

Hậu Uyển Vân nhất thời liền cảm thấy tim của mình đập sai nửa nhịp, hoảng hốt lợi hại. Cố Văn Tinh như có như không hướng Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, Hậu Uyển Vân kinh hoàng vội vàng càng cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy ánh mắt Cố Văn Tinh rất lợi hại, như là muốn đem mọi tâm tư của mình đều nhìn thấu.

Phía sau Khương Hằng còn đi theo một người, đó là đại công tử Khương Viêm Châu. Hậu Uyển Vân vụng trộm nhìn nhìn Khương Hằng, lại nhìn nhìn Khương Viêm Châu, ở trong lòng đem hai người so đo. Khương Viêm Châu còn trẻ, chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, tuy rằng nhìn tuấn tú lịch sự, khí chất cũng không kém, nhìn khắp kinh thành không có quý công tử nào có thể hơn Khương Viêm Châu, nhưng nay đứng bên cạnh cha ruột của mình, cũng là giống như cầm thạch gặp ngọc tốt, không được một phần vạn so với Khương Hằng. Mà Khương Hằng, hơn ba mươi, phong nhã hào hoa, đúng là độ tuổi tốt nhất, lại ở địa vị cao, có thể nói là một người dưới một người trên vạn người, đặt ở hiện tại, đó là địa vị của Ôn XX.

Khương Hằng cười chào đón, thân thiết cầm tay Cố Văn Tinh, nói: “Ta thấy thân thể nàng khỏe hơn nhiều. Huệ Như cũng đến đây, con dâu cũng ở, đều đừng đứng tại cửa, đi vào nói chuyện.”

Dứt lời, nắm tay Cố Văn Tinh, hai người sóng vai đi vào trong phòng. Hậu Uyển Vân nhìn bóng dáng hai người, lại nhìn nhìn Khương Viêm Châu đối với mình lạnh như băng, trong lòng có chút chua chát, cũng đi theo hai người vào phòng.

Khương Hằng cùng Cố Văn Tinh ngồi ở chủ vị, ba vị văn bối phân biệt ngồi xuống. Hậu Uyển Vân ngồi ở vị trí bên cạnh Khương Viêm Châu, ánh mắt nhìn phu quân của mình chứa vài phần ai oán. Qua cửa đã nhiều ngày, hán cũng chưa từng chạm vào nàng ta, nay Hậu Uyển Vân mặc dù giả làm vợ người, lại vẫn là tâm thân xử nữ. Nếu nói thân mình Khương Viêm Châu không được, nhưng đã nhiều ngày hán lại thay nhau ngủ tại trong phòng vài vị nha đầu thông phòng, căn cứ Hậu Uyển Vân phái nha hoàn đi tìm hiểu hội báo, trong phòng cũng ép buộc một hồi lâu đến hơn nửa đêm, đều không phải là hán không được, hán chính là không muốn chạm vào mình.

Lại ngẩng đầu nhìn xem cha mẹ chồng, hai người trai tài gái sắc, trên mặt ân ái ăn ý không phải giả vờ. Hậu Uyển Vân nhìn sắc mặt mẹ chồng của mình hồng nhuận, nét mặt toả sáng, dung sắc như vậy chỉ có người phụ nữ có cuộc sống vợ chồng thỏa mãn tính phúc mới có, không khỏi hâm mộ ghen tị hận: dựa vào cái gì phu quân mình chẳng những khắp nơi không bằng phu quân của mẹ chồng ác độc đó, liền ngay cả chạm vào cũng không chịu chạm vào mình một chút, dựa vào cái gì Cố Văn Tinh là kẻ ác độc âm hiểm như vậy, có thể gả cho phu quân hoàn mỹ mà chính mình lại chỉ có thể cùng bạc tình lang đó đồng sàng dị mộng!?

Vốn gả vào Khương gia, Hậu Uyển Vân mưu tính: một là quyền quản gia của Khương gia, hai là muốn bảo trụ vị trí thế tử của phu quân không thay đổi, sau này mình mới có thể ngồi vào vị trí Bình Thân vương phi. Nhưng nhìn mẹ chồng ác độc đó, chính mình ngàn tính vạn tính, nòn hết tâm huyết mưu cầu những thứ đó, nàng đều dễ dàng có được toàn bộ, còn gặt gao đặt ở trên đầu chính mình, muốn đánh thì chính mình không còn đường sống, Hậu Uyển Vân hận xé nát khăn trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30: Viên phòng phá thân

Cùng cha mẹ chồng nói chuyện một hồi, lại ăn cơm rau dưa, Hậu Uyển Vân biểu hiện dị thường nhu thuận, rồi sau đó liền ôm Nguyên Bảo, cùng Khương Viêm Châu cáo từ. Khương Huệ Như nhớ thương tiểu hồ ly Nguyên Bảo, một đường đi theo hai người, nhìn trông mong cục tuyết trong lòng đại tẩu. Hậu Uyển Vân nhìn ra Khương Huệ Như tâm tư đơn thuần, liền có ý định mượn sức của nàng. Mới ra viện của Cố Văn Tĩnh, liền thân thiết cầm tay Khương Huệ Như nói: “Huệ Như không bằng cùng đi với tẩu, vừa vận đi về trong viện tẩu ngồi chơi, chúng ta trò chuyện một lát.”

Năm đó khi mẫu thân Khương Viêm Châu – Minh Liệt quận chúa vẫn còn sống, từng cùng chi thứ hai Tiền thị nháo thủy hỏa bất dung. Minh Liệt quận chúa được nuông chiều từ bé, tính tình ngay thẳng, không quen nhìn chi thứ hai Tiền thị đó một bụng giả dối, hai người chằm chọc cãi lộn, huyền não Khương phủ từ trên xuống dưới không được yên bình. Sau đó Minh Liệt quận chúa qua đời, chi thứ hai Tiền thị vẫn nhìn đại công tử Khương Viêm Châu không vừa mắt, tuy nói bên ngoài không biểu hiện ra ngoài, nhưng ngầm ngáng chân không ít. Khương Viêm Châu cũng không phải đứa ngốc, biết nhị thẩm này cùng chính mình xưa nay bất hòa, bởi vậy cùng chi thứ hai rất ít lui tới, nên với đường muội này cũng rất là xa lạ.

Nay tân tẩu từ này mở miệng mời chính mình đi về viện ngồi chơi, trong lúc nhất thời Khương Huệ Như còn chưa có chủ ý, dường như xin giúp đỡ nhìn về phía đại ca Khương Viêm Châu.

Khương Viêm Châu cũng biết bản tính đường muội này, khác xa nương nàng – Tiền thị, là cô nương đơn thuần thiện lương, trong lòng không chán ghét đường muội này, trên mặt mang theo ý cười, nói: “Hôm nay thời tiết tốt, Huệ Như trong ngày thường không hay đi lại, vừa vận thừa dịp này đi lại nhiều hơn, liền đi nói chuyện với đại tẩu muội đi.”

Được đại ca cho phép, Khương Huệ Như cao hứng nói: “Như thế cũng tốt, muội vừa vận không nghĩ trở về viện, liền cùng đại tẩu trò chuyện.” Dứt lời, mắt lại thêm thường nhìn chăm chăm Nguyên Bảo, nhìn trông mong nói với Hậu Uyển Vân: “Đại tẩu, có thể cho Huệ Như ôm Nguyên Bảo một cái được không?”

Trong lòng Hậu Uyển Vân là một vận cái không muốn Khương Huệ Như cùng Nguyên Bảo thân cận, nhưng theo như Khương Viêm Châu thấy, chỉ là muội muội của mình muốn ôm tiểu hồ ly, liền thay Hậu Uyển Vân đáp ứng, nói: “Muội đã thích, liền ôm đi.”

Khương Viêm Châu đã lên tiếng, Hậu Uyển Vân còn một lòng nghĩ làm phu quân vui vẻ, giành được tâm của hắn, cũng không muốn vì loại chuyện người khác thoát nhìn chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng hạt đậu gạt đi ý tứ phu quân, trên mặt chỉ có thể mang theo ý cười, cố mà rộng lượng, đem Nguyên Bảo đưa cho Khương Huệ Như, nói: “Huệ Như ôm cẩn thận, cẩn thận bị súc sinh này cào bị thương. Nếu muội thích, chính là mang về vài ngày cũng được, đều là người một nhà, cùng đại tẩu khách khí cái gì nha.”

Vốn Hậu Uyển Vân nói khách khí thôi, Khương Viêm Châu không chút nghĩ ngợi liền theo lời nói Hậu Uyển Vân quyết định, nói: “Đại tẩu thương muội, một hồi trở về muội liền mang theo hồ ly này, chơi vài ngày rồi đem trả lại.”

Hậu Uyển Vân tức đến nổi mặt sắp xanh lè, còn phải cưỡng chế cảm xúc cười như hoa nở, nói: “Đại ca muội nói đúng, nếu thích, liền lĩnh trở về chơi vài ngày đi.”

Khương Huệ Như mừng rỡ, vội hỏi: “Thật sự sao? Thật tốt quá, đa tạ đại ca, đa tạ đại tẩu. Huệ Như liền mượn Nguyên Bảo vài ngày, qua mấy ngày liền đem trả lại, cam đoan Nguyên Bảo đều không ít một cái lông!” Dứt lời, Nguyên Bảo rất phối hợp run run lỗ tai, làm rung mấy sợi lông hồ ly.

Dọc theo đường đi Hậu Uyển Vân nhìn Khương Huệ Như cùng Nguyên Bảo chỗ phá lệ hòa hợp, tức đến nổi trán nổi đầy gân xanh, còn không thể không cười. Một bên là phu quân của mình, người duy nhất có thể dựa vào, một bên là đại tiểu thư Khương gia được sủng nhất, hiện tại Hậu Uyển Vân một người đều đắc tội không nổi.

Trở về viện của mình, vừa mới vào cửa viện liền nhìn thấy Họa nhi đang mang thai từ trong phòng đi ra, thấy ba người lần lượt chào. Khương Viêm Châu nhìn Họa nhi thần sắc nhu hòa rất nhiều, nhanh chóng đỡ nàng nói: “Nàng thân mình nặng, không cần phải hành lễ.”

Họa nhi là người thông minh nhất trong Cẩm Kỳ Thư Họa, giỏi về nắm bắt tâm tư Khương Viêm Châu, bởi vậy cũng được sủng ái nhất, nay hoài thai, lại được Khương Viêm Châu để trong lòng hơn. Họa nhi ôn nhu cười nói: “Họa nhi tự biết không thể bỏ cấp bậc lễ nghĩa.”

Hậu Uyển Vân ở một bên nhìn phu quân đối với mình lạnh như băng, lại đối với một nha đầu thông phòng không danh phận nhu tình như nước như vậy, trong lòng chất giống như quả hồng vừa kết quả, chất từ trong miệng đến trong lòng.

Rồi sau đó Khương Viêm Châu nói với Hậu Uyển Vân: “Nàng cùng Huệ Như nói chuyện, ta cùng Họa nhi đi một chút.”

Hậu Uyển Vân cúi đầu, ôn lương kính cẩn nghe theo nói: “Vâng, đã biết. Họa nhi muội muội chú ý thân mình hơn, thiếu cái gì, muốn ăn cái gì, mặc cái gì, chỉ cần nói với ta, ta nhất định sai người chuẩn bị tốt nhất.”

Họa nhi ôn nhu cười, cũng kiêu ngạo, ôn nhu gấp trăm lần so với Hậu Uyển Vân. Mỹ nhân trong đi ra từ Trường An quán đại danh lừng lẫy, tự nhiên là đáng vẻ ngàn vạn, phong tình vạn chủng, hơn nữa Họa nhi rất đẹp, lại lộ ra linh tính, tuy nói đang mang thai, lại đem so với Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân có vẻ thô ráp rất nhiều. Đây là sự khác nhau giữa sản phẩm chuyên nghiệp cùng đồ nghiệp dư.

Họa nhi ôn nhu đáp: “Họa nhi đa tạ đại thiếu phu nhân quan tâm.” Rồi sau đó hướng Khương Viêm Châu nhìn thoáng qua, sóng mắt lưu chuyển, Khương Viêm Châu một tay đỡ tay Họa nhi, một tay thật cẩn thận ôm eo Họa nhi, hai người sóng vai ra viện.

Hậu Uyển Vân nhìn bóng dáng hai người, cúi hạ mắt, che lại cảm xúc bắt đầu khởi động trong đó. Bên này Khương Huệ Như chỉ lo đùa giỡn cùng Nguyên Bảo trong lòng, hồn nhiên bất giác không biết cái gì mới xảy ra, mắt nhìn bóng dáng Họa nhi, thuận miệng nói: “Qua ba tháng nữa, Huệ Như cũng sắp có cháu trai nhỏ, thật tốt quá.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe, cảm thấy cả kinh, cười nói: “Muội làm sao mà biết nhất định là một cháu trai, không phải cháu gái?”

Khương Huệ Như ngẩng đầu, có chút kỳ quái nhìn Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, nói: “Đại tẩu không biết sao, một tháng trước đại bá thỉnh thánh thú phụ khoa trong kinh thành vội tới bắt mạch cho Họa nhi. Mỗi người đều nói đại phu đó là thần y, căn dựa vào vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, sờ, hỏi, nghe) có thể phân biệt thai nam nữ, thần y nói Họa nhi hoài nam thai, cũng là cháu trai nhỏ chứ sao.”

Trong lòng Hậu Uyển Vân cả kinh, sao chưa từng có người nói cho mình biết? Nếu không có hôm nay Khương Huệ Như ngẫu nhiên nhắc tới, nàng ta căn bản không biết Họa nhi hoài là nam thai. Xem ra mẹ chồng ác độc đó quyết định chủ ý muốn gạt chính mình, Khương gia từ trên xuống dưới thế nhưng không một người nhắc tới việc này với mình. Nếu Khương Huệ Như không có lỡ miệng nói ra, chính mình còn chẳng hay biết gì đâu!

Nguyên bản Hậu Uyển Vân tính toán, đợi cho khi hai nha đầu thông phòng mang thai sinh xong, nếu là sinh nữ thì có thể lưu lại, nếu là sinh nam hài, nàng ta có rất nhiều biện pháp làm cho nam anh đi gặp diêm vương. Hậu Uyển Vân không chấp nhận được tôn tử, trưởng tử của Khương gia để cho người phụ nữ khác sinh ra. Nàng ta chẳng những muốn sinh nhi tử trưởng (con trai do chính thất sinh ra), còn phải là trưởng tử (con trai lớn nhất). Triều đại này chẳng những tôn nhi tử trưởng, cũng tôn trưởng tử, hai cái vị trí này nàng ta đều muốn chiếm hết —— chỉ tiếc nàng ta không hiểu được, trước đây nàng ta hạ tuyệt dục được cho mẹ chồng của mình, đã sớm dạo qua một vòng, lại tuổi trong bụng của mình, lại uống một năm rượu, đừng nói đứa nhỏ, ngay cả cái trứng, nàng Hậu Uyển Vân đều sinh không được. (lúc ta ko hiểu chỗ này, rõ ràng chỉ uống dc mấy ngày, làm gì tới 1.5 năm chứ, tính thêm cả mấy ngày sau này cũng ko đến 1 năm, ặc...)

Vừa nghĩ tới dáng người kiều mỵ của Họa nhi mới vừa rồi, dung nhan tinh xảo, còn có hình dáng ôn nhu hơn so với chính mình, làm cho đàn ông mềm lòng, trong lòng Hậu Uyển Vân hàn quang chọi lóe: à này lưu không được, vô luận Họa nhi tương lai có đầu nhập dựa vào mình hay không, nàng ta cũng không thể để cho một người phụ nữ có mỹ mạo, có tâm kế như vậy ở lại bên người mình.

Vào phòng nói chuyện cùng Khương Huệ Như, Khương Huệ Như tâm tư đơn thuần, đối với vị đại tẩu mới này cũng không có tâm phòng bị, cho nên bị Hậu Uyển Vân khai ra rất nhiều chuyện. Hậu Uyển Vân cũng từ miệng Khương Huệ Như đại khái sờ soạng một lần những người trọng yếu trong Khương phủ, cùng với tính tình của bọn họ, sau đó ở trong đầu mưu tính, người nào là có thể mượn sức lợi dụng, những người nào là cần phá lệ phòng bị.

Lưu Khương Huệ Như dùng bữa tối xong, rồi sau đó sai Tích Xuân đưa Khương Huệ Như trở về. Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo vô cùng vui vẻ trở về, hứa hẹn ba ngày sau đem Nguyên Bảo mang trả. Hậu Uyển Vân tuy rằng luyện tiết Nguyên Bảo, chỉ là nàng ta cũng biết đạo lý luyện tiết đưa nhỏ sẽ không dụ sói đến được. Nay Khương gia từ trên xuống dưới đều cùng một lòng với mẹ chồng ác độc đó, ngay cả chút tiếng gió cũng không tới tai mình, chính mình tại Khương gia thật giống như ruồi bọ không đầu, không hiểu, nay thật vất vả có thể đáp lên vị đại tiểu thư được sủng ái đó, tự nhiên phải lợi dụng một chút.

Hơn nữa, nếu là Nguyên Bảo thật sự quá thân cận với nàng, có nguy hiểm nhận thức Khương Huệ Như thành chủ, chính mình vạn bất đắc dĩ, cũng lắm thì lại thiết kế giết chết Khương Huệ Như.

Một lát sau, Tích Xuân tặng người đã trở lại, đứng tại cửa phòng, thoạt nhìn có chút ngốc nghếch. Hậu Uyển Vân nhìn lên thấy Tích Xuân như vậy, liền tức không biết xả chỗ nào.

Sau đêm tân hôn, nha đầu Tích Xuân ngu xuẩn đó liền chọc ra phiền toái lớn như vậy cho mình, nếu là đặt ở dĩ vãng, Hậu Uyển Vân nhất định là sẽ bóc da Tích Xuân. Nhưng nay nàng ta gả vào Khương gia, bên cạnh chỉ có vài nha hoàn hồi môn cùng gã sai vặt, một củ cải một cái hồ, nếu mình đuổi Tích Xuân đi rồi, mẹ chồng ác độc đó nhất định sẽ đưa tâm phúc của mình vào, khi đó thật sự là ngày đêm không được an tâm. Cho nên bất đắc dĩ, Hậu Uyển Vân vừa không thể đuổi Tích Xuân đi, lại e ngại muốn duy trì bộ dáng hiền lương, thực đức, ôn nhu của nàng ta ở Khương gia, không thể đem nha hoàn của hồi môn phạt một cách ác độc được, cho nên chỉ phạt Tích Xuân ba tháng tiền lương hàng tháng, mắng nàng một chút, liền thôi.

Hậu Uyển Vân nhìn mặt Tích Xuân ngốc ngốc, cảm thấy càng ngày càng ghen khuất —— đời này nàng ta cũng chưa sống ghen khuất như vậy. Khi làm thứ nữ ở Hậu gia, tốt xấu người khác cũng cung kính với nàng ta, tôn kính với nàng ta như là đích tiểu thư, nhưng nay gả đến Khương gia, sống càng lâu, ngay cả nha hoàn cũng không đem chính mình để vào mắt.

Bên này Cố Văn Tinh tiến bước ba vãn bối, kêu bọn nha hoàn đi ra ngoài, một mình cùng Khương Hằng nhắc tới chuyện Khương Huệ Như.

Khương Hằng vừa nghe, mày liền nhíu lại, nói: “Huệ Như đứa nhỏ này, như thế nào nghĩ ra ý tưởng như vậy, nữ hài tử sao có thể không lấy chồng? Cũng không phải thiếu cánh tay thiếu chân, gả không được, một đại cô nương tốt lành, tài mạo song toàn, dòng dõi hiển hách, bao nhiêu quý công tử cầu thủ Huệ Như nhà chúng ta, con bé như thế nào lẩn quẩn trong lòng như vậy?”

Cố Văn Tinh nhanh chóng nói: “Ai biết được, thiếp hỏi con bé, con bé như thế nào cũng không nói. Nữ nhi gia tâm tư nhiều, ngàn hồi trăm chuyển, thiếp cũng đoán không ra. Ý tứ của thiếp là, chàng là đại bá của con bé, nhìn con bé lớn lên, cùng con bé thân cận nhất, thiếp coi, việc này phụ quân nên ra mặt cùng Huệ Như nói chuyện.”

Khương Hằng thở dài, nói: “Huệ Như là đứa nhỏ duy nhất của Nhị đệ, nếu không tìm hôn sự tốt nhất cho con bé, ta như thế nào không làm thất vọng Nhị đệ đã qua đời. Qua hai ngày, kêu Huệ Như đến, ta tự mình hỏi một chút đứa nhỏ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Đem việc này của Huệ Như quảng cho Khương Hằng, trong lòng Cố Văn Tinh cũng liền buồn xuống. Khương Hằng là đại bá ruột của Huệ Như, quan tâm con bé nhất, chính mình chung quy là cách một tầng, việc này nếu làm không tốt, chính là làm một thân rối loạn, có hết sức còn không lấy lòng.

Cố Văn Tinh lại đem chuyện Khương Huệ Như muốn nuôi mèo nói cho Khương Hằng, Khương Hằng nói: “Việc này dễ làm, mấy ngày trước đây Tây Vực mới tiến cống đến đây mấy con mèo Ba Tư, ta sai người đi tuyển mèo Ba Tư phẩm tướng tốt nhất là được.”

Khương Hằng đem nhiều việc phiền toái đều quyết định xong, Cố Văn Tinh cũng thấy thoải mái. Bất quá Cố Văn Tinh bên này là thả tâm, nhưng là có người lại phiền lòng ngay cả ngủ đều ngủ không được.

Vào đêm, Hậu Uyển Vân còn nói ngực bị đau lại làm nũng, khó khăn làm cho Khương Viêm Châu ngủ lại trong phòng của mình. Lúc này nàng ta còn mang tâm tư: chính mình xinh đẹp như hoa, tính tình ôn nhu, tài tình lại cao, phu quân của mình không thích mình, cũng chỉ là nhất thời, tương lai tổng sẽ khẳng khái một mực yêu mình.

Vì thế buổi tối Hậu Uyển Vân tắm rửa hương canh (nước tắm bỏ thêm hoa + dược liệu) một hồi, làm cho thơm ngào ngạt nũng nịu, mặc áo choàng thêu hoa bằng tơ tằm lộ da thịt, mị nhãn như tơ nằm ở bên người Khương Viêm Châu, nũng nịu nói: “Phu quân...” Giọng nói ngọt ngào, đều có thể vắt ra hai cân mật đường.

Kiếp trước Hậu Uyển Vân cũng không phải là ngọc nữ thanh thuần gì, chẳng những xem phiến (phim XXX) vô số, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến phong phú, ở trên giường đa dạng chồng chất, khẩu kỹ thủ kỹ (kỹ thuật miệng, kỹ thuật tay) là số một, am hiểu sâu về chuyện này, nàng ta rất tin chỉ cần Khương Viêm Châu chạm vào nàng ta một lần, liền sẽ biết cái tốt của nàng ta, đối với nàng ta muốn ngừng mà không được.

Khương Viêm Châu nghĩ nàng ta là chính thể của mình, mới miễn cưỡng nằm ở bên cạnh nàng ta, nhưng một khi nhắm mắt lại, trong đầu liên đều là bóng dáng Quyết ca, nay nghe Hậu Uyển Vân mềm giọng nũng nịu, bộ dáng lại khẳng cự bất thành, tóc gáy cả người đều dựng hết lên.

Một bàn tay của Hậu Uyển Vân sờ soạng một trận trên người Khương Viêm Châu, phát hiện phu quân của mình thân mình cứng ngắt, rất phối hợp, liền thay một biểu tình thất hồn lạc phách, trong mắt hàm chứa lệ, ngồi xuống ôm đầu gối, nức nở nói: “Phu quân, là ghét bỏ Vân Nhi làm không tốt sao? Nếu là phu quân ghét bỏ Vân Nhi, cho Vân Nhi một phong hưu thư, cũng tốt hơn nhục nhã... như thế này.....”

Khương Viêm Châu nhìn bộ dáng ủy khuất của nàng ta, càng thêm cảm thấy tâm phiền ý loạn, thầm nghĩ: cũng không phải ta cầu thủ người, Thái Hậu chỉ hôn, ta có biện pháp gì chứ? Người ủy khuất, ta so với người còn ủy khuất hơn!

Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng không thể nói gì, lời này nếu rơi vào trong lỗ tai Thái Hậu, là tiêu rồi. Vì thế Khương Viêm Châu chỉ có thể ngăn chặn ghê tởm trong lòng, vươn tay ôm bà vai Hậu Uyển Vân, nói: “Nàng tự nhiên là tốt, đừng đa tâm, ta chỉ là mệt mỏi.”

Hậu Uyển Vân ô ô khóc lên, khóc lê hoa đái vũ, làm người ta thấy thì đau thương, xoa người u oán nhìn Khương Viêm Châu, trước ngực một mảnh trắng bóng, cánh xuân chột lộ ra, nói: “Phu quân, tim Vân Nhi rất đau...” Nói xong, một bàn tay ôm ngực mình, hai tròng mắt rung rung, tay kia thì cầm lấy tay Khương Viêm Châu, đem tay hấn đặt trên bộ ngực sữa của mình, khóc nói: “Phu quân, chàng cảm giác được sao, tim Vân Nhi đau, giống như nứt ra rồi...”

Khương Viêm Châu ghé tòm thiếu chút nữa phun ra, rồi sau đó Hậu Uyển Vân lập tức tiến vào trong lòng Khương Viêm Châu, nhào vào ngực hấn khóc rất thương tâm, vừa khóc vừa nện ngào, nói: “Phu quân, từ khi Vân Nhi biết chính mình sắp gả cho chàng, liền vẫn ngưỡng mộ trong lòng, trong ngày thường vụng trộm gọi người hỏi thăm chàng, đoán bộ dáng của chàng. Ngày ấy gả cho chàng, gặp chàng lần đầu tiên, Vân Nhi liền nhận định chàng, là người duy nhất sống cả đời cùng với Vân Nhi... Phu quân, tâm Vân Nhi là của chàng, thân mình cũng là của chàng... Nay chàng lãnh đạm Vân Nhi như vậy, làm Vân Nhi rất khổ sở, Vân Nhi thật sự là hận không thể chết, cũng tốt hơn còn sống chịu tội! Ô ô... Phu quân...”

Người ta nói đều nói đến này cỡ này, buổi tối hôm nay Khương Viêm Châu nếu không chạm vào nàng ta, thì cũng thật là không thể nào nói nổi. Khương Viêm Châu đơn giản thông suốt tư tưởng xong, mắt nhắm lại, trong đầu đều là bộ dáng Quyết ca, rồi sau đó thân mình cũng có phản ứng.

Hậu Uyển Vân cảm nhận được thân thể Khương Viêm Châu biến hóa, cảm thấy kinh hi, đã biết chiêu này quả nhiên hữu dụng! Sau đó tính toán dùng kỹ thuật giường chiếu cao siêu của mình làm cho Khương Viêm Châu đến một phen, từ nay về sau đối với chính mình muốn ngừng mà không được.

Không đợi Hậu Uyển Vân dùng tư thế gì tốt nhất theo kế hoạch, Khương Viêm Châu liền trực tiếp nhảy lên, bắt đầu thô bạo xé rách quần áo Hậu Uyển Vân. Trong lòng Hậu Uyển Vân vui vẻ, nàng ta liền thích loại trong ôn nhu mang theo thô bạo này! Xem ra sau mười mấy năm, nay nàng ta rốt cục có thể ăn thịt!

Khương Viêm Châu hí nửa mắt, kéo Hậu Uyển Vân xuống, lấy thân ngăn cản, rồi sau đó một phen túm lấy quần áo mình, một mắt nhắm lại, không hề nhìn cái gì đang diễn ra trước mắt, động thân một cái, thẳng tắp tiến quân thần tốc.

‘Chiều dài’ của Khương Viêm Châu không kém, thậm chí nói là thiên phú dị bẩm. Khi hấn tiến vào Hậu Uyển Vân trong nháy mắt, trong đầu Hậu Uyển Vân thậm chí còn toát ra cái ý tưởng: nghe nói ‘chiều dài’ có liên quan tới di truyền, ‘chiều dài’ của Khương Viêm Châu tám phần là di truyền từ cha hấn, cũng không biết ‘chiều dài’ của Khương Hằng như thế nào?

Trong lòng Hậu Uyển Vân cả kinh, phu quân thế nhưng gấp như vậy! Thân thể này của nàng ta dù sao cũng là lần đầu thừa nhận, dưới tình huống không hề dầm nước, đau quá nàng ta nhịn không được kêu to lên.

Khương Viêm Châu nghe nàng ta la to, trong lòng chán ghét, nói: “Đừng kêu, rất nhanh sẽ không đau.”

Hậu Uyển Vân dịu ngoan gắt gắt đầu, thầm nghĩ phu quân cuối cùng học được ôn nhu sẵn sốc, biết đau lòng mình, chỉ cần hấn ôn nhu một chút, một hồi sẽ không đau, nàng ta có thể từ từ hưởng thụ món thịt phong phú này.

Rất nhanh, Hậu Uyển Vân chỉ biết cái gì kêu là “rất nhanh sẽ không đau”.

Bởi vì Khương Viêm Châu chỉ có tiến vào vài cái, liền ngay cả “mặt hai ba bốn năm, lên núi đánh con hổ” đều còn không có đọc xong, hấn liền nhanh chóng rời khỏi thân thể Hậu Uyển Vân, sau đó nằm ở một bên, một bàn tay che mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng Quyết ca, tràn ngập ác cảm phản bội. (lk: ta thề, khi edit + khi dò lại đoạn này ta cười như điên)

Hậu Uyển Vân ngơ ngác nằm, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, ngồi lên nhìn tấm lụa trắng nhiễm lên màu đỏ tươi dưới thân mình mà xuất thần —— cái này, đã xong?

Hậu Uyển Vân quay đầu, bình tĩnh nhìn Khương Viêm Châu đã xoay người đưa lưng về phía mình. Thân mình Khương Viêm Châu nằm xích ra ngoài, cách Hậu Uyển Vân rất xa, như tránh né ôn thần vậy. Thân thể Hậu Uyển Vân đau đớn khó nhịn, nay tâm lại như đao cắt: vì sao hấn lại làm như vậy với mình chứ? Chính mình vô luận tướng mạo, tài tình, đều là nhất đẳng, lại là người xuyên qua. Trong tiểu thuyết phụ nữ xuyên qua, đều là được ngàn vạn sủng ái với là mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng vì sao phu quân của mình liền không muốn thấy mình như vậy! Vì sao trên trời đối đãi không công bằng như vậy!

Nước mắt Hậu Uyển Vân mơ hồ hai mắt, lần này nàng ta không phải giả vờ, là đang khóc thật. Xuyên thấu qua nước mắt mơ hồ, nàng ta vươn tay muốn đụng vào Khương Viêm Châu, khi tay vừa chạm nhẹ vào Khương Viêm Châu trong nháy mắt, Khương Viêm Châu giống như bị kim đâm, từ trên giường nhảy bắn lên nhảy xuống đất, nhìn bộ dáng muốn chết muốn sống này của Hậu Uyển Vân, cảm giác ghê tởm đều đang quay cuồng trong hòng.

“Nàng rốt cuộc còn muốn như thế nào?” Khương Viêm Châu chỉ vào tấm lụa trắng nhiễm máu dưới thân Hậu Uyển Vân, giọng nói không kiên nhẫn: “Nàng muốn phá thân, ta phá cho nàng, ngày mai đem tấm lụa trắng này đưa cho mẫu thân, chứng minh nàng trong sạch. Nay nàng còn muốn như thế nào?”

Hậu Uyển Vân bình tĩnh nhìn Khương Viêm Châu, phu quân của mình, thì ra hấn thân cận với chính mình, chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ, phá thân nàng ta, kêu nàng ta đừng lấy lý do dây dưa hấn nữa.

Hậu Uyển Vân đột nhiên ngồi sụp xuống, tê liệt ngồi ở trên giường. Suy nghĩ hỗn loạn, nàng ta nhớ tới đích tỷ Hậu Uyển Tâm sớm chết, lòng nghĩ: nếu trưởng tỷ còn trên đời, chuyện khuê phòng không thể cùng nói với phụ huynh nhưng có thể nói cho đích tỷ, dựa theo tính tình của đích tỷ, nhất định là sẽ xuất đầu cho mình, như vậy nhà mẹ đẻ cũng có người làm chỗ dựa cho mình, Khương gia cũng không dám khinh người quá đáng như vậy...

Chỉ tiếc, kết quả không giống như... Hậu Uyển Vân thâm trầm thờ dài.

Mà lúc này đích tỷ nàng ta đang suy nghĩ trong lòng, vừa cùng Khương Hằng triền triền miên miên xong, nằm ở trong lòng phu quân, ngọt ngào ngủ.

Hậu Uyển Vân lau khô nước mắt, hít sâu một hơi: nàng không thể thua như vậy, sáng mai bọn nha đầu thông phòng trong phòng Khương Viêm Châu còn phải tới thỉnh an mình, mình cần phải hảo hảo xuất ra phong phạm của vợ cả, dần dần thu thập bọn nha đầu không biết trời cao đất rộng này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tỷ muội tình thâm

Nắng sớm mờ mờ, chiếu vào trong phòng, Hậu Uyển Vân từ trên giường ngồi dậy, nhìn mép giường trống rỗng xuất thần. Đêm trước cùng Khương Viêm Châu nháo rồi buồn bã chia tay, rồi sau đó Khương Viêm Châu mặc áo đơn vào, đi thư phòng ngủ. Mới vừa nghe động tĩnh trong thư phòng, nói vậy Khương Viêm Châu đã dậy đi nha môn.

Hậu Uyển Vân thờ dài, nàng ta cả đêm cũng chưa ngủ, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Đứng dậy đi tới bàn trang điểm, nhìn gương mặt tiều tụy trong gương, Hậu Uyển Vân hít sâu một hơi, làm cho chính mình nâng tinh thần lên.

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, nha đầu gác đêm ở ngoài cửa biết đại thiếu phu nhân tỉnh, nhanh chóng gõ cửa tiến vào hầu hạ Hậu Uyển Vân rửa mặt trang điểm. Tích Đông vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tấm lụa trắng đỏ tươi chói mắt trên giường, cô gái nhỏ xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhanh chóng hành lễ với Hậu Uyển Vân, nói: “Chúc mừng đại thiếu phu nhân, chúc mừng đại thiếu phu nhân.”

Tươi cười trên mặt Hậu Uyển Vân cứng đờ, cười miễn cưỡng. Rồi sau đó Tích Đông nâng khăn lên, muốn đưa tới viện của đại phu nhân. Mấy ngày trước đây đại thiếu phu nhân nhân bị oan uổng vì chuyện khăn hi, nay có thể thoát khỏi oan khuất này rồi.

Hậu Uyển Vân nhìn Tích Đông đang cầm khăn, vô cùng cao hứng đi ra ngoài, trong mắt lại tối sầm lại: ai biết nàng bị phá thân mình, cũng là ngàn cầu vạn cầu chứ trượng phu của mình căn bản là không muốn chạm vào mình.

Nhưng sự đau khổ này, Hậu Uyển Vân cũng không có chỗ nói ra, vô luận nàng ta nói cho ai nghe, trước mặt người ta sẽ nói mấy câu an ủi nàng ta, nhưng quay người lại, nhất định sẽ chê cười nàng ta nực phụ vô năng, lưu không được lòng đàn ông.

Chuyện Khương Viêm Châu đoạn tay áo, Khương gia vẫn che dấu rất kỹ, hơn nữa Khương Viêm Châu cũng có nha đầu thông phòng, còn có con, trừ bỏ không thân cận Hậu Uyển Vân, đối với vài nha đầu thông phòng khác cũng thân cận không ít, cho nên trong ngày thường cũng nhìn không ra sơ hở. Hơn nữa nay Chu Quyết cùng hắn không được tự nhiên, nên không chịu bước vào Khương gia một bước, Hậu Uyển Vân căn bản sẽ không biết có Chu Quyết tồn tại, Khương gia cũng sẽ không có người nào lẩn quẩn trong lòng chạy tới nói cho Hậu Uyển Vân chuyện Khương Viêm Châu đoạn tay áo. Khương Huệ Như tuy là người đơn thuần, nhưng nàng hiểu được không thể nói chuyện này, cho nên dù là đơn thuần như Khương Huệ Như, cũng không từng đề lộ cho Hậu Uyển Vân biết chuyện Khương Viêm Châu đoạn tay áo.

Hậu Uyển Vân ngồi không yên lòng, cân nhắc nguyên nhân trọng phụ lãnh đạm với mình. Suy nghĩ nửa ngày, Hậu Uyển Vân chỉ nghĩ ra một cái kết luận: trong lòng Khương Viêm Châu thích một cô nương khác.

Hồi tưởng thái độ Khương Viêm Châu đối với vài nha đầu thông phòng đó, Hậu Uyển Vân cũng có thể nhìn ra, hắn tuy rằng đối với vài nha đầu không tệ, nhưng chưa bao giờ đối với người nào trong đó lộ ra vẻ mặt thật tình thích. Hậu Uyển Vân kết luận Khương Viêm Châu khẳng định không vì sủng ái người nào trong đám nha đầu thông phòng mà lãnh đạm mình.

Hậu Uyển Vân một tay nâng cằm, nghĩ đến xuất thân: người trong lòng Khương Viêm Châu đến tốt cùng là ai?

Bỗng nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới một người Khương Viêm Châu rất cung kính trong thường ngày, cơ hồ là nói gì nghe nấy, mà người kia làm gì cũng đều xem chính mình không vừa mắt, biến đổi các biện pháp ép buộc mình!

Trong đầu Hậu Uyển Vân lập tức bắt đầu tưởng tượng ra bộ phim ngắn, kiếp trước xem loạn luân gì gì nha, tình yêu loạn luân, con riêng cùng kẻ mẫu lĩnh tình thay nhau lên sân khấu. Cố Văn Tinh nhỏ tuổi hơn Khương Hằng rất nhiều, mà tuổi xấp xỉ cùng Khương Viêm Châu, Khương Viêm Châu thuở nhỏ mất mẹ, nay có kẻ mẫu tuổi trẻ xinh đẹp, khó tránh khỏi không đứng mực, mà Cố Văn Tinh cùng đại công tử này không sai biệt lắm lau ra hoa lửa, cũng không phải là chuyện không có khả năng! Hậu Uyển Vân càng nghĩ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy! Nhất định là Khương Viêm Châu cùng Cố Văn Tinh có tư tình không thể cho ai biết!

Nghĩ theo hướng này, nên cái gì cũng đều thông suốt.

Trách không được mẹ chồng ác độc đó muốn đối nghịch với mình, trách không được trọng phụ không muốn chạm vào mình, thì ra là thế! Trong đầu Hậu Uyển Vân lại hiện ra bộ dáng Khương Hằng nho nhã tuấn tú, không khỏi thay Khương Hằng đáng tiếc: đại thúc phong nhã, hào hoa, có sự nghiệp như vậy, anh tuấn, tiêu sái, phong lưu, phóng khoáng, đáng tiếc lại bị thê tử đeo nón xanh, thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc, vậy chờ Hậu Uyển Vân nàng ta hóa thân thành thiên sứ xinh đẹp đi cứu vớt trái tim vỡ nát của thúc ấy, rồi sau đó cùng hắn bãi trừ muôn vàn khó khăn cùng một chỗ. Hậu Uyển Vân đột nhiên cảm thấy đây mới là đường đi đúng đắn của phụ nữ xuyên qua.

Còn nghĩ tới Cố Văn Tinh, người phụ nữ đó quả thực chính là lòng tham không đáy, gả cho trọng phụ ưu tú như vậy, còn gian díu cùng người khác, Hậu Uyển Vân không khỏi tức giận bất bình: đây mới là nhân sinh người thắng nè!

Hậu Uyển Vân thở dài, cầm lấy hương phấn Dương Châu tốt nhất, tỉ mỉ đánh trên mặt, lại lấy son tô lên, che khuất vẻ mặt tiêu tụy cùng âm đạm. Mẹ chồng ác độc đó đã có thể làm ra loại gièm pha câu dẫn con riêng này, khó tránh khỏi sẽ lộ chân tướng, chính mình chỉ cần chú ý nhiều một chút, sẽ bắt được bằng chứng chính xác nàng ta cùng con riêng tư thông. Huống hồ cho dù không có chứng cứ, hừ hừ, Hậu Uyển Vân nàng ta cũng sẽ thay nàng chế tạo chứng cứ. Đến lúc đó cả nhân chứng, vật chứng đều có, cho dù nàng có thêm một vạn cái miệng, cũng nói không rõ ràng. Khi đó cho dù Khương Hằng sủng ái nàng, cũng phải hừ nàng.

Khương Viêm Châu dù sao cũng là nhi tử ruột của Khương Hằng, Khương Hằng sẽ không đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với Khương Viêm Châu, đến lúc đó đem toàn bộ nước bẩn hắt lên người Cố Văn Tinh, nói nàng thừa dịp con riêng trẻ người non dạ, câu dẫn con riêng, phụ tử Khương gia tình thâm, cho dù lúc ấy có ngăn cách, nhưng dù sao cũng là phụ tử, sẽ không ghi hận lâu lắm.

Hậu Uyển Vân tính toán, gọi Tích Hạ tới hầu hạ. Hậu Uyển Vân thay quần áo chài đầu, hôm nay Hậu Uyển Vân trang điểm rất khéo léo hào phóng, theo phong phạm của chính thê, chuẩn bị thật tốt để gặp vài nha đầu thông phòng đó.

Bên kia Cố Văn Tinh vừa rời giường, còn không biết chính mình đã bị Hậu Uyển Vân tưởng tượng thành nữ nhân vật chính trong truyện, vừa rửa mặt chài đầu thỏa đáng chợt nghe Thúy Liên báo lại, nói là Tích Đông đưa khăn hi đến. Truyền Tích Đông tiến vào, Cố Văn Tinh xem mặt Tích Đông, nha hoàn này nhìn tràn trề vui sướng, như là cảm thấy hạnh diện cho đại thiếu phu nhân nhà mình, đang cầm khăn hi khoe khoang như được cái gì quý giá, hận không thể đem khăn này ném vào mặt Cố Văn Tinh, dào dạt đắc ý: nhìn thấy đi, thời điểm tiêu thư nhà ta gả vào thân hoàn bích nha.

Trên mặt Cố Văn Tinh mang theo nụ cười, lộ ra trào phúng. Con riêng Khương Viêm Châu là cái loại người gì, Cố Văn Tinh nàng rõ ràng nhất, nghĩ đến đã viên phòng thì có thể như thế nào sao? Thật sự là quá ngây thơ rồi.

Cố Văn Tinh nhìn lướt qua khăn, thản nhiên cười nói: “Đã biết, mang đi thôi.”

Tích Đông nhìn chằm chằm vào biểu tình Cố Văn Tinh, vốn định thấy nàng bị bề mặt, nhưng là không nghĩ tới Cố Văn Tinh phản ứng lãnh đạm, không khỏi ngưng ngưng cầm khăn xám xịt trở về.

Tích Đông đang cầm khăn vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy Tích Xuân đầu gối đang ngồi đứng ngay tại cửa. Từ lúc Tích Xuân thất sủng ở trước mặt Hậu Uyển Vân, Tích Đông nhìn nàng liền chỉ có chút vui sướng khi người gặp họa. Vốn Tích Đông không thích Tích Xuân, không phải là nha đầu thô ráp sao, thế nhưng còn có thể vào phòng chủ tử làm nha đầu bên người, còn cùng ngồi cùng ăn với mình. Cho nên trong thường ngày Tích Đông hay châm chọc khiêu khích Tích Xuân, đáng tiếc Tích Xuân là đồ đầu gối, mỗi khi Tích Đông chỉ cây đầu mà mắng cây hộc với nàng, Tích Xuân đều mang vẻ mặt khó hiểu, căn bản là nghe không rõ Tích Đông đang châm chọc cái gì. Thời gian lâu, Tích Đông cũng liền lười cùng nàng lãng phí vô mồm.

Nay Tích Xuân mất thế, Tích Đông mừng rỡ giẫm lên một cước, nâng ta ngửa mặt đầu ưỡn ngực tiêu sái đi qua, hừ một câu với Tích Xuân: “Sáng tinh mơ, người liền lỵ ra đấy lười nhác, khăn này người thu, ta còn có việc, đi hầu hạ đại thiếu phu nhân chúng ta.”

Lúc này Tích Xuân mới hồi thần, thấy trong tay Tích Đông đang cầm hộp gỗ đựng khăn, sau đó “à” một tiếng, nhận khăn đi vào trong phòng, trên đường tình cờ gặp năm nha hoàn Cẩm Kỳ Thư Họa cùng Sắc Vi.

Trong ngực Sắc Vi ôm tôn tiểu thư, ánh mắt liếc khăn trong hộp gỗ, khoe miệng hạ xuống. Bốn nha hoàn Cẩm Kỳ Thư Họa cũng đều cho nhau một ánh mắt, hiểu ý cười.

Chuyện Khương Viêm Châu cùng Chu Quyết, vài nha hoàn này tự nhiên cũng biết đến. Các nàng nhìn thấy khăn này, đều qua cửa vài ngày mới phá thân, nói vậy Khương Viêm Châu thập phần không muốn gặp vị chính thê kia.

Tích Xuân làm như hồn nhiên bất giác không thấy khinh thị trong mắt mấy người này, bùng hộp gỗ thi lễ một cái với các nàng, rồi bước vào trong phòng.

“Đi thôi, đại thiếu phu nhân còn ở trong phòng chờ chúng ta đó, đừng làm cho đại thiếu phu nhân đợi lâu.” Sắc Vi ôm nữ nhi trong lòng, dẫn đầu đi về phía phòng Hậu Uyển Vân. Cẩm Kỳ Thư Họa cũng đều đi theo Sắc Vi.

Tích Xuân đang cầm khăn, đi vài bước, dừng lại, nhìn bóng dáng năm nha hoàn đó. Hôm nay không người nào không trang điểm xinh đẹp, liền ngay cả người có thai Cẩm nhi cùng Họa nhi đều trang điểm trang dung tinh xảo, tuy nói mang thai đã rất lớn, phong vận cũng không kém Thư nhi Kỳ nhi bên cạnh, mà Sắc Vi bởi vì có nữ nhi làm chỗ dựa, khí thế đè ép bốn người một đầu.

Năm nha hoàn vào phòng, Hậu Uyển Vân đã ngồi ở trên chính vị, bùng chén trà uống một hớp. Thấy mấy người tiến vào, trên mặt nổi lên ý cười thân nhiên, nhìn mấy người này.

Sắc Vi ôm nữ nhi, cùng Cẩm Kỳ Thư Họa, lần lượt quỳ xuống thỉnh an Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân uống trà, khoe miệng cười, vội nói: “Đều là tỷ muội nhà mình, mau đứng lên đi, mau ngồi, mau ngồi, nay tỷ muội chúng ta nên trò chuyện nhiều với nhau.”

Mấy người lần lượt ngồi xuống, Tích Hạ mang trà đến, Sắc Vi mắt sắc, nhìn thấy Hậu Uyển Vân trang điểm thật dày cũng không che được một mảnh xanh tím ngay mắt. Nửa đêm qua Sắc Vi nghe nha đầu hồi báo, nói hơn nửa đêm Khương Viêm Châu từ trong phòng đại thiếu phu nhân đi ra, đi ngủ ở thư phòng, nói vậy đại thiếu phu nhân đêm qua ngủ không yên rồi.

Sắc Vi cúi đầu, che lại khinh miệt trong mắt, trêu đùa Tiểu Âm Âm.

Hậu Uyển Vân ngồi ở thủ vị, nàng ta vốn là người tâm tư tinh tế, đem biểu tình của vài nha hoàn này thu hết đáy mắt. Sắc Vi lỗ mãng, cảm xúc lộ ra ngoài, có chút xem thường mình. Mà bốn nha đầu Cẩm Kỳ Thư Họa này rất nội liễm, thông minh hơn nhiều, trên mặt đều là thâm tình, cung kính, các nàng đều biết, tuy rằng vị đại thiếu phu nhân này không được trọng phú cùng mẹ chồng yêu thích, bất quá nàng ta nếu muốn sửa trị vài thị thiếp, rất là dễ dàng. Cẩm Kỳ Thư Họa tuy rằng được đại phu nhân yêu thích, nhưng dù sao cũng bất đồng với Sắc Vi, Sắc Vi là nha hoàn hồi môn mà đại phu nhân mang đến, còn sinh ra tôn tiểu thư.

Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm cùng vài thị thiếp nói chuyện nhà, lại nhìn Họa nhi, hòa ái nói: “Hoài thai, vất vả muội. Ta nghe nói gần đây thân mình muội có chút khó chịu, có kêu đại phu xem qua chưa?”

Họa nhi một bộ dáng thụ sủng nhược kinh, nói: “Làm phiền đại thiếu phu nhân quan tâm, đã thỉnh đại phu rồi.”

“Đại phu nói như thế nào? Thai nhi trong bụng khỏe không?” Hậu Uyển Vân quan tâm nói.

Họa nhi ngượng ngùng cười, nói: “Hồi đại thiếu phu nhân, không phải là chuyện lớn gì, đây là bệnh cũ của Họa nhi, đại phu nói là đau đầu, vô hại đối với đứa nhỏ trong bụng, chính là khi phát tác một bên đầu đau lợi hại. Có lẽ là do lớn tháng rồi, mấy ngày nay phát tác càng ngày càng thường xuyên, ban đêm cũng ngủ không được.”

Thì ra là như thế nửa đầu. Trong lòng Hậu Uyển Vân cân nhắc một phen, có so đo. Đứng dậy đi qua, ngồi ở bên cạnh Họa nhi, thân thiết cầm tay Họa nhi, nói: “Xem muội nói lời này đối lại không đúng, đứa nhỏ trọng yếu, tại sao muội liền không trọng yếu? Ta sẽ kêu người thỉnh đại phu đến xem, ta mới yên tâm.”

Họa nhi nhanh chóng đứng dậy nói: “Không cần phiền toái, điều này sao có thể được?”

Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm vịn Họa nhi ngồi xuống, nói: “Hoài thai, sẽ không phải làm mấy nghi thức xã giao. Khi phụ nữ sinh con là đạo trước quý môn quan một vòng, nay muội nhất định phải dưỡng thân mình thật tốt.” Dứt lời đã kêu tiểu nha đầu đi thỉnh đại phu trong phủ.

Sắc Vi đỡ tôn tiểu thư, âm dương quái khí nói: “Họa nhi tỷ tỷ thật sự là có phúc khí, chẳng những đại phu nhân chúng ta thương, đại công tử thương, nay còn có đại thiếu phu nhân chúng ta thương, thật sự là làm mọi người hâm mộ muốn chết.”

Hậu Uyển Vân nhìn Sắc Vi cười cười.

Hậu Uyển Vân cùng Họa nhi nói chuyện thân thiết, vài vị bên cạnh mắt lạnh nhìn. Họa nhi là nha đầu xinh đẹp, có tài nhất trong đám, tương đối được

Khương Viêm Châu yêu thích. Nay chẳng những Khương Viêm Châu sủng Hòa nhi, liền ngay cả đại thiếu phu nhân cũng đến mượn sức nàng, trong bốn người Thư nhi – không bắt mắt nhất – nhìn về mặt đường làm quan rộng mở của Hòa nhi, lại cúi đầu nhìn bụng bằng phẳng của mình, trong lòng không khỏi thở một ngụm: không phải là hoài thai sao, có cái gì đặc ý chứ.

*thối một ngụm, phì một ngụm: nhỏ một bãi nước miếng, ta thấy edit hẳn ra vậy nghe kinh wá, thôi cứ để nguyên vậy nha!

Hậu Uyển Vân quét dư quang đến Thư nhi, rồi sau đó hé miệng cười, nói: “Hòa nhi muội muội cùng Cẩm nhi muội muội hoài thai vất vả, các muội cũng phải tranh khí, sinh nhi tử cho Khương gia chúng ta, đứa nhỏ nhiều cũng càng náo nhiệt.”

Thư nhi Kỳ nhi liếc nhìn nhau, trong ngày thường Khương Viêm Châu thích nhất đi phòng Hòa nhi, tiếp theo là Cẩm nhi, Sắc Vi cô nàng này – một người rối loạn, luôn chủ động dính trên người đại công tử, lại lấy cớ là nương của tôn tiểu thư, đem đại công tử lưu lại trong phòng. Cho nên Thư nhi và Kỳ nhi ít được sủng ái hơn. Vì ít được sủng ái, cơ hội mang thai liền càng ít, chính là mấy tháng này, Hòa nhi cùng Cẩm nhi hoài thai không thể thị tẩm, Khương Viêm Châu mới đi phòng Thư nhi và Kỳ nhi nhiều hơn một ít.

Nay nhìn thân mình phì ra như vậy vẫn được sủng ái, trong lòng Thư nhi và Kỳ nhi không khỏi ê ẩm, nhưng còn phải cố gắng cười, đứng dậy nhu thuận hành lễ, nói: “Vâng, nô tỳ hiểu được.”

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân lại đi đến bên cạnh Cẩm nhi, cẩn thận nhìn Cẩm nhi, rồi sau đó cời ra một bộ vòng tay từ trên tay, nhét vào trong tay Cẩm nhi, nói: “Muội cũng hoài thai, vất vả muội.”

Vài nha đầu đều là người biết hàng, vị đại thiếu phu nhân này tài đại khí thô, trang sức trên người đều là mặt hàng tốt nhất, ngay cả vòng tay nàng ta đưa cho Cẩm nhi, chính là ngọc kê huyết thượng đẳng nhất, cũng đủ người nhà bình thường sống cả đời.

Cẩm nhi nhanh chóng chối từ không thu, Hậu Uyển Vân bắt nàng nhận lấy, Cẩm nhi vui mừng nhận lấy vòng tay, Hậu Uyển Vân giúp nàng mang vào tay, nâng lên cho mọi người xem, cười nói: “Xem Cẩm nhi chúng ta, xem làn da này như bạch ngọc dương chi, mang vòng tay này thật là đẹp mắt.”

Vòng ngọc kê huyết mang ở trên tay Cẩm nhi, làm nổi bật làn da nõn nà của nàng, nhìn rất đẹp. Thư nhi và Kỳ nhi vào phủ nhiều năm như vậy, tuy rằng được Cô Vãn Tinh ban cho không ít, nhưng không có cái gì đáng giá hơn so với vòng tay này, xem ra đại thiếu phu nhân này ra tay thật sự là hào phóng.

Kỳ nhi cùng Thư nhi nhìn Cẩm nhi, mắt liền càng đỏ thêm vài phần.

Trong thời gian mấy người nói chuyện, đã đem đại phu trong phủ mời tới.

Lưu đại phu này từng chẩn qua mạch cho Hòa nhi, nay lại bị kêu đến, vừa vào cửa liền nhìn thấy một phụ nhân đoan trang xinh đẹp cười nói với mình: “Thỉnh câu đại phu cẩn thận xem cho muội muội này của ta một cái, nhất định phải chữa khỏi bệnh đau đầu của nàng.”

Lưu đại phu tuổi một bó to, bị phụ nhân xinh đẹp này cười trong lòng máy động đột đột. Ông ta biết đây là đại thiếu phu nhân mới vào cửa, không dám chậm trễ, vội nói: “Vâng, xin đại thiếu phu nhân yên tâm.”

Vẫn là chứng bệnh này, đại phu mở ra chút thuốc an thần cho Hòa nhi, bất quá là phương thuốc bình thường Hòa nhi hay uống mà thôi.

Hậu Uyển Vân lắc đầu nói: “Thế này không thể được, Hòa nhi muội muội đau đầu ngủ không yên, đối với thai nhi trong bụng cũng không lợi, đại phu có phương pháp gì không?”

Lưu đại phu sờ sờ chòm râu, nói: “Chứng đau đầu này, chỉ có chậm rãi điều dưỡng. Vị nương tử này bị bệnh từ lâu, băng dây ba thước, không phải một ngày hai ngày điều dưỡng tốt được ngay.”

Hậu Uyển Vân nói: “Nhưng ta thấy trên người muội muội khó chịu, trong lòng ta cũng rất khó chịu. Đại phu, ông nghĩ lại xem, có được gì có thể trị bệnh này không? Chớ lo lắng chuyện bạc, chính là được đất tiền, Khương gia chúng ta cũng muốn mua.”

Lưu đại phu trầm tư một lát, nói: “Lão phu nhưng thật ra biết có một loại dược, chính là công phẩm Tây Vực, tên là ‘tiêu dao cao’. Vật ấy chính là từ một loại hoa ở Tây Vực tinh luyện mà ra, tên là thuốc phiện, thập phần trân quý, ngàn vàng khó cầu. Tiêu dao cao này có hiệu quả chữa đau bụng, đau đầu, sau khi dùng làm cho thân thể người ta bách bệnh tiêu hết, cả người thư sướng.”

Thuốc phiện? Tiêu dao cao? Trong lòng Hậu Uyển Vân đột nhiên run lên, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Lưu đại phu tinh tế đề ra nghi vấn thuốc phiện cùng tiêu dao cao này. Lưu đại phu đem đặc tính của hoa cùng thuốc mỡ này tinh tế miêu tả cho Hậu Uyển Vân nghe.

Đúng vậy, chính là thuốc phiện, tiêu dao cao này chính là nha phiến! Căn cứ Lưu đại phu miêu tả, bởi vì tiêu dao cao sản lượng cực nhỏ, chỉ có vương tộc cùng quý tộc Tây Vực mới có thể hưởng dụng, một ít tiêu dao cao được tiến cống qua, có lẽ là vì lượng cực nhỏ, cho nên người đời cũng không biết nhiều lắm công hiệu của thuốc này, chỉ biết cái này có thể dùng làm dược, mà công hiệu rõ rệt, cũng không có người từng hút một lượng lớn nha phiến, cho nên từ xưa đến nay trong điển tịch dược vật, vẫn chưa ghi lại tác dụng phụ của tiêu dao cao. Bởi vậy người Thiên triều chỉ biết thứ này là thần dược ngàn vàng khó cầu, lại không biết tiêu dao cao là thứ giết người.

Hậu Uyển Vân nghe xong, trịnh trọng nói: “Đã có thần dược như vậy, ta nhất định là muốn cho muội muội dùng. Bạc đều không là vấn đề, của hồi môn nhà mẹ đẻ ta phong phú, liền từ trong sổ sách của ta mà xuất bạc, chỉ cần thân thể muội muội tốt, sinh ra nhi tử béo mập, cái khác đều không là vấn đề.”

Hòa nhi cũng biết giá trị của tiêu dao cao này, không nghĩ tới vị đại thiếu phu nhân này thế nhưng cho mình dùng dược vật trân quý như vậy, cảm thấy

không khỏi cảm động, cơ hồ rơi lệ, nức nở không biết nói cái gì cho phải.

Hậu Uyển Vân vỗ lưng Họa nhi, ôn nhu nói: “Chỉ là chút bạc, có cái gì đâu, nào quan trọng bằng thân mình muối muối. Muối muối chớ suy nghĩ nhiều về chuyện này, chỉ để ý cẩn thận đường thân mình, chuyện khác muối liền chớ quan tâm.”

“Vâng, cảm ơn đại thiếu phu nhân, Họa nhi hiểu được.” Họa nhi lấy khăn lau lệ, nói với Hậu Uyển Vân.

Nếu là để cho phụ nữ có thai ăn một lượng lớn nha phiến, ai biết người có thể sinh ra cái gì... Hậu Uyển Vân cười nhìn Họa nhi, nụ cười trong mắt liền giống như hoa thuốc phiện đang nở rộ sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ba tác kim liên

“Đại thiếu phu nhân còn nói cái gì?” Cố Văn Tinh vừa uống trà bích loa xuân mới pha, vừa cẩn thận hỏi tiểu nha đầu Chúc Nhi đang quỳ trên mặt đất.

Tiểu nha đầu Chúc Nhi lắc đầu, nói: “Hồi đại phu nhân, chỉ có vậy thôi, đại thiếu phu nhân lại không nói thêm cái gì.”

“Được rồi, người nhanh trở về đi.” Cố Văn Tinh hướng Chúc Nhi gật gật đầu, Thúy Liên bên cạnh nhanh chóng đỡ Chúc Nhi dậy, lại đem một bao bạc vụn đặt vào tay Chúc Nhi, nói: “Đây là phu nhân chúng ta thưởng cho người, mau trở về đi thôi.”

Chúc Nhi cảm bạc, vui mừng đi về. Cố Văn Tinh nhìn bóng dáng Chúc Nhi, lộ ra một nụ cười xuất thần.

Chúc Nhi là nha hoàn một năm trước Cố Văn Tinh sai người mua về từ trong gánh hát, am hiểu nhất bắt chúc khẩu kỹ (kỹ thuật miệng, ý là nhìn môi nhấp nháy đoán ra đang nói gì). Nay Chúc Nhi được an bài đến trong phòng đại thiếu phu nhân làm tiểu nha đầu thô sử, Chúc Nhi trời sinh tính ngại ngùng, bẽn lẽn không thu hút lắm, trong ngày thường lại khúm núm, bởi vậy liền ngay cả Hậu Uyển Vân cũng không chú ý tới tiểu nha đầu này.

Nhưng ai biết, chính tiểu nha đầu như vậy, đã đem tình cảnh mới vừa rồi ở trong phòng bắt chúc tương tự tới chín phần. Cố Văn Tinh cúi đầu uống ngụm trà, khoe miệng tràn ra một nụ cười: Khương gia này từ trên xuống dưới còn có chuyện gì có thể giấu giếm qua được ánh mắt của nàng? Vài năm nay làm chủ mẫu cũng không phải là làm không.

Lấy hiểu biết của Cố Văn Tinh đối với Hậu Uyển Vân, nàng cũng biết Hậu Uyển Vân sẽ không hào tâm đến mức vì nha đầu thông phòng của trượng phu đi mua tiêu dao cao ngàn vàng khó cầu đó, trong đó nhất định có ẩn tình. Liền giống như ăn chung kim tiền quất cùng của gạch năm đó, Cố Văn Tinh sau khi trọng sinh lật tất cả điển tịch sách thuốc, cũng chưa bao giờ nhìn thấy ăn chung sẽ thành thạch tín.

Bất quá trên điển tịch không có ghi lại, cũng không có nghĩa là không có chuyện này, mẫu thân quả thật là bị cái biện pháp này hại chết. Hơn nữa cái chết kiếp trước của mình, chứng bệnh “dị ứng” từ trong miệng của Hậu Uyển Vân, cũng là chứng bệnh không thể tìm được trong sách. Cho nên tiêu dao cao này, tám phần là có vấn đề.

Sau đó Cố Văn Tinh lại gọi Lưu đại phu đến hỏi tỉ mỉ, Lưu đại phu chỉ nói tiêu dao cao này trân quý khó cầu, công dụng rõ rệt, còn cái khác, Lưu đại phu cũng không biết, dù sao thuốc này quá mức trân quý, người bình thường đừng nói gặp qua, liền ngay cả nghe nói cũng chưa nghe nói qua.

Bất quá làm chủ Khương gia là Cố Văn Tinh, Cố Văn Tinh không gật đầu, Lưu đại phu này cũng không dám làm việc, rồi sau đó Lưu đại phu cung kính nói: “Phu nhân, người xem thuốc này có mua hay không mua?”

Cố Văn Tinh mỉm cười, nói: “Mua, đương nhiên phải mua, đó là tâm ý của đại thiếu phu nhân, nàng ta ra tiền riêng cho nha đầu trong phòng mình chữa bệnh, phần tâm ý đó rất hiếm thấy, cũng không thể cô phụ phải không?” Đương nhiên nếu là điều tra rõ tiêu dao cao có độc tính, thì mua trở về cho ai dùng, còn không phải do Cố Văn Tinh định đoạt sao!

Lưu đại phu được câu trả lời chính xác, nhanh chóng đi ra ngoài thu xếp làm việc. Cố Văn Tinh nhìn canh giờ, là thời điểm con dâu tới vấn an. Thúy Liên đã sớm đem được cháo hầm trên bếp lò, để cho đại thiếu phu nhân dùng.

Một lát sau Hậu Uyển Vân tới, cung kính vạn phần với Cố Văn Tinh, sau đó ngồi xuống cùng mẹ chồng dùng đồ ăn sáng. Cố Văn Tinh chỉ dùng một chén cháo rau nhỏ, ăn chút điểm tâm, rồi đặt đĩa xuống, nhìn như không có ngon miệng.

Hậu Uyển Vân thấy mẹ chồng thả đĩa xuống, tự nhiên cũng không dám ăn tiếp, nhanh chóng quan tâm nói: “Mẫu thân, con dâu thấy ngài tựa hồ khẩu vị không tốt lắm, thân mình khó chịu hay không?”

Cố Văn Tinh lắc đầu, hòa ái cười nói: “Gần đây thời tiết chuyển lạnh, trong dạ dày trướng khí, ăn không thấy ngon miệng.” Rồi sau đó lại thở dài, thần sắc đen tối nói: “Ài, trước đó vài ngày trưởng tử của Trần đại nhân cưới vợ, mẫu thân nghe Trần phu nhân nói, con dâu của bà ấy rất hiểu thuận. Trần phu nhân khẩu vị không tốt, con dâu liền mỗi ngày trời còn chưa sáng rồi giường, tự tay nấu cơm chế biến thức ăn cho mẹ chồng, đợi cho đến khi mẹ chồng rời giường, có thể ăn thư thái ngon miệng. Trần phu nhân thật đúng là có phúc khí, ai...”

Hậu Uyển Vân vừa nghe mẹ chồng nói đến chỗ này, vội vàng nói: “Nếu là mẫu thân không chê con dâu ngốc, con dâu tại nhà mẹ đẻ cũng học qua chút trù nghệ, không bằng để cho con dâu làm thử, làm một ít đồ ăn cho mẫu thân?”

Cố Văn Tinh nheo mắt lại cười nói: “Điều này sao có thể chứ, việc nặng này sao có thể kêu con đến làm? Hơn nữa, Uyển Vân nhà chúng ta có tiếng hiếu nữ, mẫu thân sao lại không biết chừng mực chứ.” Cố Văn Tinh tuy nói như vậy, nhưng vị chua bên trong ai cũng đều nghe ra.

Hậu Uyển Vân hạ quyết tâm trước phục tiểu làm thấp, chịu nhục, nay có cơ hội biểu hiện tốt như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhanh chóng nói: “Mẫu thân, Vân Nhi đi phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho ngài.”

Cố Văn Tinh cũng không ngăn trở thêm, chỉ cho Thúy Liên một ánh mắt, Thúy Liên vội vàng theo đi ra ngoài, mỹ danh là hỗ trợ, nhưng thực tế cũng là giám thị, Cố Văn Tinh lo lắng mấy món ăn do thứ đồ tâm địa rắn rết đó nấu ra.

Hậu Uyển Vân vào phòng bếp, thấy một nữ đầu bếp mập mạp ngồi ngủ gật. Nữ đầu bếp thấy có người đến đây, vừa mở mắt thấy là đại thiếu phu nhân, Thúy Liên đi theo phía sau, nhanh chóng hoang mang rối loạn hành lễ, rồi sau đó chạy đi ra ngoài.

“Ai, người chạy cái gì! Lại không ăn người! Cái đồ lên không được mặt bàn!” Thúy Liên hướng theo thân ảnh nữ đầu bếp mập mạp mắng, quay đầu cười lạnh với Hậu Uyển Vân nói: “Làm đại thiếu phu nhân chê cười.”

Hậu Uyển Vân cười nói: “Không có gì, Thúy Liên tỷ tỷ, ta muốn hỏi tỷ một chút, khẩu vị mẫu thân trong thường ngày như thế nào, thích ăn cái gì?”

Thúy Liên nghĩ nghĩ, nói: “Đã nhiều ngày phu nhân bị đầy hơi, muốn ăn chút điểm tâm ngon miệng. Khẩu vị phu nhân yêu thích chua ngọt.”

Hậu Uyển Vân nhìn nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp, cân nhắc một phen, nghĩ nên làm đồ ăn gì. Nhưng thời điểm gần đến giờ nấu cơm, mới phát hiện tại củi trong phòng bếp đã dùng hết, chỉ còn lại có một đồng gỗ to còn chưa chế nhỏ xếp thành một hàng.

“Ai nha, không có củi, phải chờ củi trước.” Thúy Liên nhìn đồng gỗ đó, nói: “Đại thiếu phu nhân, bằng không nô tỳ gọi người lấy củi từ phòng bếp khác đưa đến?”

Hậu Uyển Vân vừa định nói được, liền thấy có người đứng ngay cửa phòng bếp, người nọ dựa trên cửa, cười tủm tỉm nhìn mình nói: “Mẫu thân nghe nói con dâu Trần phu nhân đó, vì tò về hiếu tâm, liền ngay cả củi đều là chính tay mình chế đó.”

Cố Văn Tinh dựa cửa, cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân cũng không phải đồ ngốc, nàng ta tự nhiên biết mẹ chồng này lại đang làm khó dễ mình. Bất quá nàng ta đã hạ quyết tâm phải chịu nhục, tự nhiên là sẽ làm đủ thập phần trò hay, giành được hảo cảm của mẹ chồng.

Mà Cố Văn Tinh cũng mờ mắt tính tình Hậu Uyển Vân, biết nàng ta nhất định sẽ giả vờ dịu dàng hiếu thuận, mặt ngoài sẽ không ngỗ nghịch, làm trái ý của mình.

Vì thế Hậu Uyển Vân nói: “Mẫu thân nói đúng, tự mình động thủ mới vừa có thể biểu hiện hiếu tâm cùng thành ý.” Nói xong, cuộn tay áo, cầm lấy rìu chuẩn bị chế củi. Thúy Liên làm bộ muốn đi hỗ trợ, rồi sau đó Cố Văn Tinh ai u một tiếng, nói: “Thúy Liên, thắt lưng của ta có chút đau, có lẽ là đứng lâu, em đi lấy cái ghế dựa lại đây, ta ngồi vừa vặn cũng có thể trò chuyện cùng Vân Nhi.”

Thúy Liên đi lấy ghế dựa lại đây, Cố Văn Tinh ngồi, Thúy Liên niết bả vai xoa thắt lưng cho nàng, Cố Văn Tinh cắn hạt dưa, cười tủm tỉm nhìn tiểu nương tử nũng nịu đó, trong tay giờ cái rìu thô ráp, từng nhát từng nhát gian nan chế củi.

“Thật sự là vất vả Vân Nhi.” Cố Văn Tinh cười thương tiếc, ánh mắt nhìn Hậu Uyển Vân, giống như nhìn khuê nữ ruột của mình.

Hậu Uyển Vân được nuông chiều từ bé, thân mình này dường như mềm mềm mại mại, làm sao đã làm việc nặng này, vừa bỏ vài cái, liền cảm thấy trong lòng tay đau rất, cúi đầu nhìn, thế nhưng xước ra vài đường vết thương. Hậu Uyển Vân khẽ cắn môi, mẹ chồng ác độc đó đang nhìn mình, mượn khăn tay lót, tiếp tục chế củi.

Khó khăn bỏ một lúc cũng đủ củi dùng, Hậu Uyển Vân đã mệt gần đứt hơi, xương sống thắt lưng đau nhức, cả người đổ đầy mồ hôi. Rồi sau đó Cố Văn Tinh đứng lên, đuổi đuổi người, nói: “Mẫu thân về phòng nghỉ ngơi trước, có chút buồn ngủ, Thúy Liên, em ở đây hầu hạ đại thiếu phu nhân.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại đi trở về.

Hậu Uyển Vân nhìn bóng dáng Cố Văn Tinh, hận nghĩ rằng: nàng ta rõ ràng cố ý đến giám thị mình chế củi. Minh đường đường là thiên kim tiểu thư, cư nhiên phải đích thân làm việc nặng này, thật giận là mình lấy hiếu thuận để nổi tiếng, khi vừa gả vào cửa vì bất hiếu mà chọc giận Thái Hậu, Thái Hậu còn phái Phương cô cô đến đặc biệt răn dạy mình phải hiếu thuận mẹ chồng, nay lại không dám ra nửa điểm sai lầm ngỗ nghịch mẹ chồng, sợ lan truyền ra ngoài, bị hủy mỹ danh hiếu thuận hiền đức mà nàng ta khó khăn lắm mới kinh doanh được, chọc giận Thái Hậu.

Nếu không có Thúy Liên ở đây, Hậu Uyển Vân thật muốn tát mình mấy cái: vì sao mình lại dùng hiếu thuận để nổi danh, nếu là lấy tài hoa để nổi danh, sẽ không phải chịu nhục như vậy! Nay “nhân đức hiếu nữ” đặt trên đầu, liền giống như gông xiềng trói buộc mình! Khắp thiên hạ đều biết Hậu Uyển Vân có tiếng hiếu nữ, lúc trước nàng ta đã mẹ chồng đó một cước đã sớm lan truyền cả triều đều biết, đã có người nghị luận nghi ngờ hiếu danh của nàng ta, nếu lại truyền ra chuyện mẹ chồng con dâu bất hòa, thì thanh danh của nàng ta đã hoàn toàn bị hủy.

Hậu Uyển Vân không quan tâm hư danh này, nhưng hư danh này có thể mang đến cho nàng ta rất nhiều chỗ tốt, làm cho Chiêu Hòa công chúa thích nàng ta, Thái Hậu che chở nàng ta, cho nên nàng ta cần hư danh này.

Cái gọi là dòi tăng đã đập chân mình, đại khái chính là chuyện như vậy nè.

Hậu Uyển Vân khó khăn làm vài món ăn, nấu bát cháo, cùng Thúy Liên vào trong phòng. Cố Văn Tĩnh nhìn mấy món ăn tinh xảo đó, mắt cười mỉa thành nguyệt nha nhi (vầng trăng khuyết): mấy đồ ăn này đều là mẩu thân mình thích ăn, năm đó Hậu Uyển Vân vì lấy lòng mẹ cả, bỏ tâm sức khá nhiều, nay công phu này lại dùng ở trên người mẹ chồng, thật sự là làm khó nàng ta.

Nguyên liệu nấu ăn đều là từ phòng bếp nhỏ của mình, lại có Thúy Liên giám thị, Hậu Uyển Vân căn bản là không có cơ hội động tay chân, cho nên thức ăn này đều sạch sẽ. Cố Văn Tĩnh cầm chiếc đũa trên bàn, tùy tiện gấp một miếng nếm nếm, cười tủm tỉm nói: “Thật sự là ngon miệng, thủ nghệ Vân Nhi rất hợp khẩu vị mẩu thân, ngày thường phòng bếp làm thức ăn, mẩu thân thấy thì không có khẩu vị. Nhưng đồ ăn Vân Nhi làm, mẩu thân vừa nhìn đã thấy thèm ăn rồi.”

Trong lòng Hậu Uyển Vân nói thầm: người rõ ràng cũng chỉ ăn một ngụm, làm sao có bộ dáng thèm ăn. Nhưng nàng ta không dám tranh luận, ôn nhu cười nói: “Mẩu thân thích là tốt rồi. Vân Nhi còn sợ tay nghề mình không tốt.”

Cố Văn Tĩnh buông chiếc đũa, mấy thứ do đồ ác độc này làm, nàng ăn một ngụm đều muốn nôn ra hết. Cố Văn Tĩnh cười nhìn Hậu Uyển Vân, làm như trung cầu ý kiến, nói: “Vân Nhi đã có lòng như vậy, hưởng hồ gần đây khẩu vị mẩu thân không tốt, có thể nhờ Vân Nhi mỗi ngày đến lo liệu bữa ăn cho mẩu thân hay không?” Dứt lời, lại thờ dài, có chút ngưng ngóng nói: “Ài, xem mẩu thân này, Vân Nhi nhà chúng ta là thiên kim đại tiểu thư, như thế nào lại kêu con làm việc nặng này.”

Mẹ chồng khẩu vị không tốt, con dâu nếu là tự cao tự đại không chịu hầu hạ ẩm thực của mẹ chồng, nếu truyền ra sẽ bị quăng một câu bất hiểu thật to. Ở nhà người thường, con dâu xuống bếp nấu cơm cho mẹ chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường), ở phủ hộ nhà cao cửa rộng, tuy nói có hạ nhân chuyên môn lo liệu chuyện ẩm thực, không cần con dâu tự mình xuống bếp, nhưng nếu là mẹ chồng nói một câu muốn ăn món con dâu nấu, con dâu đó không thể không nấu. Cho nên chuyện này, Hậu Uyển Vân muốn đẩy cũng không xong. Nàng ta chỉ có thể kiên trì làm bộ thập phần tình nguyện, nói: “Có thể phân ưu cho mẩu thân, là vinh hạnh của con dâu.”

Cố Văn Tĩnh khoát tay, nói: “Thân phận con cao quý, điều này sao được, không nên, không nên!”

Hậu Uyển Vân nói: “Mẩu thân nếu lại từ chối, chính là ghét bỏ con dâu sao?”

Thúy Liên cũng đi theo hát đệm, nói: “Đúng vậy, phu nhân, ngài nhìn đại thiếu phu nhân là thật tâm muốn xuống bếp vì ngài, ngài đáp ứng đi. Ngài nhìn đại thiếu phu nhân gấp gáp, đều sắp khóc rồi kia.”

Vì thế Hậu Uyển Vân cùng Thúy Liên hai người cùng nhau khấn cầu, Cố Văn Tĩnh cũng đáp ứng chuyện Hậu Uyển Vân mỗi ngày phụng dưỡng bữa ăn. Rồi sau đó Cố Văn Tĩnh đi tới nhà phu nhân tả tướng dự tiệc, liền sai Hậu Uyển Vân trở về, Hậu Uyển Vân đem một khuôn mặt đen thui trở về phòng, càng nghĩ càng tức giận: chuyện này rõ ràng chính là mẹ chồng ác độc đó muốn làm khó dễ mình, cô ý sai sử mình, như thế nào liền biến thành chính mình khóc hô van xin xuống bếp vì nàng ta?

Tướng phủ, Tôn phu nhân tả tướng một thân phục trang đẹp đẽ, xuất môn đón Cố Văn Tĩnh vào nhà. Nữ nhi bảo bối của Tôn phu nhân mấy năm trước gả vào Khương gia, sinh tam tử Khương gia – Khương Viêm Lễ. Nay Cố Văn Tĩnh gả vào Khương gia, thành kẻ mẩu Khương Viêm Lễ, Tôn phu nhân vì ngoại tôn này, cũng phải khách khách khí khí với Cố Văn Tĩnh, nếu không kẻ mẩu này trở về khó xử ngoại tôn bảo bối của mình. Bởi vậy mấy năm nay, Tôn phu nhân cùng Cố Văn Tĩnh đi lại rất là thường xuyên.

Nay Tôn phu nhân làm gia yến, mời các phu nhân và tiểu thư chưa lấy chồng có uy tín danh dự trong kinh thành đến, cùng lúc là liên lạc cảm tình, cùng lúc biến thành tiệc thân cận, nói không chừng chủ nhà ai nhìn trúng tiểu thư nhà nào đó, về nhà tìm người đi làm mối. Nay nhị công tử cùng tam công tử Khương gia đều đến tuổi thành thân, là chủ nhà Khương gia đệ nhất trong kinh thành, Cố Văn Tĩnh tự nhiên thành người chạm tay có thể bỏng, ai cũng đều mong chờ có thể được vị Bình Thân vương phi này coi trọng, có thể gả vào hào môn đại gia tộc Khương gia như vậy.

Tôn phu nhân so với Cố Văn Tĩnh lớn hơn gần ba mươi tuổi, bảo dưỡng thập phần thoải đáng, bộ dáng nhìn hơn ba mươi, một thân quý khí. Hai nhà cùng là tông gia, lại bởi vì Cố Văn Tĩnh ôn nhu rộng lượng, đối với vài vị con riêng kẻ nữ dưới gối đều dày rộng nhân ái, thập phần hợp ý Tôn phu nhân, bởi vậy Tôn phu nhân đối với vị Bình Thân vương phi tuổi trẻ này cũng rất quý mến.

Nay tả tướng cùng Khương thái phó đều là trọng thần trong triều, tả tướng quyền cao chức trọng, bởi vậy người đến nịnh bợ Tôn phu nhân nhân quả thực như nước sông cuộn cuộn. Tôn phu nhân bất đồng với Cố Văn Tĩnh, Cố Văn Tĩnh không thích náo nhiệt, rất ít tổ chức yến hội tại Khương gia, mà Tôn phu nhân cực thích náo nhiệt, nịnh hót, thỉnh thoảng tổ chức vài yến hội, đều thỉnh các phu nhân cùng tiểu thư có uy tín danh dự, bởi vậy có thể đi tới yến hội của Tôn phu nhân, thành thân phận tượng trưng danh viện quý nữ trong kinh thành —— chỉ có một danh viện quý nữ nhất đẳng mới có thể nhận được bài thiệp của Tôn phu nhân.

Tả tướng phủ có một viện riêng, tên là Bích Ba đài, được Tôn phu nhân dùng để cử hành yến hội. Giữa Bích Ba đài có một cái hồ, giữa đình đài lâu các mệnh mông, còn có sân khấu kịch riêng biệt. Cố Văn Tĩnh đối với Bích Ba đài ngựa quen đường cũ, Tôn phu nhân cầm tay nàng, thân thiết cùng nàng đến chủ vị ngồi xuống.

Đang ngồi ở đây là các danh viện quý nữ, rất nhiều người đều đến tuổi đợi gả, nhận ra Bình Thân vương phi đại danh lừng lẫy, có cô nương lớn mật trên đường gặp Cố Văn Tĩnh cùng Tôn phu nhân, còn có thể cùng các nàng nói chuyện với nhau vài câu.

“Gánh hát hôm nay rất khác biệt, Văn Tĩnh, người khẳng định chưa nhìn thấy qua loại vũ đạo này.” Tôn phu nhân cầm tay Cố Văn Tĩnh, chỉ vào sân khấu kịch giữa hồ Bích Ba, đặc ý dào dạt nói, “Đây chính là vũ đạo từ Tây Vực, vũ giả (nghệ sĩ múa) đó thân nhẹ như yến, vũ như đang bay lên.”

Cố Văn Tĩnh biết Tôn phu nhân thích người khác nịnh hót bà ta, liền theo lời của bà ta cười nói: “Gánh hát tướng phủ mời đến, đương nhiên là rất khác

biệt rồi, yến hội của ngài cái nào không kinh động kinh thành chứ, sau lại khiến cho các phu nhân tiểu thư này tranh nhau bắt chước.”

Lời này của Cố Văn Tĩnh không giả, yến hội của Tôn phu nhân có thể nói là trào lưu như chong chóng theo chiều gió trong kinh thành, nay nếu vũ giả của Tôn phu nhân họa viễn sơn mi, thì sáng mai các phu nhân toàn kinh thành liền đều bắt đầu họa viễn sơn mi.

Tôn phu nhân vui vẻ, thần thần bí bí nói: “Nay cái này đều không giống bất cứ cái khác, ngươi chờ xem đi.”

Chỉ chốc lát, nhạc khúc tiếng vang lên, vài vũ nương mặt che lụa mỏng, nhanh chóng lên đài, thân mình nhẹ nhàng giống như chim yến. Rồi sau đó một mỹ nhân đi lên, phong tư trác tuyệt, thân nhẹ như yến, chuyển khiến người ta kinh ngạc nhất, mỹ nhân đó có một đôi chân ngọc thập phần linh lung nhỏ nhắn, có thể nhảy múa trên miệng chén nhỏ, giống như tiên tử giáng trần, xinh đẹp trong thoáng chốc!

“Quả thật là vô cùng đặc biệt!” Cố Văn Tĩnh không khỏi vỗ tay khen ngợi.

Tôn phu nhân đắc ý cười nói: “Vũ đạo này tên là phi yến vũ, truyền lưu ra từ hoàng thất Tây Vực. Ngươi xem vũ nương đó, quần chân từ bé, một đôi chân ngọc chỉ có ba tấc, tên là ba tấc kim liên. Đi đường lay động sinh tư, thập phần xinh đẹp.”

Tôn phu nhân vỗ tay, kêu vũ nương đó lại đây, Cố Văn Tĩnh nhìn thấy đôi chân của nàng, dùng vải trắng bọc, nhìn thật là khéo léo linh lung.

“Quả thực rất đặc biệt.” Cố Văn Tĩnh nói.

Quả nhiên, yến hội Tôn phu nhân qua đi, ba tấc kim liên* này liền nhanh chóng thịnh hành cả kinh thành, Thiên triều bắt đầu quật khởi tục lệ quần chân. Phần đông phụ nữ đã lập gia đình, vì muốn giành được niềm vui của trượng phu, đều bắt đầu quần chân.

*ba tấc kim liên – bàn chân bị biến dạng vì bị quần chân của những người phụ nữ Trung Quốc thời xưa, chỉ dài khoảng 13cm

Qua mấy ngày, khi Cố Văn Tĩnh cùng Khương Hằng, Khương Viêm Châu đang uống trà tâm sự, không chút để ý nhắc tới việc này, Khương Hằng chỉ thần nhiên cười cười, tỏ vẻ đối với ba tấc kim liên đó không hề hứng thú. Khương Viêm Châu chỉ có chút tò mò, ngạc nhiên chân của nữ tử có thể tinh tế linh lung như thế. Đối với chuyện này, Cố Văn Tĩnh chính là cười mà không nói, sau khi trở về viện của mình, liền sai Thúy Liên đi tả tướng phủ một chuyến, đi gặp Tôn phu nhân mượn vài bà tử Tây Vực đến.

“Mẫu thân, ngọc thiện chuẩn bị xong rồi.” Hậu Uyển Vân xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, bưng bàn nhỏ vào phòng, cung kính nói.

Cố Văn Tĩnh cười nói nàng ta đặt bàn xuống, nói nàng ta vào nội thất. Hậu Uyển Vân vào nội thất, liền nhìn thấy vài bà tử cao lớn thô kệch, mũi cao mắt lam đứng song song.

“Uyển Vân a, lại đây ngồi nói chuyện.” Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm cầm cánh tay Hậu Uyển Vân, đem nàng ta kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, nói: “Mẫu thân nghe nói gần đây kinh thành thịnh hành ba tấc kim liên, rất nhiều nữ tử vì làm cho trượng phu vui vẻ, đều quần chân. Mà vừa mới rồi Viêm Châu cũng thích, không bằng con cũng bó đi, vừa vận làm cho trượng phu vui vẻ, con cảm thấy như thế nào?”

Quần chân? Sắc mặt Hậu Uyển Vân trắng bệch, nuốt nước miếng một cái. Nàng ta đến từ hiện đại, tự nhiên biết quần chân là chuyện gì xảy ra. Nữ tử cổ đại từ nhỏ đã bắt đầu quần chân, ăn không biết bao nhiêu khổ, mới có thể quần ra một đôi chân ba tấc kim liên.

Nay Hậu Uyển Vân đã hơn mười mấy tuổi, xương cốt đã sớm định hình, nay muốn quần chân, tất nhiên là muốn đem toàn bộ xương cốt đánh gãy, sau đó cố định lại, chờ miệng vết thương khỏi, chân thành dị dạng, mới tính thành chân nhỏ, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng thành ba tấc kim liên nhỏ như vậy.

Nếu là người bên ngoài nói Hậu Uyển Vân quần chân, nàng ta tự nhiên sẽ không làm, nhưng nay có vài bà tử phiên bang cao lớn thô kệch ở bên, mẹ chồng ác độc đó của mình cầm trong tay vài bó chân thật dài, đang ý cười trong suốt nhìn mình.

Y theo hiểu biết của Hậu Uyển Vân đối với mẹ chồng ác độc này, nàng ta tất nhiên sẽ không nói giỡn với mình, nàng ta tuyệt đối làm thật sự!

Bị cái này dọa làm Hậu Uyển Vân mặt mắt màu máu, nàng ta cũng không muốn quần chân, cái này quả thực là khổ hình! Cũng bắt chước, giọng nói bi thương cầu xin tha thứ: “Vân Nhi biết mẫu thân là muốn tốt cho Vân Nhi, nghĩ biện pháp thay cho Vân Nhi làm cho phu quân vui vẻ, nhưng Vân Nhi tuổi đã lớn, không thích hợp quần chân đâu!”

Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm khoát tay, nói: “Thân là thê tử, tự nhiên phải lấy yêu thích của phu quân mình làm tiêu chuẩn. Viêm Châu nói thích ba tấc kim liên, sao con lại không chịu bó chân? Mẫu thân cũng là vì tốt cho con, con chịu đựng một chút, chuyện thương gân động cốt chỉ là ba tháng, hơn nữa, trước kia Lưu đại phu không phải mua về tiêu dao cao đó rồi sao? Con nếu thật sự đau đớn khó nhịn, liền dùng tiêu dao cao là được. Nha đầu Họa nhi đó bị đau đầu là bệnh cũ, huống hồ nàng làm sao quý giá như con vậy, tiêu dao cao này trân quý như thế, sẽ để lại cho con quần chân dùng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tìm viện binh

Thúy Liên đang cầm cái khay tiến vào, trong khay là một cái hộp nạm vàng tinh xảo, bên cạnh cái hộp có một cái tẩu hút thuốc phiện tinh xảo mạ vàng. Sắc mặt Hậu Uyển Vân trắng bệch nhìn Thúy Liên cười tủm tỉm đem khay đặt trên bàn. Thúy Liên nói với Cố Văn Tinh: “Nô tỳ đem tiêu dao cao tới, đại thiếu phu nhân có thể dùng.”

Sắc mặt Hậu Uyển Vân trắng như giấy, nàng ta phù phù một cái quỳ gối bên chân Cố Văn Tinh, khóc điềm điềm đáng yêu, nói: “Mẫu thân, con đau mỗi ngày muốn hầu hạ ẩm thực của mẫu thân, nếu quần chân liên không thể xuống phòng bếp, con đau còn muốn hầu hạ mẫu thân, không thể quần chân!”

Cố Văn Tinh mát lạnh nhìn Hậu Uyển Vân, sự lạnh lùng trong mắt giống như băng. Mỹ nhân sạch sẽ động lòng người, nũng nịu làm cho tâm người ta không khỏi sinh ra đau thương, thời điểm nàng ta rơi lệ cầu xin, chính là người ý chí sắt đá, cũng sẽ bị nàng ta đã động.

Cố Văn Tinh hít sâu một hơi, Hậu Uyển Vân chính là dựa vào thủ đoạn nàng ta giả vờ đáng thương, vờ nhu thuận, ở Hậu gia giành được tín nhiệm của mẹ cả đích tỳ, rồi sau đó giẫm lên máu thịt các nàng, từng bước từng bước bò lên trên. Ai có thể nghĩ đến, sau mặt nạ điềm điềm, đáng yêu, tình chân ý thiết này, cất giấu bộ mặt đáng ghê tởm âm độc như thế nào?

Năm đó nàng ta cũng vô tội như vậy, cười nói rụt rè, trên tay cầm món cua gạch mà mẫu thân thích nhất, ôn nhu nói với mẫu thân: “Vân Nhi nghe nói mẫu thân tưởng niệm thức ăn Giang Nam, phải đi cầu đầu bếp, lên học mấy chiêu. Vân Nhi ngốc, sợ làm không tốt, thỉnh mẫu thân nếm thử.”

Nay nàng ta lại là như vậy quỳ trên mặt đất, cầu ngàn hồi trăm chuyển làm người thay đổi ý định. Chỉ tiếc... Nàng ta cầu sai người rồi, Cố Văn Tinh hận không thể ăn thịt của nàng ta, uống máu của nàng ta, rút gân của nàng ta, lại đem xương nàng ta nghiền thành tro để cảm thấy an ủi mẫu thân trên trời có linh thiêng.

Trên mặt Cố Văn Tinh mang theo ý cười, một bàn tay nâng cánh tay Hậu Uyển Vân, cười nói: “Con động một chút liên quỳ, làm cho người bên ngoài xem, còn tưởng rằng mẫu thân ngược đãi con, truyền ra làm cho người ta chê cười Khương gia chúng ta đó.”

Hậu Uyển Vân đang quỳ không nghĩ đến, khí lực Cố Văn Tinh mạnh đến dọa người, dám đem nàng ta xách lên, ấn ngồi trên ghế.

“Mẫu thân hiểu được quần chân là có chút đau đớn, bất quá chúng ta không phải có tiêu dao cao sao, chớ sợ.” Một tay Cố Văn Tinh mở hộp nạm vàng ra, nhìn liếc mắt tiêu dao cao màu đen bên trong một cái, lông mi vừa nhấc, nhìn chăm chăm bụng Hậu Uyển Vân nói: “Uyển Vân a, mẫu thân liền nói thẳng với con. Chuyện trong phòng con mẫu thân nghe nói một chút, thân là thê tử, tự nhiên là phải hầu hạ trượng phu. Nhưng con thì sao, Viêm Châu ngay cả trong phòng con đều rất ít đi, mẫu thân nói với con lời tri kỷ, làm phụ nữ, ngay cả trượng phu của mình còn lưu không được, truyền ra không sợ người chê cười sao. Trọng yếu hơn nữa, mẫu thân còn muốn ôm tôn tử, con nếu là ngay cả trượng phu lưu không được, như thế nào sinh con nối dòng cho Khương gia? Phải biết rằng bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất, nhi tử con vợ kế thứ nữ cũng không tính, con sinh hạ nhi tử trưởng mới tính, con chẳng lẽ muốn hãm Viêm Châu vào tội bất hiếu? Mẫu thân cũng là thay con lo lắng, mới nói con quần chân. Phải biết rằng tại Tây Vực, chuyện quần chân này chỉ có tiểu thư quý tộc mới quần, ai quần tốt nhất, có thể tìm được nhà chồng tốt.”

Cố Văn Tinh giương mắt nhìn ánh mắt hoảng sợ của Hậu Uyển Vân cười như gió xuân: “Mẫu thân cũng không phải hại con, phải biết rằng tại Tây Vực, đều là mẹ ruột quần chân cho nữ nhi, chẳng lẽ những người mẹ ở Tây Vực đều đang hại nữ nhi ruột của mình sao? Người ta càng thương nữ nhi liền quần càng chặt, bởi vì chỉ có như vậy tương lai nữ nhi xuất giá, mới có thể càng làm trượng phu vui vẻ, cuộc sống sẽ rất tốt. Mẫu thân cũng là đau lòng con, coi con như nữ nhi, mới có thể sốt ruột cho con. Nếu như mẹ chồng các nhà khác, ai có tâm tư quan tâm con đâu chịu hay không chịu sưng chứ.”

Hậu Uyển Vân nức nở, nghẹn ngào. Nàng ta rốt cục hiểu được cái gì tên là dốc hết sức giáng mười kẻ, cho dù nàng ta có bất luận thủ đoạn gì, giả vờ như thế nào, mẹ chồng ác độc này cũng không ăn, thủ đoạn nàng ta đối phó mẹ cả, đích tỳ tại nhà mẹ đẻ đối với mẹ chồng ác độc này hoàn toàn không dùng được. Nay ở hậu trạch Khương gia, mẹ chồng ác độc này một người độc đại, liền ngay cả chi thứ hai Tiền thị hai năm nay đều rất ít cùng nàng đối nghịch, càng đừng nói chính mình một con dâu mới, căn cơ không xong.

Cố Văn Tinh từ ái sờ sờ đầu Hậu Uyển Vân, giống như từ mẫu dỗ con cưng, nói: “Đau bất quá là nhất thời, nhưng ngon ngọt là cả đời, mẫu thân cũng là vì tốt cho con. Nếu như con có thể bắt được tâm trượng phu, thì mấy cái này có là gì?”

Dứt lời, Cố Văn Tinh nhìn Thúy Liên liếc mắt một cái, Thúy Liên nhanh chóng đem tiêu dao cao làm xong, cầm cái tẩu đưa cho Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh châm ít thuốc vào, cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Mẫu thân đau lòng con sợ đau, nên ngay cả tiêu dao cao đều chuẩn bị tốt cho con, con dùng trước, lại quần chân.”

Lúc này cả người Hậu Uyển Vân đỏ mặt hôi lạnh, đã muốn đem vạt áo thật dày đều ướt đẫm. Nàng ta là sợ thật, bất luận là quần chân hay là hút nha phiến, nàng ta đều sợ cực kỳ. Nha phiến này nàng ta vốn là muốn cho Họa nhi dùng, sẽ làm cho đứa nhỏ trong bụng Họa nhi lưu sản, cho dù không lưu sản, sinh ra được khẳng định cũng là dị dạng, sống không được; thứ hai nha phiến này có tính y lại, Họa nhi hút nha phiến, một khi ngưng dùng, sẽ sống không bằng chết, tiêu dao cao này cực trân quý, giá trị có thể so với hoàng kim, cho dù Họa nhi được sung ái, nàng ta chỉ là một thiếp thất, không có khả năng có bạc nhiều như vậy cho nàng ta dùng tiêu dao cao trường kỳ, đến lúc đó nàng ta chỉ có thể nghe lệnh Hậu Uyển Vân, nếu không một khi con nghiện phát tác, sẽ sống không bằng chết, khi đó Họa nhi trở thành con rối của nàng ta, tuyệt đối không dám cãi mệnh lệnh Hậu Uyển Vân.

Nhưng hôm nay, cái tẩu tinh xảo đó lại bị nâng đến trước mắt chính mình, mà người đang cầm cái tẩu đó, cười từ ái còn thân thiết hơn so với mẹ ruột nàng ta. Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy cả người run run, nàng ta biết chính mình tuyệt đối không thể đụng vào tiêu dao cao đó, nàng ta học y, biết một khi đụng vào nha phiến, chẳng sợ chỉ một lần, liền có thể thành nghiện, cả đời y lại, cho nên vô luận như thế nào nàng ta không thể đụng vào, sợ đau cái gì, nàng ta cũng nhịn được.

Cố Văn Tinh nhìn thân sắc Hậu Uyển Vân, thấy vẻ mặt nàng ta nhìn tiêu dao cao giống như nhìn thấy mảnh thú hồng thủy. Trong lòng Cố Văn Tinh cười lạnh: xem ra tiêu dao cao này quả thật có vấn đề, bằng không Hậu Uyển Vân ngay cả chạm vào cũng không dám, đây là thứ độc được gì đó! Ngày ấy sau khi Khương Huệ Như rời khỏi viện Hậu Uyển Vân, Cố Văn Tinh biết được Khương Huệ Như nói lời miệng, đem việc Họa nhi hoài nam thai tiết lộ cho Hậu Uyển Vân biết, Cố Văn Tinh liền chắc chắn, lấy tính tình Hậu Uyển Vân khẳng định sẽ không bỏ qua đứa nhỏ trong bụng Họa nhi.

Nay trong phòng Khương Viêm Châu có hai nha đầu đều hoài thai, Khương Hằng ưu ái Cố Văn Tinh không tẻ, nàng tự nhiên sẽ suy nghĩ cho Khương gia, nếu không ra tay thu thập độc phụ này trước, chỉ sợ cơ hội được sinh ra của hai đứa bé đều không có, hai đứa bé đó đều là tôn tử tôn nữ ruột của Khương Hằng, cũng là cháu ruột của nàng.

Cố Văn Tinh đã dặn qua Sắc Vi, trăm ngàn cẩn thận trông coi cháu gái của mình. Sắc Vi là nha hoàn hồi môn Cố Văn Tinh mang đến, nàng có thể chỉ điểm Sắc Vi cẩn thận đại thiếu phu nhân một chút, nhưng bốn nha đầu Cẩm Kỳ Thư Họa dù sao cách một tầng với nàng, nàng không thể nói rõ, trừ bỏ an bài người của mình chiếu cố âm thực, sinh hoạt thường ngày của các nàng không cho Hậu Uyển Vân lợi dụng sơ hở, còn lại hết thảy đều xem tạo hóa của các nàng.

Hậu Uyển Vân run run tay tiếp nhận cái tẩu, nước mắt xoạch xoạch rớt xuống, Cố Văn Tinh thay nàng ta lau đi nước mắt, ngữ điệu thương tiếc: “Tiêu dao cao này là thứ tốt ngàn vàng khó cầu, đây chính là con mua về cho Họa nhi dùng, ngay cả người mang thai có thể sử dụng, cũng không phải độc được, có thể hại con sao? Con khóc cái gì, mau dùng đi.”

Cố Văn Tinh vừa nói, vừa tự mình châm lửa cho nàng ta, nói: “Nhìn nè, con rất quý giá, ngay cả lửa đều được mẫu thân châm cho con. Ai, mẫu thân cũng là thương con, coi con như khuê nữ ruột, bằng không dù là đưa cả núi vàng núi bạc tới cho mẫu thân, mẫu thân cũng không hầu hạ đốt lửa cho con đâu.”

Thúy Liên ở một bên che miệng cười, phụ họa nói: “Đúng thế, đúng thế, đại thiếu phu nhân thật sự là có phúc khí, có được mẹ chồng tốt như vậy, thật sự là so với mẹ ruột còn thân hơn!”

Cố Văn Tinh châm lửa xong, tự mình đem miệng tẩu hướng về phía miệng Hậu Uyển Vân, giống như dỗ đứa trẻ ăn cơm, lẩm bẩm nói: “Vân Nhi ngoan, dùng đi, hút một ngụm tiêu dao cao này, cái gì phiền não ưu sầu cũng không còn.”

Hậu Uyển Vân hoảng sợ trừng lớn mắt, cổ xoay qua một bên, tránh đi cái tẩu Cố Văn Tinh đưa đến. Nhưng nàng ta tựa đầu xoay đến bên trái, Cố Văn Tinh lại đem miệng tẩu đưa tới bên trái, nàng ta tựa đầu xoay đến bên phải, Cố Văn Tinh liền đưa tới bên phải, như thế lui tới mấy lần, chân mày Cố Văn Tinh cau lại, nói: “Vân Nhi, con đây là ý gì? Để cho mẫu thân hầu hạ con, con còn ghét bỏ mẫu thân hầu hạ không tốt, cố ý cho mẫu thân bề mặt sao?”

Hậu Uyển Vân vội vàng quỳ xuống dập đầu, nói: “Mẫu thân mình giám, con dâu tuyệt đối không có ý tứ này, chính là...” Hậu Uyển Vân chớp mắt, thoáng nhìn Xảo Hạnh – nha hoàn tâm phúc của mình – ngay ở cửa, đang nhìn vào bên trong, Hậu Uyển Vân nháy mắt với Xảo Hạnh, mấp máy môi, nói: “Nhanh đi tìm cha chồng tới cứu ta!”

Nay ở Khương gia này, có thể áp mẹ chồng ác độc này một đầu, chỉ sợ cũng chỉ có mỗi một mình cha chồng. Hậu Uyển Vân chỉ gặp qua cha chồng một lần, một lần đó thái độ cha chồng đối với nàng ta rất hòa khí, đúng mực. Hậu Uyển Vân tuy rằng mờ không rõ thái độ cha chồng đối với mình, nhưng nay nàng ta chỉ có thể nhảy vào, chỉ có thể thử một lần, nếu có thể thành là tốt nhất, nếu bất thành kết quả tệ nhất cũng chỉ là quán chân. Chính mình chỉ cần kéo dài thời gian, chờ Xảo Hạnh tìm cứu binh đến.

Xảo Hạnh gật gật đầu, xoay người liền chạy ra ngoài sân. Đợi cho khi Thúy Liên nhìn thấy Xảo Hạnh, muốn đi ngăn cản, Xảo Hạnh đã chạy không thấy thân ảnh. Cố Văn Tinh nhìn bóng dáng Xảo Hạnh, mày hơi hơi nhíu lại. Nay nàng hạ quyết tâm muốn thu thập Hậu Uyển Vân trong ba tháng, để cho hai tôn bối sắp sinh của mình bình an sinh ra. Giờ Xảo Hạnh đi tìm Khương Hằng đến, trong đầu Cố Văn Tinh mờ không được thái độ Khương Hằng đối với Hậu Uyển Vân, nàng cũng không rõ ràng lắm khi Khương Hằng đến đây sẽ thế nào. Nàng vốn định tiền trăm hậu tẩu, trước quán chân Hậu Uyển Vân rồi nói sau, đến lúc đó Khương Hằng rốt cuộc cam lòng hay không cũng không có biện pháp, dù sao ván đã đóng thuyền.

Tuy nói nàng cùng Khương Hằng vợ chồng tình cảm thâm hậu, Khương Hằng cũng đối đãi Cố Văn Tinh không tệ, nhưng so với sát mẫu chi cừu (thù giết mẹ), sát mình chi cừu (thù giết mình), trong lòng Cố Văn Tinh đó là một vách ngăn, không có khả năng bỏ qua.

Hôm nay Khương Hằng đã hạ triều, đang trong thư phòng xử lý công vụ. Xảo Hạnh biết phương hướng thư phòng, liều mạng chạy, chạy một hồi, cước bộ Xảo Hạnh chậm lại. Nàng ta quay đầu nhìn về phía một chỗ bên cạnh lầu các, đó là khó phòng Khương gia. Xảo Hạnh từ cửa khó phòng chạy qua, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, một giọng nói quen thuộc truyền đến, làm cho trong lòng Xảo Hạnh chấn động một chút.

Ở góc khó phòng một bóng dáng quen thuộc chợt lóe qua, quẹo vào một gian phòng nhỏ. Xảo Hạnh nhìn tầm lưng kia xuất thần, nước mắt không kiềm được chảy xuống.

Hai năm, nàng cao lên, lại càng gầy.

Rồi sau đó một giọng nam quát: “Liễu Nguyệt, đồ ngu xuẩn nhà ngươi, lại làm sai rồi!”

Xảo Hạnh vội vàng lau lệ, rút đầu tránh ở cửa nhìn lên bên trong. Chỉ thấy một người đàn ông trung niên lấm la lấm lét vừa kéo tóc Liễu Nguyệt, vừa mắng: “Ngươi nói ta dưỡng cái đồ bà nương thói như ngươi làm cái gì? Đã vài năm, ngay cả cái trứng đều không đẻ được, làm việc tay chân còn vụng về, mỗi ngày không biết suy nghĩ cái gì! Hôm nay lại phạm lỗi, may mắn ta phát hiện, bằng không sau này làm cho phu nhân đã biết, còn không phạt ta sao?”

Liễu Nguyệt ăn đau, cũng không dám cãi lại, chỉ khúm núm theo người đàn ông đó đi vào, miệng người đàn ông đó hùng hùng hổ hổ, lại đập mảy đập vào bụng nàng mới bỏ qua.

Xảo Hạnh không dám nói gì, che miệng chạy đi ra. Nàng ta chỉ biết Hậu Uyển Vân nói với nàng ta, phòng thu chi đó tuy rằng nhiều thê thiếp, nhưng yêu thương muội muội của mình rất nhiều, nhưng nay chính mắt nhìn thấy, đã thấy muội muội mình thương yêu nhất là tình cảnh như vậy, tim không khỏi như bị dao cắt.

Xảo Hạnh khóc chạy, đi ra ngoài viện thư phòng. Nàng ta vừa muốn bước vào viện, bỗng nhiên do dự, dừng cước bộ, trong đầu đều là thảm trạng của muội muội.

Bích Viện nhìn thấy một người đứng ngăn người ở cửa, nhanh chóng đi ra, nhận ra là đại nha hoàn Xảo Hạnh bên cạnh đại thiếu phu nhân, lại thấy Xảo Hạnh khóc đỏ mắt, nhanh chóng đi lại cầm tay Xảo Hạnh, nói: “Đây là Xảo Hạnh muội muội phải không, như thế nào đứng ngay cửa viện khóc vậy? Xem này, ánh mắt đều thùng thành hạch đào, mau đừng khóc, vào nhà rồi nói.”

Xảo Hạnh bị Bích Viện dẫn vào phòng, cắn răng, do dự có nên đi bẩm báo Khương thái phó hay không. Nàng ta biết đại phu nhân bên kia rất tức giận, Hậu Uyển Vân kéo dài không được bao nhiêu thời gian, nàng ta chỉ cần kéo thêm chút nữa, trễ một chút rồi mới tìm Khương thái phó đi qua, đến lúc đó nếu là không cứu nàng ta được, đó cũng trách không được mình.

Bích Viện nhìn thấy bộ dáng Xảo Hạnh do do dự dự, đưa cho nàng ta chén trà. Nha hoàn trong phòng đại thiếu phu nhân hiếm khi đến, tự nhiên sẽ không có việc gì đến nói chuyện phiếm, khẳng định là vô sự không đáng tam bảo điện*. Bích Viện cười yếu ớt nhìn Xảo Hạnh, đang đợi nàng ta mở miệng.

*Vô sự không đáng tam bảo điện: không có việc sẽ không đến.

Nguồn gốc: ‘tam bảo’ (ba ngôi báu), tức là đề chỉ Phật, Pháp, Tăng trong Phật giáo (lần lượt nghĩa là bậc tu hành đã đắc đạo, kinh sách đạo lý quý giá, và người đang tu hành), nên ‘tam bảo điện’ là chỉ nơi cư ngụ, cất giữ của tam bảo, là chốn thiêng liêng, khách viếng thăm chùa chiền nếu không có việc cần thiết thì không được tùy tiện lui tới.

Trong lòng Xảo Hạnh giống như bách thảo cong tâm (trăm ngàn vuốt thú cào tim), Hậu Uyển Vân hủy đi hạnh phúc cả đời của muội muội nàng ta yêu thương nhất, nàng ta đã sớm hận Hậu Uyển Vân nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng nàng ta rất hy vọng nương theo đại phu nhân này ra tay sửa trị Hậu Uyển Vân. Nếu đại phu nhân thật sự cùng Hậu Uyển Vân thủy hỏa bất dung, như vậy nàng ta cũng có thể đầu nhập vào đại phu nhân. Dù sao hiện tại đại phu nhân mới là chủ mẫu Khương gia, nếu như đại phu nhân mở miệng, chỉ cần một câu, phòng thu chi phải thả người, muội muội của mình có thể được tự do rồi.

Xảo Hạnh tự tin, làm đại nha hoàn tâm phúc của Hậu Uyển Vân, mình đi đầu nhập vào đại phu nhân, còn có chút lòng riêng, dù sao nàng ta đã biết nhiều chuyện không thể lộ ra ánh sáng của Hậu Uyển Vân, còn nắm căn cứ chính xác nàng ta độc sát thân tỷ tỷ (độc chết chị ruột).

Trong lòng Xảo Hạnh cân nhắc một phen, cũng chẳng cần nóng vội, uống mấy ngụm trà, áp chế nổi lòng, rồi sau đó đi lau mặt, bấm đốt ngón tay tính thời gian, phu nhân phòng chường đã thu thập xong tiểu thư nhà mình, lúc này mới mở miệng nói: “Bích Viện tỷ tỷ, muội là tìm đến lão gia có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Bích Viện nở nụ cười, Xảo Hạnh này lại uống trà rồi lau mặt, như thế nào đều nhìn không ra việc này có bao nhiêu quan trọng. Vì thế nàng cười cười, nói: “Muội muội tốt, muội ngồi ở đây trước, tỷ đi vào thông báo một tiếng.”

Xảo Hạnh ‘ai’ một tiếng, ngồi xuống uống trà. Bích Viện xem nàng liếc mắt một cái, xốc mình đi vào.

Trong thư phòng, Khương Hằng ngồi ở trước án thư xem công văn, Cẩm Yên ngồi ở cửa sổ, trước mặt đặt một ly trà, trong tay cầm một khối ngọc bội, tâm tư không biết bay tới nơi nào.

Bích Viện hành lễ với Khương Hằng, nói: “Lão gia, nha hoàn Xảo Hạnh trong phòng đại thiếu phu nhân đang đợi bên ngoài, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo lão gia.”

Khương Hằng hơi hơi ngẩng đầu ghé mắt: nha hoàn trong phòng con dâu tìm đến mình làm cái gì? Mà bên kia Cẩm Yên lập tức thu tâm tư trở về, mắt nhìn về phía Bích Viện.

“Là chuyện quan trọng gì?” Khương Hằng buông sách trong tay hỏi.

Bích Viện cười nói: “Nô tỳ cũng không biết là chuyện gì. Chính là... Chính là nha đầu Xảo Hạnh đó miệng nói có chuyện gấp, nô tỳ nhìn nàng ta cũng không nhanh không chậm, đối lại không giống như là đặc biệt khẩn cấp. Ha ha, có lẽ là nha hoàn trong phòng đại thiếu phu nhân đều ôn trọng, không giống mấy nha hoàn bình thường hay vội vàng xao động.”

Khương Hằng có chút suy nghĩ gật gật đầu, nói: “Kêu nha hoàn đó tiến vào.”

Bích Viện xoay người đi ra ngoài, lĩnh Xảo Hạnh tiến vào. Xảo Hạnh nhìn thấy Khương Hằng vội vàng quỳ xuống, nói: “Lão gia, đại phu nhân đang quần chân cho đại thiếu phu nhân, thỉnh lão gia đi qua nhìn một cái.”

Quần chân? Khương Hằng nhú mày, mấy ngày trước đây mới nghe nàng đề cập qua chuyện quần chân, như thế nào hôm nay liền muốn quần chân cho con dâu? Khương Hằng lại cúi đầu nhìn Xảo Hạnh, thấy nàng ta tuy rằng tóc tai có chút hỗn loạn, bởi vì chạy quá nhanh trên người có dính chút bụi đất, bất quá nhìn thần sắc đã có chút khí định thần nhàn (bình tĩnh), thậm chí ẩn ẩn hương vị vui sướng khi người gặp họa.

“Người là nha hoàn hồi môn của đại thiếu phu nhân? Hầu hạ vài năm rồi sao?” Khương Hằng hỏi.

Trong lòng Xảo Hạnh cả kinh, nghĩ không ra vì sao lão gia lại hỏi vấn đề này, nàng ta thành thật hồi đáp: “Hồi lão gia, nô tỳ đúng là nha hoàn hồi môn của đại thiếu phu nhân. Nô tỳ từ nhỏ liền hầu hạ đại thiếu phu nhân, được bảy tám năm, là đại nha hoàn bên người đại thiếu phu nhân.”

Đại nha hoàn của hồi môn bên người hầu hạ bảy tám năm, thấy chủ tử bị người ta bắt buộc quần chân, đi tìm viện binh thế nhưng lại không nhanh không chậm như vậy, như thế nào nhìn nha hoàn này cũng không thật tâm muốn cứu chủ tử nhà nàng... Khương Hằng nhìn thần sắc Xảo Hạnh, trong lòng ẩn ẩn có chút kỳ lạ: “Đi thôi, ta đi nhìn một cái.”

Xảo Hạnh cúi đầu, đi theo phía sau Khương Hằng. Nàng ta nhìn Khương Hằng đi tứ bình bát ổn (tứ phía yên bình, tám phương ổn định), không nhanh không chậm, như thế nào nhìn còn không hề bụng hơn so với mình? Chẳng lẽ ngài ấy nghĩ sẽ không quản việc này?

Ba bốn bà tử phi bang cao lớn thô kệch, ba chân bốn cẳng đem giày tất của Hậu Uyển Vân cởi ra hết, đem nàng ta nhấn ở trên giường. Trên đất đặt một ghế dựa, một cái bàn, đều bị lúc Hậu Uyển Vân gãy dựa đá ngã, còn có hộp tiêu dao cao trân quý đó cũng bị đá văng trên đất, may mắn Thúy Liên tay mất lạnh lẽo tiếp được, mới không bị dính bẩn.

Hậu Uyển Vân cùng Cố Văn Tinh giằng co một lát, nhưng vẫn nhất định không hút tiêu dao cao, rồi sau đó bị xách lên như con gà con, trói chặt tay chân, không nhúc nhích được.

Cố Văn Tinh ngồi yên, nhìn bộ dáng Hậu Uyển Vân tội nghiệp khi gãy dựa, tao nhã nâng chung trà lên, vân đạm phong khinh thổi thổi trà, nói với vài bà tử: “Đây chính là quần chân cho đại thiếu phu nhân Khương gia, các bà phải cẩn thận hầu hạ, đừng một lần quần không tốt, còn phải quần lại lần thứ hai.”

Vài bà tử phi bang cùng kêu lên nói: “Vâng, nô tỳ hiểu được, chắc chắn đem chân của đại thiếu phu nhân quần thỏa đáng, quần ra ba tác kim liên.”

Hậu Uyển Vân cảm giác có hai bàn tay cầm chân mình lên, rồi sau đó một đôi bàn tay to thô ráp sờ soạng vài cái trên chân mình, Hậu Uyển Vân hoảng sợ hô to: “Người đừng chạm vào ta!”

Cái chữ “ta” kia vừa hô lên tới miệng một nửa, chợt nghe một tiếng “răng rắc” giòn vang, một trận đau đớn tê tâm liệt phế từ ngón chân truyền đến, năm đầu ngón chân trên chân phải của nàng ta liền bị bẻ gãy như vậy, rồi sau đó lấy vài quần bàn chân lại.

Hậu Uyển Vân đau sắc mặt trắng bệch, mắt tròn trắng. Một bà tử phi bang bám nhân trung của Hậu Uyển Vân, nói: “Nô tỳ còn thỉnh đại thiếu phu nhân nhẫn nhịn chút nữa, sắp xong rồi.”

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy một trận đau nhức mãnh liệt hơn từ chân phải truyền đến, nàng ta đau đớn cả người đều bị ướt đầm mồ hôi, hận không thể chết ngay luôn, nhưng bà tử phi bang đó vẫn nhấn nhân trung của nàng ta, làm cho nàng ta không thể mê man, còn có mẹ chồng ác độc chết tiệt đó, còn ở bên tai nàng ta nhẹ nhàng nói: “Uyển Vân a, có tiêu dao cao này, con nếu chịu không nổi thì đừng cứng rắn chống đỡ, Khương gia chúng ta có rất nhiều bạc, đừng luyến tiếc chút tiền được này, ủy khuất chính mình. Nha đầu Họa nhi đó nếu biết tiêu dao cao vốn cho con bé giờ cho con dùng, nói vậy cũng sẽ không so đo cái gì, con muốn dùng thì dùng đi.”

Hậu Uyển Vân chỉ hận chính mình tay trái gà không chặt, nếu không nàng ta nhất định nhảy qua, đem mẹ chồng ác độc đó ăn sống nuốt tươi.

Xương chân phải bị bẻ gãy, lại ép thành một cục, rồi sau đó bị vài bó chân quần chặt cứng, Hậu Uyển Vân cảm giác mình sắp chết đến nơi, đi qua địa ngục một lần rồi.

Rồi sau đó nghe thấy bà tử phi bang đó nói: “Đại phu nhân, chân phải đã quần xong rồi.”

Cố Văn Tinh cười lạnh nhìn Hậu Uyển Vân, đều đau thành như vậy, cư nhiên còn không chịu chịu vào tiêu dao cao đó, xem ra thuốc cao đó một chút cũng không thể đựng vào. May mắn chính mình có tâm nhãn, nếu không Họa nhi cùng đứa bé, liền không bảo đảm.

Cố Văn Tinh vừa lòng gật gật đầu bà tử phi bang, nói: “Vẫn còn có chân trái nữa phải không, tiếp tục quần đi.”

“Vâng, đại phu nhân.”

Lúc ấy Hậu Uyển Vân nhất thời hận không thể chết cùng trường tử của nàng ta, cũng tốt hơn bị hành hạ ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Làm bộ làm tịch

Vài bà tử đem Hậu Uyển Vân đang gãy dựa nhấn ở trên giường, bắt được chân trái của nàng ta. Hậu Uyển Vân khóc khàn cả giọng, hô to: “Mẫu thân, đừng mà! Vãn cầu người, đừng! Đau quá!”

Cố Văn Tinh mắt lạnh nhìn nàng ta: người cũng biết đau sao? Rồi sau đó vẫy vẫy tay, nói: “Quần đi.”

Vài bà tử vừa muốn xuống tay, chợt nghe ngoài cửa một người lớn tiếng quát: “Các người đang làm cái gì! Mau dừng tay!”

Chân mày Cố Văn Tinh cau lại, quay đầu đứng dậy, nhìn về phía cửa. Sắc mặt Cẩm Yên tái nhợt, bước nhanh vọt lại đây, đem vài bà tử đẩy ra, giống gà mái bảo vệ gà con, che ở trước người Hậu Uyển Vân, nhìn chăm chăm Cố Văn Tinh, sắc mặt ngưng trọng.

Hậu Uyển Vân vừa thấy đã có người xuất đầu cho mình, cũng bất chấp tất cả, trốn ở phía sau Cẩm Yên, nức nở khóc.

“Cẩm Yên cô nương, người làm cái gì vậy?” Mắt Cố Văn Tinh nhìn chăm chăm Cẩm Yên, lại nhìn Hậu Uyển Vân trốn ở phía sau Cẩm Yên, thần sắc trong mắt phức tạp: khi nào thì hai người kia móc nối với nhau?

Cẩm Yên đương cầm lên, không chút nào yếu thế đối đầu với Cố Văn Tinh: “Ta cả gan muốn hỏi vương phi, ngài đang làm cái gì đây?”

Khóe miệng Cố Văn Tinh nhẹ nhàng gợn lên, mân môi nhìn Cẩm Yên, trong phòng ngày mình cùng Cẩm Yên nước giếng không phạm nước sông, nay mình giáo huấn con dâu, đây là chuyện nhà mình, cũng không tới phiên Cẩm Yên nàng ta đến quản.

“Đây là chuyện nhà ta, Cẩm Yên cô nương không cần hỏi đến.” Cố Văn Tinh nhìn chăm chăm nàng ta. Nàng mặc kệ Cẩm Yên là thân phận gì, cũng không quản phân lượng của Cẩm Yên ở trong lòng Khương Hằng ra sao, Cố Văn Tinh mới là chủ mẫu Khương gia. Chuyện hôm nay, Cẩm Yên nhúng tay, chính là vượt qua bốn phận của nàng ta.

Hậu Uyển Vân cắn môi, nhìn không khí trong phòng trở nên quỷ dị. Nàng ta có thể cảm giác được Cẩm Yên đang đứng về phía mình, tuy rằng Hậu Uyển Vân cùng Cẩm Yên cũng không có giao tình, thậm chí ngay cả mặt mũi đều chưa gặp qua vài lần, bất quá ở loại thời điểm này, đã có người nguyện ý xuất đầu cho mình, Hậu Uyển Vân giống như là bất được cọng rom cứu mạng, chỉ cần Cẩm Yên có thể kéo dài thời gian cho mình đợi cha chồng đến cũng được.

“Ô ô... Cẩm Yên cô nương...” Hậu Uyển Vân khóc đôi mắt sưng như quả đào.

Cẩm Yên quay đầu, nhìn chân nàng ta bị bọc lại, mày nhướn lên. Cẩm Yên không phải là một nữ tử không hề có kiến thức, nàng biết ba tác kim liên là chuyện gì xảy ra, cũng biết nữ tử đã bằng tuổi Hậu Uyển Vân này, lại đi quần chân, quả thực chính là chịu hình. Nhìn nữ tử trước mắt điềm đạm đáng yêu này, Cẩm Yên thương tiếc cầm tay Hậu Uyển Vân, nói: “Chớ sợ.”

Hậu Uyển Vân nghẹn ngào gật gật đầu, thân mình lui thành một cục, cuộn mình ở phía sau Cẩm Yên. Cẩm Yên nhìn bộ dáng nàng ta đáng thương bất lực, càng thêm đồng tình nàng ta. Cẩm Yên cùng Cố Văn Tinh cùng sống ở Khương gia vài năm, vài năm này Cố Văn Tinh vẫn là người ngoài hiền lành, trừ bỏ chuyện quản gia đoạt quyền thủ đoạn hơi ác độc, thời điểm còn lại cũng không thấy nàng dùng thủ đoạn ác độc nào. Nhưng nay, thái độ Cố Văn Tinh đối với cô con dâu mới vào cửa này, Cẩm Yên lại nhìn không thấu.

Cẩm Yên quay đầu, chống lại ánh mắt của Cố Văn Tinh, trong mắt Cố Văn Tinh lộ ra quyết tuyệt, thậm chí lộ ra một tia sát ý lạnh thấu xương, làm cho trong lòng Cẩm Yên dao động một cái chớp mắt. Nhưng Cẩm Yên cúi đầu, một bàn tay nắm lấy ngọc bội bên hông, trong đầu hiện ra đôi mắt kiên nghị đó, gương mặt chập chờn trong mộng đó. Cẩm Yên lại ngẩng đầu lần nữa, thần chí kiên định: vô luận như thế nào, Cẩm Yên đều quyết che chở Hậu Uyển Vân, dù sao, nàng ta cũng là muội muội của huynh ấy, nay huynh ấy ở tại biên quan xa xôi, nàng muốn thay huynh ấy che chở nàng ta, giống như năm đó huynh ấy xả thân che chở mình.

Trong phòng hai người phụ nữ đang giằng co, Thúy Liên nhìn hai người này, cũng không dám thò mạnh ra một tiếng, vừa quay đầu nhìn ngoài cửa thấy Xảo Hạnh cùng Khương Hằng đang vào đây, tìm Thúy Liên đập nhanh suất văng lên cổ họng, nhanh chóng đi vào, lặng lẽ nói bên tai Cố Văn Tinh: “Lão gia đến đây.”

Cố Văn Tinh cùng Cẩm Yên đồng thời quay đầu, thấy Khương Hằng từ ngoài cửa đang tiến vào, thần sắc trên mặt dù là các nàng quen thuộc hần như vậy, cũng nhìn không ra một điểm hiềm. Xảo Hạnh cũng nhìn một cái, rồi theo Khương Hằng vào cửa, đứng ở góc khuất, cúi đầu xuống.

Hậu Uyển Vân gặp cứu tinh đến đây, nức nở muốn từ trên giường xuống dưới hành lễ với Khương Hằng. Khương Hằng đứng bên cạnh Cố Văn Tinh, ánh mắt thần nhiên, nhìn con dâu vừa quần một chân đang giả vờ muốn xuống giường hành lễ. Cẩm Yên lại nhìn không được, một tay ấn Hậu Uyển Vân ở trên giường, nói: “Người đều như vậy, còn đi hành lễ cái gì, nằm yên đi.”

Tình huống trong phòng, Khương Hằng nhìn lướt qua, liền hiểu được chín phần.

“Văn Tinh, nàng quần chân cho con dâu sao?” Khương Hằng nhìn tiểu thê từ đang đứng bên cạnh mình, nàng nghiêng người nhìn mình, sống lưng rất thẳng tắp, rõ ràng là dung mạo nhu hòa ôn nhu, lại cố tình mang theo một tia quật cường cùng kiên nghị. Khương Hằng nhìn bộ dáng này của nàng, lời nói đến bên miệng lại bất tri bất giác mềm mỏng lại.

“Vâng.” Cố Văn Tinh ngẩng đầu nhìn hần, thần nhiên bằng phẳng trả lời.

“Là nàng kêu con bé quần, hay là chính con bé nguyện ý quần?” Khương Hằng nhìn chăm chăm Cố Văn Tinh.

Ánh mắt mọi người cả phòng đều tập trung tại trên người Cố Văn Tinh, liền ngay cả Cẩm Yên cũng nhìn chăm chăm nàng. Nếu nàng thừa nhận là chính mình bắt buộc con dâu quần chân, tội danh nàng cay nghiệt con dâu như vậy xác định vững chắc chạy không thoát. Thúy Liên nắm chặt khăn trong tay, trong lòng sốt ruột muốn chết.

Cố Văn Tình lại khẽ cười cười, quay đầu chỉ vào Hậu Uyển Vân, cười ôn nhu nhân tình nói: “Thiếp không muốn trả lời, chàng hỏi nàng ta liền biết nàng ta tự nguyện hay không. Vân Nhi, con tới nói cho phụ thân con, là vì mẫu thân bắt buộc con quán chân, hay là con tự nguyện?”

Thứ Liên nghe xong, không thể tin mở to hai mắt nhìn: ngài ấy như thế nào không vì chính mình phân giải? Nếu làm cho Hậu Uyển Vân cáo trạng trước, còn không biết nàng ta sẽ nói thành cái dạng gì đâu, đến lúc đó lão gia phát hỏa với ngài ấy, thì như thế nào đây!

Về mặt Cẩm Yên cũng không tưởng tượng nổi nhìn Cố Văn Tình, Xảo Hạnh ở ngay cửa lại cúi đầu, bĩu môi: người bên ngoài không biết tình tình Hậu Uyển Vân, Xảo Hạnh có thể không biết sao? Nếu luận phục tiểu làm thấp, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nguy trang diễn trò, nếu Hậu Uyển Vân nhận là người đứng thứ hai, vậy trong thiên hạ không người dám nhận là người thứ nhất.

Hậu Uyển Vân cắn môi, trong lòng hận không thể đem Cố Văn Tình lột sống. Vốn cha chồng đến đây, chất vấn mẹ chồng ác độc đó, nàng ta còn chờ xem mẹ chồng ác độc đó nói như thế nào với cha chồng, nhưng không nghĩ tới nàng cứ nhiên đem khoai lang phòng tay này quăng cho mình, kêu mình đi trả lời.

Mình nếu cáo nàng một trạng, cha chồng có tiếng bao che khuyết điểm, lần trước liền vì bảo vệ thanh danh thê tử của mình, ngay cả lên triều cũng đều không đi, lần này có thể đứng về phía mình hay không còn chưa biết đâu. Suy đi nghĩ lại, cho dù cha chồng xuất đầu cho mình, lại có ích lợi gì? Hai vợ chồng người ta như keo như sơn, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, nói không chừng qua vài ngày liền hòa hảo như lúc ban đầu, mà cũng biết chân cũng đã biến thành như vậy, nói cái gì cũng không thể trở lại như lúc đầu.

Nếu không cáo nàng ta, mình lại nuốt không trôi con tức này... Nhưng nuốt không trôi thì có ích lợi gì đâu? Mẹ chồng đó chẳng những là Bình Thân vương phi, còn được phong cáo mệnh phu nhân, chính mình nay thế đơn lực bạc, ở phụ gia không có bất luận căn cơ gì, chỉ có một Cẩm Yên thân phận không rõ xuất đầu cho mình, còn không biết Cẩm Yên đó có tâm tư gì đâu, là địch hay là bạn cũng còn chưa biết, chính mình lấy cái gì cùng mẹ chồng ác độc đó đấu đây?

Cho nên kè hiện giờ, chỉ có nhẫn nại nữa. Trong lòng Hậu Uyển Vân ghen khuất muốn chết, nhẫn đến nội thương, trên mặt lại không thể không làm ra thần thái một cô con dâu nhỏ bị khinh bỉ, chịu nhục, nói: “Phụ thân, là Vân Nhi tự nguyện, Vân Nhi nghe nói phụ quân thích ba tác kim liên, mới cầu mẫu thân đi tìm người quán chân cho Vân Nhi...”

Hậu Uyển Vân đem thần thái cô con dâu nhỏ ủy ủy khuất khuất, bị khinh bỉ diễn vô cùng nhuần nhuyễn, nàng ta tin tưởng chỉ cần Khương Hằng không phải đồ ngốc, nhất định có thể nhìn ra nàng ta là bị bắt buộc đi thay mẹ chồng che lấp.

Cố Văn Tình cười tùm tùm nhìn tư thế bộ làm tịch đó của Hậu Uyển Vân, một con dâu thật hiếu thuận, bị mẹ chồng ác độc ngược đãi lại thức thời đại thể còn muốn thay mẹ chồng che lấp hành vi phạm tội. Bất quá nàng thích nhất Hậu Uyển Vân “hiếu thuận”, càng “hiếu thuận” Cố Văn Tình lại càng vui vẻ, nhìn Hậu Uyển Vân bị chính cái danh “hiếu thuận” nàng ta cố gắng tạo dựng, siết càng ngày càng chặt.

Cẩm Yên nghe nàng ta nói như vậy, giật mình nhủ mảy. Bất quá sau đó nàng liền suy nghĩ cẩn thận, nhất định là Hậu Uyển Vân không nghĩ bởi vì chính mình mà làm cho cha mẹ chồng bất hòa, cho nên cố ý nói như vậy, thay mẹ chồng che lấp. Thần sắc Cẩm Yên nhìn Hậu Uyển Vân liền lại mang theo vài phần thương tiếc phát ra từ nội tâm.

Cố Văn Tình đem thần sắc Cẩm Yên thu hết đáy mắt, trong lòng mang theo nụ cười trào phúng: Cẩm Yên a Cẩm Yên, người liền giống như ta năm đó, bị bộ dạng điềm đạm, đáng yêu, thuần lương, vô hại giả tạo của nàng ta lừa mờ phản, thì ra năm đó mình ngu xuẩn như vậy, chỉ cần dùng thủ đoạn nhỏ như vậy, mình sẽ tin nàng ta là muối muối đơn thuần, thiện lương lại hiếu thuận như vậy.

Nhưng thần sắc của Khương Hằng, lại càng ngày càng làm cho Cố Văn Tình đoán không ra. Chàng ấy đã không có tỏ vẻ bất mãn khi mình bắt buộc con dâu quán chân, cũng không có ý tứ muốn che chở con dâu, thậm chí có chút không đếm xỉa đến, tương đối giống một quần chúng.

Cố Văn Tình thở dài, tâm tư của vị quyền thần nhất phẩm đương triều này, lại có người nào có thể mò thấu chứ, cùng với lo lắng đoán mò, không bằng dùng sức lực chăm sóc cho bản thân thì tốt hơn.

Khương Hằng im lặng nửa ngày, gật gật đầu, “Làm khó con có phần tâm này.” Rồi sau đó xoay người cầm lấy tiêu dao cao trên bàn, hỏi Cố Văn Tình: “Đây là cái gì?”

Cố Văn Tình nói: “Đây là ‘tiêu dao cao’ ngàn vàng khó cầu, là Uyển Vân mua riêng cho Họa nhi trị đau đầu. Hôm nay thiếp sợ Uyển Vân quán chân đau đón khó nhin, liền mang tới tính đề cho Uyển Vân dùng, nhưng đứa nhỏ này tính tình quật cường, không chịu dùng, còn đem tiêu dao cao đá hết xuống đất. Mới vừa rồi quán chân, liền chịu đựng, thật sự là làm khó nàng.”

“A? Thật không?” Khương Hằng cầm tiêu dao cao trong tay, có chút suy nghĩ nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Ta thấy con còn phải quán một chân nữa, nếu đau, hay là dùng chút tiêu dao cao đi, chớ cố nín chịu.”

Hậu Uyển Vân cắn răng, nói: “Vân Nhi có thể chịu được, cái này vẫn là lưu lại cho Họa nhi muối muối dùng đi. Họa nhi muối muối hoài thai, thân thể quan trọng hơn.”

Khương Hằng nói: “Tiêu dao cao này tuy rằng trân quý, nhưng đối với Khương gia mà nói cũng không phải cái gì hiếm có, không cần lưu lại cho Họa nhi, con dùng trước đi.”

Hai mắt Hậu Uyển Vân đầm lệ trong suốt, nói: “Đây là một mảnh tâm ý Vân Nhi đối với Họa nhi muối muối, mong phụ thân thành toàn.”

Trên mặt Khương Hằng rốt cục nổi lên ý cười thần nhiên, hần buông hộp tiêu dao cao ra, nói với Hậu Uyển Vân: “Con đã kiên trì như thế, vậy tùy con vậy, Văn Tĩnh, các nàng tiếp tục đem một chân khác quần được rồi, Cẩm Yên, đi thư phòng cùng ta.”

Cái gì? Giờ muốn đi? Mặt Hậu Uyển Vân choáng váng nhìn bóng dáng Khương Hằng, hần liền như vậy, đi như vậy? Lưu lại Cố Văn Tĩnh tiếp tục quần chân cho mình? Hần chẳng lẽ nhìn không ra quần chân đều không phải là ý của mình sao? Hần chẳng lẽ không ngăn cản mẹ chồng ác độc đó lại tiếp tục thi bạo với mình sao?

Liền như vậy đi sao...?

Cố Văn Tĩnh nhìn bóng dáng trượng phu của mình, ý cười nổi lên đầy mắt: chàng ấy quả thật, liền như vậy đi rồi, chuyện này xem như ngầm đồng ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Kiếp trước kiếp này

Cẩm Yên cắn môi, nhìn bóng dáng Khương Hằng rồi đi, lại quay đầu bất lực nhìn Hậu Uyển Vân. Cẩm Yên tuy rằng muốn che chở Hậu Uyển Vân, nhưng ở Khương gia, đánh nhịp nói chuyện cuối cùng, vĩnh viễn đều chỉ có một mình Khương Hằng. Trong thường ngày Khương Hằng tuy rằng rất dung túng với nàng, nhưng việc hôm nay thấy thái độ của Khương Hằng, lấy hiểu biết của Cẩm Yên đối với Khương Hằng, nàng biết tâm ý Khương Hằng đã định, căn bản không có đường sống cứu vãn, huống hồ Hậu Uyển Vân đã quần xong một chân, ván đã đóng thuyền, nàng làm gì cũng vô dụng.

Vì thế Cẩm Yên xoay người, thương tiếc vỗ vỗ tay Hậu Uyển Vân, không nói được một lời, ly khai theo Khương Hằng.

Hậu Uyển Vân nghẹn ngào nhìn bóng dáng hai cọng rom cứu mạng đó biến mất trong tầm mắt, lại quay đầu nhìn nhìn mẹ chồng ác độc đó, thấy nàng cười mà không cười nhìn chằm chằm mình, trong đầu Hậu Uyển Vân hiện ra cảnh tượng trong phòng nhỏ tối om Dung ma ma cầm kim châm “hầu hạ” Hạ Từ Vi, thân mình không thể ức chế run rẩy lấy bầy.

Mất Xảo Hạnh xem xét tình huống này, lòng bàn chân như bôi dầu chạy mất tiêu. Vì thế trong phòng cũng chỉ còn lại Cố Văn Tĩnh, Hậu Uyển Vân, Thúy Liên, còn có vài bà tử phiến bang đó.

Cố Văn Tĩnh lấy khăn xoa xoa khóe mắt, ngồi ở trên ghế trước mặt Hậu Uyển Vân, bữu môi, mắt nhìn nàng ta, nói: “Uyển Vân à, con có ý tứ gì? Mẫu thân là vì tốt cho con, con nếu không cảm kích cũng liền thôi, còn đi thỉnh phụ thân con đến, con định làm cho mẫu thân không có mặt mũi sao?”

Hậu Uyển Vân nhìn sắc mặt mẹ chồng, nuốt nuốt nước miếng, chuyện này thật là đã đắc tội nàng ta rồi, cũng không biết nàng ta sẽ tra tấn mình như thế nào, bất quá dù sao cũng phải nhẫn nhịn tiếp, đem chân còn lại quần thôi. Chỉ cần không hút tiêu dao cao đó, nàng ta căn bản một cái nhìn qua, nếu thật sự có thể dựa vào ba tác kim liên giành được sủng ái của trượng phu, cũng không tính bỏ công đã trắng.

Cố Văn Tĩnh xem bộ dáng sợ hãi rụt rè của nàng ta, phì phì góc áo, thờ dài, nói: “Ai, đáng tiếc mẫu thân là người mềm mỏng, tâm địa mềm yếu, không thể làm nger khi có người cầu tình. Thấy con đều đã mời phụ thân con tới, xem ra không muốn quần chân thật, như vậy mẫu thân cũng sẽ không cưỡng bách con nữa, mặc công con lại ghi hận mẫu thân, làm mẹ chồng nàng dâu bất hòa gia đình không yên, làm người bên ngoài thấy chê cười.”

Dứt lời, khoát tay áo, nói với Thúy Liên: “Thúy Liên, đưa vài vị ma ma về tả tướng phủ, sai người thay ta nói một tiếng với tả tướng phu nhân, đa tạ bà ấy cho ta mượn vài bà tử này, qua mấy ngày ta sẽ tự mình dâng môn nói lời cảm tạ.”

Thúy Liên che miệng, phớt mắt nhìn chân một lớn một nhỏ của Hậu Uyển Vân trên giường một cái, lòng nghĩ chủ tử của mình thật sự là muốn nổi bật, nào có quần chân chỉ quần một chân, thiếu chút nữa bật cười phì một tiếng, nhanh chóng phúc thân nói: “Vâng, nô tỳ đi làm ngay.” Rồi sau đó dẫn vài bà tử phiến bang đi ra ngoài.

Chuyện này... mặt Hậu Uyển Vân lại choáng váng, điều này sao liền... không quần nữa?

“Mẫu thân...” Hậu Uyển Vân nuốt nuốt nước miếng, chỉ quần một chân là chuyện gì vậy? Đã quần chân, tương đương với dập gãy xương, là tuyệt đối không có khả năng khôi phục nguyên trạng, chính là sau này chân khỏi vết thương, thì cũng là chân lớn chân nhỏ, sau đó nàng ta còn như thế nào đi ra ngoài gặp người?

“A? Lại như thế nào?” Cố Văn Tĩnh có chút không kiên nhẫn nhìn Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân khóc nức nở, nói: “Mẫu thân, chỉ quần một chân, thì làm sao bây giờ?”

“Ai u, tiểu tử tông của ta ơi!” Cố Văn Tĩnh cau mày nhìn Hậu Uyển Vân, chỉ vào mũi nàng ta, lớn tiếng mắng: “Vi giúp con tranh sủng, ta làm mẫu thân nhưng là kéo xuống gương mặt già nua, đi nhờ tả tướng phu nhân thỉnh bà tử quần chân tốt nhất với tới quần chân cho con, con chẳng những không cảm kích, còn nghĩ tổ cáo mẫu thân một trạng; nay con nói không quần, được rồi, mẫu thân sẽ không quần, con vẫn là không hài lòng! Con nói con rất cuộc muốn thế nào mới vừa lòng? Mẫu thân thấy mẫu thân hầu hạ con, liền giống như hầu hạ tổ tông. À không, chính là tổ tông cũng không khó hầu hạ như vậy! Con nói con làm con dâu, không nói hiếu thuận cha mẹ chồng, hầu hạ trượng phu, cả ngày sinh sự từ việc không đâu, châm ngòi ly gián, con rốt

cuộc bảo an tâm cái gì?”

Hậu Uyển Vân bị nàng nói khóc không ra nước mắt, thật muốn tát nàng một cái, chỉ vào cái mũi nàng mắng: ai bảo mày nhiều chuyện, chuyện trong phòng bà đây mày quản cái lông gì! Còn quần chân, quần em gái mày á! Sao mày không quần chính mình đi!

Đáng tiếc Hậu Uyển Vân dù sao vẫn là Hậu Uyển Vân, tính tình trong xương sửa không được. Nàng ta hấp háp cái mũi, nghiêm nghị nói: “Mẫu thân giáo huấn đúng, đều là lỗi của Vân Nhi. Nhưng Vân Nhi chưa bao giờ nghĩ tới châm ngòi quan hệ mẫu thân cùng phụ thân, chắc là nha hoàn đó tự chủ trương đi thỉnh phụ thân đến, Vân Nhi tuyệt không có tâm tư kia.”

“Nha hoàn tự chủ trương? Điều là lỗi của nha hoàn? Sao ngươi không nói điều là lỗi của canh giờ!” Cổ Văn Tĩnh xì một tiếng khinh miệt, chán ghét nói: “Vô lý còn muốn nói xạo ba phần, ngày nào đó cho ngươi được như ý, còn không lật trời sao? Còn không mau cút đi ra ngoài, lý ra đây chướng mắt! Là muốn tức chết ta sao! Thật sự là bạch nhãn lang! Nuôi trứng bạch nhãn lang*!”

*Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có ‘điều bạch nhãn’ thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con ngươi không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người TQ hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Cổ Văn Tĩnh ngay cả phạt mắng, khí thuận ba phần. Hậu Uyển Vân riu rít khóc từ trên giường xuống dưới, nha hoàn của nàng ta đều bị đuổi đi, cũng không có người đến đỡ nàng ta, nàng ta liên袂 khiêng đi về phía cửa. Bởi vì xương cốt đều bị vỡ biến hình, mỗi lần bước đi, đau đớn làm mặt nàng ta đều vận vẹo biến hình, Cổ Văn Tĩnh chỉ làm như không phát hiện.

Hậu Uyển Vân mới vừa đi vài bước, chợt nghe ở cửa ‘ai ư’ một tiếng, một phụ nhân mặc váy màu xanh ngọc đi đến, là chi thứ hai Tiền thị.

Tiền thị vào phòng, đầu tiên là cười hớ hớ hành lễ với đại tẩu của bà ta, sau đó ngạc nhiên nhìn Hậu Uyển Vân, ánh mắt dừng ở trên chân của nàng ta. Tiền thị cười mà không cười nhìn chằm chằm Hậu Uyển Vân, nói: “Ai nha, cháu dâu, chân này của cháu là chuyện gì xảy ra vậy?”

Trên mặt Hậu Uyển Vân hết xanh lại tím, nhìn như thế này còn không biết gì sao?

Hậu Uyển Vân cúi đầu, cười nói: “Cháu dâu thỉnh an nhị thẩm.”

Tiền thị che miệng cười nói: “Vân Nhi nhà chúng ta vì lấy lòng phu quân, thật đúng là có lòng.”

Lời này của Tiền thị đã nói rõ ràng, đem Hậu Uyển Vân tức giận đỏ thắm mặt. Hậu Uyển Vân không nghĩ lại ở trong này cho Tiền thị chế giễu, nhanh chóng cáo từ. Tiền thị thân thiết cầm tay Hậu Uyển Vân nói: “Vân Nhi a, vậy cháu hãy đi về trước đi, chờ ngày khác nhị thẩm lại đi tới viện cháu nói chuyện.”

Khó khăn thoát khỏi dây dưa của Tiền thị, Hậu Uyển Vân liên袂 khiêng đi ra cửa. Tiền thị liền nhìn nàng ta đi liên袂 khiêng, cũng không đi tới đỡ nàng ta.

“Ai nha, đại tẩu, đây là làm sao vậy!?” Khương Huệ Như vội vàng từ ngoài cửa viện đi vào. Nàng cùng Tiền thị đến, chẳng qua Tiền thị đi trước một bước, Khương Huệ Như tới sau.

Thời gian trước Cổ Văn Tĩnh đồng ý đưa mèo Ba Tư đến, Khương Huệ Như được mèo con phi thường cao hứng, nàng cùng nương đến nói lời cảm tạ với Cổ Văn Tĩnh. Lúc này một con mèo Ba Tư xinh đẹp thuần trắng đang nhu thuận nằm ở trong lòng Khương Huệ Như.

Khương Huệ Như ôn hoà, hiền hậu, thiện lương, nàng cũng nghe nói chuyện Hậu Uyển Vân quần chân. Lúc này thấy nàng ta một người cô linh linh chân liên袂 khiêng đi ra bên ngoài, bên cạnh cũng không có người hầu hạ, liền nhanh bước lên phía trước muốn đỡ Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân vừa thấy Khương Huệ Như đến đỡ mình, vốn định làm cho nàng đỡ nâng mình ra khỏi viện của mẹ chồng, để cho nha hoàn của mình tới đón người. Nhưng Khương Huệ Như vừa tiến vào, Hậu Uyển Vân mới nhìn thấy trong lòng Khương Huệ Như có một con mèo Ba Tư trắng muốt!

“Đại tẩu, muội đến đỡ tẩu.” Khương Huệ Như hào tâm nâng cánh tay Hậu Uyển Vân. Nhưng ai biết trong nháy mắt thân mình Hậu Uyển Vân trở nên

cứng ngắt.

“Đại tẩu, tẩu không sao chứ?” Khương Huệ Như sợ Hậu Uyển Vân ngã sắp xuống, thân thể lại gần sát nàng ta, muốn cho nàng ta dựa vào.

Hậu Uyển Vân làm cho thân mình đứng thẳng lên, cách xa mèo con trong lòng Khương Huệ Như một chút. Từ từ nhắm hai mắt, che giấu chán ghét trong mắt.

Hậu Uyển Vân chán ghét mèo, chuẩn xác mà nói là oán hận. Khương Huệ Như đỡ Hậu Uyển Vân, mèo con trong lòng nàng nhu thuận kêu ‘meo meo’ một tiếng. Khương Huệ Như cười nhìn nhìn mèo con trong lòng, nói: “Đại tẩu, đây là mèo con đại bá mẫu đưa cho muội, tẩu xem nó đáng yêu không này.”

Hậu Uyển Vân cường chế chán ghét, nhìn nhìn mèo con đó, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Nhìn thực đáng yêu. Huệ Như, chân tẩu đau lợi hại, vẫn nên nhanh trở về thôi.”

Khương Huệ Như gật gật đầu, nói với hai trưởng bối trong phòng: “Mẫu thân, đại bá mẫu, Huệ Như đưa đại tẩu trở về trước, một hồi nói sau.” Rồi sau đó đỡ Hậu Uyển Vân ra bên ngoài, sai tiểu nha hoàn ngoài cửa viện đi kêu khiếu mền đến, đưa Hậu Uyển Vân trở về. Khương Huệ Như thứ nhất là lo lắng cho đại tẩu, thứ hai là từ khi trả Nguyên Bảo lại, nàng rất nhớ Nguyên Bảo, liền đi theo.

Trở về viện của Hậu Uyển Vân, vài nha hoàn hồi môn vội vàng đến hầu hạ Hậu Uyển Vân nằm lên giường. Khương Huệ Như ôm mèo con trong lòng, ngồi ở bên giường, thân thiết nói: “Đại tẩu, Huệ Như nghe nói quần chân rất là đau, nhưng quần xong rồi thì cũng rất đẹp, tẩu nếu đau quá, muội đi phải người thỉnh đại phu đến xem nha?”

Hậu Uyển Vân lắc đầu, chính nàng ta học y, trình độ tổn thương của chân này, cho dù là đặt ở hiện đại cũng vô pháp khôi phục, đừng nói ở cổ đại điều kiện chữa bệnh lạc hậu như vậy, kêu đại phu đến đơn giản là khai vài chén thuốc dùng mà thôi.

Trong lúc hai người nói chuyện, mèo Ba Tư trong lòng Khương Huệ Như bò lên trên giường. Mèo con mới hơn một tháng, đối với cái gì cũng đều tò mò, nên bò tới bò lui. Khương Huệ Như vui tươi hơn hớn nhìn mèo con, nói: “Đại tẩu đừng lo lắng, mèo con này rất sạch sẽ, sẽ không dơ dẽm chân. Muội nghe nó cả ngày kêu meo meo, liền gọi nó là ‘Tiểu Miêu’.”

Hậu Uyển Vân nhìn mèo con đó, cả người nổi da gà. Hậu Uyển Vân rất chán ghét mèo, lại ngược dòng đến thời điểm đời trước ở hiện đại của nàng ta.

Khi ở hiện đại, Hậu Uyển Vân có thể nói thân thể nhấp nhô. Ba ruột của nàng ta là một phượng hoàng nam* tiêu chuẩn, lớn lên anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, là sinh viên học viện y nổi tiếng cả nước. Sau khi tốt nghiệp đến công tác một bệnh viện rất tốt, rồi yêu đương với con gái của viện trưởng, xem như ở rể một nửa. Đáng tiếc ba Hậu Uyển Vân không phải là người an phận, sau khi cưới vợ, ý vào gia thế nhà vợ lên làm chủ nhiệm khoa trong bệnh viện, lại thừa dịp vợ đang mang thai, gian díu với một y tá, còn làm y tá đó bụng lớn.

*Phượng hoàng nam: là từ thường dùng để gọi những anh chàng nghèo nhưng lấy được vợ giàu nên đổi đời. Trong truyện ngôn tình thường có nghĩa xấu vì đa số mấy tên này đều lợi dụng vợ & gả vợ, đến lúc thành công rồi thì vứt thậm chí hại họ tan cửa nát nhà.

Lấy nguồn gốc từ câu ‘chim sẽ bay lên chi đầu biển phượng hoàng’. (Motok1 TTV giải thích)

Y tá đó chính là mẹ đẻ của Hậu Uyển Vân ở hiện đại. Ba Hậu Uyển Vân vẫn đồng ý, chờ y tá sinh xong, liền ly hôn rồi cưới cô ta. Y tá đó tin là thật, liền sinh cho ông ta một cô con gái, gọi là Khúc Tiểu Đình, cũng chính là Hậu Uyển Vân kiếp trước.

Sau khi Khúc Tiểu Đình sinh ra, y tá đó bắt đầu làm âm mưu muốn thượng vị, nhưng ba vợ của phượng hoàng nam phi thường lợi hại, đem phượng hoàng nam gắt gao đè nặng, phượng hoàng nam vì tiền đồ, thậm chí không dám công khai chuyện tiểu tam cùng con gái riêng, vẫn gặt cả nhà vợ.

Khúc Tiểu Đình vẫn dùng thân phận con gái riêng lớn lên, vẫn thay mẹ mưu hoa tiểu tam thượng vị, thậm chí tính toán đến chính mình có thể kế thừa bệnh viện nhà vợ của ba ruột, cho nên tuy rằng không thích y khoa, lại vẫn đi học y.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, ba vợ của ba Khúc Tiểu Đình thật sự là một nhân vật lợi hại, Khúc Tiểu Đình chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi, làm sao có thể đấu qua lão hồ ly. Tiểu tam ghen khuất mười mấy năm, thượng vị thất bại, bị té đau, tức đến nổi liệt não, bán thân bắt toại nằm ở trên giường, chỉ có thể nghiêng đầu chảy nước miếng, cuộc sống hoàn toàn không thể tự gánh vác. Mà việc tiểu tam bị bại lộ, ba Khúc Tiểu Đình vừa thấy tình huống không đúng, quỳ xuống đất khóc rống với vợ và ba vợ, cam đoan tuyệt đối sẽ không có bất luận cái gì lui tới cùng với tiểu tam và con gái riêng.

Vì thế Khúc Tiểu Đình chẳng những mẹ bệnh nặng, cha cô ta cũng chẳng quan tâm cô ta, ngay cả kinh tế cũng bị chặt đứt. Đúng lúc này, Khúc Tiểu Đình ở trên mạng tìm thấy công việc không thể mang ra ngoài ánh sáng. Chính là quay một ít video hiếm lạ, post ở trên mạng, bản thân cô ta có thể kiếm được thù lao rất nhiều.

Khúc Tiểu Đình nhận được công việc quay video nội dung chính là: ngược đãi mèo. Công việc quay video yêu cầu là muốn cô ta dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết mèo, hơn nữa quay hết toàn bộ quá trình.

Theo lý mà nói người có đầu óc bình thường, cũng không làm như vậy. Nhưng thế giới này có một vài người, bạn hoàn toàn không thể lý giải được cấu tạo đầu óc của cô ta, vĩnh viễn là người ở hai thế giới với cô ta. Liền giống như bạn không thể nghĩ đến trong bản tin tức vì sao sẽ có người tàn nhẫn móc mắt một đứa trẻ, vì sao có người chỉ bởi vì một câu bất hòa chém giết người ta, vì sao có người trộm xe, còn muốn bóp chết một đứa trẻ không có năng lực phản kháng, vì sao có vài người làm ra những chuyện tàn nhẫn không thể tưởng tượng nổi này.

Tóm lại thế giới biến thái, không phải người thường có thể hiểu được.

Vì thế trên mạng bắt đầu lưu truyền ra một video quay cảnh một cô gái che mặt, đi giày cao gót đem mèo con giẫm chết. Video này một khi post lên, được đăng lại hơn chục nghìn lần, mọi người đều khiển trách cô gái trong video quá tàn nhẫn. Video đăng lại càng nhiều, cho điểm càng nhiều, Khúc Tiểu Đình được thù lao lại càng nhiều. Cho nên khi ích lợi kinh tế thúc giục, Khúc Tiểu Đình quay càng nhiều video ngược đãi mèo, thủ pháp đủ loại, hết sức tàn nhẫn.

Sau đó, video đó bị rất nhiều người yêu thương động vật chú ý, vì thế mà bắt đầu hoạt động tìm người quy mô lớn. Khúc Tiểu Đình bị những người đó tìm ra, ngày đó cô ta đang ôm hai con mèo chuẩn bị quay nghỉ ngơi trong phòng quay video, đã bị quần chúng phần nộ tìm tới cửa, vây kín trong phòng.

Khúc Tiểu Đình dưới tình thế cấp bách, ôm mèo con từ lầu hai nhảy xuống để chạy trốn. Nhóm người này cũng đuổi theo, Khúc Tiểu Đình chạy rồi lại chạy, đi ngang qua một đường cái. Ngay tại lúc cô ta sắp chạy đến bên kia đường, hai con mèo con đang ôm trong lòng đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai thê lương, sau đó hung hăng cắn một ngụm trên tay Khúc Tiểu Đình.

Khúc Tiểu Đình ăn đau, không cẩn thận, bị xe tải chở cát nghênh diện chạy đến tông ngã xuống đất, tử vong ngay lập tức. Vận tốc xe tải chở cát quá lớn, trong lúc nhất thời thắng không kịp, đi qua thì thể Khúc Tiểu Đình, đem cô ta nghiền thành bánh thịt.

Khúc Tiểu Đình liền như vậy bị mèo cắn, bị đâm chết. Rồi sau đó cô ta xuyên qua cổ đại, thành thứ nữ Hầu phủ Hậu Uyên Văn.

Bởi vì kiếp trước trải qua, nàng ta dị thường thông hận với mèo con, cho rằng là do mèo hại chết mình. Hơn nữa kiếp trước ngược đãi mèo nhiều lắm, kiếp này lại sống nghẹn khuất như thế, ác khí trong ngực không thể phát tiết ra, nay nhìn thấy mèo con đang dò dẫm bò, Hậu Uyên Văn cảm thấy mình nhất định phải giẫm chết nó, ra một ngụm ác khí mới thoải mái.

Lòng Khương Huệ Như tràn đầy vui mừng đùa giỡn mèo con, không có phát hiện ánh mắt đại tẩu mình nhìn mèo con đó tràn ngập huyết tinh, hận không thể đem mèo con bóp chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cẩm Yên cầu tình

Trong các mối quan hệ, trừ bỏ quan hệ mẹ chồng nàng dâu là một vấn đề nan giải. Hậu Uyên Văn thực không thể đi khắp nơi nhằm vào đối thủ một mắt một còn của nàng ta – mẹ chồng, cho nên nàng ta biết mình không thể lại gây thêm phiền toái cho chính mình, nhiều lắm đối nghịch với đại cô.

Cho nên Hậu Uyên Văn thu hồi dục vọng thị huyết trong mắt, ôn ôn nhu nhu sờ sờ đầu mèo con, cười nói với Khương Huệ Như: “Mèo con này làm cho người ta thích.”

Khương Huệ Như vừa thấy đại tẩu cũng thích mèo con, cao hứng ôm mèo con, nhẹ nhàng nheo nheo lỗ tai mèo con, mèo con thoải mái kêu một tiếng, vron đầu lười phẫn hồng liếm liếm trên ngón tay Khương Huệ Như. Khương Huệ Như cười khanh khách, ôm lấy mèo con đặt ở trong tay Hậu Uyên Văn, nhìn xung quanh, hỏi: “Nguyên Bảo đâu? Như thế nào không thấy Nguyên Bảo?”

Ngón tay Hậu Uyên Văn đụng tới mèo con, liền cảm thấy cả người run run ức chế không được, nàng ta cố gắng đè nén xuống xúc động muốn bóp chết mèo con. Thấy Khương Huệ Như muốn tìm Nguyên Bảo, Hậu Uyên Văn lo lắng nhũm mày lại, Khương Huệ Như không phải có mèo con sao, như thế nào còn nhớ thương Nguyên Bảo của mình?

Cái giỏ của Nguyên Bảo được đặt tại trong phòng Hậu Uyên Văn, dùng trúc bện thành giỏ, bên trong đặt thêm cái đệm mềm mại. Lúc này Nguyên Bảo đang nằm trong cái giỏ của nó lười biếng ngủ, nghe thấy Khương Huệ Như kêu mình, vênh tai, hai chân trước chống đỡ thân thể đứng lên.

Khương Huệ Như nhìn thấy cái đầu nhỏ của Nguyên Bảo từ trong giỏ đang nghiêng lên ngó nghiêng, cao hứng cọ một cái từ trong giỏ nhảy ra ngoài, lập tức lúi vào trong lòng Khương Huệ Như, hai móng vuốt đặt trước ngực Khương Huệ Như, thân mình nhỏ toàn thật cọ tới cọ lui, chỉ thấy mông nhỏ thật cao, cái đuôi vung vẩy.

“Ha ha, Nguyên Bảo ngoan!” Khương Huệ Như vài ngày mới gặp Nguyên Bảo, mặc dù có mèo con làm bạn, nhưng vẫn nhớ thương tiểu gia hóa này. Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo, một tay cẩn thận ôm mèo con từ trong tay Hậu Uyên Văn, nói với Nguyên Bảo: “Xem nè, tỷ cho em thêm một bạn chơi. Tiểu Miêu còn nhỏ, Nguyên Bảo chơi khi dễ nó.”

Khương Huệ Như đem hai tiểu từ kia ôm vào trong ngực, mèo con hoạt bát hiếu động, hiển nhiên cảm thấy hứng thú với Nguyên Bảo, mông nhỏ nhoi tới gần Nguyên Bảo, ánh mắt Nguyên Bảo tà tà nhìn cục tuyết nhỏ đó, thân mình rụt ra sau. Mèo con hướng về phía Nguyên Bảo kêu một tiếng meo meo, lại đi qua, cho đến khi Nguyên Bảo đụng đến trong cánh tay Khương Huệ Như, cũng không có chỗ lui lại. Mèo con tò mò vron móng vuốt, cào vài cái trên cổ Nguyên Bảo, Nguyên Bảo thực bất đắc dĩ nhìn mèo con đó dùng móng vuốt cào rối loạn bộ lông bóng mượt của mình.

“Meo meo!” Mèo con hiển nhiên thấy Nguyên Bảo không nhìn mình cảm thấy thực bất mãn, kêu một tiếng tỏ vẻ kháng nghị. Nguyên Bảo bất đắc dĩ vuốt ve móng vuốt đang sờ loạn của mèo con, một chân kéo mèo con vào trong lòng mình, vron móng vuốt chải vuốt lông trên bụng mèo con—— đây

là hành động khi ở Hậu gia, Hậu Uyển Tâm thường xuyên làm với Nguyên Bảo.

Mèo con hiền nhiên rất hưởng thụ, lật người lại, nằm ở trong lòng Nguyên Bảo, hở cái bụng ra, thoải mái híp mắt, hưởng thụ Nguyên Bảo hầu hạ. Nguyên Bảo nhìn bộ dáng lười biếng đó của mèo con, thực bất đắc dĩ.

Tốt xấu Nguyên Bảo nó cũng đường đường là nhi tử của quốc quân Thanh Khâu quốc, tuy rằng Nguyên Bảo là một thần yêu hồn huyết, pháp lực không cao cường giống như phụ thân – huyết thống thuần túy thần tộc thượng cổ, bất quá Nguyên Bảo vẫn đường đường là tiểu vương tử hồ ly của Thanh Khâu quốc, nay lại ủy thân gả ngựa cho một con mèo ngốc. Nguyên Bảo nhìn cái xem thường, nếu không phải xem mặt mũi Khương Huệ Như, nó mới mặc kệ con mèo ngốc đó.

Mèo con khá ngốc, một chút cũng không bị cái nhìn xem thường của Nguyên Bảo ảnh hưởng, vẫn hướng vào lòng Nguyên Bảo mà chui, kề cận Nguyên Bảo. Khương Huệ Như nhìn Nguyên Bảo cùng mèo con trong ngực, nụ cười trên mặt đều giãn ra. Hậu Uyển Vân ở bên cạnh nhìn Nguyên Bảo cùng Khương Huệ Như thân thiết, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu ghen tị.

Từ lúc Hậu Uyển Vân gả đến Khương gia, nàng ta liền phát hiện không gian tùy thân bắt đầu chậm rãi sinh ra biến hóa, có thể nói là một loại tiến hóa. Ban đầu không gian chỉ có phòng chứa đồ, cũng không có công năng dư thừa, nhưng hiện tại nàng ta cư nhiên phát hiện không gian biến rộng lên. Trừ bỏ gian chứa đồ ban đầu, lại thêm một tầng không gian. Tầng không gian thứ hai đó nay vẫn là một mảnh mây mênh mông hỗn độn, còn trong tầng không gian này có cái gì, có tác dụng gì, bản thân Hậu Uyển Vân cũng không rõ ràng lắm.

Không gian tùy thân tiến hóa tự nhiên là bởi vì Nguyên Bảo tăng tu vi, Hậu Uyển Vân vốn muốn đi hỏi Nguyên Bảo tầng không gian mới này là làm cái gì, có tác dụng gì nhưng Nguyên Bảo căn bản liền mặc kệ nàng ta, Hậu Uyển Vân chỉ có thể từ bỏ, muốn yên lặng xem xét.

Biết được Nguyên Bảo có thể làm cho không gian tiến hóa, Hậu Uyển Vân tự nhiên là vui sướng dị thường, đối với Nguyên Bảo cũng càng thêm cung chiêu. Thời gian trước Khương Huệ Như đem Nguyên Bảo đưa trả lại cho Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân thật vất vả cũng yên lòng, nay nhìn Khương Huệ Như lại đây thân cận Nguyên Bảo, trong đầu Hậu Uyển Vân như thể nào cũng không là cái tư vị —— trước có Hậu Uyển Tâm chặn đường, nay trừ bỏ Hậu Uyển Tâm, lại nhảy ra Khương Huệ Như, nàng ta càng trông coi Nguyên Bảo càng kỹ, đừng để cho con vị náu chín lại bay mất. Hậu Uyển Vân còn trông cậy vào công năng nghịch thiên của không gian, chỉ cần không gian có thể phát triển lớn ra là được.

Vì thế Hậu Uyển Vân liền lấy cơ thể mình không khoẻ muốn nghỉ ngơi, đuổi Khương Huệ Như trở về, Khương Huệ Như ôm mèo con cáo biệt đại tẩu, ra viện liền đi về phía viện của Cố Văn Tĩnh.

Khó khăn đuổi người đi xong, Hậu Uyển Vân nằm ở trên giường rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Khương Huệ Như đi rồi, Nguyên Bảo cũng trở nên mệt mỏi, chạy về trong giỏ của mình ngủ gà ngủ gật.

Tích Đông vội vàng tiến vào hầu hạ, Tích Đông nhìn lên thấy chân của Hậu Uyển Vân, liền riu rít khóc lên, nói: “Tiểu thư số khổ của nô tì ơi!”

Lúc này Hậu Uyển Vân bị đau không còn khí lực, cũng lười nhiều lời cùng Tích Đông, nhích thân mình nói: “Xảo Hạnh, con bé chết dầm kia đâu? Mau kêu nó tiến vào!”

Tích Đông nói: “Hồi chủ tử, mới vừa rồi nô tỳ nhìn thấy Xảo Hạnh hoang mang, rối loạn, khẩn trương trở về viện, lúc này nàng ta đang ở trong phòng, nô tỳ đi gọi nàng ta đến ngay.”

Thời điểm Tích Đông đẩy cửa vào, Xảo Hạnh đang ngồi ở trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, Tích Đông biết lần này Hậu Uyển Vân giận Xảo Hạnh, chanh chua nói với đại nha hoàn bên người từ trước đến giờ được sủng ái này: “Ai nha Xảo Hạnh tỷ, chủ tử chúng ta đã trở lại, tỷ không đi hầu hạ, lười nhác ở đây, chỉ khổ miệng miệng ta thôi!”

Xảo Hạnh ngẩng đầu, nhìn liếc mắt Tích Đông một cái, lười quan tâm nàng ta.

Tích Đông bị mất mặt, ngượng ngùng nói: “Xem người bày ra cái giá này, đòi lại không giống một hạ nhân, không biết còn tưởng rằng là tiểu thư đó. Đừng ngồi nữa, chủ tử chúng ta gọi người đi qua, nhanh đi qua đi.”

Vừa nghe Hậu Uyển Vân kêu chính mình đi qua, Xảo Hạnh khẳng định không phải là chuyện tốt, kiên trì cùng Tích Xuân vào phòng.

Hậu Uyển Vân vừa nhìn thấy Xảo Hạnh, tức không có chỗ xả, nghiêm mặt nói với Xảo Hạnh: “Người lại đây, đứng bên cạnh ta.”

Xảo Hạnh rụt rè đi qua, đứng ngay bên giường.

Hậu Uyển Vân cầm cây kim ở trong rổ châm tuyền ngay đầu giường, hung hăng đâm vào ngực Xảo Hạnh, trong miệng mắng: “Người, cái đồ súc sinh ăn cây táo, rào cây sung, ta sai người đi tìm viện binh, trước mặt cha chồng người nói cho ta như thế nào? Như thế nào trề như thế mới kêu cha chồng đến? Chờ người đến rồi, mệnh của ta sắp không có! Người, cái đồ súc sinh này, là ý định hại ta phải không?”

Kim đâm rất đau, Xảo Hạnh khóc thành tiếng, vội vàng phủ phủ một tiếng quỳ xuống, nhịn đau khóc nói: “Nô tỳ oan uổng mà! Nô tỳ vội vàng đi thỉnh Vương gia đến, nhưng vẫn bị muộn, nô tỳ là một lòng hướng về tiểu thư!”

Hậu Uyển Vân xì một tiếng khinh miệt, nàng ta nghĩ Xảo Hạnh ở cùng mình nhiều năm như vậy, lại có muối muối làm nhục điểm, nàng ta cũng không dám phản bội chính mình, tám phần là cha chồng đó căn bản không nghĩ cứu chính mình, mới kéo dài tới chậm. Hậu Uyển Vân một hơi nghẹn khó chịu, liền lại lấy kim đâm trên người Xảo Hạnh vài cái mới hết giận.

“... Đại tẩu...” Khương Huệ Như không biết khi nào thì xuất hiện ngay cửa, nhìn hết thấy mọi chuyện xảy ra trong phòng có chút giật mình. Xảo Hạnh đang thút tha thút thít quý gối trước giường, trước ngực thất linh bát lạc cắm mấy cây kim tú hoa.(kim thêu hoa)

Khương Huệ Như ôm mèo con trong lòng, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thấy trong phòng. Mới vừa rồi nàng đi ra ngoài được một nửa đường, phát hiện khăn tay bị bỏ quên ở chỗ đại tẩu, liền lộn trở lại tới lấy, nhưng là ai biết vừa mới tiến vào phòng liền nhìn thấy Hậu Uyển Vân vừa mắng vừa lấy kim đâm nha hoàn của mình. Về mặt đáng sợ đó của Hậu Uyển Vân, làm Khương Huệ Như nhìn thấy trong lòng đánh cái rùng mình.

Thanh danh Hậu Uyển Vân tài tình hiếu thuận thiên hạ đều biết, Khương Huệ Như tự nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc Hậu Uyển Vân còn chưa gả đến Khương gia, Khương Huệ Như liền rất là chờ mong vị đại tẩu tương lai đại danh lừng lẫy này. Sau khi Hậu Uyển Vân gả vào, trước mặt Khương Huệ Như vẫn giả vờ thiện lương ôn nhu, Khương Huệ Như là cô nương đơn thuần không nhiều tâm nhân như vậy, tự nhiên là bị Hậu Uyển Vân che mắt, còn thân cận rất nhiều với Hậu Uyển Vân. Nhưng mới vừa rồi Hậu Uyển Vân biểu hiện ra một bộ mặt khác, làm Khương Huệ Như nhìn thấy, trong lòng ứa ra hân ý.

Khương Huệ Như nguyên bản còn bối vì đại bá mẫu hay bắt bẻ đại tẩu có chút bất mãn, nay nhìn màn mới vừa rồi, Khương Huệ Như đột nhiên có chút hiểu được vì sao đại bá mẫu hay bắt bẻ vị con dâu mới này.

“Huệ Như à, như thế nào đã trở lại?” Hậu Uyển Vân nhìn Khương Huệ Như, có xấu hổ trong nháy mắt, rồi sau đó lại ôn nhu cười nói: “Như thế nào lại quay trở lại? Có phải hay không quên thứ gì?”

Khương Huệ Như vội vàng xua tay nói: “Không, không có gì... muội đi đây...” Rồi sau đó ôm mèo con, hoang mang rối loạn chạy đi ra ngoài.

Khương Huệ Như hoảng sợ không nhìn đường phía trước chạy, phản ứng đầu tiên chính là đi nói cho đại bá. Rồi sau đó nàng một đường chạy đến thư phòng, vừa muốn đi vào, chợt nghe bên trong truyền đến giọng nói của Khương Hằng.

Trong ngày thường Khương Hằng luôn tao nhã, đối nhân xử thế nho nhã lễ độ, cơ hồ rất ít thấy hân rống lớn với ai, nhưng nay âm điệu hẳn rất cao, ngay cả Khương Huệ Như đang đứng ở cửa đều nghe thấy được.

Đại bá tức giận? Trong lòng Khương Huệ Như lộp bộp một tiếng, không át được tò mò trong lòng, trốn ở sau cửa nghe.

“... Uyển Vân là một thiếu nữ tử, gả lại đây không chỗ dựa vào, ngài cứ để Cố Văn Tĩnh khi dễ nàng sao? Ngài cũng không quản sao?” Giọng nói của Cẩm Yên, phần nộ đầy áp lực.

“Chuyện hậu trạch ta giao cho Văn Tĩnh, tự nhiên là tin tưởng nàng. Nàng làm như vậy nhất định có đạo lý của nàng.” Giọng nói của Khương Hằng lạnh lẽo làm cho Khương Huệ Như run rẩy trong lòng.

“Ngài tin nàng? Nàng làm chuyện này, ngài không biết sao?” Cẩm Yên hừ một tiếng: “Ngài chính là bao che khuyết điểm! Không phân tốt xấu, liền che chở thế tử của ngài! Vì nàng, ngài ngay cả lên triều sớm cũng không thêm lên, bao nhiêu năm qua ngài đều chưa bao giờ không lên triều buổi sáng, liền vì nàng phá lệ!”

“Đó cũng là chuyện của ta.” Giọng nói Khương Hằng ầm ầm hàm chứa bất khoái: “Nàng là thế tử của ta, ta chỉ có một thế tử như vậy, ta che chở nàng là bổn phận của ta. Huống hồ sự kiện đó, vốn là Hậu thị có sai trước. Ở nhà bị ủy khuất, cư nhiên bầm báo công chúa và Thái Hậu, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, ngày đầu tiên tân hôn liền nháo ồn ào huyền não như thế, chẳng lẽ là muốn khắp thiên hạ đều biết thế tử Khương Hằng ta cay nghiệt ngược đãi nàng ta? Ta nếu mặc kệ, bảo Khương gia ta còn mặt mũi gì!”

“Tốt, lại là mặt mũi Khương gia!” Cẩm Yên loảng xoảng một tiếng, ném chén trà trong tay xuống mặt đất, mảnh sứ vỡ nát, nàng mặt mày co rút, ánh mắt lộ vẻ bi thương: “Viết mặt mũi Khương gia, ta có người thân nhưng không thể nhận lại!”

Khương Hằng nhìn ánh mắt thống khổ của Cẩm Yên, đau lòng một chút, thần sắc dịu đi vài phần, khẩu khí mềm ba phần, nói: “Cẩm Yên, ta biết mấy năm nay ủy khuất muội...”

Cẩm Yên nức nở, cổ nén nước mắt trong mắt, cắn môi, sống lưng thẳng tắp, trong mắt lộ vẻ quật cường, nói: “Ta không trách ngài, phụ thân trước khi lâm chung có nói qua, đây đều là vì danh dự của Khương gia. Cẩm Yên tự biết thân phận thấp kém, thân lại không sạch, cuộc đời này không thể trở về nhận thức tổ tông, muốn trách cũng chỉ trách Cẩm Yên mệnh không tốt... Chính là chỉ sợ Cẩm Yên sinh thời, đều không thể quang minh chính đại kêu ngài một câu ‘ca ca’, đều không có khả năng lấy thân phận nữ nhi đi bái tế phụ thân, mỗi khi nhớ tới, tâm như dao cắt.”

“Muội muội...” Một hồi lửa giận trong lòng ngực Khương Hằng, toàn bộ hóa thành thương tiếc.

“Cẩm Yên không cầu cái khác, chỉ cầu một chuyện.” Cẩm Yên xoa xoa nước mắt, ngẩng đầu nhìn Khương Hằng, ánh mắt kiên nghị: “Cuộc đời này của Cẩm Yên thiếu người nọ một mệnh, không thể báo đáp. Chỉ cầu ca ca có thể thay Cẩm Yên che chở muội muội của chàng ấy, coi như là ca ca thay Cẩm Yên trả ân cứu mạng của chàng ấy, được chứ?”

Khương Hằng chăm chú nhìn Cẩm Yên thật lâu sau, thờ dài, gật gật đầu, nói: “Được, huynh đáp ứng muội.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Công tử Hoắc gia

Gió thu hiu quạnh, lá khô vàng trên cây bay thất linh bát lạc, tuy đã đầu thu, nhưng cũng lạnh bức người. Đám tiểu nha hoàn Khương phủ đều thay đổi xiêm y thu đông, nhìn qua một mảnh màu vàng nhạt thân nhiên, làm trong hiu quạnh thêm vài phần sinh cơ bừng bừng.

Trong phòng đại tiểu thư Khương gia, dù chưa đến thời tiết giá rét, nhưng đã đặt một chậu than sưởi ấm. Bởi vì luôn luôn thể nhược Khương Huệ Như lại ốm đau trên giường.

Lần này Khương Huệ Như bệnh không nhẹ, đã ở trên giường nằm hơn nửa tháng. Mèo con lớn hơn một chút, ăn no bụng tròn vo, nằm ở trong lòng Khương Huệ Như vù vù ngủ gật. Khương Huệ Như nhẹ nhàng vuốt lông mèo con trong lòng, suy nghĩ sâu xa ngưng trọng.

“Đại tiểu thư, đại phu nhân đến thăm người.” Tiểu nha đầu giữ cửa giong tan báo lại, vừa nói xong, một mỹ nhân mặc áo choàng màu tím đậm xốc mạnh tiến vào, nói với người nằm trên giường: “Huệ Như, nay thân mình cảm giác khỏe hơn không?”

Nói xong, Cố Văn Tinh liền vào phòng, ngồi ở bên giường Khương Huệ Như. Từ nửa tháng trước, ngày Hậu Uyển Vân bị quẩn chân, Khương Huệ Như lại đột nhiên bị bệnh, bệnh này đến hung mãnh, làm Khương gia cao thấp xoay quanh, Khương Hằng lại tự mình đi thỉnh ấu tử Hoắc gia Hoắc Hi Thần đến chẩn trị cho Khương Huệ Như.

Hoắc gia cũng vọng tộc trăm năm ở Thiên triều, tuy rằng không bằng Khương gia, nhưng cũng là số một số hai. Hoắc Hi Thần là nhi tử trưởng trẻ tuổi nhất Hoắc gia, thuở nhỏ thông minh hơn người, Hoắc lão gia vốn tưởng rằng tiểu nhi tử này có thể đi lên con đường làm quan, phong quan nhập tướng, nhưng ai biết Hoắc Hi Thần này cố tình thích y thuật, theo thủ phụ thái y viện đương triều, trò giỏi hơn thầy, thành thần y nổi danh ở Thiên triều. Có Hoắc gia danh vọng như vậy, cũng may là mặt mũi Bình Thân vương đủ phân lượng, mới thỉnh được Hoắc thần y này đại giá.

Đối với chuyện thỉnh Hoắc Hi Thần đến, Cố Văn Tinh cũng hoàn toàn cam lòng. Nàng sợ là sợ Hậu Uyển Vân lại sử thủ đoạn không muốn người biết, hại Khương Huệ Như. Nếu có thần y, nhất định là có thể tra ra nguyên nhân thực sự bệnh của Khương Huệ Như.

Nửa tháng trước Hoắc Hi Thần đến khám cho Khương Huệ Như, nói gần đây nàng vốn sinh ra đã kém cỏi, từ trong bụng mẹ mang bệnh căn khó trừ; thứ hai ngày trước thể nhược nhiều bệnh, thân mình suy yếu. Còn lần này bệnh đột nhiên là vì do tâm bệnh. Hoắc Hi Thần mở ra phương thuốc, càng dặn Khương Huệ Như ít suy nghĩ, thân mình sẽ khỏe lại.

Cố Văn Tinh vừa nghe không phải Hậu Uyển Vân từ giữa làm khó dễ, cũng an tâm rất nhiều. Hoắc Hi Thần vốn chẩn bệnh mở ra phương thuốc, liền muốn đi về. Nhưng Khương Hằng thật sự lo lắng cháu gái bảo bối này, liền tự mình đi nói với Hoắc lão gia, đề Hoắc Hi Thần ở lại Khương phủ.

Khương Huệ Như thân nhiên cười muốn ngồi dậy, Cố Văn Tinh bước lên phía trước, tự mình cầm hai cái gối đầu lót ở sau lưng cho nàng, nâng nàng ngồi xong. Khương Huệ Như nhìn Cố Văn Tinh, vẻ mặt vô cùng thân thiết, nói: “Đa tạ đại bá mẫu quan tâm, Huệ Như cảm giác tốt hơn nhiều.”

Cố Văn Tinh cười sờ sờ khuôn mặt Khương Huệ Như, vuốt vuốt tóc cho nàng, nói: “Hôm nay đã uống thuốc chưa?”

Khương Huệ Như nhú nhú mày, cái mũi nhích lên, chu miệng, có chút bất mãn, nói: “Thuốc đó càng ngày càng đắng, Huệ Như uống sắp đem ngũ tạng lục phủ đều phun ra.”

“Hừ, muội không biết xấu hổ còn nói nữa.” Một giọng nói thanh thúy vang lên ở ngoài cửa, một thiếu niên mặc bạch y xốc mạnh tiến vào, thiếu niên đó có khuôn mặt thanh tú tuổi măng, tuy rằng là một thân áo choàng đơn giản, lại dấu không được quý khí lộ ra cả người. Thiếu niên vào phòng, vẻ mặt mất hứng nhìn nhìn Khương Huệ Như, nói: “Phương thuốc ta khai, đó nhưng là ngân vàng khó cầu. Người bình thường chính là cầu ta, ta cũng không xem bọn họ. Muội khen ngược, chẳng những bá phụ muội nói với cha ta muốn người, đem ta ở Khương phủ mỗi ngày bắt mạch cho muội, còn muốn vụng trộm trách được ta khai!”

Khương Huệ Như hừ một tiếng, liếc trắng mắt, nói: “Ai kêu huynh khai được đắng như vậy. Huynh không phải thần y sao, như thế nào không bốc thuốc dễ uống một chút, ta nghe nói thời gian trước Xảo Hạnh cô nương trong phòng đại tiểu bị bệnh, đại phu trong phủ viết phương thuốc cho Xảo Hạnh, tha nhiều cam thảo, uống sẽ không đắng như vậy. Huynh khen ngược, viết phương thuốc cho ta uống thật đắng, nhất định là huynh bắt mẫn đại bá ta đem huynh lưu lại, ý định chinh ta chứ gì!”

Hoắc Hi Thần ba một tiếng, đem tráp dược trong ngực vút tạt trên bàn, khuôn mặt tuổi măng nhún nhún, lạnh lùng nói: “Theo như muội nói, khai phương thuốc là chuyện của ta, còn uống hay không uống, đều là chuyện của muội, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Cố Văn Tinh nhìn hai thiếu niên này đầu võ mồm, đầu đầu xoa xoa mi tâm. Một đích trưởng nữ Khương gia, một đích ấu tử (con trai nhỏ nhất do chính thể sinh) Hoắc gia, đều trưởng thành ở hào môn trong hào môn, là quý nhân trong quý nhân, từ bé chúng tình phùng nguyệt lớn lên, tính tình đều là một người so với một người bướng bỉnh hơn. Trong thường ngày Khương Huệ Như xem như là người tính tình ôn hòa, nhưng liền cùng Hoắc Hi Thần này xem không hợp mắt. Hai người chằm chọc đối râu, vừa thấy mặt phải ăm ỹ len.

“Hừ!”

“Hừ hừ!”

Cố Văn Tinh lại một trận đau đầu, hai văn này bối cãi nhau, nàng làm trưởng bối còn không thể không làm người hoà giải. Vì thế Cố Văn Tinh đầu tiên là

trách cứ cháu gái nhà mình, nói: “Huệ Như, Hoắc công tử là thần y đại bá con tự mình mời đến, là khách quý Khương phủ, sao có thể nói chuyện như vậy!”

Vừa cười nói với Hoắc Hi Thần: “Huệ Như nhà ta chính là tính tình tiểu thư, có chỗ đắc tội, còn thỉnh Hoắc công tử thông cảm.”

Hoắc Hi Thần xoay người, cung kính hành lễ với Cố Văn Tĩnh, nói: “Vương phi khách khí, Khương đại tiểu thư là bệnh nhân của văn bối, văn bối tự nhiên là sẽ không chấp nhặt cùng bệnh nhân.”

Khó khăn khuyên hai người xong, Hoắc Hi Thần ngồi xuống bắt mạch cho Khương Huệ Như. Hoắc Hi Thần thân phận quý trọng, tự nhiên là không giống với đại phu bình thường, trong phòng ngày hẳn đến chẩn bệnh, người Khương gia ở bên cạnh Khương Huệ Như cũng được.

Cố Văn Tĩnh ở bên cạnh nhìn, trong mắt lộ ra vô cùng lo lắng cùng quan tâm. Khương Huệ Như đem về mặt Cố Văn Tĩnh thu tại trong mắt, trong lòng một trận ấm áp: nàng là một cô nương thông minh, nàng biết đại bá mẫu của nàng thật tâm trân trọng chính mình, phi thường quan tâm thân thể của chính mình.

Hoắc Hi Thần chẩn mạch, cẩn thận nghĩ nghĩ, cầm bút viết xuống phương thuốc, làm khô giao cho nha hoàn chờ ở cửa, nói: “Văn là sắc giống trước kia, nhớ rõ phải dùng trước buổi tối.”

Nha hoàn cầm phương thuốc đi ra ngoài, Hoắc Hi Thần cúi đầu từ trong hòm thuốc lấy ra một bao da hươu tinh xảo. Khương Huệ Như vừa thấy bao đó, sắc mặt lập tức thay đổi, nói: “Huynh muốn làm gì, lại muốn lấy kim đâm ta!?”

Hoắc Hi Thần rút một cây kim, có chút bất đắc dĩ nhìn Khương Huệ Như, nói: “Ta lấy kim tất nhiên là châm cứu cho muội, chẳng lẽ muốn khâu quần áo?”

Khương Huệ Như sợ run cả người, Hoắc Hi Thần châm cứu nàng đã nếm thử qua. Trước kia nàng cũng châm cứu rồi, nhưng đều không đau đớn, nhưng kỹ thuật châm cứu của Hoắc Hi Thần thật sự là quá mức không giống người thường, Hoắc Hi Thần đến Khương gia lần đầu tiên xem bệnh cho Khương Huệ Như, hay dùng châm cứu, lúc ấy nàng liền đau đến không có hình tượng nhe răng nhếch miệng, kêu cha gọi mẹ. Từ lần đó, Khương Huệ Như cùng Hoắc Hi Thần gây thù liên không thể cắt bỏ.

“Ta không cần châm cứu!” Khương Huệ Như nhanh chóng lắc lắc đầu, về mặt đáng thương nhìn Cố Văn Tĩnh, cầu xin nói: “Đại bá mẫu, Huệ Như không cần châm cứu!”

Cố Văn Tĩnh lấy khăn che miệng, phớt xuy một cái cười ra tiếng, từ ái vỗ vỗ lưng Khương Huệ Như, nói: “Con, đứa nhỏ này, nói ngốc gì vậy. Đây là thuốc đắng dã tật, châm cứu mặc dù đau, nhưng đối với thân mình con rất hữu ích. Nếu con không đáp ứng, thì đại bá mẫu sẽ kêu vài nha hoàn đề tay chân con lại. Đến lúc đó con lộn xộn, Hoắc công tử hạ kim đâm sai chỗ, còn không phải bị châm thêm mấy lần sao?”

Khương Huệ Như mếu máo, nàng biết nếu là chuyện khác, mình làm nũng cầu tình, đại bá mẫu nàng sẽ đáp ứng nàng, nhưng chỉ chuyện xem bệnh này, đại bá mẫu sẽ không theo ý của nàng.

Vì thế dưới sự “tàn phá” của Hoắc Hi Thần, Khương Huệ Như khóc một đồng nước mắt nước mũi, không còn hình tượng để nói, rốt cục thì châm cứu xong rồi, Khương Huệ Như mềm nhũn như một bãi bùn chui vào trong ổ chăn ngủ. Cố Văn Tĩnh đau lòng sờ sờ đầu nàng, lau mồ hôi cho nàng, dịch dịch chăn, rồi sau đó cho Hoắc Hi Thần một ánh mắt.

Hoắc Hi Thần gật gật đầu, nhẹ tay nhẹ chân thu hồi hòm thuốc, ra ngoài cửa chờ. Một hồi sau Cố Văn Tĩnh cũng đi ra, Hoắc Hi Thần cung kính đứng tại hành lang chờ Cố Văn Tĩnh.

Cố Văn Tĩnh từ trong phòng đi ra, đi ra khỏi viện, Hoắc Hi Thần cũng đi theo nàng, thẳng đến khi ra khỏi viện, xác định Khương Huệ Như nghe không thấy đối thoại của hai người, Cố Văn Tĩnh mới hỏi hẩn: “Hoắc công tử, thân mình của Huệ Như đứa nhỏ đó, rốt cuộc như thế nào?”

Hoắc Hi Thần hơi hơi nhăn mày lại, nói: “Châm cứu bốc thuốc chỉ có thể chữa bệnh thân thể, mà bệnh của Khương tiểu thư, chính là tâm bệnh. Văn bối chỉ có thể trị thân thể của nàng, còn tâm kết của nàng, thứ văn bối bất lực.”

Cố Văn Tĩnh thở dài, Khương Huệ Như từ nhỏ tính tình liền buồn bực kiên nghị, chuyện gì đều nhen ở trong lòng. Thời gian trước còn kiên định không lấy chồng, hỏi cũng hỏi không ra nguyên nhân, chỉ cắn môi khóc, sau đó đại bá đến hỏi, Khương Huệ Như chỉ càng khóc to, lại cái gì cũng không chịu nói. Nửa tháng trước cũng không biết là như thế nào, trở về viện liền sốt cao, bệnh không dậy nổi. Hoắc Hi Thần đến đây cũng nói là tâm bệnh, nhưng dù là ai đến hỏi, Khương Huệ Như cũng không chịu mở miệng nói.

Cố Văn Tĩnh nói cảm ơn Hoắc Hi Thần, hai người mỗi người một ngã. Cố Văn Tĩnh tâm sự trùng điệp, nhớ Khương Huệ Như bị bệnh, bất giác bước đến ngay cửa viện của Hậu Uyển Vân.

Nửa tháng này, Hậu Uyển Vân bị quán một chân, không xuống giường được. Cố Văn Tĩnh khiến cho nàng ta ở trên giường tu dưỡng, sai vài nha hoàn hồi môn của nàng ta hầu hạ, chính mình lại lấy cớ sợ nàng ta dưỡng thân mình không đủ nhân thủ, lại sai vài nha hoàn nhị đẳng cùng nha hoàn thô sử đi vào trong viện của Hậu Uyển Vân, xem như giám thị nàng ta.

Khương Huệ Như bị bệnh, Cố Văn Tĩnh chiếu cố quan tâm cô cháu gái này, nửa tháng này cũng không sao lo lắng đi ép buộc Hậu Uyển Vân, chính là phải thêm người đi giám thị nàng ta. Lại thêm hai nha đầu có thai trong phòng đại công tử sắp lâm bồn, Cố Văn Tĩnh không muốn xảy ra bất cứ đường rẽ gì.

Cố Văn Tình ngẩng đầu nhìn trong viện, bất tri bất giác chân liền đi vào. Lúc này vừa qua canh giờ ngự thiện (ăn cơm trưa), trong viện im ắng, bọn nha hoàn hầu hạ đều trở về phòng mình đi ngủ trưa, chỉ còn lại nha hoàn hầu hạ trong phòng, ngồi ở bên cạnh bàn ngủ gà ngủ gật.

Tích Xuân ngồi ở trong phòng mình, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy đại phu nhân mang theo Thúy Liên vào viện. Tích Xuân quay đầu, nhìn nhìn Xảo Hạnh.

Từ sau khi Xảo Hạnh tìm viện binh đến chậm, mắt sùng ái trước mặt Hậu Uyển Vân, không giống ban đầu được tín nhiệm như vậy. Địa vị cũng từ đại nha hoàn giáng xuống dưới, lại cùng phòng với Tích Đông. Nguyên bản Tích Đông cùng Tích Xuân trụ một phòng, nay được sùng, đã chiếm lấy phòng Xảo Hạnh đang ở một mình, đẩy Xảo Hạnh tới ở cùng Tích Xuân.

Lúc này Xảo Hạnh nhìn ánh mắt Tích Xuân, cắn chặt răng, cảm lấy cái rõ rệt ngay chân giường, cúi đầu vội vàng đi ra bên ngoài, làm bộ như hoảng hốt không nhìn đường, đụng phải Cố Văn Tình vừa mới vào cửa viện. Cái rõ Xảo Hạnh ôm trong ngực rơi trên mặt đất, mấy thứ bên trong phân tán ra tùm lùm. Xảo Hạnh giả vờ làm ra một bộ dáng hoảng sợ, sợ tới mức không dám thở mạnh ra, nhanh chóng quỳ trên mặt đất lạnh run.

Thúy Liên vừa định lên tiếng giáo huấn nha đầu không có mắt này, đã bị Cố Văn Tình vẫy vẫy tay ngăn lại.

Xảo Hạnh là cái loại người gì, Cố Văn Tình rất rõ ràng. Nha đầu này có thể đi theo bên cạnh Hậu Uyển Vân nhiều năm như vậy, còn có thể làm nha hoàn được Hậu Uyển Vân tín nhiệm, năm đó ở An Quốc Hầu phủ, Xảo Hạnh thông minh xuất sắc. Xảo Hạnh không phải là đứa lỗ mãng. Nàng ta tính tình trầm ổn, thông minh có ánh mắt, làm sao có thể lỗ mãng va vào người chủ mẫu đương gia.

Xảo Hạnh nhất định là muốn cho Cố Văn Tình nhìn thấy cái gì đó.

Cố Văn Tình mị hí mắt, nhìn mấy thứ bị văng ra từ cái rõ. Đó là một bộ xiêm y nha hoàn, là trang phục mùa hè. Có thứ bất đồng là ngay chỗ vải lót màu trắng ngay ngực có vết máu loang lổ, còn có một cái lỗ nhỏ, nếu là không nhìn kỹ, thật đúng nhìn không ra. Chuyện xấu xa ở hậu trạch, Cố Văn Tình vẫn là rất rõ ràng. Dấu vết này cực kỳ giống như dùng kim đâm, hơn nữa từ phạm vi vết máu, tựa hồ còn đâm rất lợi hại.

Xảo Hạnh thấy ánh mắt Cố Văn Tình nhìn qua vết máu, ánh mắt lại lộn trở lại chỗ vết máu dừng lại một chút, rồi sau đó ánh mắt Cố Văn Tình liền nhìn về phía nơi khác. Xảo Hạnh hiểu được, đại phu nhân nhất định chú ý tới nàng ta muốn cho nàng ấy xem gì đó, vì thế nhanh chóng đem quần áo trên đất nhặt lên nhét vào trong rõ.

“Người đây là đi đâu?” Cố Văn Tình nhìn Xảo Hạnh, thuận miệng hỏi.

Xảo Hạnh vừa đem rõ ôm vào trong ngực, vừa khúm núm nói: “Hồi đại phu nhân, nô tỳ là muốn đem quần áo đi giặt. Đây là xiêm y bị dơ nửa tháng trước, nô tỳ xếp ở trong phòng bị quên mất, cho đến mới vừa rồi mới nhớ tới, liền vội vàng đưa đi giặt sạch.”

Ánh mắt Cố Văn Tình mị lên, xiêm y nửa tháng trước quên giặt, như thế nào cô tình liền thừa dịp lúc mình đến lại nhớ tới nên đưa đi giặt sạch. Xảo Hạnh rốt cuộc là muốn truyền tin tức gì cho mình?

Tuy nói trong lòng có chút nghi hoặc, trên mặt Cố Văn Tình vẫn là thân nhiên, nhìn không ra cái gì, nói với Xảo Hạnh: “Được rồi, người đi đi.” Xảo Hạnh ôm lấy rõ ra viện.

Cố Văn Tình đi về phía trước hai bước, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi Thúy Liên: “Ta nhớ kỹ thời gian trước Xảo Hạnh cũng bị bệnh, là khi nào thì bị bệnh?”

Thúy Liên nghĩ nghĩ, nói: “Hồi tiểu thư, nô tỳ nhớ rõ, tựa hồ cùng thời điểm với đại tiểu thư, bị bệnh đúng ngay ngày đại thiếu phu nhân quán chân.” Thúy Liên lại cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng bổ sung một câu: “Nô tỳ còn nhớ rõ, ngày đó đại tiểu thư đã tới viện của đại thiếu phu nhân ngồi một hồi. Thật đúng là khéo nha, đều là từ trong viện đại thiếu phu nhân đi ra ngoài, liền bị bệnh.”

Trước khi Khương Huệ Như sinh bệnh đã tới viện của Hậu Uyển Vân? Mắt Cố Văn Tình nháy mắt lạnh xuống, nàng tuy rằng không biết làm sao Khương Huệ Như sinh bệnh, khúc mắc là cái gì, nhưng là nàng vẫn ần ần đoán bệnh của Khương Huệ Như có liên quan tới Hậu Uyển Vân, nay đã biết trước khi Khương Huệ Như sinh bệnh đã tới viện của Hậu Uyển Vân, lấy hiểu biết của Cố Văn Tình đối với Hậu Uyển Vân, nàng biết, bệnh của Khương Huệ Như khẳng định liên quan tới Hậu Uyển Vân!

“Thúy Liên, đi, hôm nay ta muốn cẩn thận ‘thăm hỏi’ vị đại thiếu phu nhân kia của Khương gia chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nâng phòng phân viện

Cố Văn Tình chậm rãi hướng phòng ở Hậu Uyển Vân đi đến, cửa phòng khép hờ, im ắng không một tiếng động. Cố Văn Tình đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tích Đông ngồi ở bên cạnh bàn, một tay chống cằm ngủ gà ngủ gật.

Hậu Uyển Vân nằm ở trên tháp quý phi cạnh cửa sổ, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu ở trên người nàng ta, làm cho cả người nàng ta đều có vẻ thánh khiết và tốt đẹp. Cố Văn Tĩnh lặng lẽ nhìn Hậu Uyển Vân, trong đầu bỗng nhiên hoảng hốt một chút, nhớ tới năm đó ở An Quốc Hầu phủ.

Nhớ lại không có gì tốt đẹp, trong lòng liền chỉ có hận. Lòng Cố Văn Tĩnh mạnh mẽ rút một cái, ánh mắt như trong nháy mắt kết thành băng.

Ba một tiếng, Cố Văn Tĩnh vỗ mặt bàn một cái, hai chủ tớ Hậu Uyển Vân bừng tỉnh.

“Mẫu thân đến đây, con chính là nằm như vậy nghênh đón mẫu thân sao?” Cố Văn Tĩnh cau mày nhìn Hậu Uyển Vân còn buồn ngủ, trong ánh mắt hàm chứa tức giận: “Còn có quy củ hay không?”

Hậu Uyển Vân tựa hồ còn chưa tỉnh táo lại, vẫn còn mơ mơ màng màng, Cố Văn Tĩnh vừa quát một tiếng, làm cho nàng ta giật mình một cái thanh tỉnh lại, đợi cho thấy rõ người đến là ai, lòng to trên lưng không khỏi đều đặn thẳng lên.

“Mẫu thân, con dâu đang ngủ, không thể đón chào ngay, thỉnh mẫu thân thứ tội.” Hậu Uyển Vân chống thân mình từ trên tháp đi xuống, quỳ trên mặt đất, điềm điềm đáng yêu.

Cố Văn Tĩnh cũng không vội kêu nàng ta đứng dậy, cúi đầu nhìn người đang quỳ trước mắt. Chỉ thấy một chân nàng ta quấn vải bó chân thật dày, một chân đi vớ bình thường. Sau ngày quấn chân, Hậu Uyển Vân vẫn chưa tháo vải quấn ra, liền vẫn quấn như vậy, lúc này đã hơn nửa tháng, chân bị thương cũng đã khỏi.

Cố Văn Tĩnh chậm chậm rì rì ngồi xuống, Thúy Liên bung cho nàng chén trà, Cố Văn Tĩnh nâng chung trà lên tỉnh té phẩm trà một hồi, cũng không vội nói chuyện cùng Hậu Uyển Vân.

Chân Hậu Uyển Vân chỉ đi vớ, lúc này ngay cả giày cũng chưa đi, quỳ gối trên đất lạnh như băng, trong lòng lại đem tám đời tổ tông Cố Văn Tĩnh ân cần thăm hỏi một lần. Đợi cho qua một chén trà nhỏ (10 phút), Cố Văn Tĩnh mới chậm rì rì buông chén trà, hòa ái cười cười với Hậu Uyển Vân, nói: “A, mẫu thân mới suy nghĩ thất thần, thế nhưng quên mất con. Chân con còn chưa khỏi hẳn, quỳ làm cái gì, lại thương thân, còn không mau đứng dậy. Thúy Liên, em như thế nào cũng không nhắc nhở ta, làm hại đại thiếu phu nhân quỳ lâu như vậy.”

Thúy Liên nhanh chóng bước lên phía trước đỡ Hậu Uyển Vân đứng dậy, cười lạnh nói: “Đều là nô tỳ sơ sót, là lỗi của nô tỳ, thỉnh đại thiếu phu nhân thứ tội.”

Hậu Uyển Vân nào dám hỏi tội đại nha hoàn bên người mẹ chồng ác độc này chứ, nàng ta đối với Thúy Liên cũng không thể không khách khách khí khí, nói: “Thúy Liên cô nương nói đùa.”

Hậu Uyển Vân đứng lên, mẹ chồng không cho nàng ta ngồi, nàng ta cũng không dám ngồi, chỉ có thể chịu đựng đau đớn quỳ củ đứng ở một bên. Thúy Liên nhìn bộ dáng cung kính quỳ củ này của Hậu Uyển Vân, trong lòng nghĩ: tiểu thư nhà mình lập quy củ quả nhiên lập là vô cùng tốt, đem con dâu này nắm bóp gắt gao.

Cố Văn Tĩnh cùng Hậu Uyển Vân không mặn không nhạt hàn huyên vài câu, rồi sau đó nhìn bộ dạng Hậu Uyển Vân, hỏi: “Bụng có động tĩnh gì chưa? Mẫu thân còn chờ ôm tôn tử đây.”

Nhắc tới việc này, quả thực chính là một khối tâm bệnh của Hậu Uyển Vân. Vốn Khương Viêm Châu liền không muốn thấy nàng ta, lúc này nghe nói nàng ta bó chân, về nhà phá lệ chủ động đến thăm nàng ta, nhưng là khi vào phòng hay dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Hậu Uyển Vân, cực khinh thường, nói: “Người cho là người làm như vậy có thể lưu lại tâm của ta sao?” Rồi sau đó khi Khương Viêm Châu nhìn thấy Hậu Uyển Vân chỉ bó một chân, cười nhạo nói: “Ăn không hết khổ nha, chịu đau đớn không được, cũng đừng học người ta quấn chân, nay làm cho chân lớn chân nhỏ, truyền ra chỉ khiến người chê cười!”

Sau đó Khương Viêm Châu đá cửa đi, chỉ để lại nàng ta bị châm chọc tức mà không dám nói. Sau đó, Khương Viêm Châu chưa từng bước vào phòng Hậu Uyển Vân lấy một lần.

Lúc ấy Khương Viêm Châu chính là thuận miệng nói, ai biết cũng là một câu thành sấm, Hậu Uyển Vân vì muốn trượng phu vui vẻ mà đi quấn chân, nhưng lại chịu không nổi đau nên chỉ quấn có một chân, lập tức liền truyền khắp cả thành đều biết, thành đề tài câu chuyện mọi người trà dư tửu hậu. Cây to đón gió, thanh danh Hậu Uyển Vân rất thịnh, người chú ý tới nàng ta nhiều lắm, lúc này ra chuyện chê cười cỡ này, danh viện phu nhân trong kinh thành đều ngầm giễu cợt hiểu nữ tử từng vang danh khắp thiên hạ.

Nguyên bản Hậu Uyển Vân gả vào Khương gia, lúc này lại nằm trên giường không dậy nổi, lời đồn đại này là truyền không đến trong lỗ tai của nàng ta, nhưng Cố Văn Tĩnh an bài nha hoàn bà tử đi vào hầu hạ, mỗi ngày đều khe khẽ nói nhỏ, nói chuyện với nhau dùng giọng nói vừa đủ để cho Hậu Uyển Vân có thể nghe thấy, bắt buộc y chang mấy câu nói khinh miệt của phu nhân danh viện giễu cợt Hậu Uyển Vân tranh sủng. Sau khi Hậu Uyển Vân biết quả thực tức không nhẹ, nàng ta tức tới nổi thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Nay Cố Văn Tĩnh lại đây hỏi thăm bụng của nàng ta, đó không phải xát muối vào miệng vết thương của nàng ta sao?

Hậu Uyển Vân cúi đầu, bộ dạng ủy ủy khuất khuất, nói: “Hồi mẫu thân, phu quân thương tiếc Vân Nhi trên chân có thương tích, mấy ngày nay vẫn ngủ ở nơi khác.”

Cố Văn Tĩnh buông chén trà, nhìn xem thường, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vân Nhi, gả vào lâu như vậy, không phải mẫu thân nói con, con không thể chịu thua kém nha, Viêm Châu cưới con, trong phòng ngay cả thiệp thất hầu hạ đều không có, nhưng con lại hầu hạ không chu toàn như vậy.”

Hậu Uyển Vân nghe thấy Cố Văn Tinh nói ra một chữ thiếp thất, trong đầu lộp bộp một cái, có loại dự cảm xấu. Quả nhiên, Cố Văn Tinh buông chén trà, nói: “Vân Nhi, mẫu thân biết con là đứa thông tình đạt lý, cho nên hai mẹ con chúng ta có chuyện cứ nói thẳng. Viêm Châu có năm nha đầu thông phòng, hầu hạ Viêm Châu nhiều năm như vậy, tận tâm hết sức, không có công lao cũng có khổ lao. Trong đó Sắc Vi sinh một nữ nhi, Cảm nhi cùng Họa nhi cũng đều hoài thai, mẫu thân thấy, có nên nâng phòng vài nha đầu đó hay không?”

Rồi sau đó Cố Văn Tinh lại bổ sung nói: “Đương nhiên, đây đều là chuyện trong phòng con, vẫn là để cho con làm chủ. Chỉ là nên suy nghĩ cho chuyện con nối dòng, cũng không thể quá ỳ ạch vài nha đầu có đứa nhỏ đó. Vân Nhi, nếu con phản đối, trong lòng không thoải mái, sau này mẫu thân sẽ nói với Viêm Châu.”

Cố Văn Tinh cho mặt mũi như vậy, Hậu Uyển Vân nào dám phản đối. Chính là nay nàng ta vừa gả vào cửa, không được trượng phu sủng ái, lại bị mẹ chồng xa lánh, nhà mẹ đẻ không người dựa vào, mà vài nha đầu thông phòng đó đều là lão nhân, có sinh con, có hoài thai, lúc này nếu không chịu nâng phòng, dù nàng ta là chính thất, còn phải chịu tiều thiếp xa lánh. Tuy rằng nói Khương gia quy củ nghiêm, quả quyết sẽ không làm ra chuyện sủng thiếp diệt thất, trên mặt mũi tuy nói là không có trở ngại, nàng ta là chính thất, nhưng trong lòng qua không được, thì phải suy nghĩ lại.

Sắc mặt Hậu Uyển Vân khó coi, cười so với khóc còn khó coi hơn, cúi đầu nói: “Mẫu thân nói đùa, Vân Nhi nhìn vài nha đầu đó cũng đều nên nâng phòng, đã nhiều ngày Vân Nhi còn suy nghĩ đi thương lượng với mẫu thân, không nghĩ tới hai mẹ con chúng ta cùng một suy nghĩ, nhưng lại là mẫu thân đề xuất trước.”

Cố Văn Tinh ha ha cười, cầm tay Hậu Uyển Vân cười nói: “Thật sự là người có hiểu biết, không hổ là tiểu thư khuê các, không giống với nữ nhi gia đình nghèo hèn. Việc này liên định như vậy đi, đã là chuyện trong phòng con, liền do con tới xử lý đi. Mẫu thân thấy sự tình làm càng nhanh càng tốt, trước đem danh phận định ra trước khi hai nha đầu kia sinh.”

Cố Văn Tinh sờ dĩ muốn trước khi sinh mau chóng đem năm nha đầu nâng phòng, là vì bây giờ thân phận của năm nha đầu đều là nha hoàn thông phòng, đều cùng ở cùng một viện, Cố Văn Tinh thật sự lo lắng các nàng cùng Hậu Uyển Vân – à đàn bà tâm địa rắn rết – này cùng ở một viện. Chờ nâng phòng, thành di nương, có thể danh chính ngôn thuận phân viện, cách xa Hậu Uyển Vân, tương lai sinh đứa bé, cũng tránh được chuyện đứa nhỏ gặp độc thủ. Dù sao phòng người không có khả năng phòng cả đời, ở gần quá, sợ bị Hậu Uyển Vân chui chỗ trống.

Hậu Uyển Vân khúm núm đáp ứng, Cố Văn Tinh nhìn bộ dáng nàng ta ghen khuất muốn chết, lại không thể không giả vờ rộng lượng, trong lòng thương. Hai người tán gẫu một phen, Cố Văn Tinh nhìn đôi chân lớn nhỏ của Hậu Uyển Vân. Bộ dáng như vậy, nàng ngay cả cửa đều ra không được, một khi đi ra ngoài người khác nhìn đôi chân kia, không cười chết nàng ta sao, cho nên Hậu Uyển Vân tất nhiên là muốn quấn nốt một chân còn lại.

Quả nhiên, Hậu Uyển Vân cúi đầu, nhắc tới chuyện quấn chân. Cố Văn Tinh cau mày, nói: “Ài, Vân Nhi, con muốn quấn chân lúc ấy như thế nào không quấn luôn. Mẫu thân đã sớm đem vài bà tử phiên bang đó đưa trở về, nay chỗ tả tướng phu nhân đó mẫu thân còn phải lại đi một chuyến, cũng phải nhìn xem vài bà tử đó rồi rảnh không. Trong kinh thành bao nhiêu danh viện tiểu thư đều xếp hàng chờ quấn chân, nếu mẫu thân không quan hệ thân thiết với tả tướng phu nhân, sao dễ dàng mượn bà tử như vậy. Hiện tại con lại muốn mượn, ài, đi, chờ mẫu thân lại đi nói với tả tướng phu nhân, nhìn xem có thể mượn vài bà tử đó đến hay không.”

Rồi sau đó lại phát sầu nói: “Vân Nhi, con cũng hiểu được, lần này xã giao luôn phải cần bạc, lần trước vì thỉnh vài bà tử đó cho con, mẫu thân còn phải đánh riêng bộ trang sức đưa cho tả tướng phu nhân. Tả tướng phu nhân là thân phận gì, thứ tốt gì chưa thấy qua, mẫu thân còn chọn san hô Nam Hải tốt nhất làm thành trang sức, một bộ trang sức đó, liền đủ ba họ nhân gia sung túc cả đời. Ài, Vân Nhi, mẫu thân không giống con, có đồ cưới dệt tạo phùng phong phú như vậy, bộ trang sức đó nhưng là từ vốn riêng của mẫu thân ra, mẫu thân phải bán không ít vàng bạc ngọc khí, mới mua một bộ... Nay lại có việc cầu người, ài...”

Hậu Uyển Vân vừa nghe, ý trong lời nói này không phải là làm cho chính mình ra tiền sao? Tiền là cái gì chứ, Hậu Uyển Vân nàng ta có rất nhiều! Hậu Uyển Vân nhìn Cố Văn Tinh, trong đầu bỗng nhiên nhìn thấy chút hy vọng: nguyên vốn tưởng rằng mẹ chồng này cứng mềm không ăn, đầu muối không tiến, nay nhìn nàng dĩ nhiên là người tham tài.

Người một khi có dục vọng, liền có nhược điểm, có thể làm cho người ta có cơ hội công kích. Nếu là đập chút bạc có thể đổi được mẹ chồng dễ chịu hơn với mình, đổi tín nhiệm của Cố Văn Tinh, như vậy Hậu Uyển Vân rất vui vẻ đập bạc làm cho chính mình sống thoải mái chút.

Vì thế nàng ta vội vàng gật đầu, nói: “Bạc không là vấn đề, việc này là vì Vân Nhi, như vậy Vân Nhi tự nhiên nên chia sẻ.”

Cố Văn Tinh cao hứng nói: “Vân Nhi thật sự là người có hiểu biết, mẫu thân còn đang rầu rĩ nè, cái này con đã mở miệng, thì sẽ thành thôi. Đúng rồi, mẫu thân mới nhìn thấy bộ trang sức, nghe nói là tả tướng phu nhân muốn, không bằng liền thừa dịp cơ hội này đưa cho bà ấy, mẫu thân cũng dễ mở miệng mượn bà tử quấn chân với bà ta.”

Hậu Uyển Vân nói: “Hết thấy đều nghe mẫu thân an bài.”

Vì thế Cố Văn Tinh vô cùng cao hứng từ trong ngực lấy ra một tờ giấy ghi giá tiền, nói: “Vân Nhi, đây là tờ danh sách của trang sức đó, mẫu thân liền giao cho con, sau này chuẩn bị ngân phiếu xong, mẫu thân gọi người tới lấy.”

Hậu Uyển Vân xem tờ danh sách vừa nhận được, chỉ cảm thấy một trận huyết khí dâng lên: cái này ước chừng năm mươi ngàn lượng, đều có thể mua được hai gian cửa hàng dệt tạo phùng, trang sức gì cần nhiều bạc như vậy? Mẹ chồng ác độc này lại dùng công phu từ ngoại, là muốn nhân cơ hội hút máu của nàng ta sao?

Nhưng nếu không ra tiền này... Hậu Uyển Vân cắn răng, nhìn chân lớn chân nhỏ của mình, tay nghề quấn chân của vài bà tử phiên bang đó là thiên hạ nhất tuyệt, nếu là thay đổi những người khác, cũng quấn không ra cùng bộ dáng, cho dù lại quấn một chân kia, sau này cũng là chân lớn nhỏ, nàng ta cũng không muốn cả đời đều biến thành như vậy.

“Được!” Hậu Uyển Vân cắn răng một cái, không phải chỉ là hai gian dột tạo phùng sao, bất cứ giá nào!

“A đúng rồi, đây là tờ danh sách trang sức san hô lần trước đó, lúc này mẫu thân cũng mang theo. Vân Nhi, không bằng con cũng thanh toán cái này luôn đi, tóm lại cũng là bạc dùng cho con mà.” Cố Văn Tinh lại lấy ra một tờ danh sách, đặt trong tay Hậu Uyển Vân, cười hiền lành.

Hậu Uyển Vân vừa thấy, lại là hai mươi ngàn lượng bạc, trước mắt nhất thời đen ngòm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tích Xuân tìm tòi bí mật

Cố Văn Tinh nhìn sắc mặt Hậu Uyển Vân, thân thiết hỏi: “Vân Nhi, mẫu thân thấy sắc mặt con không tốt lắm, không thoải mái sao?” Rồi sau đó quay đầu nói với Thúy Liên: “Có lẽ là chân đại thiếu phu nhân đau, Thúy Liên, em đi lấy tiêu dao cao tới đây cho đại thiếu phu nhân dùng.” Thúy Liên lên tiếng đi ra ngoài cửa, Hậu Uyển Vân nhanh chóng đuổi theo giữ chặt tay Thúy Liên, cười nói: “Mẫu thân, không cần, Vân Nhi cũng không đau. Có lẽ là tối hôm qua ngủ không tốt, có chút choáng váng đầu thôi.”

Cố Văn Tinh a một tiếng, cười tủm tỉm đứng dậy, nói: “Vân Nhi nói không cần, vậy không cần đi. A đúng rồi, mẫu thân đang lo lắng một chuyện.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe lại có chuyện, trong lòng lộp bộp một tiếng, chỉ thấy Cố Văn Tinh chậm rì rì kéo góc áo, nói: “Khương gia chúng ta xem trọng nhất thể diện, nếu việc hôm nay làm cho một vài người dụng tâm kín đáo biết, còn tưởng rằng Khương gia chúng ta khi dễ con dâu mới, nói mẫu thân làm mẹ chồng mơ ước đồ cưới con dâu, Vân Nhi, mọi chuyện đều là mẫu thân làm cho con, nếu tin đồn này truyền ra ngoài, mẫu thân chịu không nổi tiếng xấu này.”

Thái dương Hậu Uyển Vân run rẩy, cười làm lành nói: “Mẫu thân nói đúng, bạc này đều là dùng cho Vân Nhi, Vân Nhi ra cũng phải, sao có thể để cho mẫu thân tiêu pha, từ trong vốn riêng của mẫu thân ra chứ. Đây là Vân Nhi cầu mẫu thân, làm sao có thể bị người nói là mẫu thân mơ ước đồ cưới của Vân Nhi?”

Cố Văn Tinh thở dài, nhũn mày nói: “Vân Nhi con là người thức thời, nhưng không phải ai cũng như con. Phải biết rằng miệng đời đáng sợ, chuyện này mà bị truyền đến truyền đi, cuối cùng liền thay đổi vị, cũng không biết có thể truyền thành cái dạng gì. Cho nên ý tứ của mẫu thân là chuyện này chỉ hai chúng ta biết thôi. Con xem, nay mẫu thân chỉ dẫn theo Thúy Liên lại đây, Thúy Liên là cô nương rất thận trọng, là người trong phòng mẫu thân, mẫu thân tin tưởng. Mà bên này của con, cũng chỉ có con cùng Tích Đông biết. Mẫu thân tin người của Vân Nhi sẽ không nói lung tung, có phải hay không? Đây chính là chuyện liên quan tới danh dự Khương gia, nếu bất luận kẻ nào dám can đảm làm cho danh dự Khương gia bị hao tổn, mẫu thân sẽ không tha cho ả.”

Tích Đông bên cạnh vừa nghe, bị dọa mặt mũi trắng bệch, phù phù một cái quỳ xuống, vừa dập đầu vừa nói: “Hồi đại phu nhân, nô tỳ biết đại phu nhân đều là vì tốt cho đại thiếu phu nhân, nô tỳ chính là có thêm một trăm lá gan, cũng không dám đi ra ngoài nói lung tung.”

Cố Văn Tinh cười tủm tỉm vươn tay, tự mình nâng Tích Đông dậy, mặt mũi hiền lành nói: “Nhìn xem, xem đem đứa nhỏ này dọa khiếp nè, ta bất quá chỉ nói như vậy, sao có thể thực không tin Vân Nhi cùng người trong phòng Vân Nhi chứ? Ta tin Tích Đông là người đáng tin cậy, không phải người hay nói loạn, ha ha, ở Khương gia chúng ta, mấy bà tử nha đầu nói loạn đã sớm bị ta cho rút đầu lưỡi rồi đuổi ra ngoài, Tích Đông là người thận trọng, ta tin được.”

Nghe Cố Văn Tinh nói, Tích Đông đảm đảm mồ hôi lạnh, trong lòng nàng ta rất hối hận, chính mình như thế nào không hay ho như vậy, vì sao vừa vặn làm mình nghe thấy được, sau này nếu có tin đồn gì truyền ra ngoài, đại phu nhân khẳng định sẽ không cho rằng là Thúy Liên nói lộ hết, cũng không thể nói là đại thiếu phu nhân nói ra ngoài, như vậy chỉ có đổ hết trên lưng Tích Đông nàng ta thôi!

Hậu Uyển Vân cũng ở một bên đỡ lời: “Mẫu thân, Tích Đông là người hiểu biết ôn trọng, sẽ không nói lung tung, mẫu thân chớ lo lắng.”

Cố Văn Tinh gật gật đầu, vuốt vuốt ngực, nói: “Như thế thì tốt, Vân Nhi, mẫu thân đi trước. Nhớ rõ chuẩn bị bạc trong vòng 3 ngày, còn có chuyện nâng phòng, cần phải nhanh chóng làm.”

Hậu Uyển Vân lên tiếng vang, đi theo phía sau đưa Cố Văn Tinh đi ra ngoài. Bóng dáng Cố Văn Tinh vừa biến mất ngay cửa, sắc mặt Hậu Uyển Vân liền từ tình chuyển âm trầm dọa Tích Đông cũng không dám thở mạnh ra.

Tích Đông đỡ Hậu Uyển Vân vào phòng, nhanh chóng khép cửa lại. Hậu Uyển Vân ngồi ở trên ghế, trong tay nắm một xấp danh sách ghi giá tiền, ánh mắt đỏ có thể nhỏ ra máu.

Mẹ chồng ác độc này quá giảo hoạt, móc của Hậu Uyển Vân một bút bạc thật lớn, còn mỹ danh viết là tiêu phí tặng lễ đi mời người quần chân cho nàng ta! Hậu Uyển Vân đầu óc bị rút hư sao, không công đập bày chục ngàn lượng bạc bó một đôi chân dị dạng! Tiêu tiền còn phải chịu tội, còn ghen một bụng hòa. Vốn định còn có thể nương chuyện bạc nói, bôi đen Cố Văn Tinh, làm cho người ta gia cảm thấy mẹ chồng ác độc này tham đồ cưới con dâu, nhưng lại bị Cố Văn Tinh nói mấy câu chặn miệng, chỉ có thể cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ không chỗ nói!

Hậu Uyển Vân hung hăng nhìn Tích Đông, nếu không vì bảo trụ số lượng nha hoàn hồi môn bên người mình không nhiều lắm, lần này nàng ta vô luận như thế nào đều phải thả ra tiếng gió! Nhưng... Nhìn nhìn bộ dáng Tích Đông ở một bên sợ hãi rụt rè, Hậu Uyển Vân thật sự là hận nghiêng rằng: nàng ta mang đến vài nha hoàn hồi môn, đại nha hoàn Xảo Hạnh đặc tội nàng ta, Tích Xuân là cái đầu gối ngu ngốc, Tích Hạ cùng Tích Thu đều là thông minh có thừa nhưng không đủ thành thật, chỉ có Tích Đông có thể dựa vào, cho nên nàng ta không thể mất đi cánh tay Tích Đông này.

Bảy chục ngàn lượng đổi một mệnh của Tích Đông! Mệnh tiền này của Tích Đông thật quá mắc! Ánh mắt Hậu Uyển Vân nhìn Tích Đông như muốn đào một cái lỗ trên người nàng ta.

Tích Đông bị Hậu Uyển Vân nhìn chằm chằm cả người run cầm cập, lo sợ bất an hầu hạ Hậu Uyển Vân nằm xuống, rồi sau đó kêu Tích Hạ đến thay ca, chân như bôi dầu nhanh chóng chạy mất, trở về phòng.

Trong viện lại khôi phục im ắng, chỉ có một đôi mắt vẫn từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tinh tế quan sát hết cả trong viện.

Tích Xuân đã ngồi ở trước cửa sổ như vậy vài canh giờ. Từ khi Xảo Hạnh mang xiêm y đi ra ngoài, cố ý làm cho Cố Văn Tĩnh thấy vết máu trên xiêm y, Xảo Hạnh đã không thấy tăm hơi. Rồi sau đó qua hồi lâu, Xảo Hạnh mới trở về, đôi mắt có chút sưng đỏ, tựa hồ là đã khóc.

Tích Xuân nhìn thấy bộ dáng Xảo Hạnh, cũng chưa từng nói thêm cái gì. Chỉ cầm cái khung thêu ngồi ở trước cửa sổ thêu hoa, Xảo Hạnh trở về phòng, cảm xúc rất tệ, không cùng Tích Xuân nói mấy câu. Sau đó liền đi ra ngoài, Tích Xuân thấy nàng ta đi ra ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy Xảo Hạnh vào phòng bếp nhỏ, thời điểm đi ra trong lòng căng phồng.

Xảo Hạnh ra phòng bếp, nhìn xung quanh một phen, thấy không có người chú ý tới chính mình, liền dọc theo mái hiên, lặng lẽ đi ra ngoài viện. Tích Xuân nhìn nhìn sắc trời dần dần buông xuống, nhủ nhủ đầu mày, buồng khung thêu, không xa không gần đi theo phía sau Xảo Hạnh.

Bước chân Tích Xuân rất nhẹ, trong bóng đêm mờ lung nghe không thấy chút tiếng vang. Xảo Hạnh hoàn toàn không có phát hiện phía sau chính mình còn có người đi theo. Xảo Hạnh một đường lau nước mắt, một đường tránh người, một mình đi về phía trước. Tích Xuân đi theo nàng ta, thấy nàng quẹo vào một gian phòng nhỏ sau khố phòng Khương gia, Tích Xuân vội vàng đi theo, tránh ở dưới cửa sổ.

“Xảo Mai!” Xảo Hạnh vừa mới vào phòng ở, từ trong lòng lấy ra một cái rổ, đặt ở trên bàn, rồi sau đó liền bỏ nhào vào trên giường, ôm người trên giường ô ô khóc lên.

“Tỷ, tỷ đừng khóc, không có việc gì, muội không sao.” Người trên giường lật người lại, vỗ lưng Xảo Hạnh. Tích Xuân xuyên thấu qua ánh đèn dầu hoả hôn ám, thấy người nằm trên giường chính là tiểu thiếp phòng thu chi, tên là Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt khi nào thì cải danh thành Xảo Mai? Tích Xuân cau mày nghĩ nghĩ, rồi sau đó thấy mặt Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt nhìn rất gầy yếu, sắc mặt tái nhợt vàng vọt, Tích Xuân nhìn mặt Liễu Nguyệt xuất thần, bỗng nhiên trong lòng cả kinh: Liễu Nguyệt này thế nhưng cùng Xảo Hạnh có năm phần tương tự! Chẳng lẽ các nàng... Lại nghe Liễu Nguyệt kêu Xảo Hạnh là “tỷ”, trong lòng Tích Xuân so đo một phen, chân mày cau lại. Mấy ngày nay ở cùng phòng với Xảo Hạnh, Tích Xuân nhìn Xảo Hạnh làm như có tâm sự, tại lên dấu điểm cái gì đó, cho nên cũng để tâm tới Xảo Hạnh, không nghĩ muội muội Xảo Hạnh, dĩ nhiên là tiểu thiếp phòng thu chi Khương gia.

“Xảo Mai, muội còn nói muội không có việc gì!” Xảo Hạnh ô ô khóc, ôm Liễu Nguyệt, khóc hỗn hển: “Muội vừa mang thai ba tháng, lại bị đại phòng Chu gia đá vào bụng một cước, không có đứa nhỏ, họ Chu đã không xuất đầu cho muội, ngược lại che chở đại phòng đó, lại nói muội trộm vòng ngọc của đại phòng, đem muội đuổi ra ngoài. Muội vừa đẻ non, ngay cả một người hầu hạ đều không có, cơm nóng cũng chưa được ăn một ngụm. Muội bảo tỷ làm tỷ tỷ như thế nào không đau lòng!”

Xảo Mai thân sắc ảm đạm, một bàn tay đặt trên bụng, nói: “Tỷ, đây đều là mệnh. Chỉ tiếc đứa nhỏ này chưa sinh ra...” Rồi sau đó lại thở dài nói: “Ra Chu gia cũng tốt, ô sói đó, muội không nghĩ lại trở về. Nhưng là... Muội vẫn là người Chu gia, ông ta muốn bắt muội trở về, muội cũng chỉ có thể theo, lại có thể phản kháng như thế nào.” (tính ra Xảo Mai này rất tội nghiệp, ko làm gì cũng bị trở thành 1 con cò, rơi vào số phận bi thảm)

Xảo Hạnh khóc đem rổ đặt trên bàn mở ra, lấy ra một ít thịt heo kho, cầm một cái bánh bao trắng ra, đặt ở bên giường, khóc nói: “Xảo Mai, muội trước ăn một chút gì đi. Muội đều một ngày không ăn cái gì, ngày đó, con rùa đen họ Chu đáng chết đó ngay cả miếng cơm cũng không cho muội ăn! Muội trước ăn một chút đi. Đều do tỷ tỷ vô dụng, bảo hộ không được muội...”

Xảo Mai nhu thuận gật gật đầu, cầm bánh bao cắn một ngụm, “Tỷ, chuyện này cũng không trách tỷ được. Vốn tưởng rằng tam tiểu thư Hầu gia gả vào xong, muội có thể sống tốt hơn một chút, nhưng ai biết được tam tiểu thư đó ngay cả tự thân đều khó bảo toàn, cũng rút không ra tay đến quản muội.”

Xảo Hạnh phi một ngụm, trong mắt đều là hận ý, nói: “Nếu không có họ Hậu an bài muội gả vào Khương gia, giám thị Lăng Giác kê đơn, muội căn bản sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay! Nói đến đây, đều là họ Hậu đó làm hại tỷ muội chúng ta thảm như vậy!”

Là Hậu Uyển Vân an bài Xảo Mai – muội muội Xảo Hạnh- dùng tên giả Liễu Nguyệt gả vào Khương gia? Giám thị Lăng Giác kê đơn? Lăng Giác không phải là nha hoàn lúc trước trộm đồ ở Hầu gia bị loạn côn đánh chết kéo đến bãi tha ma sao? Như thế nào còn sống, còn vào Khương gia? Lăng Giác hạ được gì? Hạ cho ai? Tích Xuân nghe xong, trong đầu nghĩ vấn đề càng nhiều, mày mặt càng nhăn. Xem ra tỷ muội Xảo Hạnh này nhất định biết không ít bí mật của Hậu Uyển Vân.

Trong phòng hai tỷ muội còn đang nói chuyện, Xảo Mai dúi bụng một ngày, chỉ lo ăn, Xảo Hạnh ở một bên nghiêng rằng nghiêng lợi: “Xảo Mai, muội không nhìn thấy, đại phu nhân chúng ta đem đại thiếu phu nhân ép buộc có bao nhiêu thảm. Trong lòng tỷ thấy rất thoải mái, thật sự là ác nhân đều có ác nhân trị, ngày nào đó đại phu nhân đem à ta tra tấn đến chết mới tốt!”

Xảo Mai thờ dài, cầm tay Xảo Hạnh, nói: “Tỷ, đại phu nhân lại không quen nhìn đại thiếu phu nhân, người ta là mẹ chồng nàng dâu, đại phu nhân là mẹ chồng, đại thiếu phu nhân cũng không thể làm gì nàng ta. Nhưng là chúng ta bất đồng, người ta là chủ tử, chúng ta là nô tỳ, sống chết còn không phải một câu của người ta sao. Tỷ, tỷ sau này cần phải cẩn thận một chút, đừng chọc đại thiếu phu nhân nữa. Phải biết rằng đại thiếu phu nhân tuy rằng không động được đại phu nhân, nhưng muốn khai đao với tỷ muội chúng ta, rất là đơn giản. Chuyện lần trước tỷ đi thỉnh Vương gia, muội cũng nghe nói, tỷ, tỷ rất mạo hiểm, tỷ phải cẩn thận.”

Xảo Hạnh cầm tay muội muội an ủi nói: “Tỷ đã biết, sau này nên cẩn thận một chút. Nay nha hoàn bên người họ Hậu chỉ còn vài người, tỷ thấy nàng ta sẽ không làm gì tỷ đâu. Dù sao tỷ là lão nhân bên người nàng ta. Nhưng thật ra tỷ xem đại phu nhân ép buộc nàng ta, trong lòng tỷ liền thông khoái! Cũng không tính là đại phu nhân thay tỷ muội chúng ta ra một ngụm ác khí.”

Xảo Mai gật gật đầu, nuốt xuống một khối thịt kho, buông chiếc đũa, nói: “Tỷ, muội khát nước, muội muốn uống nước.”

Xảo Hạnh vừa nghe muội muội muốn uống nước, vội vàng đi lấy ấm trà trên bàn, bên trong chỉ có nước lạnh. Xảo Mai nhìn thấy, nói: “Nước lạnh cũng được, ăn quá mau, bị nghẹn rồi.”

Đề non vốn không thể chạm vào nước lạnh, nhưng nay muội muội ngay cả miếng nước ấm đều không được uống. Xảo Hạnh đến thăm nàng, còn phải lên lút, sợ bị người phát hiện vạch trần thân phận Xảo Mai, ngay cả miếng nước ấm cũng không thể cho muội muội uống. Xảo Hạnh nhìn Xảo Mai một cái, nước mắt lại trào ra, lại ô ô khóc một trận.

Xảo Mai ăn no, lại cảm thấy buồn ngủ, Xảo Hạnh đỡ nàng nằm xuống, dịch chân cẩn thận cho nàng, do dự một phen, chung quy là không đem chuyện hôm nay chính mình cố ý đem xiêm y dính máu cho đại phu nhân nhìn thấy nói cho Xảo Mai. Thân mình Xảo Mai quá yếu, cần điều dưỡng, nàng không muốn muội muội lại vì việc này phiền lòng.

“Xảo Mai, tỷ đi đây, ngày mai lại đến thăm muội. Trong bao quần áo còn có chút bánh bao cùng thịt kho chưa ăn xong, sáng mai nếu muội không có cơm ăn, có thể hâm nóng lại ăn. Ngày mai sau khi trời tối tỷ lại đưa đồ ăn đến cho muội.” Xảo Hạnh vuốt trán muội muội, Xảo Mai nhu thuận gật gật đầu, nói: “Tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ chiều cố chính mình.”

“Ừ, tỷ đi đây.” Xảo Hạnh lau nước mắt, đứng dậy đi ra ngoài, dường như Xảo Mai nhớ tới cái gì, cúi đầu nói một câu với Xảo Hạnh: “Tỷ, đồ giấu dưới viên gạch trong phòng bếp nhà chúng ta, tỷ thu chưa?”

Xảo Hạnh hạ giọng, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Giấu kỹ rồi, muội yên tâm.”

Trước khi Xảo Hạnh xuất môn, một bóng dáng như gió, nhanh chóng xẹt qua viện, biến mất nhập vào trong bóng tối không thấy. Xảo Hạnh ra cửa, ngẩng đầu nhìn nửa vầng trăng trên bầu trời, lau mặt một phen, lặng lẽ đi.

Chờ Xảo Hạnh trở về phòng ở, nhìn thấy Tích Xuân đã ngủ rồi, trên bàn có chén cháo vẫn còn nóng. Xảo Hạnh nhìn cháo cười cười, lại nhìn Tích Xuân ngủ rồi, trên mặt rốt cục nổi lên chút lo lắng. Tích Xuân nha đầu kia, trong ngày thường không thích nói chuyện, có vẻ có chút chất phác, nhưng tâm cũng tốt, luôn chiều cố mình rất nhiều. Lúc trước thời điểm Xảo Hạnh được sủng ái, Tích Xuân không đến nhìn bộ lấy lòng, nay chính mình gặp rủi ro thất sủng, thái độ Tích Xuân đối với nàng như trước, Xảo Hạnh bụng cháo lên uống một ngụm, trong lòng lại nổi lên một tia ấm áp lại đau lòng: Xảo Mai còn nằm ở trong phòng lạnh như băng, ngay cả một ngụm cháo nóng cũng không được ăn... Mà đầu số gây nên hết thảy chuyện này... Xảo Hạnh đi về phía cửa, bình tĩnh nhìn cửa phòng Hậu Uyển Vân đóng chặt.

Ba ngày sau, Cố Văn Tĩnh sống dễ chịu như thường, mà Hậu Uyển Vân bên kia lại sứt đầu mẻ trán. Bảy chục ngàn lượng không phải số lượng nhỏ, cho dù trong tay có sản nghiệp Hồng Tú dệt tạo phùng, nhưng lập tức trong vòng 3 ngày chi ra bảy chục ngàn lượng, lại làm cho Hậu Uyển Vân khó xử không thôi.

Mà Cố Văn Tĩnh bên kia, mỗi ngày đến ngồi phẩm trà, chuyện phiếm vài câu, lại làm cho Hậu Uyển Vân cảm thấy áp lực thêm vài lần. Nếu không chỉ ra bạc làm cho mẹ chồng ác độc này then quá thành giận lại muốn nghĩ ra biện pháp ép buộc chính mình. Nếu bà ta giận dữ không đi mượn bà từ phiên bang quần chân cho nàng ta, thì chân mình chẳng phải là chân lớn chân nhỏ cả đời sao?

Cho nên Hậu Uyển Vân chỉ có thể ôn tồn hầu hạ, rồi sau đó vắt hết óc nghĩ biện pháp lấy bạc. Chính vào lúc này, trong dệt tạo phùng có một lão nhân tư lịch rất sâu, tên là Nhã Nương, dẫn mối cho Hậu Uyển Vân một phú thương Giang Nam, phú thương đó nguyện ý ra bảy chục ngàn lượng bạc mua một phần mười dệt tạo phùng. Liền tương đương với 10% cổ phần.

Hậu Uyển Vân vốn không muốn những người khác nhúng tay dệt tạo phùng, nhưng nể hà chính mình thật sự tài lực hữu hạn, Nhã Nương lại là lão nhân dệt tạo phùng, rất đáng tin cậy, người Nhã Nương dẫn mối tuyệt đối là đáng tin. Hậu Uyển Vân không có cách nào, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, đã đem 10% cổ phần bán cho phú thương Giang Nam đó, rốt cục thì có bạc, trong vòng 3 ngày đem ngân phiếu đưa đến trên tay Cố Văn Tĩnh.

Cố Văn Tĩnh cầm ngân phiếu, cười tủm tỉm nói với Hậu Uyển Vân: “Vân Nhi thật sự là tận tâm, nhanh như vậy liền có bạc. Hôm nay mẫu thân liền tự mình đi tả tướng phủ một chuyến, đến hỏi tả tướng phu nhân mượn người. Nhưng... a đúng rồi, Vân Nhi, chuyện quần chân chỉ sợ vài ngày cũng chưa được, không bằng trước khi quần chân đem chuyện nâng phòng làm đi, đừng để dây dưa nữa.”

Không nâng phòng không cho quần chân! Hậu Uyển Vân cắn răng, gật đầu: “Được, ngày mai sẽ làm.”

Cố Văn Tĩnh cười đem ngân phiếu nhét vào trong áo, nói: “Tốt, vậy chờ sau khi nâng phòng, mẫu thân liền đi mời người quần chân cho con.”

Vì thế chuyện nâng phòng, được Hậu Uyển Vân xử lý, làm vô cùng náo nhiệt, trong phòng đại công tử Khương gia Khương Viêm Châu, lập tức thêm năm phòng di nương, Cố Văn Tĩnh cười toe toét.

Nâng phòng xong, từng đi nương đều có viện riêng của mình. Cố Văn Tinh lại tự mình dựa theo quy cũ dành cho đi nương, phân các nha hoàn bà tử tin cậy ở Khương gia đến các viện. Hậu Uyển Vân vốn định ở trong đó xếp vào người của mình, nhưng nề hà Cố Văn Tinh tự mình đề cử người, Hậu Uyển Vân thế nhưng một cái chỗ trống đều chui không được, chỉ có thể từ bỏ.

Nhìn chuyện nâng phòng cũng làm thỏa đáng, lúc này Cố Văn Tinh mới nhích người, đi tả tướng phủ một chuyến, mượn vài bà tử phiên bang đó đến. Xong liền mang theo vài bà tử tự mình đi tới viện của Hậu Uyển Vân.

“Vân Nhi, mẫu thân đã thành người tới cho con nè. Con không biết, có bao nhiêu người sắp xếp hàng chờ thỉnh vài bà tử này đi quần chân cho nữ nhi nhà mình đâu, mẫu thân không cần chờ, cầu tả tướng phủ nhân bản nhân tình thật lớn cho mẫu thân.” Cố Văn Tinh vừa vào phòng liền thân thiết cầm tay Hậu Uyển Vân, nhìn nàng ta sắp chịu hình quần chân, trong đầu Cố Văn Tinh rất cao hứng.

Hậu Uyển Vân nuốt nước miếng, đau đớn khi quần chân, nàng ta chịu qua một lần, biết tư vị đó sống không bằng chết, nay nàng ta sắp phải lại nếm thử một lần nữa, không khỏi cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

“Được rồi, các bà đi quần chân cho đại thiếu phu nhân đi, quần cẩn thận, biết không?” Cố Văn Tinh phát phát tay, đặt mông ngồi xuống, một tư thái xem kịch vui.

Vài bà tử phiên bang nhất tề đáp: “Vâng, Vương phi.”

Rồi sau đó hai bà tử đi lên nâng Hậu Uyển Vân, đem nàng ta nằm trên giường, một bà tử bắt đầu cởi giày của nàng ta, vừa cởi một nửa, một người liền vội vàng xông tới từ ngoài cửa, vọt tới trước giường, lớn tiếng quát: “Các người muốn làm cái gì?”

Cố Văn Tinh nhìn người nọ, người phụ nữ đó xinh đẹp xuất trần như tiên nữ, giống như gà mái bảo hộ con gà con, che ở trước người Hậu Uyển Vân, căm tức nhìn mình, tức giận cả người lạnh run run, nói: “Cố Văn Tinh! Người như vậy ngược đãi con dâu, truyền ra ngoài người ta nói Khương gia chúng ta như thế nào!”

Cố Văn Tinh nhìn Cẩm Yên, khăn trong tay vung vẩy, híp mắt nhìn chăm chăm nàng ta, lần trước nàng ta nhúng tay khi mình đang dạy dỗ con dâu, còn không có cùng nàng ta tính sổ, không nghĩ tới nàng ta lại tới đây làm rối. Cẩm Yên này, nàng ta nghĩ chính mình là ai?

Cố Văn Tinh chậm rì rì ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm Cẩm Yên, nói từng chữ một: “A, khi nào thì Khương gia thành Khương gia ‘chúng ta’?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tiểu cô làm khó

Cố Văn Tinh cắn chữ, trọng âm dừng ở hai chữ “chúng ta”. Sắc mặt Cẩm Yên trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Cố Văn Tinh đối đãi con dâu như thế nào, đó đều là chuyện riêng của Khương gia, là chuyện nhà người ta, vô luận như thế nào cũng không tới phiên người ngoài đến nhúng tay. Một câu “Khương gia chúng ta”, đã đem Cẩm Yên bỏ qua một bên cách xa vạn dặm.

Mà lần này Cố Văn Tinh không biết được, những lời này càng chọc trúng chỗ đau trong lòng Cẩm Yên. Cẩm Yên cũng là một phần tử của Khương gia, là tiểu nữ nhi thứ xuất của Khương lão thái gia, cũng là nữ nhi duy nhất của Khương lão thái gia. Cẩm Yên sinh ra không đến một tuổi, mẹ đẻ liền chết bệnh, vẫn dưỡng dưới gối mẹ cả, cho nên làm một thứ nữ, Cẩm Yên được sủng ái không kém so với đích nữ, hai ca ca đều rất thương yêu muội muội duy nhất này.

Nhưng tại thời điểm Cẩm Yên hai tuổi, trong một lần du lịch, Khương gia bị đối thủ phái thích khách tập kích, trong hỗn loạn Cẩm Yên cùng người nhà thất lạc. Khương lão thái gia bị thất lạc tiểu nữ nhi mà đau lòng. Khương gia luôn luôn âm thầm tìm kiếm, cho đến trước khi Khương lão thái gia lâm chung, còn vẫn nhắc tới nữ nhi ngọc tuyệt đáng yêu đã bị thất lạc.

Rồi sau đó trời không phụ lòng người, Khương Hằng rốt cục tìm được manh mối của muội muội. Nhưng chờ đến khi hắn tìm được muội muội, Cẩm Yên cũng đã rơi vào phong trần, trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nổi tiếng bên bờ sông Tần Hoài.

Thì ra năm đó sau khi Cẩm Yên cùng người nhà thất lạc, bị người què bắt cóc, người què thấy nàng xinh đẹp, liền đem nàng bán cho một thanh lâu sở quán bên bờ sông Tần Hoài. Tú bà đó cũng là người biết nhìn hàng, gặp Cẩm Yên là một mỹ nhân bại hoại, đã đem nàng cẩn thận nuôi lớn, dạy nàng cầm kỳ thư họa, thì từ ca phú. Đợi cho đến khi Cẩm Yên mười ba tuổi, liền treo biển hành nghề tiếp khách.

Thời điểm Khương Hằng tìm được nàng, nàng đã mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi, Cẩm Yên phong nhã hào hoa, vang danh khắp thiên hạ. Trong kinh thành rất nhiều quý nhân đều vì gặp vị đệ nhất mỹ nhân này mà vung tiền như rác.

Cẩm Yên hai tuổi bị thất lạc, trí nhớ rất mơ hồ, căn bản là không biết chính mình còn có thân phận cao quý như vậy. Huynh muội nhận nhau tự nhiên là vui không kìm được, nhưng sau khi nhận nhau xong, vấn đề lại xuất hiện: nếu Cẩm Yên được nuôi lớn ở nhà người bình thường, Khương Hằng tự nhiên là có biện pháp làm cho nàng trở về nhận tổ tông, nhưng nàng rơi vào phong trần, lại quá nổi tiếng, quan to quý nhân trong kinh thành nhận thức nàng rất

hiều, liền ngay cả thánh thượng đều nghe nói thanh danh của vị đệ nhất mỹ nữ tài mạo nhiều mặt này. Khương Hằng chính là đi lên triều, đều có thể gặp mấy chục người từng ngu với muội muội của hắn, dù Khương Hằng có bản lĩnh, cũng không thể ngăn chặn miệng lưỡi thế gian!

Nếu để cho Cẩm Yên trở về nhận tổ tông, Khương gia trăm năm vọng tộc như vậy, tự nhiên không thể dễ dàng cho phép loại việc bại hoại danh dự này phát sinh. Huống hồ nếu Khương Hằng cố ý nhận thức Cẩm Yên, vị tiểu thư Khương gia thất lạc nhiều năm trở về nhận tổ tông này sẽ bị quan to quý nhân trong kinh thành đến gặp, có thể tưởng tượng sau khi các vị quan viên nhìn thấy tiểu thư Khương gia, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó mang ý cười với nhau “Đây là đệ nhất mỹ nhân bên bờ sông Tần Hoài năm đó người ta đã từng ngủ, thì ra là muội muội ruột của Khương thái phó!”, như vậy sau này trên người Cẩm Yên liền bị phế bỏ, danh hiệu “tiểu thư Khương gia làm kỹ”, cả đời đều xóa bỏ không được, bị mọi người phun một bãi nước miếng, đều có thể làm nàng chết đuối.

Cho nên Khương Hằng luôn cân nhắc mãi, cuối cùng lựa chọn một phương pháp ôn hòa. Đó đó là làm cho vị đệ nhất mỹ nữ bên bờ sông Tần Hoài kia hương tiêu ngọc vãn, rồi sau đó trong phủ đệ Khương gia có thêm một người phụ nữ thân phận không rõ—— Cẩm Yên.

Bởi vì làm cho muội muội thua thiệt, Khương Hằng vẫn phi thường sùng ái Cẩm Yên, theo ý Cẩm Yên hết. Cẩm Yên trải qua vô số việc phong nguyệt, thờ ơ với mọi thứ, cứ như vậy sống qua từng ngày sống yên bình lặng ở trong phủ Bình Thân vương. Trong lòng Cẩm Yên vướng bận một người đàn ông duy nhất, chính là năm nàng mười bốn tuổi, bị kẻ xấu bắt đi tính quấy rối tình dục, nàng được một công tử đi ngang qua cứu. Cẩm Yên chỉ biết là vị công tử đó họ Hậu, Cẩm Yên đối với vị Hậu công tử kia vừa gặp đã thương, lại bởi vì thân phận chính mình mà tự ti, không nghĩ làm cho vị công tử đó biết mình là nữ tử phong trần, liền dối gạt nói mình là con gái nhà đẳng hoàng, đi đập thanh gậy phải kẻ xấu, may mắn được Hậu công tử cứu.

Rồi sau đó công tử họ Hậu đó nói với Cẩm Yên, chính mình thân mang trọng trách không thể ở lâu, liền rời đi. Sau đó Cẩm Yên vẫn đối với vị công tử đó nhớ mãi không quên, vốn tưởng rằng cuộc đời này không có ngày gặp lại, không nghĩ tới ngày đại hôn của Khương Viêm Châu, Cẩm Yên đi hậu hoa viên giải sầu, lại gặp ân nhân năm đó.

Hai người gặp lại, tự nhiên vui không kiềm được, Cẩm Yên mới biết được, thì ra vị Hậu công tử này, dĩ nhiên là đại công tử An Quốc Hầu, tiểu Hầu gia Hậu Thụy Phong. Hậu Thụy Phong cũng nhớ mãi không quên cô nương tuyệt sắc này, năm đó hắn bởi vì chiến sự ở biên quan căng thẳng, nhận được thánh chỉ liền lập tức chạy đến biên quan, cho nên phụ gai nhân, nay cứu biệt gặp lại, vui không tự kìm hãm được, thế nhưng đã quên vì sao vị gai nhân này lại xuất hiện trong phủ Bình Thân vương, rồi sau đó tặng cho nàng ngọc bội bên người.

Cẩm Yên tự biết không còn trong sạch, quả quyết sẽ không có khả năng gả cho tiểu Hầu gia, cho nên liền lời nói lạnh nhạt đuổi Hậu Thụy Phong đi. Nhưng trong lòng lại không bỏ xuống hẳn được, chỉ có thể hạ quyết tâm, cố gắng thay hắn che chở muội muội, coi như báo đáp ân cứu mạng của hắn năm đó.

Đương nhiên hết thảy khúc chiết trong chuyện xưa này, chỉ có hai người Khương Hằng cùng Cẩm Yên biết được. Nếu không có Cẩm Yên tuổi nhỏ bị kiếp nạn, nàng nay hẳn là tiểu cô của Cố Văn Tĩnh mới đúng. Tiểu cô làm khó, nay Cố Văn Tĩnh nhìn Cẩm Yên này xen vào việc của người khác, không còn giận nhử này, nàng mặc kệ vị Cẩm Yên cô nương này có quan hệ với ca ca Hậu Thụy Phong của mình, chẳng sợ nàng là người trong lòng ca ca, so với thù giết mẹ, giết mình lại tính cái gì. Chẳng lẽ Cẩm Yên một lòng che chở Hậu Uyển Vân, nàng sẽ không tìm Hậu Uyển Vân báo thù? Nếu là có một ngày chân tướng rõ ràng, ca ca cũng sẽ đồng ý mọi chuyện mình làm.

Thụy Liên vừa nghe vị Cẩm Yên cô nương kia cư nhiên dám như vậy nói chuyện cùng chủ mẫu Khương gia, còn hô thẳng tính danh, lập tức động thân về phía trước một bước, quát: “Lớn mặt! Tục danh của Vương phi, là cho người gọi sao!”

Cố Văn Tĩnh bình tĩnh nhìn Cẩm Yên, nói: “Cẩm Yên cô nương, ta muốn biết, người rốt cuộc có biết chính mình đang làm cái gì hay không?”

Cẩm Yên hừ lạnh một tiếng, nói: “Cẩm Yên tự biết thân phận thấp kém, nhưng Cẩm Yên không quen nhìn Vương phi ý thế hiếp người như thế, khi dễ một thiếu nữ!”

Thiếu nữ? Nàng ta? Hậu Uyển Vân? Cố Văn Tĩnh nở nụ cười, thời điểm Hậu Uyển Vân giết người không thấy máu, Cẩm Yên người còn không biết đang làm gì đâu.

“Ta ý thế hiếp người?” Cố Văn Tĩnh trào phúng cười, nhìn Cẩm Yên, chỉ vào Hậu Uyển Vân nói: “Vân Nhi, lần trước ta cho người tranh sủng, giúp người quán chân, người kêu phụ thân người đến. Lần này người cầu ta tìm người quán chân cho người, ta thật vất vả tìm người đến đây cho người, người lại bảo Cẩm Yên cô nương đến xuất đầu cho người, Hậu Uyển Vân à Hậu Uyển Vân, người đây là chọc tức ta sao?”

Hậu Uyển Vân vừa nghe, đầu mâu này lại nhắm ngay chính mình, bị dọa mặt mũi trắng bệch. Lần này quán chân nàng ta phải trả bảy chục ngàn lượng bạc trắng bóng, còn nâng năm phòng di nương, ngàn câu vạn câu mới cầu được! Nay Cẩm Yên này, tuy rằng là hảo tâm muốn che chở mình, nhưng Hậu Uyển Vân thật đúng sợ nàng ta hảo tâm làm chuyện xấu, vạn nhất lại chọc mẹ chồng ác độc mất hứng, lần này lại không quán được, chẳng lẽ muốn chính mình lại ra bảy chục ngàn lượng bạc, mới có thể cầu mẹ chồng đi thỉnh bà tử quán chân lại đến một lần nữa sao?

Hậu Uyển Vân nhìn bóng dáng Cẩm Yên, trong lòng thở dài: thật sự là không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng bọn ngu như heo!

Cẩm Yên nghe Cố Văn Tĩnh nói như vậy, quay đầu, lông mi nhếch lên, nói với Hậu Uyển Vân: “Đại thiếu phu nhân, người là bị bắt quán chân phải không?”

Hậu Uyển Vân nào dám nói là bị bắt! Hai mắt nàng ta đắm lệ lưng trông nhìn Cẩm Yên, hận không thể đem đập nàng ta một gậy hôn mê làm cho nàng ta dừng đến làm rồi thêm nữa, về mặt Hậu Uyển Vân rụt rè lắc đầu nói: “Cẩm Yên cô nương, cô nương hiểu lầm, là ta cầu mẫu thân tìm người quán chân cho ta. Cô nương có nên hiểu lầm mẫu thân, mẫu thân là hảo tâm, còn thật lớn công phu tìm bà tử quán chân giỏi nhất cho ta, Vân Nhi cảm kích còn không kịp đâu.”

Mặt Cẩm Yên càng nhăn lại, nàng biết Hậu Uyển Vân chân lớn nhỏ nên mới vậy, cho nên sớm muộn gì cũng phải quần tiếp. Nhưng lần này Cố Văn Tĩnh cũng quá giáo hoạt đi, rõ ràng là tra tấn con dâu, lại biến thành con dâu đang cầu nàng, nàng là vì tốt cho con dâu. Cẩm Yên thương tiếc nhìn Hậu Uyển Vân, đau lòng nàng giận mà không dám nói gì.

Cố Văn Tĩnh hừ một tiếng, nói: “Cẩm Yên cô nương, người nghe thấy rồi chứ, lần trước Vân Nhi đều nói chính mình tự nguyện quần chân, người không tin. Lần này Vân Nhi còn nói nàng tự nguyện, ta lại không trối nàng lại, lấy dao dí nàng, Vân Nhi chính mình đều mở miệng yêu cầu quần chân, người không thể không tin. Ta thấy người mỗi ngày quá mức nhàn nhã, nếu là muốn tìm chút chuyện làm để giết thời gian, không bằng tìm mấy chuyện khác, luôn nhúng tay vào việc nhà người ta, có phải bàn tay quá dài hay không?”

Cẩm Yên bị ghen nói không ra lời, gương mặt xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng. Nàng vừa nghe nói Cố Văn Tĩnh mang theo bà từ quần chân đi thẳng đến viện của Hậu Uyển Vân, liền vội vàng tới cứu người, ai biết Hậu Uyển Vân chẳng những không cảm kích, còn giúp mẹ chồng đó nói chuyện, nói nàng bán đại bác mấy đời cũng không liên quan tới nhà người ta, lại xen vào việc của người ta.

“Cẩm Yên cô nương, xin cô nương đừng động việc này, trở về đi.” Hậu Uyển Vân cầm góc áo Cẩm Yên nhỏ giọng cầu xin, bà cô nhỏ này nếu không đi, chọc giận mẹ chồng ác độc, chịu tội không phải là chính mình sao?

Cẩm Yên bắt đầu dẫm ôm trán, bà vai suy sụp xuống, thở dài, vẻ mặt thất bại: “Được, là ta xen vào việc của người khác, ta đi.”

“Đi thong thả, không tiễn.” Cố Văn Tĩnh vẫy vẫy khăn, hừ nhẹ một tiếng, bỏ qua chuyện này, rồi sau đó chậm chậm rãi rãi dựa lưng vào ghế dựa, nói với vài bà tử: “Được rồi, có thể bắt đầu quần chân.”

Nhìn Hậu Uyển Vân khóc dữ dội khi quần xong chân, Cố Văn Tĩnh cảm thấy mỹ mãn mang theo vài bà tử đi về. Vừa về phòng, liền có tiểu nha hoàn đến thì thầm vài câu cùng Thúy Liên. Thúy Liên vào phòng, tại bên tai Cố Văn Tĩnh nhẹ giọng nói: “Vị Cẩm Yên cô nương kia từ trong phòng đại thiếu phu nhân đi ra ngoài, đi thẳng đến thư phòng, Vương gia đã ở thư phòng.”

Cố Văn Tĩnh mày nhíu lại, chẳng lẽ nàng chạy tới cáo trạng?

“Đi, chúng ta cũng đi thư phòng nhìn một cái.” Cố Văn Tĩnh đứng dậy, mang theo Thúy Liên đi ra ngoài cửa, vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Khương Huệ Như thở hổn hển đi vào trong phòng, phía sau còn có Hoắc Hi Thần mang theo vẻ mặt không hồn giận đi theo.

“Huệ Như, sao con lại xuống giường?” Cố Văn Tĩnh nhìn thấy cháu gái đến đây, nhanh chóng đỡ lấy, Thúy Liên đưa áo choàng đến, Cố Văn Tĩnh tự mình đón lấy vội phủ thêm cho Khương Huệ Như, sợ nàng cảm lạnh.

Sắc mặt Hoắc Hi Thần rất đen, đi theo vào phòng, nói: “Thỉnh an Vương phi. Văn bối đang chuẩn bị châm cứu cho Khương tiểu thư, có nha hoàn tiến vào, không biết nói gì đó bên tai nàng, nàng liền chạy đi, văn bối theo sát, nàng cũng không thèm nhìn văn bối, chỉ lo đi, văn bối theo nàng đến nơi này.”

Cố Văn Tĩnh nghe, Hoắc công tử này là đang lo lắng thân mình Khương Huệ Như, liền một đường theo tới.

Cố Văn Tĩnh nhìn vẻ mặt Khương Huệ Như muốn nói lại thôi, biết nha đầu kia có chuyện muốn nói với mình, liền nói với Hoắc Hi Thần: “Làm phiền Hoắc công tử quan tâm, thỉnh Hoắc công tử đi thiên đình dùng trà trước, ta sẽ ra sau.”

Hoắc Hi Thần gật gật đầu, Thúy Liên đưa hắn đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại có hai người Khương Huệ Như cùng Cố Văn Tĩnh.

Khương Huệ Như cắn môi, nhìn Cố Văn Tĩnh, nội tâm đang giãy dụa. Cố Văn Tĩnh cũng không nói, im lặng rót cho mình chén trà, ngồi uống trà, chờ Khương Huệ Như mở miệng.

Ngồi đến một nén nhang (5 phút), ánh mắt Khương Huệ Như rốt cục kiên định, nàng mở miệng nói: “Con nghe nói hôm nay đại bá mẫu cùng Cẩm Yên cô nương tranh chấp.”

Cố Văn Tĩnh gật gật đầu, Khương Huệ Như khi nào thì bắt đầu chú ý mấy chuyện này?

Khương Huệ Như vội vàng cầm lấy tay Cố Văn Tĩnh, nói: “Đại bá mẫu, sau này người đừng tranh chấp cùng Cẩm Yên cô nương nữa.”

Tay cầm chén trà của Cố Văn Tĩnh dừng ở giữa không trung, thân nhiên nói: “Vì sao không thể? Bá mẫu là chủ mẫu Khương gia, vì sao phải kiêng kị nàng? Chẳng lẽ, đại bá con sùng nàng sùng vô pháp vô thiên, ngay cả đại bá mẫu là Vương phi chính quy cũng không để vào mắt?”

Khương Huệ Như liều mạng lắc đầu, nói: “Đại bá mẫu, người hiểu lầm. Đại bá cùng ngài phu thê tình thâm, nhưng Cẩm Yên cô nương nàng ấy...” Khương Huệ Như cắn môi, tim đập thình thịch, trong ngày thường đại bá mẫu rất sùng ái nàng, coi nàng như nữ nhi ruột mà yêu thương, nàng không thể mất thấy vợ chồng đại bá cùng đại bá mẫu dậy hiềm khích. Cho dù là gièm pha bí mật của Khương gia, nàng cũng quyết định nói cho đại bá mẫu nghe.

“Nàng như thế nào?” Cố Văn Tĩnh có chút đùa cợt cười cười, nàng biết địa vị Cẩm Yên ở trong lòng Khương Hằng không giống những người khác, Khương Hằng thậm chí có thể dễ dàng tha thứ trong lòng Cẩm Yên thích người đàn ông khác, nhưng nàng quả thật không biết Cẩm Yên quan trọng như thế nào đối với Khương Hằng, có quan trọng đến ngay cả nàng là thê tử đều phải nhường đường cho Cẩm Yên hay không.

Khương Huệ Như cắn môi nói: “Đại bá mẫu, người chớ hiểu lầm đại bá, đại bá đối ngài tình thâm ý trọng, phần tâm này, Huệ Như thấy rõ ràng. Cẩm Yên nàng... Nàng ấy là muội muội ruột của đại bá, cũng là cô cô ruột của con!”

Cẩm Yên là muội muội ruột Khương Hằng? Cố Văn Tĩnh giật mình nhìn Khương Huệ Như. Nàng từng đoán rất nhiều giả thiết ở trong lòng, cái gì hồng

nhan tri kỷ, kim ốc tàng kiều, nàng đều từng tưởng tượng qua, nhưng không nghĩ tới Cẩm Yên cư nhiên là muội muội Khương Hằng!

Kế tiếp, Khương Huệ Như đem chuyện ngày ấy nàng ở ngoài phòng nghe được nói cho Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh cùng Khương Huệ Như tuy rằng không biết nội tình vì sao Cẩm Yên không thể trở về nhận tổ tông, nhưng Khương Hằng đối với Cẩm Yên thua thiệt, cùng với Cẩm Yên ngưỡng mộ tiểu Hầu gia Hậu Thụy Phong, còn có Khương Hằng đáp ứng Cẩm Yên việc sẽ duy hộ Hậu Uyển Vân, Cố Văn Tinh đều biết đến nhất thanh nhị sở (biết rõ một hai).

Cuối cùng, Cố Văn Tinh cau chân mày lại, tuy nói đàn ông bình thường rất ít những tay vào chuyện đầu đá ở nội viện, nhưng Khương Hằng đã đáp ứng rồi... Như vậy, sự tình tựa hồ trở nên có chút khó giải quyết.

Khương Huệ Như nhìn sắc mặt đại bá mẫu không tốt, lại đem ngày ấy nàng ở trong phòng Hậu Uyển Vân, thấy Hậu Uyển Vân dùng kim đâm Xảo Hạnh nói ra, lại bỏ thêm một câu: “Đại bá mẫu, Huệ Như biết đại tẩu không phải người tốt, Huệ Như cũng tin tưởng đại bá mẫu không phải là người ác độc cố tình gây sự, đại bá mẫu làm việc nhất định có đạo lý của ngài, vô luận như thế nào, Huệ Như đều đứng về phía đại bá mẫu.”

Nói xong, Khương Huệ Như lại giống như an ủi Cố Văn Tinh, đứng lên uốn ngực nói: “Đại bá mẫu, thường ngày đại bá thương yêu Huệ Như nhất. Nếu là Cẩm Yên cô cô đi về cáo trạng đại bá, Huệ Như cũng đi cáo trạng, Huệ Như muốn nhìn một cái xem, đại bá rốt cuộc thương ai hơn!”

Cố Văn Tinh bật cười, nhanh chóng ấn Khương Huệ Như ngồi xuống, đứa nhỏ này, cũng rất biết chọc người thích, thật sự là không uống công thương nàng! Chính là Cố Văn Tinh thật tâm yêu thương Khương Huệ Như, Khương Huệ Như tính tình đơn thuần, yêu ghét rõ ràng, nhưng thân thể quá kém, Cố Văn Tinh không hy vọng nàng đi tham dự mấy chuyện đầu đá hậu trạch, nàng hy vọng con bé từ từ dưỡng thân mình, rồi sau đó tìm người tốt lập gia đình sinh con, cả đời thư thái thoải mái thân nhiên sống yên ổn. Mấy chuyện đầu đá dơ bẩn này, Cố Văn Tinh không hy vọng làm ô uế tay Khương Huệ Như.

Trần an Khương Huệ Như, kêu nàng không cần lo lắng, rồi sau đó lại nhờ Hoắc Hi Thần trở về cùng nàng, tiếp tục châm cứu vẫn chưa xong. Lão đại Hoắc Hi Thần không cam lòng nhìn nhìn Khương Huệ Như, rõ ràng chỉ lớn Khương Huệ Như ba tuổi, lại mang bộ dáng lòng thầy thuốc như cha mẹ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói với Khương Huệ Như: “Muội chạy, muội lại chạy! Bên ngoài gió thổi lạnh như thế, muội ngay cả áo choàng cũng không mặc liền chạy đến, lại chạy một đầu đầy mồ hôi, lại gặp gió lạnh, bệnh lại nặng thêm, đại bá muội vừa đem ta ở lại quý phủ, không biết ở tới khi nào. Muội không thể yêu quý thân mình một chút sao?”

Khương Huệ Như bĩu môi, nhỏ giọng than thở nói: “Ai cần huynh lo!” Rồi sau đó eo nhỏ uốn éo, mang theo nha hoàn ra ngoài viện.

“Muội! Muội còn chạy!” Hoắc Hi Thần ở phía sau đuổi theo, trong tay cầm cái áo choàng, tức giận rầm rầm. Trong ngày thường bệnh nhân của hắn, người nào không phải cung kính với mình, vừa vặn nha đầu kia không thèm coi trọng hắn như vậy, hắn đường đường là thần y! Thần y nha! Sao nay lưu lạc giống người hầu vậy nè, chạy đuổi theo phía sau mông nàng!

Cố Văn Tinh cười, nhìn hai người trẻ tuổi đó một trước một sau ra viện. Thúy Liên đi lại hỏi: “Tiểu thư, chúng ta còn có đi thư phòng hay không?”

“Không đi.” Cố Văn Tinh lắc lắc đầu, ngồi ở trên tháp, cầm quyển sách và bắt đầu nhàn nhã đọc: nàng cùng chàng ấy làm vợ chồng vài năm, nàng tin chàng ấy. Khương Hằng ơi Khương Hằng, chàng sẽ làm thiếp thất vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Huynh muội tranh chấp

Chương này không có bản edit, đọc đỡ convert nha.

Cố Văn Tinh ở chỗ này thoải mái nhàn nhã đọc sách, xem mê mẩn, mà Khương Hằng thư phòng lại thành một mảnh không có khói thuốc súng chiến trường, luôn luôn xuất trần gấm khói, lông mày sít sao khóa đứng lên, ngực bởi vì kịch liệt tâm tình phập phồng. Khương Hằng trầm mặt, đứng bên bàn viết, nắm trong tay quyển sách, bởi vì cảm khí lực quá lớn, liên tục xuất chỉ tiết đều mơ hồ phát ra màu trắng.

Bích viện cúi đầu đi vào dâng trà, bị giữa hai người quý đệ khí tràng chấn thờ mạnh không dám ra, mà ngay cả luôn luôn ôn thành cẩn thận Bích viện đều cúi đầu thối lui ra khỏi gian phòng, cùng Bích La hai người trốn tại gian phòng của mình không dám ra đến, sợ chọc xúi quẩy gặp tai họa.

Bích viện hầu hạ Khương Hằng nhiều năm, chưa bao giờ thấy qua Khương thái phó phát giận, cũng chưa bao giờ thấy qua gấm khói cô nương cái dạng này. Bích La nhỏ giọng hỏi Bích viện: “Bích viện tỷ, chúng ta vương gia cùng gấm khói cô nương đây là thế nào?”

Bích viện lắc lắc đầu, đè lại Bích La tay, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng vậy không hiểu được, bất quá lần này ta coi hai người bọn họ tính tình phát đại, chúng ta liền tại bên ngoài đợi, đừng không có việc gì đi vào tìm xúi quẩy.”

Bích La gật gật đầu, hai người lo sợ bất an đợi ở trong phòng.

Trong thư phòng, gấm khói tiến lên một bước, trong thanh âm trầm trầm tức giận: “Người đã đáp ứng ta, sẽ che chở uyển vân. Hôm nay Cố Văn Tinh

mang người đi cho nàng quần chân, ta vừa được tin tức liền kêu người đến nói cho người biết, vì sao người chậm chạp không đi?”

Khương Hằng nửa khép lấy mắt, thanh âm nghe không ra hi vọng: “Gấm khói, nàng là người đại tẩu, người sao có thể gọi thẳng nàng tục danh?”

Gấm khói hừ lạnh nói: “Nàng là đại tẩu ta? Người cũng biết ta là muội muội người! Lời của ta, người chưa bao giờ để ở trong lòng qua!”

Khương Hằng nói: “Chuyện hôm nay, là Hầu thị tự mình cầu xin tôi, chính nàng cầu xin Văn Tĩnh đi giúp nàng tìm quần chân bà tử, một cái nguyên đánh một cái nguyên lần lượt chuyện, ta như thế nào nhúng tay? Huống chi con dâu quần chân, đó là nàng khuê các việc riêng, thân thể của ta vì công công như thế nào tốt nhúng tay? Gấm khói, người có từng nghĩ tới khó xử của ta?”

Gấm khói bị Khương Hằng ghen nói không ra lời, Khương Hằng nói có lý có theo, gấm khói thậm chí tim không thốt nên lời phản bác. Quần chân chuyện, vốn chính là Hậu Uyển Văn chính mình yêu cầu, cho dù gấm khói đi ngăn đón, cũng ngăn không được, người ta Hậu Uyển Văn còn cảm thấy nàng xen vào việc của người khác. Hơn nữa Khương Hằng thân là công công, vốn cũng không thích hợp nhúng tay bên trong chuyện, huống chi còn là người ta con dâu khuê phòng tranh thủ tình cảm thủ đoạn, Khương Hằng nếu là nhúng tay, chỉ sợ sẽ chọc cho đến chỉ trích.

“Đúng là... Đúng là!” Gấm khói nhưng là nửa ngày, cũng không còn đứng là cái như thế về sau, nước mắt thoáng cái bùng lên, nàng ngồi ở trên ghế, lau nước mắt, thanh âm chua chát: “Đại ca, ta chưa bao giờ cầu xin qua người cái gì, chỉ một kiện sự này, người nếu đã đáp ứng ta, vì sao còn muốn khoan tay đứng nhìn? Tùy ý nàng khi dễ Lăng Uyển vân? Nếu không phải ý vào người chỗ dựa, Cố Văn Tĩnh nàng như thế nào lại khắp nơi nhằm vào uyển vân, cùng nàng khó xử? Ta coi uyển vân tính tình nhu nhược, đáy lòng đơn thuần thiện lương, biết điều như vậy cô nương, vì sao phải bị như thế đối đãi?”

Khương Hằng thờ dài, thanh âm mềm nhũn chút ít, hần nhìn xem gấm khói nói: “Gấm khói, ta hỏi người, tại Hầu thị vào cửa trước, người cảm thấy Văn Tĩnh là người như thế nào?”

Gấm khói ngăn người, cầm lấy khăn đem trên gương mặt nước mắt lau chùi hết, nàng nhìn Khương Hằng thần sắc, Khương Hằng thần sắc nghiêm túc, thực sự không phải là thuận miệng nói, gấm khói cúi thấp đầu, tính tế nhớ lại Cố Văn Tĩnh vào cửa sau từng ly từng tý. Nàng vị này đại tẩu, mặc dù nói tuổi còn nhỏ, xuất thân không tính quá cao, còn là một thứ xuất tiểu thư, đúng là Cố Văn Tĩnh trên người lại một chút không phóng khoáng cũng không có, ngược lại có gan quý không thể nói khí thiên nhiên chất, ngôn hành cử chỉ vừa vặn có độ, đối đãi người thân cất hiền hòa, rồi lại không không thoả đáng gia chủ mẹ uy nghiêm. Năm đó quân gia đoạt quyền mạnh mẽ vang dội, thể hiện ra kinh người thủ đoạn, mà thường ngày trong đối đãi người làm thân thiết, từ không tùy ý đánh chửi người làm, đối đãi Khương Hằng vài cái thiếp cũng chưa bao giờ tận lực khó xử; đối đãi vài con trai con gái, vô luận là con vợ cả hay là thứ xuất, đều từ ái hiền hòa, tuyệt không phải là làm mặt mũi, mà là thật tâm yêu thích kia mấy người hài tử. Coi như là đối đãi cùng nàng không hợp Tiên thị nữ Khương Huệ Như, cũng cũng không có người vì tiền thị nguyên nhân mà giận chó đánh mèo Khương Huệ Như, ngược lại đối với Khương Huệ Như coi như chính mình sinh.

Trái lại Cố Văn Tĩnh đối đãi gấm khói chính mình, Cố Văn Tĩnh mới vừa vào cửa lúc, gấm khói còn từng lo lắng qua Cố Văn Tĩnh không biết thân phận của mình, cho là mình là Khương Hằng hồng nhan tri kỷ, mà đối với mình khắp nơi khó xử. Đúng là Cố Văn Tĩnh cũng không như nàng nghĩ giống nhau ghen tị, Cố Văn Tĩnh đối với gấm khói tồn tại mở một con mắt nhắm một con mắt, thậm chí cũng không đi hỏi thăm gấm khói lai lịch thân thế, điều này làm cho gấm khói đối nàng thông minh nhiều hơn một phần kính nể, đối với bản thân nàng nhiều hơn một phần thương thức cùng yêu thích. Nếu không phải bởi vì Hậu Uyển Văn xuất hiện, chỉ sợ gấm khói vẫn luôn sẽ không cùng Cố Văn Tĩnh nâng bất kỳ ma sát cùng tranh chấp, hai người sẽ liên tục bình an vô sự chung đụng đi.

Cố Văn Tĩnh công việc quản gia có cách, đối nhân xử thế làm cho người tìm không ra sai đến, cho nên gần gũi vài năm, Khương gia từ trên xuống dưới đều đối với vị này chủ mẫu phi thường tôn kính. Cố Văn Tĩnh cũng không phải là trời sinh tính cay nghiệt ác độc người, có thể là vì sao nàng hết lần này tới lần khác liên nhằm vào Hậu Uyển Vân?

Gấm khói ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo do dự, nói: “Uyển vân vào cửa trước, đại tẩu nàng, nàng...”

“Nàng công việc quản gia có cách, đối đãi người hiền hòa, con trai và con gái kính yêu nàng, người làm tôn kính nàng, mà ngay cả gấm khói người, cũng đúng nàng có chút thương thức, phải hay không?” Khương Hằng thờ dài, nói: “Gấm khói, người đang ở đây nghĩ, vì sao đại độ như vậy hiền hòa người, hết lần này tới lần khác liên nhằm vào Hầu thị, khắp nơi khó xử, phải không?”

Gấm khói trong đầu giống như là bọc một đoàn sương mù, mê mẩn mù mịt thấy không rõ lắm, nghe Khương Hằng lời nói này, trong đầu đột nhiên giống như sương mù đẩy ra rồi một đường nhỏ khe hở dường như, hiểu chút gì đó.

Khương Hằng nhìn thấy nàng mê mẩn thần sắc, ngồi ở bên người nàng, tiếp tục nói: “Gấm khói, người từ tiểu Lưu rơi vào ngoài, tuy nói chịu không ít khổ, đúng là trong lúc này trạch chuyện, người lại biết rất ít.”

Gấm khói yên tĩnh trở lại, trong lòng tâm tình không giống vừa rồi như vậy bắt đầu khởi động, nàng xem thấy Khương Hằng, nói: “Đại ca, có chuyện không ngại nói thẳng.”

Khương Hằng nhấp một ngụm trà, về chén trà, nhìn chăm chăm kia ướt nhẹp hơi nước, nói: “Gấm khói, chúng ta tổ phụ nạp có bảy phòng thiếp thị, tổng cộng có bảy con trai, bốn nữ nhi. Phụ thân là con vợ cả, tại con trai trưởng trong đứng hàng lão nhị. Đúng là phụ thân bảy con trai, bốn nữ nhi, lại chết non sáu con trai, hai nữ nhi, vừa được trưởng thành, cũng còn sót lại phụ thân một phòng, còn có hai cái thứ xuất nữ nhi. Người có biết là vì sao?”

Gấm khói chỉ biết là tổ phụ này một phòng đã từng có rất nhiều con trai con gái, nhưng là đều rồi rít chết non, hôm nay nghe Khương Hằng đề xuất, nhất định là bên trong có trong bọn họ chuyện. Sự tình quan hệ Khương gia tư mật, gấm khói biết rõ sự tình liên quan trọng đại, nếu không Khương Hằng sẽ không đặc biệt đề xuất, liền đang ngồi yên lặng, rửa tai lắng nghe.

Khương Hằng nhìn gấm khói liếc nhanh, nói: “Tổ phụ trời sinh tính phong lưu không kèm chế được, cùng tổ mẫu tình cảm thường hay bất hòa, quá tin

tiểu thiếp, bởi vì chuyện này, thậm chí còn thiếu chút nữa trên lưng yêu chiều thiếp bỏ bê vợ tội danh, bởi vậy hậu trạch tiểu thiếp lớn mạnh, gia đình không yên. Phụ thân lớn tuổi hơn, lúc ta sinh ra còn chưa phân phủ, khi đó ta mặc dù tuổi còn bé, lại mắt thấy tất cả bên trong đấu đá chuyện. Người phụ nữ tranh giành đấu, mặc dù không bằng triều đình sa trường bình thường, đúng là hậu trạch tranh giành, giết người không thấy máu, trong đó tàn khốc, nếu không phải đích thân kinh nghiệm, khó có thể tưởng tượng. Năm đó ta còn tuổi còn bé, trong đó tất cả sự cố ta cũng không hoàn toàn cảm kích. Chỉ là mẫu thân mất sớm, cũng cùng năm đó hậu trạch tranh giành có quan hệ.”

Khương Hằng dừng một chút, nhìn xem gắm khố, gắm khố một bộ như có điều suy nghĩ về mặt, biết rõ nàng nghe lọt được, liền tiếp theo nói: “Năm đó tổ phụ chôn ra ba nữ nhi, trong đó có một vị là ruột thịt nữ nhi, mặt khác ba vị đều là thứ nữ. Kia ba vị thứ nữ, trong đó có một vị rất được tổ phụ cùng tổ mẫu yêu thích, thiếu chút nữa bị tổ mẫu thu vào trong phòng nhớ thành con vợ cả tiểu thư...”

Khương Hằng ngừng một chút, lông mày khẽ nhíu lại, làm như lâm vào nhớ lại, nói: “Ta nhớ được vị cô cô này ở trước mặt tổ mẫu có chút nhu thuận, năm đó mẫu thân không bị tổ mẫu yêu thích, mẹ chồng con dâu quan hệ không vừa mắt, có một lần ta coi gặp cô cô cùng mẫu thân đơn độc chung đụng, kia cô cô giống như thay đổi người dường như, hoàn toàn không giống người lúc trước phó bộ đáng... Về sau, bên trong đấu tranh càng phát ra kịch liệt, khi đó ta đi thư viện học bài, ở nhà đợi thiếu, chỉ biết là vị kia tối được sủng ái thứ nữ cô cô chẳng biết tại sao chộc giận tổ phụ tổ mẫu, tựa hồ là phạm cái gì sai lầm lớn bị vạch trần, bị lãnh rơi xuống, qua vài năm liền bệnh qua đời.”

Gắm khố nâng cằm lên, mày nhíu lại căng, nói: “Đại ca, ý của ngươi là? Uyển vân giống như vị kia thứ xuất cô cô?”

Khương Hằng cũng không trả lời thẳng nàng, chỉ là nhẹ nhàng cúi đầu vỗ tay, nói: “Khương gia trăm năm thế gia, có quá nhiều thiếu thứ nữ nghĩ leo lên mẹ cả thượng vị, cho dù là khôn khéo như chúng ta vị kia thứ nữ cô cô, cuối cùng cũng là thất bại trong gang tấc, ở bên trong trạch trong tranh đấu mất mạng. Ngươi tình tế ngắm lại Hầu gia đi.”

Khương Hằng mặc dù chưa từng danh ngôn, nhưng là gắm khố tình tế vừa nghĩ cũng biết, Hậu Uyển Vân xuất thân thứ nữ, leo lên mẹ cả thành con vợ cả tiểu thư, rồi sau đó lại leo lên chiều cùng công chúa và thái hậu, gả vào Khương gia. Nếu là dựa theo nàng xuất thân, nàng là vạn không được có thể có phúc khí như vậy. Nếu không phải là nàng vận khí thật tốt, đó chính là nàng tâm cơ sâu đậm.

Khương Hằng thở dài, nói: “Gắm khố, tâm tư đơn thuần người, thì không cách nào từ sau trạch đấu tranh đấu đá giữa sống sót, chứ nói chi là bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng. Hầu thị, không phải là một nhân vật đơn giản. Văn Tĩnh so với ngươi xem thông thấu. Hầu thị mặc dù là hầu thụcy ngọn núi muội muội, nhưng là ta coi hầu thụcy ngọn núi thật lòng quan tâm, chưa chắc là hấn cái này thứ xuất muội muội. Ta nghe nói An quốc hậu tiểu Hầu gia cùng hấn chính thống muội Hậu Uyển Tâm quan hệ quá mức hôn, huynh muội tình thâm, nhưng là đối với hấn cái này thứ xuất muội muội, cũng không nhiều thâm hậu tình cảm, đơn giản là nhìn xem chính thống muội khi còn sống thể diện thôi. Ngươi nếu muốn báo tiểu Hầu gia năm đó ân cứu mạng, tự nhiên có biện pháp khác, không cần nhất định phải chuyển hậu trạch tranh đấu này hòn thủy.”

Gắm khố có chút thất bại cúi đầu, mới đầu nàng chỉ muốn báo đáp tiểu Hầu gia ân cứu mạng, thay hấn che chở muội muội, rồi sau đó lại thấy Cố Văn Tĩnh khắp nơi nhằm vào Hậu Uyển Vân, mà Hậu Uyển Vân một bộ đau đớn bộ đáng đáng thương, làm cho gắm khố cũng không nhịn nổi lên lòng thương hại. Đúng là hôm nay nghe Khương Hằng vừa nói, gắm khố chính mình một suy nghĩ, Khương Hằng nói không sai, tâm tư đơn thuần người, là không thể nào từ một cái nhỏ nhỏ thứ nữ, đi cho tới bây giờ Bình Thân Vương thế tử phu nhân địa vị, Hậu Uyển Vân nhất định có năng chỗ hơn người. Nói sau, gắm khố che chở Hậu Uyển Vân, đơn giản là vì nàng là hầu thụcy ngọn núi yêu thích muội muội, hôm nay nghe nói hầu thụcy ngọn núi đối với Hậu Uyển Vân cũng không có bao nhiêu tình cảm, chỉ là nhìn xem chính thống em gái ruột phân thượng thôi, bởi vậy gắm khố trong đầu che chở Hậu Uyển Vân tâm tư, cũng liền phai nhạt không ít.

Khương Hằng biết rõ gắm khố là một tâm tư thông thấu người thông minh, trước kia chỉ là không biết hậu trạch tàn khốc, thêm báo ân sót ruột. Hôm nay chỉ ra, chờ đợi nàng suy nghĩ minh bạch, gắm khố tám phần sẽ sửa tâm tư.

Lời đã nói rõ, Khương Hằng trở lại trước bàn đọc sách, mở ra một quyển sách, thần nhiên nói: “Gắm khố, ta lời nói đến thế, ngươi tự mình cái ngắm lại đi. Ta chỉ bảo vệ Hầu thị tính mạng, coi như là che chở nàng, về phần cái khác, hậu trạch chuyện ta bất tiện nhúng tay, liền giao cho Văn Tĩnh toàn quyền xử lý. Văn Tĩnh không phải là cái không có phân tặc, ta tin nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hư hư thực thực có thai

Cố Văn Tĩnh trong phòng đọc sách hồi lâu, Thúy Liên đều thay nàng sốt ruột muốn phát hỏa, nhưng Cố Văn Tĩnh vẫn là một bộ đáng không nóng không lạnh. Tóm lại nên đến vẫn là sẽ đến, sốt ruột nóng nảy cũng là vô dụng.

Chuyện Cẩm Yên thờ phỉ phi chạy tới thư phòng Khương Hằng, tự nhiên cũng rơi vào trong lỗ tai Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân vừa quán chân xong, đau nhe răng nhếch miệng, nghe thấy Cẩm Yên vì chính mình xuất đầu, trong lòng không khỏi đắc ý: tại Khương gia tốt xấu cũng có người xuất đầu cho mình, tuy rằng Cẩm Yên không biết là thân phận gì, bất quá nhìn nàng cùng Khương Hằng quan hệ ái muội, nói vậy cũng là người có tiếng nói, để cho nàng đi cáo trạng, cho dù không thể làm cho cha chồng xuất đầu cho mình, châm ngòi quan hệ vợ chồng của cha mẹ chồng cũng không sai.

Hậu Uyển Vân nghĩ tới đó, trong lòng đã nghĩ đến thân ảnh Khương Hằng. Người từng trải cùng có tâm tư, quyết định nhân giới của nàng ta. Kiếp trước Hậu Uyển Vân là con gái riêng do tiểu tam sinh, trong ngày thường nhìn thấy mẹ cô ta yếu đuối, điềm đạm, đáng yêu tranh thủ niềm vui của ba cô ta. Mà ba cô ta là một phượng hoàng nam tiêu chuẩn, bị ba vợ chèn ép lâu, tự nhiên là thực ăn bộ dạng giả vờ nhu nhược đáng thương của tiểu tam, cho nên ở trong lòng Hậu Uyển Vân, tất cả đàn ông thành công đều y như ba mình, đều thích phụ nữ bạch liên hoa, nhu nhược, mảnh mai.

Ngắm lại mẹ chồng ác độc đó, không dính líu xú nào với sự yếu đuối, thân lại cao lại khỏe khấn, ở trong mắt Hậu Uyển Vân, Cố Văn Tinh ngay cả chút kiêu mỹ nữ tính đều không có. Nếu chính mình ở trước mặt cha chồng làm nũng yếu thế, nói không chừng có thể được cha chồng yêu thích. Ở Khương gia, rốt cuộc mẹ chồng vẫn là phụ thuộc vào cha chồng, nếu là cha chồng che chở chính mình, thì mình còn sợ ai chứ?

Chẳng qua, Khương Hằng thường ngày sự vụ bận rộn, đến nay Hậu Uyển Vân cũng chỉ vội vàng thấy hắn vài lần mà thôi. Ngay cả nói cũng chưa nói được vài câu, muốn Khương Hằng chú ý cùng tin cậy, đúng là nói dễ hơn làm? Bất quá Hậu Uyển Vân không sợ, dù sao nàng ở Khương gia lâu ngày, luôn sẽ có cơ hội.

Chạng vạng, Khương Hằng theo thường lệ từ thư phòng đi ra, đi tới viện của Cố Văn Tinh cùng nàng dùng bữa tối. Thúy Liên hầu hạ chủ tử dùng bữa xong rồi, nhìn thấy ngay cửa có bóng người lén lút. Chăm chú nhìn kỹ, này không phải Tích Đông trong phòng Hậu Uyển Vân sao?

Thúy Liên nhìn nhìn Tích Đông, thấy nàng ta lén lút nhìn vào trong phòng, bước ra ngoài, kêu một tiếng: “A, này không phải Tích Đông sao, như thế nào lại ở đây?”

Tích Đông bị Thúy Liên nhìn thấy, có tật giật mình cúi đầu, nói: “Thúy Liên tỷ tỷ, muội là vừa vắn đi ngang qua đây, bị tỷ tỷ nhìn thấy.”

Vừa vắn đi ngang qua? Ngươi chính là chạy đi đâu, cũng không thể đến ngay cửa viện của đại phu nhân nha! Thúy Liên cũng không chọc rách, chỉ thấy ánh mắt Tích Đông lóe ra, che che lấp lấp nói: “Thúy Liên tỷ tỷ, muội vừa nhìn vương gia đi qua, sắc mặt không tốt lắm, tựa hồ là tức giận?”

Trong lòng Thúy Liên phiên cái xem thường, lần này đánh bài cảm tình với mình sao? Chẳng lẽ là Hậu Uyển Vân kêu nàng ta đến? Nhưng lời nói khách sáo này trình độ cũng quá vụng về? Bất quá người ta nói lời nói khách sáo, Thúy Liên cũng liền phối hợp, nhũn nhũn nói: “Đúng vậy, ta coi không cao hứng đâu, ai, cho nên ta đều trốn đi ra, miễn cho đụng phải đầu thương.”

Tích Đông vừa nghe Thúy Liên nói như vậy, trong lòng mừng thầm. Tích Đông vẫn muốn lập công mặt mày rạng rỡ trước mặt Hậu Uyển Vân, cho nên liền tự chủ trương đã chạy tới hỏi thăm tin tức, nhìn xem sau khi Cẩm Yên cáo trạng, thái độ Khương Hằng đối với Cố Văn Tinh có biến hóa hay không. Nay Thúy Liên nói Khương Hằng tức giận, thì tám phần là Cẩm Yên cáo trạng có hiệu quả. Tích Đông cùng Thúy Liên hàn huyên vài câu, liền vội vàng chạy về viện Hậu Uyển Vân, vội vã đi tranh công.

Thúy Liên nhìn bóng dáng Tích Đông, hướng trên đất thổi một ngụm, nhỏ giọng mắng: “Thật là có chủ tử gì sẽ có nô tài đó, đều là một dạng ngu xuẩn. Ngươi là mình xuẩn, chủ tử nhà ngươi là ám xuẩn, phi!”

Hậu Uyển Vân đang suy nghĩ, khi nào thì tìm một cơ hội cùng cha chồng “bất ngờ gặp gỡ” một phen, Tích Đông liền vội vàng chạy tiến vào, ở bên tai Hậu Uyển Vân thì thầm, nói: “Nô tỳ hỏi thăm một vòng, mới vừa rồi Cẩm Yên cô nương đi thư phòng vương gia, tựa hồ là đi cáo trạng, hiện tại Vương gia đang ở trong phòng đại phu nhân!”

Ánh mắt Hậu Uyển Vân sáng lên, nói: “Thật sự? Ngươi hỏi thăm rõ ràng chưa?”

Tích Đông gật gật đầu, nói: “Hồi tiểu thư, hoàn toàn chính xác, nô tỳ đi theo Cẩm Yên cô nương, nhìn thấy nàng đi vào thư phòng vương gia. Rồi sau đó vương gia nổi giận rất lớn, giờ đang ở viện của đại phu nhân, sợ là muốn tìm đại phu nhân tính sổ.”

Cha mẹ chồng bất hòa, nay đúng là thời điểm nàng ta nên biểu hiện làm vợ ôn nhu hiền thực! Hậu Uyển Vân bận bịu trang điểm một phen, rồi sau đó gọi người chuẩn bị cỗ kiệu mềm, nâng nàng ta tới viện Cố Văn Tinh. Nàng ta trong thường ngày rất ít có thể gặp mặt Khương Hằng, nay nàng ta tới viện của mẹ chồng, danh chính ngôn thuận cùng cha chồng đối mặt, còn có thể biểu hiện một phen, Hậu Uyển Vân tất nhiên không muốn buông tha cơ hội này.

Trong phòng Cố Văn Tinh, hai vợ chồng đang ngồi dùng bữa, Khương Hằng vẫn chưa nói một chữ về việc quán chân cho Hậu Uyển Vân với Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh thấy hắn không đề cập tới, chính mình cũng không hỏi nhiều, hai người giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, như thường lui tới, bình thường dùng bữa.

“Văn Tinh, ăn miếng củ từ đi. Vị thần y Hoắc gia kia nói, ăn củ từ mới có lợi cho thân thể nàng.” Khương Hằng gấp một miếng củ từ, đặt ở trong chén Cố Văn Tinh.

Cố Văn Tinh nhu thuận ăn hết, Khương Hằng lại múc một chén canh gà nhỏ, Cố Văn Tinh vươn tay nhận lấy, vừa tiếp được chén, chợt nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói Thúy Liên: “Đại thiếu phu nhân đến đây.” Thành linh, chén canh gà trong tay Cố Văn Tinh liền đánh rơi trên đất, cái chén bể nát.

Thời điểm Hậu Uyển Vân vào nhà, nhìn thấy chính là trong tay Khương Hằng bưng cái chén, rồi sau đó đập chén ở trên đất. Hậu Uyển Vân liền hệ lời nói của Tích Đông, lại nhìn một màn trước mắt, nghĩ đến cha chồng cùng mẹ chồng đang cãi nhau, âm ỷ ngay cả chén đều đập.

“Văn Nhi thỉnh an phụ thân, thỉnh an mẫu thân.” Hậu Uyển Vân nhu thuận hành lễ, dưới chân bởi vì đau đớn cho nên đi khập khiễng, đỡ khung cửa đứng lên, rất có tư thế nhu nhược liễu phu phong.

“Uyển Vân, sao lúc này đến đây? Có chuyện gì sao?” Cố Văn Tinh buông chiếc đũa, nhìn nhìn nàng ta.

Khương Hằng cũng khẽ cau mày, nhìn cô con dâu này, nói: “Ta nghe nói con vừa quán chân, không nghỉ ngơi, như thế nào lại tới?”

Vừa nghe Khương Hằng quan tâm chính mình, tìm Hậu Uyển Vân đập phịch phịch, nàng ta nhanh chóng gục đầu xuống, che giấu hai má đỏ ửng, giọng nói yếu đuối nói: “Con đâu là tới chịu tội với phụ thân mẫu thân.”

“Chịu tội?” Cố Văn Tinh cười nhìn nàng, xem nàng ta rốt cuộc lại muốn bày ra hoa chiêu gì đây.

Hậu Uyển Vân gât gât đầu, ngẩng đầu mắt nhìn Cố Văn Tinh, lại nhìn Khương Hằng, vành mắt nhất thời liền đỏ, nước nở nói: “Chuyện quần chân, đều là Vân Nhi không hiểu chuyện, làm hại phụ thân trách lầm mẫu thân, trong lòng Vân Nhi vẫn cảm giác bất an sâu sắc, đặc biệt đến bồi tội, hy vọng phụ thân hiểu rõ, chớ trách lầm mẫu thân.”

Lúc Hậu Uyển Vân nói lời này, ánh mắt vẫn phiêu về hướng Khương Hằng. Cha chồng này của nàng ta, thật sự là càng nhìn càng làm tâm trí người ta mê muội.

Cố Văn Tinh nhìn thiếu chút nữa cười ra, Hậu Uyển Vân này nước mắt thật đúng là nói đến là đến, thật vất vả nhịn, mới không cười ra tiếng.

Khương Hằng liếc Hậu Uyển Vân một cái, thần nhiên nói: “Đã biết.”

Hậu Uyển Vân thấy Khương Hằng bất vi sở động (không có động tĩnh), nhẹ nhàng ho khan một tiếng, một bộ dáng ốm yếu, cúi mắt, nhìn mảnh sứ vỡ trên đất, nói: “Vân Nhi làm hại phụ thân hiểu lầm mẫu thân, đều là lỗi Vân Nhi. Vân Nhi sau này tất nhiên sẽ hiếu thuận phụ thân mẫu thân gấp bội.”

Khương Hằng thần nhiên cười cười, nói: “A, như thế rất tốt.” Giọng nói so với trước kia trong trẻo hơn nhưng lạnh lùng rất nhiều.

Cố Văn Tinh dùng khăn che miệng, ha ha cười, nói với Hậu Uyển Vân: “Vân Nhi nói cái gì vậy, sao mẫu thân nghe không hiểu. Mẫu thân và phụ thân con rất tốt, nào có nhiều hiểu lầm như vậy. Vân Nhi dùng qua bữa tối chưa, chưa ăn thì lưu lại ăn một chút.” Đang lo cơm thừa rượu cạn này không có người quét tước đây.

Hậu Uyển Vân vừa nghe, có cơ hội cùng dùng bữa với cha chồng, vội vàng đáp ứng.

Cha mẹ chồng dùng bữa, nàng ta ở bên cạnh hầu hạ, thì có thể biểu hiện hiếu thuận của nàng ta, lại thể hiện sự tri kỷ của nàng ta, lúc chia thức ăn cho cha chồng, nói không chừng còn có thể mặt mày đưa tình, tự nhiên là chuyện tốt.

Cố Văn Tinh kêu Thúy Liên bỏ thêm chén dưa, Hậu Uyển Vân ngồi bên cạnh Cố Văn Tinh, đối diện Khương Hằng. Cầm chiếc dưa nhẹ nhàng gắp một miếng thịt gà, đặt ở trong chén Cố Văn Tinh, nói: “Mẫu thân ăn nhiều chút, Vân Nhi hầu hạ mẫu thân dùng bữa.”

Khương Hằng nhìn thịt gà đó, thần nhiên nói: “Mẫu thân con trong thường ngày không thích ăn thịt gà, con hầu hạ ẩm thực nàng nhiều ngày, chẳng lẽ không biết sao?”

Trong lòng Hậu Uyển Vân lộp bộp một tiếng, vội nói: “Là Vân Nhi sơ sót, khẩu vị của mẫu thân, Vân Nhi tự nhiên là quen thuộc.” Rồi sau đó lại gắp một khối măng, muốn gắp cho Khương Hằng.

Khương Hằng dùng ánh mắt ngừng nàng ta lại, Hậu Uyển Vân cầm chiếc dưa sừng sốt một chút, Cố Văn Tinh cười hớ hớ dè tay Hậu Uyển Vân lại, nói: “Thân mình con không thoải mái, sao lại cho con hầu hạ người được, không vội, cứ dùng bữa đi.”

Cố Văn Tinh cùng Khương Hằng đều đã ăn không sai biệt lắm, Cố Văn Tinh nhìn thịt gà đó cũng không có thèm ăn, đơn giản cũng không ăn, cầm chiếc dưa không ngừng gắp rau cho vào trong chén của Hậu Uyển Vân. Cố Văn Tinh đối với khẩu vị của Hậu Uyển Vân thập phần hiểu biết. Hậu Uyển Vân ăn cái gì cũng tinh tế mà soi mói, rất nhiều thứ trong ngày thường nàng ta dính cũng không dính vào. Vì thế Cố Văn Tinh chọn vài món bình thường Hậu Uyển Vân không chạm vào, xếp một chén đầy trước mặt nàng ta.

Hậu Uyển Vân vốn định hầu hạ cha mẹ chồng dùng bữa, biểu hiện chính mình hiền lành, sao biết được được mẹ chồng căn bản không động dưa, đồ ăn nàng ta gắp cho mẹ chồng, mẹ chồng căn bản ngay cả chạm vào cũng không chạm, ngược lại hưng trí bừng bừng gắp rau cho mình.

Hậu Uyển Vân nhìn một đồng đồ ăn mình không thích ăn, lại không thể không miễn cưỡng ăn sạch, bữa cơm này ăn cực kỳ thống khổ. Cố Văn Tinh vừa gắp rau vừa nói: “Vân Nhi ăn nhiều chút, cố gắng bồi bổ thân mình, sớm ngày cho mẫu thân ôm tôn tử.”

Mẹ chồng tự mình gắp đồ ăn, cha chồng lại ở một bên nhìn, Hậu Uyển Vân cũng không dám không ăn. Rốt cục nàng ta kiên trì ăn hết, chỉ cảm thấy bụng trương khó chịu, bên trong bao tử cuộn cuộn muốn nôn.

Cố Văn Tinh cùng Khương Hằng uống canh gà, còn lại non nửa bình không uống hết, Cố Văn Tinh tự tay múc canh gà, đặt ở trước mặt Hậu Uyển Vân, nói: “Vân Nhi cũng nếm thử canh này, hương vị rất không sai.”

Hậu Uyển Vân ghét uống canh gà nghe đã muốn nôn, mùi mỡ của canh gà bốc lên, làm cho dạ dày nàng ta một trận muốn ói, thật sự nhịn không được muốn ói ra. Cố Văn Tinh còn đang đem canh gà trong tay đưa cho nàng ta, Hậu Uyển Vân nghẹn suy nghĩ ói, đẩy vài cái không đẩy ra, nàng ta biết chính mình không thể phun tại bàn ăn đó, nếu không kêu cha chồng nhìn thấy còn thành cái dạng gì, vì thế muốn mau chóng thoát thân từ trong dây dưa của mẹ chồng, lực đạo trên tay đẩy chén canh gà liền khá mạnh.

Ai biết nàng ta đẩy một cái này, chén canh gà trên tay Cố Văn Tinh liền rớt xuống dưới, làm cái chén vỡ nát. Hậu Uyển Vân cũng không cố gắng nhịn được nữa, buồn nôn nói cũng không nói nên lời, chạy thẳng đến tịnh phòng ói hết ra.

Tại tịnh phòng ới ra hết, đem tất cả món vừa rồi ăn đều ới ra sạch sẽ, về mặt Hậu Uyển Vân tái nhợt, lúc này mới dễ chịu hơn. Nàng ta biết chính mình vừa rồi mất cấp bậc lễ nghĩa, trong lòng không yên, trở về phòng, mới nhìn thấy cha chồng đã đi rồi, chỉ chưa một mình mẹ chồng, xanh mặt nhìn nàng.

“Người thật ngoan nha, ta hảo tâm tự mình chia thức ăn cho người, hầu hạ người dùng bữa, người nếu không cảm kích thì thôi, cứ nhiên chạy đi ới ra, người đây là đánh mặt ta sao?” Cổ Văn Tinh lớn tiếng chỉ vào mảnh nhỏ trên đất nói: “Người còn quăng chén của ta, người năng lực rất lớn nha!”

“Mẫu thân, không phải, con...” Hai mắt Hậu Uyển Vân đầm lệ lưng tròng, nhanh chóng quỳ xuống, nói: “Vừa rồi Vân Nhi đột nhiên cảm thấy bụng khó chịu, một trận ghê tởm, liền nhịn không được, sợ bẩn phòng của mẫu thân, mới vội vàng chạy đi ra ngoài.”

Cổ Văn Tinh nhìn Hậu Uyển Vân quỳ trên mặt đất, đột nhiên cau mày, nói: “Người đột nhiên muốn ới, chứ không phải là... có thai?”

Hậu Uyển Vân sững sốt, nàng ta cùng Khương Viêm Châu rất ít cùng phòng, đâu có thể nào hoài thai. Hậu Uyển Vân vừa muốn biện giải, chỉ thấy sắc mặt Cổ Văn Tinh lập tức thay đổi, thân thiết đỡ nàng ta dậy, nói: “Đừng quỳ, nếu có thai là chuyện tốt. Thúc Liền, nhanh đi thỉnh công tử Hoắc gia đến, bắt mạch cho đại thiếu phu nhân chúng ta!”

Thúc Liền sững sốt một chút, đại thiếu phu nhân này không phải cả ngày uống tuyết tử canh sao, là Cổ Văn Tinh mỗi ngày đưa cho nàng ta uống, nay làm sao có thể cố ý nói nàng ta có thai?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thân mình lỗ lã

Chương này không có bản edit, đọc đỡ convert nha.

Cổ Văn Tinh đang nói làm cho Thúc Liền đi mời Hoắc Hi Thần, khương huệ như liền cao hứng bùng bùng ôm meo meo vào cửa.

“Đại bá nẫu!” Khương huệ như vô cùng cao hứng kêu Cổ Văn Tinh một tiếng, quay đầu nhìn thấy Hậu Uyển Vân, sắc mặt lập tức thay đổi, thanh âm cũng không giống cao hứng như vậy, qua loa nói: “Đại tẩu đã ở a.”

“Huệ như đến đây a.” Hậu Uyển Vân nhìn thấy khương huệ như trong ngực meo meo, lại nổi lên cả người nổi da gà. Cổ Văn Tinh trông thấy Hậu Uyển Vân ánh mắt hướng khương huệ như trong ngực meo meo trên người phiêu, rõ ràng cảm giác được Hậu Uyển Vân tay trở nên cứng ngắc lại chút ít, tựa hồ là thập phần không được tự nhiên.

Kể từ phát hiện Hậu Uyển Vân dùng kim châm tự mình thiếp thân nha hoàn lên, khương huệ như liền không thích vị này nhìn như đơn thuần thiện tâm, sau lưng lại hạ độc thủ đại tẩu, nàng không muốn cùng Hậu Uyển Vân cùng ở trong một căn phòng đội, nhân tiện nói: “Đại bá mẫu, huệ như nghe nói muốn đi thỉnh Hoắc Công tử đến, đúng lúc huệ như cũng muốn đi Hoắc Công tử kia, không bằng liền kêu huệ như đi một chuyến tốt lắm.”

Dứt lời, liền ôm meo meo xoay người đi tới cửa. Hậu Uyển Vân trông thấy nàng ôm mèo đi, thân thể thoáng cái lỏng xuống tới. Đây hết thấy đều bị Cổ Văn Tinh bắt động thanh sắc nhìn ở trong mắt.

Hoắc Hi Thần là ngoài nam, ở viện từ cách Cổ Văn Tinh ở nội viện khá xa, khương huệ như từ từ đi một nén nhang công phu, mới đi đến Hoắc Hi Thần ở viện từ.

Hoắc Hi Thần trong sân bày biện tất cả lớn nhỏ cái sọt, toàn bộ phơi nắng chính là các loại gọi không ra tên thuốc, còn trồng nhiều hoa hoa thảo thảo. Khương huệ như lần đầu đến Hoắc Hi Thần viện từ, đối với mấy cái này rất là hiếu kỳ, tiện tay sờ soạng vài cái khô một nửa được liệu.

“Ai nha, chó lộn xộn!” Hoắc Hi Thần vội vội vàng vàng từ trong viện chạy đến, một phát bắt được khương huệ như cổ tay, đem tay của nàng vớt qua một bên.

Khương huệ như là mọi người tiểu thư, mạnh mẽ bị một người nam tử bắt lấy cánh tay, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nổi giận dưng dưng nói: “Người làm cái gì! Lỗ mắng!”

Hoắc Hi Thần liếc mắt, chỉ vào những dược liệu kia, nói: “Ta còn muốn hỏi người làm cái gì! Những thứ này đều là độc thảo, người loạn lật trong hội độc! Nếu không phải ta kịp thời đuổi tới cứu người, người đã sớm trúng độc bị độc chết!”

“Nha! Độc thảo!” Khương huệ như trong lòng biết là chính mình quá lỗ mắng, đúng là cô gái nhà mặt mũi mỏng, lúc này tức giận nhỏ giọng lầm bầm: “Còn không phải là trách người, phóng chút ít độc thảo ở trong sân, cũng không nói nhỏ tiếng, ai biết a! Hừ, hoàn... Còn bắt ta thủ đoạn, may mắn nơi này không có người ngoài, nếu là bị người nhìn thấy, vậy cũng, có thể tại sao là tốt.”

Khương huệ như một cái chưa lấy chồng cô nương, ngoài chần nam bắt thủ đoạn, truyền đi có tổn hại danh tiết. Hoắc Hi Thần mặc dù là đại phu, nhưng là ngày thường bắt mạch tất cả đều là cách khăn, ngay cả châm cứu đều là cách y phục ghim kim, nam nữ đại phòng tuyệt đối không vượt qua.

Hoắc Hi Thần liếc khương huệ như liếc nhanh, cũng nhỏ giọng lầm bầm nói: “Sợ cái gì, nếu là bị người nhìn thấy, tổn hại người danh tiết hại người tìm không được tốt nhà chồng, cùng lắm thì ta cưới người chính là. Dù sao người này bệnh ương tử, chỉ sợ người ngoài cũng không dám cưới.”

“Người! Làm sao có thể nói loại lời này! Tay ăn chơi!” Khương huệ như xấu hổ hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Hoắc Hi Thần rất không thể làm gì bắn ra bắn ra tay áo, nói: “Người nha đầu kia như thế nào không nói lý lẽ như vậy, ta cứu mạng của người, người mang ta lỗ mạng; ta phải chịu trách nhiệm, người mang ta tay ăn chơi; tại sao nói để ý đều bị người chiếm xong rồi.” Hoắc Hi Thần nói xong, làm như có thật cúi đầu xuống, bẻ ngón tay lầm bầm nói: “Chúng ta Hoắc gia cũng là trăm năm thế gia, không thể so với các người Khương gia kém, ta nếu là cưới người, cũng không tính ủy khuất người... Chỉ là thân thể người cốt không tốt, chỉ sợ phải ta cho người điều trị điều trị, qua vài năm mới có thể sinh búp bê...”

Hoắc Hi Thần nói nghiêm túc, phóng phật thật sự đang suy nghĩ muốn cùng với Khương gia đàm hồi chuyện.

Ai muốn cho hấn sinh búp bê! Thật sự là càng nói càng không có bên cạnh, khương huệ như mắt nhìn thấy Hoắc Hi Thần, hận không thể xé miệng của hấn. Khương huệ như không dám nói nữa, sợ hấn nói sau ra cái gì kinh thế hãi tục lời mà nói đến, chỉ có thể yên lặng oán thầm: vì sao đều là trăm năm vọng tộc thế gia công tử, Hoắc Hi Thần tiểu tử này hãy cùng đại bá hoàn toàn là hai cái dạng. Đại bá ôn nhuận như ngọc không mất phong lưu, nhưng này họ Hoắc, mất đi dài quá phở tốt túi da, có thể bên trong làm sao lại như thế lỗ mạng!

Hoắc Hi Thần hoàn toàn không biết mình đã bị khương huệ như ở trong lòng cùng Bình Thân vương so một phen, hấn nghĩ một lát mới ngẩng đầu, nhìn xem khương huệ như, cau mày nói: “Người tìm đến ta có chuyện gì?”

“Ai nha!” Khương huệ như thờ nhẹ một tiếng, chính mình vào xem cùng Hoắc Hi Thần đưa khí, thể nhưng thiếu chút nữa đem Đại bá mẫu giao phó tới đem quên đi, vội vàng bấu môi uốn éo qua thân thể, không nhìn Hoắc Hi Thần, nhỏ giọng nói: “Đại bá mẫu xin người qua đi một chuyến, thật giống như là muốn cho đại tẩu xem bệnh ấy.”

Hoắc Hi Thần ồ một tiếng, xoay người lại lấy thuốc rượu. Hoắc Hi Thần lần này là bị Khương Hằng Khương thái phó tự mình mời đến, chuyên môn cho Khương gia đại tiểu thư khương huệ như điều dưỡng thân thể, còn lại những người khác một mực mặc kệ. Khương phủ có của mình đại phu, mà lại y thuật cao minh, theo lý mà nói, cho Khương gia đại nãi nãi xem bệnh, hấn là sẽ không mời được hấn Hoắc gia công tử. Dù sao người ta Hoắc Hi Thần là một thế gia Quý công tử, cũng không phải tìm Thường đại phu, sao có thể nói mời thì mời.

Đúng là lần này là Bình Thân vương phi tự mình lên tiếng, Hoắc Hi Thần mặc dù không biết vương phi tại sao lại thái độ khác thường tìm đến hấn, bất quá Hoắc Hi Thần là người thông minh, hấn biết rõ vương phi đặc biệt điểm danh thỉnh hấn, nhất định là có kia dụng ý, cho nên Hoắc Hi Thần cũng không nhiều hỏi, không nói hai lời cầm cái hòm thuốc hãy cùng khương huệ như cùng nhau hướng Cổ Văn Tĩnh viện từ đi đến.

Khương huệ như đi ở phía trước, trong lòng như nai con đi loạn, còn muốn vừa rồi Hoắc Hi Thần lời mà nói. Nàng một cái tuổi trẻ thiếu nữ, bị một cái tuần tử xuất thân lại tốt công tử ca nói như vậy, tự nhiên không thể nào một chút ý tưởng không có. Khương huệ như đang đi chuyển, len lén quay đầu lại nhìn Hoắc Hi Thần vài lần, thấy hấn cúi đầu một bức như có điều suy nghĩ bộ dạng, không biết đang suy nghĩ gì.

Hai người các hoài tâm sự, đi vào Cổ Văn Tĩnh viện từ, mới vừa vào cửa, Cổ Văn Tĩnh liền cười mời đến Hoắc Hi Thần, nói: “Hoắc Công tử, này sẽ phải phiền toái người cho nhà chúng ta đại nãi nãi nhìn một chút. Vừa rồi đại nãi nãi ỏi lợi hại, ta xem giống như là có tin vui, sợ quý phủ đại phu nhìn không yên tâm, liền thỉnh Hoắc Công tử tự mình đến nhìn một chút.”

Hậu Uyển Vân liên tục lo sợ bất an cúi đầu ngồi, nghe thấy Cổ Văn Tĩnh giờ tên của mình, vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái nhẹ nhàng thiếu niên áo trắng, đứng ở cửa. Thiếu niên kia mặt mày tuấn tú, một thân quý khí, còn dẫn theo ba phần tiêu sái không kèm chế được. Hoắc Hi Thần nghe Cổ Văn Tĩnh lời mà nói, quay đầu nhìn về phía Khương gia đại nãi nãi, đúng lúc cùng Hậu Uyển Vân ánh mắt chống lại.

Hoắc Hi Thần làm người bằng phẳng, hoàn toàn là căn cứ đại phu vọng, văn, văn, thiết chỉ đạo, quan sát Hậu Uyển Vân khí sắc. Có thể hấn này vừa nhìn tốt hơn, xem Hậu Uyển Vân trong lòng thăng hư, giống như trăm trào nạo tim. Ai nói cô đại không có mỹ nam? Hậu Uyển Vân này xuyên qua được nhìn thấy nam nhân, thật sự là mỗi người mỗi vẻ. Vốn cho là mình phu quân Khương Viêm Châu cũng đã là nhân trung long phượng, có thể thấy được Khương Hằng mới biết núi cao còn có núi cao hơn, liền ngay cả hôm nay trước mắt cái này Hoắc gia công tử, kia phong lưu kia ý vị, cũng không thua tại trượng phu của mình Khương Viêm Châu. Huống chi Khương Viêm Châu còn như vậy không muốn gặp nàng Hậu Uyển Vân, ngay cả đụng cũng không đụng nàng...

Đổi mặt Khương Hằng, Hậu Uyển Vân hơn nữa là kính sợ, Khương Hằng khí chất xuất trần, gọi nàng không dám sinh lòng khinh nhờn có thể thiếu niên trước mắt này, huyết khí phương cương niên kỷ, ba phần không kèm chế được ba phần tiêu sái, quang kia đào hoa nhân, Hậu Uyển Vân bị hấn nhìn lên, đã cảm thấy tim đập như hươu chạy.

Mình tại sao liền hết lần này tới lần khác chọn lấy như vậy cái trượng phu đây! Hậu Uyển Vân cắn môi, trong đầu ý khó khăn, hối hận ruột đều nhanh thanh.

Hoắc Hi Thần hướng Cổ Văn Tĩnh gật gật đầu, nói: “Vương phi khách khí, tiện tay mà thôi mà thôi. Thỉnh đại nãi nãi ngồi xuống, để cho ta bắt mạch.”

Hậu Uyển Vân theo lời ngồi xuống, duỗi ra cánh tay, cảm giác Hoắc Hi Thần ngón tay cách khăn khoác lên nàng mạch đập thượng. Nhẹ nhàng như vậy một khấu, Hậu Uyển Vân thân thể đều mềm nhũn.

Hoắc Hi Thần nhủ nhủ mày, cẩn thận trị liệu một hồi, ngẩng đầu nhìn Cổ Văn Tĩnh. Cổ Văn Tĩnh mỉm cười nhìn Hoắc Hi Thần con mắt, Hoắc Hi Thần nhìn nàng, ánh mắt trở nên tối tăm rất nhiều, thu tay lại nói: “Nôn mửa là vì ăn bỏ ăn, cũng không lo ngại, cũng không hi mạch.”

Cố Văn Tĩnh ồ một tiếng, trên mặt có vẻ rất thất vọng, đối với Hậu Uyển Vân cười cười, nói: “Ta còn tưởng rằng là hi mạch đây, thật sự là cao hứng hụt một hồi.”

Hậu Uyển Vân cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Trong phòng người tụ một hồi liền tản đi, Hoắc Hi Thần biết rõ Cố Văn Tĩnh có chuyện muốn tự nói với mình, liền tự giác lui lại.

Bình lui mọi người, Hoắc Hi Thần nhìn xem vị vương phi con mắt, còi ra vẻ mặt bất cần đời vẻ mặt, hiếm thấy nghiêm túc: “Vương phi, thứ cho ta nói thẳng, vị này đại nãi nãi chẳng biết tại sao thân thể có hao tổn, chỉ sợ không cách nào nữa sinh dục.”

“Cái gì? Người là nói nàng không thể sinh?” Cố Văn Tĩnh con mắt tròn to nhìn chăm chăm Hoắc Hi Thần, vội vàng hỏi: “Uyển vân gần đến mấy tháng đều không có động tĩnh, nàng có thể là chúng ta Khương gia đích trưởng tử, có thể nào không sinh con đây! Hoắc Công tử, người được xưng thần y, người có thể có biện pháp?”

Hoắc Hi Thần lắc đầu, nói: “Đại nãi nãi thân thể hao tổn lợi hại, ngay cả ta cũng không có biện pháp.”

Mà ngay cả thần y Hoắc Hi Thần cũng không có cách nào, đã nói lên Hậu Uyển Vân nhất định không sinh ra hài tử! Cố Văn Tĩnh vẻ mặt lo lắng trùng trùng, trong lòng suy nghĩ: đây quả thực là... Thật tốt quá!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tra rõ việc này

Hoắc Hi Thần nhìn sắc mặt Bình Thân vương phi, trong đầu yên lặng thờ dài. Vị vương phi này tìm mình đến, hẳn không phải trùng hợp tâm huyết dâng trào, Hoắc Hi Thần cũng là công tử hào môn thế gia đi ra, người ở Hoắc gia so với Khương gia càng phức tạp hơn, hẳn biết đầu đuôi hậu trạch không thể kém so với Khương Hăng.

Cho nên trực giác nói cho hắn, chính mình đã bị quán vào trong tranh đấu hậu trạch của Khương gia, hơn nữa là vị Bình Thân vương phi này tự mình đem hắn kéo xuống nước.

Hoắc Hi Thần nhìn ánh mắt vị Vương phi tuổi trẻ này, liền càng nhiều tầng thâm ý. Trong thường ngày Hoắc Hi Thần tiếp xúc người Khương gia nhiều nhất, chính là đại tiểu thư Khương gia Khương Huệ Như. Khương Huệ Như thập phần thích đại bá mẫu này của nàng, luôn tại trước mặt Hoắc Hi Thần nhắc tới Cố Văn Tĩnh, nói đã biết vị đại bá mẫu như thế nào tâm địa thiện lương, dày rộng nhân từ, như thế nào tốt với mình. Nay Hoắc Hi Thần nhìn người trước mắt, tựa hồ nhìn thấy mặt ngoài của vị Vương phi này.

Hoắc Hi Thần luôn cảm thấy Bình Thân vương phi tuy rằng biểu hiện ra giết mình rất lớn, nhưng trên thực tế nàng đối với chuyện con dâu không thể sinh dục cũng không ngoài ý muốn, thậm chí là ở bên trong dự kiến của nàng.

Nếu thay đổi người bên ngoài, khả năng sẽ cố kỵ thế lực Khương gia, không dám nói rõ, dù sao nếu là nói ra lời này, đó là chuyện không lấy lòng, nhưng là Hoắc Hi Thần bất đồng, hắn là đích nhi tử Hoắc gia, thân phận quý không thể nói, có vài lời người bên ngoài không dám nói, nhưng Hoắc Hi Thần lại có thể nói, còn nữa hắn là thần y, lời nói của hắn, đó nhất định chắc chắn là chuyện thực. Hoắc Hi Thần cười khổ, đoán đại khái đây là nguyên nhân Bình Thân vương phi gọi hắn đến.

Vì thế Hoắc Hi Thần hít sâu một hơi, nói: “Thực không dám đầu điểm, đại thiếu phu nhân thân mình lỗ lã, là bởi vì nàng ta hàng năm ăn hàn vật cực âm, bị thương căn bản, cho nên không thể sinh dục.”

“A? Hoắc công tử, lời này giải thích thế nào?” Mắt Cố Văn Tĩnh sáng rực lên, nhìn Hoắc Hi Thần trong mắt thêm một chút khen ngợi, vị công tử này tuy bộ dáng nhìn bất cần đời, nhưng hắn là người hiểu lòng người.

Hoắc Hi Thần nhú nhú đầu mày, lời này mình nhất định phải nói mình bạch như vậy sao? Hoắc Hi Thần ngẩng đầu nhìn chăm chăm Cố Văn Tĩnh, gặp vị vương phi này có một đôi mắt trong suốt tinh oánh đang nhìn mình, bên trong không mang theo một tia bụi bặm, sạch sẽ trong sáng. Hoắc Hi Thần thật sự không muốn tin tưởng, chủ của đôi mắt này, sẽ bị cuốn vào trạch đấu dơ bẩn đó.

“Ý của văn bối là nói, đại thiếu phu nhân không thể sinh dục, là bởi vì nàng ta ăn phải dược tuyệt tử dược tính quá mãnh liệt. Hơn nữa loại dược này hạ rất cao minh, nếu cho đại phu khác xem, chỉ biết nghĩ rằng thể hàn, không nhận ra là tác dụng của dược vật.” Hoắc Hi Thần thờ dài, vẫn là đem những lời này nói ra.

“Hoắc công tử xác định chứ?” Cố Văn Tĩnh nhìn Hoắc Hi Thần, bình tĩnh hỏi: “Việc này sự tình rất quan trọng, nếu là thật sự, thì tất nhiên là có người muốn hại phu nhân thể tử Khương gia ta, ta nhất định phải tra rõ việc này, bắt được hung thủ sau lưng.”

Hoắc Hi Thần lắc đầu, nói: “Văn bối là một đại phu, chỉ có thể xác định nàng uống thuốc làm cho thân mình lỗ lã không thể sinh dục, còn có hung thủ

khác hay không, văn bói cũng không biết.”

Cố Văn Tinh thờ dài, ngồi ở bên cạnh bàn, nói với Hoắc Hi Thần: “Việc này liên quan tới con nối dòng Khương gia ta, chuyện rất lớn. Còn thỉnh Hoắc công tử lúc này ở đây một lát, ta đi thỉnh Vương gia lại đây.”

Hoắc Hi Thần gật gù đầu, việc đã đến nước này, hẳn đều biết là chuyện tư mật ở hậu trạch Khương gia, muốn chạy cũng chạy không thoát, không lưu lại, còn có thể như thế nào chứ?

Cố Văn Tinh kêu Thúy Liên đi ra, thấp giọng dặn nói: “Đi thỉnh vương gia lại đây.”

Thúy Liên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy sắc mặt chủ tử ngưng trọng, biết nhất định có chuyện quan trọng, nhanh chóng thưa lại, một đường tự mình đi thỉnh Khương Hằng.

Trong phòng, Cố Văn Tinh tự mình rót chén trà cho Hoắc Hi Thần, chậm rãi nói: “Hoắc công tử, người ta nói việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài. Chuyện này vốn là chuyện nhà Khương gia ta, nhưng là vô ý liên lụy công tử tiến vào, hy vọng Hoắc công tử có thể thay Khương gia ta giữ bí mật này, đừng truyền ra ngoài, sẽ tổn hại thanh danh Khương gia. Huống hồ, cửa hôn sự Uyển Vân này, là Thái Hậu chỉ hôn, nếu truyền ra chuyện gì không tốt... Tương lai Thái Hậu trách tội xuống, người nào cũng không dám đương nổi.”

Hoắc Hi Thần biết sự tình nghiêm trọng, gật gù đầu nói: “Vương phi yên tâm, văn bói hiểu được quan hệ lợi hại trong đó.”

Khương Hằng đang ở thư phòng viết chữ, thấy nha hoàn bên người Cố Văn Tinh tự mình đến thỉnh, biết nhất định là có chuyện trọng yếu. Không nói hai lời theo Thúy Liên đến chỗ Cố Văn Tinh. Vừa mới vào phòng ở, thấy Cố Văn Tinh cùng Hoắc Hi Thần ở trong phòng.

Thần sắc Cố Văn Tinh nhìn coi như nhàn nhã, nhưng thần sắc Hoắc Hi Thần lại không tốt lắm, có chút ngưng trọng.

“Xảy ra chuyện gì?” Khương Hằng vào nhà ngồi xuống, nhìn nhìn Cố Văn Tinh.

Cố Văn Tinh thờ dài, chân mày cau lại, nói: “Vừa rồi Uyển Vân ói ra, thiếp nghĩ đến nàng ta có thai, vừa vặn Hoắc công tử ở quý phủ, thiếp sợ gọi đại phu khác xem không thỏa đáng, đã kêu Hoắc công tử vội tới bắt mạch cho Uyển Vân, nhưng ai biết...”

Cố Văn Tinh hướng Hoắc Hi Thần bĩu môi, Hoắc Hi Thần cảm thấy da đầu run lên, Bình Thân vương phi này cũng thật giả dối, lại đem khoai lang phỏng tay quăng cho chính mình.

Khương Hằng theo ánh mắt Cố Văn Tinh nhìn về phía Hoắc Hi Thần, Hoắc Hi Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể nói tình hình thực tế: “Văn bói mới bắt mạch cho đại thiếu phu nhân, theo mạch tượng của đại thiếu phu nhân, thân mình nặng nề lẽ lẽ lợi hại, đã không thể sinh dục.”

“Cái gì? Không thể sinh dục?” Hoắc Hi Thần vừa nói lời này ra, liền ngay cả Khương Hằng luôn luôn bình tĩnh ổn trọng cũng lắp bắp kinh hãi, con dâu mới qua cửa này cư nhiên không thể sinh dục! Khương Viêm Châu là trưởng tử Khương gia, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai hẳn sẽ kế tục tước vị, cho nên nhi tử trưởng của Khương Viêm Châu, đối với Khương gia mà nói là cực kỳ trọng yếu. Nay Hoắc Hi Thần lại nói vợ cả của Khương Viêm Châu – Hậu Uyển Vân không thể sinh dục, đây chính là chuyện rất nghiêm trọng.

Hoắc Hi Thần gật gù đầu, nói: “Vâng, văn bói đối với y thuật của mình vẫn thực sự tự tin. Theo văn bói suy đoán, đại thiếu phu nhân là ăn một loại cường dược tính lạnh vô cùng, cái loại dược này đại phu bình thường bắt mạch nhìn không ra ăn thuốc đó cho nên mới bị thương căn cơ, thế cho nên không thể hoài thai.”

Đổi lại Khương Hằng hấp một ngụm khí lạnh, cư nhiên còn có chuyện như vậy! Tuyệt tử canh là cái gì, Khương Hằng tự nhiên là biết đến, năm đó trong phòng tổ phụ Khương Hằng, thê thiếp tranh chấp, dùng tuyệt tử canh cũng không phải chuyện gì hiếm lạ. Nhưng nay có người đem tuyệt tử canh dùng trên người thê tử của con trưởng hân, chuyện này Khương Hằng sao còn có thể bình tĩnh được?

“Văn Tinh, đây là có chuyện gì? Hậu trạch Khương gia ta như thế nào còn có phát sinh chuyện nham hiểm như vậy?” Khương Hằng nhìn về phía Cố Văn Tinh, nàng là Chủ mẫu Khương gia, hậu trạch vô luận xảy ra chuyện gì, Cố Văn Tinh đứng mũi chịu sào, bị hỏi trách. Khương Hằng cho dù yêu thương thê tử, ra như vậy chuyện, sợ cái gì hay làm bộ đáng, hẳn cũng phải hỏi Cố Văn Tinh trước.

Cố Văn Tinh đứng dậy, hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm túc, nói: “Vương gia, xảy ra chuyện như vậy, đều là sơ sẩy của thiếp, làm cho kẻ xấu chui chỗ trống. Thỉnh Vương gia cho thiếp chút thời gian tra rõ việc này, bắt được hung thủ, thiếp làm chủ mẫu Khương gia, việc này bụng làm dạ chịu.”

Khương Hằng thâm trầm nhìn Cố Văn Tinh liếc mắt một cái, hẳn mơ hồ cảm thấy, Cố Văn Tinh là biết chút cái gì, nhưng nàng cũng không nói, hẳn lần đầu cảm thấy, hẳn có chút nhìn không thấu nàng.

“Được, ta cho nàng thời gian làm rõ việc này.” Khương Hằng thờ dài ra một hơi.

“Vương gia, thiếp còn có cái thỉnh cầu.” Cố Văn Tinh cúi mắt nói.

“Nói đi.” Khương Hằng nhìn ánh mắt nàng trong suốt như nhìn thấy đáy, lúc này lại cảm thấy cách tầng tầng sương mù, muốn xua cũng xua không ra.

“Thiếp không thông lý thuyết y học, Hoắc công tử cũng nói, thuốc đó đại phu bình thường cũng nhìn không ra nguyên cớ, cho dù nhìn ra, chỉ sợ cũng vì bo bo giữ mình mà không dám nói thẳng, cho nên muốn mượn Hoắc công tử, hiệp trợ thiếp tra rõ việc này.” Cố Văn Tinh nói.

Khương Hằng nhìn về phía Hoắc Hi Thần: “Thỉnh Hoắc công tử hiệp trợ được không?” Tuy nói Hoắc Hi Thần là Khương Hằng hướng Hoắc lão gia mượn đến, nhưng người ta dù sao cũng là quý công tử Hoắc gia, Khương Hằng chính là ý vào thân phận trưởng bối, cũng chỉ có thể khách khách khí khi hỏi ý tứ Hoắc Hi Thần, dù sao không phải tiểu bối nhà mình, không thể nói người ta làm cái này cái kia.

Nói đều nói đến cỡ này, Hoắc Hi Thần là người chứng kiến bí ẩn hậu trạch Khương gia, nay hắn là bị Cố Văn Tinh trói lên thuyền, chạy đều chạy không thoát, chỉ có thể đáp ứng.

“Như thế nàng liền đi thăm dò đi, cần muốn cái gì, hoặc là cần nhân thủ, chỉ cần nói cho ta biết là được.” Khương Hằng thở dài: “Nhớ rõ, làm việc phải bí mật, trước khi có kết quả, chớ để lộ tiếng gió, miễn cho đánh rắn động cỏ.”

Gặp Khương Hằng an bài xong việc này, Hoắc Hi Thần như được đại xá, chạy nhanh ra khỏi viện chủ mẫu Khương gia.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Khương Hằng cùng Cố Văn Tinh, Khương Hằng đứng bên cửa sổ, bình tĩnh nhìn tiểu thê tử của mình. Nàng vẫn là bộ dáng như vậy, bộ dáng nhìn như ôn nhu, ánh mắt lại hàm chứa kiên nghị cùng quật cường, loại ánh mắt này làm Khương Hằng đau lòng.

“Văn Tinh.” Khương Hằng đi qua, nhẹ nhàng cầm tay Cố Văn Tinh: “Quan lại Thiên triều có tục lệ lấy thê nạp thiếp, nàng có biết vì sao ta không nỡ nóng như thế sao?”

Cố Văn Tinh ngẩn người, không hiểu được vì sao Khương Hằng muốn nói chuyện này, liền lắc lắc đầu.

Khương Hằng thở dài: “Khi ta tuổi còn nhỏ, từng thấy thê thiếp trong phòng tổ phụ tranh chấp, các thúc bá cốt nhục tương tàn, hậu trạch tranh đấu tàn khốc, ta so với ai khác đều rõ ràng, mẫu thân ta cũng là bởi vì cuốn vào đấu đá hậu trạch, tuổi còn trẻ đã phải đi. Khi đó ta liền lập ra lời thề, Khương Hằng ta nhất định phải bảo vệ tốt thê tử của ta, không để bị kịch tái diễn. Cho nên ta cưới nàng, liền cự tuyệt ý niệm nạp thiếp trong đầu, liền ngay cả mấy phòng thiếp thất ban đầu cũng chỉ nuôi các nàng, không hề hỏi đến. Trong nhà ít thiếp thất, tranh đấu cũng ít, ta hy vọng hậu trạch này sạch sẽ, nàng có biết khổ tâm của ta không?”

Trong lòng Cố Văn Tinh ba đào nhấp nhô, nàng chỉ biết Khương Hằng trong thường ngày sùng nàng, là người ít có thiếp thất trong quan lại Thiên triều. Lại không biết thì ra trong lòng Khương Hằng có ý tưởng như vậy, hắn là vì bảo hộ nàng, mới làm chuyện này.

Khỏe miệng Cố Văn Tinh xả ra một chút chua xót, nàng rất muốn nói cho Khương Hằng, từ lúc Thái Hậu đem Hậu Uyển Vân chỉ hôn cho Khương Viêm Châu, hậu trạch Khương gia cũng đừng tưởng sạch sẽ. Theo tính tình Hậu Uyển Vân, nàng ta nhất định là đã bài trừ đối thủ, đem hậu trạch này quét sạch. Khi đó hậu trạch Khương gia, sẽ không biết muốn mai táng bao nhiêu hài cốt của phụ nữ, chết non bao nhiêu tính mạng đứa nhỏ.

Nhưng nàng không thể nói cho Khương Hằng, nàng không thể nói cho Khương Hằng, chính mình là đại tiểu thư Hậu gia Hậu Uyển Tâm đã chết, nàng không thể giải thích cho Khương Hằng nàng đã biết hết thảy. Lúc này nàng bỗng nhiên may mắn, may mắn là chính mình gả vào Khương gia, nếu không nếu là thay đổi người phụ nữ khác gả cho Khương Hằng, đã sớm uống vào tuyệt tử canh mà Hậu Uyển Vân hạ, không thể sinh nhi dục nữ, rồi sau đó bị vờ bề ngoài diễm dạm đáng yêu của Hậu Uyển Vân lừa bịp, sớm muộn gì sẽ giống phu nhân An Quốc Hầu, giống Hậu Uyển Tâm, chết ở trên tay người mình tin nhiệm thương yêu.

Cố Văn Tinh trọng sinh, nàng trăm phương ngàn kế gả vào Khương gia, kỳ thực cũng là vì Khương gia miễn trừ một hồi tai họa. Có lẽ, hết thảy đều là thiên ý.

Khương Hằng nhìn Cố Văn Tinh, chỉ thấy trong mắt nàng khởi động cảm xúc nhấp nhô, cuối cùng đều hóa thành một mảnh bình tĩnh.

Cố Văn Tinh bỗng nhiên nở nụ cười, cười dịu dàng, lại thần nhiên bằng phẳng, nàng cầm tay Khương Hằng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn, cười mặt mày đều giãn ra: “Phu quân, chàng tin thiếp, thiếp chắc chắn chờ Khương gia từ trên xuống dưới, không phụ ân tình của chàng.”

Khương Hằng nhìn nàng, cũng tràn đầy ý cười: “Ta vẫn vậy, tin nàng, chưa bao giờ hoài nghi.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Họa nhi sinh

Cuối mùa thu, trời càng ngày càng lạnh, trong phòng Cố Văn Tinh đặt chậu than, trên bàn là lư hương nạm vàng chạm rồng, hương khí lượn lờ bay lên, Cố Văn Tinh ngồi ở bên cạnh bàn, coi sổ sách trong tay.

Ngoài cửa một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi vén rèm đi vào, người đàn ông đó đội mũ nấm, dáng người gầy, chính là đôi mắt phiếm tình quang, có vẻ cả người đầy mình mẫn.

“Lý Yến Tam thỉnh an vương phi.” Người đàn ông trung niên tiến lên một bước, quỳ vãn an một cái với Cố Văn Tinh, rồi sau đó lưu loát đứng dậy, cúi đầu đứng ở bên cạnh Cố Văn Tinh.

“Sổ sách ta đều xem qua, làm tốt lắm” Cố Văn Tinh thần nhiên nhìn Lý Yến Tam, tiền sinh phòng thu chi này là người khôn khéo, là trợ thủ Lưu ma ma – nha hoàn hồi môn của phu nhân An Quốc Hầu. Lưu ma ma luôn luôn hầu hạ tại bên người phu nhân An Quốc Hầu, phu nhân đã qua đời, liền hầu hạ Hậu Uyển Tâm, cho đến khi Hậu Uyển Tâm mất, để lại hai gian dệt tạo phùng cho Lưu ma ma, lúc này bà mới hồi hương an hưởng tuổi già. Lưu ma ma được hai gian dệt tạo phùng, Lý Yến Tam tự nhiên trở về dệt tạo phùng nhà mình làm ông chủ.

Nhưng thời gian trước, có vị công tử đáng môn đến thăm, đưa ra giá cực cao thỉnh Lý Yến Tam làm việc cho mình. Giá cao này làm cho Lý Yến Tam đỏ mặt, ông ta liền một lần nữa rồi nủ làm việc cho vị công tử đó. Đợi cho gia hạn khế ước, tiếp công việc mới, Lý Yến Tam kinh sợ, vì công tử đó thỉnh ông ta đến, là để trông coi buôn bán hơn mười gian Hồng Tú dệt tạo phùng.

Lý Yến Tam ha ha cười với Cố Văn Tinh, cúi đầu nói: “Tạ vương phi khích lệ.”

Cố Văn Tinh nhìn Lý Yến Tam, ý cười khoe miệng càng sâu. Nhà mẹ đẻ Cố Văn Tinh có mấy nhánh đều là kinh thương, liên thủ cùng nghiệp quan của Cố lão gia, gia nghiệp không nhỏ, cho nên năm đó Cố Văn Tinh mới có thể gả đầy hành diện như thế. Bên trong chi thứ này, có mấy đường huynh đệ vẫn có thiên phú kinh thương, mà nhân phẩm cũng đáng tin cậy.

Thời gian trước Hậu Uyển Vân vì lấy bạc, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, đem 10% cổ phần dệt tạo phùng bán cho một vị phú thương Giang Nam mà Nhà Nương giới thiệu. Mà vị phú thương kia chính là Cố Minh – một vị đường huynh chi thứ của Cố Văn Tinh. Vị đường huynh Cố Minh kia chịu Cố Văn Tinh nhờ vả, ra mặt mua 10% cổ phần ấy, làm ông chủ bên ngoài. Nhưng 10% cổ phần này lại chân chính nắm giữ ở trong tay Cố Văn Tinh.

Cho nên lúc ấy Hậu Uyển Vân dùng 10% cổ phần dệt tạo phùng lấy bảy chục ngàn lượng bạc từ tay Cố Minh; rồi sau đó lại đem bạc giao cho Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh cùng tá tướng phu nhân quen biết đã lâu, thỉnh bà từ quản chân đó là việc nhỏ trong việc nhỏ, tự nhiên là không cần tốn một cắc bạc, vì thế bảy chục ngàn lượng bạc đó liền lưu ở trong túi tiền Cố Văn Tinh.

Vì thế liền đơn giản như vậy vừa chuyển tay, Hậu Uyển Vân bị thiếu hụt đi bảy chục ngàn lượng bạc cùng 10% cổ phần dệt tạo phùng, bạc cùng cổ phần này, đều dùng ở trong hầu bao Cố Văn Tinh.

Lý Yến Tam là lão nhân dệt tạo phùng, am hiểu sâu các đốt ngón tay trong đó, nay bỏ ra giá cao thỉnh ông ta đến quản lý, là thập phần có tiếng nói cùng sáng suốt.

“Cùng các thương nhân cung cấp hàng hóa bên kia chuẩn bị như thế nào rồi?” Cố Văn Tinh hỏi.

“Hồi vương phi, đều chuẩn bị thỏa đáng. Nô tài cùng với ông chủ cửa hàng phía dưới đều quen biết đã lâu, giao tiếp vài thập niên, không phải nô tài khoe khoang với ngài, chỉ bằng mặt mũi Lý Yến Tam nô tài, ông chủ này đều cho nô tài được ba phần hèn mọn.” Lý Yến Tam chậm rãi nói: “Vương phi, ngài lại hào phóng, ra tay dứt khoát, vài lão nhân ban đầu ở trong dệt tạo phùng, đều ngầm hướng về ngài. Nay chúng ta tuy rằng chỉ có 10%, nhưng theo như nô tài thấy, đến đầu xuân, còn có thể nuốt trở về 10% nữa.”

“Như thế thì tốt, ta quả nhiên không nhìn lầm ông, Lý chương quầy.” Cố Văn Tinh tự đáy lòng khích lệ nói.

Mấy năm nay sinh ý dệt tạo phùng cơ hồ đều là giao cho người phía dưới chuẩn bị, lão nhân dệt tạo phùng này thật giống như là nửa ông chủ. Vốn ban đầu bọn họ đều chỉ nhận thức phu nhân An Quốc Hầu, sau khi phu nhân qua đời, nhận thức đích tiểu thư Hậu Uyển Tâm. Nhưng đích tiểu thư này cũng qua đời, thay đổi thành tiểu thư thứ xuất kế thừa dệt tạo phùng, bên trong liền chỉ có vài người là của hồi môn của phu nhân An Quốc Hầu đến chương quầy ngầm không phục, dựa vào cái gì phu nhân, tiểu thư khổ tâm kinh doanh cửa hàng, lại cấp cho thứ nữ hèn mọn?

Nhưng chương quầy phân cửa hàng này tuy rằng đối với an bài của Hậu Uyển Tâm có phê bình kín đáo, nhưng nề hà người ta là chủ tử, đây là gia nghiệp nhà người ta, thích xử lý như thế nào liền xử lý như thế đó, yêu cho ai liền cho người đó, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận. Nhưng là chỗ phá hư, Hậu Uyển Vân được cửa hàng, càng ngày càng đắc ý, vài năm không chỉ có tại An Quốc Hầu phủ lấy thúng úp voi, đối với đám chương quầy trong cửa hàng cũng bất bẽ. Mỗi khi đến thời điểm hội báo mỗi tháng, vài chương quầy có uy tín danh dự tổng không tránh khỏi bị Hậu Uyển Vân ngay cả gây mạng đánh răn dạy.

Hậu Uyển Vân bỗng ý là muốn áp chế nhuệ khí của bọn họ, đỡ phải mấy nhân tính này sống đến từng tuổi này xem nhẹ một thứ nữ hơn mười tuổi. Nhưng Hậu Uyển Vân dù sao kinh nghiệm ít ỏi, con mắt thiên cận, nàng ta khoe mẽ giả vờ thanh thuần là một phen hào thủ, nhưng quân sự kinh thương lại rồi tính rồi mị, ngay cả sổ sách đều xem không được, hồ lộng không được đám chương quầy chìm nổi trong thương trường này. Cho nên rất nhiều chương quầy giận mà không dám nói gì đối với Hậu Uyển Vân.

Vốn đã có hiềm khích, nay lại làm cho Lý Yến Tam dị thường quen thuộc bản tính từng chương quầy này đi thuyết phục, gõ gõ, rất nhiều người tâm tư liền lung lay, ngóng đợi tình huống, nếu vị ông chủ Cố – Cố Minh mới gia nhập này là người có năng lực, đi theo ông chủ Cố vẫn hơn đi theo tiểu nha đầu lừa đảo chỉ điểm loạn đó.

Nay Cố Văn Tinh dùng bảy chục ngàn lượng bạc Hậu Uyển Vân đưa cho nàng làm tiền vốn, nơi nơi tính toán, lại lợi dụng nhân mạch Cố gia, thế lực Khương gia, còn lợi dụng trí nhớ kiếp trước, đem nhiều lão nhân dệt tạo phùng bị Hậu Uyển Vân chèn ép thỉnh rồi nủ, hạ quyết tâm muốn đem từng chút từng chút dệt tạo phùng trở về, không cho tâm huyết mẫu thân cùng chính mình bị nắm trong tay kẻ thù.

“Gần tới gần mùa đông, mùa này năm rồi, dệt tạo phùng đã xuống Giang Nam nhập hàng, tồn đến mùa đông, vào thời điểm cửa ải cuối năm bán đi, kiếm lời to. Mùa hè năm nay nhiều địa phương Giang Nam bị lũ lụt, nguồn cung cấp hàng căng thẳng, trước đó nô tài đã đánh tiếp đón tốt với ông chủ cung ứng tơ tằm Giang Nam, chúng ta ám địa ăn được bốn phần tơ tằm” Lý Yến Tam hội báo.

Cố Văn Tinh gật gù đầu, mở sổ sách ra, ngón tay chỉ vào một hàng chữ đó, nói: “Ta coi năm rồi dệt tạo phùng đều là nuốt vào bảy phần tơ tằm Giang

Nam, nay nguồn cung cấp khó khăn, lại thêm chi ít đi bốn phần, chỉ sợ cửa ải cuối năm nay không được vài đơn đặt hàng tốt. Đây chính là một tổn thất tuyệt bứt (tổn thất nặng nề), lỗ vốn phải bồi không ít bạc.”

“Dệt tạo phường nặng nhất danh dự, nếu vì ước không giao hàng hóa, là được bồi không ít bạc.” Lý Yến Tam cười hắc hắc, ông ta ở dệt tạo phường kinh doanh nhiều năm, tự nhiên biết dệt tạo phường có thể làm ra bao nhiêu này nọ, có thể tiếp được bao nhiêu đơn hàng. Nay người sau lưng mấy đơn hàng vượt mức này, đều là ông chủ Cổ. Ông chủ Cổ đã đặt mấy đơn hàng vượt mức này, Lý Yến Tam lại mua chuộc được chương quầy phụ trách dệt tạo phường, cố ý tiếp mấy đơn hàng không thể hoàn thành này. Đến lúc đó giao không được hàng hóa, Hậu Uyển Vân lại phải bỏ tiền ra đền, Lý Yến Tam biết, nay dệt tạo phường này bồi không nổi một khoản như vậy, khi đó Hậu Uyển Vân không thể không lại bán cổ phần dệt tạo phường, ông chủ Cổ đang chờ mua cổ phần, vì thế tiền phải đền cùng cổ phần tự nhiên là đều dùng ở trong túi tiền ông chủ Cổ.

Mà vì ước đối tượng là Cổ Minh, Cổ Minh tự nhiên sẽ không nơi nơi tuyên dương dệt tạo phường vì ước, cũng đối với thanh danh dệt tạo phường không tổn hao gì. Đến lúc đó Hậu Uyển Vân còn không thể trách tội, ai biết Giang Nam lũ lụt làm cho số lượng tơ tằm giảm mạnh, thế cho nên không thể hoàn thành là do đâu? Đây là thiên tai, không phải nhân họa, hàng năm dệt tạo phường đều tiếp nhiều đơn hàng thế này, chẳng qua năm nay ra ngoài ý muốn mà thôi, Hậu Uyển Vân tìm ai phát giận đây?

Cái này căn bản chính là mua bán, chỉ cần là gan đủ lớn, chiêu số đủ rộng, việc này có thể thành. Lý Yến Tam âm thầm nhìn Cổ Văn Tinh, lòng nghĩ: cũng không biết chuyện ấy là Cổ Minh nghĩ ra được, hay là vị vương phi này nghĩ ra được, vương phi này nhìn mặt mũi hiền lành, tuổi lại nhỏ, đơn giản chính là một phụ nhân khuê các, không thông kinh thương, tám phần là ý của ông chủ Cổ – Cổ Minh, vị vương phi này chỉ sợ là nương vào Bình Thân vương phủ, chuẩn bị lót đường cho Cổ Minh thôi.

Tóm lại Lý Yến Tam là đánh chết cũng không tin, này đó đều là chủ ý của Cổ Văn Tinh, Cổ Minh chẳng qua là y theo mệnh lệnh vị đường muội này làm việc thôi.

“Được rồi, Lý chương quầy, sự tình khác đều giao cho ông xử lý, chỉ cần mỗi tháng đến hội báo một tiếng cho ta là được, ta tin nhân phẩm cùng năng lực của ông.” Cổ Văn Tinh đem sổ sách khép lại, nhìn Lý Yến Tam, trong ánh mắt đều là tín nhiệm. Thời điểm Cổ Văn Tinh vẫn là Hậu Uyển Tâm, vốn rất hiểu biết Lý Yến Tam, hiểu biết năng lực cùng bản tính của ông ta, nay tuyển ông ta, cũng kết quả sau khi suy nghĩ kỹ càng. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người. Cổ Văn Tinh biết rõ đạo lý này.

Trong mắt Lý Yến Tam quả nhiên hiện lên một chút cảm động, vương phi này quả nhiên biết nhìn người hơn so với tiểu nha đầu họ Hậu kia, vội gật đầu nói: “Vương phi xin yên tâm, tiểu nhân nhất định đem hết khả năng, không cô phụ vương phi tín nhiệm.”

Đuổi Lý Yến Tam đi, Cổ Văn Tinh đứng dậy hoạt động vài cái, mấy ngày nay trong phòng đại công tử Khương Viêm Châu có hai di nương đang dưỡng thai, Cổ Văn Tinh bận trong bận ngoài, bận tới nỗi chân không chạm đất, thân mình cũng mệt mỏi rất nhiều. Thật không may vừa nghỉ ngơi một lát chợt nghe Thúy Liên ngoài cửa báo lại: “Hoắc công tử đến đây.”

Hoắc Hi Thần đến đây. Cổ Văn Tinh xoa xoa bả vai, lại ngồi bên cạnh bàn, nói: “Mau mời Hoắc công tử tiến vào.”

Hoắc Hi Thần vào phòng, sắc mặt đen như than đá trong bồn. Cổ Văn Tinh nhìn thấy hần như vậy, liền nhìn không được nở nụ cười, trong lòng biết nhất định là cháu gái Khương Huệ Như nhà mình lại đắc tội vị công tử này, lại chọc giận hần.

Hoắc Hi Thần nhìn thấy khỏe mắt Cổ Văn Tinh ghen cười, sắc mặt càng đen, nhỏ giọng than thở vài câu: “Vương phi, ngài cũng không quản Khương tiểu thư, nàng lại chê văn bối khai được đảng, không nói văn bối nhằm vào nàng, lại buộc văn bối trước tiên uống non nửa bát! Còn văn bối văn bối ‘có đảng hay không? Chính huynh uống có đảng hay không?’, thuốc đắng dã tật, làm sao có thể không đắng chứ! Yêu ớt như vậy.”

Lần này Cổ Văn Tinh phúc xuy bật cười, nói: “Được rồi, được rồi, sau này ta sẽ nói với con bé.”

Hoắc Hi Thần hừ hừ một tiếng, rồi sau đó sắc mặt ác liệt lên, nói: “Vương phi, nửa tháng này văn bối đem ẩm thực của đại thiếu phu nhân tra xét mấy lần, đều không có phát hiện có bất luận dấu vết gì của tuyệt tử dược. Vô luận là ẩm thực hay là nước trà chén thuốc, hoặc là khí cụ, đều không có dấu vết bị kê đơn.”

Cổ Văn Tinh cau chân mày lại: thuốc đó là nàng ta uống ở chỗ ta, người tra trong viện nàng ta, tự nhiên là tra không được. Bất quá đợi cho thời cơ tới. Sớm muộn gì sẽ làm cho người điều tra ra.

Hoắc Hi Thần không chú ý tới thần sắc biến hóa của Cổ Văn Tinh, nói tiếp: “Nhưng mỗi ngày văn bối bắt mạch cho đại thiếu phu nhân, lại phát hiện trong cơ thể nàng ta độc tính càng ngày càng tăng, thật sự là kỳ quái!”

Cổ Văn Tinh che khăn, thầm nghĩ: đó đương nhiên, nàng ta mỗi ngày đến chỗ ta uống cũng không ít được cháo chính là tuyệt tử canh gia công mà!

Hai người đang nói, Thúy Liên lỗ mãng xông tới, hô: “Họa di nương vừa sai người báo lại, nói Họa di nương hô đau bụng, chỉ sợ là sắp sinh!”

Họa nhi sắp sinh! Cổ Văn Tinh đứng bật dậy, ngay cả Hoắc Hi Thần đều không quản, mang theo Thúy Liên liền hấp tấp lập tức chạy tới viện của Họa di nương. Thanh Mai Thanh Lan cũng nhanh chóng đến, lại đi gọi bà đỡ đã sớm thỉnh đến đợi trong phủ, lại phải người đi thỉnh đại công tử Khương Viêm Châu. Hôm nay Khương Hằng tiến cung còn chưa đi ra, Cổ Văn Tinh cũng phái người đi báo tin.

Sinh đứa nhỏ nhưng là đi qua quý môn quan một lần, cũng là thời khắc dễ dàng bị người ám toán nhất. Cổ Văn Tinh phải tự mình tọa trấn mới yên tâm.

Đợi cho thời điểm Cổ Văn Tinh đuổi tới trong viện Họa di nương, nhìn thấy trong viện đã có tốp năm tốp ba vài nha đầu đang đứng, có nấu nước ấm, có đi gọi người, bận làm một đoàn.

Nha hoàn bên người trong phòng Họa di nương là Lam Điệp Bạch Điệp, nhìn lên gặp đại phu nhân đến đây, vội vàng quỳ gối trước mặt Cố Văn Tinh, nói: “Nô tỳ thỉnh an đại phu nhân!”

Cố Văn Tinh quét Lam Điệp Bạch Điệp liếc mắt một cái, vừa ngẩng đầu ngay tại mái hiên không chớp mắt nhìn thấy Tích Xuân. Tích Xuân đều đến đây, như vậy Hậu Uyển Vân tất nhiên là đến trước mình một bước. Cố Văn Tinh cau lại chân mày, Họa di nương sinh, chính mình cứ nhiên biết tin còn trẻ hơn so với Hậu Uyển Vân!

Ánh mắt Cố Văn Tinh nhìn Lam Điệp Bạch Điệp quỳ trên mặt đất, lạnh vài phần. Nàng không hỏi gì khác, trực tiếp nhanh chóng sai bước đi qua hai người đó, đẩy cửa liền vào phòng.

Cố Văn Tinh vừa vào cửa liền nhìn thấy Họa di nương nằm ở trên giường, Hậu Uyển Vân ngồi ở bên giường nắm tay Họa di nương, bên cạnh là nha hoàn bên người Tích Đông cùng Xảo Hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Lo lắng chờ đợi

Cố Văn Tinh nhìn lên thấy Hậu Uyển Vân ngồi ở đầu giường Họa di nương, trong đầu đầy căng thẳng. Tính tình Hậu Uyển Vân, Cố Văn Tinh quá rõ. Nàng ta là chính thể của đại công tử, nay nàng ta còn chưa sinh con, trong mắt như thế nào có thể dung một di nương sinh nhi tử trước tiên?

Cho nên thời điểm Họa di nương cùng Cầm di nương hoài thai, Cố Văn Tinh liền muôn vàn cẩn thận tất cả, sợ Hậu Uyển Vân từ giữa làm khó dễ, hại hai đứa bé chưa xuất thế đó. Cầm di nương còn dễ nói, đại phu nói hoài là một nha đầu, nhưng Họa di nương này hoài nhi tử, sinh ra là trưởng tôn Khương gia, Hậu Uyển Vân có thể bỏ qua cho đứa nhỏ này sao?

Vừa vặn Hậu Uyển Vân quần chân, hành động không tiện, Cố Văn Tinh liền lên tiếng, lấy thân mình đại thiếu phu nhân không khoẻ, miễn mấy phòng di nương đồ thân hôn định tĩnh (sớm chiều vẫn an). Lấy thân mình Hậu Uyển Vân làm cố, cứ như vậy vừa không sẽ làm người nói nhảm, nói trong phòng đại công tử không có quy củ, ngay cả di nương cũng không thỉnh an chính thất, lại có thể cho hai nha đầu hoài thai cách Hậu Uyển Vân rất xa, dĩ nhiên cam đoan bình an.

Chuyện này Cố Văn Tinh đều thay hai tôn nhi chưa xuất thế của Khương gia chuẩn bị đến cỡ này, nay nhìn thấy Hậu Uyển Vân dẫn hai nha hoàn bên người của mình ngồi ở bên giường dưỡng thai của Họa di nương, mà nha hoàn hầu hạ bên cạnh Họa di nương cứ nhiên một người cũng không thấy, điều này sao có thể không làm cho Cố Văn Tinh không sợ hãi trong lòng chứ?

Nghĩ đến mới vừa rồi hai nha hoàn bên người Họa di nương Bạch Điệp cùng Lam Điệp, chẳng những không ở trong phòng hầu hạ, khi Cố Văn Tinh vào viện các nàng liền phủ phủ quỳ gối bên chân Cố Văn Tinh, đây là muốn can ai?

Cố Văn Tinh đánh giá, xem ra, hậu trạch Khương gia này, phải lại quét sạch một lần.

“Uyển Vân, Họa nhi.” Cố Văn Tinh bước lên phía trước một bước, Hậu Uyển Vân nhìn thấy Cố Văn Tinh đến đây, nhanh chóng lui qua một bên, hành lễ nói: “Mẫu thân đã tới.”

Cố Văn Tinh ngồi vào bên giường, nhìn Họa di nương mặc dù đau cả đầu đầy mồ hôi, nhưng nhìn cũng không dị trạng, hẳn là Hậu Uyển Vân chưa có hạ độc thủ đối với Họa di nương, hoặc là chưa kịp gian lận. Họa di nương đau co rút mặt, còn giấy dựa muốn ngồi xuống hành lễ, Cố Văn Tinh nhanh chóng đề nghị lại nói: “Đều là khi nào rồi, còn cố làm mấy nghi thức xã giao này. Người cứ nằm, chớ lo lắng, bà đỡ lập tức tới, đây toàn là bà đỡ giỏi nhất trong kinh thành ta tự mình thỉnh tới, người không cần lo, an tâm sinh là được.”

Họa di nương cắn môi, gật gật đầu. Hậu Uyển Vân cũng đi theo phụ họa nói: “Mẫu thân nói đúng, Họa nhi muội muội, mọi chuyện đều có mẫu thân tọa trấn, muội chỉ cần yên tâm là được, an tâm sinh một tiểu tử mập mạp cho Khương gia chúng ta.”

Vừa nghe tiểu tử mập mạp, ánh mắt Họa di nương kiên định rất nhiều. Nàng là một thiếp thất, nàng tuy rằng xinh đẹp, tài tình lại cao, nhưng chung quy là thiếp, đời này có thể trông cậy vào chính là đứa nhỏ. Cũng là nàng có vận khí tốt, thai đầu tiên liền hoài nam thai, lại là trưởng tử, chỉ cần bình an sinh ra nhi tử, nửa đời sau của nàng sẽ không cần lo lắng.

“Bà đỡ đến đây.” Thúy Liên đi ra cửa xem một chuyến, trở về nói, phía sau đi theo hai ma ma nhìn khá ổn trọng.

“Đây là Tôn ma ma, đây là Dương ma ma.” Thúy Liên chỉ vào hai bà đỡ lần lượt giới thiệu. Hai bà đỡ hướng Cố Văn Tinh cùng Hậu Uyển Vân hành lễ, rồi sau đó Cố Văn Tinh đứng dậy, nói: “Hai vị ma ma, nơi này liền giao cho hai vị, thỉnh hai vị cần phải cam đoan mẹ con bình an.”

Hai bà đỡ nói: “Vâng, vương phi.” Rồi sau đó Cố Văn Tinh cầm tay Hậu Uyển Vân, nói: “Đi, hai mẹ con chúng ta đi ra ngoài, ở trong này cũng là vương chân vương tay.”

Hậu Uyển Vân bị Cố Văn Tinh túm chặt tay, đi theo Cố Văn Tinh ra ngoài, Xảo Hạnh cùng Tích Đông cũng đi theo phía sau. Thúy Liên muốn đi theo, bị Cố Văn Tinh kêu lại, nói: “Thúy Liên, em ở trong này hầu hạ, ta một hồi gọi nương em cùng Bích La Bích Viện cũng lại đây giúp đỡ.”

Nay, nha hoàn trong phòng Họa di nương này, ai Cố Văn Tinh cũng không dám tin. Thúy Liên cùng Tôn bà tử là người của mình, tin được, Bích La Bích Viện là nha hoàn trong phòng Khương Hằng, nha hoàn có thể đi theo hầu hạ Khương Hằng, tự nhiên cũng đáng tin cậy. Khi Họa di nương sinh, giao cho vài người này nhìn, hẳn là vạn vô nhất thất (tuyệt đối không sai lầm).

“Vâng, nô tỳ nhất định cẩn thận hầu hạ.” Thúy Liên hiểu được ý cẩn thận này của Cố Văn Tinh, nhanh chóng đáp ứng.

Hậu Uyển Vân ở một bên nhìn thái độ Cố Văn Tinh khắt khe, môi nhẹ nhàng cắn cắn, trong lòng không thoải mái: dựa vào cái gì mẹ chồng ác độc này đối với một tiện thiếp đều quan tâm khắt khe như vậy, đối với con dâu trưởng lại cay nghiệt! Chính mình vô luận xuất thân, dung mạo cùng tài tình đều so với vài tiện thiếp xuất thân thanh lâu sở quán tốt đẹp hơn một vạn lần, nhưng cô tình bà ta liền xem chính mình không vừa mắt! Thật sự là ác độc!

Cố Văn Tinh dắt Hậu Uyển Vân ra khỏi phòng của Họa di nương, đi chủ thính ngồi cùng nàng, nhìn thấy bọn nha hoàn phòng bếp lui tới nhanh chóng nấu nước ấm, khăn nóng. Cố Văn Tinh kêu một tiểu nha hoàn đến, sai nàng kêu bốn đại nha hoàn Thanh Mai Thanh Lan Thanh Trúc Thanh Cúc trong viện của mình.

Không tới một lát, nha hoàn có uy tín danh dự trong viện Cố Văn Tinh, trừ bỏ Thúy Liên tại trong phòng sinh còn có Bích La Bích Viện trong phòng Khương Hằng, liền tụ tại trong viện Họa di nương.

“Bích La Bích Viện, các em cùng Tôn bà tử và Thúy Liên ở trong phòng hầu hạ.” Cố Văn Tinh ngồi ở chủ vị, đầu vào đầy sai khiến mọi người: “Thanh Mai, Thanh Lan, Thanh Trúc, Thanh Cúc các em liền ủy khuất chút, đi phòng bếp nấu nước, làm chút việc nặng, trợ thủ. Tất cả nha hoàn trong phòng Họa di nương đều triệt hạ cho ta, làm cho các nàng chờ ở ngay đại sảnh, một người đều không thể đi. Thanh Mai, vương gia cùng đại công tử khi nào thì sẽ trở về?”

Thanh Mai vội trả lời: “Hồi phu nhân, nô tỳ đã sai người đi báo, đại công tử còn một khắc nữa mới trở về, Vương gia tiến cung chỉ sợ phải mất nửa canh giờ.”

Cố Văn Tinh gật đầu, nói: “Được rồi, đều nhanh đi đi. Đề cẩn thận hầu hạ, nếu xảy ra chút đường rẽ...” Mắt Cố Văn Tinh đảo qua, mọi người không khỏi đều rung mình.

Vài nha hoàn nhìn thấy chủ mẫu nghiêm túc đều cũng không dám thờ ơ, lĩnh chuyện gì liền chạy nhanh đi làm ngay.

Hậu Uyển Vân ở một bên nhìn sự an bài này, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Cố Văn Tinh này chẳng những đem tất cả nha hoàn trong phòng Họa di nương đều vây vào một chỗ, làm cho toàn bộ nha hoàn thân tín của nàng tiếp nhận, còn làm cho toàn bộ nha hoàn, bà tử hầu hạ Họa di nương đều đợi trong một phòng, chẳng lẽ nàng đã phát hiện ra cái gì?

Mấy ngày nay Hậu Uyển Vân tuy rằng quần chân, chính mình hành động không tiện, nhưng nàng ta ngẫm sai nha hoàn của mình mua chuộc gần như toàn bộ nha hoàn trong phòng Họa di nương cùng Cầm di nương. Tục ngữ nói có tiền có thể sai quý bảo ma, Hậu Uyển Vân âm thầm để cho nha hoàn chi nhiều bạc, thu mua hai nha hoàn Bạch Diệp Lam Diệp của Họa di nương.

Khi phụ nữ sinh nở vốn là đi qua quỷ môn quan một lần, kiếp trước học y, Hậu Uyển Vân chỉ cần đụng chút tay chân ở trong đó, thần không biết quỷ không hay làm cho Họa di nương khó sinh, mẹ con song vong (cùng chết) cũng không phải việc gì khó. Nhưng bây giờ lại xảy ra biến số, Bạch Diệp Lam Diệp tuy rằng tham tiền nhưng cũng không phải người khôn khéo lanh lợi gì, nay Họa di nương vừa nói bụng đau, Bạch Diệp nghe một cái liền bỏ chạy đi báo cho Hậu Uyển Vân, rồi sau đó Lam Diệp mới sai người đi thỉnh Cố Văn Tinh lại đây. Lúc ấy Hậu Uyển Vân tới trước rồi, còn tưởng rằng vì chính mình đi gấp cho nên chính mình là người đầu tiên đuổi tới, không dự đoán được do nha hoàn thông tri cho mình trước rồi sau đó thông tri cho đại phu nhân.

Tuy rằng một trước một sau chênh lệch thời gian không ngắn đã có thể làm cho Cố Văn Tinh cẩn thận cảm thấy có chuyện không đúng. Nha hoàn Bạch Diệp Lam Diệp bên người Họa di nương vốn là nha hoàn Cố Văn Tinh tự mình chọn, nhìn thành thật tin cậy mới an bài cho hầu hạ Họa di nương, coi như là người Cố Văn Tinh tin được, nhưng hôm nay thế nhưng có người ăn cây táo rào cây sung. Thật sự là may mắn chính mình vừa nghe tin tức liền chạy đến, nếu không vạn nhất Họa di nương cùng đứa nhỏ xảy ra chút gì ngoài ý muốn thì Cố Văn Tinh chẳng phải sẽ hối hận cả đời.

Hậu Uyển Vân ngồi ở một bên, nhìn về mặt mẹ chồng âm tình bất định, không biết nàng suy nghĩ cái gì. Hậu Uyển Vân trầm tư suy nghĩ, cũng không nghĩ ra được đến tốt cùng không đúng chỗ nào, làm cho mẹ chồng này nhìn ra vấn đề. Bất quá nhìn ra vấn đề cũng liền nhìn ra vấn đề đi, dù sao Hậu Uyển Vân nàng ta còn có chiêu sau, cho dù bị phát hiện nàng ta cũng có thể thoát thân. Chẳng qua hai nha hoàn Bạch Diệp Lam Diệp đó, Hậu Uyển Vân chung quy không quá yên tâm, sợ các nàng vạn nhất nói lỡ miệng thì hỏng bét.

Vì thế Hậu Uyển Vân hướng Xảo Hạnh liếc một ánh mắt, sai Xảo Hạnh đi mật báo để cho Bạch Diệp Lam Diệp sớm làm chuẩn bị, nếu như tệ nhất bị tra xét ra cũng dựa theo trước đó an bài đem nước bần hất ở trên người bên cạnh.

Xảo Hạnh ngẫm hiểu, nàng ta vốn đứng gần cửa, liền lặng lẽ hướng cửa đi. Mới vừa đi vài bước, liền thấy Tích Xuân từ ngoài cửa tiến vào, Tích Xuân ngốc ngốc cười với Xảo Hạnh, nói: “Xảo Hạnh, muội đang tìm tỳ, thì ra tỳ ở đây.”

Tích Xuân nói một câu này, làm cho Cố Văn Tinh đang lâm vào suy nghĩ sâu xa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Xảo Hạnh đứng cạnh cửa, mà Tích Xuân vừa vặn đứng ngay ngoài cửa, về mặt ngốc ngốc cười.

“Xảo Hạnh, trà này lạnh, đổi một ly cho ta.” Cố Văn Tinh lấy tay chống trán, vẫy tay với Xảo Hạnh.

Xảo Hạnh cắn môi, nàng ta cũng không thể không thấy đại phu nhân phân phó, giờ bị đại phu nhân nhìn thì còn muốn chạy cũng không xong. Xảo Hạnh đành phải đi qua đổi chén trà cho Cố Văn Tĩnh rồi sau đó ở một bên hầu hạ.

Hậu Uyển Vân vừa nhìn thấy nha hoàn đi mật báo bị chế trụ, cảm thấy sốt ruột không tự chủ được vò khăn. Cố Văn Tĩnh thoáng nhìn tay nàng ta, đem khăn vò sắp rách, đậm cười nhìn nàng ta, nói: “Uyển Vân, nhẹ tay một chút, khăn bị xé hư không sao sợ làm tay con bị thương, da mảnh thịt nộn bị rách da sẽ không tốt lắm”

Hậu Uyển Vân kinh hãi, nhanh chóng buông tay, vội vàng giải thích nói: “Mẫu thân, Vân Nhi đang lo lắng Họa di nương”

Cố Văn Tĩnh cúi đầu cười, nói: “Mẫu thân hiểu được, người ở Khương gia này quan tâm bụng Họa di nương nhất, đương nhiên chính là Vân Nhi, liền ngay cả mẫu thân cũng không quan tâm bằng con đâu.”

Cố Văn Tĩnh nói lời này, làm cho Hậu Uyển Vân một trận chột dạ, Cố Văn Tĩnh nhìn thần sắc của nàng ta, lại bổ sung một câu: “Vân Nhi nhà chúng ta là một con dâu hiền, quan tâm con nối dòng đó là tự nhiên mà.”

Hậu Uyển Vân nhanh chóng cúi đầu đáp: “Mẫu thân nói rất đúng, cốt nhục của phu quân, Vân Nhi tự nhiên phá lệ quan tâm, sau này đứa nhỏ này cũng kêu Vân Nhi một tiếng mẫu thân, Vân Nhi tự nhiên yêu thương nó cực kỳ.”

Cố Văn Tĩnh xich cười: Hậu Uyển Vân nói lời này như thế nào liền không đỏ mặt chứ?

Lười cùng à đàn bà dối trá này nói qua nói lại, Cố Văn Tĩnh nửa khép con ngươi, uống trà, ánh mắt hướng Tích Xuân đó phiêu phiêu. Tích Xuân, phải nói là Lư Tam Nương, lúc này nàng đang đứng ngay cửa, thoát nhìn có chút ngốc, lảng lảng không biết suy nghĩ cái gì. Cố Văn Tĩnh âm thầm lắc đầu, mấy ngày nay nàng đặc biệt lưu ý Tích Xuân, muốn nhìn một chút nàng lần vào phòng Hậu Uyển Vân rốt cuộc là mục đích gì, đáng tiếc Lư Tam Nương trong thường ngày ít cùng người giao tiếp, cũng không thích nói chuyện, cả ngày liền ở trong phòng, không phải hầu hạ Hậu Uyển Vân chính là ở trong phòng mình, trừ bỏ thân thiết một ít với Xảo Hạnh cùng phòng, với mọi người không lui tới mấy.

Bất quá đã là cố nhân, Cố Văn Tĩnh tự nhiên sẽ không khó xử nàng, liền mặc kệ nàng thôi.

Ngồi một hồi, liền có người đến. Vài di nương khác trong phòng Khương Viêm Châu đều được tin, đều tới rồi, tụ tại đại sảnh, vẫn an đại phu nhân cùng đại thiếu phu nhân.

Sắc Vi là người đầu tiên đuổi tới, Sắc Vi đã sinh ra trường tôn nữ, nay tuy rằng đồ mắt Họa di nương sinh nhi tử, nhưng dù sao trường tôn nữ rất được vương gia vương phi yêu thích, Sắc Vi lại xuất thân từ nha hoàn hồi môn của Cố Văn Tĩnh, nay nàng xem như nửa đời sau an ổn nhất trong vài di nương này.

Sau Sắc Vi là Thư di nương và Kỳ di nương. Hai người đều tỉ mỉ trang điểm qua, nhìn sắc mặt, tuy rằng tới chúc nhưng trên mặt lại dấu không được thần sắc có chút cực kỳ hâm mộ. Cầm di nương mang thai khoan thai đến chậm, nàng là người có thai, cũng sắp lâm bồn, cho dù không đến cũng không có người nói cái gì, nhưng nàng nếu không đến thì sao có vẻ các nàng tỷ muội tình thâm chứ? Cho nên Cầm di nương được hai nha hoàn đỡ, một tay nâng bụng tròn vo, một tay đỡ thắt lưng, cũng đến đại sảnh.

Vài di nương đến đây, đại sảnh lập tức náo nhiệt lên.

“Cầm nhi, ngươi hoài thai, đừng đứng, mau ngồi xuống.” Cố Văn Tĩnh thân thiết tiếp đón. Cầm di nương cúi đầu lên tiếng, hai tay đang ôm bụng, như đang nâng cái bảo bối, chậm chậm rì rì ngồi xuống. Vị di nương này tại trước mặt chủ mẫu cùng chính thất, đều phải đứng hầu hạ, duy độc Cầm di nương một người, bởi vì hoài thai mà được ngồi, có vẻ phá lệ chói mắt.

“Cầm nhi, ngươi thân mình không có phương tiện, không cần đến đây.” Cố Văn Tĩnh uống ngụm trà, cười nói.

Cầm di nương ôn nhu cười cười, nói: “Hồi phu nhân, nô tì cũng lo lắng Họa nhi muội muội, liền nhịn không được lại đây. Nếu như không đến, nô tì đợi trong viện cũng càng lo lắng hơn.”

Kỳ di nương cũng vội vàng phụ họa theo: “Cầm nhi tỷ tỷ cùng Họa nhi muội muội cảm tình luôn luôn tốt, nô tì liền đoán Cầm nhi tỷ tỷ khẳng định là ngồi không được, nhất định muốn đích thân đến xem, thủ Họa nhi muội muội mới yên tâm”

Thư di nương ở một bên cười, có vẻ có chút không hợp đàn. Nàng là người đọc sách nhiều nhất trong Cầm Kỳ Thư Họa, xem như nửa tài nữ, tài nữ tự nhiên có chút cốt khí thanh cao, khinh thường việc nịnh nọt này.

Hậu Uyển Vân cũng cười nói: “Trong thường ngày vài vị muội muội cảm tình vô cùng tốt, cũng hòa hợp, thật sự là không thể tốt hơn. Ta thấy Cầm di nương cũng sắp sinh, nói không chừng cũng có thể thêm một tiểu tử béo tròn cho Khương gia chúng ta!”

Cầm di nương vừa nghe lời này, sắc mặt thoáng nổi lên ửng hồng. Nàng làm sao không muốn sinh nhi tử chứ? Điều là người cùng nhau vào viện hầu hạ đại công tử, Họa nhi vì sao liền vận khí tốt thế, hoài thai trước nàng một bước, còn hoài nam thai, tương lai mẫu bằng tử quý, Họa nhi nửa đời sau sẽ không cần lo lắng. Nhưng bụng của mình liền chịu thua kém, chẳng những đã muộn hơn người ta một bước, còn hoài một nữ nhi. Tương lai sinh hạ, là một thứ nữ, còn là lão nhị, trên có trường tôn nữ do Sắc Vi sinh, thì nữ nhi nhất định không được coi trọng. Luận phúc khí, chung quy làm cho Họa nhi đem phúc khí của mình đều đoạt đi rồi. Mỗi khi Cầm di nương nhớ tới việc này, liền cảm thấy trong lòng tích tụ, nay Hậu Uyển Vân nhắc tới làm trong lòng nàng không thoải mái.

“Đại thiếu phu nhân nói đùa, nô tì nào có phúc khí này, đại phu xem vài lần, đều nói hoài nữ nhi.” Cầm di nương vuốt bụng nhỏ giọng nói, sắc mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng nơi đáy mắt chung quy nổi lên gợn sóng.

Thư di nương và Kỳ di nương đều ở một bên trong lòng phiên cái xem thường: có thể hoài thai đã tốt lắm rồi, còn mong chờ cái gì? Hoài một nữ nhi đều kêu không phúc khí thì các nàng ngay cả đứa nhỏ cũng chưa hoài tính cái gì?

“Nữ nhi thì làm sao? Nhi tử, nữ nhi đều thương như nhau!” Ngay cửa, giọng nói đại công tử Khương Viêm Châu vang lên. Khương Viêm Châu đi vào nhà, tâm tình có vẻ vô cùng tốt, đối với trưởng tử này, Khương Viêm Châu cũng thập phần chờ mong.

“Viêm Châu đã trở lại.” Cố Văn Tĩnh cười buông chén trà trong tay, Khương Viêm Châu nhanh bước lên phía trước thỉnh an Cố Văn Tĩnh, rồi sau đó vài thế thiếp thỉnh an Khương Viêm Châu. Mọi người ở đây, Khương Viêm Châu cũng không quá mức vắng vẻ chính thế, chỉ kiên trì nâng Hậu Uyển Vân dậy, rồi sau đó ngồi ở bên cạnh nàng ta.

Trên trán Khương Viêm Châu còn có mồ hôi tinh mịn, Hậu Uyển Vân tri kỷ lấy khăn ra đưa cho hắn lau mồ hôi, Khương Viêm Châu khoát tay áo, đẩy khăn ra, dùng tay áo lau mồ hôi, nói với Cầm di nương: “Ai nói sinh nữ nhi chính là không phúc khí, ta thấy nữ nhi rất tốt, xem Tiểu Âm Âm chúng ta rất nhu thuận, ai thấy đều thích.”

Nghe thấy Khương Viêm Châu khen nữ nhi, trên mặt Sắc Vi vui vẻ, nhanh chóng cúi đầu uống ngụm trà, che giấu đắc ý trong mắt. May mắn năm đó ánh mắt phu nhân xa, chú ý đúng, sai nàng đi hầu hạ đại công tử, thế này mới sinh trưởng tôn nữ, có ngày lành hôm nay. Vì thế trong lòng Sắc Vi, liền càng nhớ kỹ Cố Văn Tĩnh tốt.

Mặt Cầm di nương đỏ hồng, dịu dàng nói: “Vâng, là nô tì nói sai.”

Mọi người đang nói chuyện, chợt nghe trong phòng Họa di nương truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Cố Văn Tĩnh cau chân mày lại, Khương Viêm Châu lo lắng, đứng lên, hô lớn: “Đây là có chuyện gì? Như thế nào kêu thế thảm như vậy?”

Ở đây vài phụ nhân, trừ bỏ Sắc Vi, đều chưa có sinh con, các nàng nào biết nói gì chứ. Cầm di nương đang ôm bụng, vừa nghe tiếng kêu thảm thiết đó bị dọa chân đều mềm nhũn. Cố Văn Tĩnh nhìn Khương Viêm Châu liền muốn vội vàng chạy vào cửa, nhanh chóng ngăn hắn lại, nói: “Viêm Châu, con muốn đi đâu? Phòng sinh là nơi con có thể đi vào sao? Họa nhi sinh thai đầu, khi sinh tất nhiên phải chịu không ít tội, mẫu thân thấy nàng khẳng định không có việc gì. Các người đều ở đây chờ, ta đi vào trong phòng nhìn xem chuyện gì xảy ra. Cầm di nương, người hãy đi về trước, ta coi sắc mặt người có chút trắng bệch, hay là bị sợ hãi, mau chút trở về đừng để động thai.”

Cố Văn Tĩnh nói xong, động tác lưu loát ra đại sảnh, nhắm thẳng phòng Họa di nương mà đi.

Vừa xốc mình đi vào, đã nghe một cổ mùi máu dày đặc. Hai bà đỡ ở bên giường hầu hạ, Thúy Liên cùng Tôn bà tử ở một bên trợ thủ, trong tay Thanh Lan bụng một cái chậu ra bên ngoài, Cố Văn Tĩnh nhìn lên, nước trong chậu đó đều là màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bảo đại bảo tiểu (giữ lớn giữ nhỏ)

Nhìn lên thấy đỏ máu, Cố Văn Tĩnh liền căng thẳng. Chính nàng tuy rằng gả cho người, không phải hoàng hoa khuê nữ, nhưng nàng chưa bao giờ sinh con, gả vào Khương gia cũng chỉ gặp Sắc Vi sinh một lần. Sắc Vi thân cường thể tráng, sinh trưởng tôn nữ tuy rằng là thai đầu, nhưng sinh rất thuận lợi. Cố Văn Tĩnh ngay cả phòng sinh cũng chưa vào, Sắc Vi liền sinh con xong.

Thúy Liên thấy Cố Văn Tĩnh tiến vào, nhanh chóng nghênh đón, Cố Văn Tĩnh hỏi: “Sao chỉ thấy toàn máu?”

Bà đỡ Tôn ma ma mồ hôi đầy mặt, xoay người nói: “Hồi phu nhân, Họa di nương thân mình trụ cột suy yếu, lại là đầu thai, tự nhiên khó khăn chút.”

Họa di nương nằm trên giường, kêu khàn cả giọng. Cố Văn Tĩnh nhìn nàng như vậy liền cảm thấy lo lắng, thì ra phụ nữ sinh nở gian nan đến thế, làm mẫu thân thật sự là gian khổ không dễ lắm. Nhìn Họa di nương, Cố Văn Tĩnh đột nhiên nhớ tới mẫu thân của mình, cũng là mười tháng mang thai, một khi sinh nở đi trước quý môn quan một lần, mới sinh ra mình.

Cố Văn Tĩnh đứng đó, gấp gáp cái gì đều không thể giúp, lại sợ vài bà tử nha hoàn đó bởi vì chính mình ở mà phân tâm, đơn giản đi ra ngoài chờ. Mới ra cửa thấy Khương Viêm Châu đang chờ ở trong sân, lo lắng nhìn hướng phòng sinh, Họa di nương mỗi lần kêu một tiếng, mấy Khương Viêm Châu liền càng nhăn hơn, quả thực hận không thể vọt đi vào.

Khương Viêm Châu vừa thấy Cố Văn Tĩnh đi ra, nhanh chóng lại đây nói: “Mẫu thân, Họa nhi hiện tại như thế nào? Đứa nhỏ như thế nào?”

Cố Văn Tĩnh định thần, lộ ra một nụ cười trấn an, nói: “Mẫu thân vừa đi xem, bà đỡ nói Họa nhi là thai đầu, tự nhiên sinh gian nan chút. Viêm Châu con yên tâm, chắc chắn là mẹ con bình an. Họa nhi còn chờ một lúc nữa mới sinh, con đứng tại đây cũng không làm được gì, trở lại đại sảnh chờ đi.”

Khương Viêm Châu gục đầu xuống, vẻ mặt lo lắng, gật gật đầu, đi theo phía sau Cố Văn Tinh, đi vài bước, lại lo lắng quay đầu hướng phòng Họa nhi hô một tiếng: “Họa nhi, nàng nhất định phải bình an vô sự! Ta bên ngoài chờ nàng cùng con!”

Cố Văn Tinh nhìn Khương Viêm Châu như vậy, bật cười ‘phốc xuy’ một cái, đứa nhỏ này tuy rằng không muốn gặp Hậu Uyển Vân nhưng hẳn đối với vài thiếp thất cùng con cái thật ra không tìm ra được chút sai lầm.

Họa nhi đang đau đớn mơ mơ màng màng, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói Khương Viêm Châu ngoài cửa, giật mình một cái, bỗng nhiên thanh tỉnh lại. Bích Viện vừa thấy Họa nhi nương thanh tỉnh chút, nhanh chóng đi qua dùng sức lắc tay nàng, nói: “Họa nhi nương, ngươi cần phải cố lên, nhất định phải bình an sinh đứa nhỏ, vương gia chúng ta, vương phi, đại công tử, Khương gia từ trên xuống dưới, đều ngóng trông đứa nhỏ này đó! Họa nhi nương, vì mẫu tặc cường (vì làm mẹ trở nên mạnh mẽ), vì đứa nhỏ, ngươi cũng phải cố gắng lên!”

Vì mẫu tặc cường, Họa nhi nương nghe thấy những lời này, ánh mắt trừng thật to, bắt lấy tay Bích Viện. Bà đỡ vừa thấy sản phụ tỉnh táo lên không ít, nhanh chóng ở bên cạnh nói: “Họa nhi nương, hít vào, thở ra, dùng sức!”

Mặt trời dần dần ngã về tây, trong phòng sinh Họa nhi kêu thảm thiết đứt quãng. Khương Viêm Châu ở đại sảnh đi qua đi lại, Khương Hằng từ trong cung trở về, đến xem qua một chuyến, liền lại trở về thư phòng. Họa nhi dù sao cũng là một di nương, di nương của nhi tử sinh nò, hẳn có thể từ trong cung trở về gặp cũng đã tỏ vẻ coi trọng đứa bé này.

Cố Văn Tinh nhắm nửa mắt lại, nước trà trong tay đã muốn thay đổi không biết bao nhiêu chén. Thiếp thất đều bị Cố Văn Tinh đuổi đi, chỉ có Hậu Uyển Vân cùng bọn nha hoàn của nàng ta ở trước mặt hầu hạ.

Hậu Uyển Vân nhìn sắc mặt mẹ chồng không đúng, thờ ơ cũng không dám, bụng đã đói kêu thảm thì. Vừa rồi truyền bữa tối qua, Khương Viêm Châu đặt tâm vào Họa nhi nương cùng đứa nhỏ chưa ăn được mấy miếng. Cố Văn Tinh trong đầu chứa đầy lo lắng cũng không nhúc nhích mấy chiếc đĩa. Mẹ chồng cùng trượng phu cũng không có khẩu vị. Hậu Uyển Vân cũng không dám ăn nhiều, tuy rằng nàng ta đã sớm đói lúng đán vào bụng, vậy mà chỉ dám ăn mấy đĩa, lại đặt đĩa xuống.

Lại qua vài canh giờ, vào đêm, Hậu Uyển Vân chờ đến ngủ gà ngủ gật, cũng không dám trở về nghỉ ngơi. Một bà tử cả người đầy máu đột nhiên chạy từ cửa vào, mang theo khóc nức nở nói với Cố Văn Tinh: “Đại phu nhân, không tốt, Họa nhi nương khó sinh, xuất huyết rất nhiều!”

Cố Văn Tinh giật mình một cái, từ trên ghế đứng lên. Bà tử này là Dương ma ma đỡ đẻ. Dương ma ma phù phù một tiếng quỳ xuống, khóc nói: “Họa nhi nương nguyên bản chính là thể nhược, không khỏe mạnh lắm, nhưng nô tỳ nhìn không giống như là người khó sinh. Nhưng ai biết mới vừa rồi đột nhiên liền rong huyết, hiện tại người nhìn như không ổn rồi!”

Khương Viêm Châu “A!” một tiếng, sắc mặt trắng bệch, nhất thời cảm thấy trong đầu trống rỗng, ngây ngốc đứng ở tại chỗ nói không ra lời. Hậu Uyển Vân cũng làm ra một bộ dáng hoảng sợ, gục đầu xuống che giấu vẻ mặt đặc ý chột lóe qua trong mắt.

Mặt Cố Văn Tinh bình tĩnh, quát lớn nói: “Khóc cái gì mà khóc! Người còn chưa có chết đâu! Bà mau trở lại hầu hạ bên cạnh Họa nhi nương, vô luận như thế nào phải bảo đảm mẹ con bình an!”

Dương ma ma là bà đỡ quen đỡ đẻ cho quan gia nhà cao cửa rộng, trợn trợn gì chưa thấy qua, gặp loại tình huống này, đứng đầu vài cái, nói: “Nô tỳ tự nhiên sẽ đem hết khả năng, nhưng nô tỳ không thể không tới hỏi một câu, Họa nhi nương khó sinh, nếu thật sự cứu không được, ngài là muốn bảo đại hay bảo tiểu?”

Cố Văn Tinh vừa nghe lời này, bà đỡ đều chạy tới hỏi bảo đại hay là bảo tiểu, trong lòng biết tình huống Họa nhi nương rất không ổn. Không khỏi sắc mặt trắng bệch, lui về phía sau hai bước, được một người phía sau đỡ lấy. Cố Văn Tinh nhìn lại, Tích Xuân không biết khi nào đứng ở phía sau mình, một bàn tay nắm cánh tay nàng, đỡ cả người mình.

Theo lý mà nói, Họa nhi nương bất quá chỉ là một di nương thân phận hèn mọn, nhưng trong bụng nàng cũng là trưởng tôn Khương gia. Dương ma ma không cần hỏi đều biết, khẳng định là muốn giữ đứa nhỏ, nay đến hỏi một câu, bất quá đi cái hình thức mà thôi.

Dương ma ma nghĩ như vậy, Hậu Uyển Vân tự nhiên cũng nghĩ như vậy, nàng ta không tin thời đại ngu muội không biết này, mấy cô nhân này không coi phụ nữ là người, sẽ đi giữ tính mạng một di nương để tiện. Con nối dòng đối với loại nhà cao cửa rộng như Khương gia này mà nói đương nhiên so với một di nương trọng yếu hơn rất nhiều, huống hồ lại là một bé trai, lại càng quý giá. Hậu Uyển Vân vốn tính trừ bỏ Họa nhi nương cùng nhi tử của nàng, nay nếu Họa nhi nương khó sinh mà chết, lưu lại ấu tử, khẳng định sẽ ôm tới phòng của mình dưỡng, như vậy đứa trẻ con đó chết sống còn không phải đoán đo tại trên tay mình sao. Điều kiện chữa bệnh ở cổ đại kém, tùy tiện một căn bệnh nhẹ đau đầu nhức óc bên ngoài, đều có khả năng làm cho một đứa trẻ chết non.

Vì thế Hậu Uyển Vân đứng lên, tiến lên một bước, nói: “Di nhiên con nối dòng Khương gia làm trọng, nếu tình huống thập phần nguy cấp, cũng chỉ có thể trách Họa nhi muội muội không có phúc khí, bỏ đại giữ tiểu đi.”

Cố Văn Tinh vừa nghe lời này, mày mày lên, vừa muốn lên tiếng, chỉ thấy Khương Viêm Châu bên cạnh đột nhiên nổi trận lôi đình, một cái bạt tai hung hăng tát lên mặt Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân đang quần chân đứng thẳng không xong liền ngã trên mặt đất, bạt tai đó lực đạo mười phần, Hậu Uyển Vân lăn lông lốc trên mặt đất vài vòng mới dừng lại.

“Ngươi nói chó má gì vậy!” Khương Viêm Châu trừng đôi mắt đỏ ngầu, trên trán nổi đầy gân xanh, hẳn xưa nay rất phong độ, nay dưới tình thế cấp bách cư nhiên tuôn ra lời thô tục. Khương Viêm Châu chỉ vào Hậu Uyển Vân, tức giận đến nỗi run run cả người: “Cái gì khí đại bảo tiểu (bỏ lớn giữ nhỏ)? Mệnh đứa nhỏ là mệnh, mệnh Họa nhi sẽ không phải là mệnh sao? Nếu đứa nhỏ không có, còn có thể sinh tiếp, nương đứa nhỏ không có, sau đó đứa nhỏ hỏi ta muốn nương, ta lấy cái gì bồi nương cho nó đây? Đứa nhỏ không nương có bao nhiêu khổ, ngươi, đồ độc phụ này làm sao biết!”

Rồi sau đó sắc mặt Khương Viêm Châu âm u nói với Dương ma ma: “Bà cố hết sức làm cho mẹ con Họa di nương bình an, nếu thật sự không được, cũng nhất định phải bảo trụ người lớn, đứa nhỏ liền... đó là mạng của nó vậy.”

Dương ma ma cũng bị Khương Viêm Châu bùng nổ cấp chấn, nhanh chóng lại đứng đầu một cái trên mặt đất, nói: “Nô tỳ đã biết, nô tỳ trở về ngay.” Rồi sau đó đứng dậy một đường chạy trở về phòng sinh.

Hậu Uyển Vân ngo ngắc ngồi dưới đất, bụm mặt. Gương mặt của nàng ta đã bị đánh sưng lên, khóe miệng thấm máu, nhìn dị thường chật vật. Nàng ta có chút dại ra nhìn Khương Viêm Châu, hận ý trong lòng mọc ra tràn lan: dựa vào cái gì đều là nữ nhân của Khương Viêm Châu, Họa nhi tiện tỳ đó liền nhận hết sủng ái, đến phiên chính mình, liền chưa từng có sắc mặt hoà nhã! Dựa vào cái gì! Hậu Uyển Vân nàng ta từ hiện đại xuyên qua, dáng vẻ mỹ mạo, lại biết ngâm thơ làm từ, có không gian có linh thú, chẳng lẽ không phải là kiểu nữ nhân vật chính Mary Sue* hồ phong hoá vũ, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, đàn ông nào thấy cũng đều quý gồi dưới váy thạch lựu* của nàng ta sao!? Nhưng vì sao đàn ông nơi này, một người hai người đều đối với nàng ta nhìn như không thấy, bọn họ đều là người mù sao? Gã cho trượng phu, tuy nói trên mặt mũi lễ tiết đối với nàng ta không có trở ngại, mặt mũi của chính thất nên có đều cho, nhưng vẫn lạnh lùng, một chút ôn nhu vợ chồng đều không có, nay cư nhiên còn ra tay đánh mình! Trong tiểu thuyết đều là gạt người!

*Mary Sue: Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

*Quý gồi dưới váy thạch lựu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

Dương Quý Phi rất thích cây lựu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây lựu. Sau khi Dương Quý Phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích dáng vẻ say rượu quyến rũ của Quý Phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá sủng ái Dương quý Phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý Phi, không hành lễ với nàng.

Dương Quý Phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa lựu, ăn trái lựu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu lựu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý Phi hiến vũ giúp vui. Dương Quý Phi bung một chén rượu đến bên môi Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lờm nguýt nô tì, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiến vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phạm gặp quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quý, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bắt đầu đi, hề nhìn thấy váy thạch lựu của quý phi đi tới, đều dồn dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quý gồi dưới làn váy thạch lựu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Chuyện này, liền ngay cả Cố Văn Tĩnh đều bị Khương Viêm Châu làm chấn động. Cố Văn Tĩnh không nghĩ tới Khương Viêm Châu phản ứng lớn như vậy, cư nhiên thái độ khác thường ra tay đánh Hậu Uyển Vân một cái tát. Phải biết rằng tuy rằng Khương Viêm Châu trong thường ngày không muốn gặp Hậu Uyển Vân, nhưng dù sao hân cũng là một công tử nhà nhân, loại chuyện ra tay đánh phụ nữ này, Khương Viêm Châu cũng rất khinh thường.

Bất quá nghe xong lời Khương Viêm Châu nói, Cố Văn Tĩnh liền bình thường trở lại. Khương Viêm Châu thuở nhỏ mất mẹ, tuy rằng lớn lên ở nhà cao cửa rộng, lại là trưởng tử, cầm y ngọc thực, nhưng trong đó khó tránh khỏi có chút chua xót, cho nên thái độ hân đối với việc này so với các công tử khác hoàn toàn bất đồng. Vừa nghe Hậu Uyển Vân nói khi đại bảo tiểu, tự nhiên liền nghĩ tới mẹ đẻ Minh Liệt quận chúa của mình. Minh Liệt quận chúa tuy rằng không phải khó sinh mà chết, nhưng khi Khương Viêm Châu còn nhỏ nàng ấy liền buông tay nhân gian. Nói vậy trong lòng Khương Viêm Châu thực khát vọng có mẹ ruột yêu thương.

Xảo Hạnh yên lặng nâng Hậu Uyển Vân dậy, cầm khăn lau mặt cho nàng ta. Khương Viêm Châu đi thông thả vài bước ở đại sảnh, nói với gã sai vặt chính mình mang đến đang chờ ngoài cửa: “Nhanh đi thỉnh Hoắc công tử đến.”

Gã sai vặt được lệnh, chạy ra đi mời người. Hoắc Hi Thần tuy rằng không phải đại phu phụ khoa, nhưng hân dù sao cũng là thần y có tiếng, có thể hân có biện pháp cứu tính mạng mẹ con Họa nhi thì sao.

Cố Văn Tĩnh nhìn Khương Viêm Châu, trong đầu ám ám thờ dài. Hoắc Hi Thần tuy rằng là đại phu, nhưng người ta dù sao cũng là ngoại nam, lại là đích công tử của Hoắc gia, lúc này Khương Viêm Châu đi thỉnh Hoắc Hi Thần nhanh tới chẩn trị di nương khó sinh của mình, rất không ổn. Bất quá lúc này Khương Viêm Châu tâm tình cực kém, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, Cố Văn Tĩnh cũng khó mà nói cái gì, chỉ có thể chờ Hoắc Hi Thần đến đây nói sau.

Không tới một hồi, Hoắc Hi Thần liền đen mặt chạy đến, Khương Huệ Như cũng đi theo phía sau Hoắc Hi Thần đuổi tới. Khương Huệ Như vừa vào cửa, liền vội vàng hỏi Cố Văn Tĩnh: “Đại bá mẫu, Họa di nương thế nào?”

Mặt Cố Văn Tĩnh bình tĩnh, lắc đầu. Khương Huệ Như xem tình huống này, cũng đoán không ít hơn mười phần, tất nhiên tình huống bên trong không ổn cho nên ngay cả Hoắc Hi Thần đều mời tới.

Quả nhiên, Hoắc Hi Thần vừa mở miệng từ chối: “Khương huynh, ta cũng không phải đại phu phụ khoa, huynh tìm ta đến làm chi? Chẳng lẽ để ta đi đỡ đẻ cho di nương của huynh sao? Nay còn thể thống gì?”

Khương Viêm Châu tiến lên một bước, đối với Hoắc Hi Thần cơ hồ cầu xin nói: “Hoắc huynh, ta biết chuyện này rất không ổn. Nhưng mà liên quan tới mạng người, xin huynh ra tay cứu di nương cùng con của ta đi! Tình huống này cũng không có kị nhiều như vậy, ta sai người kéo cái màn, ngăn cách huynh cùng sản phụ, huynh cách màn bắt mạch cho Họa nhi, khai phương thuốc, châm cứu cái gì đều được! Xem như ta cầu xin huynh!”

Khương Huệ Như cũng đi theo hát đệm, nói: “Hoắc ca ca, người ta nói thầy thuốc có tấm lòng cha mẹ, nay Họa di nương cùng đứa nhỏ nguy tại sớm tối, xin huynh cứu mẹ con bọn họ đi! Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp a!”

Hoắc Hi Thần nhìn Khương Huệ Như, than thở nói: “Trong ngày thường như thế nào không thấy muội ôn nhu như vậy, nay có chuyện cầu ta, mới kêu ta Hoắc ca ca.”

Khương Huệ Như vừa nhíu lông mi lại, hừ nói: “Huynh rốt cuộc có cứu hay không?”

Khương Huệ Như vừa mới dứt lời, Thúy Liên liền hoang mang rối loạn khẩn trương chạy vào, nói: “Phụ nhân! Họa di nương không chỉ xuất huyết nhiều, còn khó sinh, người lớn trẻ con đều không được, mới vừa rồi một chân thò ra! Giờ cả người cũng không tốt lắm, chỉ có hít vào, không có thở ra!”

Khương Huệ Như vừa nghe, liền òa khóc, cầm tay áo Hoắc Hi Thần khóc nói: “Hoắc ca ca, cầu huynh đi cứu Họa di nương cùng cháu trai nhỏ của Huệ Như đi! Sau đó Huệ Như không cùng huynh tranh luận, cái gì đều nghe lời huynh!”

Dù sao cũng liên quan tới mạng người, Hoắc Hi Thần cũng không phải cái loại người thấy chết mà không cứu, hần cắn răng một cái, nói: “Đi, ta đi thử xem.” Nói xong liền hướng ngoài cửa đi. Cố Văn Tĩnh vội vàng phân phó Thúy Liên đi vào trong phòng Họa nhi bụng mình, dù sao Họa di nương sinh nở, không thể bị người đàn ông khác nhìn thấy thân mình, nếu là nhìn thấy, cho dù nàng hôm nay không chết, tương lai nước miếng của mọi người đều có thể nhấn chìm nàng.

Thúy Liên vội vàng đi làm, lúc này Tích Xuân một mực yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên ra tiếng, nói: “Đại phu nhân, nô tỳ trước kia ở nông thôn, từng giúp người đỡ đẻ qua, để cho nô tỳ cũng đi theo nhìn một cái, có thể giúp đỡ thì sao.”

Cố Văn Tĩnh quay đầu, nhìn Tích Xuân. Tích Xuân nói lời này không giả, năm đó khi Lưu Tam Nương tùy quân, tuổi còn nhỏ cũng đỡ đẻ cho phụ nhân tùy quân. Còn có ngựa chiến sinh ngựa con, cũng là nàng đỡ đẻ. Cố Văn Tĩnh lo lắng Hậu Uyển Văn hại Họa di nương cùng đứa nhỏ, nhưng nàng tin tưởng bản tính Lưu Tam Nương, cô nàng khăn giao tay này sẽ không làm ra việc thương thiên hại lý, giết hại mạng người.

“Đi, người cũng đi đi, đơn giản là ngựa chết chữa thành ngựa sống, nếu thật sự có cái gì, cũng không có người trách người.” Cố Văn Tĩnh đáp ứng.

Tích Xuân cùng Hoắc Hi Thần nhanh chóng đi vào trong phòng Họa di nương. Vừa mới vào phòng, cả phòng toàn là mùi máu liền huân Tích Xuân nhíu mày. Bên giường màn trướng đã kéo xuống rồi, Họa nhi nằm ở bên trong, chỉ duỗi cánh tay ra.

Hoắc Hi Thần cũng không vội đi bắt mạch, đầu tiên hần ở trong phòng đi qua lại vài vòng, sau đó mày gắt gao nhíu lại, dùng sức hấp hấp cái mũi, hô lớn: “Các người nhanh đi mở hết cửa sổ, cửa chính đi!”

Hai bà đỡ nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đi vào, còn hô to gọi nhỏ mở cửa sổ, cửa chính ra, vội ngăn: “Vạn vạn không thể, nay bên ngoài rất lạnh, sản phụ cũng không thể bị cảm lạnh!”

Thúy Liên biết thân phận Hoắc thần y, hần nói như vậy, tự nhiên là có đạo lý của hần, nhanh chóng nói vài nha hoàn mở cửa sổ. Trong phòng thông gió, mùi máu tươi dần dần tán đi, Thúy Liên hấp hấp cái mũi, lúc này mới bỗng nhiên cảm thấy một mùi xạ hương ở trong phòng như có như không.

Hoắc Hi Thần đi quanh phòng, vừa đi chuyển vừa ngửi tới ngửi lui. Sau đó tại bên giường dừng lại, xoay người đưa lưng về phía giường, cau mày nói với Thúy Liên: “Người đi vào ngửi xem, xem bên trong là cái gì tán ra mùi hương.”

Thúy Liên lên tiếng vang, nhanh chóng tiến vào trong màn trướng. Trong màn trướng, mùi máu tươi càng đậm. Thúy Liên cúi đầu ngửi ngửi, ở trên chân của Họa di nương ngửi thấy một mùi hương thân nhiên, sau đó chui ra màn trướng, nói với Hoắc Hi Thần: “Hoắc công tử, là mùi hương trên chân của Họa di nương.”

Hoắc Hi Thần nói: “Mau lấy cái chân đó ra đi!”

Thúy Liên lại tiến vào, đem cái chân tóa ra mùi hương mang ra, Bích La nhanh chóng từ trong ngăn tủ lại lấy ra một cái chân khác, đắp lên cho Họa di nương.

Trên chân đó dính đầy máu, dày đặc mùi máu che đầy mùi hương thân nhiên, nếu là không đến gần rồi cẩn thận ngửi ngửi, còn ngửi không ra. Hoắc Hi Thần cầm lên một góc chăn, đặt tại chóp mũi ngửi, sắc mặt âm trầm: “Đem chăn này phóng ở phòng bên cạnh, gọi người trông coi, trăm ngàn không cần ra đường rẽ.” Sau đó ngồi ở bên giường, bắt mạch cho Họa di nương, viết phương thuốc giao cho Bích La đi nấu.

“Ta chỉ có thể viết cho nàng ta phương thuốc cầm máu, thuận thai vị, còn cái khác, liền xem thiên ý.” Hoắc Hi Thần đứng dậy, đi tịnh phòng rửa tay, sắc mặt âm trầm tiêu sái ra khỏi phòng, quẹo vào phòng bên cạnh đang để chăn, đóng cửa, không biết ở bên trong làm cái gì.

Một hồi sau thuốc được nấu xong bụng tới, Họa di nương đã muốn mơ mơ màng màng, Thúy Liên đem thuốc ép buộc nàng uống hết, một lát sau thấy máu chảy ít lại. Nhưng thai vị vẫn chưa thuận, bà đỡ ở đây đều đang thương lượng, thật sự không được cũng chỉ có thể khí tiểu bảo lớn.

Lúc này Tích Xuân cũng không lên tiếng rửa tay, sau đó nói với bà đỡ: “Ta đến thử xem.”

Bà đỡ vừa thấy, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm cho tiểu cô nương này thử xem. Tích Xuân ngồi ở giữa hai chân Họa di nương, bắt lấy chân nhỏ lộ ra, làm cho chân nhỏ đó vào trong bụng trở lại, sau đó một bàn tay ở bên trong sờ soạng. Ban đầu khi nàng ở quân doanh, liền gặp ngựa chiến khó sinh, nàng cũng xử lý như thế. Chính nàng lần đầu gặp phụ nhân khó sinh đã đem cách đỡ đẻ cho ngựa đó dùng ở trên cơ thể con người.

Họa di nương uống thuốc, khôi phục chút tinh thần. Tích Xuân sờ soạng thai vị, nói với Họa di nương: “Người lại dùng lực thử xem.”

Họa di nương gật gật đầu, cắn răng bắt đầu dùng sức, đợi cho thời khắc phương Đông lộ ra ánh mặt trời, rốt cục nghe thấy tiếng khóc trẻ con “Oa” một tiếng, đem đứa nhỏ sinh ra.

Một tiếng khóc đó to rõ, bùng tỉnh toàn bộ tia nắng ban mai.

“Họa di nương sinh một bé trai, mẹ con bình an!”

Thời điểm Khương Viêm Châu nghe thấy những lời này, ngây ngốc đứng ở đại sảnh, rồi sau đó bỗng nhiên ôm đầu ngồi xuống, ô ô khóc rống lên. Hoắc Hi Thần mặt đen ngòm tiến vào, nói với Khương Viêm Châu: “Khóc cái gì, ngay cả phụ nữ và con của mình đều bảo hộ không tốt, còn có mặt mũi khóc!” Rồi sau đó ném cái chăn đầy máu đang cầm ở trong tay vào người Khương Viêm Châu, nói: “Có người yếu hại sản phụ khó sinh xuất huyết nhiều.”

Hoắc Hi Thần vừa nói ra lời này, mọi người ở đây sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chủ mẫu thẩm án

Nghe thấy câu nói kia của Hoắc Hi Thần, cơ hồ là theo bản năng, Cố Văn Tĩnh quay đầu, đem ánh mắt nhìn về phía Hậu Uyển Vân, ánh mắt giống như hàm chứa dao nhỏ, hận không thể cắt mấy miếng thịt trên người Hậu Uyển Vân. Ngàn phòng vạn phòng, như thế nào vẫn là làm cho Hậu Uyển Vân chui vào chỗ trống!

Không riêng gì Cố Văn Tĩnh, liền ngay cả Khương Viêm Châu, thậm chí là Khương Huệ Như, huynh muội hai người này cũng đều không hện mà cùng nhìn về phía Hậu Uyển Vân. Ở đây không khí nhất thời trở nên quỷ dị.

Hậu Uyển Vân thất kinh thấy mọi người nhìn về phía mình, nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, cơ hồ muốn khóc. Cái gọi là có tật giật mình, Hậu Uyển Vân lập tức hoảng tay chân, bất quá lập tức nàng ta liền suy nghĩ cẩn thận, có người yếu hại Họa di nương cùng đứa nhỏ, thì phải là chuyện xảy ra trong phòng Khương Viêm Châu, nàng ta làm chính thất, tự nhiên đứng mũi chịu sào cũng bị trách cứ. Cho nên mọi người nhìn nàng ta, cũng là chuyện theo lý thường thôi.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Hậu Uyển Vân trấn định tinh thần. Tiến lên một bước, phúc thân với Hoắc Hi Thần, nói: “Còn thỉnh Hoắc công tử nói cho rõ một chút, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Như thế nào chỉ bằng cái chăn dính máu này, mà nói có người muốn hại Họa di nương cùng đứa nhỏ chứ?”

Vì thế lực chú ý của mọi người liền đều chuyển tới trên người Hoắc Hi Thần, Hoắc Hi Thần hừ lạnh một tiếng, nói: “Huân hương trên chăn này có tác dụng lưu thông máu, nếu người thường ngửi thấy có công hiệu tăng cường sức khỏe, nhưng sản phụ đang sinh nở ngửi thấy sẽ làm cho xuất huyết nhiều. Ta không tin Khương gia sẽ cho sản phụ dùng loại huân hương này, người nói không có người động tay chân, đó còn có thể là cái gì?”

Hậu Uyển Vân lại nói: “Xin hỏi Hoắc công tử, huân hương này rốt cuộc là hương gì?”

Hoắc Hi Thần nhíu mày, nói: “Ta không biết là loại hương nào, ta chưa bao giờ gặp qua loại huân hương này.”

Trong lòng Hậu Uyển Vân âm thầm đắc ý; hừ, người là cổ nhân ngu muội tất nhiên không biết loại tinh dầu cao cấp này. Ba ngày trước khi Họa di nương sinh nở, không gian tùy thân của Hậu Uyển Vân bỗng nhiên tiến hóa. Phiến hỗn độn không rõ trong không gian, cư nhiên xuất hiện nhà trọ kiếp trước của Hậu Uyển Vân. Trang trí bên trong, đồ điện, vật dụng so với kiếp trước của nàng ta giống nhau như đúc. Trừ bỏ đồ điện không có điện không thể sử dụng, mấy thứ khác này nó đều như bị đình trệ thời gian, sẽ không thay đổi chất hư thối. Hậu Uyển Vân ở trong nhà xí tìm được tinh dầu huân y thảo (lavender, hoa oải hương) cùng tinh dầu mê điệp hương (hương thảo) bình thường hay sử dụng, sau đó đem hỗn hợp hai loại tinh dầu này dùng rượu lạnh pha chế, đựng trong hai bình xịt nhỏ đặt ở trong tủ lạnh, khi mới vừa đi vào phòng thăm Họa di nương, nàng ta thừa dịp không người chú ý, từ trong không gian lấy ra bình xịt nhỏ, phun lên chăn của Họa di nương, sau đó lại đem bình xịt thả lại vào trong không gian, thần không biết quỷ không hay.

迷迭香 – mê điệp hương – tên Việt Nam là hương thảo, tên khoa học Rosmarinus officinalis, là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa môi. Loài này được L. mô tả khoa học đầu tiên năm 1753

Tinh dầu bị pha chế với rượu lạnh, phát huy chậm, mùi không dễ dàng tan. Hơn nữa trong phòng sinh vốn nặng mùi, lại đốt than, các loại mùi hỗn hợp che lấp hương vị thân nhiên của tinh dầu. Khi Họa di nương sinh nở, cửa sổ phòng sinh đóng chặt, không thông gió, hơn nữa nhiệt độ trong phòng tăng cao, cho nên tinh dầu ngay chỗ mũi miệng Họa di nương phát huy. Tinh dầu bất đồng với huân hương bình thường, tinh dầu nồng độ cao, tính thẩm thấu cao, hiệu lực so với huân hương thời đại này dùng mạnh hơn rất nhiều. Họa di nương vốn là thể nhược, có dấu hiệu thai vị không thuận, dùng tinh dầu này, lại họa vô đơn chí, dẫn đến xuất huyết nhiều.

Cái niên đại này, mê điệp hương cùng huân y thảo chưa có du nhập vào Thiên triều, cho nên liền ngay cả Hoắc Hi Thần nghiên cứu rất nhiều dược thảo, cũng không biết huân hương này là thứ gì, còn loại tinh dầu cao cấp này, mấy cổ nhân này tự nhiên ngay cả nghe nói cũng chưa nghe nói qua. Cho nên Hậu Uyển Vân không có sợ hãi, chỉ bằng một cái chăn mang mùi hương lạ ở giường như vậy, đã nói có người yếu hại sản phụ, không có bằng chứng. Huống hồ bình xịt tinh dầu đó bị đặt ở trong không gian tùy thân, căn bản là không có dấu vết, cho dù muốn tra, cũng không tra được.

“Hoắc công tử cũng không biết đây là loại huân hương nào, vậy ngươi lấy gì biết được sản phụ bị hại bởi huân hương?” Hậu Uyển Văn truy vấn nói.

Hoắc Hi Thần nhủ mảy, nói: “Ta từ nhỏ có thiên phú dị bẩm, đối với các loại mùi, thảo dược dị thường mẫn cảm. Có chút dược liệu, ta chỉ cần vừa ngửi thấy, biết tám chín phần dược tính ngay. Mới vừa rồi ta ngửi thấy hương vị đó, cảm thấy khí huyết thông thuận rất nhiều, cho nên biết huân hương đó là có vấn đề.”

Nếu là người bên ngoài nói như vậy, sẽ làm mọi người nhạo báng, nhưng Hoắc Hi Thần nói mọi người cũng đều tin phục. Hắn còn tuổi nhỏ liền có danh hiệu thần y, phương diện đối với thảo dược tuyệt đối có chỗ hơn người.

Nhưng Hoắc Hi Thần vừa nói ra lời này, mảy mặt Cố Văn Tinh nhăn càng sâu. Theo lý mà nói, Họa di nương gặp chuyện không may, trừ bỏ Hậu Uyển Văn ở ngoài, vài vị di nương khác đều có động cơ. Nhưng nếu huân hương này là huân hương lưu thông máu bình thường, Cố Văn Tinh còn có thể có một phần mười hoài nghi đến trên đầu người khác như vậy, sợ là di nương nào đó tâm sinh ghen tị với Họa di nương, âm thầm xuống tay. Nhưng huân hương này đặc biệt như thế, ngay cả Hoắc Hi Thần cũng không biết được đây là vật gì, thủ đoạn cao tay này, y chang với thủ đoạn quất ăn chung với cua gạch. Cố Văn Tinh đã chắc chắn trăm phần trăm, việc này tất nhiên là Hậu Uyển Văn làm.

Chính là... Khó vô chứng cứ.

“Việc này quan hệ quá nhiều, đi thỉnh vương gia lại đây.” Cố Văn Tinh lên tiếng, ánh mắt nàng nhìn lướt qua mọi người ở đây, thò ra một hơi nói: “Việc này sự tình liên quan tới mạng người, quan hệ trọng đại, hiện tại ta muốn tra rõ việc này, nếu điều tra ra có người muốn mưu hại mạng người, nhất định nghiêm trị không tha!”

“Đi đem nha hoàn bà tử trong viện Họa di nương đều mang lại đây.” Cố Văn Tinh ngồi ở chủ vị nói.

Một phòng nha hoàn bà tử, hồi lâu không ăn cơm, đều đói thất điên bát đảo, mắt mờ chân tay rã rời. Nay bị người dẫn đến đây, nhìn thấy vẻ mặt chủ mẫu nghiêm túc ngồi đó, vội vàng quỳ xuống. Chúng nha hoàn bà tử không biết đã xảy ra chuyện gì, từng người từng người quỳ xuống lo sợ bất an, thở mạnh cũng không dám.

Cố Văn Tinh quét các nàng liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Nay có người yếu hại tính mạng chủ tử các ngươi, một hồi ta điều tra ra là ai, ta nhất định làm cho người nọ nọ máu phải trả bằng máu.”

Dứt lời, ánh mắt Cố Văn Tinh dừng ở trên người Bạch Diệp, Lam Diệp. Hai nha hoàn này quần áo y chang bọn đại nha hoàn ở các phòng khác, nhưng... cây trâm ngọc trên đầu Bạch Diệp, tuy rằng nhìn không vào mắt, nhưng giá trị của nó cũng không phải cấp bậc một nha hoàn như nàng ta có thể mang. Trong trường ngày Họa di nương thích trang sức hoa lệ, cũng không thích trâm ngọc thanh lịch như vậy, nhất định sẽ là Họa di nương thưởng cho Bạch Diệp.

“Ngươi tên là Bạch Diệp?” Cố Văn Tinh nhìn chằm chằm Bạch Diệp, giọng nói âm trầm.

Thân mình Bạch Diệp lạnh run, vội trả lời: “Hồi phu nhân, nô tỳ là Bạch Diệp.”

“Tiền tiêu vật hàng tháng của ngươi là bao nhiêu?” Cố Văn Tinh lại hỏi.

Bạch Diệp sững sốt một chút, vụng trộm ngẩng đầu nhìn Cố Văn Tinh một cái, rồi sau đó cúi đầu nói: “Hồi phu nhân, mỗi tháng tiền tiêu vật của nô tỳ là một lượng bạc, ngẫu nhiên có chủ tử ban thưởng, bất quá chỉ là mấy văn tiền.”

Cố Văn Tinh hừ lạnh một tiếng, đưa tay cầm chén trà nện ở trước mặt Bạch Diệp, chén trà vỡ nát, tung tóe như bột phấn: “Ngươi mỗi tháng chỉ có một lượng bạc tiền tiêu vật hàng tháng, nhưng lại mang trâm ngọc mười lượng bạc, ta coi ngươi được ban thưởng cũng không ít đâu! Nói, trâm ngọc này là ở đâu ra? Là ngươi trộm, hay là ai đưa cho ngươi?”

Bạch Diệp vừa nghe Cố Văn Tinh nói tới trâm ngọc này, trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng, nhanh chóng nói: “Hồi phu nhân, cây trâm này là nô tỳ dành tiền mua.” Lam Diệp ở một bên cúi đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Diệp liếc mắt một cái, sớm kêu cô nàng này đem cây trâm bán đổi bạc nhưng nàng ta lại không nghe, không nên mang ra khoe khoang!

“Ngươi mua? Ngươi trong ngày thường đại môn không ra nhị môn không tới, hầu hạ chủ tử, ngươi đi mua như thế nào? Và miệng cho ta, xem miệng của ả có bao nhiêu cứng rắn!” Trong mắt Cố Văn Tinh hàm chứa băng. Hai bà tử lực lưỡng quý ở một bên nhanh chóng đi lên đề lại Bạch Diệp, Bạch Diệp giãy dụa kêu: “Phu nhân minh giám, nô tỳ oan uổng a! Thật là nô tỳ mua mà!”

Bạch Diệp giãy dụa, trong tay áo một cái vòng tay vàng loảng xoảng từ trong tay áo trượt xuống cổ tay, Cố Văn Tinh nhìn chằm chằm vòng tay đó cười lạnh: “Đôi vòng tay vàng này ít nhất giá trị mười lăm lượng bạc, sẽ không cũng là chính ngươi mua hả? Ta thấy nha hoàn như ngươi, như thế nào so với chủ tử nhà ngươi còn giàu có hơn!”

Bạch Diệp hoảng sợ nhìn chằm chằm Cố Văn Tinh, không dám ngẩng đầu. Sớm biết rằng hôm nay sẽ như vậy, đánh chết nàng, nàng cũng không dám đem trang sức thu được mang ở trên người, nếu sớm nghe lời Lam Diệp, bán thành bạc, sẽ không rước lấy tai họa này! Nhưng thiên hạ nhất định không có thuốc hồi hận. Bàn tay của hai bà tử vừa thô vừa to, ra sức tát Bạch Diệp, mới đánh hơn mười cái, Bạch Diệp liền khóc hô nói: “Đừng đánh, đừng đánh! Phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ cái gì đều nói!”

“Hừ, ngươi có thể nghĩ xong rồi nói sau, đừng nói sai, nếu không cần thận đầu của ngươi!” Cố Văn Tinh nói.

Lúc này Khương Hằng vào viện, nhìn đến chính là một màn Bạch Diệp bị vạ miệng. Hắn nhủ nhủ mảy, đi vào phòng ở, ngồi ở bên cạnh Cố Văn Tinh.

Mọi người thỉnh an Khương Hằng, rồi sau đó Cố Văn Tinh nhìn Khương Hằng, hắn đã đến đây, luôn muốn hỏi ý tứ của hắn. Khương Hằng nhìn Cố Văn Tinh, nói: “Chuyện nơi này ta đều nghe nói, giao cho nàng xử lý đi.”

Cố Văn Tinh gật gù đầu, một lần nữa nhìn Bạch Diệp. Bạch Diệp vừa thấy vương gia đều đến đây, biết sự tình nháo lớn, giấu giếm không được, khóc đập đầu nói: “Trang sức này, đều là Sắc Vi di nương cho nô tỳ!”

Sắc Vi? Sắc Vi là nha hoàn của hồi môn trong phòng Cố Văn Tinh đi ra ngoài, nói Sắc Vi, không phải là đang nói Cố Văn Tinh sao! Cố Văn Tinh cười lạnh, lòng nghĩ: ta đang nhìn xem, ngươi còn có thể diễn trò hay gì!

Đã nhắc tới Sắc Vi, Cố Văn Tinh liền phái người đi gọi Sắc Vi lại đây. Sắc Vi đi vào đại sảnh, có chút mờ mịt nhìn mọi người.

“Sắc Vi cho ngươi trang sức làm cái gì?” Cố Văn Tinh nhìn thoáng qua Sắc Vi, hỏi Bạch Diệp nói.

“Sắc Vi di nương làm cho nô tỳ giúp nàng một việc, đánh tráo huân hương trong phòng Họa di nương.” Bạch Diệp bùm mặt nước nỏ.

Sắc Vi vừa nghe lời này, liền nóng nảy, nàng tính tình nóng nảy, vài năm này lại được sủng ái, lúc này vừa nghe lời này, tuy rằng không rõ ràng lắm là đã xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định là bị hắt nước bẩn không có lầm, vì thế Sắc Vi không nói hai lời, trực tiếp xông lên cho Bạch Diệp một cước, mắng: “Ngươi, đồ tiện tỳ này, bậy bạ cái gì, ta khi nào đã cho ngươi trang sức!”

Một cước đá này của Sắc Vi rất mạnh, đá Bạch Diệp lăn lông lốc, Hậu Uyển Vân ở một bên âm trầm nói: “Sắc Vi, ngươi làm cái gì vậy, ra tay nặng như vậy. Mưu hại con nôi dòng nhưng là từ tội, chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu trước mặt nhiều người như vậy sao?”

Sắc Vi tuy rằng lỗ mãng, nhưng cũng không thập phần vụng về, nàng xem xét tình thế, cũng liền hiểu được là chuyện gì xảy ra, Sắc Vi vuốt vuốt xiêm y, cúi đầu nói với Hậu Uyển Vân: “Hồi đại thiếu phu nhân, tỳ thiếp đá một cước này, không chết người được. Cái gì mưu hại con nôi dòng, tỳ thiếp không biết. Tỳ thiếp ăn ở hiền lành, thân chính không sợ tà, tin tưởng phu nhân tự nhiên sẽ cho tỳ thiếp một cái công đạo.” Rồi sau đó ngoan ngoãn tiêu sái đến bên cạnh Cố Văn Tinh, đoan đoan chính chính quỳ xuống.

Bạch Diệp bị hai bà tử giữ chặt, lại quỳ xuống, run run nói: “Thời gian trước Sắc Vi di nương đến thăm Họa di nương, trước khi đi gặp nô tỳ, cho nô tỳ một bao hương thảo, nói hương thảo này là huân hương ở quê Sắc Vi di nương, có công hiệu an thần, làm cho nô tỳ huân vào chấn của Họa di nương. Họa di nương vẫn có chứng đau đầu, ban đêm ngủ không yên, Sắc Vi di nương cũng là hảo tâm. Nô tỳ còn sợ huân hương có cái gì không ổn, để ở đầu giường mình một đêm, chỉ cảm thấy ngủ hương vị đó thần thanh khí sảng, ban đêm cũng ngủ càng trầm, thế này mới dám cho Họa di nương dùng tới. Sắc Vi di nương còn nói nô tỳ chiếu cố Họa di nương vất vả, trang sức này là thưởng cho nô tỳ, nô tỳ chối từ mọi cách mới thu. Nô tỳ mới vừa rồi là sợ phu nhân quở trách nô tỳ tư thu tài vật của chủ tử, mới nói dối là chính mình mua, nô tỳ cho huân hương vào chấn, cũng là hảo tâm a! Nô tỳ nếu là biết huân hương này sẽ làm Họa di nương xuất huyết nhiều, nô tỳ đánh chết cũng không dám dùng cho Họa di nương a!”

Vừa nghe Bạch Diệp nói lời này, Sắc Vi đùng đầu nói: “Hồi phu nhân, Bạch Diệp nói không thật, tỳ thiếp chưa bao giờ cho Bạch Diệp huân hương trang sức cái gì, theo như lời Bạch Diệp, quả thực toàn là nói bậy. Tỳ thiếp mặc dù không biết Bạch Diệp vì sao phải vu oan hãm hại tỳ thiếp, nhưng tỳ thiếp dám thề với trời, tỳ thiếp theo chưa bao giờ làm bất luận việc thương thiên hại lý gì, lại càng không hại Họa di nương cùng đứa bé.”

Cố Văn Tinh hừ lạnh một tiếng, cười có chút quỷ dị: “Bạch Diệp à, ngươi vẫn bị nhốt ở trong phòng bên kia, có người trông coi, chuyện trong phòng sinh tất nhiên không biết. Mới vừa rồi bị mang vào đại sảnh, nhưng ta cũng không có nghe ai nói cho ngươi, Họa di nương xuất huyết nhiều. Ngươi nói, ngươi là làm sao mà biết huân hương đó làm cho Họa di nương xuất huyết nhiều chứ?”

Trong lời này có lỗ hổng, mấy người luôn luôn ở đây thấy toàn bộ quá trình đều nhận ra. Bạch Diệp quá sợ hãi, biết chính mình nói lỡ miệng, kinh hoàng thất sắc xoay người, níu chặt tay áo Sắc Vi, khóc nói: “Sắc Vi di nương, ngài cứu nô tỳ đi! Đại phu nhân, nô tỳ là quý mê tâm hồn, tham chỗ tốt của Sắc Vi di nương, cầu phu nhân tha mạng!”

Sắc Vi chán ghét đẩy Bạch Diệp ra mắng: “Ngươi cầu ta làm chi! Việc này cùng ta không quan hệ, ngươi mưu hại chủ tử, chết đến nơi còn muốn vu hãm ta, ngươi quá ác độc!”

Song phương bên nào cũng cho là mình phải, Sắc Vi là nha đầu trong viện Cố Văn Tinh đi ra ngoài, Cố Văn Tinh tuy nói tin tưởng Sắc Vi sẽ không làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này, nhưng nàng không thể quá mức thiên vị Sắc Vi, miễn cho người nói nàng không có công bằng, bao che hung thủ.

“Được, Bạch Diệp, ngươi nói Sắc Vi cho ngươi huân hương, nay huân hương đó ở đâu?” Hậu Uyển Vân đột nhiên mở miệng.

Bạch Diệp nói: “Huân hương sau đó lại bị Sắc Vi di nương lấy trở về, nay không ở trên tay nô tỳ.”

Hậu Uyển Vân cười cười, nói: “Nay được lắm, ngươi đã nói huân hương bị Sắc Vi lấy trở về, thì tìm kiếm là biết liền, nếu là tìm được, nhân chứng vật chứng đều có, đã không thể cãi lại. Đương nhiên, nếu là Sắc Vi là oan uổng, cũng đang rửa sạch oan khuất cho nàng phải không? Phu nhân chúng ta theo lẽ công bằng làm việc, tự nhiên sẽ không bởi vì Sắc Vi là nha hoàn hồi môn của phu nhân mà có điều thiên vị.”

Cố Văn Tinh nhìn Hậu Uyển Vân, quay đầu nói với bà tử thủ hạ: “Các ngươi hiện tại đi vào trong viện Sắc Vi di nương, cẩn thận tìm kiếm cho ta! Bích La Bích Viện, hai người các ngươi trông coi kỹ, chớ để làm cho người ta động tay chân bên trong.”

“Vâng!”

Bích La Bích Viện dẫn vài bà tử đi vào viện tìm kiếm, lưu lại mấy người ở đại sảnh một mảnh yên tĩnh. Khương Hằng vẫn là bộ dáng thường ngày gặp biến không sợ hãi, sắc mặt Khương Viêm Châu khó coi đến cực điểm.

Ước chừng qua nửa canh giờ, mọi người ở đại sảnh cảm thấy làm như qua một ngày, Bích La Bích Viện mang theo các bà tử tìm kiếm xong trở lại. Trên tay Bích Viện đang cầm một cái bọc gấm nhỏ, cầm đến trước mặt Cố Văn Tĩnh, nói: “Hồi phu nhân, chúng nô tỳ ở dưới tàng cây đào trong viện Sắc Vi di nương tìm ra gói đồ này”

Trong lòng Cố Văn Tĩnh run lên, thời điểm Hậu Uyển Vân đề xuất tìm kiếm huân hương, nàng chỉ biết trong đó tất có chuẩn bị chiêu sau. Nhưng yêu cầu này hợp tình hợp lý, trước mặt mọi người, nàng lại không thể không cho tìm kiếm. Viện của Sắc Vi cũng không phải trọng địa cơ mật gì, trong thường ngày người đến người đi, muốn động tay chân giấu cái này nọ không là việc khó gì. Cố Văn Tĩnh tiếp nhận gói đồ, mở ra xem, thấy bên trong là ít đoá hoa khô héo.

Cố Văn Tĩnh khép gói đồ lại, đem gói đồ đưa cho Bích Viện: “Cầm cho Hoắc thần y nhìn một cái.”

Hoắc Hi Thần tiếp nhận gói đồ, ngửi ngửi, lại dùng ngón tay bóp nát vài cánh hoa khô, ngẩng đầu nói: “Ta dù chưa gặp qua hương thảo này, nhưng có mùi phấn nắm chắc, hương thảo trong gói đồ này, cùng huân hương trong chấn Họa di nương, có cùng nguồn gốc, là một loại.”

Ánh mắt Khương Viêm Châu nhìn Sắc Vi, nhất thời phức tạp. Sắc Vi đắm đắm hai mắt, tê liệt té trên mặt đất, miệng thì thảo nhấc tới: “Ta là oan uổng... Phu nhân, tỳ thiếp là oan uổng...”

Hậu Uyển Vân nhìn Cố Văn Tĩnh, lại nhìn nhìn Sắc Vi, khóe miệng gợi lên một chút nụ cười đắc ý. Ánh mắt Khương Hằng lướt qua vẻ mặt mọi người, cuối cùng dư quang khóe mắt nhanh chóng quét đến sắc mặt Hậu Uyển Vân, rồi sau đó cúi đầu, thối thối chén trà trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khó bề phân biệt

Nhìn bộ dáng Sắc Vi thất hồn lạc phách, Hậu Uyển Vân làm ra một bộ dáng giật mình tiếc hận, chỉ vào Sắc Vi nói: “Trong thường ngày mẫu thân đối xử với người không tệ, Khương gia tử trên xuống dưới người nào khắt khe người? Nhưng người cư nhiên rắp tâm hại người, làm ra chuyện không bằng sức sinh này, người còn có phải là người hay không?”

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân lệ quang trong suốt tiêu sái đến bên cạnh Sắc Vi quỳ xuống, làm ra bộ dáng thập phần bi thương, nói: “Nay nhân chứng vật chứng đều có, còn thỉnh phụ thân, mẫu thân, thay Họa di nương chủ trì công đạo, nghiêm trị hung thủ!”

Sắc Vi lấy lại thần hồn, dập đầu, khóc nói: “Tỳ thiếp là oan uổng, tỳ thiếp ngay cả thấy đều chưa thấy qua loại huân hương này, càng không biết huân hương này là như thế nào xuất hiện trong viện của tỳ thiếp!”

Hoắc Hi Thần ngẩng đầu, nhìn nhìn chủ tử nha hoàn bà tử quỳ một đoàn, hần vốn là người ngoài không nghĩ liên lụy vào việc riêng của Khương gia, nhưng là không như mong muốn, đã có hai sự kiện đưa hần cuốn tiến vào. Lúc trước chuyện đại thiếu phu nhân tuyệt tử còn không có điều tra ra đầu, nay lại đến chuyện Họa di nương khó sinh, Khương gia này nhìn như bình yên, người nhà cũng không nhiều, nhưng chuyện lại thật đúng không ít.

Hoắc Hi Thần có chút tâm phiền ý loạn, bóp nát hoa khô trong tay.

Cố Văn Tĩnh bình tĩnh nhìn chằm chằm Sắc Vi, trong lòng nàng đều biết, việc này sau lưng tuyệt đối là Hậu Uyển Vân động tay chân. Nhưng theo như lời Hậu Uyển Vân, nhân chứng vật chứng đều có, cho dù Sắc Vi thêm một trăm cá miệng, cũng nói không rõ ràng.

Cố Văn Tĩnh nhìn Sắc Vi, lại nhìn nhìn Bạch Diệp, lâm vào suy nghĩ sâu xa. Trong đầu nàng nhanh chóng chuyển động, nghĩ tới sự sợ hãi. Bỗng nhiên, trong đầu Cố Văn Tĩnh linh quang chợt lóe, tựa hồ là bắt được cái gì. Nàng nói với Thúy Liên: “Đi đem trăm ngọc cùng vòng tay Bạch Diệp thu được trình lên đi.”

Thúy Liên nghe theo, đem hai vật này đựng trong khay trình lên. Cố Văn Tĩnh nhìn trang sức đó, Khương gia phân phát trang sức cho chủ tử đều là từ trong tiệm chuyên môn làm, mà hai vật này, xem hình thức, hẳn là cũng xuất từ tiệm đó. Chuyện này đã nói lên trăm ngọc cùng vòng vàng này là Khương gia phân phát cho các vị di nương.

Trên mặt Cố Văn Tĩnh lộ ra cười lạnh, nói: “Ta thấy trang sức này đều là do Khương gia phân phát, đi đem quần sự khó phòng gọi tới, lại mang theo sổ sách phân phát, chúng ta đến xem xem mấy thứ này rốt cuộc là trong phòng của ai.”

Sắc mặt Bạch Diệp bỗng nhiên trở nên trắng bệch, thêm mấy vết sưng trên mặt, hiện ra màu xanh tím quỷ dị. Thúy Liên nhanh chóng hướng khó phòng chạy, thỉnh bà tử quần sự cùng quần sự ghi sổ sách đến.

Không tới một hồi, Thúy Liên dẫn hai người tiến vào. Hai người đó một già một trẻ, bà tử khoảng năm mươi tuổi, mập mạp, người trẻ tuổi ước chừng hơn mười mấy tuổi, tương đối có vài phần tư sắc, chính là thân mình rất gầy yếu, sắc mặt trắng bệch, nhìn rụt rè, trong lòng ôm bản sổ sách thật dày.

Bà tử mập mập này, là Trương bà tử được phân công quản lý kho phòng, Trương bà tử là nô tỳ gia sinh của Khương gia, nhiều thế hệ hầu hạ các chủ tử Khương gia. Mà thiếu phụ ôm sổ sách này, lại là thiếp thất phòng thu chi, Liễu Nguyệt.

Trương bà tử cùng Liễu Nguyệt tiến vào, song song quỳ xuống dập đầu. Cố Văn Tĩnh làm cho Thúy Liên đem cái khay đưa cho Trương bà tử cùng Liễu Nguyệt xem, nói: “Trương bà tử, bà trông quản kho phòng Khương gia nhiều năm, bà nhìn một cái hai trang sức này, có phải do kho phòng phân phát hay không?”

Trương bà tử cầm lấy trăm ngọc tỉ mỉ nhìn nhìn, lại cầm vòng tay vàng cẩn thận quan sát một phen, đem hai thứ thả lại trong khay, cúi đầu nói: “Nô tỳ hồi phu nhân, hai loại trang sức này quả thật là trang sức kho phòng Khương gia chúng ta phân phát. Trăm ngọc này tên là trăm ngọc tổ nguyệt hoa, vòng tay vàng tên là vòng tay phú quý.”

Cố Văn Tĩnh lập tức run lên, đã là kho phòng Khương gia phân phát ra, tất nhiên là đăng ký trong danh sách. Nếu dựa theo sổ sách tới tìm ra là có thể biết vòng tay cùng trăm ngọc này là của ai.

“Các người tìm xem, xem hai thứ này là phát cho ai?” Cố Văn Tĩnh nói.

Vì thế Trương bà tử cùng Liễu Nguyệt mở ra sổ sách thật dày, bắt đầu tìm kiếm. Trương bà tử tuổi tác đã cao, mắt mờ thấy không rõ, việc ghi sổ sách đã sớm giao cho Liễu Nguyệt đi làm, Trương bà tử phân phát ra này nọ, Liễu Nguyệt ở một bên ghi lại. Nay cũng là Liễu Nguyệt lật xem rất nhanh, Trương bà tử ở bên cạnh cố hết sức nhìn mấy chữ trên giấy đó.

Thời gian lật xem ước chừng một chén trà nhỏ, rốt cục trong danh sách tìm được tên hai loại trang sức đó. Liễu Nguyệt chỉ vào chữ mặt trên, nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ tìm thấy trên sổ sách này ghi lại, vẫn là một năm trước ghi lại. Trên đó nói, hai loại trang sức này phát vào thời điểm năm mới, phát cho Cẩm di nương.”

Một năm trước, Hậu Uyển Vân còn không có gả vào Khương gia đâu, nay Liễu Nguyệt nói trang sức này là một năm trước đưa cho Cẩm di nương, trong lòng Hậu Uyển Vân đặc ý, đây là đem chính mình phớt sạch sẽ a.

Cố Văn Tĩnh nghe Liễu Nguyệt nói như vậy, sắc mặt trầm xuống, kêu Thúy Liên mang hết sổ sách lên, tự mình nhìn, quả nhiên ghi lại là phát cho Cẩm di nương, hơn nữa trên mặt chữ cũng không nửa điểm dấu vết sửa chữa, quả thật là viết vào một năm trước.

Mày Cố Văn Tĩnh thâm trầm nhìn lên: Hậu Uyển Vân a Hậu Uyển Vân, người chẳng những tại thời điểm mẹ chồng còn chưa qua cửa, liền an bài xong người hạ tuyệt tử canh cho mẹ chồng tương lai, liền ngay cả chuyện hãm hại người này, cũng đã sớm xếp người vào, chính mình vẫn là sơ suất quá, quá coi thường nàng ta!

Vừa nói là trang sức của Cẩm di nương, sắc mặt Khương Viêm Châu liền càng khó nhìn.

“A, lại vẫn có việc này!” Hậu Uyển Vân ra vẻ giật mình, “Này... Điều này sao có thể? Cưng nhiên là Cẩm di nương? Này, con là không tin, mẫu thân, con thấy Cẩm di nương là người thiện tâm, làm sao có thể làm loại sự tình này? Có lẽ là ai trộm trang sức của Cẩm di nương thì sao? Một năm trước Cẩm di nương có từng làm mất trang sức không?”

Trăm ngọc cùng vòng tay này giá trị xa xỉ, nếu là đã đánh mất, Cẩm di nương không có khả năng không la lên, nhưng Cẩm di nương lại chưa bao giờ nói mất trang sức.

Ở đây nha hoàn bà tử đều lắc đầu, nói chưa từng có chuyện mất trang sức.

Hậu Uyển Vân nghe xong, lại muốn khóc, quỳ trên mặt đất, lấy khăn lau lệ, nước nỡ nói: “Là con sai tin ả, trong ngày thường coi ả như tỷ muội ruột mà đối đãi, có cái gì tốt đều cho Cẩm di nương cùng Họa di nương chọn trước, nhưng Cẩm di nương lại làm ra chuyện làm cho lòng người lạnh ngắt như vậy, ai cũng được, là Cẩm di nương ghen tị Họa di nương sinh nhai từ đầu tiên, nhưng sau đó ả lại hoài nữ nhi, cho nên ghen tị, muốn mưu hại Họa di nương cùng đứa nhỏ, sau đó giả họa cho Sắc Vi? Này thật đúng là một hồn đá ném hai chim, nếu không có mẫu thân nhìn rõ mọi việc, chúng ta liền muốn oan uổng Sắc Vi muội muội, làm cho hung phạm nhon nhon ngoài vòng pháp luật! Đáng thương Họa di nương cùng đứa nhỏ, nếu không có Hoắc công tử ra tay, sẽ bị mất mạng, thỉnh phụ thân mẫu thân cần phải lấy lại công bằng cho Họa di nương cùng đứa nhỏ.”

Cố Văn Tĩnh chán ghét nhìn thoáng qua Hậu Uyển Vân, nàng ta nói như vậy, một là làm cho mọi người tin tưởng trang sức là trong phòng Cẩm di nương, hai là châm ngòi quan hệ Sắc Vi cùng Cẩm di nương. Vốn Sắc Vi sinh trưởng nữ, Cẩm di nương liền có chút ghen tị, hai người ngầm có hiềm khích, nay lại như vậy, trong lòng Sắc Vi tất nhiên là muốn đem Cẩm di nương ghi hận.

Bạch Diệp bùm mặt quỳ, vừa nhìn thấy đại sảnh tình thế biến hóa, khóc hô dập đầu nói: “Phu nhân anh minh, nô tỳ cũng không dám nói lão nữa, nô tỳ liền nói sự thực, trang sức này quả thật là Cẩm di nương đưa cho nô tỳ, Cẩm di nương không chỉ cho nô tỳ trang sức, còn cho nô tỳ rất nhiều bạc, liền giấu ở dưới chiếu giường gạch của nô tỳ. Cẩm di nương chẳng những cho nô tỳ huân hương, làm cho nô tỳ dùng trên chân của Họa di nương, còn dặn nô tỳ, nếu là bị người phát hiện, thì nói là Sắc Vi di nương đưa. Cẩm di nương nói nàng sẽ có biện pháp làm cho mọi người tin tưởng là Sắc Vi di nương muốn mưu hại Họa di nương!”

Bạch Diệp nói một bao bạc, rất nhanh đã bị tìm ra. Cố Văn Tĩnh lạnh lùng nhìn Bạch Diệp, nói: “Người một hồi nói trang sức là chính mình mua, một hồi nói trang sức là Sắc Vi đưa cho người, một hồi còn nói là Cẩm di nương đưa cho người, miệng người nói dối hết bài này đến bài khác, dù sao đều hai phần môi của người chạm vào, nói cái gì là sự thật?”

Bạch Diệp nhanh chóng khóc nói: “Lần này nô tỳ nói là thật, thật là Cẩm di nương sai sử nô tỳ làm! Cẩm di nương còn đồng ý nô tỳ, nếu là việc này

thành công, liền giúp nô tỳ chuộc thân, lại cho nô tỳ chút đồ cưới, tìm nhà người tốt gả nô tì vào, không cần lại hầu hạ người khác! Nô tỳ là bị ma quỷ ám ảnh, mới đáp ứng Cầm di nương! Phu nhân nếu là không tin, cứ kêu Cầm di nương lại đây, nô tỳ cùng nàng đối chất!”

“Làm cần!” Cổ Văn Tinh vỗ bàn, giận dữ lạnh run. Cầm di nương sắp lâm bồn, trong phòng ngày hôm nay lại nặng nề, nếu thật sự là dựa theo lời Bạch Diệp, đem Cầm di nương đến đối chất, nói không chừng mới nói mấy câu, liền làm cho Cầm di nương động thai khí. Hậu Uyển Vân đầu tiên là mưu hại Họa di nương, nếu không có Hoắc Hi Thần phát hiện sơ hở, Họa di nương cùng đứa nhỏ đã sớm bị mất mạng; sau đó bị phát hiện, còn có thể giả họa Sắc Vi, giả họa xong Sắc Vi rồi, còn có chuẩn bị chiêu sau, ngay cả Cầm di nương và đứa nhỏ trong bụng đều tính kế! Đây là muốn cho một phòng Khương Viêm Châu Khương gia vô hậu sao?

“Người, cái đồ tiện nhân này, Cầm di nương lâm bồn sắp, người muốn cùng nàng đối chất, là muốn hại nàng động thai khí, để dễ dàng trừ bỏ nàng cùng đứa nhỏ, làm thỏa mãn ý muốn của người sao?” Cổ Văn Tinh trợn trừng mắt nhìn Bạch Diệp.

“Văn Tinh.” Khương Hằng đột nhiên buông chén trà, mở miệng kêu tên Cổ Văn Tinh, nhìn nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy, chỉ như vậy nhìn Cổ Văn Tinh, lại làm cho nàng thấy an tâm, lửa giận trong lòng bị đè nén lập tức dập tắt không ít, người cũng thanh tĩnh rất nhiều.

“Việc hôm nay nội tình phức tạp, nhất thời cũng nói không rõ ràng, đem nha hoàn bà tử liên quan giam lại. Sắc Vi người trở về trong viện đội, trước khi sự tình tra ra manh mối, người không cần ra khỏi viện.” Khương Hằng thần nhiên nhìn lướt qua mọi người, rồi sau đó nhìn về phía Hậu Uyển Vân, giọng nói hiềm khi thảm vài phần ôn hòa: “Uyển Vân, con chớ luôn quý, sợ lại bị thương thân mình, mau đứng lên đi.”

Cha chồng cư nhiên hiền lành nói chuyện với mình như vậy! Ngực khí còn thân thiết như vậy! Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhanh chóng dùng khăn giả vờ lau lệ, che giấu đồ ửng trên mặt, nhỏ giọng nói: “Vâng, đa tạ phụ thân quan tâm.” Rồi sau đó hướng Xảo Hạnh vẫy tay.

Xảo Hạnh nhanh chóng đi qua, nâng Hậu Uyển Vân dậy. Hậu Uyển Vân quý lâu, chân muốn tê cứng, lắc lắc đứng lên, cả người dựa hết vào người Xảo Hạnh.

“Mọi người xem hai nha hoàn này, nhìn lại có chút giống nhau.” Khương Hằng nhìn chăm chăm Xảo Hạnh cùng Liễu Nguyệt, đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt mọi người theo lời Khương Hằng nói nhìn qua, nhìn song song hai nha hoàn đó. Nguyên bản Liễu Nguyệt tinh tế, mặt gầy; Xảo Hạnh ăn ngon, mập hơn một ít, khuôn mặt tròn hơn. Nhưng là mấy ngày nay Xảo Hạnh lo lắng mệt mỏi, sắc lo ăn không ngon ngủ không yên, cả người gầy một vòng, ngay cả cằm đều nhọn. Nay hai người đứng cùng một chỗ, nhưng thật ra có năm phần tương tự.

Trong đầu Cổ Văn Tinh lộp bộp một tiếng, nàng đã nói vì sao đầu tiên thấy Liễu Nguyệt, như thế nào quen mắt như vậy! Thì ra là giống Xảo Hạnh! Ban đầu lúc ở Hậu gia, có nghe nói Xảo Hạnh có một muội muội...

Khương Hằng nhìn nhìn Xảo Hạnh, lại nhìn nhìn Liễu Nguyệt quý trên mặt đất, buông chén trà, nhìn như lơ đãng nói một câu: “Văn Tinh, nàng xem xem đại nha hoàn trong phòng con dâu, cùng thiếp thất phòng thu chi Khương gia chúng ta nhìn rất giống, ít nhất cũng có năm phần tương tự, nhìn các nàng đứng ở một chỗ không nói lời nào, còn tưởng rằng là tỷ muội ruột đó. Văn Tinh, nàng thấy sao?”

Khương Hằng vừa nói ra lời này, sắc mặt Hậu Uyển Vân đang ảm ảm đặc ý nháy mắt cương cứng lại.

Chương 50 khôn có bản edit, đọc đỡ convert nha

Hậu Uyển Vân lập tức cảm thấy da đầu tê dại, Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh vốn là cùng phụ cùng mẹ thân tỷ muội, lớn lên cũng càng lúc càng giống, nàng thiên tính vạn tính, làm sao lại lọt như vậy vừa ra! Hậu Uyển Vân nhìn Xảo Hạnh cùng Liễu Nguyệt mặt, trong lòng hối hận, nếu là biết rõ hai người này cô nàng lớn lên càng lúc càng giống, nàng đã sớm nghĩ biện pháp phá hủy Xảo Hạnh dung mạo.

Này Liễu Nguyệt vốn là liên tục cúi thấp đầu quý, mọi người cũng không lưu tâm dung mạo của nàng, hôm nay cùng Xảo Hạnh cùng một chỗ, bị Khương Hằng một chút như vậy ra, chợt nhìn lại, hai người ngược lại thật sự là bộ dạng rất giống.

Bởi như vậy, liền trở nên có chút ý tứ. Trương bà tử tuổi tác đã cao, mắt mờ, khó phòng ghi chép công đã sớm giao cho Liễu Nguyệt một người hoàn thành, nàng nghĩ tại sách bên trong làm chút ít tay chân, đó là tương đối chuyện đơn giản. Mà Liễu Nguyệt là Xảo Hạnh muội muội thân phận tra đứng lên cũng không khó, nàng là chủ phòng thu chi mua về thiếp, chỉ cần đi mua nàng người nợ kia điều tra, tìm hiểu nguồn gốc, Liễu Nguyệt thân phận chân thật cũng liền chân tướng rõ ràng.

Cổ Văn Tinh nhìn xem Khương Hằng, trong mắt lộ ra khâm phục. Khương Hằng không hổ là thiên triều đệ nhất tài tử, trẻ tuổi nhẹ nhàng liền có thể làm được thái phó vị, còn bị phong vương, tuyệt đối có kia chỗ hơn người. Cổ Văn Tinh đột nhiên nở nụ cười, so với trên triều đình những thứ kia mạch nước ngầm bắt đầu khởi động đang phải tranh giành, có lẽ tại Khương thái phó thoạt nhìn, này hậu trạch trong kia chút chuyện, hãy cùng xem tiểu hài tử quá gia gia đường như. Hẳn không phải là không biết rõ, chỉ là lười phải trông nom, đường đường Bình Thân vương Khương thái phó, chắc là sẽ không đem tinh lực lãng phí ở hậu trạch thượng. Trừ phi như hôm nay, có người trăm phương ngàn kế muốn mưu hại Khương gia con nối dòng, hãm hại người ngoài, Khương Hằng mới sẽ ra tay a.

Cổ Văn Tinh không che dấu chút nào trong mắt sáng rỡ thần thái: nhà người ta chủ mẫu được từ mình chống lên một mảnh bầu trời, đầu tiểu thiếp đầu chị em dâu đầu con dâu, có thể nàng Cổ Văn Tinh có phu quân chỗ dựa, có con trai họ giá, nàng sợ cái gì?

Khương Huệ Như một mực một bên an tĩnh tọa, lúc này nghe nàng đại bá lời mà nói, Khương Huệ Như đứng dậy đi tới, đứng ở Xảo Hạnh cùng Liễu Nguyệt trước mặt. Liễu Nguyệt vốn là quý, Khương Huệ Như một tay đem Liễu Nguyệt kéo cùng nhau, một tay lôi kéo Xảo Hạnh, đem hai nha hoàn

cũng tại vừa ra, cười hi hi đem hai người đánh giả một phen, sau đó dùng khăn che miệng, hướng Hậu Uyển Vân cười không ngừng: “Đại tẩu, người nhìn này nhiều khéo a! Hai người này nha hoàn hãy cùng trong một cái mô hình khắc ra ngoài dường như, đại tẩu, người nói dưới gầm trời này tại sao có thể có bộ dạng giống như vậy người đâu? Nếu nói là các nàng không phải là thân tỳ muội, ta nhưng là người thứ nhất không tin đây!”

Hậu Uyển Vân kéo ra một cái miến cường gượng cười, nói: “Ồ, là có chút như, ta trước kia ngược lại không có chú ý qua đây. Bất quá thiên hạ này lớn lên giống người, có thể nhiều hơn đi, chỉ là trùng hợp thôi.”

“Trùng hợp?” Khương Huệ Như cười cùng đóa hoa dường như, quay đầu nhìn Cố Văn Tĩnh, nói: “Đại bá mẫu, người nói chuyện này hẳn là trùng hợp a! Huệ Như chỉ ở trong sách nhìn thấy qua một câu nói, gọi là ‘ không khéo không thành sách ’, không nghĩ tới hôm nay rõ ràng cho đúng phải, thật sự là thiên đại ‘ khéo chuyện ’ đây!”

Rồi sau đó Khương Huệ Như lời kéo Liễu Nguyệt, nói: “Liễu Nguyệt, mau nói cho ta biết, người cùng Xảo Hạnh là thân tỳ muội đi? Tỳ tỳ của người thật đúng là cam lòng cho, gả người cho lớn như vậy tuổi chu phòng thu chi, thương hại người hoa một loại tuổi, ta nghe nói chu phòng thu chi tính tình không tốt, thường xuyên đánh chửi thiếp thất, thật sự là ủy khuất người...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Khó bề phân biệt 2

Xảo Hạnh chỉ cảm thấy trong lòng một hồi kịch liệt đau nhức, trong lòng lại âm thầm đem Hậu Uyển Vân mắng tám trăm khắp! Ở đâu là nàng Xảo Hạnh cam lòng cho, nàng Xảo Hạnh tình nguyện chính mình đi cho chu phòng thu chi làm thiếp, cũng không muốn chính mình bảo bồi muội muội đi, nhưng khi nắm tình thế bức bách, nàng nếu không phải đáp ứng, như vậy các nàng hai tỳ muội cái đã sớm chết thảm tại Hậu Uyển Vân phải đi hộ viện Lưu Dương trong tay.

Liễu Nguyệt cắn mắt máu sắc đôi môi, hôm nay nàng cùng tỳ tỳ Xảo Hạnh, tỳ muội gặp nhau lại không thể quen biết nhau, trong lòng là khổ cực kỳ. Liễu Nguyệt lắc lắc đầu nói: “Trở về đại tiểu thư lời mà nói, nô tỳ từ nhỏ không cha không mẹ, cũng không huynh đệ tỳ muội, là cô nhi.”

“Ặc Ặc, không phải là thân tỳ muội, còn giống như vậy, thật sự là quá đúng dịp!” Khương Huệ Như đập vỗ bùi môi nói.

“Dưới gầm trời này trùng hợp bạn rộn, chỉ là người chưa thấy qua thôi.” Cửa, chẳng biết lúc nào nhiều hơn cái xinh đẹp giống như bức tranh một loại cô nương, gấm vóc so với Khương Huệ Như bồi phận cao, trên thực tế là Khương Huệ Như thân cô cô, bởi vậy đối với Khương Huệ Như nói chuyện, cũng không tự chủ mang vài phần trường bối uy nghiêm.

Khương Huệ Như men theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy gấm vóc đứng ở cửa, Khương Huệ Như miệng thoáng cái đỏ lên, nàng cũng biết này gấm vóc cô cô đến một lần, chuẩn không có chuyện tốt, nhất định là muốn che chở Hậu Uyển Vân.

Gấm vóc hướng phía trước đi vài bước, đối với Khương Hằng vợ chồng hành lễ, rồi sau đó nói: “Vương gia, chuyện này nhân chứng vật chứng đều ở, có Phấn Diệp làm người chứng, khổ phòng sách, đồ trang sức đeo tay, tường vi trong sân đào ra hương nhang cánh hoa vì vật chứng, sự thật rõ ràng, thỉnh vương gia vương phi theo lễ công bằng xử lý, cần phải cho bức tranh di nương cùng hài tử một cái công đạo.”

Chỉ nói Phấn Diệp cùng mấy cái vật chết, không chút nào không đề cập tới Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh có hay không có thể là thân tỳ muội chuyện, gấm vóc lời này che chở ý tứ hàm xúc nười phần, mà ngay cả Khương Hằng đều nhủ mảy.

Cố Văn Tĩnh liếc nhìn gấm vóc, nàng này tiểu cô trong ngày thường hoàn hảo, chỉ là một gặp phải Hậu Uyển Vân chuyện, sẽ phải đi ra can thiệp vào, thật là làm cho người đau đầu.

Hôm nay chỉ có thể nhìn Khương Hằng ý tứ. Cố Văn Tĩnh đưa ánh mắt nhảy vào hướng Khương Hằng, nhẹ giọng nói: “Thỉnh vương gia theo lễ công bằng xử lý, chớ có oan uổng người tốt, cũng chớ có buông tha người xấu.”

Khương Hằng đặt chén trà xuống, thân nhiên nói: “Đem Phấn Diệp cùng bức tranh di nương phòng hầu hạ bà tử nha hoàn đều bắt giam đợi điều tra, đám người còn lại tất cả giải tán đi, nhớ rõ trông nom ở miệng của mình, cái gì nên nói cái gì không nên nói, trong lòng phải có đếm. Nếu là Cầm di nương kia nghe thấy được cái gì không nên nghe thấy lời mà nói, động thai khí... Ngâm lại người dài quá vài cái đầu!”

Rồi sau đó Khương Hằng đứng dậy, giữa lòng mảy dấn theo một tia chán ghét, tự nhiên đi ra cửa. Cố Văn Tĩnh mặc dù có dị nghị, bất quá Khương Hằng nếu đã nói như vậy, hẳn là có sắp xếp của hắn, Cố Văn Tĩnh cũng đi theo Khương Hằng ra cửa.

Liên quan đem bức tranh di nương trong phòng người bắt giam, kia Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh đây? Cứ như vậy phóng các nàng trở về? Khương Huệ Như trẻ tuổi khí thịnh, thường ngày trong lại phải cung chiêu, nàng là cái nhanh nhẹn nhanh miệng cô nương, vừa định đi chất vấn nàng đại bá, sau lưng một cái tay liền bắt được cánh tay của nàng, đem nàng lôi trở lại.

Khương Huệ Như vừa quay đầu lại, nhìn thấy là Hoắc Hi Thần kéo nàng, gấp rút thở phì phì nói: “Ngươi bắt ta làm cái gì?”

Hoắc Hi Thần một bộ chỉ tiếc rên sát không thành thép bộ dạng, đem Khuông Huệ Như kéo đến viện từ bên ngoài một cái yên lặng góc, nói: “Đại bá ngươi vừa rồi đều nói như vậy, ngươi trở lên đi chất vấn hần, chẳng phải là ở trước mặt nhiều người như vậy làm cho đại bá ngươi không mặt mũi?”

Khương Huệ Như tức giận nói: “Đại bá nàng thiên vị, gấm khố cô nương đến một lần, hần liền thiên vị! Huệ Như không ưa! Hai nha hoàn kia rõ ràng liền có vấn đề, Huệ Như nhìn nhất định là đại tâu ở bên trong động tay động chân!”

Hoắc Hi Thần bắt đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng liền ngươi thông minh, liền ngươi có thể nhìn ra? Đại bá ngươi vậy là cái gì người, hần sẽ nhìn không ra đến bên trong môn đạo?”

Hoắc Hi Thần nói không giả, Khuông Hằng không phải là cái người hồ đồ, hần có thể một câu nói ra Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh dung mạo vấn đề, tuyệt đối không phải là thuận miệng nói. Hoắc Hi Thần gặp Khuông Huệ Như một bộ như có điều suy nghĩ bộ dạng, tiếp tục nói: “Thái phó đại nhân sẽ không vô duyên vô cớ đề xuất Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh hai nha hoàn kia bộ dạng tương tự, hần nếu đã có thể trước mặt mọi người nói ra, nhất định là có dụng ý của hần. Ta coi, thái phó đại nhân cần phải đã biết hung thủ là ai, chỉ là ngại nguyên nhân nào đó, không thể rõ ràng nói ra, chỉ có thể gõ gõ người nọ, làm cho người nọ biết rõ sợ hãi, bớt phóng túng một chút.”

Khương Huệ Như là một có điểm toàn cơ bắp cô nương, nàng giậm chân, tức giận nói: “Huệ Như mặc kệ, Huệ Như chỉ biết là giết người thì thường mạng, đạo lý hiển nhiên. Lần này đại bá không để cho bức tranh di nương cùng cháu nhỏ một cái công đạo, Huệ Như muốn đi hỏi hần đi!”

Dứt lời, Khuông Huệ Như một cái vắn eo liền chạy, Hoắc Hi Thần ở phía sau thẳng thở dài.

Khương Huệ Như tức giận, một đường chạy chậm hướng Khuông Hằng thư phòng chạy tới. Trên đường gặp phải Hậu Uyển Vân mang theo Xảo Hạnh hướng của mình viện từ đi, Hậu Uyển Vân cười gọi lại Khuông Huệ Như, cố làm ra vẻ ân cần nói: “Huệ Như, như vậy vội vã là muốn đi đâu a? Chậm một chút đi, coi chừng trượt chân chân té.”

Khương Huệ Như tức giận lườm nàng một cái, nói: “Huệ Như tự sẽ cẩn thận dưới chân, tình gọi có chút tiểu nhân khiến cho ngáng chân!” Sau đó cũng không quay đầu lại chạy đi.

Hậu Uyển Vân nhìn qua Khuông Huệ Như bóng lưng, trong mắt quang mang trở nên lạnh lùng đứng lên.

Khương Huệ Như đến thư phòng, cửa Bích La nhìn lên gặp vị này đại tiểu thư sắc mặt, rất rõ ràng viết “Khởi bình văn tội” bốn chữ to, không cần hỏi, cũng biết là vì sao mà đến.

Khương Huệ Như vào trong nhà thời điểm, Khuông Hằng đang cùng Cố Văn Tĩnh trong thư phòng, Khuông Huệ Như không chút khách khí, hướng Khuông Hằng nói: “Đại bá, chuyện hôm nay, ngươi vì sao chỉ điều tra bức tranh di nương trong phòng người, lại thả Liễu Nguyệt cùng Xảo Hạnh trở về?”

Khuông Hằng thân nhiên nhìn mắt này vô cùng lo lắng cháu gái, Cố Văn Tĩnh gấp rút đi lên, lôi kéo Khuông Huệ Như ngồi xuống, lại cho trong tay nàng chút chén trà, nói: “Nhìn đem ngươi nhanh chóng, về mặt mồ hôi, uống nhanh chút ít trà nghỉ ngơi.”

Khương Huệ Như đối với Cố Văn Tĩnh lời mà nói hay là rất nghe đi vào, nàng nhấp một ngụm trà, chu môi nhìn xem Khuông Hằng, làm nũng nói: “Đại bá, kia Xảo Hạnh cùng Liễu Nguyệt rõ ràng ngay cả có vấn đề, đại bá vì sao không tra các nàng?”

Khuông Hằng cũng cầm lấy trà uống một ngụm, cười có chút từ ái, lắc đầu nói: “Không cần tra.”

“Vì cái gì không cần tra?” Khuông Huệ Như giật mình nói, “Chẳng lẽ để cho hung thủ nhon nhon ngoài vòng pháp luật?”

Khuông Hằng cười cười, hỏi: “Huệ Như, nếu là tương lai ngươi gả cho người, thành người ta con dâu, trong phòng ngươi tiểu thiếp bị người hại, ngươi muốn xử lý như thế nào?”

Khương Huệ Như không cần suy nghĩ, đáp: “Tự nhiên là tra rõ chân tướng, cáo cha mẹ chồng, đem hung thủ dây thừng tại pháp.”

Khuông Hằng gật gật đầu, nói: “Nếu là cha mẹ chồng đã biết chân tướng rồi sao?”

Khương Huệ Như thoáng cái ngậy ngậy cả người, đúng vậy, chuyện này điều tra ý nghĩa ngay tại ở, làm cho Khuông gia địa vị tối cao hai người biết rõ chân tướng. Bởi vì chỉ có hai người kia có quyền xử trí hung thủ, nếu không coi như là tất cả người làm cũng biết hung thủ là ai, lại có ý nghĩa gì?

Đúng là hôm nay, xem ra tựa hồ đại bá cùng Đại bá mẫu cũng biết sau lưng hung thủ là người nào, vừa rồi ở trong phòng, chỉ cần không phải người mù ngốc từ, trong lòng chỉ sợ đều có tính toán, như vậy tra được ý nghĩa làm sao tại?

“Đã biết chân tướng... Kia, vậy thì công bố chân tướng, trừng phạt hung thủ, nợ máu trả bằng máu!” Khuông Huệ Như đạo.

Khuông Hằng lại nói: “Công đạo tự tại lòng người, đúng là nếu là tạm thời không cách nào đem hung thủ đem ra công lý, làm cho nàng nợ máu trả bằng máu đây?”

“Vì cái gì không thể?” Khuông Huệ Như không hiểu nhìn xem Khuông Hằng, “Ta Khuông gia trăm năm thế gia, ngay cả cái độc phụ đều trừng trị không được? Chẳng lẽ còn sợ ai sao?”

“Huệ Như, người chó vôi, đại bá người nói, chỉ là tạm thời mà thôi.” Cố Văn Tinh lôi kéo Khương Huệ Như tay, thay nàng này chính nghĩa vừa đáng yêu cháu gái gom góp đầu tóc, nói: “Vừa rồi đại bá người nói cho ta biết, ngày hôm trước biên quan đến nhanh báo, nói An quốc hậu bình định rồi Nam Cương phản loạn, tiểu Hầu gia tại Tây Bắc thống kích Hung Nô, đem Hung Nô đánh lui hơn ba trăm trong, đánh cho thắng trận lớn. Từ đó về sau ít nhất mười năm, Nam Cương cùng Tây Bắc không tiếp tục chiến loạn. Đây chính là chúng ta thiên triều khai quốc tới nay, công lao lớn nhất. Nửa tháng nữa, An quốc hậu cùng tiểu Hầu gia phải trở về kinh linh thượng thụ phong. Thánh thượng long nhan cực kỳ vui mừng, cực kỳ coi trọng Hậu gia, hôm nay An quốc hậu cùng tiểu Hầu gia chính là đương kim thánh thượng trước mặt đệ nhất hồng nhân. Hôm nay việc này, bên trong mọi người hiểu được là thế nào là được, đứng là bên ngoài, là tuyệt đối không thể bày lên mặt bàn vạch mặt.”

Đối với cái này lần Hậu gia phụ tử lập được đại công, Cố Văn Tinh là vui buồn mỗi nửa. Hi chính là phụ huynh nhiều năm chỉ hướng rất cực thực hiện, lo chính là sợ bọn họ công cao hơn chủ làm cho Thánh thượng kiêng kỵ, mà lại lần này công lao này ra quá không phải lúc, đúng lúc phù hộ Hậu Uyển Văn tránh thoát một kiếp.

Cố Văn Tinh lời này vừa nói ra, Khương Huệ Như chân mày cau lại. Nàng mặc dù tâm tư tinh khiết, đúng là cũng không ngốc. Hôm nay đại tẩu nhà mẹ đẻ Hậu gia lập được như vậy công lao, đang phải thánh tâm, lúc này coi như là điều tra ra Hậu Uyển Văn muốn mưu hại con nối dòng chuyện, cũng chỉ có thể không giải quyết được gì, Khương gia chính mình ăn này ngậm bồ hòn. Chẳng lẽ vì người tiểu thiếp sinh con trai, đi đi đệ nhất công thần sủng ái nhất nữ nhi chém đầu?

Này tiền triều chuyện, vốn là không quan hệ đúng sai thời điểm nhiều, chỉ cần được thánh tâm, như vậy sai cũng thành đúng rồi, toàn bộ bằng hoàng thượng thiên vị. Hoàng Thượng hôm nay đang muốn lôi kéo công thần, tự nhiên sẽ không để cho Hậu Uyển Văn cùng Khương Viêm Châu hợp cách. Cho nên cho dù việc này ở trước mặt hoàng thượng nháo đại, đơn giản là cái không còn gì nữa tiểu thiếp, còn có cái chưa xuất thể hài tử, so với bình định Nam Cương Tây Bắc chiến loạn như vậy kỳ công mà nói, quả thực không đáng giá nhắc tới.

Nghĩ thông suốt tầng này, Khương Huệ Như đầu đập kéo xuống, như trái cà héo dường như, nàng biết rõ Hậu Uyển Văn lần này tất nhiên là hữu kinh vô hiểm, ai cũng sẽ không tại trong lúc mấu chốt này đi tìm phiền phức của nàng. Dù sao tìm Hậu Uyển Văn phiền toái, cũng chính là tìm Hậu gia phiền toái. Khương Huệ Như lâm bầm miệng, có chút không cam lòng: “Chẳng lẽ đại bá để lại đảm nhiệm nàng tiếp tục hại người?”

Khương Hằng nhân nhật cười cười, để xuống chén trà trong tay: “Huệ Như chó vôi, đợi qua này danh tiếng, thường ngôn nói: thời trẻ qua mau, nhân vô thiên nhật hảo. Ta với người Đại bá mẫu tâm lý nắm chắc, cuộc sống dù sao còn dài mà, đợi thời điểm đến, chúng ta tính sổ sau.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Phụ huynh hồi kinh

Sự kiện Họa di nương khó sinh, cuối cùng Cố Văn Tinh vẫn không thể chân chính nhúng tay vào, Khương Hằng âm thầm phân phó thủ hạ đi điều tra. Còn điều tra ra cái gì, Cố Văn Tinh cũng không có hỏi đến quá nhiều, bên trong lát léo thế nào nàng cũng đoán được tám chín phần, hiện tại cần là Khương Hằng tự mình biết ngọn nguồn ẩn khúc bên trong.

Khương Hằng có nhân mạch trải rộng triều đình, lần này hấn khẩn trưng tra án, Hậu Uyển Văn dù sao cũng là phụ nhân khuê phòng, năng lực hữu hạn, cho dù có bản sự thông thiên triệt địa (trên trời xuống đất, ý là bản lĩnh hết sức cao cường), cũng không thể gạt được ánh mắt Khương Hằng. Dù sao thăm từ tiền triều cùng phụ nhân tra án ở hậu trạch, hoàn toàn sẽ không cùng một cấp bậc. Cho nên Cố Văn Tinh cũng không lo lắng, nàng ngược lại âm thầm cao hứng, Khương Hằng chính mình tự mình tra ra thủ đoạn của Hậu Uyển Văn, so với Cố Văn Tinh đi thăm dò càng sáng tỏ, càng có sức thuyết phục.

Đương nhiên, Khương Hằng ngầm phái thủ hạ đi thăm dò án, nhưng chuyện bên ngoài vẫn phải làm. Trong hậu trạch Khương gia, Cố Văn Tinh cũng liền phối hợp diễn vở kịch, đầu tiên là liên tục cả ba ngày ba đêm, đem nha hoàn bà tử liên can trong viện Họa di nương thay nhau thẩm vấn, trọng điểm thẩm vấn là hai nha hoàn Bạch Điệp Lam Điệp, nhưng vẫn không có thăm ra kết quả gì hết, Bạch Điệp Lam Điệp liền sợ tội tự sát.

Hậu Uyển Văn nghe xong tin tức này trong lòng rất là mừng thầm, ngày hôm sau thời điểm đi thỉnh an Cố Văn Tinh, còn ra vẻ thân thiết hỏi tiến triển của vụ án, khi nghe mẹ chồng vẻ mặt ghen ghét chính mồm nói ra hai nha hoàn nhân chứng quan trọng nhất đã tự sát, trong lòng Hậu Uyển Văn rất vui vẻ: cho người thẩm vấn, người đã chết, nhìn người có thể hỏi ra chút gì, không biết còn tưởng rằng người là vì bao che Sắc Vi, cho nên giết người diệt khẩu đó!

Mà đồng thời như thế, chỗ biệt viện heo lạnh mà một lão quản gia của Khương gia đặt mua đã đưa hai cô nương vào ở, nói là cháu gái bà con xa của vợ quản sự. Đó là hai cô nương ở nông thôn, lại ở biệt viện cực kỳ heo lạnh, cho nên ai cũng không có chú ý tới.

Ồn ào huyên náo chuyện Họa di nương khó sinh, ngay sau khi Bạch Điệp cùng Lam Điệp chết liền kết án. Cố Văn Tinh ra kết quả cuối cùng của án này là: Bạch Điệp, Lam Điệp mưu hại chủ tử. Sắc Vi cùng Cầm di nương bị Bạch Điệp hãm hại, vẫn chưa tham dự trong đó. Trang sức này là Bạch Điệp trộm đến, đều không phải là người khác tặng.

Hiển nhiên kết luận này trăm ngàn chỗ hở. Bất quá chủ mẫu Khương gia thẩm án, lại thẩm việc nhà của Khương gia, ai dám nói một chữ không đúng chứ?

Nhưng bên ngoài không phải không có người chê cười, lời đồn đại ngấm nổi lên bốn phía. Sắc Vi là nha hoàn hồi môn của Cố Văn Tinh, cho nên sau khi Bạch Diệp Lam Diệp tự sát, trong Khương phủ liền có lời đồn đại truyền ra, nói là chủ mẫu Khương gia bao che khuyết điểm, dung túng nha hoàn hồi môn của mình tranh sủng, mưu hại con nối dòng, sau còn vì giúp nha hoàn của hồi môn tẩy thoát tội danh mà giết người diệt khẩu, ở trong nhà lao mưu hại tính mạng hai nha hoàn, để tẩy thoát tội danh của nha hoàn hồi môn của mình.

Sau khi Thúy Liên nghe thấy lời đồn này rất là tức giận, cảm thấy bất bình khi Cố Văn Tinh bị tổn thương. Nhưng sau khi Cố Văn Tinh nghe thấy lời đồn này, chính là thân nhiên nở nụ cười: “Đây là chuyện tốt, nếu không có lời đồn này, mấy đồ ăn cây táo, rào cây sung gì đó, giấu đầu lòi đuôi làm sao có thể nhanh như vậy liền lộ ra. Thúy Liên, em còn nhớ rõ, năm đó trước khi ta đoạt quyền quản gia, nói em cùng nương em đi thám thính tin tức trong phủ chứ?”

Vài năm này Thúy Liên tiến bộ không ít, càng ngày càng đặc lực, chớp mắt, vội trả lời: “Nô tỳ nhớ rõ.”

Cố Văn Tinh gật đầu, nói: “Đi, ngầm tìm hiểu, đều là ai đang truyền mấy tin tức này, đem danh sách bọn họ đều ghi lại, giao cho ta.”

Thúy Liên lên tiếng vâng, nhanh chóng đi làm. Cố Văn Tinh một mình lẳng lặng ngồi trầm tư, Khương gia này đã sớm bị nàng quét sạch một lần. Nay xem ra còn có vài nô tài tham luyến tiền bạc, vừa thấy ưu việt liền đã quên chính mình là làm việc cho ai. Loại ăn cây táo, rào cây sung này, là vạn vạn không thể lưu lại.

Chuyện này phía trước phía sau ép buộc ước chừng mười ngày, Cố Văn Tinh lại vội vàng thăm án, lại vội vàng chiếu cố Họa di nương cùng trưởng tôn Khương gia mới ra sinh – Khương Huyền An. Tên này là Khương Hằng tự mình đặt, là chữ Huyền tự đồng lúa, chữ An ngụ ý bình an, nhưng hai chữ Huyền An lại đồng âm ẩn chưa giải quyết, lại nội hàm đưa nhỏ này khi sinh ra mang tới án chưa giải quyết. Cho nên thời điểm Cố Văn Tinh nghe thấy tên này, cảm thấy rất là thú vị. Khương Huyền An vốn sinh ra đã kém cỏi, khi sinh lại gặp khó sinh, cho nên thể hư nhu nhược, làm cho Cố Văn Tinh hao không ít tâm.

Cho nên mười ngày sau, khó khăn kết vụ án, lời đồn đại chuyện nhảm lại nổi lên. Vì thế ở trước mắt bao người, chủ mẫu Khương gia làm lụng vất vả quá độ ngã bệnh.

Chuyện An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia lập công, cũng vào lúc này rơi vào tai Khương phủ. Khương phủ từ trên xuống dưới đều biết, nhà mẹ đẻ đại thiếu phu nhân lập công lớn, qua năm ngày sau liền hồi kinh thụ phong tiếp thưởng.

Vốn Hậu gia dòng dõi không bằng Khương gia, Hậu Uyển Vân gả vào Khương gia, xem như trèo cao. Nhưng xưa không bằng nay, phụ tử Hậu gia lập công lớn, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là hội tán An Quốc Công, phong vương khác họ. Như vậy Hậu gia liền cùng ngồi cùng ăn với Khương gia (ý là cùng cấp bậc).

Nhà mẹ đẻ thể đại, Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy lưng thẳng lên không ít. Lại nhìn mẹ chồng đó – ngay cả thăm án đều thăm không ra nguyên do lại bị bệnh – rất là bất mãn, Hậu Uyển Vân đột nhiên cảm thấy, phong thủy thay phiên luân chuyển. Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây*, ban đầu mẹ chồng ý vào thân phận áp chính mình một đầu, nhà mẹ đẻ của mình thể nhược, phụ huynh lại ở biên quan xa xôi, nước ở xa không giải được cái khát ở gần. Nay phụ huynh lập công, Hậu gia tấn tước phong vương, phụ huynh nếu không cần phòng thủ biên quan, ít nhất mười năm sẽ đóng quân ở trong kinh thành, chính mình liền có núi dựa vào.

*Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây: dòng Hoàng Hà có chu kì thay đổi là 60 năm. Một vùng ở gần sông, sẽ có ba mươi năm ở bờ bên đông, ba mươi năm ở bờ bên tây. Đại khái giống kiểu sông có khúc, người có lúc.

Phụ huynh sắp về kinh, núi lớn cho mình dựa vào sắp về tới! Tâm tình Hậu Uyển Vân phá lệ thư sướng, mấy ngày liền phân phó bọn nha hoàn đặt mua, chuẩn bị hạ lễ. Mong sao mong trăng, khó khăn mong đến phụ huynh trở về!

An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia đại thắng trở về, thánh thượng long tâm đại duyệt, khao thưởng tam quân. Ở trong cung tổ chức yến hội, mở tiệc chiêu đãi bách quan, vì An Quốc Hầu đón gió tẩy trần.

Yến hội long trọng như thế, trừ bỏ có quan viên tham dự, tự nhiên còn có ít mệnh phụ. Khương Hằng đứng đầu bách quan, tự nhiên là phải tham dự. Cố Văn Tinh làm Bình Thân vương phi, cáo mệnh phu nhân, cũng được mời dự tiệc. Hậu Uyển Vân tuy rằng không có cáo mệnh, nhưng nàng ta là nữ nhi của công thần, cho nên đặc biệt cho phép nàng ta cũng cùng vào cung tham dự.

Yến hội hôm đó, Hậu Uyển Vân sớm liền rửa mặt chải đầu trang điểm xong. Nay là ngày tiến cung, không chỉ có muốn mượn sức phụ huynh, càng có cơ hội diện thánh. Năm đó khi nàng ta hầu hạ Thái Hậu, từng có duyên gặp mặt thánh thượng vài lần, khi đó nàng ta tuổi còn nhỏ, Hoàng Thượng chỉ nhìn nàng ta là một đứa trẻ. Nay nàng ta đã lớn lên, duyên dáng yêu kiều, tự nhiên phải trang điểm một phen, ở trước mặt thánh thượng lấy ấn tượng tốt.

Mà Cố Văn Tinh trang điểm quy củ nhiều. Mệnh phụ có phục sức trang sức của mệnh phụ, nàng chỉ cần dựa theo quy củ mặc là được. Đã nhiều ngày Cố Văn Tinh làm lụng vất vả quá độ, thân mình thật có chút khó chịu, sắc mặt có vẻ có chút tiêu tụy, vàng như nến. Hoắc Hi Thân đến xem qua mạch, mở ra mấy thang thuốc cho uống, nói Vương phi đây là tâm bệnh, cần cần tâm được.

“Tiểu thư, sao ngài không đánh thêm chút phấn nữa đi? Nhìn bộ dạng như vậy rất tiêu tụy, đã nhiều ngày vương gia đều đau lòng muốn chết.” Thúy Liên đau lòng nói.

Cố Văn Tinh khoát tay, nói: “Không cần đánh thêm phấn như vậy, cứ như vậy là được rồi.” Nàng đã bị bệnh, phải bệnh có chút giá trị, sao có thể không công làm cho thân mình chịu tội.

Thu thập thỏa đáng, mọi người tập hợp ở tiền thính. Cố Văn Tĩnh nhìn thấy Hậu Uyển Vân, sơ búi tóc lưu vân phi nguyệt, mặc một thân cẩm tú nhiều loại hoa, trên mặt trang dung tính xảo, nhìn thanh xuân đào đạt, lại điểm đậm đáng yêu, nhìn như một đóa sen trắng.

Đối lập với con dâu loè loẹt, Cố Văn Tĩnh có vẻ ổn trọng hơn nhiều, thêm sắc mặt không tốt, cả người đứng bên cạnh Hậu Uyển Vân, miễn bàn có bao nhiêu tiêu tụy.

Khương Hằng nhìn thấy con dâu như thế này, đau lòng mày nhủ.

Lên ba cỗ kiệu riêng biệt, tiễn cung dự tiệc. Yến hội thiết lập ở Dạ Hoa đình, cỗ kiệu đầu tiên là đi qua chín cửa, rồi sau đó dựa theo phẩm chất thay đổi kiệu mềm trong cung, đem khách nữ đưa tới thiên thính của Dạ Hoa đình, khách nam đưa tới chủ thính.

Xuống kiệu, Hậu Uyển Vân kính cẩn nghe theo đi tới, nâng tay Cố Văn Tĩnh, nhỏ nhẹ nói: “Mẫu thân đi chậm một chút, để cho con dâu đỡ ngài.”

Cố Văn Tĩnh nhìn Hậu Uyển Vân, nụ cười trên mặt như nở ra một đóa hoa, nàng cầm lại tay Hậu Uyển Vân, thân thiết hòa ái nói: “Mẹ con chúng ta cùng nhau đi.”

Trong thiên đại sảnh tụ tập đều là các phu nhân có uy tín danh dự trong kinh thành. Nơi này đại bộ phận đều là khách quen khi tả tướng phu nhân mở tiệc chiêu đãi, đều có quen biết với Cố Văn Tĩnh. Nay vài phụ nhân nhìn thấy Cố Văn Tĩnh đến, đều đi lên tiếp đón, đem vị Bình Thân vương phi này vây quanh.

Hậu gia lập công, làm thông gia của Hậu gia, theo như người ngoài nhìn thấy, Khương gia tự nhiên là trên mặt mũi cũng có dính ánh sáng. Vài phụ nhân khen tặng hàn huyên một phen, “Vương phi, như thế nào nhìn sắc mặt không tốt lắm, người cũng tiêu tụy rất nhiều, có phải bị bệnh hay không?”

Cố Văn Tĩnh ho khan một tiếng, trên mặt hiện ra thần thái suy yếu, nói: “Mấy ngày nay thân mình không quá thoải mái, là bị bệnh. Kêu đại phu đến xem rồi, viết phương thuốc, uống cũng không chuyển biến tốt.”

Vài phụ nhân quan tâm một phen, lại nhìn thấy Hậu Uyển Vân đứng bên cạnh Cố Văn Tĩnh.

“Vị này là?” Vương thị phu nhân của hàn lâm viện học sĩ nhìn Hậu Uyển Vân, lại nhìn lướt qua chân của Hậu Uyển Vân, hỏi.

“Đây là con dâu trưởng của ta, Uyển Vân.” Cố Văn Tĩnh cười tủm tỉm cầm tay Hậu Uyển Vân, đem nàng ta nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt mọi người, vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Không phải ta tự thôi phong, Uyển Vân nhà chúng ta a, đó là con dâu vô cùng tốt. Vốn là một hiếu nữ nổi danh, năm đó nàng vì cứu đích tử, không tiếc cắt thịt, phần hiếu tâm này thật là làm người động dung, thử hỏi trong thiên hạ có mấy người có thể làm được? Nay gả vào Khương gia chúng ta, đối với ta rất hiếu thuận! Mấy ngày nay ta thân mình khó chịu, ít nhiều Uyển Vân tại trước mặt hầu hạ.”

Hiếu danh của Hậu Uyển Vân đã sớm danh dương thiên hạ, tuy nói thời gian trước truyền ra đồn đại nàng ta vì tranh sủng không từ thủ đoạn mà quẩn chân, nhưng dù sao ở đây đều là phụ nữ, đều có thể lý giải chuyện tranh sủng ở hậu trạch này. Cho nên những phu nhân này, cũng không cảm thấy vì tranh sủng mà quẩn chân nhỏ chính là chuyện then thừng gì. Nay mẹ chồng của nàng chính mồm nói ra, các vị phụ nhân tự nhiên tin tưởng Hậu Uyển Vân là con dâu hiếu thuận.

“Ai nha, chính là nữ nhi của vị An Quốc Hầu lập công lớn kia?” Vương thị giật mình nói: “Nữ nhi của công thần, cũng không kiêu không nóng nảy, phụng dưỡng mẹ chồng tri kỷ săn sóc, thật sự là con dâu hiền hiếm thấy nha!”

Ở hậu trạch, mẹ chồng nàng dâu luôn đấu đá chiến hỏa bay tán loạn. Cố Văn Tĩnh nhắc tới con dâu mình hiếu thuận, các vị mẹ chồng kia bắt đầu kể khổ, đều đổ trách con dâu nhà mình không ra sao, sau đó tỏ vẻ hâm mộ Cố Văn Tĩnh có thể có con dâu hiếu thuận như vậy.

Đối với những lời khen có lợi cho mình này, Hậu Uyển Vân tự nhiên là rất hưởng thụ. Nàng ta âm thầm nhìn nhìn Cố Văn Tĩnh, vị mẹ chồng ác độc này tuy rằng thích ngậm ngẩng chân mình, nhưng ở trường hợp trước mặt người ngoài vẫn thực giữ gìn thanh danh của mình. Dù sao Hậu Uyển Vân là con dâu Khương gia, thanh danh của nàng ta cùng thanh danh Khương gia, vinh cùng vinh, tổn hại cùng tổn hại.

Làm lễ gặp mặt xong, Hậu Uyển Vân cũng không mất cơ hội cơ khen mẹ chồng của mình: “Mẫu thân cũng đãi Vân Nhi vô cùng tốt, đối đãi Vân Nhi so với mẹ ruột còn thân hơn, Vân Nhi cũng nên tận tâm hết sức phụng dưỡng mẫu thân.”

Bên này mẹ chồng nàng dâu ngời tới ta đi, khen ngợi lẫn nhau, như hai vận động viên đang thi đấu thể thao. Bên kia Khương Hằng cùng An Quốc Hầu ngồi ở một chỗ, tán gẫu rất là thoải mái.

Khương Hằng nếu muốn có thể nhanh chóng lấy được tình cảm của bất cứ ai. Võ tướng An Quốc Hầu này cũng không ngoại lệ. Hai người từ phương châm trị quốc cho tới binh pháp sa trường, An Quốc Hầu ngạc nhiên phát hiện, vị Khương thái phó này không chỉ có tri thức uyên bác, làm một quan văn hẳn còn rất nghiên cứu chuyện hành quân đánh giặc, hơn nữa Khương thái phó mưu lược cũng không phải lý luận suông, làm cho An Quốc Hầu – một tướng quân thân kinh bách chiến – cũng tán thưởng ý nghĩ mưu lược này.

Thiên triều vốn xem trọng quan văn hơn võ tướng, võ tướng khinh thường quan văn. Nhưng Khương Hằng là một quan văn, lại làm cho An Quốc Hầu sinh ra ý niệm thương tiếc trong đầu, lần đầu tiên ông cảm thấy, quan văn cũng không phải đều là thư sinh chưa thói, ít nhất Khương thái phó còn có chút thực tài, thực liệu trong bụng.

Tâm tình một hồi, An Quốc Hầu đối với Khương thái phó hảo cảm tăng nhiều, hai thông gia bắt đầu tán gẫu tới việc nhà. Khương Hằng quay đầu, nhìn phương hướng thiên thính liếc mắt một cái, cách bức rèm che nắp mờ, thấy bóng Cố Văn Tĩnh lúc ẩn lúc hiện, đứng bên cạnh là con dâu Hậu Uyển Vân duyên dáng yêu kiều.

Thời điểm nhìn thấy Hậu Uyển Vân, hàn ý trong đáy mắt Khương Hằng thâm vài phần. Mấy ngày nay, Khương Hằng điều tra việc Họa di nương khó sinh, trừ bỏ điều tra rõ ràng nội tình trong đó, còn ngoài ý muốn phát hiện một ít dấu vết khác để lại, mấy chuyện vị con dâu xuất thân thứ nữ này đứng phía sau màn làm thành công, bay lên biến thành phượng hoàng, làm cho Khương Hằng phá lệ lưu tâm đến.

Sự thật chứng minh, bị vị đệ nhất quyền thần này nhớ thương, là không có kết quả tốt.

Khương Hằng quay đầu cười yếu ớt nhìn An Quốc Hầu đang hăng hái, khi trò chuyện, lo lắng đã đem đề tài quái đến trên người phu nhân cùng đại tiểu thư đã qua đời của An Quốc Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thiết yến phong thưởng

Nhắc tới thê tử cùng nữ nhi đã mất, vẻ mặt vị lão tướng An Quốc Hầu kinh nghiệm sa trường đột nhiên âm trầm xuống, An Quốc Hầu cười khổ thờ dài, dấu không được áy náy. Ông hàng năm chinh chiến bên ngoài, cùng thê tử nữ nhi chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Phu nhân An Quốc Hầu qua đời mấy năm trước, tình huống thân thể vẫn rất kém, nhưng An Quốc Hầu cũng không bỏ được đi chiến trường chém giết, không chỉ không thể bầu bạn với thê tử, còn liên lụy thê tử suốt ngày vì an nguy của ông mà lo lắng hãi hùng. Lúc thê tử bệnh tình nguy kịch, rốt cục mới bứt ra trở về kinh thành, có thể bầu bạn thê tử đi qua đoạn đường cuối cùng.

Đợi cho khi đích nữ nhi Hậu Uyển Tâm của An Quốc Hầu qua đời, ông cũng không tại bên người, đợi cho đuổi trở lại kinh thành, thấy chỉ có xác chết lạnh lẽo của nữ nhi, mới biết được nữ nhi đã bị bệnh lâu chưa lành, bệnh triền miên đã nhiều năm, đến cuối cùng cũng không nói đến để phụ thân cùng huynh trưởng trở về nhà, sắp chết cũng chưa gặp thân nhân một lần cuối cùng.

An Quốc Hầu đối với nữ nhi ông thương yêu nhất rất là áy náy. Ông tuy rằng là thần tử tốt, tướng quân giỏi, nhưng cũng không phải là phụ thân tốt. Nữ nhi Hậu Uyển Tâm bệnh nặng vài năm, cũng là vài năm chiến sự ở biên cương căng thẳng nhất, Hậu Uyển Tâm hiểu thuận hiểu biết, sợ phụ huynh vì bệnh tình của mình mà phân tâm, chậm trễ chiến sự, cho nên vẫn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Đối với sự hiểu biết của nữ nhi, An Quốc Hầu vừa là vui mừng, vừa là lòng chua xót. Ông đường đường là nam nhi bảy thước, võ nghệ cao cường, là nhân vật lợi hại ở trong vạn quân, nhưng lại ngay cả thê tử, nữ nhi thương yêu nhất đều thủ hộ không được, đây là đau thương cả đời của An Quốc Hầu.

Khương Hằng bình tĩnh nhìn An Quốc Hầu, trấn an vài câu, lại nói: “Ta cũng biết rõ tang thê đau thương, đối với Hầu gia đau thương cảm động lây. Mà nay là chuyện vui mừng, Hầu gia còn có nữ nhi Hậu Uyển Vân hiểu thuận, có hiểu biết mà.” Khương Hằng nói lời này, chỉ tự nhiên là Hậu Uyển Vân.

An Quốc Hầu xả ra một chút cười ở khóe miệng, ông đang bị thống đấm chìm ở trong hồi tưởng thê tử, nghe thấy Khương Hằng nhắc tới tên “Hậu Uyển Vân”, cũng chỉ nhẹ nhàng kéo kéo khóe miệng, sắc mặt vẫn chưa toát ra nhiều thần sắc. Năm đó tại Hậu gia, Hậu Uyển Vân vẫn biểu hiện dịu dàng kính cẩn nghe theo, phụng dưỡng mẹ cả đích tỷ đều tìm không ra sai lầm. Nhưng An Quốc Hầu xuất thân võ tướng ở quân doanh lại không thích tính tình tú thanh tú khí của Hậu Uyển Vân. Đích trưởng nữ Hậu Uyển Tâm từ nhỏ liền đi theo bên người An Quốc Hầu, còn từng sống ở trong quân doanh, nổi danh là quý nữ cử chỉ tao nhã, lại mang theo ba phần tính cách kiên nghị của quân nhân, từ khi còn bé đi theo An Quốc Hầu cùng tiểu Hầu gia tập võ, biết chút quyền cước công phu. Bản tính nữ nhi này đúng khẩu vị An Quốc Hầu, hơn nữa lại là nữ nhi do vợ cả được mình sủng ái sinh ra, cho nên An Quốc Hầu phá lệ vừa mất Hậu Uyển Tâm, nhưng đối với nữ nhi thứ xuất Hậu Uyển Vân, lại không thể nào để bụng.

An Quốc Hầu cùng Hậu Uyển Vân ít ở chung, loại tình cảm cha và con gái cũng không thâm hậu, đơn giản là nhìn mặt mũi thê tử, mới cho Hậu Uyển Vân vài phần mặt mũi thôi.

Thần sắc An Quốc Hầu tự nhiên là bị Khương Hằng thu hết đáy mắt, vị đệ nhất quyền thần đương triều này có bản sự nhìn người đọc tâm, lập tức liền phỏng đoán ra địa vị Hậu Uyển Vân ở trong lòng An Quốc Hầu.

Khương Hằng than thở, nói: “Năm đó ta cùng với tôn phu nhân, lệnh ái từng có gặp mặt một lần, tôn phu nhân cùng Hậu tiểu thư đều là người rất khỏe mạnh. Khi đó tôn phu nhân tuổi trẻ thể kiện, lệnh ái vừa tròn một tuổi, gương mặt nhìn hồng nhuận khoẻ mạnh, ngọc tuyết thông minh. Không nghĩ tới tuổi còn trẻ liền... Hầu gia cũng phải bảo trọng thân thể!”

Trong mắt An Quốc Hầu nổi lên một chút thần sắc đen tối không rõ, rồi sau đó thờ dài, nói: “Đa tạ vương gia quan tâm. Có lẽ là các nàng hàng năm mong ngóng ta cùng với khuyến tử, lo lắng đề phòng, cuộc sống hàng ngày không bình an, nên tuổi còn trẻ liền bệnh nặng, ai... Vương gia suốt ngày vì việc triều đình làm lụng vất vả, vì thánh thượng phân ưu, cũng phải bảo trọng thân thể mới được.”

Hai người lại ngồi uống trà tâm sự, rồi sau đó có công công truyền chỉ tiến vào, nói các đại thần đi tiền điện, hoàng đế muốn phong thưởng Hậu gia. Tiền triều nghị sự, tự nhiên là chuyện không có liên quan tới đám phụ nhân. Đám phụ nhân đều tụ tập tại thiên đình uống trà nói chuyện phiếm, chờ phong thưởng xong rồi mới vào yến hội.

“Các vị nói xem, lần này thánh thượng sẽ thưởng cho An Quốc Hầu cái gì nha?” Tả tướng phu nhân lúc đến đã hơi muộn, rồi sau đó tìm đến chỗ Cố Văn Tĩnh, vài phu nhân quen biết tụ ở một chỗ.

Mấy phu nhân này phần lớn đều xấp xỉ tuổi tã tướng phu nhân, khoảng ba bốn mươi tuổi. Cố Văn Tinh cùng các bà ở chung một chỗ, cơ hồ là nhỏ hơn một giáp. Bất quá năng gả cho Bình thân vương, thân phận vai vế ở đây khá cao, thêm cử chỉ ôn trọng, đối nhân xử thế khéo léo hào phóng, cũng không có người khinh thị năng tuổi còn nhỏ. Nhưng dù sao tuổi của tã tướng phu nhân đều có thể làm nương của Cố Văn Tinh, cho nên các vị phu nhân đối với tiểu cô nương này, không khỏi đều nhiều hơn ba phần yêu thương.

Cố Văn Tinh che miệng cười cười, nói: “Ta chỉ là một phụ nhân, làm sao hiểu được chuyện ban thưởng này chứ.”

Tã tướng phu nhân uống ngụm trà, cười nhìn nhìn Cố Văn Tinh, lại nhìn nhìn Hậu Uyển Vân quy củ đứng ở bên cạnh Cố Văn Tinh, nói: “Văn Tinh, người không nóng nảy muốn biết, sợ là con dâu người trong lòng đang nôn nóng đó.”

Hậu Uyển Vân tự nhiên là sốt ruột muốn biết thánh thượng phong thưởng, bởi vì chuyện này quan hệ tới vinh nhục của nàng ta. Bất quá trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, trên mặt mũi cũng không thể biểu hiện ra, miễn cho làm người ta nghĩ nàng ta kiến thức hạn hẹp, Hậu Uyển Vân cúi đầu ôn nhu cười, nói: “Văn Nhi cũng không vội, thánh thượng sẽ luận công phong thưởng mà.”

Cố Văn Tinh ha ha cười, nói: “Lúc này nẫu thân còn muốn kêu tiểu thái giám đi hỏi thăm đó, Văn Nhi đã không vội, vậy thôi.”

Hậu Uyển Vân khẽ cắn môi, hướng ra ngoài liếc mắt một cái, thấy tiểu thái giám tới báo tin còn không có tiến vào, không khỏi vò nát khăn tay. Đợi cho sắp tới đêm, đằng trước mới truyền đến tin tức, nói thánh thượng phong An Quốc Hầu làm An Quốc Công, thừa kế tam đại giá tước (được thừa kế tước vị 3 đời sau sẽ giá xuống một bậc), phong thế tử An Quốc Công Hậu Thụy Phong thành tòng nhị phẩm Chấn Quân đại tướng quân, trừ bỏ khảo thưởng tam quân ở ngoài, còn thưởng cho Hậu gia ruộng tốt ngàn khoảnh, 10 ngàn lượng hoàng kim, châu báu vô số, lại đem một biệt viện hoàng gia ở ngoại ô phía Nam kinh thành thưởng cho Hậu gia.

“Nha, ban cho rất phong phú.” Tã tướng phu nhân tát lưỡi.

Cố Văn Tinh từ trong áo lấy ra một túi gấm màu đỏ thêu chỉ vàng, đưa cho tiểu thái giám đến truyền tin tức, cười nói: “Công công vất vả!”

Tiểu thái giám mân mê phân lượng, cười miệng sắp tới lỗ tai. Tin tức này chính là đến nói cho đại thiếu phu nhân Khương gia, vương phi này thật đúng là người hiểu chuyện. Tiểu thái giám đem bạc nhét vào trong áo, lại nói: “An Quốc Công cùng Chấn Quân đại tướng quân lĩnh thưởng, rồi sau đó An Quốc Công nói chính mình tuổi tác đã cao, giao hồ phù cùng binh quyền, nói muốn bảo dưỡng tuổi thọ. Thánh thượng có ý không thu hồi, An Quốc Công lần nữa kiên trì, cuối cùng giao binh quyền, chỉ thăng quan tiến tước lĩnh ban thưởng.”

Hậu gia lập ra kỳ công, nổi bật vô song, nhưng nay biên cương ít nhất mười năm không có chiến sự. Phi điều tần, lương cung tàng; thỏ khôn chết, chó săn xào (chim bay hết thì cất cung, thỏ khôn chết, nẫu chó săn – dùng câu thành ngữ này để chỉ hiện tượng sau khi làm xong sự việc thì ruộng bỏ hoặc bức hại những người có công). Vừa không đánh giặc, đại tướng quân tay cầm trọng binh, uy vọng cực cao lưu lại trong kinh thành, hoàng đế sợ ngay cả buổi tối ngủ đều ngủ không an ổn. Nay An Quốc Công đem toàn bộ phong thưởng của hoàng đế thu vào trong túi, bảo toàn mặt mũi hoàng gia, đỡ mất công có người nói ông không tán thưởng, ngay cả thăng quan tiến tước, vàng bạc châu báu cùng ruộng đất đều không vào mắt An Quốc Công. Rồi sau đó tìm cái cơ giao binh quyền, để cho hoàng đế an tâm.

Cố Văn Tinh cười cười, lúc này mới yên lòng. Phụ thân là một người thông minh, cũng không tham quyền quyền thế, giả từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang là kế sách dài lâu. Nay huynh trưởng tại trong quân, tuổi còn trẻ đã lập ra chiến công hiển hách, nay lại là tòng nhị phẩm Chấn Quân đại tướng quân. Võ tướng không lập quân công, sẽ rất khó lại tấn chức. Nhưng Hậu Thụy Phong bất đồng, huynh ấy tương lai tập tước, tiền đồ vô lượng, lại bởi vì trong quân chức vị đều không phải là cao nhất, cấp trên còn có mấy tướng quân càng hiển hách đề nặng một đầu, cho nên thánh thượng sẽ không quá kiêng kỵ Hậu Thụy Phong, làm cho Hậu gia lâm vào nguy cơ.

Đạo lý này Cố Văn Tinh biết, tã tướng phu nhân là nhân tình, vừa nghe liền hiểu được, đối với An Quốc Công lộ ra vài phần khâm phục. Dù sao phần vinh quang này là An Quốc Công chém giết trên chiến trường mới có được, đều không phải mỗi người đều có phần quyết đoán này, nói buông liền không chút nào lưu luyến đem công huân vài thập niên buông.

Sắc mặt Hậu Uyển Vân lộ ra ả ả đắc ý, cái núi dựa vào này của nàng ta lại càng ổn lại càng lớn.

Tiền triều phong thưởng xong, phía sau yến hội cũng dọn xong. Yến hội thiên gia tự nhiên bắt đầu với gia yến bình thường, bên trong quy củ thật nhiều. Quan viên cùng các mệnh phụ dựa theo cấp bậc ngồi xuống, dựa theo thân phận Cố Văn Tinh, năng trùng hợp cùng tã tướng phu nhân ngồi cùng một bàn. Mà Hậu Uyển Vân thì ở bên cạnh nàng hầu hạ.

Hoàng đế dắt Thái Hậu, Hoàng Hậu ngồi xuống, yến hội bắt đầu.

Yến hội thiên gia tuy rằng các món ăn đều là ngự trù tỉ mỉ nấu nướng ra các món ăn quý và lạ. Bất quá các vị ở đây cũng không có người nào đui mù là vì mỹ thực mà đến. Mọi người ăn rất rụt rè, thường thường nâng chén kính rượu. Cố Văn Tinh ngồi thực im lặng khiêm tốn, tã tướng phu nhân biết vị thứ xuất vương phi này là lần đầu tham gia yến hội, hảo tâm ở một bên thiện ý chỉ điểm nàng.

Cố Văn Tinh hướng tã tướng phu nhân cảm kích cười cười, nhu thuận làm theo chỉ điểm của tã tướng phu nhân. Kiếp trước nàng tham dự qua không ít lần yến hội, đối với chuyện này có thể nói là quen thuộc, nhưng phần quan tâm này của tã tướng phu nhân, nàng ghi tạc trong lòng.

Rượu qua ba tuần, mọi người đang coi biểu diễn ca múa, thánh thượng hưng trí cực cao, không khí yến hội cũng thoải mái không ít. Cố Văn Tinh bắt động thanh sắc nhìn lướt qua Thái Hậu Hoàng Hậu bên kia. Chiêu Hòa công chúa cũng đến tham dự yến hội. Chiêu Hòa công chúa đã xuất giá, rút đi ngây ngô của thiếu nữ, thêm mấy phần thanh thực ý nhị, có lẽ là cuộc sống sau tân hôn ngọt ngào, khí sắc Chiêu Hòa công chúa vô cùng tốt, sắc mặt hồng nhuận, cả người nét mặt toả sáng.

Chỉ thấy Chiêu Hòa công chúa thì thắm vãi câu với Thái Hậu, Thái Hậu đầu tiên là nhủ nhủ mày, rồi sau đó Chiêu Hòa công chúa bêu môi nói vãi câu, Thái Hậu bắt đắ dĩ nở nụ cười, rồi sau đó hướng Hậu Uyển Vân khoát tay, nói: “Uyển Vân, lại đây đến ngồi bên người ai gia. Hồi lâu không thấy, ai gia rất nhớ người.”

Thái Hậu vừa nói xong, làm cho các vị khách nữ đều tụ ánh mắt trên người Hậu Uyển Vân. Dựa theo thân phận Hậu Uyển Vân, vốn không nên đến phiên nàng ta tới bên cạnh Thái Hậu cùng Chiêu Hòa công chúa. Hành động này của Thái Hậu, rõ ràng nói cho mọi người, ở trong lòng Thái Hậu, vị nữ nhi Hậu gia này rất được coi trọng. Tiệc khánh công lần này vốn là tổ chức vì phụ tử Hậu gia, nay nữ nhi Hậu gia lại được Thái Hậu đặc biệt chú ý, Hậu gia vinh sùng tự không cần phải nói.

Sắc mặt Hậu Uyển Vân hơi hơi phỉếm hồng, nhu thuận tiêu sái đi qua. Thái Hậu cùng Chiêu Hòa công chúa mỗi người cầm một bàn tay nàng ta, thân thiết nói chuyện, rồi sau đó gọi người bỏ thêm ghế dựa, làm cho nàng ta ngồi ở bên cạnh. Tại trước mắt bao người, được hai nữ nhân tôn quý nhất Thiên triều thì ân trước mặt mọi người, Hậu Uyển Vân cảm thấy sống lưng càng thẳng hơn.

Động tĩnh bên này của Thái Hậu, Khương Hằng tự nhiên cũng thấy. Hắn nhìn phương hướng Hậu Uyển Vân một cái, vẫn chưa để ở trong lòng việc này quá mức. Người trong cung, bọn họ đều là nhân tình, tự lần đó Hậu Uyển Vân đem chuyện hậu trạch Khương gia nháo đến tai Thái Hậu, với sự khôn khéo của Thái Hậu, không có khả năng nhìn không thấu tâm tư đó, nếu không Thái Hậu cũng không ngồi đến vị trí Thái Hậu bây giờ, đã sớm bị tranh đấu trong hậu cung này ăn tươi nuốt sống thành người thất bại. Hành động này của Thái Hậu, hơn phân nửa là làm bộ dáng vì mượn sức An Quốc Công thời.

Tiệc rượu tiến hành không sai biệt lắm, đám quan viên và thánh thượng cùng đi xem biểu diễn ca múa, nhóm khách nữ thì cùng Thái Hậu và Chiêu Hòa công chúa dạo ngự hoa viên. Lúc này đã bắt đầu mùa đông, nhưng có một khoảng sân ở hồ Quý Dịch được xây dựng riêng biệt, dẫn vào ôn tuyền Nam Sơn, đường ít hoa. Công trạng tính thời gian tỉ mỉ, vừa vận làm cho hoa nở ra ngay đêm yến hội.

Hoa tranh nhau khoe sắc khắp cả viện, làm vui mắt người xem. Các khách nữ tốp năm tốp ba từng người dạo chơi hoa viên ngắm hoa.

Có Hậu Uyển Vân ở trước mặt Thái Hậu, nhất định không có chuyện tốt gì, cho nên Cố Văn Tinh không nghĩ ở trước mặt Thái Hậu cùng Chiêu Hòa công chúa lác lư, liền hẹn tả tướng phu nhân cùng nhau đồng hành, nhưng mới vừa đi vài bước, chỉ thấy Phương cô cô ở trước mặt Thái Hậu đến, nói: “Thỉnh an tướng gia phu nhân, Bình Thân vương phi, Thái Hậu thỉnh vương phi cùng đi ngắm hoa.”

Xem ra chạy trời không khỏi nắng, Cố Văn Tinh thật có lỗi nói với tả tướng phu nhân: “Xem ra được ngày khác lại bồi phu nhân dạo chơi hoa viên.”

Tả tướng phu nhân cũng hiền lành cười cười: “Mau đi đi, đừng làm cho Thái Hậu đợi lâu.”

Cố Văn Tinh cáo biệt tả tướng phu nhân, đi theo Phương cô cô một đường đến hồ Quý Dịch. Phương cô cô sợ Cố Văn Tinh khản trương, dọc theo đường đi cùng nàng thân thiết nói chuyện, lại chỉ điểm mấy chỗ cần phải chú ý.

Thái Hậu cùng Chiêu Hòa công chúa đang ở trong cung điện giữa hồ Quý Dịch, cần dùng thuyền nhỏ đi qua. Phương cô cô cùng Cố Văn Tinh lên thuyền, thuyền đi một hồi, xuyên qua tầng tầng lá sen. Có cung nữ thanh tú tiếp thuyền, đỡ Cố Văn Tinh lên bờ, hành lễ với Cố Văn Tinh, nói: “Nô tỳ thỉnh an vương phi, vương phi mời theo nô tỳ đi bên này.”

Cố Văn Tinh đi theo cung nữ, vào cung điện.

Cung điện giữa hồ Quý Dịch, nói là cung điện, không bằng nói là bán lộ đài chuẩn xác hơn, chính là bốn phía đều giăng sa trướng, ở trong gió đêm lơ lờ tung bay. Bên trong cung điện truyền ra tiếng đàn cùng với tiếng vui cười của nữ nhân.

Cố Văn Tinh tiến vào, quỳ xuống, nói: “Nô tỳ thỉnh an Thái Hậu, công chúa.”

Giọng nói Thái Hậu ôn hòa lại không mất uy nghiêm, phiêu đăng: “Bình thân, ban tọa cho Bình Thân vương phi.”

Phương cô cô đỡ Cố Văn Tinh dậy, Cố Văn Tinh vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy Hậu Uyển Vân vô cùng thân thiết rúc vào bên người Thái Hậu. Hậu Uyển Vân thấy Cố Văn Tinh đang nhìn mình, vành mắt lập tức liền đỏ. Dùng ánh mắt ướt sũng đó nhìn Thái Hậu, làm như ủy khuất, cũng không dám xin giúp đỡ, rồi sau đó gục đầu xuống, hấp hấp cái mũi, lại ngẩng đầu, đã muốn lộ ra tươi cười hơi miễn cưỡng dụ ngoạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Khóc kể cáo trạng

Cố Văn Tinh nhìn lên gặp Hậu Uyển Vân như vậy, trong lòng liền chỉ hận không được ói ra. Lại giả vờ điềm đậm đáng yêu, ngoài miệng không nói, toàn bộ ủy khuất viết trên mặt, giả vờ thâm minh đại nghĩa, một bộ dáng bức mặt vàng nuốt vào trong bụng. Cố Văn Tinh cúi đầu, ánh mắt nhủ lại, nhìn thấy Phương cô cô đứng ở bên cạnh cho mình một ánh mắt trấn an. Phương cô cô là lão nhân trước mặt Thái Hậu, biết rõ tính tình Thái Hậu, thái độ của Thái Hậu, chính là thái độ của Phương cô cô, nhìn Phương cô cô đối với chính mình có nhiều chiều cố, bởi vậy Cố Văn Tinh ngược lại không lo lắng.

Cố Văn Tinh quết mắt Hậu Uyển Vân, ánh mắt trở lại trên người Thái Hậu. Khuôn mặt Thái Hậu thân thiết, cùng Cố Văn Tinh kéo vài câu việc nhà, hỏi chút việc vặt sinh hoạt thường ngày. Thân mình Cố Văn Tinh vốn mang theo bệnh, nay càng có vẻ ra mệt mỏi hơn, bất quá nàng vẫn ngồi thẳng người, không mang theo nửa điểm yếu ớt, chẳng qua sắc mặt quá kém, Thái Hậu liếc mắt một cái liền nhìn ra thân mình nàng có bệnh nhẹ.

“Ai gia nhìn sắc mặt vương phi không tốt lắm, thân mình không khoẻ à?” Thái Hậu thân thiết hỏi.

Cố Văn Tinh cười đáp: “Hồi Thái Hậu, gần đây thân mình nô tì có chút không được tốt, bất quá đều là bệnh nhẹ mà thôi, đa tạ Thái Hậu quan tâm.”

Cố Văn Tinh vừa mới dứt lời, giọng nói Hậu Uyển Vân liền từ từ vang lên bên cạnh: “Hồi bẩm Thái Hậu, mấy ngày gần đây mẫu thân vừa làm lưng vất vả, vừa lo lắng suy tư sâu nặng, cho nên mới bị bệnh. Là Vân Nhi không tốt, không thể thay mẫu thân phân ưu.”

Trong mắt Thái Hậu hiện lên một tia ần ần bất khoái, bà cùng Bình Thân vương phi đang nói chuyện, Hậu Uyển Vân như thế nào chạy đến sấp vào. Tuy mới vừa rồi Thái Hậu biểu hiện rất yêu thích Hậu Uyển Vân, nhưng cũng đều là nhìn mặt mũi An Quốc Công cùng Chiêu Hòa công chúa, nay Hậu Uyển Vân tùy tiện xen mồm, trong lòng Thái Hậu mơ hồ có chút không thoải mái. Trước mặt Thái Hậu công chúa, đều có thể nhảy vào hòng mẹ chồng nàng ta, ai biết ở Khương gia có thể nhảy ra sóng gió gì nữa! Lần trước không phải kêu Phụng cô cô đi chỉ điểm nàng ta sao, như thế nào không chút tiến bộ? Một nàng vẫn là con dâu Thái Hậu tự mình chỉ hôn, thật sự là quăng mất mặt Thái Hậu!

Bất quá Thái Hậu chính là Thái Hậu, tuy rằng trong đầu không thoải mái, bất quá lại không biểu hiện ra khác thường, cũng không tiếp lời nói của Hậu Uyển Vân, mà ôn hòa cười nhìn phản ứng của Cố Văn Tinh – người làm mẹ chồng này. Cố Văn Tinh chỉ nhìn Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, tươi cười trên mặt một tia buồn lòng đều không có, cũng không tiếp lời nói của Hậu Uyển Vân, mà là ngăn đề tài, nói: “Cửa ải gần cuối năm, trong cung tất bật rất nhiều chuyện, mong Thái Hậu bảo trọng phượng thể, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đều khoẻ mạnh, mới là phúc khí của những thân tử chúng nô tì.”

Chiêu Hòa công chúa luôn luôn im lặng thường thức ca múa. Lúc đó nàng còn khuê nữ, bị Thái Hậu cùng hoàng đế bảo hộ vô cùng tốt, tuy nói thân ở cung đình – cái chỗ vùng vẫy tranh đấu, lại cực ít khi gặp chuyện lục đục với nhau, cho nên tâm tư Chiêu Hòa công chúa vẫn đơn thuần, rất dễ dàng dễ tin người bên ngoài. Nay nàng đã gả làm vợ người, tuy là công chúa, thân phận tôn quý, nhưng dù sao cách cung đình, ở tại phủ gia, mặc dù không có mấy chuyện di nương con vợ kẻ sát ruột, nhưng là quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu, chị em dâu, tiểu cô, khó tránh khỏi có chút mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Phu gia Chiêu Hòa công chúa là hào môn thế gia cực có uy vọng ở Thiên triều, tiểu cô của nàng còn chưa xuất giá, ở trong nhà rất được cha mẹ cùng huynh trưởng yêu thích. Gặp tiểu cô đó, cũng làm cho Chiêu Hòa công chúa kiến thức đến cái gì gọi là lòng người hiểm ác, cái gì kêu khẩu Phật tâm xà. Hiện tại Chiêu Hòa công chúa, rút đi tính trẻ con, có vẻ thành thực rất nhiều.

Cố Văn Tinh nhìn tiểu cô nương từng là bạn chơi chung với mình không còn xúc động đơn thuần, trong mắt thêm vài phần vui mừng. Chiêu Hòa công chúa như cũng cảm ứng được, hướng Cố Văn Tinh nhìn thoáng qua, đối diện ánh mắt của Cố Văn Tinh, chỉ nhìn thoáng qua, tâm thần liền lung lay. Khuôn mặt đó, ánh mắt đó, đều là xa lạ, Chiêu Hòa công chúa xác định chính mình chưa bao giờ gặp qua vị Bình Thân vương phi này, nhưng không biết vì sao, từ ánh mắt của nàng cảm giác được quen thuộc khác thường. Chiêu Hòa công chúa cảm giác, một ánh mắt đó là quan tâm phát ra từ nội tâm. Tâm tư Chiêu Hòa công chúa bị Cố Văn Tinh hấp dẫn, cũng không có tâm thường thức ca múa, mà là âm thầm lưu tâm động tĩnh bên này.

Hậu Uyển Vân cúi đầu, cắn môi, nàng ta vốn định nương cơ hội này đem chuyện lần trước Họa di nương khó sinh nói ra, tốt xấu cũng muốn làm cho Thái Hậu cảm thấy Cố Văn Tinh không có cách trị gia, tương lai nàng ta làm con dâu trưởng khẳng định sẽ chấp chương gia nghiệp, khi đó cũng tốt có người làm chỗ dựa cho nàng ta. Chính là mẹ chồng ác độc giảo hoạt đó, lại đem đề tài đá văng qua một bên!

Thái Hậu gặp thái độ Cố Văn Tinh vẫn tươi cười, trong đầu có chút khen ngợi, vương phi này nhìn lên chính là một người hiểu được đại cục, thông tình đạt lý. Nếu Cố Văn Tinh trước mặt mọi người tỏ vẻ bất mãn với Hậu Uyển Vân, thì cũng liền quá mất thể diện, có cái gì muốn nói có thể lưu lại sau khi về nhà đóng cửa lại rồi chậm rãi nói, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài.

Thái Hậu tiếp lời Cố Văn Tinh, còn nói tới việc vặt trong cung, một hồi nói Nam Cương lần này tiến cống kỳ trân dị bảo, một hồi nói Tây Bắc đưa công chúa đến hòa thân. Cố Văn Tinh chỉ mỉm cười nghe, ngẫu nhiên nhẹ giọng hỏi vài câu, giọng nói dễ nghe, thái độ dịu ngoan ảm ả, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh. Đối mặt với đương kim Thái Hậu, vừa không sợ hãi rụt rè, lại không có ý lấy lòng, biểu hiện vừa hào phóng lại khéo léo, không mang theo một chút hẹp hòi nào. Lần trước Phụng cô cô đi Khương phủ thấy Cố Văn Tinh, trở về tại trước mặt Thái Hậu đối với vị Bình Thân vương phi này khen ngợi không dứt. Phụng cô cô là lão nhân trong cung, người có thể được Phụng cô cô tin thành, liền ngay cả Thái Hậu cũng dậy hứng thú, lúc trước phong cho mệnh phu nhân tiền cung. Thái Hậu vừa mới ra cung đi Nam uyển không ở trong cung, hai người không gặp mặt. Nay nương yến hội lần này kêu Vương phi mời đến, Thái Hậu tận mắt nhìn thấy, vương phi quả nhiên là một người trầm ổn cẩn thận, tuy rằng xuất thân thứ nữ, trước khi xuất giá cũng chưa từng nghe nói qua có người như vậy, nhưng hình dung khí độ không hề kém cỏi nửa phần so với người trong cung, không phụ Phụng cô cô thường thức.

Hậu Uyển Vân thấy Thái Hậu cùng Cố Văn Tinh nói chuyện càng xa càng xa đề tài, không khỏi có chút lo lắng, trùng hợp lúc này có cung nữ đang cầm dưa và trái cây tươi mới tiến vào, Thái Hậu cùng Cố Văn Tinh đều quay lại nhìn dưa và trái cây. Hậu Uyển Vân linh cơ vừa động, nhanh chóng tự mình đi tiếp mâm đựng trái cây đó, đầu tiên là tự tay nâng cho Thái Hậu cùng công chúa, rồi sau đó cầm mâm đựng trái cây đi đến bên người Cố Văn Tinh, kính cẩn nghe theo nói: “Mấy dưa và trái cây này đều rất ngon, thời tiết bên ngoài này ăn không đến đâu. Mấy ngày liền mẫu thân làm lưng vất vả, để cho con dâu phụng dưỡng mẫu thân dùng chút đi.”

Trong mắt Cố Văn Tinh mang theo ý cười, nói: “Vân Nhi có lòng.”

Cung nữ lấy vài miếng tươi mới đưa cho Thái Hậu, Thái Hậu nhắm nháp một ngụm, cười nói: “Dưa và trái cây này là sai người trồng ngay gần ôn tuyền, nhờ khí nóng, nên ở trong thời tiết này mới nở hoa kết quả. A đúng rồi, khi Vân Nhi chưa xuất giá, không phải làm Lưu Ly ốc cái gì đó sao? Nghe nói bên trong bốn mùa như xuân, liền ngay cả mùa đông đều có nhiều loại hoa như gấm, có thể ăn hoa quả tươi bốn mùa. Không bằng Vân Nhi ở Khương phủ cũng tạo lấy một cái để cho mẫu thân người lúc nào cũng có thể ăn dưa và trái cây tươi mới.”

Ở triều đại này lưu ly vẫn là vật lạ mắc tiền, năm đó Hậu Uyển Vân căn cứ tâm lý đưa nhỏ luyến tiếc sẽ không dự được sỏi đến, nên mới dốc sạch túi bỏ

ra những thứ được ban thưởng mới được một gian, còn là vì mưu đồ tài sản mẹ cả. Nay mẹ chồng ác độc này khắp nơi khó xử nàng ta, lần trước nương chuyện quần chân hung hăng gõ nàng ta một bút, nay tài chính kiệt tạo phùng đang lâm vào khó khăn, đang căng thẳng thiếu bạc, mới phải bán một gian nữa. Huống hồ biện pháp cây quất ăn cùng cua gạch đó dùng không đến trên người Cố Văn Tĩnh, bởi vì Cố Văn Tĩnh bình thường cũng không thích ăn hai loại này, bình thường căn bản là không chạm vào.

Thâm hụt tiền mua bán trong lòng Hậu Uyển Vân là một vạ lần không muốn. Nàng ta cưỡng chế khóe miệng run rẩy, tận lực làm cho chính mình cười tự nhiên, nói: “Thái Hậu nói đúng, nếu như mẫu thân thích, Vân Nhi lại vì mẫu thân xây dựng một gian.”

Cố Văn Tĩnh nhanh chóng cười nói: “Hồi Thái Hậu, nô tì cũng nghe nói qua chuyện Lưu Ly ốc, nghe nói năm đó phu nhân An Quốc Công nói thích ăn trái cây tươi mới ở Giang Nam, nhưng khổ nỗi kinh thành đường xá xa xôi, không kịp ăn, Vân Nhi đưa nhỏ này hiếu thuận, không tham luyến tiền tài, xây dựng Lưu Ly ốc đó cho mẹ cả con bé ăn quả đầu mùa. Nhưng đó là một mảnh hiếu tâm Vân Nhi đối với mẫu thân của mình, dù sao cũng là mẫu thân nhà mẹ đẻ, nô tì làm mẹ chồng như thế nào không biết xấu hổ để cho con dâu tiêu pha.”

Cố Văn Tĩnh vừa nói xong lời này, Hậu Uyển Vân không đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi. Nếu nàng ta từ chối không chịu, liền rõ ràng nói không thân thiết với mẹ chồng bằng mẹ cả nàng ta, thân sơ có khác, phân lượng phần hiếu tâm đó cũng không giống nhau.

Vì thế Hậu Uyển Vân vội vàng nói: “Mẫu thân đừng khách sáo như vậy, cũng là trồng ít dưa và trái cây cho mẫu thân dùng điều dưỡng thân mình, chỉ cần thân thể mẫu thân khỏe mạnh hơn, Vân Nhi liền an tâm. Bạc bất quá là vật ngoài thân, làm sao trọng yếu hơn so với mẫu thân được.”

Thái Hậu cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân, mới vừa rồi nàng ta thị sùng mà kiêu xen mồm, nay phải cho nàng ta chút giáo huấn, chịu chút đau khổ mới được. Hai chữ “Hiếu Thuận” không phải chỉ nói ngoài miệng như thế, lời hay ai mà không biết nói, tóm lại khen Hậu Uyển Vân hai câu lời hay lại không uổng bạc, Thái Hậu cười như nở hoa, liên tục khen ngợi nói: “Vân Nhi đưa nhỏ này chính là hiếu thuận, Chiêu Hòa à, con cần phải học hỏi nhiều vào, cần thận phụng dưỡng cha mẹ chồng.”

Chiêu Hòa công chúa cười nói: “Vâng, nữ nhi đã biết.”

Chỉ vì hai chữ “Hiếu Thuận” trong miệng Thái Hậu, lần này Hậu Uyển Vân lại chảy ra không ít máu. Chính mình cáo trạng còn không có mở miệng đầu, trước hết phải móc ra một đồng bạc lớn, Hậu Uyển Vân không khỏi cảm thấy bị móc thịt, nhìn sắc trời càng ngày càng trễ, nếu không nói ra chỉ sợ Thái Hậu liền muốn hỏi cung đi ngủ, Hậu Uyển Vân có chút thấp thỏm nóng nảy.

Cố Văn Tĩnh nhìn sắc mặt Hậu Uyển Vân, biết trong lòng nàng ta không cam lòng, muốn ở trước mặt Thái Hậu uyển chuyển cáo trạng mình mới cam tâm. Cố Văn Tĩnh lấy khối dưa và trái cây đặt ở trong miệng, tinh tế nhấm nuốt, trong lòng tính toán: Hậu Uyển Vân chỉ nghĩ đến chuyện Họa di nương khó sinh lấy Bạch Diệp Lam Diệp tự sát chấm dứt, vẫn chưa truy tra ra càng nhiều chuyện khác, lại càng không liên lụy đến trên người Hậu Uyển Vân nàng ta, nhưng nàng ta lại không biết, cha chồng nàng ta – Khương Hằng đệ nhất quyền thần đương triều, đã âm thầm điều tra xong. Cho dù Thái Hậu thật sự truy cứu đến chuyện Cố Văn Tĩnh trị gia không nghiêm, Cố Văn Tĩnh cũng có thể xuất ra chứng cứ. Huống hồ... Hừ hừ, nếu là sự thật chấn động này bị bùng ra, còn không biết người nên lo lắng hãi hùng là ai đâu!

Quả nhiên, sau khi Hậu Uyển Vân hầu hạ Cố Văn Tĩnh dùng vài miếng dưa và trái cây, vành mắt bắt đầu phấp phồng. Cố Văn Tĩnh rất phối hợp chủ động khơi mào đề tài, nói: “Vân Nhi đây là làm sao vậy? Hôm nay là ngày tốt, sao lại khóc?”

Hậu Uyển Vân dùng khăn xoa xoa mắt, miễn cưỡng cười nói: “Vân Nhi nhìn mẫu thân bộ dáng tiêu tụy, trong lòng khó chịu, đau lòng mẫu thân mấy ngày liền làm lụng vất vả.”

Chiêu Hòa công chúa một mực yên lặng không lên tiếng, lúc này cũng đột nhiên mở miệng, nói: “Vương phi vất vả, gần cửa ải cuối năm, công việc rất nhiều. Nhưng không đến mức mệt bị bệnh a, đừng nói trong nhà ngay cả một người giúp đỡ đều không có chứ?”

Lời này của Chiêu Hòa công chúa, ngầm nói Hậu Uyển Vân không giúp mẹ chồng phân ưu. Nhưng lúc này Hậu Uyển Vân lòng như lửa đốt muốn cáo trạng, trong lúc nhất thời không có nghe ra Chiêu Hòa công chúa ý tại ngôn ngoại, còn tưởng rằng Chiêu Hòa công chúa giống như thường lui tới đến giúp chính mình nói chuyện, cố ý hùa theo lời của mình, đẩy ra đề tài.

Vì thế Hậu Uyển Vân rút thút tha thút thít nói tiếp, cong cong vòng vòng tránh nặng tìm nhẹ nói ra chuyện Họa di nương khó sinh, mấy di nương khác liên hợp nha hoàn tác loạn, Cố Văn Tĩnh tra án hồ đồ, cố ý bao che nha hoàn của hồi môn, làm cho chứng nhân máu chó chết ở trong lao. Trong lời nói đều là đau lòng mẹ chồng vất vả, công việc quản gia không dễ dàng, nhưng ý tứ bên ngoài, lại đều là nói mẹ chồng vô năng, ngay cả hậu trạch đều quản không tốt, thậm chí suýt nữa đem mạng của trưởng tôn Khương gia đáp đi vào. Thậm chí còn ản ản lộ ra trách cứ mẹ chồng không nên an bài cho trượng phu của mình nhiều phòng di nương như vậy, làm cho đại phòng chướng khí mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nghĩ cách cứu viện công chúa

Hậu Uyển Vân rút thút tha thút thít khóc kể xong, cuối cùng lau nước mắt, ngẩng đầu xem xét sắc mặt Thái Hậu. Sắc mặt Thái Hậu thủy chung lộ vẻ cười thân nhiên, nhưng trong tươi cười đó thiếu vài phần thân thiết, có vẻ bí hiểm. Sắc mặt Chiêu Hòa công chúa không tốt, thờ dãi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Cố

Vân Tinh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phương cô cô, Phương cô cô hướng chính mình khoát tay, vì thế ngằm hiểu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm ngòai im, thỉnh thoảng dùng vài miếng dưa và trái cây, tựa hồ lời nói của Hậu Uyển Vân hoàn toàn không phải là chuyện của nàng.

Sau khi Hậu Uyển Vân lời nhai khóc kể xong, ba người phụ nữ có thân phận tôn quý nhất trong này đều trầm mặc quý dị. Trong lúc nhất thời cung điện lớn như vậy đột ngột yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh gió cuốn mảnh sa vù vù.

Trên mặt Thái Hậu giấu giếm hi giận, trong lòng lại hận không thể đem cái đứa làm người ngại này lôi ra ngoài!

Trong nhà giàu ở kinh thành này, trong hậu trạch nhà ai không có chuyện lắt léo chứ? Thân là con dâu trưởng của Khương gia, ngay cả vài di nương trong viện của mình đều thu thập không được, còn suýt nữa xảy ra thảm án một xác hai mệnh, đây là vô năng trị gia! Di nương trong viện của mình đều quản không tốt, làm cho mẹ chồng đi thu thập cục diện rồi rấm cho nàng ta, một đến nỗi bị bệnh, còn có mặt mũi chỉ trích mẹ chồng, đây chính là chống lại, bất hiếu!

Mẹ chồng giúp nàng ta quản đám di nương này là tình cảm, thuyết minh mẹ chồng đau lòng con dâu, nhưng đó dù sao cũng là viện của Hậu Uyển Vân nàng ta, thiệp thất của trượng phu nàng ta, nàng ta ngay cả thiệp thất đều quản không được, liên lụy mẹ chồng tự mình quan tâm, làm lung vút và thành tật, Hậu Uyển Vân không cần thận trở về suy nghĩ lại, hầu hạ mẹ chồng, cư nhiên còn có mặt mũi chạy đến trong cung khóc kể?

Nếu ngày nào đó trong hậu cung của Hoàng Hậu xảy ra chuyện mưu hại tần phi mang thai, thì Thái Hậu là người đầu tiên liền muốn tìm Hoàng Hậu gây phiền toái. Nhưng hôm nay Hậu Uyển Vân chẳng những không quan tâm qua, còn có mặt mũi đến cáo trạng mẹ chồng, da mặt quả thực dày như tường thành.

Liền ngay cả khuê nữ tiểu hộ đều biết đạo lý “việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài”, một Hậu Uyển Vân nàng ta vẫn là danh môn khuê tú, tính ra cũng là quý nữ có uy tín danh dự trong kinh thành, sao ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng đều không hiểu? Hay là nàng ta biết rõ ràng việc xấu trong nhà không thể ngoại dương, nhưng lại ý vào phụ huynh lập công, thị sùng mà kiêu, liền nghĩ Thái Hậu xem ở mặt mũi An Quốc Công thiên vị nàng ta, cho nên mới không kiêng nể gì như vậy?

Hoàng gia kiêng kỵ nhất làm thần tử ý vào hoàng ân, nay An Quốc Công chiến công nóng hằm hập mới ra lò, Hậu Uyển Vân liền làm như vậy, sao có thể không làm cho trong lòng Thái Hậu sinh ghét?

Thái Hậu nghĩ đến, Chiêu Hòa công chúa tự nhiên cũng nghĩ tới. Chiêu Hòa công chúa dù sao sinh ra ở hoàng gia, việc này trong lòng nàng vẫn hiểu được, nay nàng cũng mất lạnh nhìn Hậu Uyển Vân, không lên tiếng nữa.

Hậu Uyển Vân nhìn cả điện lạnh lẽo, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Nàng ta nhìn nhìn Cố Văn Tinh khí định thần nhàn, lại xin giúp đỡ nhìn về phía Chiêu Hòa công chúa. Chiêu Hòa công chúa coi như không phát hiện ra, ánh mắt nhìn nàng ta trống rỗng, rồi sau đó quay đầu nhìn bóng đêm bên ngoài, không biết suy nghĩ cái gì.

Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy da đầu có chút run lên, ngẩng đầu rụt rè nhìn Thái Hậu. Trên mặt Thái Hậu nhìn không ra hi giận, bí hiểm.

“Thái Hậu?” Hậu Uyển Vân chợt dạ kêu một tiếng.

“Ừ...” Thái Hậu từ từ lên tiếng. Tuy rằng rất muốn đem cái đồ đáng ghét này lôi ra ngoài, nhưng dù sao phụ huynh nàng ta vẫn có công huân ở tiền triều, tuy nói An Quốc Công không phải người không phân rõ phải trái, nhưng nếu là người ta chân trước thắng lợi hồi triều, sau lưng Thái Hậu liền phạt nữ nhi người ta sùng ái, tóm lại là sợ lạnh tâm công thần, vạn nhất làm cho quan hệ quân thần tâm sinh khúc mắc thì thật là không ổn.

Cho nên tuy rằng trong đầu Thái Hậu một vạn lần không cam lòng, vẫn phải cho mặt mũi.

“Vương phi à, Vân Nhi nói sự thật? Nếu đúng như Vân Nhi nói, hậu trạch Khương gia có chút không yên ổn nha!” Thái Hậu có chút đau đầu, Bình Thân vương phi này lại là ái thê của Khương thái phó, ai cũng đều biết Khương thái phó yêu vợ như mạng, Thái Hậu cũng phải cho Khương thái phó vài phần mặt mũi, nay nói ái thê của Khương thái phó không đúng, Thái Hậu cũng phải kiềm chế một chút sợ nói nặng, Cố Văn Tinh ủy khuất một cái, trở về Khương phủ làm cho Khương thái phó nhìn ra không đúng. Chỉ hy vọng Cố Văn Tinh là người thức thời, có thể nhìn ra Thái Hậu không dễ dàng gì, đừng đương trường lật mặt đối nghịch cùng Hậu Uyển Vân, làm cho Thái Hậu ở thế khó xử. Hậu Uyển Vân đây chính là tìm một cái phiền toái thật lớn cho Thái Hậu.

Trên mặt Cố Văn Tinh mang theo nụ cười cung kính ấm áp, nói: “Hồi Thái Hậu, lời nói mới vừa rồi của Vân Nhi, nhưng thật ra chín phần không giả, chính là vụ án đó vẫn chưa kết án, nô tì còn đang truy tra, sự tình liên quan tới mạng người, nô tì không dám khinh suất, nhất định là phải cẩn thận truy cứu rõ ràng. Nô tì tự biết quản gia không tốt, thật sự là áy náy, không dám không nhận lỗi. Sau này nô tì tự xét lại, cẩn trọng, quản lý hậu trạch Khương gia.”

Nghe xong lời này của Cố Văn Tinh, trong lòng Thái Hậu như được thuốc an thần, Bình Thân vương phi này quả nhiên là người thức thời, biết khi nào thì nên tiến, khi nào thì nên lui. Nay Cố Văn Tinh ngoài miệng mềm mỏng, nhận làm người sai, làm cho Thái Hậu không bị khó xử xấu hổ, cái tình cảm này, Thái Hậu tự nhiên là nhớ ở trong lòng.

Hậu Uyển Vân cúi đầu khinh thường bĩu môi: Bạch Diệp Lam Diệp đều đã chết, người còn muốn tra cái gì, nói như vậy rõ ràng là sợ Thái Hậu trách tội người vô năng, cho nên cố ý nói vụ án chưa kết còn đang tra!

Vì thế Hậu Uyển Vân lập tức hướng Cố Văn Tinh khuất thân hành lễ, nói: “Thì ra vụ án còn đang truy tra, thật sự là vất vả mẩu thân, mẩu thân phải bảo trọng thân thể.” Rồi sau đó quỳ lạy Thái Hậu, khấn khấn thiết thiết nói: “Khởi bẩm Thái Hậu, hung đồ đó rất ác độc, lại làm cho mẩu thân mệt mỏi đến bị bệnh, đợi cho ngày khác tra ra manh mối, đem hung thủ truy bắt quý án, còn thỉnh Thái Hậu chủ trì công đạo cho Khương gia nô tì, nghiêm trị hung thủ!”

Xem ra Hậu Uyển Vân là chắc chắn việc này chết vô đối chứng, cần chết Cố Văn Tĩnh trị gia vô năng!

Trong đầu Cố Văn Tĩnh lập tức vui vẻ: a, nguyên bản còn phát sầu qua một thời gian chờ sự nổi bật trôi qua, như thế nào mới có thể đem nội tình vụ án Họa di nương khó sinh cho Thái Hậu biết, lại có vẻ không cố ý, lần này Hậu Uyển Vân liền chính mình đưa lên cửa!

Hậu Uyển Vân tà liếc Cố Văn Tĩnh một cái, trong lòng đắc ý: hừ hừ, Cố Văn Tĩnh à Cố Văn Tĩnh, nhìn người có thể tra ra kết quả gì, đến lúc đó nói như thế nào với Thái Hậu!

Nghe Hậu Uyển Vân vừa nói như vậy, Thái Hậu lại là một trận đau đầu. Bình Thân vương phi ngoài miệng đều chịu thua, nói người ta trị gia không nghiêm, sau này sẽ sửa lại, Hậu Uyển Vân này như chó điên cắn xương cốt không buông, không chết không nhả thế này! Thái Hậu cả ngày bận bịu chuyện hậu cung, sao có thời gian rồi đi quản một cái án oan của di nương trong đại phòng Bình Thân vương phủ người chứ? Hơn nữa, Bình Thân vương phi sẽ không trị đứng hưng thú? Người ta là thứ làm bài trí sao?

Lúc này Thái Hậu là một vạn lần không muốn quan tâm tới Hậu Uyển Vân, nhưng là bất đắc dĩ trên mặt mũi vẫn phải làm, vì thế cười nói: “Ai gia tự nhiên là sẽ chủ trì công đạo.”

Được Thái Hậu nhận lời, Hậu Uyển Vân cuối cùng cũng vừa lòng. Nhưng nhìn Thái Hậu không trách cứ Cố Văn Tĩnh cái gì, Hậu Uyển Vân vẫn không cam lòng, vừa định mở miệng tiếp tục châm ngòi thổi gió, đã bị Chiêu Hòa công chúa tiết câu chuyện: “Vân Nhi, người theo ta đi dạo đi trong vườn, người và ta hồi lâu cũng chưa trò chuyện, nay được một bữa gặp mặt, chúng ta nhất định phải nói thật nhiều chuyện.”

Chiêu Hòa công chúa thật sự không quen nhìn bộ dáng đập trên mũi mặt của Hậu Uyển Vân, rõ ràng là khí thế bức nhân đến cáo trạng mẹ chồng, còn giả vờ giả vịt như đoá hoa sen trắng, giống cô em chồng làm người ghét của nàng như đúc! Bất đắc dĩ Thái Hậu đều cho nàng ta vài phần hèn mọn, Chiêu Hòa công chúa cũng không thể phát tác, chỉ có thể nhanh chóng mang theo Hậu Uyển Vân đi, để Thái Hậu thanh tĩnh một chút.

Thái Hậu vừa thấy nữ nhi đến giải vây, ước gì Hậu Uyển Vân đi nhanh, vì thế liền tiếp lời nói: “Đúng vậy, hai người các người hồi lâu không thấy, nhất định là có rất nhiều chuyện để nói, các người nên đi dạo trong vườn, ai gia có chút mệt mỏi.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe Chiêu Hòa công chúa nói như vậy, trong lòng nghĩ, lần này hãy bỏ qua mẹ chồng ác độc đó, tóm lại làm cho trong lòng Thái Hậu đều biết, biết mẹ chồng ác độc đó vừa ác độc vừa vô năng là đủ rồi. Vì thế vô cùng cao hứng đi theo Chiêu Hòa công chúa ra bên ngoài.

Thái Hậu nhìn bóng dáng Hậu Uyển Vân đi xa, thở ra dài một hơi. Cố Văn Tĩnh vẫn ngồi mím cười, đem một chút chán ghét chột lóe qua trong mắt khi Thái Hậu nhìn phía Hậu Uyển Vân thu hết vào đáy mắt. Xem ra hôm nay Hậu Uyển Vân đều đắc tội Thái Hậu cùng công chúa, chỉ sợ nàng ta còn không chút nào tự biết, vẫn còn đang đắc chí.

Thái Hậu nhìn về phía Cố Văn Tĩnh, Cố Văn Tĩnh lộ ra một nụ cười xin lỗi với Thái Hậu: để con dâu không có đầu óc này của nô tì ra ngoài, thật sự là xin lỗi Thái Hậu lão nhân gia ngài!

Thái Hậu cũng vừa cảm kích vừa xấu hổ: đem thứ không biết phải trái này chỉ hôn đến nhà các người, ai gia mới phải xin lỗi người chứ!

Hai nữ nhân ngầm hiểu lẫn nhau, Thái Hậu nhìn bên ngoài Hậu Uyển Vân vừa lên thuyền nhỏ, liền nhẹ nhàng ho khan một tiếng, dùng giọng nói Hậu Uyển Vân có thể nghe thấy nói với Cố Văn Tĩnh: “Vương phi à, ai gia nhìn người ngày thường công việc quản gia vất vả. Nếu không lão nhị nhà người cũng đến tuổi thành thân, nhất định phải tìm cho lão nhị một hôn sự thật tốt, thứ một con dâu hiền lành, có khả năng trở về giúp đỡ người. Người nếu coi trọng cô nương nhà ai, chỉ cần nói với ai gia, ai gia làm chủ cho người!”

Hậu Uyển Vân vừa nghe lời này của Thái Hậu, trong lòng lộp bộp một cái: con dâu giúp đỡ mẹ chồng quản gia, chính là quyết định chủ mẫu đương nhiệm tiếp theo, mình là con dâu trưởng, như thế nào đến phiên thế tử của nhị công tử giúp đỡ quản gia? Lời này của Thái Hậu là có ý tứ gì?

Đáng tiếc thuyền nhỏ đã chạy đi, Hậu Uyển Vân đành phải trở mắt nhìn Thái Hậu càng ngày càng xa.

Cố Văn Tĩnh hiểu ý cười, lời này của Thái Hậu rõ ràng là nói, lần trước ban thường loạn điểm uyên ương phổ*, lần này chỉ cần Khương gia muốn kết hôn với cô nương nhà ai, Thái Hậu đều có thể tác hợp thành, so với vài câu trách cứ nhẹ nhàng đó, đây chính là lợi ích thực tế. Vì thế Cố Văn Tĩnh đứng dậy hành lễ nói lời cảm tạ với Thái Hậu: “Nô tì tạ long ân của Thái Hậu.”

*Loạn điểm uyên ương phổ ngày nay trở thành một thành ngữ, chỉ sự giải quyết gán ghép hồ đồ.

Kiều thái thú – một nhân vật trong truyện tích nổi tiếng “Kiều thái thú loạn điểm uyên ương phổ”, xuất từ quyển thứ tám của “Tĩnh thế hằng ngôn” – Phùng Mộng Long. Đọc nội dung văn bản thì đây là một câu chuyện có nội dung khá là vui.

Nội dung câu chuyện thế này:

Trong một ngày hội chùa náo nhiệt, tú tài Tôn Nhuận sơ ý đánh rơi từ cảo (anh già viết thơ rồi đánh rơi), vừa lúc lại để thiếu nữ Lưu Tuệ Nương nhặt được, hai người nhờ đó quen biết, lại có tình cảm với nhau. Cùng lúc đó, một tú tài khác tên Bùi Chính cũng cùng một thiếu nữ khác tên Từ Văn Cô nhất kiến chung tình. Hai đôi tình nhân để tỏ tình ý, tặng nhau tín vật, không nghĩ đến trong hội chùa đông người lộn xộn, lại có cha mẹ đi cùng, trong lúc vội vàng nhờ vả loạn lên, quạt trắng của Tôn Nhuận thì đưa Từ Văn Cô, khăn lụa của Từ Văn Cô thì lại đưa cho Tôn Nhuận; khăn của Lưu Tuệ Nương đưa cho Bùi Chính, còn quạt của Bùi Chính lại đến tay Lưu Tuệ Nương. Bởi vậy, Tôn Nhuận cứ nghĩ người mình thích là Từ Văn Cô, Từ Văn Cô cũng nghĩ người mình thích là Tôn Nhuận, mà Lưu Tuệ Nương cũng nghĩ mình yêu là Bùi Chính, Bùi Chính cũng tưởng yêu là Lưu Tuệ Nương. Vừa lúc trước đó, Tôn Nhuận và Từ Văn Cô, Bùi Chính và Lưu Tuệ Nương cũng có hôn ước, đều đang chờ gả, chờ cưới. Khi họ nghe được tên người đính ước, cũng

nghĩ rằng chính là ý trung nhân, không khỏi mừng thầm.

Chuyện sẽ trở thành třeo ngoe và ẻo le như vậy nếu như không có điều này: Chị gái của Tôn Nhuận tên Châu Di và anh trai của Lưu Tuệ Nương là Lưu Phác đã đính ước từ lâu.

Lưu gia vì Lưu Phác bệnh lâu không khỏi, quyết định phải đón Châu Di vào cửa, bái đường xưng hi, trước đó đã nói rõ, nguyên kiện đi rồi nguyên kiện về, (tức là làm hình thức thôi chứ không để động phòng thật), không ở lại Lưu gia.

Đến ngày đón dâu, Châu Di bất mãn cha mẹ xử lý như thế, lại sợ Lưu Phác bệnh không dậy được, cố giả bộ bệnh không chịu lên kiệu. Lúc này, vì Tôn Nhuận và tỷ tỷ dung mạo giống nhau, nên quyết định cho Tôn Nhuận giả gái, thay tỷ tỷ xuất giá. Lúc bái đường, Lưu gia vì Lưu Phác bệnh nặng không rời được giường, đành cho Lưu Tuệ Nương giả trai, thay huynh hành lễ. Lúc xong, Lưu gia lại rút lại lời nói, kéo Tôn Nhuận vào động phòng, rồi để Lưu Tuệ Nương vào bầu bạn (khó cứ nghĩ hai đứa con gái thì làm gì được). Vào động phòng rồi, mới phát hiện người kia chính là người trong lòng từ lâu nhưng nhớ, thế là phu thê giả thành thật.

Chuyện bị phát hiện, vậy là Lưu gia tố cáo Tôn gia “bán hàng giả”, Bùi gia nói Lưu gia “dung túng con gái gian dâm”; Từ gia đòi từ hôn Tôn gia... Mọi chuyện càng lúc càng lằng nhằng, không thể làm gì khác đành lời đến công đường phân xử, nhờ Kiều thái thú xử án. Vì vụ án liên quan quá nhiều người, lại quá rắc rối, khiến Kiều thái thú căng cả đầu cũng không biết phân xử làm sao. Muốn theo ý cha mẹ hai bên cho đôi nào theo đôi ấy theo hôn ước ban đầu, thì bị mấy thanh niên đòi tự do hôn nhân phản đối. Muốn theo ý mấy anh chị để người yêu nhau sống với nhau, thì bị cha mẹ giữ gìn lễ giáo phong kiến phản đối. Trong thế khó xử, ông cứ xử loạn, kết quả, đúng lúc Lưu Tuệ Nương thì được gả cho Tôn Nhuận, Từ Văn Cô thì mang cho Bùi Chính. (trích dẫn từ trangdippykun.wordpress.com)

Sắc trời càng tối, Cố Văn Tinh bồi Thái Hậu nói chuyện, Thái Hậu nói thân mình mệt mỏi, Cố Văn Tinh đã biết đường cáo lui. Phương cô cô tự mình đưa Cố Văn Tinh lên thuyền, đưa nạng đi dạo trong hoa viên. Cố Văn Tinh cầm một bao đồ nặng trĩu đưa cho Phương cô cô, cười nói: “Làm phiền cô cô chỉ điểm, canh giờ cũng không sớm, ta đi tìm con dâu nhà ta, nên ra cung rồi.”

Phương cô cô phải hai thị nữ mang theo đèn lồng hầu hạ Cố Văn Tinh xong, rồi sau đó trở về hầu hạ Thái Hậu.

Hậu Uyển Vân đi theo Chiêu Hòa công chúa, đoàn người đông đúc nên cũng không khó tìm. Lúc này Chiêu Hòa công chúa đang ở trong đình bên cạnh hồ Quý Dịch thưởng thức ca múa. Vũ điệu đó là do người Hồ dựng, thân thể vũ cơ mềm mại, nhẹ nhàng như lông chim, xa xa nhìn lại giống như tiên tử. Cố Văn Tinh vào đình, hành lễ với Chiêu Hòa công chúa. Chiêu Hòa công chúa nhiệt tình tiếp đón Cố Văn Tinh ngồi xuống: “Đây là trà Tây Vực mới tiến cống, mời vương phi thưởng thức. Còn có chút điểm tâm đặc biệt của Nam Cung, vương phi thỉnh chậm dùng.”

Ba cung nữ thanh tú bưng khay đi tiến lên đây, đem trà cùng điểm tâm đặt trước mặt ba người. Cố Văn Tinh vừa nhón một khối điểm tâm, liền nhìn thấy trước mắt hàn quang chọi lóe, một cung nữ trong đó rút ra một thanh đoản kiếm từ trong tay áo, đâm thẳng về phía Chiêu Hòa công chúa!

Vị trí Hậu Uyển Vân ngồi vốn là che ở giữa Chiêu Hòa công chúa cùng cung nữ đó, nạng ta thấy thế theo bản năng lắc mình một cái, trồn qua một bên, đem cả người Chiêu Hòa công chúa đều lộ ra ngoài, ngay đúng trước hàn quang của đoản kiếm.

Trong đình đều là phụ nữ, lúc này đều sợ ngây người, mắt thấy đoản kiếm đó sắp xuyên vào người Chiêu Hòa công chúa. Lúc này Thái Hậu đang ở trên lộ đài giữa hồ, đem một màn này thu hết đáy mắt. Nhìn thấy nữ nhi gặp nạn, Thái Hậu kinh hô một tiếng: “Chiêu Hòa!”

Chiêu Hòa công chúa ngo ngắc thất thần, nhìn đoản kiếm đó, bỗng nhiên bên cạnh một người đứng lên, bay lên đá một cước vào cánh tay thích khách giả trang thành cung nữ đó, rồi sau đó một bàn tay bắt lấy cổ tay thích khách, tay kia thì đoạt đoản kiếm qua.

“Có thích khách! Mau bảo hộ công chúa!” Cố Văn Tinh một tay cầm kiếm đứng ở trước người Chiêu Hòa công chúa, vừa lớn tiếng la lên. Trong đình lập tức hỗn loạn lên, không biết từ nơi nào nhảy ra rất nhiều thích khách, vọt tới vào trong đình. Đêm nay hoa viên này dùng riêng để tiếp đãi khách nữ, bởi vậy an bài nam thị vệ đều bảo hộ ở bên ngoài hoa viên, nay trong hoa viên hầu hạ trừ bỏ cung nữ chính là thái giám, giờ chung quanh đều là cung nữ thất kinh tán loạn. Mà Hậu Uyển Vân sớm không biết thừa dịp loạn trồn đi nơi nào, dù sao nạng ta có không gian tùy thân, thật sự là không được, nạng ta có thể trồn vào trong không gian tự nạn.

Cố Văn Tinh thấy thế, biết đại sự không ổn. Một tay cầm kiếm, một tay cầm tay Chiêu Hòa công chúa, thấp giọng nói: “Công chúa, ở đây nhiều người, ngài theo nô tì trồn đi.”

Rồi sau đó cầm tay Chiêu Hòa công chúa thừa dịp bóng đêm ra đình, tìm một chỗ núi giả trồn vào, chờ đợi thị vệ tiến vào rửa sạch thích khách lại đi ra. Chiêu Hòa công chúa bị dọa lạnh run, Cố Văn Tinh dùng sức néo néo tay công chúa, kiên định nói: “Công chúa chớ sợ, nô tì cho dù là liều cái mạng này, cũng sẽ che chở công chúa chu toàn!”

Chiêu Hòa công chúa gật gật đầu, lạnh run tránh ở phía sau Cố Văn Tinh, hai người cuộn mình trong khe hở núi giả. Bỗng nhiên, một thích khách phát hiện chỗ trồn của hai người, hô to: “Cầu công chúa đó ở đây! Mau tới giết ả ta!”

Rồi sau đó chạy tới chỗ Cố Văn Tinh bên này. Cố Văn Tinh cắn chặt răng, lắc mình từ trong núi giả đi ra ngoài, trực tiếp dùng đoản kiếm đâm vào bụng thích khách. Thích khách đó hét lớn một tiếng, té trên mặt đất. Cố Văn Tinh mặc dù từng ở trong quân, nhưng chưa bao giờ giết người, lúc này nạng cô nén run rẩy, nhanh chóng lượm đoản kiếm của thích khách, đem đoản kiếm trong tay mình đưa cho Chiêu Hòa công chúa, nói: “Công chúa, ngài cầm kiếm, khi tất yếu liền đâm vào bụng bọn chúng!”

Chiêu Hòa công chúa nhìn thi thể trên đất, mặt sợ tới mức trắng bệch, lằng lằng gật đầu. Ngay tại lúc này, đồng đảng của thích khách cũng đến, ba thích khách đều giả trang cung nữ tới gần Cố Văn Tinh cùng Chiêu Hòa công chúa. Cố Văn Tinh để cho Chiêu Hòa công chúa chạy vào chỗ sâu trong núi giả, chính mình dựa vào biết một chút kiếm pháp, kiên trì đi ra ngoài triển đấu cùng ba người đó. Kiếm pháp của Cố Văn Tinh cũng không phải cao minh,

cũng không có bao nhiêu thực chiến kinh nghiệm, trên người rất nhanh liền bị thương, vị trí vết thương cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Vài thích khách đó hiển nhiên đã xác định mục tiêu, là muốn ám sát công chúa. Hai người trong đó cuốn lấy Cổ Văn Tĩnh, một người chạy tới chỗ Chiêu Hòa công chúa. Cổ Văn Tĩnh thấy thế liền kinh hãi, chém một kiếm vào chỗ hiểm, kết quả giết chết được một thích khách trong đó.

Chiêu Hòa công chúa cảm đoán kiếm, lạnh run nhìn thích khách tới gần, tuyệt vọng nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe thấy bên tai có người đang kêu: “Thạc nhi! Dùng chiêu trường câu lạc nguyệt ta dạy cho ngươi! Maul!”

Chiêu Hòa công chúa từ từ nhắm hai mắt, cắn răng một cái, quay người một cái đâm ra kiếm. Nữ thích khách đó không dự đoán được công chúa bị dọa vỡ mật đó thế nhưng đột nhiên ra tay, không hề phòng bị bụng bị trúng một kiếm ngã xuống đất bỏ mình.

“Công chúa, không có việc gì!” Cổ Văn Tĩnh giải quyết một thích khách khác, lao đảo chạy vào, cầm tay Chiêu Hòa công chúa kiểm tra nàng có bị thương hay không.

Lúc này cả người Chiêu Hòa công chúa phát run, đầu óc trống rỗng, trong đầu đều quanh quẩn câu Cổ Văn Tĩnh mới vừa rồi kêu kia: “Thạc nhi, dùng chiêu trường câu lạc nguyệt ta dạy cho ngươi!”

Thạc nhi, là nữ danh trước năm tuổi của Chiêu Hòa công chúa tự lấy cho chính mình, trên thế giới này chỉ có hai người gọi nàng như vậy. Một người là Thái Hậu đương triều, một người khác là bạn chơi với nàng từ bé, đích trường nữ An Quốc Công—— Hậu Uyển Tâm đã qua đời.

Mà chiêu trường câu lạc nguyệt đó, là một chiêu kiếm pháp duy nhất Hậu Uyển Tâm đã dạy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Trọng thương hôn mê

Tiếng thét chói tai, cung nữ chạy tán loạn, các phu nhân ở hoa viên hoa dung thất sắc, ở trong đao quang kiếm ảnh, nhiều loại hoa gãy nát khắp sân. Hậu Thụy Phong một tay cầm kiếm, đứng ở trên núi giả xa xa, nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng Chiêu Hòa công chúa.

Lần này Nam Cương chiến bại, cùng Thiên triều đàm hòa, nhưng Nam Cương có một bộ phận đại thần phái chủ chiến kiên quyết phản đối nghị hòa, phái ra sát thủ ám sát ở tiệc khánh công. Bên người hoàng đế Thiên triều đều là trọng binh gác, bằng vào khả năng đám thích khách này căn bản không thể gần người. Cho nên đám đại thần phái chủ chiến liền đem chủ ý đánh tới trên người hoàng thân quốc thích.

Trong viện này đều là nữ quyến, thị vệ đều gác ở ngoài, có Thái Hậu, công chúa và gia quyến trọng thần trong triều ở trong đó. Thái Hậu đang ở cung điện lộ đài giữa hồ, khó có thể tiếp cận, mà Chiêu Hòa công chúa ở trong viện xem diễn ngắm hoa, cho nên đã trở thành mục tiêu tập trung ám sát. Các đại thần phái chủ chiến của Nam Cương cho rằng, chỉ cần giết được Chiêu Hòa công chúa, như vậy Thiên triều cùng Nam Cương sẽ không có khả năng ngồi xuống nghị hòa, chiến sự lại xảy ra, khi đó đám đại thần chủ chiến này có thể mượn cơ hội này, phát động nội loạn, soạn vị đoạt quyền.

Hành động ám sát vừa xảy ra, hoàng đế liền lập tức phái thị vệ đến nghỉ cách cứu viện, Hậu Thụy Phong cũng lĩnh mệnh chạy đến, lúc này thị vệ trong cung cùng đám thích khách đang quần lấy nhau, tiếng kêu, ánh lửa, vang vọng toàn bộ trước sau điện cung.

Màn đêm dày đặc, chung quanh quang ảnh trùng điệp, chỗ núi giả xa xa, mơ hồ nghe thấy âm thanh có người la lên. Hậu Thụy Phong hướng bên kia nhìn lại, Hậu Thụy Phong thấy không rõ chính mặt người nọ, chỉ thấy thân ảnh kia một tay cầm đoản kiếm, gian nan triển đấu cùng hai nữ thích khách. Nàng kia võ nghệ cũng không cao, thân pháp cũng không đặc biệt cao minh, trừ bỏ đáng người cao lớn một ít, cũng không chỗ gì đặc biệt so với đám nữ tử khác trong viện.

Nhưng một thân ảnh bình thường như vậy, chỉ nhìn liếc mắt một cái, khiến cho hô hấp Hậu Thụy Phong đều cơ hồ đình trệ. Thân ảnh trước mắt này cái, cùng bóng người trong trí nhớ dần dần trùng hợp.

“Ca, huynh xem bộ kiếm pháp này muội múa thế nào?” Thiếu nữ có lúm đồng tiền như hoa ở trước mắt chớp động, giờ lên khuôn mặt tràn ngập sức sống thanh xuân, gương mặt non nớt tràn đầy chờ mong.

“Uyển Tâm nhà ta thật sự là băng tuyết thông minh! Học một biết mười!” Hậu Thụy Phong cười đi tới, dùng khăn sạch sẽ lau đi mồ hôi trên mặt cho muội muội, cầm lấy kiếm trong tay muội muội, nói: “Uyển Tâm, ca lại múa một lần cho muội xem, muội chú ý nhìn một chút.”

Dưới tàng cây hoa lê, thiếu niên hăng hái vũ động trường kiếm, đóa hoa bay xuống, bị trường kiếm của thiếu niên chém đứt, bay múa trong không trung. Về mặt thiếu nữ nghiêm túc đứng ở một bên, vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Thật không hổ là ca, kiếm pháp này cho muội múa nhìn mềm mại, nhưng là từ tay ca ca xuất ra thì mạnh mẽ hữu lực, so với muội mạnh hơn rất nhiều.”

Hậu Thụy Phong thu hồi kiếm, sùng nịch sờ sờ tóc muội muội, nói: “Uyển Tâm, chiêu mới vừa rồi tên là trường câu lạc nguyệt, muội nhớ cho kỹ, đây chính là chiêu thức bảo mệnh. Luyện kiếm đều không phải là chuyện một sớm một chiều việc, muội mới học một lần, có thể múa thành như vậy đã là không dễ.”

“Ca, muội đây lại thử một lần cho huynh xem!” Thiếu nữ hưng phấn gương mặt đỏ bừng, cầm lấy kiếm, thân ảnh linh hoạt vũ động...

Là kiếm pháp gia truyền của Hậu gia, nhất định đúng! Hậu Thụy Phong cảm thấy cả người huyết dịch đều sôi trào lên, hắn cầm kiếm, nhanh chóng chạy như điên về phía nàng kia, trong lòng nôn nóng giống như dầu nóng trên lửa đỏ: người rốt cuộc là ai, làm sao có thể biết kiếm pháp gia truyền của Hậu gia? Uyển Tâm, là muội sao?

Không, Uyển Tâm đã qua đời, nàng đó là ai? Dưới chân Hậu Thụy Phong không ngừng, trong lòng lại loạn một cục. Bỗng nhiên, thấy một nữ thích khách nhích lại gần người, kiếm trong tay xẹt qua bụng nàng kia, tim Hậu Thụy Phong đều chạy tới cổ họng, trong lòng niệm: đừng có việc gì! Trăm ngàn đừng có việc gì!

Chỉ thấy nữ tử đó không để ý vết thương, bay thẳng nhào đến trong ngực nữ thích khách, rồi sau đó nhanh chóng giết một người. Huyết dịch toàn thân Hậu Thụy Phong đều đình trệ, không để ý thích khách thỉnh thoảng nhảy ra bên cạnh từ theo chỗ tối, mà toàn lực ứng phó chạy về phía nữ tử đó!

Đợi cho tới khi Hậu Thụy Phong đuổi tới, bên ngoài núi giả chỉ chừa lại hai thi thể nữ thích khách. Hậu Thụy Phong thoáng đứng lại, nhìn vết máu uốn lượn trên đất, vẫn kéo dài đến bên trong núi giả.

Hậu Thụy Phong biết, nàng liền ở bên trong, bản thân bị trọng thương, sinh tử không rõ.

Cầm kiếm đi vào, theo bản năng ngừng thở, trong bóng đêm tìm kiếm thân ảnh nàng kia. Bỗng nhiên dưới chân đá phải một cổ thi thể, trong lòng Hậu Thụy Phong lộp bộp một cái, đến khi nương theo ánh trăng mờ mờ thấy rõ đó là nữ thích khách, tâm mới lại buông xuống: không phải nàng kia, may mắn không phải nàng.

Tiếp tục đi vài bước vào trong, Hậu Thụy Phong thấy Chiêu Hòa công chúa nửa ngồi dưới đất, trong lòng ôm một người phụ nữ cả người đầy máu.

“Công chúa?” Hậu Thụy Phong nửa quỳ trên mặt đất, nhận ra người trong lòng Chiêu Hòa công chúa, chính là cô gái mới vừa rồi ở bên ngoài sử dụng kiếm pháp Hậu gia.

Chiêu Hòa công chúa đang thất thần, nghe thấy có người gọi tên của nàng, ngẩng đầu, nhận ra là Hậu Thụy Phong, nhanh chóng hô to: “Tướng quân! Mau gọi ngự y tới cứu người, bản cung không thể để cho nàng chết, bản cung còn có chuyện muốn hỏi nàng! Nàng không thể có chuyện!”

Chiêu Hòa công chúa cúi đầu, nước mắt rơi trên mặt người đang hôn mê ở trong lòng. Mới vừa rồi Cố Văn Tĩnh cả người đầy máu chạy đi vào, sau khi nhìn thấy Chiêu Hòa công chúa cũng không có bị thương, một câu đều chưa kịp nói, liền hôn mê bất tỉnh. Chiêu Hòa công chúa khóc ôm thân thể của nàng, đang muốn đi kêu cứu binh, liền thấy Hậu Thụy Phong chạy vào.

Hậu Thụy Phong đang quan tâm tới nàng kia, vội vàng gạt đầu, nói: “Công chúa yên tâm, vì thần chắc chắn bảo hộ công chúa chu toàn.” Rồi sau đó quay người ra núi giả, nhìn thấy bên ngoài thị vệ đã đem thích khách diệt không sai biệt lắm, trong viện trước mắt một đồng hồ ồn. Hậu Thụy Phong kêu vài thị vệ lại đây hộ giá, bản thân lại chạy vào núi giả, nói: “Công chúa, bên ngoài đã an toàn, thỉnh cùng vì thần đi ra ngoài.”

Chiêu Hòa công chúa mới vừa rồi giết người, bị dọa không nhẹ, nhưng còn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định không thể làm mất thể diện công chúa. Nàng gạt gạt đầu, nói: “Mau đi ra, Bình Thân vương phi bị thương không nhẹ, phải tức tốc trị liệu.”

Vương phi, Bình Thân vương phi? Cô nương đó mới vừa rồi sử dụng kiếm pháp của Hậu gia, cư nhiên là Bình Thân vương phi! Chiêu Hòa công chúa nhẹ nhàng đem Cố Văn Tĩnh đặt ở trong lòng mình, Hậu Thụy Phong thấy cả người nàng đều là máu, một vết thương do kiếm ngay bụng đang chảy máu. Hậu Thụy Phong tuy rằng là một võ tướng, xuống tay chém giết qua vô số người, nhưng lúc này hắn thấy cô nương nhu nhược bị trọng thương đó, lại không biết như thế nào tìm giống như bị ai bóp một cái, lão đảo một cái, khó khăn chống vào núi giả mới đứng vững.

Chiêu Hòa công chúa ôm Cố Văn Tĩnh miễn cưỡng đứng dậy, Hậu Thụy Phong thấy Chiêu Hòa công chúa chính mình đứng thẳng đều miễn cưỡng, càng dùng nói lại ôm một người, liền không cần suy nghĩ tiến lên một bước, muốn ôm lấy người trong lòng công chúa.

Chiêu Hòa công chúa cau mày, vội nói: “Tướng quân chậm đã, để cho bản cung làm đi, người kêu cung nữ chờ bên ngoài.”

Hậu Thụy Phong sững sốt một chút, lập tức ý thức được là chuyện gì xảy ra. Hắn là một tên quê mùa hàng năm đi đánh giặc, tự nhiên không thể thận trọng như công chúa. Nam nữ có khác, tuy rằng lúc này Bình Thân vương phi đang bị trọng thương hôn mê, bắt buộc đi bị Hậu Thụy Phong bế đi ra ngoài, cứ như vậy truyền đi ra ngoài, nhất định sẽ có tổn hại danh dự của vương phi.

Chiêu Hòa công chúa là kim chi ngọc diệp, nhưng lúc này lại dị thường cẩn thận ôm Cố Văn Tĩnh, dùng hết khí lực bú sữa ôm Cố Văn Tĩnh đi vài bước, đến chỗ hơi chút trống trải, lập tức liền sai cung nữ tới đón người.

“Các người cẩn thận chút, tức tốc đem vương phi đưa đến tẩm cung của Thái Hậu, thỉnh viện thủ thái y viện tự mình đến trị liệu cho vương phi.” Sắc mặt Chiêu Hòa công chúa trắng bệch, khăn trương nói.

Trong tẩm cung của Thái Hậu. Cung nữ đem Bình Thân vương phi đưa vào nội điện, thái y đi theo vào chẩn trị. Hậu Thụy Phong là một nam tử, chỉ có thể lo lắng ở bên ngoài điện đợi chờ. Hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi vị Bình Thân vương phi kia, hắn muốn biết, nàng vì sao lại biết kiếm pháp chỉ người của Hậu gia mới biết? Bộ kiếm pháp đó, An Quốc Công chỉ dạy cho một mình Hậu Thụy Phong, rồi sau đó từ Hậu Thụy Phong dạy cho Hậu Uyển Tâm. Trừ bỏ ba người Hậu gia, liền ngay cả Lư Tam Nương rất thân cận với Hậu Uyển Tâm năm đó, cũng không biết kiếm pháp gia truyền của Hậu gia.

Hậu Thụy Phong chắc chắn, bộ kiếm pháp này cũng không có người thứ tư biết. Nhưng Hậu gia không thân chẳng quen Bình Thân vương phi, là vì cái gì lại biết kiếm pháp chính tông của Hậu gia?

Tùng vẫn đề một quanh quẩn trong đầu Hậu Thụy Phong, hần hặn không thể lập tức vọt vào hỏi Bình Thân vương phi cho rõ ràng. Nhưng lúc này vương phi bản thân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, lúc này Hậu Thụy Phong cũng chỉ có thể lo lắng chờ.

“Chiêu Hòa, con của ta ơi, con có bị thương không?” Thái Hậu vừa thấy ái nữ trở về mặt không có chút máu, một thân đều là máu, nước mắt ngưng tại hốc mắt chảy ra. Bà tuy rằng làm thái hậu cao quý, nhưng vẫn là một mẫu thân, mới vừa rồi ở xa xa bà thấy Chiêu Hòa công chúa gặp nạn, hận không thể thay nữ nhi chịu khổ.

“Mẫu hậu, nữ nhi vẫn chưa bị thương, thỉnh mẫu hậu yên tâm.” Chiêu Hòa công chúa cầm tay Thái Hậu trấn an nói: “Vết máu trên người nữ nhi đều là của Bình Thân vương phi, nàng vì cứu nữ nhi, cố gắng triển đấu với vài nữ thích khách, bản thân bị trọng thương, bảo hộ nữ nhi lông tóc không tổn hao gì.”

Chuyện Cổ Văn Tinh kéo tay Chiêu Hòa công chúa đi trốn, Thái Hậu cũng thấy rõ. Bất quá Thái Hậu chỉ thấy Cổ Văn Tinh che chở Chiêu Hòa công chúa chạy vào trong viện, lại cũng không biết sau đó đã xảy ra cái gì. Nay gặp nữ nhi lông tóc không tổn hao gì, nhưng vương phi vì bảo hộ nữ nhi mà bị trọng thương, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

“Công chúa!” Lúc này một cô gái khóc sụt sùi từ ngoài cửa chạy vào, khóc hô chạy về phía Chiêu Hòa công chúa, một phen cầm ống tay áo Chiêu Hòa công chúa, khóc lớn: “Công chúa, người có bị thương không? Vân Nhi rất lo lắng cho công chúa! Mới vừa rồi thích khách đột nhiên tập kích, Vân Nhi bị dọa không biết làm sao, đợi cho lúc phản ứng lại, đã không biết tung tích của công chúa. Vân Nhi rất lo lắng an nguy của công chúa, hận không thể thay công chúa chịu khổ! Nay nhìn công chúa bình an trở về, Vân Nhi cũng an tâm, ô ô ô, công chúa, Vân Nhi rất lo lắng cho người...”

Hậu Uyển Vân khóc lê hoa đài vũ, bi thống vạn phần, than thở khóc lóc, tình chân ý thiết.

Khi đó Hậu Uyển Vân né tránh thích khách tập kích, làm cho Chiêu Hòa công chúa bị lộ hết toàn bộ, Thái Hậu đều xem nhát thanh nhị sở. Hậu Uyển Vân vốn là một thiếu nữ, nàng ta bị dọa ngây người, theo bản năng né tránh, cũng là chuyện bình thường. Thái Hậu tuy rằng mất hứng trong lòng, nhưng cũng có thể lý giải nàng ta – một cô nương chưa thấy qua đao quang kiếm ảnh ở dưới loại tình huống kia làm ra phản ứng này là theo bản năng.

Nhưng giờ nàng ta thoát hiểm chạy đến khóc kể... Thái Hậu không khỏi chán ghét: thời điểm gặp chuyện không may không thấy người xuất lực, chạy so với ai khác đều nhanh hơn; nay thời điểm tranh công, nhưng thật ra so với ai khác đều tích cực hơn.

Thái độ Chiêu Hòa công chúa đối với Hậu Uyển Vân cũng lạnh xuống. Mọi người nói hoạn nạn gặp chân tình, chỉ thấy qua một mặt Bình Thân vương phi có thể xả thân cứu người, nhưng vị thư đồng Hậu Uyển Vân chính mình vẫn che chở sủng ái, từ bé đến lớn lên này, một khi gặp nguy hiểm lòng bàn chân như bôi dầu chuồn mất tiêu, làm cho Chiêu Hòa công chúa rét lạnh tâm.

Chiêu Hòa công chúa lười cùng Hậu Uyển Vân Nhiều lời, bỏ tay áo ra, lạnh như băng nói: “Bản cung đi vào nhìn vương phi bị thương như thế nào. Hậu thị, nằm bên trong là mẹ chồng của người, người liền một chút cũng không lo lắng sao? Một câu đều không hỏi xem sao? Người không phải hiếu nữ sao, tại sao chỉ lo hỏi an nguy của bản cung, lại ngay cả mẹ chồng cũng không thêm quan tâm, hiếu thuận của người đâu rồi?”

Nói xong, Chiêu Hòa công chúa mặc kệ sắc mặt Hậu Uyển Vân trắng lên như gan heo, ngay cả quần áo đều không đổi, mặc váy áo đầy máu, đi nhanh tới nội điện.

Trong nội điện, công nữ thái giám bận thành một đoàn. Viện thủ thái y viện tay vuốt chòm râu, phe phẩy một mái tóc trắng bóng, đang bắt mạch cho Cổ Văn Tinh.

“Thái y, vương phi bị thương thế như thế nào?” Chiêu Hòa công chúa ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt mất máu của Cổ Văn Tinh, khẩn trương hỏi thái y.

Thái y lắc đầu, nói: “Khởi bẩm công chúa, Vương phi thương thế không nhẹ, mất máu quá nhiều. Vi thần đã viết phương thuốc cho vương phi rồi.”

“Vậy khi nào thì vương phi có thể tỉnh lại?” Chiêu Hòa công chúa nhẹ nhàng vuốt ve hai má Cổ Văn Tinh, trong lòng mặc niệm: người nhất định phải tỉnh lại, ta có lời muốn hỏi người, người làm sao mà biết ta gọi là Thục nhi? Người làm sao mà biết chiêu trường câu lạc nguyệt? Người làm sao có thể nói là “Người” dạy ta chiêu trường câu lạc nguyệt? Uyển Tâm, sẽ là người sao?

Thái y thờ dài nói: “Khởi bẩm công chúa, lão thần vô năng. Vương phi khi nào hồi tỉnh, đành phải mặc cho số phận, xem tạo hóa của vương phi. Chính là... vương phi có một vết thương ngay bụng, cho dù là bình phục, sợ là sẽ ảnh hưởng sinh dục...”

Viện thủ thái y viện y thuật cao minh, cũng không hư ngôn. Chiêu Hòa công chúa nắm chặt tay Cổ Văn Tinh, nước mắt ào ào chảy xuống.

Thái y đi ra ngoài thiên điện chờ lệnh, Thái Hậu tiến vào xem qua, thấy mặt Bình Thân vương phi không có chút máu, lại thấy nữ nhi của mình một bộ dáng mất hồn mất vía, nhanh chóng thông tri hoàng đế, lại đem dược liệu tốt nhất trong cung đưa đến cuộn cuộn không ngừng.

Lúc Hoàng Thượng đuổi tới tẩm cung của Thái Hậu, Chiêu Hòa công chúa vẫn là ngay cả quần áo đều không đổi, vẫn canh giữ ở bên người Cổ Văn Tinh, nước mắt vốn chưa từng ngừng chảy, khóc đến nỗi đôi mắt sưng thành quả đào.

Hoàng Thượng nhìn lên thấy Bình Thân vương phi bị trọng thương, mày liền nhíu lại. Chuyện thích khách mới vừa rồi, các đại thần ở tiền điện đều biết hết rồi, Bình Thân vương Khương thái phó đã sớm gấp xoay quanh, nếu không có kiêng kị quy củ nội cung, nhìn bộ dạng của Khương Hằng hận không thể tự mình tới tìm thể tử của mình.

Rồi sau đó lại nghe tin tức nói Bình Thân vương phi vì bảo hộ Chiêu Hòa công chúa mà bị thương, ánh mắt Khương Hằng nhìn thị vệ đến thông truyền đó, quả thực có thể giết người. Theo các đồng僚 cùng triều với Khương Hằng miêu tả, chưa bao giờ gặp qua Khương thái phó – luôn luôn ôn nhuận như ngọc – có ánh mắt đáng sợ như vậy. Lúc ấy Khương Hằng cơ hồ muốn xông vào cấm cung, may mắn bị An Quốc Công dùng võ lực ngăn cản lại.

An Quốc Công nói Hậu Thụy Phong lấy danh nghĩa hộ vệ ở tẩm cung của Thái Hậu bảo hộ mọi người an toàn, một khi được tin tức trước tiên sẽ đến báo cho Khương Hằng, làm cho Khương thái phó đừng làm ra chuyện xúc động, tuy rằng ái thể sốt ruột là chuyện thường tình, nhưng quy củ trong cung không thể bỏ. Lúc này Khương Hằng mới cường chế ý niệm xông vào cấm cung trong đầu.

Nay hoàng đế thấy bộ dáng Bình Thân vương phi nửa chết nửa sống như vậy, lại nghe nói vết thương đó có khả năng ảnh hưởng sinh dục, Hoàng Thượng cảm thấy đầu to ra: Vương phi nhà người ta đang tốt lành đến ngự hoa viên ngắm hoa, nay lại biến thành bộ dạng như vậy, chuyện này phải nói làm sao với Khương Hằng ái thể như mạng đó đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nguyên Bảo tiến cung

Đêm dài dần dần kéo tới, đầu mùa đông gió lạnh vù vù thổi quét toàn bộ hoàng cung. Khương Hằng ngồi một mình ở trong phòng, nhìn ngọn nến, gương mặt bình tĩnh, ước chừng hơn nửa canh giờ không nói gì cũng không có động tĩnh gì.

Thân là trọng thần trong triều, Khương Hằng thường xuyên được hoàng đế lưu lại nghị sự đến đêm khuya, cho nên ở ngoài hoàng cung có một cung điện dành riêng cho các đại thần nghỉ ngơi. Có thích khách tấn công, thê tử của mình sinh tử không rõ, lòng Khương Hằng tự nhiên lúc nào cũng ngóng trông tình hình trong cung.

An Quốc Công ngồi đối diện Khương Hằng, nhìn thông gia của mình, thỉnh thoảng đi qua đi lại. Căn bản An Quốc Công cũng không cần lưu lại, chính là lo lắng cho vị thông gia ái thể như mạng này, vạn nhất nghe thấy tin tức không tốt của thê tử, lại vào ban đêm xông vào cấm cung, thì là phiền toái lớn. Lúc này Khương Hằng đối với An Quốc Công nhìn như không thấy, lâm vào trầm tư.

Đêm đã vào canh bốn, Khương Hằng nhìn bóng đêm bên ngoài dày đặc, mày gắt gao nhíu lại, trong lòng càng ngày càng lo lắng: nếu Văn Tĩnh bình yên vô sự, hoàng đế tự nhiên sẽ phái người đến nói cho hắn, nhưng nay ngay cả một thị vệ thông báo đều không có, cho thấy bên kia tình huống nguy cấp.

Nụ cười dịu dàng của thê tử lại hiện lên trong đầu, nhưng khi nhắm mắt lại, lại thấy bộ dáng Cố Văn Tĩnh nằm trong vũng máu, nghĩ tới hình ảnh như vậy, tâm hắn như dao cắt.

Bỗng, bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vàng. Khương Hằng nhanh đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy một người, sừng sốt một chút.

Người ngoài cửa là Hoắc Hi Thần. Hơn nửa đêm Hoắc Hi Thần bị người đánh thức, nói thánh chỉ trong cung đến đây, gọi hắn tiến cung đi chữa bệnh. Vừa hỏi mới biết được, Bình Thân vương phi Cố Văn Tĩnh vì bảo hộ Chiêu Hòa công chúa mà bản thân bị trọng thương, sinh tử chưa biết. Hoắc Hi Thần lập tức nhích người tiến cung, cũng dặn cẩn thận đừng đem chuyện vương phi gặp chuyện bị thương nói cho đại tiểu thư Khương gia Khương Huệ Như.

Hoắc Hi Thần tiến cung, chạy thẳng đến tẩm cung của Thái Hậu, liền thấy Cố Văn Tĩnh mặt không có chút máu nằm ở trên giường, trên người nhiều chỗ bị thương, máu mặc dù đã ngừng chảy, miệng vết thương đều băng bó rồi, nhưng cả người mất máu quá độ, sợ là đỡ nhiều lạnh ít. Hoắc Hi Thần luôn luôn rất có hảo cảm đối với vị vương phi này, lại là thánh thượng hạ chỉ, cho nên hắn sử dụng toàn bộ sở học, toàn lực thi cứu, cũng chỉ bảo trụ mạng sống của vương phi, còn khi nào thức tỉnh, liền ngay cả Hoắc Hi Thần cũng không có nắm chắc.

Còn lại, chỉ có thể nghe thiên mệnh.

Hoắc Hi Thần cứu trị xong, nghe nói Khương Hằng ở trong cung chờ tin tức, liền lập tức chạy vội tới. Khương Hằng vừa nhìn thấy Hoắc Hi Thần, sắc mặt càng âm trầm: Hoàng Thượng phái thái y tiến cung, xem ra liền ngay cả các vị thái y ở thái y viện cũng bó tay rồi.

Hoắc Hi Thần nhìn sắc mặt Khương Hằng, cùng hắn vào phòng, đem bệnh tình của Cố Văn Tĩnh một năm một mười nói cho Khương Hằng. Cuối cùng lại nhìn nhìn sắc mặt Khương Hằng, bồi thêm một câu: “Bụng vương phi bị thương, sau này người cứu về rồi, sợ là cũng không thể sinh dục...”

Cố Văn Tĩnh chưa từng sinh dục qua từ nữ, ở thời đại này, con nối dòng rất là trọng yếu. Khương Hằng nghe xong, chính là thống khổ xiết chặt nắm tay, thở dài một tiếng: “Chỉ cần Văn Tĩnh có thể khỏe mạnh, có con nối dòng hay không lại có quan hệ gì? Đừng nói ta đã có ba nhi tử, cho dù ta một đứa nhỏ đều không có, lại có quan hệ gì đâu? Nay ta chỉ ngóng trông Văn Tĩnh có thể khỏe mạnh, không có bất luận cái gì này nọ, so với mệnh của nàng trọng yếu hơn.”

Hoắc Hi Thần cúi đầu, một cảm giác vô lực thân nhiên sinh ra. Hắn làm nghề y lâu như vậy, lần đầu cảm thấy loại bất lực này. An Quốc Công thở dài một hơi, ông cũng là người yêu vợ, nay gặp Khương Hằng đối với thê tử thâm tình như vậy, không khỏi cảm động lấy, hồi tưởng lúc thê tử của mình bệnh nặng sắp hấp hối, chính mình cũng chỉ cầu thê tử có thể khỏe lại, chẳng sợ dùng toàn bộ tính mạng thân gia đi trao đổi, cũng sẽ không tiếc.

Hoắc Hi Thần vỗ vỗ bả vai Khương Hằng, nói: “Vương gia cũng không cần quá mức đau buồn, vẫn bói đã dùng toàn lực chữa trị, tính mạng vương phi không sao, chỉ là sợ phải chờ chút thời gian mới có thể tỉnh lại. Tóm lại người cứu về rồi, thỉnh vương gia thả tâm.”

An Quốc Công cũng nói: “Đúng vậy, Hoắc thần y đều nói thế, vương gia thỉnh buông tâm, vương phi cát nhân đều có thiên tướng, nhất định sẽ bình an vô sự.”

Hoắc Hi Thần chặn trị xong, còn lại phải nhờ vào chính bản thân Cố Văn Tinh, hẳn lưu lại cũng không có ý nghĩa, vì thế ra cung hồi Khương phủ. Thời điểm đến Khương phủ, trời còn chưa sáng, vừa mới vào cửa, chỉ thấy Khương Huệ Như khóc tê tâm liệt phế đang chạy tới, nắm tay áo của hán gào khóc, khóc không có nửa điểm rứt rề của tiểu thư khuê các, thập phần thương tâm.

Khương Huệ Như vừa khóc vừa nói: “Hoắc ca ca, ta nghe nói đại bá mẫu đã xảy ra chuyện, huynh mau nói cho ta biết, nay tình huống của đại bá mẫu như thế nào?”

Thụy Liên cũng đi theo Khương Huệ Như, lau nước mắt. Hoắc Hi Thần nhất thời cảm thấy đầu to ra một trận, không phải đều đặn qua trước đừng cho Khương Huệ Như biết sao, nha đầu kia thân mình không tốt, vạn nhất nghe xong tin tức, có chuyện không hay xảy ra, thì biết làm như thế nào?

Hoắc Hi Thần nhanh chóng dỗ nằng vài câu, mang theo hai người vào phòng nói chuyện.

“Vết thương của vương phi thương hơi nặng, không thể hoạt động, cho nên ở lại trong cung tĩnh dưỡng. Muội chó lo lắng, tính mạng vương phi không sao, chính là cần chút thời gian điều dưỡng thôi.” Hoắc Hi Thần tránh nặng tìm nhẹ nói.

Khương Huệ Như khóc nói: “Hoắc ca ca, huynh đừng muốn gạt ta. Trong cung ngự y nhiều như vậy, nếu là đại bá mẫu bị thương không nặng, Hoàng Thượng lại làm sao có thể mời huynh đi chẩn bệnh chứ? Nhất định là ngự y trong cung cũng không thể xuống tay, mới có thể mời huynh ra tay. Hoắc ca ca, xin huynh đừng giấu giếm ta, nói cho ta biết tình huống đại bá mẫu rốt cuộc như thế nào?”

Hoắc Hi Thần biết không thể gạt được nằng, liền đơn giản nói một chút bệnh tình Cố Văn Tinh, né qua chuyện trọng thương cũng không thể sinh dục. Khương Huệ Như vừa nghe, khóc âm ỉ, nắm tay áo Hoắc Hi Thần năn nỉ nói: “Hoắc ca ca, Huệ Như xin huynh mang Huệ Như tiến cung, Huệ Như nhất định phải gặp đại bá mẫu một lần mới an tâm!”

Nhìn Khương Huệ Như khóc, Hoắc Hi Thần cảm thấy trong lòng bị đè nén khó chịu, cảm giác đau lòng nói không nên lời. Nhưng hậu cung cũng không phải là địa phương có thể tùy ý ra vào, Khương Huệ Như tuy rằng là đích đại tiểu thư Khương gia, nhưng chưa truyền triệu cũng không được vào cung.

“Muội chó khóc, nếu không như vậy đi, chờ hừng đông ta lại tiến cung một lần, xin Thái Hậu cho muội tiến cung đi thăm một lần.” Hoắc Hi Thần nói.

Được Hoắc Hi Thần đồng ý, lúc này Khương Huệ Như mới ngừng khóc. Hoắc Hi Thần lại dỗ Khương Huệ Như trở về nghỉ ngơi chờ tin tức.

Trời vừa mới sáng, tin tức Cố Văn Tinh trọng thương liền truyền khắp toàn bộ Khương phủ, toàn bộ Khương gia một mảnh mây đen mù sương, liền ngay cả chi thứ hai Tiên thị trong trường ngày cùng Cố Văn Tinh nhìn không hợp mắt, cũng không khỏi lo lắng. Tiên thị tuy rằng bất mãn tâu từ này đoạt quyền của bà ta, nhưng Cố Văn Tinh đối với chi thứ hai dày rộng, vẫn chưa cắt xén khó xử bà ta, đối xử với Khương Huệ Như lại vô cùng yêu thương, cho nên hai năm này mâu thuẫn của Tiên thị đối với Cố Văn Tinh bớt đi không ít, chính là ngại mặt mũi, vẫn không cùng Cố Văn Tinh quá nhiều lui tới. Nay được tin tức Cố Văn Tinh trọng thương, Tiên thị cũng lo lắng.

Hừng đông không bao lâu, Hậu Uyển Vân liền từ trong cung đi ra, về tới Khương phủ. Chi thứ hai Tiên thị nhìn lên gặp Hậu Uyển Vân trở về, sẽ không cho nằng ta sắc mặt hoà nhã, trong lời nói giáp thương mang bóng: “A, cháu dâu như thế nào đã trở lại, không ở trước mặt mẹ chồng hầu hạ? Các vị quý nhân trong cung đều có mặt nhìn, cháu dâu không cố gắng biểu hiện, qua thôn này sẽ không cái điểm này.”

Trên mặt Hậu Uyển Vân lúc đỏ lúc trắng, nhưng ngại thân phận Tiên thị là trường bối, cũng không dám phát tác, chỉ qua loa vài câu liền vội vàng trở về phòng. Nằng ta là bị đuổi ra ngoài cung, Tiên thị vừa nói như vậy, chọc trúng chân đau của nằng ta.

Hậu Uyển Vân vốn định ở trong cung hầu hạ, khóc lóc nỉ non ồn ào muốn đích thân hầu hạ mẹ chồng. Nhưng Thái Hậu thật sự là xem đủ sắc mặt đối trá của nằng ta, lại thêm lúc trước Khương thái phó sai người đến truyền lời, kêu Hậu Uyển Vân không cần tự mình hầu hạ mẹ chồng, thỉnh Thái Hậu ân chuẩn Hậu Uyển Vân ra cung trở về Khương gia nghỉ ngơi. Vì thế Thái Hậu không nói hai lời, vài câu mềm hoá liền đem Hậu Uyển Vân phái trở về nghỉ ngơi.

Chiều Hòa công chúa vẫn cực nhọc cả ngày cả đêm canh giữ ở bên giường Cố Văn Tinh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cố Văn Tinh, sợ một cái trong nháy mắt, người trên giường liền biến mất không thấy. Ngoài điện, Hậu Thụy Phong tâm như cũng đốt lửa, trong đầu có vô số nghi vấn.

Hoàng đế trở về vào triều sớm, Khương Hằng đã ở, một đôi mắt thâm đen cùng gương mặt nghiêm túc, vẻ mặt tiêu tụy, nhìn lên là biết lo lắng một đêm không ngủ. Hoàng Thượng vừa thấy bộ dạng Khương Hằng đến mức này, trong đầu không khỏi lộp bộp một tiếng, căng thẳng lên. Các vị đại thần đều rất có ánh mắt cách Khương thái phó xa một chút, mặc công dụng trúng rủi ro.

Dur nghiệt Nam Cương phái người ám sát, hoàng đế đương triều rất tức giận. Đại thần đương triều chia làm hai phái, một phái chủ chiến, chủ trương Thiên triều thừa thắng xông lên; một phái chủ hòa, cho rằng hàng năm đánh giặc hư hao quốc lực, nay hẳn nên dưỡng tính suy yếu. Hai phái đại thần ở trên triều tranh chấp gay gắt. Hoàng đế vừa nghe ý kiến hai bên, vừa âm thầm lưu tâm động tĩnh của Khương Hằng.

Khương Hằng thân là quyền thần đương triều, quyết định của hắn rất quan trọng. Nhưng Khương Hằng từ đầu đến cuối đều không có mở miệng phát biểu ý kiến. Các vị đại thần nói nhao nhao ồn ào cũng không thương lượng ra kết quả, việc này sự tình quan trọng, đành phải bãi triều, đợi hoàng đế suy

nghĩ kỹ xong lại ra quyết định.

Hạ triều, hoàng đế liền sai hai người Khương Hằng cùng An Quốc Công đi thư phòng nghị sự. An Quốc Công hàng năm phụ trách chiến sự Nam Cương, không ai biết rõ chuyện Nam Cương hơn so với ông ấy, mà Khương Hằng am hiểu mưu lược, trí tuệ hơn người, chuyện lớn nhỏ trong triều hoàng đế đều quen hỏi ý tứ của hắn một chút.

Quần thần ba người gặp mặt, An Quốc Công lại cùng Khương Hằng là thông gia, tự nhiên không cần câu thúc như trên triều, có gì đều có thể nói thẳng.

Nam Cương nội loạn, là bởi vì huynh đệ tranh vị gây ra. Đại hoàng tử cùng tam hoàng tử Nam Cương tranh đoạt vương vị, tam hoàng tử thắng được đăng cơ, đại hoàng tử không cam lòng, liền liên hợp thủ hạ thân tử, muốn mượn tay Thiên triều trừ bỏ tam hoàng tử, chính mình lại thừa dịp loạn cướp lấy ngôi vị hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Khương Hằng, hỏi: “Đối với chiến sự lần này, ái khanh nghĩ như thế nào?”

Khương Hằng trầm tư một lát, mở miệng nói: “Vi thần nghĩ đến, lần này Nam Cương nội loạn, triều ta có cơ hội.”

Ánh mắt Hoàng đế sáng ngời, ý bảo Khương Hằng tiếp tục nói tiếp.

Khương Hằng nói: “Theo vi thần biết, tam hoàng tử là người rất có dã tâm cùng thủ đoạn, tam hoàng tử vừa đăng cơ, liền muốn cùng triều ta giảng hòa. Một là vì An Quốc Công mang binh dừng mãnh, đánh quân đội Nam Cương nhiều lần tan tác, hai là cũng có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Theo ý kiến vi thần, nếu cho Nam Cương cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, mười năm sau nhất định trở thành họa lớn của Thiên triều. Để cho người này đứng đầu Nam Cương, rất là không ổn. Mà đại hoàng tử người này ý nghĩ đơn giản, trời sanh tính lỗ mãng, nhưng vẫn coi Thiên triều ta là cừu địch, cũng không thể làm vương. Triều ta có thể dùng cơ hội ám sát lần này mà làm khó dễ, khơi mào Nam Cương nội loạn, làm cho đại hoàng tử cùng tam hoàng tử nội đấu, lưỡng bại câu thương, đến lúc đó bồi dưỡng con rồi kế vị, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Đến lúc đó Nam Cương phải làm phụ quốc cho triều ta, phương Nam lại không còn chiến loạn.”

Khương Hằng dừng một chút, lại nhìn về phía An Quốc Công, nhanh chóng nói: “Triều ta dấy binh nhiều năm, hao tổn rất nhiều, lúc này nên nghỉ ngơi dưỡng sức. Tây Bắc Hung Nô giả dối, mặc dù mặt ngoài thần phục nghị hòa, nhưng vẫn rục rịch, nếu là vì chuyện Nam Cương hao tổn binh lực, tài lực quá nhiều, Tây Bắc lại nhằm cơ hội này làm khó dễ, triều ta hai mặt thụ địch, thập phần bất lợi. Theo ý vi thần, lần này không cần dấy binh thảo phạt, chỉ cần phái sứ thần đến lên án công khai, đồng thời phái thám tử lên vào Nam Cương, đảo loạn bốn nước đục đó.”

Có lá gan ám sát, người bị thương là thê tử Khương Hằng hắn, Bình Thân vương Khương thái phó hắn tự nhiên là sẽ không bỏ qua, đến lúc đó Thiên triều bồi dưỡng con rồi nắm giữ nội chính Nam Cương, tên làm chủ sau màn ám sát đó, Khương Hằng sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.

Khương Hằng vừa nói ra lời này, trong lòng An Quốc Công không khỏi bội phục: nguyên bản bất luận là chủ chiến hay là chủ hòa, đều có lợi lẫn hại. Nhưng chiều này của Khương thái phó, đã phái sứ thần khởi binh vẫn tội, biểu hiện được Thiên triều ta không hề nhất gan vô năng, lại không cần dấy binh thảo phạt hao tổn quốc lực, còn có thể nhân cơ hội thu phục Nam Cương làm phụ quốc, quả thực là một cục đá hạ ba con chim, thật không hổ là đệ nhất quyền thần đương triều, thủ đoạn quá sâu cay, mưu kế tuyệt diệu!

Ánh mắt Hoàng đế nhìn Khương Hằng đầy khen ngợi. Hắn vốn tưởng rằng Khương Hằng sẽ bởi vì thê tử bị thương mà rối loạn tâm tính, muốn báo thù cho thê tử mà chủ chiến, không nghĩ tới Khương Hằng mưu tính sâu xa, nghĩ ra biện pháp vẹn toàn này. Việc nghị định, làm việc phức tạp này đã có phương pháp giải quyết.

Tiền triều nghị định xong, hoàng đế giữ Khương Hằng cùng An Quốc Công lại cùng ăn sáng. Hoàng đế biết tâm Khương Hằng vẫn nghĩ tới an nguy của thê tử, ăn sáng xong sẽ cùng Khương Hằng đi thăm cung của Thái Hậu.

Khi Khương Hằng nhìn thấy Cố Văn Tĩnh, thấy mặt nàng không có chút máu. Khương Hằng nhìn tiểu thê tử trong thường ngày cười nói thân nhiên, lúc này hấp hối nằm ở trên giường, đầu lòng sắp hít thở không thông.

“Văn Tĩnh, nàng mau tỉnh lại, Văn Tĩnh...” Khương Hằng ngồi ở bên giường, cầm tay Cố Văn Tĩnh, nhẹ nhàng gọi tên của nàng, hy vọng nàng giống lúc thường, ngoái đầu nhìn lại cười với hắn. Nhưng đáp lại Khương Hằng, chính là một gương mặt héo rũ mất đi sức lực. Luôn luôn trấn định tự nhiên, mặt không đổi sắc, lúc này trong lòng Khương thái phó dâng lên sợ hãi thật sâu, hắn sợ hãi liền như vậy mất đi nàng, chưa bao giờ sợ hãi như vậy.

Khương phủ.

Một chiếc xe ngựa ở trong nắng sớm chạy ra Khương phủ. Hoắc Hi Thần thỉnh ý chỉ Thái Hậu, đặc chuẩn đại tiểu thư Khương gia Khương Huệ Như tiến cung thăm Bình Thân vương phi. Về mặt Khương Huệ Như tiểu tụy, trước mắt cũng một mảnh xanh đen, mắt sưng vì khóc còn không có hết. Nàng vội vã lên xe, nói với Hoắc Hi Thần: “Hoắc ca ca, huynh kêu xe ngựa đi mau một chút!”

Hoắc Hi Thần biết nàng nóng vội, gật gật đầu đáp ứng. Xe ngựa chạy ra đại môn Khương phủ, bỗng, một cục lông màu trắng không biết từ góc nào nhảy ra, cọt cọt vài cái nhảy lên xe ngựa, tiến vào trong xe.

“Nguyên Bảo!” Khương Huệ Như nhìn thấy một cục tuyết mạnh mẽ nhảy vào lòng nàng. Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo ô ô khóc, nói: “Nguyên Bảo, đại bá mẫu bị thương, tỷ muốn tiến cung xem đại bá mẫu, em ở nhà đợi, chờ tỷ trở lại.”

Nguyên Bảo làm như có thể nghe hiểu tiếng người, mắt nhìn chăm chăm Khương Huệ Như, lắc đầu.

Khương Huệ Như vuốt lông tron mềm của Nguyên Bảo, nói: “Nguyên Bảo, em muốn cùng tỷ cùng đi thăm đại bá mẫu sao?”

Nguyên Bảo gật gật đầu, ở trong lòng nằng cộ vài cái, không muốn đi.

Lúc này trong đầu Khương Huệ Như đều nhớ thương thương thế của Cố Văn Tĩnh, cũng không nghĩ lại Nguyên Bảo thoát nhìn có thể nghe hiểu tiếng người, thờ dài nói: “Vậy em đi cùng tỷ, em phải núp cho kỹ, chớ chạy loạn, trong cung rất rộng lớn, nếu em chạy lạc, tỷ sẽ tìm không ra em.”

Nguyên Bảo nhu thuận ghé vào trong lòng Khương Huệ Như, một người một hồ ly, khoác tia nắng ban mai, tiến vào bên trong hoàng cung trùng điệp...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiến vào không gian

Xe ngựa Khương phủ một đường chạy tới hoàng cung, mới được một nửa đường, trời bên ngoài bỗng thay đổi. Thái dương âm áp bị mây đen không biết theo cái gì bay tới che mất. Mây đen che khuất, cuồng phong gào thét đầy trời, chỉ một thoáng cát bay đá chạy, nơi nơi đều là khô bị cuồng phong cuốn bay cuộn cuộn, đập vào bên ngoài xe ngựa.

Khương Huệ Như vén rèm lên nhìn, bị bên ngoài làm hoảng sợ, hôm nay trời vừa mới sáng, như thế nào liền giống như vào đêm? Nguyên Bảo ở trong lòng Khương Huệ Như cũng trở nên khác thường, lạnh run tránh ở trong lòng Khương Huệ Như.

Bỗng nhiên, bên ngoài oanh một tiếng, là sét đánh! Đồng lời cuộn cuộn, thật là quý dị. Đang cưỡi ngựa bên ngoài xe ngựa, Hoắc Hi Thần nhanh chóng thúc ngựa đi đến bên cạnh xe, nói với Khương Huệ Như đang ở bên trong: “Muội chớ sợ, chỉ là sét đánh, chỉ một chén trà nhỏ nữa liền tiến cung.”

Khương Huệ Như gật gật đầu, lại đem Nguyên Bảo trong lòng ôm càng chặt, nói: “Đa tạ Hoắc ca ca quan tâm, Huệ Như hiểu được.”

Xe ngựa chạy tới cửa cung, chuyển bài tử, lại chạy vào nội cung, thay đổi kiệu mềm. Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo, ngồi ở trong kiệu mềm, nhìn bầu trời bên ngoài. Vẫn là một ngày đầy nắng sớm, hoàn toàn bị mây đen che đầy đầy trời, ngay cả một tia nắng đều không thấy. Chung quanh cuồng phong gào thét, thỉnh thoảng có tiếng sấm truyền đến. Khương Huệ Như hướng lên góc trời nhìn liếc mắt một cái, thấy tia chớp sáng ngời, như đem mây đen xé mở một cái lỗ hồng.

Hôm nay, đột nhiên trở nên quý dị dọa người.

Đi tới tẩm cung của Thái Hậu, Khương Huệ Như làm cho Hoắc Hi Thần ôm Nguyên Bảo, chính mình đầu tiên là đi về phía Hoàng Thượng Thái Hậu thỉnh an. Thái Hậu nhìn thấy vẻ mặt Khương Huệ Như tiều tụy, ánh mắt bị sưng chưa tiêu. Khương Huệ Như nóng lòng nghĩ tới an nguy của đại bá mẫu, sốt ruột ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều ra sai lầm. Khương Huệ Như là tiểu thư khuê các, từ nhỏ cấp bậc lễ nghĩa đều là lão ma ma trong cung đi ra ngoài giáo, nếu trong lòng không loạn như ma, thật tình nhớ tới an nguy của đại bá mẫu nàng, lại làm sao có thể ở trước mặt hoàng đế, Thái Hậu phạm lỗi?

Cho nên Thái Hậu liếc mắt một cái liền nhìn ra, đó là một cô nương thật tình, là thật sự vương bạn Bình Thân vương phi, so với Hậu Uyển Vân trong ngoài không đồng nhất, tiểu nhân đối trá đó đáng yêu hơn. Vì thế Thái Hậu đối với Khương Huệ Như cũng thân thiết hơn ba phần, biết trong lòng nằng cộ, liền an bài nàng đi vào xem Cố Văn Tĩnh.

Hoắc Hi Thần ôm Nguyên Bảo ở bên ngoài chính điện tẩm cung chờ một lúc, nhìn thấy Khương Huệ Như đi ra, nhanh chóng cùng nàng đi tới thiên điện chỗ Cố Văn Tĩnh. Trên đường gặp Hậu Thụy Phong đang tuần tra, Hậu Thụy Phong liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu hồ ly đại tiểu thư Khương gia ôm trong lòng chính là Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo là sủng vật Hậu Uyển Vân nuôi, trong thường ngày lại thân cận cùng Hậu Uyển Tâm nhất. Nếu đặt ở ngày thường, Hậu Thụy Phong thấy Nguyên Bảo tám phần sẽ không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại cũng không giống. Hậu Thụy Phong ở ngoài điện tuần tra một đêm, cũng cân nhắc một đêm. Hậu Thụy Phong chắc chắn kiểm pháp gia truyền của Hậu gia chỉ có ba người An Quốc Công, chính mình, muội muội Hậu Uyển Tâm mới biết. Mà căn cứ Hậu Thụy Phong biết, vị Bình Thân vương phi này trước khi lấy chồng cũng không quen biết muội muội Hậu Uyển Tâm của mình, càng không có cơ hội đi học kiểm pháp gia truyền của Hậu gia. Mà khi Hậu Thụy Phong suy đi nghĩ lại, kiểm pháp kia một chiêu nhất thức, tuyệt đối là kiểm pháp nhà mình không thể nghi ngờ. Mà thói quen sử dụng kiểm pháp của Bình Thân vương phi, cũng tương tự kinh người cùng muội muội Hậu Uyển Tâm của mình.

Hậu Thụy Phong quanh năm hành quân, vào Nam ra Bắc, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng rất có kiến thức. Mấy năm trước hẳn liền nghe nói qua Nam Cương có một loại bí thuật, tên là thuật di hồn (thuật đổi hồn), có thể đem linh hồn của một người chuyển vào trong thân thể một người khác. Thuật di hồn tuy rằng chỉ là một truyền thuyết, cũng không có người thực sự chính mắt gặp qua, nhưng Hậu Thụy Phong cho rằng, thuật di hồn đều không phải là tin đồn vô căn cứ. Vì thế đột nhiên trong đầu Hậu Thụy Phong toát ra một ý niệm lớn mật không thể tưởng tượng: chẳng lẽ là có người dùng thuật di hồn, đem linh hồn muội muội Hậu Uyển Tâm của mình chuyển vào trong thân thể Bình Thân vương phi Cố Văn Tĩnh?

Trên đầu mây đen che kín, đồng lời cuộn cuộn, Hậu Thụy Phong bị một ý niệm trong đầu của chính hắn kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Hắn vội vàng kêu thủ hạ tâm phúc của mình đến, mệnh lệnh hắn tức khắc đi bí mật điều tra chi tiết vị Bình Thân vương phi kia, nhìn xem nàng đều đã làm gì, tiếp xúc qua người nào, trải qua chuyện gì.

Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo, cùng Hậu Thụy Phong gặp thoáng qua, sau khi đơn giản hành lễ, liền cùng Hoắc Hi Thần vào thiên điện tẩm cung.

Trong tấm cung im ắng, bọn thị nữ trong cung im lặng đứng, ngay cả tiếng hít thở đều nghe không thấy. Chiều Hòa công chúa thủ cả một đêm, hơn nửa lại chán kinh quá độ, đến buổi sáng rốt cục chống đỡ không được, bị Thái Hậu khuyên đi nghỉ ngơi. Hoàng đế tới thăm qua, phải đi chỗ Thái Hậu, thương nghị việc Nam Cung.

Các cung nữ đều ở gian bên ngoài thủ, Khương Huệ Như nhẹ tay nhẹ chân vào tấm cung, xốc bức rèm che lên rồi đi vào, thấy một bóng dáng quen thuộc ngồi ở bên giường, một tay nắm tay người trên giường, nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt đó.

Khương thái phó Khương Hằng luôn luôn tiêu sái tuần dật, nay chột vật tiêu tụy. Khương Huệ Như chưa bao giờ gặp qua đại bá như thế này, liền ngay cả khi vài thế tử trước của đại bá qua đời, đại bá tuy rằng bị thống, lại cũng không có thất thố thành như vậy.

“Đại bá, Huệ Như đến đây.” Khương Huệ Như đi qua, nhẹ nhàng gọi một câu.

Khương Hằng tựa hồ như không có nghe, ánh mắt không nháy mắt nhìn thế tử của chính mình, cũng không quay đầu lại. Khương Huệ Như đi đến bên giường, thấy rõ bộ dáng Cố Văn Tĩnh, nước mắt lập tức bùng lên, nàng ghé vào bên giường nhìn không được lại ô ô khóc lên, nước nớc nói: “Đại bá mẫu, ngày hôm qua khi người tiền cung vẫn còn khỏe mạnh, như thế nào liền... Ô ô ô, đại bá mẫu, Huệ Như đến xem người, người mau tỉnh lại đi. Người xem đại bá rất thương tâm, người mau mở mắt nhìn một cái a...”

Nguyên Bảo trong lòng Khương Huệ Như nhân cơ hội từ trong lòng nàng nhảy ra, lên đến trên giường. Khương Hằng thấy Nguyên Bảo, hẳn biết trong thường ngày Cố Văn Tĩnh thích tiêu hồ li này, nhưng lại sợ Nguyên Bảo không cẩn thận bị thương Cố Văn Tĩnh, liền vươn tay ra muốn tóm Nguyên Bảo lại.

Nguyên Bảo linh hoạt tránh được tay Khương Hằng, dưới chân nhẹ nhàng đi dọc theo chân, một chút cũng chưa giẫm vào Cố Văn Tĩnh. Khương Hằng xem Nguyên Bảo có linh tính như vậy, cũng liền thu tay về không quản nó.

Bên ngoài tiếng sấm càng ngày càng vang, nghe âm thanh, lời vẫn ở rất xa, nhưng lúc này lại giống như ngay trên đỉnh đầu. Ngoài cửa sổ gió càng ngày càng lớn, làm như muốn đem toàn bộ cung điện đều cuốn hết đi. Bầu trời bắt đầu thường xuyên xuất hiện tia chớp, dữ tợn vạch mây đen, có vẻ âm trầm đáng sợ.

Khương Hằng nghe tiếng sấm, nhìn xem thiên tượng bên ngoài. Hôm nay giống ngày đại hung, nếu không có cao nhân muốn độ kiếp, chính là có tai hoạ muốn phát sinh. Nhìn nhìn lại thế tử của mình bị thương thành như vậy, Khương Hằng tâm loạn như ma, có loại dự cảm ảm ảm điềm xấu.

“Khương đại nhân, Hoàng Thượng cùng Thái Hậu thỉnh đại nhân qua.” Ngoài cửa tiến vào một vị cung nữ, nhẹ giọng thông báo.

Khương Hằng thờ dài, Hoàng Thượng nhất định là muốn cùng hắn thương lượng cụ thể chi tiết chuyện Nam Cung. Tuy hắn muốn trông coi thế tử của mình, nhưng là hoàng mệnh nan vi, không thể không đi.

Khương Huệ Như nói: “Đại bá, người mau đi đi, nơi này có Huệ Như săn sóc, còn có Hoắc ca ca đã ở, đại bá mẫu không có việc gì.”

Khương Hằng đứng dậy, gạt gạt đầu, lại tỉ mỉ nhìn thế tử của mình một lần, được cung nữ dẫn đi ra ngoài.

Khương Hằng đi rồi, Hoắc Hi Thần tiến lên, lại bắt mạch cho Cố Văn Tĩnh. Khương Huệ Như vội vàng hỏi: “Hoắc ca ca, đại bá mẫu của muội thế nào?”

Hoắc Hi Thần nhủ mảy nói: “Theo lý mà nói, theo mạch tượng của vương phi, tính mạng đã không sao, lại dùng được, không thể còn hôn mê a, thật sự là kỳ quái.”

Khương Huệ Như lau nước mắt, khóc nói: “Huynh không phải thần y sao, huynh mau làm cho đại bá mẫu tỉnh lại đi!”

Hoắc Hi Thần cười khổ, hắn là đại phu, cũng không phải thần tiên.

Thừa dịp lúc hai người nói chuyện, Nguyên Bảo đã đi vòng quanh thân mình Cố Văn Tĩnh vài vòng, rồi sau đó nằm xuống bỗng nhiên thân mình nhảy lên, ngồi trên ngực Cố Văn Tĩnh, ánh mắt còn thật sự nhìn chăm chăm Cố Văn Tĩnh.

“Ai nha, Nguyên Bảo em làm cái gì! Mau xuống dưới!” Khương Huệ Như vừa thấy Nguyên Bảo ngồi trên ngực đại bá mẫu, sợ Nguyên Bảo đè nàng, nhanh chóng đi qua muốn bắt Nguyên Bảo lại.

“Đừng nhúc nhích!”

“Cái gì đừng nhúc nhích! Hoắc ca ca, Nguyên Bảo nếu làm bị thương đại bá mẫu thì như thế nào... làm?” Một chữ ‘làm’ Khương Huệ Như còn chưa nói ra miệng, đột nhiên ý thức được, mới vừa rồi câu “Đừng nhúc nhích” kia cũng không phải xuất ra từ miệng Hoắc Hi Thần. Hoắc Hi Thần rõ ràng là đứng ở phía sau mình, nhưng giọng nói đó là từ trên giường truyền đến!

Trên giường trừ bỏ Cố Văn Tĩnh nằm hôn mê bất tỉnh như cũ, liền chỉ có một vật còn sống —— Nguyên Bảo.

Không đợi Khương Huệ Như phục hồi tinh thần lại, bỗng nhiên có một tiếng nổ, một tiếng sấm rền nổ tung ở trên không trung ngay đầu thiên điện tấm cung, rồi sau đó tia chớp sáng ngời từ trên cao thẳng tắp bổ xuống dưới, hướng tới thiên điện tấm cung của Thái Hậu mà bổ xuống.

Điện lưu cực đại nhảy mắt liên làm cho nóc nhà thủng một lỗ to, toàn bộ thiên điện lâm vào một mảnh biển lửa luyện ngục. Khương Huệ Như còn không có phản ứng lại ở đây đang phát sinh chuyện gì, liền thấy chung quanh đều bắt đầu cháy. Lửa lan tràn cực nhanh, ngọn lửa tham lam liếm hết thấy chung quanh, qua một lát, sẽ cháy tới đây.

“A! Đi lấy nước!” Khương Huệ Như kinh hoàng kêu to lên. Hoắc Hi Thần cũng chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng quỷ dị như vậy, hấn vội vàng tiến lên, cầm lấy cánh tay Khương Huệ Như, nói: “Nơi này nguy hiểm, phòng ở sắp sụp, mau đi ra!”

“Đại bá mẫu, Nguyên Bảo!” Khương Huệ Như trong nguy hiểm còn không quên đại bá mẫu của nàng.

“Huệ Như đừng sợ, huynh ôm vương phi, muội mang theo Nguyên Bảo, muội đi theo huynh, chúng ta lao ra đi!” Hoắc Hi Thần kiên định nói.

“Được!” Khương Huệ Như không biết lấy dũng khí ở đâu, đột nhiên không cảm thấy sợ nữa.

Hai người bọn họ liền chạy lại bên giường Cố Văn Tinh, Hoắc Hi Thần nhanh chóng cúi người ôm lấy Cố Văn Tinh, mà Khương Huệ Như vươn tay ôm Nguyên Bảo.

Ngay tại lúc hai người bọn họ đứng tới Cố Văn Tinh, trong mắt Nguyên Bảo hiện lên bạch quang. Hai người cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xoá, giống như lọt vào một vòng xoáy lớn, cuốn theo mọi người vào bên trong...

Khương phủ, mây đen che kín mặt trời, mỗi người đều tránh ở trong phòng chính mình, dị tượng khác thường này làm cho cảm thấy sợ hãi, ai cũng không có chú ý tới đại thiếu phu nhân Khương gia Hậu Uyển Vân không thấy.

Hậu Uyển Vân trong thường ngày liền thấy mèo con Khương Huệ Như nuôi không vừa mắt, nhưng bắt đắc dĩ có Cố Văn Tinh tọa trấn trong nhà, Khương Huệ Như tiêu thư khuê các cả ngày đại môn không ra nhị môn không tới, liền ôm mèo con chơi đùa, Hậu Uyển Vân muốn xuống tay đều không có cơ hội. Nay Cố Văn Tinh trọng thương hôn mê ở trong cung, Khương Huệ Như cũng vào cung, mèo con liền rơi vào tay.

Hậu Uyển Vân ở trong cung bị tức giận, vừa vặn lửa giận không chỗ phát tiết, liền thừa dịp này, dùng đồ ăn ngon dụ dỗ mèo con, bắt được mèo con. Lại sợ bị người nhìn thấy, đem mèo con mang vào một chỗ nàng ta cho rằng tuyệt đối an toàn, không có người phát hiện—— nhà trọ trong không gian tùy thân của nàng ta.

Trong nhà trọ kiếp trước của Hậu Uyển Vân có trọn bộ thiết bị quay phim, có thể cho nàng ta quay về nghề cũ, cảm thụ khoái cảm hành hạ mèo, giết mèo. Cho nên mèo con đáng thương cứ như vậy không biết chuyện bị mang vào theo, còn tưởng rằng có thể ăn mỹ vị, ai biết chờ đợi nó là ống kính quay tốt nhất, còn có ma trảo của Hậu Uyển Vân.

“Đồ mèo chết tiệt! Bóp chết mày!” Hậu Uyển Vân siết cổ mèo con, cười dữ tợn nhìn vào ống kính quay. (Lk: má, con này bị biến thái thật!)

Mèo con bị siết cổ khó chịu, kêu gào khàn cả giọng, tứ chi thân thể không ngừng vận vẹo gãy dựa, lại càng làm cho Hậu Uyển Vân cảm thấy vui vẻ khi dễ con thú nhỏ.

“Đi tìm chết đi!” Hậu Uyển Vân vận vẹo cười ha ha, trên tay đang muốn ra sức bóp chết mèo con, bỗng nhiên trong không gian trào ra một lực cường đại mà quỷ dị, đem nàng ta bắn ra không gian.

“A!” Hậu Uyển Vân bị bắn ra không gian, ngã trên nền nhà trong gian phòng của nàng ta. Mèo con cũng bị bắn đi ra, lượn được một mạng, nhanh chóng chạy mất, nhanh như chớp không bóng dáng.

“Ồ, đây là có chuyện gì?” Hậu Uyển Vân chưa bao giờ gặp qua tình huống này của không gian, vội vàng ngưng tụ tâm thần, cố tiến vào trong không gian tìm nguyên nhân. Nhưng nàng ta lại phát hiện, nàng ta thể nhưng không cảm ứng được sự tồn tại của không gian, không thể tiến vào!

Nay thật vất vả không gian mới tiến hóa, thành nhà trọ hiện đại của nàng ta, có rất nhiều bộ sách cùng với dụng cụ chữa bệnh, dược phẩm, còn có một phòng thí nghiệm y học nhỏ hiện đại nhất mà ba ba phượng hoàng nam của nàng ta chuẩn bị cho nàng ta. Còn có rất nhiều thứ cực kỳ trân quý đối với cô đại lạc hậu, liền chỉ là một cái chén thủy tinh bình thường mang ra đi bán, đều vô giá. Không gian này nếu không có, quả thực chính là một quả bom ở trong lòng Hậu Uyển Vân!

Không gian xảy ra vấn đề, phản ứng đầu tiên của Hậu Uyển Vân chính là đi tìm Nguyên Bảo. Nhưng nàng ta tìm khắp viện, nàng ta hoảng sợ phát hiện, Nguyên Bảo không thấy!

“Không gian đâu, không gian của ta đâu? Nguyên Bảo! Ngươi, đồ súc sinh chết tiệt!” Hậu Uyển Vân hét to, mắt choáng váng, đặt mông ngồi dưới đất.

Một giấc mộng không dứt, Khương Huệ Như từ cảnh trong mơ tỉnh lại, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt. Nàng nhớ rõ nàng đang ở tẩm cung của Thái Hậu chiếu cố đại bá mẫu, sau đó có sấm đánh trúng nóc nhà, khiến cho đại hỏa, nàng không phải cùng với Hoắc Hi Thần mang theo đại bá mẫu cùng Nguyên Bảo chạy trốn chết sao? Chẳng lẽ đều là nằm mơ?

Khương Huệ Như nhìn quanh bốn phía, nàng phát hiện nàng xuất hiện ở một chỗ rất kỳ quái, như là một cái phòng, nhưng bên trong bài trí nàng chưa từng có gặp qua.

“Hoắc ca ca, mau tỉnh lại!” May mắn bên cạnh Hoắc Hi Thần còn sống, Khương Huệ Như lắc tỉnh Hoắc Hi Thần. Hoắc Hi Thần cũng là mơ mơ màng màng, hai người có chút tò mò lại có chút sợ hãi đánh giá hết thấy chung quanh.

Nơi này thoạt nhìn giống như cái giường, còn có màu sắc kỳ quái giống cái bàn. Trên bàn đó còn có khoanh tròn màu đen, trong khoanh tròn đen lóe sáng, có vằn tự kỳ quái, nhưng nhìn kỹ lại không giống chữ mà bọn họ biết. Chữ này đều là thiếu cánh tay thiếu chân.(chữ giản thể)

Phía trước khoanh tròn đen đó, còn có một khối hình chữ nhật màu đen, mặt trên có rất nhiều nút bấm nổi lên, in ký hiệu kỳ quái. Khương Huệ Như nhìn chăm chăm cái này nửa ngày, sau đó ấn một cái nút trên khối hình chữ nhật màu đen, vòng tròn trên bàn đột nhiên phát ra âm thanh, vang lên một đoạn âm nhạc.

“A a a a có quý a!” Khương Huệ Như bị dọa che mắt lui về phía sau vài bước, bất chấp tất cả, lập tức nhào vào trong ngực Hoắc Hi Thần.

Hoắc Hi Thần đối với chỗ xa lạ lại kỳ quái này cũng mang vài phần sợ hãi, bất quá lúc này có mỹ nhân trong ngực, hắn cũng liền cố lấy dũng khí, an ủi Khương Huệ Như.

Khó khăn đem Khương Huệ Như trấn an xong, Khương Huệ Như vội la lên: “Đứng rồi, đại bá mẩu đâu? Nguyên Bảo đâu?” Rồi sau đó đứng lên hô to: “Đại bá mẩu, Nguyên Bảo, các người ở đâu?”

Bỗng nhiên, cửa gian phòng mở, một cục tuyết nhỏ chạy vào, nhào vào trong lòng Khương Huệ Như.

“Là Nguyên Bảo! Nguyên Bảo em không có việc gì là tốt rồi, làm tỷ lo lắng muốn chết!” Khương Huệ Như ôm Nguyên Bảo ô ô khóc lên, đã hoàn toàn quên chuyện mới vừa có người nói “Đừng nhúc nhích”, càng không có chú ý tới, lúc này sau lưng Nguyên Bảo thêm một cái đuôi lông xù, thành hai cái đuôi!

“Ngô, thật chặt, mau buông tay!” Một giọng nói bé trai non nớt từ trong lòng Khương Huệ Như truyền đến, Khương Huệ Như sợ tới mức rung mình một cái, đem Nguyên Bảo trong lòng ném ra ngoài. Nguyên Bảo nhanh nhẹn nhảy lên cái bàn, tào nhả ngồi trên bàn, lông rung rung, ngoắc ngoắc hai đuôi chính tề lên trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn xù lông nghiêm túc nhìn hai người đang tròn mắt, há hốc mồm, nghiêm mặt nói: “Đồ loài người ngu xuẩn! Mi muốn bóp chết hồ ly vì đại nhất Thanh Khâu quốc sao?”

Lúc này, liền ngay cả Hoắc Hi Thần đều cảm thấy chính mình muốn ngất đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Phong vân biến sắc

Khương Huệ Như lẳng lẳng nhìn chăm chăm Nguyên Bảo, đúng vậy, là Nguyên Bảo nàng quen thuộc, là tiểu hồ ly vừa lười vừa nghịch ngợm đó. Nguyên Bảo vươn móng vuốt, vỗ một cái lên khối đen kia, vì thế âm nhạc phát ra từ hình trụ đó đình chỉ. Nguyên Bảo nhìn hai người tròn mắt, há hốc mồm, bắt đầu dĩ thử dài, nhảy xuống cái bàn đi về phía cửa, quay đầu nhìn hai người há hốc mồm, nói: “Đừng đứng gốc đó, đi theo ta.”

“A a!” Hoắc Hi Thần phản ứng lại đầu tiên, túm Khương Huệ Như, đi theo phía sau Nguyên Bảo. Ra cửa mới phát hiện, bên ngoài gian phòng ở này còn có gian phòng, tựa hồ là phòng khách. Có một cái ghế dài giống tháp quý phi, Cổ Văn Tinh đang nằm ở trên.

“Đại bá mẩu!” Khương Huệ Như vừa nhìn thấy Cổ Văn Tinh, nhanh chóng chạy tới.

“Ngô...” Cổ Văn Tinh giật giật lông mi, mơ hồ tỉnh giấc, chỉ cảm thấy đang mơ một giấc mộng rất dài, hiện tại tỉnh lại cả người đau nhức. Nàng vừa mở mắt liền thấy Khương Huệ Như, hé nở một nụ cười, nói: “Huệ Như...” Rồi sau đó nhìn xung quanh một phen, phát hiện mình đang ở một nơi kỳ quái, lại hỏi: “Huệ Như, đây là làm sao? Đại bá con đâu?”

Khương Huệ Như lắc đầu, nói: “Huệ Như cũng không biết.”

Hoắc Hi Thần thấy Cổ Văn Tinh tỉnh, tiến lên bắt mạch cho nàng, nói: “Người tỉnh liền không còn lo ngại, chính là thân mình có chút suy yếu, phải cẩn thận điều dưỡng.”

Nguyên Bảo vươn một cái, nhảy lên sofa, Cổ Văn Tinh thấy Nguyên Bảo, cô hết sức vươn tay bắt lấy hai chân trước của Nguyên Bảo, ôm nó vào trong ngực, lâm lâm nói: “Nguyên Bảo ngoan, nhìn thấy em, cũng thật tốt.”

Nguyên Bảo nhu thuận đem đầu vùi vào trong ngực Cổ Văn Tinh, cọ vài cái, sau đó giọng nói rầu rĩ, nói: “Chủ nhân, xem như chị không có việc gì.”

... Lúc này nếu thân thể Cổ Văn Tinh không có đau nhức, không động đậy được, khẳng định Nguyên Bảo sẽ bị nàng quăng ra xa.

Chuyện phát sinh nửa ngày này quả thực rất không thể tưởng tượng, mặc dù là trải qua việc trọng sinh quá quý giá này, Cổ Văn Tinh trong lúc nhất thời cũng không phản ứng kịp, càng đừng nói Khương Huệ Như cùng Hoắc Hi Thần – hai cô nhân đang khẩn trương này.

Vì thế Nguyên Bảo bỏ ra thời gian ước chừng hai canh giờ, giải thích cho ba người này về sự tồn tại của không gian, cùng với lai lịch chính mình.

Nguyên Bảo là nhi tử của quốc quân Thanh Khâu quốc, từ nhỏ am hiểu không gian pháp thuật, có thể tại các loại thời không tự do xuyên qua. Mười mấy năm trước, cơ duyên xảo hợp, Nguyên Bảo ở thời không Cổ Văn Tinh bị một đạo sĩ gây thương tích, rồi sau đó được Hậu Uyển Vân cứu. Nguyên Bảo vì báo đáp ân cứu mạng, đã đem không gian chính mình vừa mới tu luyện ra cho Hậu Uyển Vân mượn dùng. Không gian của Nguyên Bảo kỳ thực không chỉ là không gian tùy thân, quan trọng hơn là một trạm dịch xuyên qua thời không, nối liền giữa Thiên triều cùng hiện đại, chẳng qua bởi vì tu vi của Nguyên Bảo hữu hạn, khi đó không gian còn chưa tiến hóa xong.

Mười mấy năm qua, tu vi Nguyên Bảo chậm rãi tiến bộ, ngay lúc Nguyên Bảo sắp tu luyện ra cái đuôi thứ hai, Hậu Uyển Vân dùng độc kế hại chết đích tỷ tỷ ruột Hậu Uyển Tâm của nàng ta. Lúc ấy Nguyên Bảo vì cứu mạng Hậu Uyển Tâm, bỏ qua cơ hội thăng cấp tu luyện, phân ra một phách trong nguyên thần của bản thân, bảo vệ hồn phách Hậu Uyển Tâm, cùng sử dụng thuật di hồn đem hồn phách Hậu Uyển Tâm di nhập vào thân thể tứ tiểu thư Cổ gia Cổ Văn Tinh đã chết vì ngập nước, làm cho Hậu Uyển Tâm có thể trọng sinh. Hơn nữa làm cho một phách của mình ở lại trong thân thể Cổ Văn Tinh, giúp linh hồn Hậu Uyển Tâm – một linh hồn ngoại lai xâm nhập dung hợp cùng thân thể này.

Hậu Uyển Tâm trọng sinh trở thành Cổ Văn Tinh, Nguyên Bảo cũng bởi vậy tổn hao nhiều tu vi, thậm chí đều không thể mở miệng nói tiếng người. Cho nên từ lúc Hậu Uyển Tâm chết đi, Nguyên Bảo liền không còn có mở miệng nói chuyện nữa, không phải nó không muốn nói, mà là tu vi của nó bị hao tổn không thể mở miệng nói chuyện.

Mấy năm gần đây, Nguyên Bảo khổ tâm tu luyện, rốt cục lại sắp có thể tu luyện ra cái đuôi thứ hai, hồn phách Hậu Uyển Tâm cùng thân thể Cổ Văn Tinh đã muốn dung hợp không sai biệt lắm, không cần một phách của Nguyên Bảo đến hỗ trợ duy trì linh – thể hợp nhất. Nguyên Bảo muốn thăng cấp tu vi, nhất định phải đem một phách đó thu hồi, Nguyên Bảo mới có thể chân chính độ kiếp, nếu không sẽ bị thiên lôi bổ trúng, nhẹ thì tu vi mất hết, nặng thì hồn phi yện diệt. (hồn phi phách tán)

Ngày đó Cổ Văn Tinh gặp chuyện bị thương, đúng ngay lúc Nguyên Bảo độ thiên kiếp, Nguyên Bảo đành phải đi theo Khương Huệ Như tiến cung, tại thời khắc mấu chốt thu hồi một phách của mình, lúc thiên lôi bổ lửa xuống trong nháy mắt, mang theo ba người vào không gian tị nạn, thành công thăng cấp mọc ra cái đuôi thứ hai.

Ba người trốn mất há hốc mồm song song ngồi ở trên sofa, nhìn về mặt Nguyên Bảo nhàn nhã, thích ý. Nguyên Bảo tao nhã đá cái đuôi mới mọc ra, lại đem chuyện Hậu Uyển Vân xuyên qua đơn giản nói cho ba người, cũng nói bọn họ hiện tại nhìn đến chỗ này, chính là nơi ở kiếp trước của Hậu Uyển Vân.

“Vây, vậy Hậu Uyển Vân có thể tiến vào nơi này hay không?” Khương Huệ Như cảm thấy đầu muốn nổ tung, nếu là người khác nói cho nàng hết thảy chuyện này, nàng nhất định là sẽ cười người nọ là đồ điên, nhưng nay nàng tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe, không thể không tin chuyện không thể tưởng tượng này.

Nguyên Bảo có chút tức giận lắc đầu, giọng nói của nó giống như bé trai ba bốn tuổi, nghe bập bẹ rất non nớt: “Ta là vì báo ân mới đưa không gian cho nàng ta mượn dùng, ai biết nàng ta thế nhưng ở trong không gian của ta làm chuyện giết hại sinh linh, ta tự nhiên là phải đem không gian thu hồi, không thể để cho nàng ta tạo thêm sát nghiệp!”

Dứt lời, Nguyên Bảo từ trên bàn trà nhảy xuống, đi đến bên cạnh một thiết bị quay phim trong phòng khách, một móng vuốt chụp ngay nút màu đỏ trên cái máy phát đó. Phòng khách Hậu Uyển Vân có một tivi tinh thể lỏng kiểu rạp chiếu phim gia đình, cùng thiết bị quay phim. Xuyên qua các thời không cổ kim Nguyên Bảo tự nhiên là biết dùng mấy thứ này.

Nguyên Bảo nhấn cái nút play một cái, ba người ngạc nhiên phát hiện, trên tường giống như một bức họa, cur nhiên nhấp nháy ánh sáng, bên trong xuất hiện gương mặt dữ tợn của Hậu Uyển Vân!

Trên người Hậu Uyển Vân vẫn là xiêm y nàng ta mặc ngày thường ở Khương gia, chính là trên mặt không còn vẽ điệu ngoan, đơn thuần như ngày thường đó, mà là có vẻ dữ tợn, lại đáng sợ.

“Đây là yêu thuật gì vậy?” Khương Huệ Như kinh hoàng nhảy dựng lên, Cổ Văn Tinh bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng an ủi nói: “Huệ Như an tâm một chút đừng nóng, việc hôm nay là mới nghe lần đầu, không thể tưởng tượng, con cứ im lặng nhìn xem.” Khương Huệ Như gật gật đầu, quay đầu tiếp tục nhìn về phía màn hình.

Màn hình trong xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, là một con mèo, Cổ Văn Tinh nhận ra đó là mèo Ba Tư mà Khương Huệ Như nuôi: “Nha, như thế nào là mèo con?”

Rồi sau đó xuất hiện hình ảnh Hậu Uyển Vân nhẹ răng cười muốn bóp chết mèo con, Khương Huệ Như tức đến nổi mặt đều đen, che mắt ô ô khóc, “Đồ độc phụ rắn rết kia! Mèo con nhu thuận như vậy, chưa bao giờ chọc ả ta, vì sao ả phải hạ độc thù!”

Nguyên Bảo khép máy quay lại, nói với Khương Huệ Như: “Cô đừng khóc, mèo con không có việc gì, ta đem các nàng từ trong không gian đẩy ra ngoài rồi, sau này nàng ta không được vào không gian nữa.”

Hoắc Hi Thần cau mày, nhìn Cổ Văn Tinh, nói: “Vương phi, nếu là dựa theo lời Nguyên Bảo nói, thì ra người là đích tỷ tỷ ruột của Hậu Uyển Vân, đích trưởng nữ của An Quốc Công Hậu Uyển Tâm sao?”

Cổ Văn Tinh thờ dài, chuyện cho tới bây giờ, đã không còn gì để giấu diếm. Vì thế nàng liền đem mọi chuyện kiếp trước của mình tỉ mỉ nói ra, từ chuyện Hậu Uyển Vân đem mẹ đẻ là Hồ di nương đẩy xuống hồ, đến thiết kế hại chết mẹ cả, tức chết chính mình, lại đến lợi dụng cái chết của mình leo lên Khương gia một năm một mười nói ra hết.

Khương Huệ Như nghe xong, quả thực bị chọc giận hận không thể giết Hậu Uyển Vân, hô: “Trong thiên hạ làm sao có thể có loại độc phụ này! Nên

đem à thiên đao vạn quả, lẳng trì xử tử!”

Hoắc Hi Thần cũng cau mày, Hoắc gia là đại gia tộc, chuyện xấu bên trong không ít, nhưng loại phụ nữ ngay cả mẹ ruột đều muốn giết hại, lợi dụng sủng ái của người bên ngoài đối với nàng ta, giấu thi thể để thượng vị, cũng không khỏi thấy sợ nổi da gà. Loại sự tình này đã không phải là “NGƯỜI” có thể làm được, quả thực chính là thiên lý khó dung!

Ba người trong lúc nhất thời trầm mặc, lập tức gặp nhiều chuyện như vậy vẫn là cần thời gian để tiêu hóa. Cố Văn Tinh sợ Khương Hằng lo lắng, cho nên hy vọng mau chút ra không gian đi tìm hân. Nhưng Nguyên Bảo nói tràng đại hỏa thiêu này rất lớn, ít nhất phải chờ ba ngày lửa mới ngừng, bên ngoài an toàn mới có thể đi ra ngoài. Không gian không thể tự di động đến chỗ khác, từ nơi này đi vào, thời điểm đi ra vẫn là sẽ xuất hiện ở chỗ tiến vào, nếu lúc này một khi ra không gian, bên ngoài chính là biển lửa hừng hực.

Đã ra cũng ra không được, ba người bắt đầu thăm dò trong không gian. Đây là nhà trọ hiện đại một ba phòng hai sảnh. Một gian là phòng ngủ Hậu Uyển Vân, bên trong còn có máy tính. Sau khi Nguyên Bảo thăng cấp tu vi, chẳng những tất cả đồ điện trong phòng đều thông điện, máy tính cũng có thể kết nối internet. Hai gian phòng ở khác, một gian là thư phòng, có rất nhiều bộ sách, toàn bộ đều là sách về y học, cái gì cần có đều có. Kiếp trước Hậu Uyển Vân là sinh viên xuất sắc của viện y học, tuy rằng nàng ta cũng không thích học y, nhưng từ bé ảo tưởng kế thừa bệnh viện, vì tiền đồ, vẫn cố gắng trở thành một học bá (学霸 – chỉ những người suốt ngày chỉ ở trong nhà, không tham gia hoạt động bên ngoài nhưng kiến thức, IQ vượt trội, khi đi thi đứng đầu trong học sinh, sinh viên, còn có thể nói là một sách), trong tủ sách có rất nhiều sách y học.

Gian phòng thứ ba là một phòng thí nghiệm y học nho nhỏ, bên trong có các loại dược phẩm thuốc thử, dụng cụ chữa bệnh.

Sau khi Nguyên Bảo giải thích cho Hoắc Hi Thần mấy bộ sách, dược phẩm này liên quan tới y thuật, hai mắt Hoắc Hi Thần đều tỏa ánh sáng. Tuy rằng bộ sách này thoát nhìn tối nghĩa khó hiểu, chữ giống như thiếu cánh tay thiếu chân ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, bất quá lấy thông minh tài trí của Hoắc Hi Thần, hân rất nhanh có thể đem mấy chữ giản thể này nhận biết hơn 90%. Những tri thức trong những bộ sách y học này là Hoắc Hi Thần mới nghe lần đầu, thời gian ba ngày này Hoắc Hi Thần đều dùng để nghiên cứu bộ sách, nghiên cứu dụng cụ chữa bệnh cùng dược phẩm.

Mà Khương Huệ Như cảm thấy thập phần hứng thú với mấy tính trong phòng ngủ, nháo Nguyên Bảo dạy nàng sử dụng, lại ở trong phòng vệ sinh phát hiện hai bình tinh dầu, đưa cho Hoắc Hi Thần xem qua, chứng minh mùi hương này là thứ làm hại Họa di nương suốt lưu sản. Khương Huệ Như tức giận đem mấy thứ này thu hết, nói là tương lai chờ thời cơ đến, lấy đến làm chứng cứ trị tội Hậu Uyển Vân, nhất định là muốn bẩm báo Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, làm cho độc phụ đó chết không từ tế được.

Cố Văn Tinh còn chưa khôi phục, cả ngày nằm, thời điểm nhân hạ nhảm chán, sẽ kêu Hoắc Hi Thần lấy lại đây vài cuốn sách cho nàng xem. Hoắc Hi Thần chọn mấy cuốn trên bìa mặt vẽ mỹ nữ cô trang xinh đẹp đưa cho nàng, Cố Văn Tinh cầm lên xem thì thấy, là cái gì “tà mị vương phi luyện thượng người” “trọng sinh chi bạo quân sủng phi” “xuyên qua chi dụ dỗ lãnh khốc Vương gia” “trọng sinh chi thứ nữ tiến công chiếm đóng”.

Trong không gian không lo ăn uống, trong tủ lạnh ở phòng bếp đồ ăn tràn đầy, cũng đủ ba người vượt qua ba ngày. Trong không gian ba người bị tàn kỳ ngoạn ý (đồ chơi mới lạ) này hấp dẫn, bên ngoài lại phong vân biến sắc.

Đại hỏa đêm đó, thiêu toàn bộ thiên điện tầm cung. Chờ khi Khương Hằng đuổi tới, lửa đã thiêu cháy toàn bộ. Khương Hằng bắt lấy một cung nữ vội vàng hỏi: “Vương phi đâu? Vương phi ở nơi nào?”

Cung nữ mới từ trong biển lửa chạy ra được, bị dọa mất hồn, run run rẩy rẩy mang theo khóc nức nở nói: “Hồi đại nhân, nô tỳ cũng không biết vương phi ở đâu. Nô tỳ đang trực gian bên ngoài, vương phi ở gian bên trong, nô tỳ thật sự không thấy vương phi!”

“Văn Tinh! Văn Tinh, nàng ở đâu? Huệ Như! Hai người ở nơi nào?” Khương Hằng hướng về phía biển lửa hừng hực kêu khàn cả giọng, đáp lại hân chỉ có âm thanh củi gỗ bốc cháy lên đùng đùng, còn có gió lạnh gào thét cuốn theo hơi nóng.

Lục tục có cung nhân tới cứu hỏa, cung nữ thái giám từ trong biển lửa chạy ra tụ cùng một chỗ, Khương Hằng tiến lên hỏi từng người, nhưng không có người nào nhìn thấy ba người Cố Văn Tinh, Khương Huệ Như, Hoắc Hi Thần.

Đứng trước biển lửa, nhìn lửa cháy đầy trời đỏ bừng, Khương Hằng cảm thấy linh hồn đều bị hút mất. Trong biển lửa có người phụ nữ hân yêu nhất, cháu gái thương yêu nhất, một khắc trước lòng hân còn tràn đầy hy vọng thế tử sẽ tỉnh lại, nhưng hôm nay, một hồi đại hỏa nghiền nát hết thảy hy vọng.

Hậu Thụy Phong đứng phía sau Khương Hằng, thần sắc phức tạp. Hân nguyên bản còn muốn chờ nàng tỉnh táo lại, tìm một cơ hội đi thử nàng, nhìn xem nàng cùng muội muội mà mình sủng ái nhất đến tốt cùng có quan hệ gì. Nhưng một hồi đại hỏa, thiêu hủy tất cả hy vọng. Hậu Thụy Phong cảm thấy trong lòng ân ân đau, không phải cái loại đau đớn bén nhọn này, mà là giống một con dao cùn bắt đầu cắt vào tim. Khi Hậu Uyển Tâm qua đời, Hậu Thụy Phong đã ném tư vị đau mất thân nhân, nay vừa mới có một tia hy vọng tìm thấy muội muội, nhưng đối mặt với biển lửa hân cảm thấy chính mình lại một lần nữa cảm nhận được tâm tình ngày đó.

Chiều Hòa công chúa biết được tin tức khóc hôn mê bất tỉnh, Thái Hậu vì không cho ái nữ thấy cảnh đau thương, đưa nàng ra cung.

Trận đại hỏa này cháy ba ngày ba đêm. Khương Hằng liền đứng ở trước đám cháy, không chuyển mắt nhìn đại hỏa, đứng ba ngày ba đêm. Hân hy vọng đột nhiên thấy thân ảnh thế tử cùng cháu gái của mình, thấy các nàng bình yên vô sự đi về phía mình.

Lửa còn không có tắt, Hậu Thụy Phong liền tiếp chỉ, lấy thân phận đặc sứ chạy tới Nam Cung. Hậu Thụy Phong hàng năm bốn ba bên ngoài, trước khi rời kinh thành đi biên giới, đặc biệt đi phân mộ tổ tiên Hậu gia dâng hương cho mẫu thân, muội muội.

Đứng tại trước bia mộ Hậu Uyển Tâm, Hậu Thụy Phong vuốt ve bia mộ, nhẹ nhàng nói: “Muội muội, ca đến xem muội, mấy năm nay ca luôn luôn ở biên giới đánh giặc, cũng chưa thể thăm muội, muội giận ca ca sao?”

Bia mộ Hậu Uyển Tâm quét tước thực sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Hậu Thụy Phong bình tĩnh nhìn chăm chăm tên muội muội, lòng trùng xuống, thờ dài, nói: “Uyển Tâm, ca đi nhìn mẫu thân một cái.”

Mộ phu nhân An Quốc Công kiến tạo dựa theo quy cách hợp táng, chờ An Quốc Công sau khi trăm tuổi, vợ chồng hai người sẽ hợp táng ở đây. Hậu Thụy Phong bước chậm trên đường nhỏ, từng bước đi về phía bia mộ mẫu thân.

“Bẩm báo tướng quân, đây là báo cáo thuộc hạ điều tra, thỉnh tướng quân xem qua.” Thám tử thủ hạ của Hậu Thụy Phong hiệu suất cực cao. Mấy thám tử này dùng để điều tra quân tình tình báo của quân địch, bị Hậu Thụy Phong kêu đi điều tra bối cảnh, hành động của một phụ nữ khuê phòng, quả thực chính là đại tài tiểu dụng (lãng phí tài năng, tương đương câu dùng dao mổ trâu đi giết gà), chỉ qua hai ba ngày, đã đem mọi chuyện từ nhỏ đến lớn của Cố Văn Tĩnh điều tra rành mạch.

Hậu Thụy Phong tiếp nhận điệp giấy đó, nói: “Đi xuống đi.”

Rồi sau đó mở giấy ra, không chút để ý xem. Từ khi Cố Văn Tĩnh sinh ra đến khi trước xuất giá, đều không có gì khác lạ. Trong kết quả điều tra viết, Cố Văn Tĩnh xuất thân thứ nữ, thuở nhỏ không được sủng ái, nhất gan hiếu thuận, giống với mấy thứ nữ khuê các khác. Hậu Thụy Phong cau mày mở ra trang tiếp theo, bỗng nhiên một hàng chữ hấp dẫn chú ý của hắn.

Mặt trên viết, Cố Văn Tĩnh từng trượt chân rơi vào trong nước, bị ngộp nước, được người cứu lên hôn mê vài ngày mới tỉnh. Tỉnh lại tính tình có chút biến hóa, sáng sớm mỗi ngày có thói quen đánh quyền. Mà sau khi nàng tỉnh lại không lâu, từng một mình đi tìm mẹ đẻ Vu ru thị, rồi sau đó Vu ru thị lại đi gặp Cố lão gia, sau đó, liền định ra hôn sự cùng Khương thái phó.

Hậu Thụy Phong nhìn đi nhìn lại mấy dòng chữ này, cảm thấy thân mình phát lạnh từng đợt, hắn lại lật xem lại trang trước, nhìn kỹ thời gian Cố Văn Tĩnh bị hôn mê do ngộp nước, phát hiện ngày nàng tỉnh lại cùng thời gian muội muội Hậu Uyển Tâm của mình qua đời trùng hợp kinh người!

Nhất thời, tay Hậu Thụy Phong không thể ức chế run run.

“Chấn Quân đại tướng quân.” Một giọng nữ thanh thúy ở phía sau người vang lên. Hậu Thụy Phong xoay người, thấy một nữ tử mặc nam trang đứng ở phía sau, chỉ cách hắn một gang tay, thể nhưng không có phát giác có người tới gần, xem ra là phần điều tra đó nhiều tâm của hắn dậy sóng to gió lớn.

“Người là?” Hậu Thụy Phong nhíu mày, nhìn nữ tử này có chút quen mắt, lại nghĩ không ra gặp qua ở nơi nào.

“Tướng quân không nhớ rõ nô tì? Nô tì là Lư Tam Nương, cha nô tì là Lư A Ngưu— gã sai vật hồi môn của phu nhân, nay nô tì cùng với cha đang thù hận cho phu nhân cùng đại tiểu thư.” Lư Tam Nương nhìn Hậu Thụy Phong, nhẹ nhàng nói: “Tướng quân, Tam Nương có chút chuyện muốn báo cho tướng quân, thỉnh tướng quân dời bước.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Gặp lại – đoàn tụ

Gió lạnh thê thê, bia mộ lạnh như băng đó ở trong không gian u ám có vẻ cô độc lại thê lương. Hậu Thụy Phong đứng ở trước bia mộ, lẳng lặng nhìn bia văn. Dưới lòng đất này, chôn cất người mẹ ruột của hắn. An Quốc Công cả đời hung mã, không thích phô trương lăng phí, cho nên liền ngay cả lăng mộ cũng xây dựng rất đơn giản, không khí phải giống vương hầu quý tộc. Nhìn phần mộ phu nhân của An Quốc Công còn tưởng rằng là mộ của dân thường.

Lư Tam Nương đứng phía sau Hậu Thụy Phong, thần sắc ngưng trọng: “Tướng quân, người xem cỏ trên phần mộ của phu nhân.”

Hậu Thụy Phong cẩn thận nhìn chăm chăm trên đất, nghe Lư Tam Nương nói: “Mấy năm trước khi phu nhân vừa hạ táng, bên cạnh mộ phần này còn rất nhiều cỏ dại, nô tì cùng với phụ thân mỗi tháng đều phải đi diệt cỏ dại. Nhưng tướng quân người xem, nay mộ phần này một ngọn cỏ cũng không có.”

Lúc này Hậu Thụy Phong mới phát hiện, lời nói Lư Tam Nương không giả, đất ở trên phần mộ của mẫu thân thật là không có một ngọn cỏ. Có chuyện kỳ quái, Hậu Thụy Phong quay đầu nhìn về phía Lư Tam Nương, ý bảo nàng tiếp tục nói tiếp.

Lư Tam Nương tiếp tục nói: “Ước chừng hơn hai năm trước, kinh thành bị một trận mưa to, đem bùn đất trên sườn núi chảy xuống dưới, khi đó lăng mộ phu nhân cũng chìm trong nước. Cha nô tì nói trận mưa này chỉ sợ đều thấm vào trong quan tài. Sau đó nước trong quan tài đều thấm vào bùn đất chung quanh, rồi sau đó cỏ dại mọc chung quanh đều chết hết. Lúc đầu nô tì chưa chú ý nhiều, nhưng là sau đó, bùn đất chung quanh quan tài này, cũng không thấy cỏ mọc lên nữa.”

Lư Tam Nương nói xong, Hậu Thụy Phong liền gất gao nhíu mày lại. Lư Tam Nương cũng không quản Hậu Thụy Phong phản ứng như thế nào, tiếp tục nói: “Nô tì cảm thấy có kỳ quái, liền đi chung quanh hỏi thăm. Có một người khám nghiệm tử thi lớn tuổi nói cho nô tì biết, loại tình huống này, là vì người trong quan tài trúng độc mà chết, mà lần đó bị ngấm nước mưa, đem chất độc tích tụ trong thi hài thấm ra ngoài, rồi sau đó dung nhập vào trong bùn đất, cho nên khu đất này, cũng sẽ không thấy mọc cỏ lên nữa.”

“Tuyệt không có khả năng này, nương ta là chết bệnh, đều không phải là trúng độc.” Hậu Thụy Phong đánh gãy lời của Luru Tam Nương, giọng nói có chút lạnh lẽo: “Năm đó thân thể mẫu thân một năm không bằng một năm, phụ thân tìm vô số danh y, đều nói nương ta là bị bệnh. Phụ thân cũng từng hoài nghi là trúng độc, từng âm thầm tra rõ âm thực mỗi ngày của mẫu thân, đều không vấn đề, di nương trong phủ mặc dù có tâm tranh sủng, nhưng cũng tính là an phận, cũng không hành động hại người. Huống hồ, mấy năm này chuyện lớn nhỏ trong phủ đều từ mẫu thân tự mình đề ý, việc ăn uống hằng ngày của mẫu thân cũng đều phải qua tay muội muội Uyển Tâm. Trước khi mẫu thân chết bệnh, mẫu thân và muội muội cùng ăn cùng uống, nếu là trong thức ăn có độc, như vậy muội muội cũng sớm bị trúng độc.”

Khỏe miệng Luru Tam Nương tràn ra một tia cười lạnh, nói: “Đại tiểu thư tự nhiên là sẽ không gia hại thân mẫu, nhưng là có người bụng dạ khó lường, thì không chắc đâu. Tướng quân, thứ Tam Nương nói thẳng, tam tiểu thư đều không phải là người thuần lương hiếu thuận như bên ngoài, Tam Nương hoài nghi, cái chết của phu nhân có liên quan tới tam tiểu thư.”

“Không có khả năng!” Hậu Thụy Phong nhủ mảy nói: “Uyển Vân tâm tư đơn thuần, rất hiếu thuận, năm đó mẫu thân cùng Uyển Tâm cũng rất yêu thích con bé. Khi mẫu thân bệnh nặng con bé ở bên hầu hạ, trắng đêm không ngủ cũng không một tia oán giận. Mẫu thân mặc dù không phải là mẹ đẻ của con bé, nhưng con bé đối đãi như mẹ ruột, mẹ con các nàng tình thâm, Uyển Vân như thế nào gia hại mẫu thân? Tam Nương, ta niệm ngươi là con của gia đình hồi môn của nương, lại là khăn tay chỉ giao của Uyển Tâm, mới không cùng ngươi so đo hồ ngôn loạn ngữ của ngươi, chính là lý gián ta cùng với thứ muội, sau này chớ nhắc lại.”

Luru Tam Nương chính là người tâm chí kiên nghị, cũng không úy kỵ Hậu Thụy Phong, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tướng quân hàng năm bên ngoài hành quân đánh giặc, sao biết xấu xa bên trong? Có vài người chính là hai mặt, trước một bộ sau một bộ, tướng quân chớ để bị lừa dối bởi bề ngoài diễm đạm đáng yêu này. Tướng quân biết rõ binh pháp, tự nhiên biết đạo lý hư hư thực thực binh bất yếm trá, có khi chứng kiến trước mắt, nhưng không phải là sự thật chân chính. Thực không dám dấu diếm, từ lúc Tam Nương phát hiện cái chết của phu nhân có kỳ quái, từ hơn hai năm trước đây lấy thân phận thị nữ tiến vào Hậu phủ, trở thành thị nữ bên người tam tiểu thư Hậu Uyển Vân, nay là nô tì hồi môn của tam tiểu thư đi Khương gia. Tam Nương cùng Hậu Uyển Vân sớm chiều ở chung, tam tiểu thư trước mặt người khác là bộ dáng thiện lương vô hại, nhưng sau lưng người, lại tâm ngoan thủ lạt, độc như rắn rết. Tam Nương cả gan hoài nghi, không riêng gì cái chết của phu nhân có liên quan tới tam tiểu thư, liền ngay cả cái chết của đại tiểu thư, tam tiểu thư cũng thoát không được can hệ.”

Giọng nói Hậu Thụy Phong khàn khàn, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Luru Tam Nương, lạnh lùng nói: “Chuyện ngươi tố cáo, sự tình quan trọng, ngươi có chứng cứ sao?”

Luru Tam Nương nhủ mảy, lắc đầu, nói: “Trước mắt Tam Nương cũng không chứng cứ. Chính là bằng tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe, mỗi ngày quan sát ngôn hành cử chỉ của tam tiểu thư mà phỏng đoán. Lúc đầu Tam Nương tưởng di nương trong phủ vì tranh sủng mà hại chết phu nhân, nhưng sau khi điều tra, vài di nương đều không đủ điều kiện, người duy nhất khả nghi, chính là tam tiểu thư Hậu Uyển Vân.”

Luru Tam Nương nhấp hé miệng, từ lúc thị nữ bên người Hậu Uyển Vân là Xảo Hạnh thất sủng, nàng liền cùng Xảo Hạnh ở chung một phòng ở. Trước đó vài ngày nàng theo đuôi Xảo Hạnh nghe được vài lời, tựa hồ là có liên quan tới cái chết của đại tiểu thư. Luru Tam Nương vốn muốn xuống tay từ Xảo Hạnh đó, tìm ra càng nhiều tin tức, nhưng nha đầu Xảo Hạnh đó tâm tư sâu sắc, Luru Tam Nương sợ đánh rắn động cỏ, chỉ có thể tạm hoãn điều tra, chờ đợi thời cơ thích hợp. Nay nàng không nắm giữ được nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, không dám một ngạm can chết cái chết của đại tiểu thư có liên quan tới Hậu Uyển Vân.

Luru Tam Nương ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt Hậu Thụy Phong. Hậu Thụy Phong đối với lời nói của Luru Tam Nương, bán tín bán nghi, trong lòng Luru Tam Nương đang tính toán, vẫn là tạm thời không cần đem tin tức nghe từ Xảo Hạnh nói cho Hậu Thụy Phong. Nếu Hậu Thụy Phong không tin nàng, để lộ tiếng gió, làm cho Hậu Uyển Vân biết được, tám phần sẽ giết người diệt khẩu, như vậy Xảo Hạnh liền dữ nhiều lành ít.

Sắc mặt Hậu Thụy Phong càng ngày càng kém, trong lòng hẳn không tin tưởng lắm lời nói của Luru Tam Nương. Dù sao Hậu Uyển Tâm là thứ muội cùng cha khác mẹ của hắn, trong thường ngày lại nhu thuận hiếu thuận, muốn cho hắn trong lúc nhất thời nhận Hậu Uyển Vân là một độc phụ tâm địa rắn rết, phiên chuyển hoán này quá lớn, Hậu Thụy Phong trong khoảng thời gian ngắn còn không thể nhận. Huống hồ Luru Tam Nương tuy rằng là nữ nhi của gã sai vặt hồi môn của mẫu thân, nhưng Hậu Thụy Phong cùng Luru Tam Nương cũng không tiếp xúc quá sâu, hẳn cũng không đoán được Luru Tam Nương đột nhiên chạy đến nói cho hắn mấy chuyện này, là hoài tâm tư gì, đánh chủ ý gì.

Luru Tam Nương thở dài, nói: “Tướng quân, Tam Nương vô năng, không thể điều tra ra chân tướng cái chết của phu nhân. Chính là tướng quân nếu không tin lời nói của Tam Nương, thì có thể tự mình phái người đi điều tra, nhìn xem tam tiểu thư Hậu Uyển Vân có như lời Tam Nương nói hay không, là đồ độc phụ trong ngoài không đồng nhất.” Rồi sau đó Luru Tam Nương quỳ một gối xuống, hai tay nhẹ nhàng chạm vào trên bùn đất, nhẹ nhàng nói: “Bùn đất ở trong này, đại tướng quân có thể gọi người đến kiểm tra, nhìn xem đất này có phải có vấn đề hay không.”

Thảm tử tử hạ của Hậu Thụy Phong, chính là thành viên tổ chức tình báo cao nhất ở Thiên triều, liền ngay cả chuyện hậu cung đều có thể hỏi thăm nhất thanh nhị sở, càng đừng nói đi điều tra một nữ tử khuê các trong kinh thành Thiên triều phẩm tính như thế nào.

Luru Tam Nương đứng dậy, trong suốt cúi đầu với Hậu Thụy Phong, nói: “Tam Nương nghe nói tướng quân sắp đi sứ Nam Cương, cho nên trước khi tướng quân đi, Tam Nương muốn tới gặp và bẩm báo mọi chuyện. Tam Nương cũng nghe nói, Nam Cương không hề thiếu kỳ nhân dị sự, thông hiểu các loại thiên môn tà đạo, vụ y Nam Cương có thể nhìn ra môn đạo bên trong bùn đất này. Tam Nương vốn là một người thủ mộ, không nên vượt qua bốn phận. Nhưng Luru gia nô tì vẫn dựa vào phu nhân chiếu cố, thuở nhỏ Tam Nương lại cùng đại tiểu thư giao hảo, không thể ngồi yên không để ý đến. Nay đem mọi chuyện kỳ quái đều bẩm báo cho tướng quân, Tam Nương dĩ nhiên là không thẹn với lương tâm, cũng là không làm thất vọng sự quan tâm của phu nhân cùng tiểu thư.”

Luru Tam Nương nói xong, xoay người bước đi. Luru lại Hậu Thụy Phong một mình quỳ gối trước mộ mẫu thân, một bàn tay vùi ở trong bùn đất, rất nhanh một tay bốc ít đất, tay kia thì long ở trong tay áo, gút gao nắm lấy tình báo thám tử đưa tới về Bình Thân vương phi Cố Văn Tĩnh. Lần này hẳn đi sứ Nam Cương, cũng là muốn đi điều tra thuật di hồn. Tuy nói trảng đại hòa đó làm cho Bình Thân vương phi hương tiêu ngọc vẫn, nhưng Hậu Thụy Phong vẫn muốn biết, nàng rốt cuộc có phải muội muội Hậu Uyển Tâm của mình hay không.

Nay... Hậu Thụy Phong nhìn đám đất trụi lủi này, theo bên hông gờ ra một ống trúc, thật cẩn thận cầm lên một nắm bùn đất, để vào bên trong ống trúc.

Thu hồi ống trúc, Hậu Thụy Phong nâng tay, một thám tử lập tức từ trong cây cối phía sau xuất hiện. Hậu Thụy Phong nói: “Ta mệnh người đi âm thầm điều tra Hậu Uyển Vân, đem ngôn hành cử chỉ thường ngày của nàng ta đều điều tra rõ cho ta, viết thành tập báo cáo cho ta...”

Thám tử lĩnh mệnh mà đi, trong đầu kỳ quái, lòng nghĩ: trong ngày thường tướng quân không phải điều tra quân tình địch quốc, chính là điều tra nội chính địch quốc, như thế nào hôm nay lại thay đổi tính tình, đầu tiên là điều tra thông gia Bình Thân vương phi, rồi lại điều tra muội muội ruột? Thật sự là kỳ quái!

Hậu Thụy Phong lĩnh mệnh đi sứ Nam Cương. Mả trăng đại hỏa trong hoàng cung cháy ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng dập tắt.

Khương Hằng đứng ba ngày ba đêm, đợi ba ngày ba đêm, đại hỏa đó dập tắt, hy vọng trong lòng hắn cũng tắt. Khi Hoắc lão gia nghe tin Hoắc Hi Thần gặp nạn, đương trường liền sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, Hoắc phu nhân thì khóc thiên hôn địa ám, ngắt vài lần. Hai danh môn thế gia Khương gia cùng Hoắc gia, một nhà chết chủ mẫu cùng đại tiểu thư, một nhà chết nhi tử trưởng được sủng ái nhất, chuyện này oanh động toàn bộ kinh thành.

“Nguyên Bảo, bên ngoài tình huống như thế nào? Giờ đã ba ngày, có thể đi ra ngoài chưa?” Cố Văn Tinh nằm ở trên sofa, ném xuống cuốn “trọng sinh Vương gia phong lưu phi” trong tay, ba ngày này nàng đem tiểu thuyết trong thư phòng Hậu Uyển Vân đều xem một lần, vì thế nàng đã biết, nàng chính là nữ trọng sinh trong truyền thuyết, mà thứ muội Hậu Uyển Vân của nàng, là nữ xuyên qua trong sách viết. Chẳng qua nàng thực bất hạnh, không có gặp được nữ xuyên qua thánh mẫu Mary Sue thiện lương, mà là người tâm ngoan thủ lạt không hay ho gì.

Nguyên Bảo nằm bên cạnh Cố Văn Tinh ngủ gà ngủ gật, nửa híp mắt, gãi gãi lông lỗ tai, nói: “Hiện tại bên ngoài lửa đã dập tắt, nhưng đang là ban ngày, nếu chúng ta hiện tại đi ra ngoài, từ trong đám cháy trông rõ ràng ban ngày đi ra ngoài, còn không bị cho rằng là yêu quái sẽ bị bắt rồi thiêu chết sao! Chờ một chút đi, đến ban đêm lại đi ra.”

Cố Văn Tinh thờ dài, trắng liếc mắt Nguyên Bảo một cái: em vốn chính là yêu quái. Nguyên Bảo làm như cảm ứng được cái gì, hai chân trước đứng dậy, bập bẹ cả giận: “Nhân gia mới không phải yêu quái, nhân gia là thần tiên!”

Cố Văn Tinh không khỏi bật cười, bất an trong lòng cũng bị Nguyên Bảo ồn ào như vậy làm tiêu biến không ít. Chính là, nàng thật sự lo lắng Khương Hằng, không biết hắn nghĩ đến chính mình đã chết, sẽ rất thương tâm.

Khương Huệ Như đã nhiều ngày đều ngâm mình ở trước máy tính, mặc dù có Nguyên Bảo dạy nàng sử dụng máy tính, nhưng loại đồ chơi công nghệ cao này đối với một tiểu thư khuê phòng cổ đại mà nói thật sự là quá khó khăn. Cho nên Nguyên Bảo đơn giản mở ra game “thực vật đại chiến cương thi” cho nàng, dạy nàng quy tắc trò chơi cơ bản, sau đó Khương Huệ Như không thể tự kềm chế được liền trầm mê trong đó, mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm, ngủ chính là đi đánh cương thi.

Game “thực vật đại chiến cương thi” = Plant vs Zombie

Hoắc Hi Thần là người bận rộn nhất. Vị thần y cổ đại này tiếp xúc đến công cụ chữa bệnh hiện đại, quả thực rất bá phúc! Khoa học kỹ thuật hiện đại mấy ngàn năm sau, làm cho hắn rất bá phúc, hận không thể một hơi đem toàn bộ mấy bộ sách này học xong hết. Trong giá sách của Hậu Uyển Vân có sách giáo khoa từ năm nhất đại học đến trước khi tốt nghiệp, thành một hệ thống dạy học y học hiện đại đầy đủ. Hoắc Hi Thần cơ hồ ba ngày ba đêm không ngủ không ăn, giống như đói đọc sách, thỉnh thoảng lại vào phòng thí nghiệm, đùa nghịch dụng cụ chữa bệnh cùng các loại thuốc thử được phẩm thân kỳ này.

Chuyện ăn của gạch với kim tiền quất sẽ trúng độc mà Cố Văn Tinh từng nói, ở trong sách từng nhắc qua. Chứng bệnh dị ứng Hậu Uyển Vân nói với Hậu Uyển Tâm trước khi chết, ở trong sách có đầy đủ giải thích, liền ngay cả cách sử dụng hai bình tinh dầu thơm ngào ngạt trong phòng tắm cũng bị Hoắc Hi Thần biết được.

Lại qua nửa ngày, không gian bên ngoài đã muốn vào đêm, lòng Cố Văn Tinh là nôn nóng. Khương Huệ Như ôm máy tính luyến tiếc, mà Hoắc Hi Thần lại hận không thể ở trong không gian không đi ra.

Bởi vì âm kém dương sai giúp Nguyên Bảo độ kiếp thành công, cho nên Nguyên Bảo nhận thức Cố Văn Tinh làm chủ nhân. Cố Văn Tinh nhìn hai người đó lưu luyến không rời, không muốn rời đi, cười đồng ý hai người, không gian tùy thời mở ra cho hai người bọn họ, chỉ cần bọn họ muốn tiến vào, đến nói một tiếng với mình liền được.

Khương Huệ Như cùng Hoắc Hi Thần được Cố Văn Tinh đồng ý, vui mừng quá đổi. Khương Huệ Như cảm ơn đại bá mẫu, lại ôm Nguyên Bảo vừa hôn vừa xoa, liên tục nói: “Nguyên Bảo thật giỏi, không hổ là hồ ly vĩ đại nhất Thanh Khâu quốc!”

Nguyên Bảo cau mày trốn tránh nửa ngày, bắt đắc dĩ nó là một chàng trai mới lớn, lại bị Khương Huệ Như ôm vào trong ngực, trốn cũng trốn không xong, đành phải bị nàng hôn không dứt, sau đó run lỗ tai, xù lông cả người, chọc Khương Huệ Như liên tục đánh hất xì, rốt cục buông tay buông tha nó.

Nguyên Bảo nhảy đến trên đất, có chút đắc ý đá hai cái đuôi của nó, nói: “Ta mới tu luyện hai cái đuôi thôi, khi tu luyện ra cái đuôi thứ ba, không gian này còn có thể tiến hóa.”

“Ồ, còn có thể tiến hóa?” Khương Huệ Như lại chạy qua ôm lấy Nguyên Bảo, cọt đến cọt đi trên lông cổ của nó, nói: “Nguyên Bảo ngoan, mau nói cho tỷ biết, khi đó còn có đồ chơi tốt gì? Chơi vui hơn so với đánh cương thi sao?”

Nguyên Bảo khó khăn giấy khỏi ma chướng, lại bởi vì chính mình đắc ý khoe ra, lại bị Khương Huệ Như bắt trở về chà đạp, thật sự là chuyển tạng đá đập chân mình, quá thất sách! Nguyên Bảo lập tức cúi đầu xuống dưới, vron móng vuốt đầy lông, chỉ vào cửa chống trộm của phòng trọ, nói: “Nếu không có gì sai, đợi cho ta dài ra cái đuôi thứ ba, cánh cửa đó có thể mở ra.”

Ba người đồng loạt nhìn phía cánh cửa đó. Cố Văn Tinh từng bởi vì tò mò muốn đi mở ra cánh cửa đó, nhưng cánh cửa đó căn bản là mở không được. Khi đó Nguyên Bảo nói, sau cửa này là hư không, cho nên mở ra không được. Nhưng nếu cửa này có thể mở được, sau cánh cửa đó là cái gì?

Nguyên Bảo nhìn cánh cửa đó, nói: “Các ngươi còn nhớ rõ ta từng nói không, ta am hiểu là không gian pháp thuật, dùng thông đạo đi qua các thời không khác nhau. Không gian tùy thân này là trạm dịch của hai thời không. Nay cái thông đạo này một mặt là thời không chỗ các ngươi, đợi cho tương lai ta tu luyện thăng cấp, như vậy một cái thời không khác cửa sẽ mở ra. Cánh cửa đó, chính là đến thế giới của Hậu Uyên Vân, một nơi mà các ngươi gọi tên là ‘tương lai’.”

Tương lai... Ba người không khỏi cảm thấy cả người phát lạnh. Nguyên Bảo run run lông, mềm mại tựa vào ngực Khương Huệ Như: “Linh thú tu luyện không dễ, thời gian ta tu luyện ra cái đuôi thứ hai này tiêu phí gần trăm năm, thời gian luyện ra cái đuôi thứ ba tiêu phí sẽ càng nhiều, chờ đến lúc đó, các ngươi đã sớm hóa thành đất, đợi không được thời điểm cánh cửa đó mở ra.”

Nguyên Bảo dứt lời, nhắm mắt cảm ứng tình huống không gian bên ngoài một chút, sau đó nói với mọi người: “Bên ngoài ngọn lửa đã tắt, hơi nóng đã rút đi, đã vào đêm, chúng ta có thể đi ra ngoài.”

Rồi sau đó ba người chỉ cảm thấy trước mắt đen thui, khi mở mắt, phát hiện chính mình nằm trong một chỗ đồ nát thê lương khô cằn. Nguyên Bảo khiêu trên mặt đất, không biết mặc niệm cái gì, rồi sau đó trên đất xuất hiện một cái hầm to. Nói ba người trốn vào trong, Khương Huệ Như đỡ Cố Văn Tinh, ba người nhanh chóng dùng than củi chung quanh ở trên người vẽ loạn, nếu từ trong đám cháy chạy ra vẫn là một bộ dáng không dính bụi trần, chọc người hoài nghi. Mà Nguyên Bảo lại trực tiếp, tại trong bụi lân một vòng, từ một tiểu hồ ly tuyết trắng lập tức biến thành một cục than tròn đen thui, sau đó nhảy vào trong lòng Cố Văn Tinh lân vài cái, cọt vào trên vạt áo của nàng đầy bụi than.

“Có thể đi?” Cố Văn Tinh nhìn ba người mặt mày xám tro nói.

“Được rồi.” Nguyên Bảo trầm mặc đọc chú ngữ, hóa thân thành một tiểu cung nữ, rồi sau đó đi ra nói, bắt đầu hô to: “Mau tới đi! Mau tới đi! Nơi này có người!”

Ban đêm yên tĩnh, tiếng la phá lệ vang dội. Khương Hằng vốn đã mất hết can đảm, lúc này nghe thấy có người ở trong phế tích la to, trong lòng chấn động: là phát hiện Văn Tinh các nàng sao? Rồi sau đó không để ý thân mình đã trở nên gầy yếu, bắt đầu chạy về phía phế tích.

Lửa tắt không lâu, có vài chỗ còn đầy khói đen, có vài chỗ trên mặt đất vẫn còn nóng hừng hực, lòng bàn chân của Khương Hằng rất nhanh đã bị hơi nóng tổn thương đến chảy máu. Nhưng lúc này hắn hoàn toàn không cảm thấy thân thể đau đớn, một lòng chạy tới phương hướng cung nữ đó.

Chạy đến chỗ đó, tiểu cung nữ mặt dính đầy bụi hướng Khương Hằng nói: “Đại nhân, nô tỳ phát hiện ở phía dưới có một cái hầm, bên trong tựa hồ có người!”

Khương Hằng vội vàng tiến lên, quỳ rạp trên mặt đất, làm cho đầy người đều là bụi, kêu to vào trong hầm: “Văn Tinh! Huệ Như! Là hai người sao!?”

Cố Văn Tinh nghe thấy giọng nói của Khương Hằng trong nháy mắt cảm thấy huyết dịch toàn thân đều ngừng lại, nước mắt không cầm được chảy ra ào ào, cổ họng nghẹn ngào: “Phu quân, là thiếp!”

“Đại bá!” Khương Huệ Như cũng kích động hô.

Khương Hằng nhất thời cảm thấy giống như tim đã ngừng đập nhất thời sống lại, hắn đột nhiên từ trong đại chấn lấy lại tinh thần, nhảy xuống cái hầm đó, nương ánh trăng hôn ám, thấy rõ người đang ngồi trong góc hầm.

“Văn Tinh!” Khương Hằng tiến lên, gắt gao đem thê tử chính mình mát mà lại được ôm vào trong ngực, nước mắt như vỡ òa mãnh liệt rơi xuống. Cái gì con nôi dòng, cái gì nói dối tông đường, ở trước sự an nguy sinh tử của nàng cái gì cũng không bằng, còn có cái gì trọng yếu hơn chuyện nàng vẫn còn sống chứ? Khương Hằng gắt gao ôm nàng, giống như muốn đem nàng bóp vỡ nhét vào trong ngực, dung tiến trong lòng. Hắn thề nhất định sẽ không làm cho nàng lại gặp nguy hiểm, lại chịu ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Bạn cũ nhận nhau

Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời.

Bình Thân vương phi lấy mệnh bảo hộ Chiêu Hòa công chúa được Thái Hậu hoàng đế sủng ái nhất, vốn là công lao thật lớn, hơn nữa nàng ở trong cung Thái Hậu xảy ra chuyện, tuy nói đó là thiên tai mà không phải nhân họa, nhưng trong lòng Thái Hậu, Hoàng Thượng lại băn khoăn, thường Cố Văn Tinh

rất nhiều vàng bạc châu báu, được liệu trân quý, Thái Hậu thậm chí còn ả ả có tâm tư muốn nhận Cố Văn Tĩnh làm nghĩa nữ.

Chiêu Hòa công chúa biết được Cố Văn Tĩnh còn sống, lập tức suốt đêm tiến cung.

“Vương phi, có thể bị thương, mau cho ta nhìn một cái!” Chiêu Hòa công chúa nhìn Cố Văn Tĩnh dựa vào gối mềm ngồi trên giường, mắt nước mắt lưng tròng. Nếu không vì nàng cứu mình, sẽ không bị thương; nếu là nàng không có bị thương, sẽ không ở lại thiên điện tu dưỡng, sẽ không gặp phải hoạ loạn này.

Sắc mặt Cố Văn Tĩnh tốt lên rất nhiều, mỉm cười nhìn Chiêu Hòa công chúa, nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, thân mình nô tì đã khỏe hơn nhiều, công chúa đừng lo.”

Chiêu Hòa công chúa cẩn thận nhìn vẻ mặt đoan trang của Cố Văn Tĩnh, môi hơi hơi cắn: nàng thật là Uyển Tâm sao?

“Các người đều đi xuống đi, bản cung có chút chuyện muốn nói với Vương phi.” Chiêu Hòa công chúa quay đầu phân phó.

“Vâng, chúng nô tỳ cáo lui.” Các cung nữ ở một bên hầu hạ theo thứ tự đi ra ngoài, khép lại cửa phòng.

Chiêu Hòa công chúa ngồi ở bên giường, đối diện với Cố Văn Tĩnh, thấy thần sắc nàng khí định thần nhàn (bình tĩnh), không khỏi cảm thấy nghi hoặc: khi đó nàng ấy kêu lên một câu như vậy, sao hiện tại liền như không có việc gì thế này?

Chiêu Hòa công chúa cũng không biết, khi đó Cố Văn Tĩnh là ở dưới tình thế cấp bách hô lên câu kia, thốt ra thậm chí ngay cả không cần suy nghĩ, rồi sau đó Cố Văn Tĩnh liền triển đấu cùng hai thích khách, sau liền trọng thương hôn mê, nàng căn bản là không nhớ rõ chính mình từng hô qua một câu như vậy. Cho nên lúc này, Cố Văn Tĩnh nhìn Chiêu Hòa công chúa bình lui cung nhân, trong đầu còn âm thầm buồn bực: chẳng lẽ công chúa có chuyện gì trọng yếu muốn nói với nàng sao?

“Công chúa?” Thấy Chiêu Hòa công chúa nhìn chính mình nửa ngày, lại không nói lời nào, tựa hồ là lâm vào suy nghĩ sâu xa, Cố Văn Tĩnh mở miệng gọi nàng một tiếng.

“Người...” Chiêu Hòa công chúa sột ruột cắn môi, nàng đều bình lui cung nhân, Cố Văn Tĩnh như thế nào còn không nói thật chứ?

Cố Văn Tĩnh không rõ cho nên hơi nghi hoặc nhìn Chiêu Hòa công chúa. Hai người liền mắt nhỏ nhìn mắt lớn đối diện thật lâu sau. Chiêu Hòa công chúa là một cô nương thẳng tính, trong bụng dấu không được chuyện, nàng là người đầu tiên không nín được, cầm tay Cố Văn Tĩnh, mặt bình tĩnh nói: “Người... Người nói câu kia là ý gì?”

“A?” Cố Văn Tĩnh hoàn toàn không hiểu. Nàng cùng Chiêu Hòa công chúa từng nói rất nhiều câu, nay công chúa muốn nói câu nào?

“Người! Người là cô ý giả ngu sao?” Chiêu Hòa công chúa đứng lên, tức giận dậm chân, thấy bộ dáng vẫn mê mang của Cố Văn Tĩnh, Chiêu Hòa công chúa nhìn quanh một phen, rồi sau đó từ lấy cái phát trần sau bình phong bên giường, giống như cầm kiếm, đứng ở chỗ trống bên cạnh giường, quay người đâm một cái, dùng chiêu “Trường Câu Lạc Nguyệt” đó.

Cố Văn Tĩnh nhìn đến chiêu thức đó, sắc mặt nháy mắt liền thay đổi, giống như nàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mơ mơ hồ hồ cảm thấy, chính mình trước khi hôn mê tựa hồ hô lên cái gì.

Chiêu Hòa công chúa thấy sắc mặt Cố Văn Tĩnh rốt cục buông lỏng, phun xả giận, buông phát trần, đi tới ngồi ở bên giường, nắm tay Cố Văn Tĩnh, cẩn thận nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, thần sắc dị thường chân thực: “Thật nhi có chuyện muốn hỏi người, người chớ giấu giếm ta, được chứ?”

Nghe thấy hai chữ “Thật nhi”, tim Cố Văn Tĩnh ngừng đập nửa nhịp, trong đầu đoạn trí nhớ mơ hồ đó dần dần trở nên rõ ràng, nàng nhớ rõ chính mình triển đấu cùng thích khách, rồi sau đó thất mệnh của Chiêu Hòa công chúa treo trên sợi chỉ mảnh, liền sột ruột hô lên một câu “Thật nhi, mau dùng trường câu lạc nguyệt ta dạy cho người!”

Xem ra, Chiêu Hòa công chúa cũng cảm thấy được, rốt cuộc có gạt nàng được nữa không? Nếu nói cho nàng ấy sự thật, nàng có chấp nhận được chăng? Hay coi mình là yêu quái?

Trong lòng Cố Văn Tĩnh tràn ngập không yên, ngẩng đầu nhìn Chiêu Hòa công chúa, chờ đợi câu hỏi của nàng.

“Người, là Uyển Tâm?” Chiêu Hòa công chúa do dự hồi lâu: nàng vốn định khúc chiết uyển chuyển hỏi nàng, như là “Người có quen biết Đại tiểu thư An Quốc Công không?” Hoặc là “Người cùng đại tiểu thư Hậu gia có quan hệ ra sao?” Mấy câu hỏi này Chiêu Hòa công chúa đều nhắm qua một lần trong bụng, toàn bộ đều bị phủ quyết. Ba năm trước đây, vốn tưởng rằng nàng hồng nhan bạc mệnh, mất đi người bạn cùng chơi từ nhỏ này, Chiêu Hòa công chúa rất bi thống; ba ngày trước, đột nhiên lại thấy được một tia hy vọng nàng còn sống, nhưng Chiêu Hòa công chúa chưa mở miệng hỏi, nàng còn tuyệt nữa tắng thân trong biển lửa hương tiêu ngọc vẫn... Tại trải qua đủ loại sinh ly tử biệt, Chiêu Hòa công chúa đột nhiên không muốn vòng vo cùng Cố Văn Tĩnh, nàng chỉ muốn biết nàng có phải Hậu Uyển Tâm hay không.

“Ta...” Cố Văn Tĩnh đột nhiên tròn to mắt: nàng không nghĩ tới Chiêu Hòa công chúa quá trực tiếp hỏi vấn đề này.

Chiêu Hòa công chúa nhìn phản ứng Cố Văn Tĩnh, cười có chút thê lương, ngữ điệu chua chát: “Mọi người đều cảm thấy bản cung là công chúa rất cao quý, kim chi ngọc diệp, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Trong cung mọi người nịnh bợ ta, ta hiểu được bọn họ đều không phải là thật tình đối đãi, chẳng qua là muốn từ trên người ta lấy được chỗ tốt thôi. Cho nên mặc dù ta là công chúa tôn quý, nhưng cũng khó được vài phần thật tình. Chỉ có một người bất đồng, người nọ tuy rằng đều không phải là người trong hoàng thất, địa vị cũng không phải tôn quý nhất, nhưng ta hiểu được, nàng đối

đãi lại là thật tâm. Ta cùng với nàng tuy rằng tuổi tác xấp xỉ, nhưng nàng vẫn chiều cô ta, tựa như tỷ tỷ ruột, thật tình tính toán cho ta. Ta cùng với nàng cùng học bài, đánh đàn, chơi đùa, nàng che chở ta, dạy ta kiếm pháp. Kỳ thực, nàng nếu là dựa vào quan hệ với ta, nói muốn gì đó với ta, ta đều sẽ cầu hoàng huynh cùng mẫu hậu, để thỏa mãn nàng. Nhưng nàng lại chưa bao giờ làm như vậy, mặc dù sau này ở trong tình cảnh càng ngày càng gian nan, cũng chưa bao giờ lợi dụng quan hệ với ta để mưu cầu cái gì, ta nghĩ, nàng là bằng hữu thật sự của ta.”

Nói đến chỗ này, ngữ điệu Chiêu Hòa công chúa trầm thấp xuống, ánh mắt mang theo ảm ảm đau đớn: “Nhưng sau đó, không biết như thế nào, nàng liền bị bệnh, bệnh càng ngày càng trầm trọng, không bao giờ có thể đi vào cung làm bạn với ta nữa. Khi đó ta tuổi nhỏ, mẫu hậu không cho ta tự tiện ra cung lại tuyền muội muội của nàng làm thư đồng mới đến làm bạn với ta. Muội muội nàng tuy rằng nhu thuận hiểu biết, mọi chuyện đều nghe theo lời của ta, nhưng trong lòng ta vẫn lại nhớ nàng, nhưng bất hạnh không thể đến thăm nàng. Khi đó ta nhớ thương nàng, cứ tính toán chờ ta lại lớn lên một chút, liền ra cung đi thăm nàng một lần. Thêm khi đó muội muội của nàng nói nàng sống tốt lắm, thân mình cũng chậm rãi khỏe lên, ta mới dần dần yên tâm. Nhưng cho đến một ngày, ta lại nghe thấy tin nàng chết, ta ngay cả gặp nàng một lần cuối cùng cũng không được, nàng đã đi... Sau khi nàng đi, ta mới biết được, thì ra mấy năm trước khi nàng cách thế, sống cũng không tốt...”

Chiêu Hòa công chúa lâm vào ký ức, nói xong, nước mắt liền chảy xuống, trong lòng Cố Văn Tĩnh chua xót, cầm khăn lau đi nước mắt cho Chiêu Hòa công chúa.

Chiêu Hòa công chúa gắt gao cầm tay nàng, trong mắt chớp động hào quang: “Ta lần đầu nhìn thấy ngươi, liền cảm thấy quen thuộc đến khó hiểu. Ngày đó ngươi cứu ta, ta thấy ngươi sử kiếm pháp, nghe thấy ngươi gọi tên của ta, ta chỉ biết là ngươi đã trở lại, thật không, Uyển Tâm, là ngươi sao?”

Môi Cố Văn Tĩnh nhẹ nhàng khép mở kích động, nàng nhìn ánh mắt Chiêu Hòa công chúa, nàng thấy lo lắng của nàng ấy, chờ đợi của nàng ấy. Câu “ta không phải nàng” kia tại cổ họng xoay vài vòng, chung quy là bị Cố Văn Tĩnh nuốt vào trong bụng.

“Thạc nhi, là ta, ta đã trở về.” Cố Văn Tĩnh nhin không được chảy nước mắt. Sau khi nàng trọng sinh, thân phận mới, cuộc sống mới, chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ có một ngày kia có thể nhận nhau cùng bạn cũ ngày xưa, nhưng là nay, Chiêu Hòa công chúa ngay tại trước mặt nàng, siết chặt tay nàng hỏi nàng có phải Uyển Tâm hay không.

Chiêu Hòa công chúa nghẹn ngào, hai người cừu biệt gặp lại, khó kìm lòng khóc rống một lúc. Khóc một hồi, hai người cảm thấy trong lòng thư hoãn không ít, Chiêu Hòa công chúa cời giày lên trên giường, nằm sóng vai cùng Cố Văn Tĩnh, liền giống như khi các nàng còn nhỏ, lại nhớ tới thời gian ngày xưa.

Chiêu Hòa công chúa nhìn Cố Văn Tĩnh, có một bụng nghi vấn, lại không biết hỏi từ đâu. Cố Văn Tĩnh ngồi dựa vào gối đầu, nàng nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là giấu diếm chuyện Nguyên Bảo.

Quân tử vô tội, hoài bích có tội*. Dù sao Nguyên Bảo là linh thú, rất hiếm thấy trong thế gian, càng ít người biết Nguyên Bảo tồn tại càng tốt, Chiêu Hòa công chúa tuy rằng quan hệ thân mật với nàng, nhưng công chúa tính tình ngay thẳng, là người thẳng tính, đâu không được chuyện trong bụng, lại là người hoàng gia, Cố Văn Tĩnh sợ một lần không cẩn thận, sẽ dẫn họa đến Khương gia.

*Quân tử vô tội, hoài bích có tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,... cũng có thể mang đến tai họa.

Vì thế nàng liền nửa thật nửa giả nói chính mình vốn đã chết, nhưng diêm vương nói dương thọ của nàng chưa hết, khiến cho nàng trở về hoàn dương, nhưng trên đường trì hoãn quá lâu, nguyên bản thân thể đã muốn xuống mồ, đành phải thay đổi thân thể, mượn xác hoàn hồn.

Chuyện mượn xác hoàn hồn này vốn là thuyết linh mẩn dị quỷ, đã thấy Hậu Uyển Tâm đều có thể trọng sinh thành Cố Văn Tĩnh, Chiêu Hòa công chúa tự nhiên sẽ tin lời của nàng, bằng không như thế nào giải thích nàng thay đổi cơ thể khác sống lại đây?

“Uyển Tâm, ngươi nói cho ta biết, năm đó ngươi chết như thế nào?” Chiêu Hòa công chúa nghiêng thân mình ngồi xuống, nghiêm túc nhìn nàng, nói: “Người khác không biết ngươi, nhưng ta biết ngươi. Ngươi thuở nhỏ theo phụ huynh ngươi tập võ, không giống thiên kim khuê các bình thường thân kiều thể nhược, cho dù là người bên ngoài bị bệnh, ngươi cũng sẽ không bệnh. Nhưng ngươi là vì cái gì đột nhiên bị quái bệnh, một lần bệnh chính là mấy năm, thẳng đến khi đi. Uyển Tâm, ngươi nói cho ta biết, trong này có kỳ quái hay không?”

Chiêu Hòa công chúa tuy rằng tính tình đơn thuần, nhưng dù sao cũng là người lớn lên trong cung đình, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Cung đấu trong cung này, nàng cũng nghe nói qua.

Cố Văn Tĩnh vốn đang do dự muốn nói cho Chiêu Hòa công chúa chân tướng mình chết như thế nào hay không, nay nàng hỏi trắng ra như vậy, Cố Văn Tĩnh trong đầu lâm vào gian nan:

Chiêu Hòa công chúa đều không phải là chỉ có một thư đồng, Hậu Uyển Vân cũng là thư đồng của Chiêu Hòa công chúa, hai người các nàng cũng ở chung nhiều năm. Cố Văn Tĩnh cũng không rõ ràng lắm Hậu Uyển Vân ở trong lòng Chiêu Hòa công chúa có bao nhiêu phân lượng, càng không rõ ràng lắm trong mắt Chiêu Hòa công chúa Hậu Uyển Vân là người như thế nào. Tuy rằng đã nhiều ngày Hậu Uyển Vân bởi vì Hậu gia đặc thể mà có chút lảng lảng, ngôn hành cử chỉ làm cho Chiêu Hòa công chúa đối với nàng ta có chút ngửa mặt, nhưng dù sao các nàng cũng ở chung làm bạn nhiều năm, hai người tự nhiên là có cảm tình.

Còn nữa Cố Văn Tĩnh cùng Chiêu Hòa công chúa khi còn nhỏ cảm tình thậm độc, nhưng dù sao tách ra nhiều năm như vậy, lại là vừa mới nhận nhau, Cố Văn Tĩnh vì giấu diếm chuyện Nguyên Bảo, không thể đem điển tịch y học trong không gian tùy thân làm chứng cứ cho Chiêu Hòa công chúa xem, nếu là lúc này nàng lấy không ra chứng cứ, lại tự tiện đi vạch trần bản chất Hậu Uyển Vân, không biết Chiêu Hòa công chúa sẽ có cảm tưởng thế nào, có thể tin tưởng chính mình hay không? Có thể cảm thấy chính mình là có ráp tâm khác hay không?

Chương 61: Sửa trị di nương

Khương phủ.

Trời tờ mờ sáng, tiểu nha hoàn Bình Nhi bung nước ấm, xúc lên rèm cửa thật dày vào phòng. Trong phòng đốt than sưởi ấm, dùng lư hương tỏa vàng, một luồng hơi nóng đập vào mặt. Bình Nhi buông bồn nước, thổi phù phù vào bàn tay, đuổi đi giá lạnh bên ngoài.

“Cầm di nương, nên dậy thôi.” Bình Nhi đi đến bên giường, xúc màn trướng lên.

Cầm di nương còn buồn ngủ, mặt nhìn có chút phù thũng, dưới mắt một mảnh xanh đen, nhìn tiểu tỳ không ít.

“Ngài chậm một chút, để ý bụng.” Bình Nhi thật cẩn thận đỡ Cầm di nương ngồi xuống, nay Cầm di nương sắp lâm bồn, bụng lớn như trái dưa hấu (??? Trái dưa hấu chừng Tết cũng đâu có lớn lắm đâu???), thân mình thập phần nặng nề, khắp cả chân đều bị phù thũng, sáng sớm càng thũng lợi hại. (Lk: ko biết nàng nào từng mang thai mà bị phù thũng chưa, chứ ta là ta sợ chuyện đó dã man. Phù thũng khi mang thai do bào thai chèn ép một vài dây thần kinh trong bụng khiến máu ko lưu thông đc, lúc mấy tháng đầu thì bị táo bón do chèn ruột già, mấy tháng cuối thì bị phù tay chân, mỗi sáng ngủ dậy phải 5 phút sau ta mới bắt đầu hoạt động được từng ngón tay tê cứng, đau nhức do bị phù, hic...)

Bình Nhi hầu hạ Cầm di nương mặc xong quần áo, nhìn bộ dáng nàng tiểu tỳ, không khỏi than thở: “Đại phu nhân mới mấy ngày không ở nhà, đại thiếu phu nhân liền khát khe ngài như vậy. Ngày xưa lúc đại phu nhân ở nhà, cũng thấy ngài thoải mái bất tiện, miễn ngài thỉnh an mỗi sáng. Nhưng hôm nay mới có ba ngày, đại thiếu phu nhân liền muốn sửa lại quy củ, trời chưa sáng đã kêu vài di nương đi trong phòng thỉnh an. Nô tỳ nhìn vài di nương khác đều gặt mà không dám nói gì. Chính là khổ ngài, thân mình bất tiện như vậy, còn phải đi thỉnh an sáng sớm.”

Cầm di nương thở dài, ngày xưa đại phu nhân còn ở, chỉ cần đặc biệt dặn một tiếng, vài vị di nương liền đều sống thư thả thoải mái, tuy rằng nói bốn tỳ muội Cầm Kỳ Thư Hòa cũng đều không phải là thân mật khăng khít, ngẫu nhiên nháo chút chuyện lục đục với nhau, nhưng đại khái cuộc sống coi như thoải mái.

Trước khi Cầm di nương nhập phủ, luôn nghe nói có vài quý nhân quý phủ không coi di nương là người, muốn đánh cứ đánh, muốn mắng liền mắng, một câu đắc tội chủ tử, bị bán đi, bị đánh chết đều là chuyện bình thường. Nhưng mấy người tỳ muội các nàng vào Khương phủ, đại phu nhân chưa bao giờ khát khe các nàng, đại phu nhân cho các nàng thể diện, các nô tỳ phía dưới cũng không dám lơ đãng, sống cũng rất thoải mái. Nhưng hôm nay một khi đại phu nhân mất, mới có mấy ngày, đã làm các nàng thấy ra bất đồng, trong đầu đều nhớ đến cái tốt của đại phu nhân.

“Ai, đại thiếu phu nhân là chủ tử, chúng ta chính là nô...” Cầm di nương thở dài, ngồi ở trước bàn trang điểm sai Bình Nhi chải đầu cho mình: “Ta cũng còn may mắn, đáng thương Hòa nhi muội muội, đang còn trong tháng, hôm trước đã bị kêu đến đi thỉnh an. Hòa nhi thân mình không tốt, khi sinh nở gặp không ít tội, trong tháng này vốn nên cẩn thận dưỡng. Nhưng mấy người chúng ta trời còn chưa sáng đã bị người trong phòng đại thiếu phu nhân kêu đi thỉnh an, ước chừng ở ngoài cửa đợi một canh giờ, bị gió lạnh thổi, Hòa nhi muội muội mặt mũi trắng bệch, ôm vài cái lò sưởi tay vẫn còn thấy lạnh...”

*lò sưởi tay: bỏ than trong đó rồi dùng vỏ áo bao lại

Bình Nhi hưng hăng thổi một ngụm: “Phi, phu nhân vừa mất, đại thiếu phu nhân liền khát khe các di nương như vậy, sau này sống ra sao đây? Cầm di nương, ngài cho dù là vì đứa nhỏ trong bụng, cũng phải sớm tính toán đi!”

Mây Cầm di nương che một mảnh mây đen mù sương, từ lúc lần trước náo loạn ra chuyện Hòa di nương khó sinh, Cầm di nương cũng nghe được chút tiếng gió, việc này tám phần có liên quan tới đại thiếu phu nhân. Ngày xưa may mắn có đại phu nhân ở sau lưng chống, nhưng hôm nay đại phu nhân vừa mất... Cầm di nương cúi đầu sờ sờ bụng tròn xoe, thậm chí cũng không biết đứa nhỏ này có bình an sinh ra hay không...

Ba ngày trước trong cung truyền tới tin tức, trước tiên là nói phu nhân gặp thích khách, bản thân bị trọng thương hôn mê bất tỉnh. Rồi sau đó lại có tin tức truyền đến, nói là một hồi đại hòa, phu nhân cùng đại tiểu thư đã mất. Vương gia ba ngày đi vào cung, đến nay chưa về, đại công tử chạy hai đầu trong cung và nha môn, cũng không để ý mấy chuyện trong hậu trạch. Nay trong nhà, Hậu Uyển Vân lớn nhất, nàng muốn bắt niết các di nương, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ngày hôm sau phu nhân vừa xảy ra chuyện, sáng sớm nàng ta liền phái người đi gọi các phòng di nương đến thỉnh an, đầu tiên là đem mọi người hong một canh giờ trong gió lạnh, rồi sau đó lại bảo đi vào, quý quý, thỉnh an, làm đủ đại lễ, một chút không để ý Hòa di nương còn chưa có sang tháng, Cầm di nương sắp lâm bồn.

“Ai... Nói này đó có ích lợi gì đâu?” Cầm di nương thở dài một hơi, ăn điểm tâm Bình Nhi bung tới: “Sau này chúng ta đều phải tuân lệnh của đại thiếu phu nhân, nhưng là càng ngày càng khổ sở! Ai, nếu là phu nhân còn sống, vậy là tốt rồi.”

“Đúng vậy, nếu là phu nhân còn sống, vậy là tốt rồi.” Bình Nhi nhanh chóng nói.

Bình Nhi hầu hạ Cầm di nương dùng đồ ăn sáng, cầm kiện áo choàng lông chim thật dày khoác cho nàng, đỡ nàng, hai người ra viện, đi tới viện của Hậu

Uyển Vân.

Thời điểm đi đến trong viện Hậu Uyển Vân, trên bầu trời chiếu xuống một tia ánh sáng. Nha hoàn Tích Đông của Hậu Uyển Vân đang đứng ngay cửa, trong tay ôm cái ống bao lông thỏ, ánh mắt miết Cẩm di nương, lộ ra khinh thường, nói: “Đại thiếu phu nhân vừa tỉnh, còn chưa rửa mặt chải đầu thỏa đáng, người trước tiên ở chỗ này chờ, một hồi xong rồi đến gọi người.”

Trong lòng Bình Nhi vạn phần ghen ghét, Tích Đông nha hoàn này, thật sự là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ngay cả di nương đều dám khi dễ. Nhưng nay phong thủy phiên chuyển, Tích Đông người ta nhưng là nha hoàn trong phòng chính thất, Bình Nhi là nha hoàn của di nương, quả quyết là không thể trêu vào nàng ta. Nhưng nhìn cái bụng to của Cẩm di nương, còn phải đứng ở trong gió lạnh, Bình Nhi thật sự là không đành lòng, tiến lên một bước lấy lòng cười nói: “Tích Đông tỷ tỷ, ngài xem Cẩm di nương chúng ta cái bụng rất to, đứng chỗ này rất bất tiện, không bằng ta dẫn Cẩm di nương đi thiên đình chờ, chờ đại thiếu phu nhân thu thập thỏa đáng, chúng ta lập tức sẽ thỉnh an.”

Tích Đông thối phũ một tiếng bật cười, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào chóp mũi Cẩm di nương, nói: “Bất quá là một di nương hạ lưu, nghĩ đến chính mình rất quý giá sao? Chẳng lẽ còn cho mình là chủ tử? Đừng cho người thể diện không biết xấu hổ, bất quá là một tiện tỳ, kêu người chờ một lát còn ỷ khuất người? Người khác chờ, người sẽ chờ không được? Không phải là hoài thai sao, đáng tiếc bụng quá kém cỏi, bên trong là một đứa con gái, sinh ra được cũng chiếm không được chỗ tốt.”

“Người!” Bình Nhi tức giận cả người phát run, Cẩm di nương tuy rằng là một thiếp thất, nhưng thường ngày trong Khương gia cũng là nửa chủ tử của nàng ta, nay liền ngay cả một nha hoàn cũng dám chỉ vào mũi mắng!

“Bình Nhi, quên đi, ngay tại này chờ xem.” Cẩm di nương thờ dài, nay không có phu nhân che chở, nàng phải tính toán vì chính mình cùng đứa nhỏ. Nếu là đứa nhỏ này may mắn có thể bình an sinh ra, sau này còn phải hầu hạ mẹ cả, Cẩm di nương không nghĩ cùng Hậu Uyển Vân nháo cương lên, miễn cho tương lai làm cho đứa nhỏ đi theo nàng chịu khổ.

“Tích Đông muội muội, chúng ta đều là từ một trong viện đi ra ngoài, đều là tỷ muội, phải hòa khí mới tốt.” Cẩm di nương cười đi qua, từ trên tay cõ ra một vòng tay vào nhét vào trong tay Tích Đông, nói: “Bình Nhi nha đầu đó không biết nói chuyện, đắc tội muội muội, ta thay nàng bồi cái không phải, sau này còn muốn dựa vào muội muội chiếu cố đó.”

Tích Đông cảm vòng tay suy nghĩ, trên mặt cuối cùng mang theo chút khí sắc tốt, nói: “Tĩnh người là người hiểu biết, hừ. Thiên đình đang quét tước, vào không được, người nếu là không muốn đứng chờ, liền qua phòng củi bên kia đi.”

“Đa tạ Tích Đông muội muội.” Cẩm di nương ôm bụng, hướng Tích Đông gật gật đầu, cảm tay Bình Nhi đang tức giận đi phòng củi. Phòng củi hơi tứ phía, bất quá tốt xấu vẫn chắn được gió, còn có cái bàn có thể ngồi nghỉ ngơi một chút. Cẩm di nương biết thiên đình đang quét tước là cái gì, bất quá là nói vậy thôi, Hậu Uyển Vân đang muốn lập uy, nên làm khó các nàng.

Cẩm di nương thờ dài, khi phu nhân còn sống, nhìn Hậu Uyển Vân cũng không phải cái dạng người như hiện tại này. Khi đó nàng ta đối với vài di nương cũng coi như hiền lành, nhưng hôm nay một khi phu nhân đề nặng Hậu Uyển Vân đã mất, nàng ta liền lập tức thay đổi sắc mặt. Như vậy xem ra, sự hiền lành ngày xưa của nàng ta, cũng đều là giả vờ, một khi không có người kiềm chế nàng ta, bản tính của nàng ta liền bại lộ không thể nghĩ ngờ.

Cẩm di nương ngồi chờ một hồi, Họa di nương cũng đến đây. Họa di nương thân mình nhìn thập phần suy yếu, được hai nha hoàn nâng lại đây, thời tiết mới đầu mùa đông, liền mặc kín mít, nhưng dù vậy, mặt cũng trắng như giấy.

“Bình Nhi, đi, đem này cái đưa cho Tích Đông, kêu Họa di nương cũng lại đây ngồi đi, nơi này tuy rằng không phải chỗ tốt lành gì, nhưng vẫn tốt hơn so với đứng bên ngoài.” Cẩm di nương lại cõ ra vòng ngọc bên tay kia đưa cho Bình Nhi. Bình Nhi cau mày, lên tiếng vâng, đi ra ngoài chuẩn bị một phen, đem Họa di nương thỉnh tiến vào.

Đi vào vừa, mới nhìn đến thần sắc có bệnh của Họa di nương.

“Họa nhi muội muội.” Cẩm di nương nhìn nàng như vậy, có chút đau lòng, cảm tay nàng, chỉ cảm thấy hai tay nàng đều lạnh như băng, nhanh chóng dùng hai tay làm ấm cho nàng.

“Cẩm nhi tỷ tỷ...” Trên mặt Họa di nương đều là mây đen, ngẩng đầu nhìn Cẩm di nương.

Hai người các nàng ban đầu là được sủng ái nhất trong đại phòng, nhưng nay, đều rơi vào tình thế như thế. Cẩm di nương cùng Họa di nương mặc dù có chút hiềm khích, bất quá lúc này hai người đồng bệnh tương liên, không khỏi đều nhìn đối phương thờ dài.

“Nếu là phu nhân còn sống, thì tốt rồi.” Họa di nương mở miệng, từ từ nói, khóe mắt mang theo nước mắt.

Lại một lát sau, Kỳ di nương cùng Thư di nương cũng đến đây, Sắc Vi cũng ôm nữ nhi đến viện này. Mấy người phụ nhân tụ trong phòng củi nhỏ hẹp một người một người sâu.

Trẻ con sợ lạnh, Sắc Vi ôm Tiểu Âm Âm, mặc cho bé kín mít không kể hở. Tiểu Âm Âm nửa mơ nửa tỉnh, bị bế đi ra, nay còn không có hoàn toàn mở mắt, mơ mơ màng màng tựa vào trong lòng Sắc Vi.

Vài người ở phòng củi chờ, đợi tới hơn một canh giờ, bên ngoài còn không có động tĩnh. Bình Nhi ra đi tìm hiểu một phen, trở về nói đại thiếu phu nhân đang dùng đồ ăn sáng, làm cho mọi người lại chờ một lát.

“Nàng khen ngược, ung dung dùng đồ ăn sáng, nhưng chúng ta tại đây khổ chờ!” Kỳ di nương tức giận bất bình, nàng đã sớm ngủ mất nhìn Hậu Uyển

Vân diễn xuất.

“Ai, quên đi quên đi, tỷ tỷ đừng nói nữa, để người nghe thấy được thì nguy rồi.” Thụ di nương khuyên giải nói.

Tích Đông dựa vào cửa cần hạt dưa, trong lòng ước đoán vài cái vòng tay mới vừa rồi thu, trong đầu rất khoái trá. Ban đầu chủ tử của mình bị đại phu nhân gắt gao đè nặng, khắp nơi nhắm vào, vốn tưởng rằng chủ tử nhà mình không lật người được, nhưng là ai biết đại phu nhân đột nhiên đã chết. Chủ tử lật người được, sau này chính mình sống cũng tốt hơn.

Tích Đông nhả vỏ hạt dưa ra, đánh giá canh giờ không sai biệt lắm, phui phui xiêm y, vào trong phòng Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân đang ngồi ở trước bàn, không nhanh không chậm dùng đồ ăn sáng, thấy Tích Đông vào, mí mắt hơi hơi nâng nâng, nói: “Làm sao vậy?”

Nay nhà mẹ đẻ đắc thế, mẹ chồng đã mất, Hậu Uyển Vân hành diện, chỉ cảm thấy lưng đều thẳng tắp, nói chuyện không khỏi dẫn theo vài phần ngạo khí, bạch liên hoa mềm mại ban đầu đó hoàn toàn không thấy.

“Hồi chủ tử, vài di nương đó đã ở bên ngoài chờ hơn một canh giờ, ngài xem khi nào thì kêu các nàng tiến vào?” Tích Đông thật cẩn thận hỏi.

“A.” Hậu Uyển Vân lên tiếng, nói: “Bất quá mới chờ một canh giờ, lúc ta hầu hạ mẹ chồng, cũng không chỉ là một canh giờ. Đều là vài di nương, không nên yếu ớt như vậy, kêu các nàng tiếp tục chờ, ta cũng chưa ăn sáng xong đâu, nhiều người nhìn phiền lòng, ăn không vô.”

“Vâng, nô tỳ đã biết.”

Hậu Uyển Vân vẫn im lặng nhàn nhã hưởng dụng đồ ăn sáng. Trong đầu vui vẻ, mẹ chồng ác độc rốt cục đã chết, thật sự là ông trời mở mắt! Nay Khương gia không có chủ mẫu, tự nhiên nàng ta là dâu trưởng đương gia! Vừa nghĩ đến phủ Bình Thân vương sắp rơi vào tay mình, Hậu Uyển Vân liền ức chế hưng phấn không được. Tuy rằng không có không gian tùy thân, Nguyên Bảo cũng không biết tung tích, nhưng nàng ta lại được vương phủ!

Khương gia trăm năm thế gia, gia lớn nghiệp lớn, dệt tạo phùng trên tay chính mình so sánh với cùng gia sản Khương gia, quả thực chính là không đáng nhắc tới. Nay núi vàng núi bạc này sắp rơi vào trong túi tiền Hậu Uyển Vân, sao kêu nàng ta không hưng phấn, sao kêu nàng ta không như ý được?

Còn vài di nương chướng mắt đó, nay các nàng chết sống đều niêm tạc trên tay của người, còn không phải làm cho các nàng sống thì sống, làm cho các nàng chết thì chết! Còn có vài đã loại do các nàng sinh, đều phải xem tâm tình Hậu Uyển Vân nàng ta mà sống.

Dùng xong đồ ăn sáng, gọi người dọn bàn, Hậu Uyển Vân mới sai Tích Đông đi gọi vài di nương tiến vào.

Mọi người đã sớm ở bên ngoài bị đông lạnh, từng bước từng bước lạnh run tiến vào, sắc mặt cũng không tốt. Tiểu Âm Âm mơ mơ màng màng chui vào trong lòng Sắc Vi run run, Sắc Vi làm nương nhìn thấy một trận đau lòng, nếu không phải đại thiếu phu nhân muốn dẫn Tiểu Âm Âm đến, nàng mới luyến tiếc đem nữ nhi bảo bối mang đi ra.

Mọi người quỳ xuống, thỉnh an Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, nhàn nhã uống trà, ước chừng qua một chén trà nhỏ, đợi cho nước trà trong tay đều lạnh, kêu Tích Đông đến thay đổi một ly, mới nâng gương mặt, nói: “Đều đứng lên đi.”

Vài vị di nương đều quỳ đến nỗi run lên, đặc biệt Cầm di nương, thân mình rất nặng, chính mình vất vả dậy vài lần, đều không đứng dậy nổi. Bình Nhi ở bên nhìn sốt ruột, bước lên phía trước đi muốn nâng Cầm di nương dậy. Hậu Uyển Vân chỉ vào Bình Nhi nói: “Người tiến lên đây là muốn làm cái gì? Chủ tử còn không có lên tiếng, người tự chủ trương sao?”

Thân mình Bình Nhi đông cứng, Cầm di nương quay đầu nhìn Bình Nhi, ý bảo nàng không cần lại đây, rồi sau đó sốt ruột chống dậy, đỡ một bên ghế dựa, run run rẩy rẩy muốn đứng lên. Một bên Thụ di nương thấy khó chịu, đi qua nâng nàng dậy.

Hậu Uyển Vân mắt lạnh nhìn các nàng, khóe miệng tràn ra một chút cười lạnh, nói: “Nhìn các người tỷ muội tình thâm, thật vô cùng tốt. Khương gia chúng ta từ trên xuống dưới đều một lòng, cùng hòa thuận, là tốt nhất.”

“Vâng, đại thiếu phu nhân giáo huấn phải, chúng nô tỳ đã biết.” Mọi người cùng trả lời.

Hậu Uyển Vân hướng Tích Đông cho một ánh mắt, Tích Đông lấy một xấp kinh thư từ trên án thư bên cạnh đưa đến, đặt ở trên bàn bên cạnh Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân cầm lấy một quyển kinh thư lật vài cái, vẻ mặt giả vờ đau thương kịch liệt, nói: “Mẫu thân liên đi như vậy, ta làm con dâu trong lòng vạn phần bi thống, đã nhiều ngày niệm kinh Phật cho mẫu thân. Ngày xưa phu nhân đều đối đãi các người không tệ, các người cũng phải tri ân báo đáp, không thể làm người vong ân phụ nghĩa. Nay các người mỗi người cũng đều đến tụng kinh Phật cho phu nhân, làm tròn hiếu đạo.”

Dứt lời, Tích Đông đem kinh Phật phân phát cho mấy người. Vài vị di nương mỗi người cầm ba bản kinh Phật, hai mặt nhìn nhau.

Hậu Uyển Vân nhắm nửa mắt lại, nói: “Các người đều đi thiên đình, một người sao ba bản kinh Phật. Trong lúc này cầm ăn cầm uống, làm thành tâm. Đều đi xuống đi, ta muốn niệm kinh cho mẫu thân.”

Đây là muốn sửa trị chính mình, nhưng vài vị di nương đều giận mà không dám nói gì, đành phải phúc thân hành lễ, rồi sau đó đi đến thiên đình.

Sắc Vi ôm Tiểu Âm Âm ra cửa cuối cùng, vừa đi tới cửa, chợt nghe Hậu Uyển Vân gọi lại Sắc Vi: “Sắc Vi a, người trước đừng bước, ta có chút chuyện muốn nói với người.”

Trong lòng Sắc Vi lộp bộp một tiếng, dừng chân lại, rất cung kính quỳ xuống. Chỉ nghe Hậu Uyển Vân nói: “Sắc Vi à, ta thấy Tiểu Âm Âm chúng ta rất đáng yêu, ta thương con bé như nữ nhi ruột của mình. Ta suy nghĩ rồi, muốn đem Tiểu Âm Âm nhận vào trong viện của ta dưỡng, muốn cùng người thương lượng.”

Sắc Vi lập tức liền sợ hãi. Tiểu Âm Âm là đầu quả tim của nàng, như thế nào bỏ được đưa đi trong viện Hậu Uyển Vân! Nếu Hậu Uyển Vân là chủ mẫu rộng lượng lương thiện cũng liền thôi, nhưng nàng ta tâm như rắn rết, Tiểu Âm Âm nếu là ở trong tay nàng ta, làm sao còn có đường sống!

Sắc Vi nhanh chóng dập đầu thùng thùng, nói: “Hồi đại thiếu phu nhân, Âm Âm tuổi còn nhỏ, nô tỳ sợ con bé không hiểu chuyện, chọc ngài không vui. Ngài nếu thích Âm Âm, nô tỳ sẽ kêu con bé thường đến hầu hạ ngài.”

Hậu Uyển Vân khề hừ một tiếng, từ từ nói: “Lần trước việc Họa di nương khó sinh, điều tra thật không minh bạch. Sắc Vi à, hiềm nghi của ngươi còn chưa tẩy thoát đâu. . . Tiểu Âm Âm đi theo ngươi – một người nương bị hiềm nghi có tội, sợ không phải chuyện tốt gì.”

Ta với ngươi cùng so xem mạng ai cứng hơn! Sắc Vi hận không thể đem những lời này đá vào trên mặt Hậu Uyển Vân, nhưng là nàng không dám. Nàng chỉ có thể nén giận.

Hậu Uyển Vân nhìn bộ dáng kinh ngạc của Sắc Vi, tâm tình phá lệ khoái trá, cầm móng tay đùa nghịch, nói: “Ngươi muốn đem Tiểu Âm Âm giữ ở bên người, cũng không phải là không thể được, chẳng qua nếu là sau này vạn nhất lại tra ra chuyện Họa di nương khó sinh. . . Ngươi phải như thế nào giải thích huân hương đào ra từ trong viện của ngươi.”

Sắc Vi sừng sốt một chút, chuyện Họa di nương khó sinh là ai làm, Sắc Vi cũng đoán được chín phần: không phải là Hậu Uyển Vân đồ độc phụ phát rõ này sao? Nay nàng ta nói như vậy, ý nàng là sao? Đầu óc Sắc Vi nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên linh quang chọi lóe: chẳng lẽ, nàng ta lấy Tiểu Âm Âm áp chế, làm cho chính mình tại thời điểm tất yếu đi ra gánh tội thay?

Nếu nhận tội này, nhưng là tội hại mạng người. Nhưng nếu là không nhận. . . Sắc Vi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi đang ngủ say trong lòng, nếu không đáp ứng Hậu Uyển Vân, chỉ sợ nàng sẽ gây bất lợi với Tiểu Âm Âm!

Vì thế Sắc Vi cân nhắc một phen, cắn răng một cái, nói: “Nô tỳ vì Âm Âm, nô tỳ cái gì đều nguyện ý làm!”

Hậu Uyển Vân cười cười, nàng muốn chính là câu này của Sắc Vi. Nàng biết uy hiếp của Sắc Vi là nữ nhi của nàng, nay dùng nàng ta dùng nữ nhi làm áp chế, không sợ nàng không nghe lời.

“Ngươi là người thông minh. Tiểu Âm Âm cũng là nữ nhi của ta, gọi ta một tiếng mẫu thân, ta sẽ không bạc đãi con bé.” Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm hướng Sắc Vi vẫy vẫy tay, nói: “Được rồi, ngươi đi xuống đi, trở về chăm đứa nhỏ, không cần sao kinh Phật.”

Cả người Sắc Vi đều là mồ hôi lạnh, ôm Tiểu Âm Âm dập đầu lạy ba cái, vội vã ly khai. Lúc xuất viện, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy cửa phòng Hậu Uyển Vân tối om, giống như cái động yêu ma quỷ quái ở, muốn sống nuốt người sống. Sắc Vi ôm chặt nữ nhi, nhanh chóng bước nhanh ly khai.

Ba bản kinh Phật cũng không phải dễ chép như vậy, bốn di nương Cầm Kỳ Thư Họa đói bụng, chép từ sáng sớm đến buổi chiều. Thư di nương và Kỳ di nương còn may, dù sao hai người thân mình khỏe mạnh, cũng còn miễn cưỡng chịu đựng được. Chỉ khổ Cầm di nương cùng Họa di nương, hai người mồ hôi lạnh cả đầu, mắt nhìn cũng sắp nhắm xỉu.

Bình Nhi gấp gấp, đau khổ cầu xin Tích Đông, lại đưa không ít bạc, nhưng Tích Đông liền lỗ mũi hướng lên trời một câu: “Đây là ý tứ của đại thiếu phu nhân, ta một nô tỳ không làm chủ được! Các ngươi nếu muốn nghỉ ngơi, chép xong kinh Phật không phải là được sao? Chính mình nhàn hạ, còn lẽ mề, còn trách ai? Chẳng lẽ các ngươi không nghĩ tận hiếu vì phu nhân?”

Tích Đông ném những lời này rồi bước đi, Bình Nhi tức giận đặt móng ngời dưới đất, ô ô khóc lên. Nàng không biết chữ, bằng không thực hận không thể thay vai di nương sao chép kinh văn. Nay trong phủ đại phu nhân vừa mất, đại tiểu thư cũng mất, Vương gia không ở, đại công tử không ở, liền ngay cả đại nha hoàn Bích La Bích Viện bên người Vương gia cũng ra phủ hỗ trợ đại công tử, trưởng bối liền thừa chỉ thứ hai phu nhân Tiền thị. Nhưng xưa nay Tiền thị cùng đại công tử không hợp tính, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, rất ít lui tới, càng đừng nói những tay chuyện đại thiếu phu nhân quần tiểu thiếp. Nay Khương gia này, ngay cả một người có thể làm chủ cứu người đều không có.

Trong phòng, Tích Xuân vẫn ngồi ở bên cửa sổ nhìn động tĩnh bên này, nay nàng cũng ngồi không yên. Tích Xuân tranh thủ thời gian rời Khương phủ, đi gặp Hậu Thụy Phong, rồi sau đó lại trở về, đã nhiều ngày sau khi Uyển Vân sở tác sở vì nàng cũng xem ở trong mắt. Tích Xuân là người mang võ nghệ, từ sau khi nàng gặp Hậu Thụy Phong, nàng liền phát hiện chỗ tối gần viện của Hậu Uyển Vân trong Khương phủ, xuất hiện hai nữ tử võ công cực cao, tám phần là thám tử Hậu Thụy Phong phái tới, tìm hiểu sinh hoạt thường ngày của Hậu Uyển Vân. Nếu không có gì xảy ra, chuyện hôm nay phát sinh trong phòng Hậu Uyển Vân, rất nhanh sẽ một năm một mười rơi vào trong lỗ tai Hậu Thụy Phong.

Bất quá mắt nhìn sắc mặt hai vị di nương đó, Tích Xuân cảm thấy, chỉ sợ là sắp tai nạn chết người. Tích Xuân tính toán một phen, nay trong phủ này duy nhất có thể trông cậy vào, chỉ có một người —— Cầm Yên cô nương. Tích Xuân thấy Cầm Yên là che chở Hậu Uyển Vân, nhưng nàng càng thấy được, Cầm Yên là cô nương tâm địa chính trực, nàng sẽ không bàng quan đứng nhìn ngồi yên không để ý đến. Tuy không biết Cầm Yên có cứu vãn di nương đó được hay không, nhưng tóm lại nàng là hi vọng cuối cùng.

Tích Xuân nhìn xem ngoài phòng, thừa dịp không người chú ý mình, bước nhanh ra khỏi viện.

Qua thời gian một nén nhang, một nữ tử dáng người mạo diệu tuyệt mỹ bước nhanh vội vàng tiến vào viện của Hậu Uyển Vân, phía sau nàng đi theo hai nha hoàn, còn có Lưu đại phu trong phủ. Nàng cũng không trực tiếp đi vào phòng Hậu Uyển Vân, mà là lập tức đến thiên đình.

Trong thiên đình ngay cả vài bồn than cũng chưa đốt, lạnh như vết nứt. Tích Đồng lại cố ý mở cửa sổ ra, nói là tán mùi mực, nay gió lạnh thổi qua, lạnh như dao nhỏ cửa vào một phen. Vài di nương nũng nịu sắc mặt đều kém cực kỳ.

Cầm Yên vào phòng, xem tình cảnh này, mày liền nhủ lại, nói: “Đều đừng chép nữa!”. Nhanh chóng phân phó nha hoàn thủ hạ nói: “Nhanh đi đem cửa phòng đều khép lại, đi lấy chậu than đến đây! Lại đi hâm nóng canh gừng, làm mấy chén mì nóng đến đây!”

Vài di nương nhìn thấy Cầm Yên, đều như thấy cứu binh tới. Nhưng là trong đầu đều ần ần lo lắng: tuy rằng vị Cầm Yên cô nương này không có bất luận danh phận gì, trong thường ngày rất được Vương gia sủng ái, nhưng nàng dù sao không có thân phận, nàng đến, có thể nói được sao? Nếu nàng chọc Hậu Uyển Vân mất hứng, sau này Hậu Uyển Vân đem con tức phát tiết trên người vài di nương, các nàng còn không phải chịu không nổi?

Cầm Yên gọi người đóng cửa sổ, nhóm lửa bồn than sưởi ấm. Phiên động tĩnh này kinh động Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân ở trong phòng bên kia vừa nghe nói Cầm Yên đến đây, gần đây liền tự chủ trương không cho các di nương chép kinh văn. Không khỏi bốc hỏa lên: người tính là cái gì vậy? Chẳng lẽ nghĩ từng thay chính mình nói qua vài câu, sẽ đập trên mũi mặt, cũng không nhìn một cái chính mình là thân phận gì sao?

“Đi, đi qua nhìn một cái!” Hậu Uyển Vân cộc đứng lên, mang theo Tích Đồng, hùng hổ đi thiên đình.

“A, ta tưởng là ai đâu, thì ra là Cầm Yên cô nương.” Hậu Uyển Vân âm dương quái khí nhìn Cầm Yên: “Không biết Cầm Yên cô nương đến viện của ta có chuyện gì sao? A, còn làm tự chủ trương này nọ, làm như nơi này là viện của người sao?”

Cầm Yên bị bộ dáng này của Hậu Uyển Vân sợ ngây người. Trong thường ngày Hậu Uyển Vân đều là dịu dàng hiền thực, thậm chí có chút rụt rè, chọc người triu mến. Nay nàng ta kỳ quái khí diêm kiêu ngạo, Cầm Yên nhất thời liền nhủ mày: thì ra đại ca nói không sai, Hậu Uyển Vân thực không phải là người lương thiện gì!

Tuy Hậu Uyển Vân không biết Cầm Yên là thứ muội của Khương Hằng, nhưng Cầm Yên dù sao cũng là thứ muội của Khương Hằng, là trưởng bối của Hậu Uyển Vân, nay đối với Hậu Uyển Vân, tự nhiên liền mang theo khí thế trưởng bối đối với tiểu bối.

“Ta muốn hỏi một chút, đại thiếu phu nhân đang làm cái gì, là muốn nháo tai nạn chết người sao?” Cầm Yên lạnh lùng đem một quyển kinh thư ném xuống đất, trong thường ngày Khương Hằng sủng ái nàng, tuy nàng có hàm dưỡng tốt, nhưng khi tức giận, cũng là không nhỏ.

“Ta nháo tai nạn chết người? Bất quá là sao chép mấy bản kinh thư cho mẫu thân thôi, đó nhưng là hiếu đạo, còn nhắc lên mệnh người nào? Cầm Yên cô nương quá nghiêm trọng đi, tội danh này, nhưng ta tha thứ không nổi.” Hậu Uyển Vân cười lạnh nhìn Cầm Yên, trong mắt mang theo khinh thường, nói: “Như thế nào, mẫu thân vừa mới mất, Cầm Yên cô nương liền ngồi không yên rồi? Chỉ sợ trong đầu rất vui vẻ phải không, không chừng tính toán làm thế nào câu dẫn phụ thân, làm cho phụ thân cho người danh phận hả?”

Khương Hằng cùng Cầm Yên là huynh muội ruột, nay bị Hậu Uyển Vân vừa nói như vậy, sắc mặt Cầm Yên khó coi cực kỳ, trách cứ nói: “Đừng vội nói năng bậy bạ!”

Hậu Uyển Vân cười ha ha, chỉ vào mặt Cầm Yên nói: “Ta nói năng bậy bạ? Là người có tật giật mình mới đúng! Mẫu thân vừa qua đời, xem người sốt ruột chưa kia, tay đều duỗi đến trong viện ta, đây là chưa gì đã nóng ruột muốn bài ra bộ dáng chủ mẫu đương gia! Phi, đừng si tâm vọng tưởng, cả ngày ba ba bám phụ thân, hầu hạ phía sau lưng, nhưng phụ thân liền không thèm nhìn người. Người nhìn lại người đi, đều hầu hạ đã bao nhiêu năm, có danh phận gì? Nếu là phụ thân muốn cho người danh phận, đã sớm cho, cho dù mẫu thân mất, cũng không tới phiên đồ tiện tỳ nhà người làm đương gia! Ta coi trên mặt người đều là vị phong trần, vừa thấy chính là hồ ly rối loạn, tám phần là đồ đi đi ra từ trong kỹ viện, thân mình của người không biết bị bao nhiêu đàn ông chạm qua, còn si tâm vọng tưởng bám vào phụ thân, người liền chết tâm đi! Ta nếu là người, đồ đi ngủ với cả ngàn người, ai cũng có thể làm chồng, ta đã sớm tìm sông nhảy xuống, không mặt mũi sống ở trên đời này!”

Hậu Uyển Vân nói một phen chọc trúng chỗ đau của Cầm Yên, nàng tức giận cả người phát run, nói không ra lời. Mọi người ở đây cũng đều dọa ngây người, không nghĩ tới phu nhân nhìn dịu dàng hiền thực thế nhưng nói ra lời nói thô tục không chịu nổi như vậy!

Bất quá Hậu Uyển Vân cũng không sợ các nàng nghe thấy, nay nàng ta là chủ tử, các nàng là nô tỳ, nàng ta sợ ai? Nàng liền làm như là Cố Văn Tĩnh trước đây, nàng ta lớn nhất, nàng ta làm chủ!

Hậu Uyển Vân đắc ý dào dạt nhìn sắc mặt Cầm Yên, trong lòng sáng khoái đến cực điểm. Nàng ta ở Khương gia bị mẹ chồng ác độc đó làm cho phải nuốt bao nhiêu ác khí, sau này nàng ta muốn đem những ác khí nàng ta phải chịu đều đổ vào trên người tiện tỳ đó!

Thiên đình trong lúc nhất thời lặng ngắt như tờ, Hậu Uyển Vân nhìn bộ dáng mọi người sợ hãi rụt rè, hưởng thụ khoái cảm xoay người làm chủ. Nhưng nàng ta đắc ý vênh vao, thế nhưng không hay biết, không khí trong thiên đình không biết từ khi nào thay đổi hương vị.

“Người vừa mới nói cái gì?” Giọng nói Khương Hằng trầm thấp, mang theo áp lực tức giận, từ sau lưng Hậu Uyển Vân bay tới.

Tươi cười trên mặt Hậu Uyển Vân cứng lại, cảm thấy cổ có chút cứng ngắc. Nàng ta không biết Khương Hằng vào từ khi nào, cũng không biết hắn đã nghe được bao nhiêu.

Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy da đầu run lên, ngạnh cổ xoay người, phũ phũ một tiếng quỳ trên mặt đất, thân mình lạnh run, mang theo khóc nức nở, nhu nhược khóc kể nói: “Hồi phụ thân, con dâu cùng các di nương sao chép kinh thư tấn hiếu cho mẫu thân, nguyện mẫu thân một đường đi thuận lợi, sớm tới thế giới cực lạc. Nhưng Cầm Yên cô nương lại vô cớ ngăn trở, còn nhục mạ mẫu thân, con dâu nhất thời tức giận, liền cùng nàng ầm ỹ.”

Thật đúng là ác nhân cáo trạng trước! Cẩm Yên hận không thể nhổ nước miếng vào mặt nàng ta, lòng nghĩ chính mình thật sự là có mắt như mù, thế nhưng che chở độc phụ tâm địa rắn rết này!

“Sớm tới thế giới cực lạc cái gì, ta còn chưa có chết đâu, ngươi liền ba ba ngóng trông ta nhắm mắt như vậy?” Giọng nói Cổ Văn Tĩnh xa xôi từ ngoài cửa truyền đến, Hậu Uyển Vân giật mình ngẩng đầu, thấy Khương Huệ Như nâng Cổ Văn Tĩnh đi vào.

Cổ Văn Tĩnh vừa vào cửa, thấy các di nương quỳ một phòng, mặt trắng như giấy, tâm liền trầm xuống: mình chỉ đi có ba ngày, nàng ta liền tính đem vãi di nương cùng đứa nhỏ chưa xuất thể đều giết chết sao?

“Mẫu, mẫu thân? Người, người không chết?” Hậu Uyển Vân quả thực không thể tin được hai mắt của mình! Không phải nói tràng đại hỏa đó cháy rất lớn sao, nàng ta không chạy ra khỏi đám cháy, bị cháy ngay cả bụi cũng không thừa sao? Nay làm sao có thể khỏe mạnh xuất hiện ở trong này?

“Hừ, ta đương nhiên không chết, ngươi chết, ta đều sẽ không chết!” Cổ Văn Tĩnh không chút khách khí, nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Ngươi không phải nguyện ý tấn hiếu sao? Vậy ngươi phải đi tấn hiếu dâng hoàng! Thúy Liên, mang các chậu than trong phòng đều đem xuống, trong thùng tắm đổ toàn nước lạnh, hầu hạ đại thiếu phu nhân tắm rửa thay tã y, tắm rửa phải thành tâm, ngâm đủ ba canh giờ mới được, thời gian một nén nhang cũng không thể thiếu! Rồi sau đó để cho đại thiếu phu nhân đi phật đường quỳ chép kinh văn, không ăn không uống, chép đủ ba ngày ba đêm, đều làm xong lại đến nói chuyện cùng ta!”

Hôm nay trời lạnh buốt, ngâm nước lạnh ba canh giờ, không cho đông lạnh chết người sao? Tổ y đó nhưng là áo đơn, chỉ một tầng vải mỏng manh, căn bản không thể chống đỡ được thời tiết giá lạnh này! Kinh Phật trong âm lãnh, không ăn không uống quỳ ba ngày, đó không phải ngay cả mạng sống cũng không còn sao?

“Mẫu thân, không thể a!” Hậu Uyển Vân thùng thùng đứng đầu.

“Có cái gì không thể!” Cổ Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng: “Vãi di nương này đều có thể không ăn không uống sao chép ba bản kinh thư cho ta, ngươi là con dâu trưởng liền quý giá không được? Cho ngươi sao chép chút kinh văn đều không muốn, ngươi chính là bất hiếu!”

Hậu Uyển Vân ô ô khóc lên, nàng ta nếu đi thực, ba hôm sau phỏng chừng cũng liền thừa nửa cái mạng!

Lúc này, từ cửa một quý nhân quần áo hoa mỹ, khí chất lồi lạc đi vào. Hậu Uyển Vân thấy nàng, nước mắt lập tức bùng lên, như nhìn thấy cứu binh, phù phục quỳ xuống đất bò đi qua, bắt lấy góc váy người nọ, cầu xin nói: “Công chúa điện hạ, Vân Nhi tuy có tâm tấn hiếu, nhưng thân mình thật sự là yếu yếu không chịu nổi, tra tấn như vậy, Vân Nhi chỉ sợ ngay cả mạng sống cũng không còn, cầu công chúa điện hạ cứu mạng Vân Nhi!”

Chiêu Hòa công chúa cúi lưng xuống, một bàn tay vuốt khuôn mặt Hậu Uyển Vân, nhìn nàng ta, trong mắt mang theo thương tiếc, từ từ nói: “Vân Nhi, thật đúng là khổ ngươi. Bản cung hiểu được hiếu tâm của ngươi, thiên địa nhật nguyệt chứng giám.” Rồi sau đó lại dùng ánh mắt càng thêm trĩu mến nhìn Hậu Uyển Vân, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ngươi là hiếu nữ cảm động thiên địa, chỉ sao chép kinh thư ba ngày ba đêm, đương nhiên là không ổn, quả thực nhục thân phận ‘Nhân đức hiếu nữ’ của ngươi, theo bản cung thấy, hẳn là sao bảy ngày bảy đêm mới phù hợp thân phận của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thái Hậu làm chỗ dựa

Hậu Uyển Vân không thể tin nhìn Chiêu Hòa công chúa: nàng không phải luôn luôn đứng về phía mình sao, như thế nào nay đột nhiên thay đổi tính tình, đi giúp mẹ chồng ác độc đó? Cho dù mẹ chồng ác độc đó cứu tính mạng của Chiêu Hòa công chúa, nhưng nàng cũng không nên đối xử khác thường như vậy!

Vì thế Hậu Uyển Vân lại giả vờ điềm đạm đáng yêu khóc, hướng mọi người dập đầu ba cái, quả thực thương tâm muốn chết, nói: “Hồi công chúa, mẫu thân cho nô tì đi phật đường, trong lòng Vân Nhi cũng không phải không muốn. Vì mẫu thân tấn hiếu là bổn phận của Vân Nhi, nhưng Vân Nhi lo lắng mẫu thân bị tiểu nhân lừa dối, có người mưu toan châm ngòi quan hệ mẹ chồng nàng dâu, mẫu thân trăm ngàn đừng bị mắc mưu!”

Chiêu Hòa công chúa chán ghét một cước đem Hậu Uyển Vân đang quỳ trước mặt mình đá văng ra, đi đến bên cạnh Cổ Văn Tĩnh. Cổ Văn Tĩnh thần nhiên nhìn lướt qua các di nương đang quỳ đây phòng, quát Hậu Uyển Vân: “Có tiểu nhân châm ngòi? Ngươi nói xem, ai là tiểu nhân? Ta vừa hỏi phủ chột nghe nói đại phòng đang làm âm ỉ, vội vội vàng vàng chạy tới đây, vừa tới liền nhìn thấy đồ độc phụ nhà ngươi làm chuyện tốt! Ngươi còn vọng tưởng nói xạo! Tôn ma ma, Dung ma ma, đem nàng ta dẫn đi tắm rửa, tì mĩ hầu hạ đại thiếu phu nhân tụng kinh niệm phật, bảy hôm nữa lại đến gặp ta, ta thấy phát bệnh khi thấy khuôn mặt đó của nàng ta.”

Khuôn mặt hai ma ma lạnh lùng cúi người hành lễ với Cổ Văn Tĩnh nói: “Vâng, Nhân Nhã công chúa, nô tỳ tuân lệnh.” Rồi sau đó hai ma ma nghiêm mặt nói với Hậu Uyển Vân: “Đại thiếu phu nhân, ngài là quý nhân, ngài vẫn là tự mình đi thôi, chớ làm cho chúng nô tỳ khó xử.”

Nhân Nhã công chúa? Hậu Uyển Vân giật mình nhìn Cổ Văn Tĩnh, nàng khi nào thì thành công chúa? Cổ Văn Tĩnh nhẹ nhàng quét Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, nhìn sắc mặt nàng ta trắng như gan heo, đối với nàng ta chán ghét đến đỉnh, vẫy vẫy tay với hai ma ma nói: “Đại thiếu phu nhân chắc là quỳ

lâu thân mình đứng dậy không nổi, các bà tới đỡ đại thiếu phu nhân đi thôi.”

Dung ma ma cùng Tôn ma ma một người một bên, đem Hậu Uyển Vân thọt lồm ở giữa, lôi túm đem nàng ta tha về phía cửa. Chiêu Hòa công chúa mắt lạnh nhìn, vẫn chưa tiến lên ngăn trở, trong mắt thậm chí còn có ẩn ẩn khoái ý. Hậu Uyển Vân mê mang nhìn mọi người: Khương Hằng mặt trầm như nước, nhìn không ra hi giận; Cố Văn Tinh vẫn là bộ dáng hặn không thể đem chính mình ăn sống nuốt tươi; Chiêu Hòa công chúa cũng như trở thành người khác, không hề che chở mình; Cẩm Yên sắc mặt thập phần khó coi, hàm xúc phức tạp nhìn chằm chằm chính mình; vài di nương đều cúi đầu, nhưng trong mắt mỗi người đều lộ ra vui sướng khi người gặp họa, hặn không thể đi lên đá thêm một cước.

Trong mắt Hậu Uyển Vân tràn đầy nước mắt ngời: vì sao sự tình lại biến thành như vậy? Một khắc trước nàng ta còn tính toán, mẹ chồng đã chết, trong nhà liền đến phiên nàng ta làm chủ, hưởng hồ nàng ta còn có cơ hội giữ đạo hiếu; con dâu thù hiểu xong, địa vị càng thêm củng cố, lại thừa dịp mẹ chồng không ở lấy cớ, sửa trị vài di nương, hậu trạch chính là thiên hạ của Hậu Uyển Vân nàng ta. Nhưng nay sự tình lập tức nghịch chuyển, tính toán Hậu Uyển Vân toàn bộ thất bại, nàng ta đột nhiên lâm vào run rẩy tuyệt vọng.

Ở đây không ai vì nàng ta cầu tình, liền trợ mắt như vậy nhìn Hậu Uyển Vân giống như một bãi bùn nhão bị người tha đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, Hậu Uyển Vân thấy trước mắt một cục lông tuyết trắng chạy về phía mình.

“Nguyên Bảo! Mau tới đây!” Hậu Uyển Vân thấy giống như có cộng rom cứu mạng, hướng Nguyên Bảo hô to một tiếng. Nguyên Bảo trở về, nếu có không gian, như vậy hết thảy đều đã không như thế này. Trong không gian thật vất vả tiến hóa ra nhà trọ ở hiện đại của nàng ta, nàng ta chỉ cần về phòng thí nghiệm lấy một ít thuốc bảo chế, lại lược thi thủ đoạn, muốn cho ai chết thì người đó chết.

Nguyên Bảo tạm dừng một chút, lắc lắc cái đuôi lông xù (tác giả: cái đuôi thứ hai bị Nguyên Bảo dùng thuật dấu đi, mọi người chú ý), rồi sau đó nhanh như chớp chạy vào trong phòng. Hậu Uyển Vân trợ mắt nhìn Nguyên Bảo chạy lướt qua bên người, sau đó chạy vào trong đám người, nhảy vào trong lòng Cố Văn Tinh. Cố Văn Tinh cười tủm tỉm vuốt đầu Nguyên Bảo, Nguyên Bảo dụ ngoạn ở trong lòng nàng cọ đến cọ đi, ngay cả Hậu Uyển Vân cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Nguyên Bảo, làm phản? Hậu Uyển Vân ngây dại, sự hận thù trong mắt khi nhìn Cố Văn Tinh có thể nảy lửa. Bất quá lập tức nàng ta lại nghĩ tới một vấn đề càng thêm nghiêm trọng: nếu Nguyên Bảo nhận Cố Văn Tinh làm chủ nhân, như vậy Cố Văn Tinh chẳng phải là có thể đi vào không gian tùy thân sao?

Chỉ cần hơi tương tượng một chút, mẹ chồng ác độc kia chiếm được không gian, lợi dụng mấy thứ hiện đại trong không gian đến dày ải mình, chẳng phải thủ đoạn sẽ đa dạng chồng chất, làm cho chính mình sống không bằng chết sao?

Một trận mồ hôi lạnh từ sau lưng Hậu Uyển Vân xông ra, lạnh từ đầu đến chân, làm cho khắp cả người nàng ta phát lạnh.

Trong đầu hân ý còn chưa bị xua tan, Hậu Uyển Vân đột nhiên liền cảm thấy thân mình bị một mảnh lạnh như băng bao vây. Trong hoảng hốt, nàng ta đã bị hai ma ma quăng vào trong thùng nước lạnh. Nước lạnh đến xương bao vây thân thể của nàng ta, hai ma ma tay chân nhanh nhẹn cời hết y phục ẩm ướt trên người nàng ta. Hậu Uyển Vân hoảng sợ thét chói tai: “Các người cách xa ta, không được vào đụng ta! Các người, hai con súc sinh già này, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Ta là nữ nhi của An Quốc Công, đại thiếu phu nhân của Khương gia!”

Dung ma ma cười lạnh, bàn tay ở thịt mềm dưới nách của Hậu Uyển Vân hung hăng nhéo một phen, lạnh lùng nói: “Nô tỳ thấy, đại thiếu phu nhân vẫn chưa thanh tỉnh phải không? Nô tỳ tuy rằng là nô tài, hai nô tỳ cũng là người từ trong cung đi ra, là ma ma giáo dưỡng Thái Hậu ban cho Nhân Nhã công chúa. Liền ngay cả tiểu chủ quý nhân trong cung thấy nô tỳ, cũng phải cho nô tỳ ba phần thể diện. Đại thiếu phu nhân ngài suy nghĩ phân lượng của mình có tư cách kêu to gọi nhỏ với Nhân Nhã công chúa chúng ta hay không? Cùng Thái Hậu đối nghịch hay không?”

Tôn ma ma một phen cời cái yếm của Hậu Uyển Vân, sau đó đè đầu nàng ta lại, đem nàng ta nhấn vào trong nước lạnh. Hậu Uyển Vân thỉnh thoảng cảm thấy một bàn tay nhấn mạnh đầu mình vào trong nước, cuồng quật ở bên trong uống mấy miệng nước lạnh, chỉ cảm thấy phổi đau muốn nổ tung. Tôn ma ma lại nắm lấy đầu nàng ta từ trong nước lạnh cầm lên, Hậu Uyển Vân ho khan, thở hắt hắt. Ban đầu mẹ chồng ác độc đó trừng trị nàng ta, cũng là có lý chút mặt mũi, nhưng nay lại mình mực tương đương (không kiêng nể gì hết) như vậy! Thậm chí còn trước mặt Chiêu Hòa công chúa! Chẳng lẽ nàng không sợ nhà mẹ đẻ của mình biết sẽ xử phạt mình sao?

Hậu gia vừa lập công lớn! Cố Văn Tinh làm sao dám như vậy đối với mình?

Tôn ma ma ngoài cười nhưng trong không cười, một đôi tay giống cái kim sắt, chuyên chọn chỗ thịt mềm trên người Hậu Uyển Vân để nhéo, trong miệng nói: “Nô tỳ dội nước cho đại thiếu phu nhân, để cho đại thiếu phu nhân thanh tỉnh. Thái Hậu vừa nhận Bình Thân vương phi làm nghĩa nữ, phong làm Nhân Nhã công chúa. Ý tứ công chúa chúng ta cũng chính là ý tứ Thái Hậu. Đại thiếu phu nhân nếu là người thông minh, nên biết nặng nhẹ. Nhân Nhã công chúa là nghĩa nữ của Thái Hậu, nghĩa muội của đương kim thánh thượng, nghĩa tỷ của Chiêu Hòa công chúa, đại thiếu phu nhân ngài là thân phận gì chứ?”

Hậu Uyển Vân ho khan, trừng mắt nói: “Cha ta là An Quốc Công, công thần lớn của Thiên triều, các người làm sao có thể đối đãi nữ nhi của công thần như thế! Nếu bị cha ta biết, nhất định ở trước mặt thánh thượng tố cáo, nói Khương gia ngược đãi con dâu!”

“Ha ha ha, đại thiếu phu nhân ngài thật sự là thiên chân vô tà (ngây thơ) a!” Dung ma ma làm như nghe thấy được một chuyện cười: “Đầu tiên, ngài làm sao ra khỏi được Khương gia? Hơn nữa, ngài làm chuyện này, nếu để An Quốc Công nghe thấy được, không chừng trong lòng xấu hổ thành cái dạng gì, hặn chưa bao giờ sinh ra nữ nhi tâm địa rắn rết như ngài đó!”

Trong lòng Hậu Uyển Vân lộp bộp: Dung ma ma nói lời này là ý gì? Chẳng lẽ chuyện mình làm đã bị phát hiện? Không có khả năng a, tuyệt đối không có khả năng, chính mình bố trí kín đáo, không có khả năng bị phát hiện!

Bị Dung ma ma cùng Tôn ma ma ép buộc vài canh giờ, Hậu Uyển Vân rốt cục bị kéo ra từ thùng nước lạnh. Rồi sau đó Dung ma ma ném cho nàng ta một cái áo đơn, nói: “Nô tỳ tay chân vụng về sợ hầu hạ không tốt đại thiếu phu nhân, chộc đại thiếu phu nhân không vui, còn thỉnh đại thiếu phu nhân tự mình mặc vào.”

“Bọn nha hoàn của ta đâu? Đi gọi Tích Đồng tiến vào!” Hậu Uyển Vân ôm xiêm y bị lạnh môi thâm tím, chỉ cảm thấy tóc ướt sũng dán phía sau lưng, cả người không một chút hơi ấm.

“Đại thiếu phu nhân là nói nha hoàn hồi môn của ngài sao?” Dung ma ma cười cười: “Ai da, không khéo, vài nha hoàn đó đều bị Nhân Nhã công chúa đuổi ra phủ. Đại thiếu phu nhân ngài liền tự phục vụ một chút đi, chờ ngài ra phạt đường, công chúa chúng ta tự nhiên sẽ sắp xếp nha hoàn mới hầu hạ ngài.”

“Các người!” Hậu Uyển Vân tức giận cả người phát run, các nha hoàn này đều là của hồi môn của nàng ta! Độc phụ Cố Văn Tinh đó làm sao có thể vượt quá chức phận xử trí nha hoàn hồi môn của nàng ta chứ!

Cố Văn Tinh thật sự làm như vậy, Hậu Uyển Vân cũng không có biện pháp, dù sao người ta là mẹ chồng, bây giờ còn có thân phận công chúa đè nặng, có hai ngọn núi lớn để dựa, Hậu Uyển Vân có thể thế nào chứ?

Nàng ta không làm thế thể nào, chỉ có thể chịu.

Hậu Uyển Vân mặc áo đơn vào, bị đông lạnh toàn thân phát run. Thúy Liên từ cửa tiến vào, trong tay cầm một áo choàng bằng gấm vóc, nhìn Hậu Uyển Vân, cả mặt đầy chán ghét, đem áo choàng ném cho nàng ta, nói: “Phu nhân chúng ta thiện tâm, sợ đại thiếu phu nhân đông lạnh, sai nô tỳ đưa áo choàng đến cho đại thiếu phu nhân. Phu nhân còn nói, đại thiếu phu nhân chuyên tâm niệm kinh, chớ để phân tâm, chuyện hậu trạch không cần đại thiếu phu nhân quan tâm.”

Hậu Uyển Vân yên lặng mặc ngoài áo đơn, nhìn thoáng qua Thúy Liên. Hôm nay làm sao vậy, vì sao ánh mắt những người này nhìn mình, đều hận không thể ăn tươi nuốt sống?

Tôn ma ma cười cười với Thúy Liên, nói: “Công chúa thật đúng là thiện tâm. . . Nếu nô tỳ là mẹ chồng, đã sớm đem con dâu độc phụ đó đánh chết. . .”

Dung ma ma cũng tiếp lời nói: “Đánh chết nàng ta chẳng phải là tiện nghi cho nàng ta. . .”

Ánh mắt hai ma ma đồng loạt nhìn về phía Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân cảm thấy môi: trực giác nàng ta cảm nhận được có chuyện gì đã xảy ra, cho nên cục diện lập tức thay đổi. Nhưng nàng ta lại đoán không được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho mọi người dùng thái độ yếm khí thậm chí là căm hận đối đãi như vậy với mình. Mặc dù nay nàng ta phạt vài di nương sao chép kinh thư, phạt hơi độc ác, nhưng không đến mức như vậy a?

“Đại thiếu phu nhân, đã thu thập xong rồi, cũng nên đi thôi.” Dung ma ma cùng Tôn ma ma đứng bên cạnh Hậu Uyển Vân, không khỏi phân trần lời nàng ta đi đến phạt đường.

Thúy Liên nhìn bóng dáng Hậu Uyển Vân, chán ghét nhỏ một ngụm: “Phi, nhìn người như vậy, ai biết tâm lại xấu xa bản thủ đến thế!”

.

Viện của Cố Văn Tinh.

Trong phòng ấm áp hoà thuận vui vẻ, Cố Văn Tinh cùng Chiêu Hòa công chúa cùng nằm ở trên giường, đắp chung một cái chăn bông. Thần sắc Chiêu Hòa công chúa có chút phiền muộn, Cố Văn Tinh hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy ở trong cung, cũng là một bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lúc trước ở trong cung, Cố Văn Tinh thừa nhận mình chính là đại tiểu thư Hầu phủ Hậu Uyển Tâm với Chiêu Hòa công chúa. Chiêu Hòa công chúa vẫn truy vấn nguyên nhân cái chết của nàng, Cố Văn Tinh nói chính mình đang điều tra, chờ tra ra kết quả rồi lại nói cho Chiêu Hòa công chúa. Trong lòng Chiêu Hòa công chúa biết nàng không muốn nhiều lời tự nhiên là có lý do của nàng, cũng không lại tìm hiểu thêm.

Nhưng Chiêu Hòa công chúa không rõ là, vì sao Cố Văn Tinh cùng muội muội mình thương yêu nhất thành mẹ chồng nàng dâu, vì sao còn khắp nơi khó xử nhắm vào nàng ấy?

Vì thế Cố Văn Tinh thờ dài một tiếng, nói cho Chiêu Hòa công chúa mấy việc làm của Hậu Uyển Vân: hạ thuốc tuyệt dục cho mẹ chồng tương lai, ý đồ lấy tiêu dao cao độc hại thai nhi chưa sinh ra, thiếu chút nữa làm hại Họa di nương khó sinh một xác hai mạng, lại hãm hại hai vị di nương khác, tàn lời đồn nói Cố Văn Tinh bao che nha hoàn của hồi môn, trong lời nói thậm chí ẩn ẩn vạch ra có lẽ Họa di nương khó sinh là Cố Văn Tinh ở sau lưng thao túng.

Nguyên nhân vì Hậu Uyển Vân có hành vi ác độc như vậy, lại bởi vì là Thái Hậu chỉ hôn không thể hưu nàng ta, cho nên chính mình bất đắc dĩ mới khắp nơi nhắm vào nàng ta, dĩ nhiên để bảo đảm cả hậu trạch Khương gia được yên bình.

Chiêu Hòa công chúa mới nghe, như thế nào cũng không tin. Trong đầu Cố Văn Tinh âm thầm thờ dài: Hậu Uyển Vân đúng là rất biết đóng kịch, dù sao tư thái dịu dàng hiếu thuận của nàng ta quá mức xâm nhập lòng người, trong lúc nhất thời công chúa không thể chấp nhận, cũng là có nguyên nhân. Đồng thời, Cố Văn Tinh cũng thấy may mắn, chính mình không có tùy tiện đem chuyện Hậu Uyển Vân hại chết mẹ đẻ, mẹ cả, đích tỳ nói cho công chúa biết. Dù sao chuyện Hậu Uyển Vân ở Hậu gia hại người, chỉ có chính mình lúc trước khi chết nghe Hậu Uyển Vân chính mồm thừa nhận qua, chứng cứ khác, một cái đều không có.

Nhưng chuyện Hậu Uyển Vân ở Khương phủ hại người, cũng là có nhược điểm. Vì thế Cố Văn Tĩnh chậm rãi giải thích cho Chiêu Hòa công chúa nghe: nói phát hiện tuyệt tử canh, là vì chính mình là Hậu Uyển Tâm, nhận được người kê đơn là tỳ nữ Lăng Giác bên người Hậu Uyển Vân ngày xưa, nếu thay đổi người bên ngoài làm mẹ chồng nàng ta, đã sớm tin nàng ta sai chỗ, uống xong tuyệt tử canh đó; còn việc Họa di nương khó sinh, còn lại là từ Khương Hằng tự mình điều tra, chứng cứ vô cùng xác thực.

Rồi sau đó Chiêu Hòa công chúa bán tín bán nghi, vì thế Cố Văn Tĩnh mời Hoắc Hi Thần, Khương Hằng tới làm chứng cho mình.

Hoắc Hi Thần chính là người của Hoắc gia, Hoắc gia cùng Khương gia gia thế tương đương, quả quyết sẽ không tồn tại chuyện Hoắc Hi Thần bị hiếp bức hoặc là lấy lòng Khương gia. Hoắc Hi Thần từ lúc ở trong không gian tùy thân, đã biết toàn bộ sự tình, lúc này tự nhiên rất là ủng hộ Cố Văn Tĩnh. Huống hồ sau khi hắn đến Khương phủ, cũng được Khương Hằng nhờ vả điều tra chuyện Hậu Uyển Vân bị kê đơn không dụng, cũng trải qua điều tra của mấy thám tử của Hoắc gia, phát hiện người kê đơn là nha hoàn hồi trước của Hậu Uyển Vân, cho nên lúc này Hoắc Hi Thần nói ra việc tuyệt tử canh, chuyện này cũng là hợp tình hợp lý, cũng không có chỗ khả nghi. Mà Hoắc Hi Thần đã ở trong điển tịch y học trong không gian nhìn đến tác dụng của tiêu dao cao, biết đây là thứ hại người, Hoắc Hi Thần lấy thân phận thần y nói ra tác dụng của tiêu dao cao, Chiêu Hòa công chúa tự nhiên là tin.

Khi Hoắc Hi Thần nói ra hắn tra ra tuyệt tử canh là Hậu Uyển Vân hạ, Khương Hằng gắt gao nhử mày lại, bàn tay trong tay áo nắm chặt.

Sau đó Khương Hằng trình lên căn cứ chính xác chuyện Họa di nương khó sinh, hắn chính là đệ nhất quyền thần, quả quyết sẽ không giả tạo chứng cứ hãm hại con dâu của mình.

Toàn bộ căn cứ chính xác đều cho thấy, Hậu Uyển Vân là độc phụ không bằng heo chó. Sau khi Chiêu Hòa công chúa nghe xong mọi chuyện, dĩ nhiên tức giận. Quả không ngoài sở liệu, Chiêu Hòa công chúa đầu không được chuyện trong bụng, lập tức chạy tới gặp Thái Hậu. Cũng may Chiêu Hòa công chúa tuy rằng nhanh nhồm nhanh miệng, nhưng lại biết nặng nhẹ, cũng không có đem chuyện Cố Văn Tĩnh trọng sinh nói ra, chỉ nói ra hành vi xấu xa của Hậu Uyển Vân ở Khương gia, chuyện phát hiện tuyệt tử canh từ Cố Văn Tĩnh phát hiện sửa miệng nói thành là Hoắc Hi Thần phát hiện, rồi sau đó từ Hoắc Hi Thần phái người Hoắc gia điều tra tìm hiểu nguồn gốc, phát hiện là nha hoàn bên người Hậu Uyển Vân trước đây gây nên.

Thái Hậu nghe xong, mày gắt gao nhử lên. Bà cảm thấy Hậu Uyển Vân nha đầu kia có chút không nói được, gằn nhất ý vào công lao nhà mẹ đẻ có chút lảng lảng. Nhưng không nghĩ tới sau lưng cư nhiên là đồ lang tâm cầu phế như vậy!

Chẳng những mưu hại tiểu thiếp, giết hại con nối dòng, này cũng lại thôi, trong hậu cung chuyện như vậy cũng ùn ùn. Nhưng Hậu Uyển Vân cư nhiên còn to gan lớn mật hạ tuyệt tử canh cho mẹ chồng! Khi đó nàng ta còn chưa có gả vào Khương gia đâu, liền an bài người đi làm cho mẹ chồng không sinh con được! Tâm cơ này, quả thực làm cho người ta không rét mà run!

Thái Hậu cũng là mẹ chồng, bà vừa nghĩ nếu là tàn phi nào đó cũng học Hậu Uyển Vân, đến mưu hại chính mình... Thái Hậu nhất thời liền tức giận!

Nguyên bản Thái Hậu đối với việc Cố Văn Tĩnh quán chân cho Hậu Uyển Vân còn có phê bình kín đáo, nhưng nay lại cảm thấy, Bình Thân vương phi này quả thực rất nhân từ, người này mà ở trên tay Thái Hậu, Hậu Uyển Vân chính là có mười cái đầu cũng không đủ trảm.

“Thái Hậu bớt giận, chớ để đồ không ra gì này chọc tức thân mình.” Cố Văn Tĩnh đem nước mặt lau đi nói: “Là nô tì vô năng, quản lý hậu trạch không tốt... Nô tì vốn định xuống tay trừng trị, nhưng lại đứng dịp An Quốc Công khai hoàn trở về, nô tì cũng không tiện vào lúc này xử phạt, đành phải nhịn xuống...”

Thái Hậu giận dữ nói: “Ai gia biết người là người có hiểu biết, thức thời... Bất quá ai gia cũng không thể ủy khuất người, phóng túng kẻ xấu.”

Rồi sau đó Thái Hậu một phen cân nhắc, quyết định nhận Cố Văn Tĩnh làm nghĩa nữ. Một là vì bù lại cho Khương gia, dù sao hôn sự này là Thái Hậu ban cho, đem thứ người như vậy ban cho Khương gia, Thái Hậu cũng có chút băn khoăn trong đầu; hai là Cố Văn Tĩnh cứu nữ nhi bảo bối của mình, lại suýt chút nữa ở trong cung Thái Hậu đánh mất tính mạng, tự lấy mạng mình đi đổi mạng cho Chiêu Hòa công chúa, phần công lao này Thái Hậu sẽ không quên; ba là Chiêu Hòa công chúa cực lực thúc đẩy, vẫn nói tốt cho Cố Văn Tĩnh, thỉnh Thái Hậu nhận Cố Văn Tĩnh làm nghĩa nữ.

Vì thế Thái Hậu cân nhắc một phen, liền ban ý chỉ, nhận Bình Thân vương phi làm nghĩa nữ, phong hào Nhân Nhã công chúa.

“Nhân Nhã, con là nghĩa nữ của ai gia, ai gia quả quyết sẽ không cho con chịu ủy khuất.” Thái Hậu một tay đặt trên ghế dựa, một tay hung hăng nắm lại, “Sở tác sở vi (hành động đã thực hiện) của Hậu thị, trong lòng ai gia hiểu rõ. Chính là muốn con nhịn nữa một thời gian, nay Chấn Quân đại tướng quân đi sứ Nam Cương, vào lúc này làm khó dễ thu thập muội muội của hắn, sẽ làm hắn phân tâm. Đợi cho Chấn Quân đại tướng quân hồi triều, ai gia chắc chắn làm chủ cho con! Nhân Nhã à, con yên tâm, An Quốc Công đều không phải là người chẳng phân biệt được thị phi, đến lúc đó ông ta đã biết Hậu thị làm, cũng nhất định là không thể dung thứ nàng ta! Khương gia muốn hưu nàng ta, hoặc là xử trí khác, đều để con quyết định, ai gia tất nhiên sẽ duy hộ con.”

Cuối cùng, Thái Hậu lại nhìn Cố Văn Tĩnh, ánh mắt nhấp nháy, ý vị thâm trường bổ sung một câu: “Làm mẹ chồng, quá mức mềm yếu cũng không tốt, nếu không làm cho người đập lên mặt mũi. Nên làm quy củ vẫn phải làm...”

Thái Hậu đều chính mồm lên tiếng làm cho nàng làm quy củ, thì nàng sợ gì? Còn có kị cái gì? Tùy ý buông tay lớn mật đi làm là được, dù sao có Thái Hậu làm chỗ dựa, chỉ cần không làm ra mạng người, chính như thế nào đều được.

Cố Văn Tĩnh ngầm hiểu, mỉm cười phúc thân nói: “Vâng, nữ nhi đã hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Thai chết trong bụng

Từ ngày ấy bị Hậu Uyển Vân ép buộc sao chép kinh thư, vài di nương trở về liền đồng loạt bị bệnh.

Họa di nương vừa xong sinh thân mình vốn suy yếu, vẫn còn ngay trong tháng, nay bệnh càng ngày càng trầm trọng, sốt cao cả ngày, sốt mơ mơ hồ hồ, kêu đại phu viết phương thuốc, dùng được liệu tốt nhất, chén thuốc như nước chảy đưa tới trong phòng Họa di nương. Tôn thiếu gia Khương Huyền An thân mình cũng yếu ớt, ba ngày hai ngày bệnh, vốn rất ép buộc, nay Họa di nương lại bệnh, Khương Viêm Châu buồn phiền cả ngày không thấy sắc mặt tốt.

Không riêng gì Họa di nương, Cầm di nương hoài thai cũng bệnh nặng dậy không nổi. Cầm di nương ngày đó trở về cũng phát sốt, đại phu đến xem, cũng chỉ viết phương thuốc hạ sốt xua hàn, vì nàng hoài thai sắp lâm bồn, cũng không dám ăn bậy mậy thuốc khác, chỉ có thể trông cậy vào chính nàng vượt qua. Nhưng đã ba ngày trôi qua, Cầm di nương không chỉ có không khỏe hơn chút nào, ngược lại cả ngày lâm vào trạng thái mê man, mơ mơ màng màng không thấy tỉnh.

Bình Nhi nha hoàn của Cầm di nương cả ngày sàu mi khô kiểm (mặt mày rầu rĩ), lúc nào cũng thủ bên cạnh Cầm di nương. Bình Nhi phát hiện, mấy ngày đầu Cầm di nương bị bệnh, thai nhi trong bụng nàng còn cử động, nhưng hai ngày nay, bụng cũng không thấy động tĩnh. Bình Nhi thường xuyên lấy tay đặt ở trên bụng Cầm di nương vài canh giờ, đều không cảm giác động tĩnh của thai nhi.

Chuyện này làm Bình Nhi sợ hãi, vội vàng chạy tới nói cho đại phu nhân.

Nay Cố Văn Tinh thân mình cũng không có khỏe, còn suy yếu, nghe Bình Nhi nói xong, vội vàng phái người đi Hoắc gia thỉnh Hoắc Hi Thần lại đây. Sự tình liên quan tới con nối dòng của Khương gia, làm không tốt chính là một xác hai mạng.

Từ lúc Hoắc Hi Thần chạy ra từ biển lửa, trở về Hoắc gia, Hoắc lão gia cùng phu nhân ôm nhi tử tìm được đường sống trong chỗ chết khóc ruột gan đứt từng khúc, Hoắc phu nhân lại đem chuyện nhi tử bảo bối khắc giờ Tý ghi nhớ cẩn thận, sợ một cái trong nháy mắt, sẽ không thấy bóng dáng của Hoắc Hi Thần. Nay Cố Văn Tinh bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi thỉnh Hoắc Hi Thần ra tay. Bất quá trên mặt mũi luôn phải làm, phái người đi qua nói là thỉnh thiếu gia Hoắc gia chẩn bệnh cho Nhân Nhã công chúa, Hoắc phu nhân cũng khó mà nói cái gì. Dù sao Cố Văn Tinh nay chẳng những là Bình Thân vương phi, lại Nhân Nhã công chúa, là người tâm phúc trước mặt Thái Hậu, khắp thiên hạ đều biết Nhân Nhã công chúa là vì cứu Chiêu Hòa công chúa mới bị thương, chính mình cũng không thể giữ nhi tử ở nhà được.

Trong lòng Hoắc Hi Thần vốn nhớ thương phòng thí nghiệm y học trong không gian, đã sớm muốn tranh thủ thời gian đi Khương phủ tìm Cố Văn Tinh vào không gian, nê hà mẫu thân quản hấn quá chặt, không cho hấn ra phủ. Nay Khương phủ phái người đến thỉnh, Hoắc Hi Thần vội vàng thu thập này nọ đi Khương phủ.

Hoắc Hi Thần đang kích động vào viện của Cố Văn Tinh, nay hấn cùng với Cố Văn Tinh rất thân thiết, sau khi hành lễ, thành thạo bắt mạch cho Cố Văn Tinh, nói: “Thân mình Vương phi khôi phục tốt lắm, lại điều dưỡng vài ngày có thể bình phục.”

Cố Văn Tinh thờ dài, khuôn mặt đầy u sầu, nói: “Thân mình ta thì không lo, thân thể ta bình thường rất khoẻ mạnh, một chút vết thương nhỏ không tính cái gì.”

Hoắc Hi Thần nghe vậy, có chút chột dạ gục đầu xuống, về chuyện Cố Văn Tinh bị thương thân mình chỉ sợ không thể sinh dục, mọi người đều gạt nằng nằng nàng còn hồn nhiên không biết đầu.

Trong đầu Cố Văn Tinh đều là chuyện Cầm di nương, cũng không chú ý sắc mặt Hoắc Hi Thần, tiếp tục nói: “Nay ta mời cậu đến, là muốn cậu bắt mạch cho di nương của đại phòng.” Vì thế Cố Văn Tinh đem chuyện ngày ấy Hậu Uyển Vân sửa trị vài di nương đơn giản nói cho Hoắc Hi Thần nghe, lại nói: “Ta là sợ đứa nhỏ đó gặp chuyện không may, ai, cậu nói nàng mang thai rất lớn, còn phải gặp tội đó, ta thấy rất lo lắng.”

Hoắc Hi Thần vừa nghe, quả thực hận nghiền răng, Hậu Uyển Vân độc phụ đó thể nhưng ngoan độc như vậy, vừa nghe thấy tin mẹ chồng chết, ngay cả thi cốt đều không có đâu, tang lễ cũng chưa làm, mà bắt đầu động thủ!

Hoắc Hi Thần nói: “Vương phi yên tâm, ta tất nhiên sẽ hết sức.” Dứt lời, vội chào Cố Văn Tinh, được nha hoàn dẫn đi tới viện của Cầm di nương.

Thời điểm Hoắc Hi Thần đến, Khương Viêm Châu vừa lúc ở trong phòng Cầm di nương.

Hoắc Hi Thần vào phòng, đối với Khương Viêm Châu vốn không có sắc mặt hoà nhã. Lần trước chuyện Họa di nương khó sinh, khiến cho Hoắc Hi Thần thực chường mất đại công tử Khương gia ngay cả thể tử của mình đều thu thập không được này.

Khương Viêm Châu vừa thấy Hoắc Hi Thần đến đây, nhanh chóng đứng dậy nói: “Hoắc huynh như thế nào đến đây?” Lập tức nghĩ đến, nhất định là mẫu thân thỉnh Hoắc Hi Thần vội tới xem bệnh cho Cầm di nương, nhất thời cảm thấy chính mình nói lời lẽ.

Hoắc Hi Thần không cho Khương Viêm Châu sắc mặt hoà nhã, hừ một tiếng xem như trả lời, nhìn cũng không nhìn Khương Viêm Châu, đi đến trước giường nhìn về phía Cầm di nương.

Cầm di nương nhắm mắt lại, sắc mặt đỏ lên, trên trán đầy mồ hôi, tóc bị dính mồ hôi, dán lên da đầu, cả người có vẻ chật vật cực kỳ. Trên người nàng bọc chăn bông bằng gấm thật dày, bụng nhô cao, như là sườn núi.

Hoắc Hi Thần vừa nhìn thấy Cầm di nương, sắc mặt liền âm trầm xuống. Hắn ngồi ở bên giường, kêu Cầm di nương hai tiếng. Cầm di nương gắt gao nhắm mắt lại, cũng không trả lời. Rồi sau đó Hoắc Hi Thần đặt một tay lên mạch của Cầm di nương, tay kia thì nhẹ nhàng đặt ở trên bụng nhô cao của Cầm di nương, sắc mặt lại trầm vài phần.

“Hoắc đại phu, nàng tình huống như thế nào?” Khương Viêm Châu lo lắng xoa xoa tay, sắc mặt khảm trương nhìn Hoắc Hi Thần.

“Rất tệ.” Hoắc Hi Thần khép hờ mắt, tay đặt tại mạch tượng, ngăn gọn mình bạch trả lời.

“VẬY, VẬY CÓ BIỆN PHÁP CỨ MẸ CON NÀNG KHÔNG?” Khương Viêm Châu gấp đến sắp khóc.

Hoắc Hi Thần hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Sân phụ vốn là thể nhược, nếu cẩn thận điều dưỡng, tự nhiên mẹ con sẽ bình an. Nhưng ai biết thể từ người gầy vò như vậy, nay sân phụ thân mình thụ hàn, chứng khí hư thể nhược, lại tâm hỏa tích tụ, bệnh rất trầm trọng. Muốn bảo trụ mẹ con nàng bình an, rất là khó! Hừ, ta liền chưa thấy qua hậu viện như đại phòng của người, hại một di nương thiếu chút nữa một xác hai mạng không nói, nay lại muốn sắp hại chết một người nữa!”

Khương Viêm Châu bị Hoắc Hi Thần nói trên mặt một trận trắng một trận đỏ, hắn làm sao biết được Hậu Uyển Vân là người ác độc như vậy! Lần trước Họa di nương gặp chuyện không may, Khương Viêm Châu đối với Hậu Uyển Vân liền chán ghét đến đỉnh điểm, nếu không ngại nàng ta là vợ cả chính thất, hẳn ngay cả phòng nàng ta cũng không muốn đến. Ai biết lần này nàng ta lại thừa dịp mẩu thân gặp chuyện không may, Khương gia không người, đem Cầm di nương hại thành bộ dạng này, Khương Viêm Châu quả thực muốn giết chết nàng ta!

“Hoắc đại phu, cầu huynh cứu mẹ con các nàng! Cho dù là xem ở mặt mũi của mẫu thân ta, cũng xin huynh nhất định cứu sống các nàng!” Khương Viêm Châu cảm giác áo của Hoắc Hi Thần, gần như cầu xin.

Hoắc Hi Thần thở dài, lắc đầu, nói: “Lấy thực lực của ta, chỉ có thể bảo trụ người lớn. Còn thai nhi trong bụng nàng, giống như thai chết trong bụng rồi, sợ là thần tiên cũng khó cứu. Ba ngày, nhiều nhất ba ngày, nếu như nàng còn không thể tự sinh hạ, phải cho nàng dùng được trợ sản. Nếu không thai chết ở trong bụng thời gian dài quá, cũng sẽ làm sân phụ gặp chuyện không may.”

Vừa nghe bốn chữ ‘thai chết trong bụng’, ánh mắt Khương Viêm Châu đăm đăm, lảng lảng quay đầu nhìn chằm chằm Cầm di nương. Rồi sau đó nhào vào bên giường, ô ô khóc lên. Tốt xấu hắn đường đường nam tử hán, thể nhưng ngay cả người phụ nữ và con của mình đều không bảo vệ được, vẫn là liên tiếp hai lần! Lần trước may mắn có người ra tay cứu giúp, mới cứu được Họa di nương cùng đứa bé, nhưng lần này, Cầm di nương cùng đứa bé cũng đều không bảo đảm. Điều này làm cho hắn như thế nào không đau lòng, như thế nào không tự trách?

Hoắc Hi Thần nhìn Khương Viêm Châu khóc, lạnh lùng lắc lắc tay áo, nói: “Hừ, ta nếu là người, cưới cái loại độc phụ này, ta đã sớm hừ ả! Loại độc phụ giết hại thị thiếp, tàn sát con nôi dòng, độc hại mẹ chồng này, có thể lưu tính mạng ả đã là nhân từ.”

“Huynh nói cái gì? Độc hại mẹ chồng?” Khương Viêm Châu không thể tin ngẩng đầu nhìn Hoắc Hi Thần, nói: “Huynh mới vừa nói độc hại mẹ chồng? Chẳng lẽ Hậu thị đối với mẫu thân...?”

Hoắc Hi Thần hừ một tiếng, nói: “Chẳng lẽ người cái gì cũng không biết? Người có biết trước khi Vương phi còn chưa có vào cửa, thể từ hiền lành của người liền an bài thị nữ bên người của mình trà trộn vào Khương phủ, từ ngày đầu tiên Vương phi gả vào, đã đem tuyệt tử canh đưa cho Vương phi uống hay không? Nay thị nữ Lăng Giác đó đã bị bắt, nhốt tại địa lao.” Hoắc Hi Thần xem Khương Viêm Châu không vừa mắt, cố ý không có nói cho hắn kỳ thực Vương phi đã sớm biết, không uống tuyệt tử canh đó.

Khương Viêm Châu nghe thấy tin tức này, như gặp sét đánh, sững sờ đương trường.

Đã nhiều ngày Khương Viêm Châu vẫn vì chuyện vãi di nương cùng đứa nhỏ mà phát sầu, Cố Văn Tĩnh tính chờ sự tình bình ổn lại rồi mới nói cho Khương Viêm Châu chuyện Hậu Uyển Vân làm ở Khương gia, mắc công hiện tại lại tăng thêm phiền não cho hắn.

Nay Khương Viêm Châu đột nhiên biết việc này, trong lòng hắn nhanh chóng chuyển động: thân thể mẫu thân luôn luôn cường tráng, nhưng mẫu thân gả vào hồi lâu vẫn không có tin tức, thì ra là Hậu Uyển Vân từ giữa làm khó dễ, hạ độc thủ!

Lại nghĩ tiếp, thị nữ này vẫn là lúc Hậu Uyển Vân vừa được chỉ chi hôn còn chưa qua cửa đã bị phái vào ả núp, Khương Viêm Châu liền cảm thấy khắp cả người phát lạnh: đây là người phụ nữ quá đáng sợ! Phàm là ai cản đường ả, ả đều ra tay giết độc ác như vậy, quả thực rất tàn nhẫn!

Quay đầu nhìn nhìn Cầm di nương hôn mê bất tỉnh, còn nghĩ tới kẻ mẫu thân luôn đối với chính mình yêu thương có thêm, không hề có tư tâm vì chính mình tính toán, Khương Viêm Châu chỉ cảm thấy trong lòng một trận lửa đốt, thiêu đốt hắn quả thực sắp mất đi lý trí.

Khương Viêm Châu nắm chặt bàn tay, trong mắt đầy phẫn nộ, hắn mân mê, lập tức chạy ra khỏi phòng ở.

Lúc này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu: muốn đồ độc phụ kia nợ máu phải trả bằng máu!

Hoắc Hi Thần nhìn bóng dáng Khương Viêm Châu, cũng không đi ngăn đón hắn, tóm lại Hậu Uyển Vân là cháu cháu sau thu, nhảy nhót không được mấy ngày, nhiều nhất cho tới khi đại ca Hậu Thụy Phong của ả hồi triều, cuộc sống của ả cũng tới ngày kết thúc. Nay chỉ cần Hậu Uyển Vân lưu lại một hơi là đủ rồi, ả kiêu ngạo nhiều năm như vậy, đắc ý nhiều năm như vậy, hại người nhiều như vậy, nay là thời điểm làm cho ả biết cái gì tên là thiện hữu

thiện báo, ác hữu ác báo, không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới.

Huống hồ cho dù Khương Viêm Châu thật sự đem Hậu Uyển Vân đánh chết, kỳ thực cũng liền đánh chết. Lấy bối cảnh của Khương gia, hơn nữa có Thái Hậu làm chỗ dựa, chỉ cần ở trước mặt An Quốc Công trình lên bằng chứng chính xác mấy chuyện Hậu Uyển Vân làm, An Quốc Công chỉ biết nét mặt già nua xấu hổ đỏ bừng, tự trách mình giáo nữ không ra gì, lại làm sao có thể truy cứu trách nhiệm Khương gia.

Hoắc Hi Thần biết Cố Văn Tinh sở dĩ lưu Hậu Uyển Vân lại, đơn giản là vì mặt mũi Hậu gia mà thôi. Đánh chết Hậu Uyển Vân, sự tình nháo lộn, khó tránh khỏi sẽ làm người ta biết An Quốc Công dưỡng ra một nữ nhi tâm địa rắn rết, rất bất lợi thanh danh Hậu gia. Dù sao linh hồn của Cố Văn Tinh vẫn là nữ nhi của An Quốc Công, trong lòng nàng là sẽ thay Hậu gia tính toán.

Bất quá Hoắc Hi Thần cũng không quan hệ gì với Hậu gia, hẳn không nghĩ lại thấy độc phụ kia còn sống trên đời. Sư phụ Hoắc Hi Thần từ bé đã dạy hẳn: người hành nghề y tâm lòng cha mẹ. Hoắc Hi Thần cũng cẩn thận tuân theo sư phụ dạy bảo. Nhưng đều là y giả, Hậu Uyển Vân lại là một kẻ cực đoan, ả chẳng những không dùng tri thức y học của mình làm nghề y cứu người, hành y tế thế, lại dùng thủ đoạn hiện đại mà người cổ đại không biết, giết người như vô hình, quả thực chính là làm nhục thân phận đại phu!

Hoắc Hi Thần đối với Hậu Uyển Vân chán ghét đến cực điểm.

Phật đường.

Hậu Uyển Vân mặc xiêm y đơn bạc, quỳ gối trên phiến đá lạnh như băng, đã ước chừng ba ngày ba đêm chưa uống một chút nước nào. Dung ma ma cùng Tôn ma ma cất lượt đến trông giữ nàng ta, hai ma ma trong cung đi ra này giầy vò người rất là lưu loát. Có hai người ở đây, Hậu Uyển Vân muốn quỳ qua loa đều không có khả năng.

Nay Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy thân mình lạnh giống băng, đầu đau sắp nứt ra rồi.

Ngay cửa Phật đường, có một hỏa lò nhỏ, dùng đun thịt kho đông pha, từng đợt mùi thịt bay về phía Hậu Uyển Vân, làm cho nàng ta cảm thấy dạ dày trống rỗng một trận phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm, ý nói trong dạ dày sôi sùng sục), đói lúng sắp dán vào ngực.

Tuy nói tại Phật đường ăn thịt không ô, nhưng hai ma ma cũng không kiêng kị. Hai người đang cầm một chén com tẻ thơm ngào ngạt, vây quanh hỏa lò ăn thịt kho đông pha, phồng chừng vừa ăn vội vã, nghe thấy âm thanh hai bà nhai nuốt, liền cảm thấy rất ngon miệng.

Chuyện này đối với Hậu Uyển Vân bụng đói kêu vang mà nói, quả thực so với khổ hình còn khó chịu hơn. Hậu Uyển Vân nuốt nuốt nước miếng, quay đầu nhìn về phía các bà, ánh mắt phát ra ánh xanh, giống một con sói đói khát.

“A, đại thiếu phu nhân đây là đói bụng?” Tôn ma ma gấp một miếng thịt, bỏ vào trong miệng nhai nhai, nói: “Thịt kho đông pha này đun lâu, đều đun rất mềm, thịt dễ vào miệng liền hòa tan, miệng đầy nước, ngon muốn chết, nô tỳ hận không thể ngay cả đầu lưỡi đều nuốt đi xuống. Đại thiếu phu nhân muốn nếm thử sao?”

Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy trong miệng khô cạn bắt đầu tràn ra nước miếng, nàng ta vò vò tóc, máy móc nuốt nước miếng.

Dung ma ma cười nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Đại thiếu phu nhân, ngài nếu đã đói bụng, liền nói một tiếng, miếng thịt này của nô tỳ, sẽ để cho ngài.”

Nói xong, Dung ma ma dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt kho trong suốt, đi đến bên cạnh Hậu Uyển Vân, cầm miếng thịt ở trước mắt nàng ta lúc ẩn lúc hiện. Từng đợt mùi thịt từ chóp mũi đánh úp lại, Hậu Uyển Vân cảm thấy trong mắt của nàng ta chỉ còn lại có một miếng thịt, mơ mơ màng màng hé miệng, muốn nhắm nuốt miếng thịt thơm ngào ngạt đó.

Lạch cạch một tiếng, Dung ma ma nói lỏng chiếc đũa, miếng thịt đó rơi trên đất. Dung ma ma nói: “Ai nha, không kẹp vững, rơi rồi.”

Hậu Uyển Vân nhìn thịt trên đất, đầu óc thanh tỉnh một ít, nàng ta biết bà già này đang nhục nhã nàng ta, trong mắt nổi lên hận ý, cố nén đói khát, nhưng ánh mắt vẫn nhìn không được nhìn miếng thịt rơi trước mắt mình. Con đói thúc giục nàng ta, nếu không có người bên ngoài ở đây, nàng thực hận không thể đem thịt đó nhặt lên ăn.

Dung ma ma cười nhìn Hậu Uyển Vân, nhìn ra khát vọng muốn ăn trong đáy mắt nàng ta. Dung ma ma khinh miệt cười, vươn một chân, nhẹ nhàng đá miếng thịt đó, trên mặt đất lăn vài vòng. Miếng thịt dính bùn đất, trở nên bẩn nhè hề.

“Đại thiếu phu nhân, mau ăn đi! Ngài không ăn, là xem thường nô tỳ sao? Xem thường nô tỳ, chính là xem thường Nhân Nhã công chúa chúng ta, chính là xem thường Thái Hậu. Đại thiếu phu nhân, ngài thật to gan nha! Cũng dám coi rẻ công chúa, coi rẻ Thái Hậu!” Dung ma ma cười lạnh, hung hăng chọt chọt cái trán của Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân cúi đầu, thu hồi hận ý trong mắt. Nàng ta biết chính mình phải nhẫn, chờ qua thời gian này, chờ phụ huynh biết tình cảnh của nàng ta tới cứu nàng ta, lại giết chết hai bà già ăn xin này!

Tim Hậu Uyển Vân đập thình thịch, cứng ngắc vươn tay, cầm miếng thịt bị dơ lên, nhắm mắt lại, đem miếng thịt hàm đặt vào miệng. Hương vị tro bụi lập tức dính đầy miệng, Hậu Uyển Vân cố nén ghê tởm, đem miếng thịt nuốt xuống. Hồi lâu chưa từng ăn com, trong dạ dày trống rỗng, nuốt vào một miếng thịt, liền cảm thấy một trận buồn nôn, thiếu chút nữa phun ra.

Dung ma ma vừa lòng nhìn Hậu Uyển Vân ăn miếng thịt dơ đó. Hậu Uyển Vân ăn xong, cúi đầu, biết vâng lời quỳ. Nàng ta không nghĩ lại trêu chọc hai lão ma ma này, nếu chọc giận các bà, lại dùng các biện pháp đa dạng sửa trị mình, lúc đó chịu thiệt vẫn là chính mình.

Lúc này Tôn ma ma chen vào nói: “A, Dung ma ma, chúng ta tựa hồ là đã quên chuyện này a! Nhân Nhã công chúa công đạo qua, để cho đại thiếu phu nhân không ăn không uống nhiều ngày, lấy làm thành tâm, bà như thế nào liền cho đại thiếu phu nhân ăn cái gì vậy! Lại là ăn thịt a! A đi đà phạt, tội lỗi tội lỗi, chuyện này như thế nào được a!”

Dung ma ma cau lại chân mày, rồi sau đó lại vỗ tay nói: “Ai nha, là nô tỳ sơ sót, thế nhưng đã quên mất chuyện này, may mắn Tôn ma ma nhắc nhở. Bất quá chuyện này cũng không phải cái gì khó khăn, ăn vào rồi, lại nhờ ra là được rồi.”

Hậu Uyển Vân hoảng sợ nhìn hai ma ma đi về phía nàng ta.

“Các ngươi muốn... làm cái gì...” Hậu Uyển Vân hữu khí vô lực nhìn hai người đó.

Sau đó hai ma ma dùng hành động trả lời nàng. Tôn ma ma kim thân mình Hậu Uyển Vân lại, Hậu Uyển Vân tứ chi vô lực căn bản không thể phản kháng, bị bà ta đè xuống liền mềm nhũn.

Dung ma ma đứng trước người Hậu Uyển Vân, nói: “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ đắc tội, thỉnh đại thiếu phu nhân nhẩn nại.”

Rồi sau đó không đợi Hậu Uyển Vân phản ứng lại, Dung ma ma liền một quyền nện ở ngay dạ dày của Hậu Uyển Vân. Một quyền này rất mạnh, Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy dạ dày một trận co rút, oa một tiếng liền phun ra.

“Mới ới ra một chút như vậy, sợ là ới không sạch sẽ, đại thiếu phu nhân, nô tỳ lại đến một lần, ngài kiên nhẫn một chút a.” Nói xong, Dung ma ma vừa ngoan độc đập bảy tám quyền vào dạ dày của Hậu Uyển Vân, thẳng đến khi Hậu Uyển Vân nôn ngay cả mật đắng nước vàng đều ới ra không được mới từ bỏ.

Vốn đã suy yếu, làm sao còn chịu được ép buộc thế này, Hậu Uyển Vân cảm thấy mình quả thực sắp hôn mê bất tỉnh. Lúc này Tôn ma ma buông tay, cổ ý ở sau lưng nàng ta đẩy một cái, cả người Hậu Uyển Vân mềm nhũn đứng không nổi, lập tức liền ngã ở trên đất, ngã vào đồng bầy nhầy nàng ta mới vừa rồi ới ra, liền như vậy toàn bộ bám hết trên mặt, trên đầu, quần áo nàng ta.

“Vừa vặn, khỏi cần gọi người lau.” Hai ma ma vỗ vỗ tay, ngồi trở lại tiếp tục ăn, còn không quên quay đầu dặn Hậu Uyển Vân: “Đại thiếu phu nhân, ngài đừng nhân hạ quỷ rạ trên mặt đất, để công chúa biết, chúng nô tỳ không biết trả lời thế nào đâu.”

(không biết mọi người thấy HUV có đáng đời hay ko chứ ta thấy cái kiểu hành hạ này ghê tởm wá, thôi, thả cho nó 1 đao chết cho xong, hành hạ kiểu này... haizzz)

Chóp mũi Hậu Uyển Vân đầy mùi hôi thối, kích thích làm nàng ta lại nôn khan, lại ới cũng không được gì. Nàng ta cố gắng chống thân mình muốn quỳ lên, nhưng thật sự là không đứng dậy nổi.

Chờ thời điểm Khương Viêm Châu vào phạt đường, thấy Hậu Uyển Vân đang quỳ rạ trên mặt đất.

Hậu Uyển Vân mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng bước chân đến đây, ngẩng đầu nhìn người tới, vừa thấy là phu quân của mình, nước mắt lập tức liền rơi xuống. Tốt xấu là có người tới, có thể mình không cần lại quỳ nữa.

“Phu quân...” Hậu Uyển Vân làm ra một bộ dáng mảnh mai. Trong thường ngày nàng ta làm ra bộ dáng này là cực chọc người triu mến, nhưng nay nàng ta y quan không chỉnh tề, khuôn mặt tiêu tụy, lại một đầu một thân ô vật, bộ dạng này quả thực so với gặp quỷ còn xấu hơn, nàng ta lại hồn nhiên không biết, tính toán lợi dụng mỹ nhân kế, để cho Khương Viêm Châu niệm ở tình cảm vợ chồng, giúp nàng ta cầu tình, nói tốt.

Khương Viêm Châu nhìn lên thấy bộ dáng của nàng ta, con tức liền càng tăng lên, đi tới muốn cho nàng ta một cái tát, nhưng thấy mặt nàng ta đầy thứ mới nôn, sợ ô uế tay mình, trực tiếp bay lên một cước đá vào bụng nàng ta, đá nàng ta lật người lại.

“Đồ độc phụ nhà ngươi, ta muốn giết ngươi!” Khương Viêm Châu tức giận nổi trận lôi đình, hốc mắt tràn đầy lửa giận.

Hai ma ma vừa thấy Khương Viêm Châu như thế này, trao đổi ánh mắt, Tôn ma ma vội vàng chạy tới báo cho Cố Văn Tĩnh.

“Phu quân, thiếp cái gì cũng chưa làm a! Thiếp bị oan uổng!” Hậu Uyển Vân cảm thấy trước mắt một trận đen một trận trắng, ý thức vẫn còn, nàng ta khóc biện giải.

“Ngươi bị oan uổng? Ngươi sao có thể ngoan độc như thế, hạ tuyệt tử canh cho mẫu thân! Uổng ngươi được xưng đệ nhất hiếu nữ Thiên triều, ngươi liền hiếu thuận như thế này sao? Đây là hiếu thuận của ngươi sao?” Khương Viêm Châu lại hung hăng giẫm một cước lên đầu Hậu Uyển Vân.

Khương Viêm Châu đọc sách thánh hiền, hẳn cũng không phải là người thích đánh phụ nữ trẻ em, nhưng nay hẳn lại hận không thể tự tay đánh chết độc phụ này.

Vừa nghe ba chữ “tuyệt tử canh”, cả người Hậu Uyển Vân đều bắt đầu run rẩy, chuyện kẻ đơn cư nhiên bại lộ sao? Là khi nào thì bại lộ? Điều đó không có khả năng a, nàng ta an bài thiên y vô phòng (áo tiên không có đường may, ý nói phối hợp chặt chẽ không sơ hở), thân phận của Lăng Giác làm sao có thể bị bại lộ?

Không đúng, nói không chừng là Khương Viêm Châu đang lừa mình, mình không thể mắc mưu. Vì thế Hậu Uyển Vân khóc nói: “Thiếp cũng không biết chuyện tuyệt tử canh gì hết, nhất định là có người oan uổng giá họa!”

Khương Viêm Châu giận dữ mà cười, đều nói đến cỡ này, tiện nhân này cư nhiên còn nói dối. Khương Viêm Châu cười lạnh nói: “Nha hoàn tên là Lăng Giác đã bị bắt tới địa lao, ngươi còn ở nơi này nói dối! Ngươi cho người Khương gia là kẻ ngu hết sao, ngay cả điều đó đều tra không được?”

Nghe thấy tên Lăng Giác, Hậu Uyển Vân biết sự tình hoàn toàn bại lộ. Trong đầu nàng ta rất nhanh suy tính, rồi sau đó khóc hô ôm đầu Khương Viêm Châu, nói: “Phu quân, thiếp làm như vậy đều là vì tốt cho chàng thôi! Chàng là nhi tử trưởng đích tôn của Khương gia, tương lai tước vị chính là của chàng. Nhưng thiếp sợ mẫu thân sinh nhi tử của mình, lại tại bên tai phụ thân thổi gió bên gối, làm cho nhi tử của nàng đoạt tước vị của chàng! Thiếp đều tính toán vì chàng thôi!”

“Tốt, ngươi chính mồm thừa nhận! Hừ, tính cho ta! Đồ độc phụ nhà ngươi, quả thực khăng khăng một mực!” Khương Viêm Châu hung hăng đá một cước trên lưng Hậu Uyển Vân. Sức lực của đàn ông cùng với của phụ nữ tự nhiên không phải một cấp bậc, Hậu Uyển Vân cảm thấy phía sau lưng mình quả thực liền muốn đứt gãy.

“Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi hiếm lạ tước vị sao!? Ta – Khương Viêm Châu nói cho ngươi biết, ta không hiếm lạ chức quan tước vị gì cả, cái tước vị này để cho ai kế thừa ta đều không sao cả! Ta chỉ muốn hậu trạch hòa hòa khí khí, người một nhà vui vẻ cùng một chỗ, so với cái gì đều đáng giá hơn! Đồ độc phụ nhà ngươi, rõ ràng là chính ngươi muốn làm Bình Thân vương phi, lại nói là vì ta, ngươi đều là vì chính ngươi!”

Khương Viêm Châu nói xong, bị Hậu Uyển Vân làm cho tức giận mất hết lý trí, trực tiếp cầm lấy cổ nàng ta kéo nàng ta lại gần, hung hăng bóp cổ nàng ta, trong miệng thì thầm: “Ta bóp chết ngươi đồ độc phụ, cho ngươi hại mẫu thân ta, cho ngươi hại tiểu thiếp ta, cho ngươi hại con ta! Ngươi đi chết đi!”

Hậu Uyển Vân mở lớn miệng, liều mạng thở, trước mắt chậm rãi biến đen, ý thức bắt đầu mơ hồ, trong mông mông lung lung, nàng ta giống như nghe thấy được giọng nói của mẹ chồng ác độc đó.

Nàng ta nghe thấy Cố Văn Tĩnh kêu: “Viêm Châu, mau buông tay, hiện tại con không thể giết ả!”

Rồi sau đó cảm thấy trên cổ buột lỏng, cả người đều bị vứt ở trên đất.

Khương Viêm Châu quay đầu nhìn Cố Văn Tĩnh. Về mặt Cố Văn Tĩnh tái nhợt, lại được Thúy Liên cùng Tôn ma ma nâng đi tới, cúi đầu nhìn thoáng qua Hậu Uyển Vân nửa chết nửa sống, ngẩng đầu nói với Khương Viêm Châu: “Viêm Châu, con rất lỗ mãng. Chuyện Cầm di nương cùng đưa nhỏ mới vừa rồi Hoắc công tử nói cho ta nghe xong, con tức giận thì đánh nhưng nếu hiện tại con giết ả, sau này như thế nào nói với An Quốc Công đây? Cho dù ả gây ra tội ác tày trời, cũng chờ tướng quân hồi triều rồi nói sau. Huống hồ, ả làm nhiều việc ác, liền bóp chết ả như vậy, chẳng phải là tiện nghi ả sao! Cuộc sống còn rất dài...”

Cố Văn Tĩnh cúi đầu, dùng chân đá Hậu Uyển Vân vài cái. Hậu Uyển Vân giật giật, mở nửa mắt nhìn Cố Văn Tĩnh.

Cố Văn Tĩnh xem bộ dáng của nàng ta, biết nàng ta quỷ không nổi bảy ngày, vì thế nói với Tôn ma ma: “Mang nàng ta trở về, dưỡng thân mình đi, đừng làm tai nạn chết người, bản cung muốn cho nàng ta phải còn sống.”

Nhớ tới Cầm di nương cùng thai nhi chết ở trong bụng, Cố Văn Tĩnh liền cảm thấy hận không thể ăn thịt Hậu Uyển Vân!

Đôi mắt Cố Văn Tĩnh sâu thẳm, phiếm hàn quang, cúi người ngồi xổm xuống, từ từ nói với Hậu Uyển Vân: “Vân Nhi a, ngươi cứ từ từ dưỡng thân mình. Mấy ngày nay thân mình ta không tốt, còn trông cậy vào ngươi làm con dâu hầu hạ đó. A đúng rồi, nghe nói trước khi ngươi xuất giá, đích tỷ tỷ ruột chết, ngươi cắt thịt cứu tỷ, xi! Thật đúng là hiếu thuận đó! Nay mẫu thân bệnh sắp chết, không biết có vinh hạnh làm cho Vân Nhi cũng phò theo tiền lệ, cắt thịt cứu mẹ chồng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Chuyện sinh dục

Huân hương từ trong lư hương bằng vàng lượn lờ bay ra, trong phòng rất ấm áp, làm cho người ta buồn ngủ. Một tay Tích Xuân để trên bàn, một tay nâng đầu, mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật.

Bốn ngày trước, Hậu Uyển Vân nửa chết nửa sống từ bên trong phạt đường đưa trở về. Bị quăng vào trong nước ấm tắm sạch sẽ, lại mạnh mẽ bắt uống chén thuốc ấm thân mình cùng được cháo bổ thân mình, rồi sau đó hỗn loạn ngủ một ngày một đêm. Từ trong mê man tỉnh lại, Hậu Uyển Vân vẫn lo sợ bất an trong đầu. Vì nàng ta biết chuyện mình hạ tuyệt tử canh cho mẹ chồng đã bại lộ, không biết mẹ chồng ác độc đó sắp sửa thu thập mình như thế nào đây?

Ai biết ba ngày kế tiếp sóng yên biển lặng, Cố Văn Tĩnh không hề động thủ thu thập nàng, cũng không có khó xử nàng. Ngược lại kêu Tích Xuân nha hoàn hồi môn duy nhất của nàng ta ở lại Khương phủ đến hầu hạ nàng ta, mỗi ngày hầu hạ ăn uống. Bất quá Hậu Uyển Vân ăn không vô, nàng ta biết Cố Văn Tĩnh sẽ không bỏ qua mình.

“Đại thiếu phu nhân tỉnh rồi, muốn ăn chút cháo thịt hay không?” Tích Xuân từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, nhanh chóng bưng một chén cháo nóng hôi

hỏi đi tới.

Hậu Uyển Vân liếc mắt nhìn Tích Xuân một cái, lắc đầu, ba ngày nay nàng ta lo sợ bất an, đứng ngồi không yên, một khi nhắm mắt đều là ác mộng, làm sao nuốt trôi cái gì. Những nha hoàn hồi môn khác của nàng ta đều bị Cố Văn Tĩnh đuổi đi, cũng không biết đưa tới nơi nào, chỉ có Tích Xuân bị giữ lại. Hậu Uyển Vân cũng không ngờ đến nỗi nghĩ rằng Cố Văn Tĩnh sẽ hảo tâm lưu lại một nha hoàn của hồi môn tâm phúc để hầu hạ nàng ta. Căn cứ vào suy đoán của Hậu Uyển Vân, Tích Xuân này tám phần đã sớm bị Cố Văn Tĩnh thu mua, thành cơ sở ngầm của Cố Văn Tĩnh để giám thị chính mình.

May mắn thời điểm chính mình năm đó thu mua được Bạch Diệp Lam Diệp, không làm cho Tích Xuân biết. Căn cứ suy đoán của Hậu Uyển Vân, vài đại nha hoàn hồi môn của nàng ta hẳn là đều bị Khương gia khống chế, nói không chừng còn bị thay phiên thăm vấn, bất quá cũng không biết nha đầu Tích Đông kia thận trọng không nữa, vạn nhất Khương gia dùng hình, không biết ả ta có đem chuyện chính mình thu mua Bạch Diệp Lam Diệp vu oan hãm hại cung khai hết hay không?

So sánh với Tích Đông, Hậu Uyển Vân càng lo lắng là Xảo Hạnh. Xảo Hạnh ở cùng nàng ta thời gian lâu nhất, biết chuyện của nàng ta cũng nhiều nhất. Lúc trước thời điểm nàng ta đắc thế, Xảo Hạnh cùng muội muội Xảo Mai đều bị nàng ta nắm ở trong tay, nàng ta không sợ Xảo Hạnh không nghe lời, nhưng hôm nay nàng ta bị Khương gia giam lỏng, bên người một người tin cậy đều không có, nếu lúc này Xảo Hạnh làm phản, thì không xong rồi. Xảo Hạnh chẳng những biết chuyện Lăng Giác bị đưa vào Khương phủ để kê đơn, thậm chí ngay cả nội tình chuyện đích tử Hậu Uyển Tâm qua đời, Xảo Hạnh cũng biết một ít... Nay nhà chồng cùng nàng ta chính thức xé rách mặt, nàng ta duy nhất chỉ có thể trông cậy vào chỗ dựa là nhà mẹ đẻ Hậu gia, nhưng nếu ngay cả việc này cũng giữ đi ra, Hậu Uyển Vân không dám suy nghĩ thêm nữa.

“Đại thiếu phu nhân ngài liền chịu khó ăn chút đi!” Tích Xuân bưng bát ngồi ở bên giường Hậu Uyển Vân, cau mày nhìn nàng ta: “Xem mấy ngày nay, ngài đều gầy vài vòng, nên ăn nhiều một chút bồi bổ.”

Hậu Uyển Vân ngẩng đầu nhìn Tích Xuân, như thế nào cảm thấy ánh mắt Tích Xuân nhìn mình liền giống như đồ tể nhìn heo —— ăn nhiều một chút, dường mập thêm một chút, sau đó có thể làm thịt.

“Tích Xuân, ngươi từ khi nào thì bắt đầu phản bội ta?” Việc đã đến nước này, Hậu Uyển Vân cũng lười cùng nàng giả vờ, hỏi thẳng.

“A?” Tích Xuân sững sốt một chút, cúi đầu nghĩ nghĩ, hỏi đáp: “Hồi đại thiếu phu nhân, nô tỳ chưa bao giờ phản bội đại thiếu phu nhân.”

“Ngươi không có!? Nói bậy!” Hậu Uyển Vân nhỏ một ngụm, cười lạnh nói: “Ngươi cũng đừng đóng kịch ở trước mặt ta. Tích Đông Xảo Hạnh các nàng đều bị tiến bước, liền một mình ngươi lưu lại, đây là vì sao? Nếu không có ngươi đã sớm bị người mua được, ngươi cũng cùng bọn Xảo Hạnh, đã sớm bị tiến bước!”

Tích Xuân lại nghĩ nghĩ, bọn Xảo Hạnh quả thật là bị người Khương gia chế trụ, đồng loạt đưa đến biệt viện ngoại ô. Đây là đại phu nhân tự mình hạ mệnh lệnh, Tích Xuân vốn tưởng rằng chính mình cũng sẽ bị đưa đi, nhưng là xuất hồ ý liệu (ngoài dự tính), trong đám nô tỳ đại phu nhân muốn đưa đi cư nhiên không có Tích Xuân. Vì thế Tích Xuân liền được giữ lại như trước là nha hoàn trong phòng Hậu Uyển Vân.

Vì thế Tích Xuân lắc đầu, nói: “Hồi đại thiếu phu nhân, nô tỳ cũng không biết vì sao chỉ có nô tỳ ở lại. Đại thiếu phu nhân nếu muốn biết, sau này thấy đại phu nhân, hỏi ngài ấy liền biết.”

“Ngươi nói đi, Tích Xuân, đại phu nhân đều cho ngươi cái gì ưu việt? Bạc? Hay là đồng ý cái gì? Ta tuy rằng tạm thời thất thế, nhưng ta dù sao cũng là nữ nhi của An Quốc Công, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cho ta, thỏa mãn yêu cầu của ngươi – một tiểu nha hoàn vẫn là dư dả, chỉ cần ngươi trung tâm với ta, đại phu nhân có thể đưa cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi; đại phu nhân luyện tiệc đưa cho ngươi, ta cũng bỏ được cho ngươi.” Hậu Uyển Vân nhìn Tích Xuân, trong đầu đang tính toán: dù sao nàng ta cùng Cố Văn Tĩnh đã muốn xé rách mặt, nay nàng ta vô mê chẳng sợ nứt, nếu có thể thu mua Tích Xuân, đó tự nhiên là tốt, ít nhất bên người có người dùng được, tuy nói thu mua không hẳn tin cậy lắm, còn hơn cô đơn một mình; nếu Tích Xuân bất vì sơ động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục), nhiều nhất cũng chỉ là trở về báo cáo cho Cố Văn Tĩnh, dù sao đều xé rách mặt, cũng không quan tâm Cố Văn Tĩnh có biết hay không.

Tích Xuân lắc đầu, nói: “Hồi đại thiếu phu nhân, đại phu nhân chưa bao giờ đồng ý cho nô tỳ ưu việt gì. Nô tỳ thậm chí cũng chưa cùng đại phu nhân nói qua mấy câu.”

Hậu Uyển Vân nhìn gương mặt ngốc lăng của Tích Xuân, không khỏi chán nản: cái đồ đi nhỏ chết tiệt này cũng quá cứng miệng!

Tích Xuân nhìn Hậu Uyển Vân tức giận đỏ mặt, bỗng trừng mắt nhìn, nói: “Tội danh Đại thiếu phu nhân mới vừa nói, nô tỳ không dám nhận, nô tỳ thật sự chưa bao giờ phản bội đại thiếu phu nhân. Cha nô tỳ từ bé đã dạy nô tỳ, phải trung với chủ tử, phải biết báo ân, không thể làm người vong ân phụ nghĩa. Nô tỳ lấy danh nghĩa mẫu thân đã mất xin thề, nô tỳ vẫn trung với chủ tử, tận tâm tận lực, tuyệt chưa phản bội chủ tử...”

Cuối cùng, trừng mắt Tích Xuân chuyển động vài cái, Hậu Uyển Vân bỗng nhiên cảm thấy vẻ mặt ngốc lăng ngu dần của Tích Xuân tiêu thất, bỗng nhiên là vẻ mặt nghiêm nghị anh khí, lại có chút phong phạm nữ hiệp, tư thế oai hùng hiên ngang. Tích Xuân bỗng nhiên nở nụ cười, cười hờ hững thông thấu: “Nô tỳ chưa bao giờ trung với đại thiếu phu nhân, làm sao nói là phản bội? Từ đầu tới đuôi, nô tỳ trung với chỉ có một người, đó là đại tiểu thư.”

“Đại tiểu thư chó má cái gì! Khương Huệ Như đó không có bản sự thu mua ngươi, nếu nói là nương nó – Tiền thị thu mua còn không sai biệt lắm...” Hậu Uyển Vân lẩm bẩm, hiển nhiên hiểu sai ý, nghĩ đến “Đại tiểu thư” này chỉ là đại tiểu thư Khương gia Khương Huệ Như, vì thế đối với Tiền thị hận ghiến răng ghiến lợi, Khương gia này không riêng gì mẹ chồng nhắm vào nàng ta, chèn ép nàng ta, ngay cả quả phụ chi thứ hai cũng muốn đến sắp một cước bỏ đá xuống giếng, thật sự là cả nhà cũng không có người nào tốt!

Không đợi đầu óc Hậu Uyển Vân chuyển xong, ngoài cửa liền có nha hoàn kêu: “Đại phu nhân thỉnh đại thiếu phu nhân đi qua viện nói chuyện. Đại phu nhân đau đại thiếu phu nhân thân mình khó chịu, lệnh nô tỳ thỉnh kiệu mềm đến, nâng đại thiếu phu nhân đi qua.”

Hậu Uyển Vân nghe thấy lời này, trong lòng căng thẳng: chuyện gì đến đã đến.

Tích Xuân mặc cho Hậu Uyển Vân một áo choàng lông chim, mặc rất nghiêm kín. Ra cửa liền lên kiệu mềm, người cũng không bị nhiều tội, liền như vậy bị nâng đi tới viện của Cố Văn Tinh.

Hai tiểu nha hoàn đi theo bên cạnh cổ kiệu, nhìn lạ mặt, tựa hồ là mới mua vào phủ. Hậu Uyển Vân cười với một nha hoàn trong đó, nói: “Đại phu nhân gần đây bị bệnh, có cần kiêng kị gì không? Làm phiền hai vị báo cho, nếu không ta không biết, va chạm mẩu thân, thì không tốt.”

“Không có gì kiêng kị, đại phu nói, đại phu nhân suy nghĩ quá nặng, cần tĩnh tâm dưỡng bệnh thôi.”

Suy nghĩ quá nặng, cần tĩnh tâm, thì phải là chịu không nổi kích thích! Trong đầu Hậu Uyển Vân yên lặng tính toán.

Cổ kiệu dừng ngay cửa, Hậu Uyển Vân lại được hai nha hoàn đỡ vào phòng.

Trong phòng, Cố Văn Tinh nằm trên tháp quý phi, Phương cô cô bên người Thái Hậu lại đang ở trong phòng Cố Văn Tinh, ngồi ở bên cạnh, hai người nói chuyện, nhìn thấy Hậu Uyển Vân vào phòng, đều ngừng miệng, quay đầu nhìn nàng ta không nói gì. Vị thần y Hoắc gia kia thường chẩn bệnh cho Cố Văn Tinh không tới, người đến là Lưu đại phu trong Khương phủ.

Đầu tiên là hành lễ, Cố Văn Tinh ôn hoà nói Hậu Uyển Vân ngồi nói chuyện. Ngày xưa còn phải cố che dấu, đối với nàng ta thân thiện, nhưng hôm nay tình thế xoay vần, Cố Văn Tinh ngay cả khách khí với nàng ta đều cảm thấy ghê tởm.

Phương cô cô đứng dậy, chỉ vào bảng chữ dựa trên tường, cười bí hiểm với Hậu Uyển Vân: “Hậu thị, đây là chữ do chính Thái Hậu viết, ban cho người. Mấy ngày trước đây người đi phật đường niệm kinh cầu phúc cho mẹ chồng, Thái Hậu cũng biết được, cảm động và nhớ tới hiếu tâm của người, đặc biệt ban cho người, mong người ghi nhớ hiếu đạo, làm điển phạm (khuôn mẫu) hiếu nữ cho thiên hạ.”

Đó là một chữ “hiếu” thật to, viết bằng giấy Tuyên Thành, khung mạ vàng, treo ở trên tường, đối diện Hậu Uyển Vân. Bất đồng với bốn chữ ngự bút thân thư “nhân đức hiếu nữ” của Hoàng Thượng mạnh mẽ hữu lực, chữ “Hiếu” này càng có vẻ ôn nhu dịu dàng một ít —— chữ này đúng là xuất phát từ tay đương kim Thái Hậu.

Phương cô cô trong cung Thái Hậu tự mình đến Khương phủ, một là vì đại biểu Thái Hậu thăm bệnh nghĩa nữ Nhân Nhã công chúa, hai là đưa tới cho Hậu Uyển Vân chữ “Hiếu” do chính tay Thái Hậu viết, ngụ ý tán dương hành động hiếu thảo khi mẹ chồng bị bệnh, Hậu Uyển Vân ở phật đường niệm kinh cầu phúc.

Đối với việc Hậu Uyển Vân kê đơn mẹ chồng, Phương cô cô cũng không hề đề cập tới. Bất quá Hậu Uyển Vân cũng sẽ không ngây thơ nghĩ là Thái Hậu hoàn toàn không biết việc này.

Bởi vậy, chuyện Hậu Uyển Vân bị mẹ chồng phạt quỳ từ đường, tự thành nàng ta tự nguyện đi cầu phúc niệm kinh cho mẹ chồng, không có một chút quan hệ tới Cố Văn Tinh.

Mấy năm nay nàng ta vì cầu một cái thanh danh hiếu thuận, cỡ nào tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cỡ nào chịu nhục, thậm chí không tiếc tự mình cắt thịt mình, rốt cục vì chính mình thắng cái hiếu danh nổi danh khắp thiên hạ. Nay, Thái Hậu chủ động ban chữ, thành toàn “hiếu thuận” của nàng ta.

Nàng ta muốn hiếu danh, nàng ta đã chiếm được; nàng ta muốn gả vào được hào môn thế gia có quyền thế nhất, nàng ta gả vào được; nàng ta muốn chinh chết tiêu thiếp, giết chết thai nhi, nàng cũng làm xong; nàng ta muốn cho mẹ chồng tuyệt tử vô hậu cũng thực hiện được. Hậu Uyển Vân nhìn chữ “hiếu” thật to kia, khoe miệng trào ra một chút chua xót. Mà chữ “hiếu” kia, tựa hồ đang không tiếng động trào phúng nàng ta, làm cho khắp cả người nàng ta phát lạnh.

Bất quá Thái Hậu ban cho, nàng ta không thể không nhận. Hậu Uyển Vân đứng dậy, quỳ lạy tạ ơn. Phương cô cô là người của Thái Hậu, mặc kệ Thái Hậu có biết chuyện tuyệt tử canh hay không, Hậu Uyển Vân vẫn diễn kịch cho tròn vai.

Huống hồ, nàng ta cảm thấy chính mình còn có cơ hội xoay người... Chỉ cần Cố Văn Tinh đã chết, hoặc là... Nếu lúc này nàng ta có thể hoài thai, vậy sẽ sống yên ổn ở Khương gia, có lẽ chỉ cần hoài thai, hết thấy cũng sẽ thay đổi! Cố Văn Tinh dù sao cũng chỉ là kẻ mẫu, còn không thể sinh dục. Nhưng mình là chính thất đại phòng do Thái Hậu ban hôn, không thể dễ dàng bị hù. Chính mình nếu có nhi tử, thì đứa bé ấy là đích trưởng tôn Khương gia, tương lai sẽ kế thừa tước vị, thì mình cũng liền có chỗ dựa vào.

Vì thế nàng ta đứng dậy, trong suốt hành lễ, rất cung kính nói với Cố Văn Tinh: “Lúc trước thân mình mẩu thân không khoẻ, đều là do con dâu bóp vai đâm lưng cho mẩu thân, nay mẩu thân nhìn khí sắc không được tốt, vẫn là để cho con dâu đến hầu hạ mẩu thân đi.”

Nói xong, liền chủ động đi đứng phía sau Cố Văn Tinh, bóp vai cho nàng. Cố Văn Tinh cảm giác được một đôi tay chạm vào đầu vai của mình, xúc cảm đó liền giống như một con rắn trắng mịn, mềm nhũn, lạnh như băng, làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, hận không thể cho nàng ta một cái tát cút ra xa. Nhưng nhìn nhìn Phương cô cô, lại nhìn nhìn Hậu Uyển Vân đó trương khuôn mặt cười thần nhiên, Cố Văn Tinh nhẫn nhịn xúc động của nàng. Dù sao, trên mặt mũi vẫn là được làm, tuy rằng nàng không tình nguyện.

Không thể không nói công phu Hậu Uyển Vân hầu hạ người là số một, bóp bả vai bóp rất thoải mái, vừa bóp bả vai, vừa mỉm cười mềm giọng nói chuyện cùng Cố Văn Tinh và Phương cô cô, nhìn thấy cảnh tượng này rất khoái lạc hoà thuận vui vẻ, một chút nhìn cũng không ra mẹ chồng nàng dâu đó là người chết ta sống, là đối thủ một mất một còn. Trong đầu Cố Văn Tinh suy nghĩ: Hậu Uyển Vân làm như vậy, có ý gì sao? Các nàng đều chán ghét lẫn nhau đến thế, nhưng Hậu Uyển Vân vẫn rảnh diễn kịch, diễn đến như thật. Chẳng lẽ nàng ta còn tính diễn trò trước mặt Phương cô cô, để nghịch

chuyển hình tượng trước mặt Thái Hậu?

Có vài người, thật sự là trời sinh đôi trái, cả đời giả nhân giả nghĩa, từ trong xương lộ ra hư tình giả ý, âm hồn không tiêu tan.

Hậu Uyển Vân cười tủm tỉm, gục đầu xuống, tại bên tai Cố Văn Tinh lặng lẽ thì thầm, làm ra dường như hai mẹ con đang thân mật khắng khít, nàng ta nói một câu: “Mẫu thân, Vân Nhi đoán ngài vẫn chưa hay biết gì đâu phải không? Phụ thân cùng Hoắc công tử chẳng lẽ không có nói cho ngài, ngài lần này bị thương ở bụng, đã không thể sinh dục.”

Người không phải dắc ý sao? Người không phải kiêu ngạo sao? Sinh con không được, người có cái gì mà ngạo mạn! Ngay cả người có phong hào Nhân Nhã công chúa, nhưng người có thể sinh nhi tử sao? Tức chết người là tốt nhất!

Vốn đang cười, nháy mắt trên mặt Cố Văn Tinh cứng ngắc, gương mặt của nàng trong lúc nhất thời trở nên trắng bệch. Nàng chỉ biết là chính mình bị thương, liền ngay cả Hoắc Hi Thần đều nói cho nàng, thương thế của nàng khôi phục tốt lắm, đã không trở ngại. Cố Văn Tinh tuy rằng cũng hoài nghi qua chính mình bị thương ở bụng, có thể có di chứng gì hay không, nhưng liền ngay cả Hoắc Hi Thần cũng chưa nói, nàng cũng liền nghĩ đến không sao hết. Nhưng hôm nay, Hậu Uyển Vân nói như vậy...

Cố Văn Tinh quay đầu, nhìn nhìn mặt Hậu Uyển Vân. Nàng ta vẫn giả vờ bộ dáng dịu ngoan mỉm cười, nhưng từ biểu tình của Hậu Uyển Vân, Cố Văn Tinh nhìn hiểu được một sự kiện: nàng ta cũng không có nói dối.

Một cổ ngọt tình nảy lên ngực, áp không được mùi, dâng lên, một ngụm máu tươi từ trong miệng Cố Văn Tinh phun ra, nhiễm lên chăn gấm đang đắp trên người một mảnh đỏ sẫm.

“Người, người lập lại lần nữa!” Ánh mắt Cố Văn Tinh trừng mắt nhìn Hậu Uyển Vân, gắt gao nắm lấy góc áo của nàng ta.

Hậu Uyển Vân làm như bị sợ hãi, vô tội mở to hai mắt, làm như xin giúp đỡ nhìn về phía Phuong cô cô, mềm giọng nói: “Mẫu thân, Vân Nhi nói đã kêu người đi định chế vật liệu xây dựng phòng Lư Ly, đang tìm một chỗ để xây phòng Lư Ly, sẽ xây xong trước năm mới.”

“Không, không phải!” Cố Văn Tinh nghe thấy ba chữ ‘phòng Lư Ly’, nhớ tới cái chết của mẫu thân, lại phun ra máu tiếp.

Hậu Uyển Vân lập tức khóc to, ôm lấy thân mình Cố Văn Tinh khóc lớn nói: “Mẫu thân, người đừng sốt ruột a, người dọa chết Vân Nhi! Đại phu, đại phu ông mau nhìn một cái, đây là có chuyện gì? Mẫu thân như thế nào đột nhiên học máu!”

Phuong cô cô vừa thấy Cố Văn Tinh học máu, cũng sốt ruột lên. Bất quá bà dù sao cũng là lão nhân trong cung, xử sự trầm ổn, một bên kêu Lư đại phu bắt mạch, một bên hô nha hoàn đi thỉnh Khương Hằng cùng Hoắc Hi Thần đến.

Phuong cô cô tuy rằng không có nghe rõ ràng Hậu Uyển Vân nói cái gì với Cố Văn Tinh, nhưng bà cũng không phải dễ lừa gạt như vậy. Nếu là thường lui tới, bà còn tưởng rằng Hậu Uyển Vân một đứa bé ngoan, tự nhiên sẽ không suy nghĩ gì trên người nàng ta, nhưng là nay, nàng ta làm chuyện xấu xa này, Phuong cô cô cũng biết một ít, tự nhiên sẽ không cho rằng Hậu Uyển Vân là tiểu bạch hoa vô hại. Hậu Uyển Vân càng biểu hiện hiếu thuận, lại càng làm cho Phuong cô cô cảm thấy người này tâm cơ quá sâu, thật sự đáng sợ.

Vì thế Phuong cô cô cầm trụ tay Hậu Uyển Vân, đem nàng ta kéo đến phía sau chính mình, bà ở giữa Hậu Uyển Vân cùng Cố Văn Tinh, để ngừa Hậu Uyển Vân lại làm ra chuyện gì.

Cố Văn Tinh ới ra mấy ngụm máu, thân mình nằm phịch ở trên tháp quý phi, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nóc nhà. Chẳng lẽ nàng cả đời đều không thể có con sao? Nàng thật sự muốn sinh một đứa bé, sinh đứa bé của nàng cùng Khương Hằng. Điều không phải là vì nói dối tông đường cái gì, nuôi con dưỡng già, nàng chính là muốn sinh nhi dục nữ cho trượng phu của nàng, thật giống như vô số thê tử bình thường vậy.

Chỉ là một tâm nguyện nho nhỏ đơn giản như vậy, chẳng lẽ đều không thể thực hiện?

Khi Khương Hằng vào phòng, nhìn thấy Cố Văn Tinh mặt xám như tro tàn.

Cố Văn Tinh là người rất quy củ, mặc dù thân mình có bệnh, vẫn sẽ đứng dậy nghênh đón Khương Hằng. Nhưng hôm nay bất đồng, nàng liền thẳng tắp nằm như thế, mặt hướng lên trời. Khương Hằng vừa thấy nàng như vậy, trong lòng có loại dự cảm điềm xấu. Lại vừa thấy Hậu Uyển Vân cũng ở trong phòng, lập tức liền chắc chắn, nhất định lại là Hậu Uyển Vân làm loạn cái gì!

Khương Hằng quăng một ánh mắt tức giận qua, làm cho Hậu Uyển Vân run rẩy toàn thân, nếu như ánh mắt có thể giết người, nàng ta đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

“Văn Tinh, Văn Tinh, nàng làm sao?” Khương Hằng đi vào, mới nhìn thấy trên chăn của thê tử có vết máu.

Hoắc Hi Thần theo sát phía sau Khương Hằng, vào cửa, cau mày nhìn hết thấy. Ngũ quan của hắn rất nhanh nhạy, đã ngửi được mùi máu thân nhiên từ chỗ Cố Văn Tinh bay đến.

“Phu quân... Thiếp, thiếp có phải không thể sinh con được hay không?” Cố Văn Tinh chuyển mắt, thấy Khương Hằng, nước mắt lập tức như hạt châu, cảm tay áo Khương Hằng, khóc làm Khương Hằng đau tê tâm liệt phế.

Nghĩ cũng nghĩ ra được, nhất định là Hậu Uyển Vân nói cho nàng biết! Khương phủ từ trên xuống dưới hẳn đều dặn qua, ai dám có cái lá gan nói lung tung kia! Phuong cô cô là lão nhân trong cung, tự nhiên biết đúng mực. Chỉ có Hậu Uyển Vân, đồ độc phụ bụng dạ khó lường kia! Thân mình Cố Văn

Tình còn chưaa có khỏe đâu, sao có thể chịu được loại kích thích này!

Khí tràng toàn thân Khương Hằng nháy mắt liền thay đổi, Hậu Uyển Vân nhìn bóng dáng của hắn, đột nhiên cảm thấy âm trầm đáng sợ, bắt đầu có cảm giác sợ hãi.

“Vân Tình, ai nói cho nàng? Đừng nghĩ nhiều, chúng ta cứ từ từ dưỡng thân mình, sẽ có con...” Khương Hằng cũng bất chấp có người ngoài ở đây, đem thê tử thương tâm muốn chết kéo vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Hoắc Hi Thần thờ dài, rồi đi qua, cầm cái khăn đặt lên cổ tay Cố Văn Tình, chẩn mạch. Rồi sau đó lại đi đến bên người Hậu Uyển Vân, thỉnh linh cầm cổ tay Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân làm sao dự đoán được Hoắc Hi Thần cư nhiên lớn mặt như vậy, trực tiếp cầm khăn bao cổ tay mình liền bắt mạch. Bất quá Hoắc Hi Thần rất tuần lễ, Hậu Uyển Vân bị hắn nắm cổ tay, gương mặt đỏ như mây tía, chân đều mềm nhũn, nghĩ nghĩ, dù sao Hoắc công tử là một đại phu, trước mặt cha mẹ chồng bắt mạch cho nàng, còn cách khăn, hẳn là không có gì, cho nên vẫn luyến tiếc nên không hất tay hắn ra.

Bên kia mẹ chồng ác độc không thể sinh dục thương tâm muốn chết, bên này có thiếu niên quý tộc tuần tú quan tâm tới thân thể mình, chủ động đến bắt mạch cho chính mình, so sánh xong, Hậu Uyển Vân nhất thời sinh ra cảm giác hạnh phúc về sự ưu việt.

Nhưng không đợi cảm giác hạnh phúc của nàng ta từ đỉnh đầu khuếch tán đến lòng bàn chân, Hoắc Hi Thần liền nói lỏng tay, nói với Cố Văn Tình: “Vương phi, ngài có phải nghĩ sai rồi hay không? Xác thực có người không thể sinh dục, bất quá không phải ngài, là Hậu thị mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tự làm tự chịu

Hoắc Hi Thần còn nghiêm túc nhìn Hậu Uyển Vân, biểu tình là tiếc hận, giọng nói cũng là tiếc hận, hắn buông tay, rất thất vọng nói: “Đại thiếu phu nhân, người chẳng lẽ không biết thân mình của người đã bị thương căn bản từ sớm, đã sớm không thể dục con nối dòng được sao?”

“Cái gì? Điều đó không có khả năng!” Hậu Uyển Vân mở to hai mắt nhìn Hoắc Hi Thần, dùng sức lắc đầu. Nàng ta một lòng một dạ chỉ biết mình sai Lãng Giác hạ tuyệt tử canh cho Cố Văn Tình, nàng ta chưa bao giờ nghĩ tới khả năng chính mình không thể sinh dục! Gà qua cửa mấy ngày nay, Khương Viêm Châu rất ít đi tới phòng nàng ta, càng đừng nói cùng phòng với nàng ta, cho nên nàng vẫn nghĩ đến bụng của mình không nhúc nhích động tĩnh là vì không có cùng phòng, sẽ không nghĩ tới chuyện mình không thể sinh dục. Nay vận thế của nàng đi tới đường cùng, còn trông cậy vào dùng chút thủ đoạn hoài thai để xoay người, Hoắc Hi Thần thế nhưng nói nàng ta không thể sinh! Hậu Uyển Vân như thế nào cũng không thể chấp nhận!

“Như thế nào không có khả năng? Chẳng lẽ đại thiếu phu nhân đang hoài nghi y thuật của ta?” Hoắc Hi Thần thực mắt húng nhứ mày, nói: “Vương phi tuy thân mình bị thương, nhưng ta đến xem, nếu từ từ điều dưỡng, là có thể sinh dục. Nhưng đại thiếu phu nhân thân mình lỗ là quá lợi hại, chỉ sợ đời này chuyện có con nối dòng là vô vọng.”

Rồi sau đó Hoắc Hi Thần lại phi thường sắc sảo nhìn Cố Văn Tình, chân thành nói cho nàng: “Vương phi đừng lo lắng, nhờ phúc của Vương phi, y thuật của ta gần đây tiến triển không ít. Vương phi chỉ cần yên tâm, tin ta là được.”

Cố Văn Tình biết Hoắc Hi Thần luôn luôn ở trong không gian học y thuật, lúc này tuy rằng trong lòng không yên bất an, không biết hắn đang là vì an ủi chính mình mà nói dối hay là sự thật. Bất quá nghĩ lại, y theo bản tính của Hoắc Hi Thần, hẳn sẽ không có ý lấy việc này lừa mình, nếu hắn nói có biện pháp, đó tự nhiên chính là có.

Nếu là lúc trước Cố Văn Tình chiếm được không gian có bảo vật này, có tư tâm muốn độc chiếm không gian, không muốn cho Hoắc Hi Thần vào không gian nghiên cứu y thuật, thì chỉ sợ Hoắc Hi Thần cũng không có biện pháp thông hiểu toàn bộ y thuật cổ kim, nghĩ ra biện pháp chữa khỏi bệnh vô sinh của Cố Văn Tình. Nay cũng coi như loại thiện nhân được thiện quả đi.

Vì thế Cố Văn Tình hướng Hoắc Hi Thần gật gật đầu, tinh thần thoát nhìn tốt hơn rất nhiều, nói: “Làm phiền Hoắc đại phu.” Khương Hằng nhìn sắc mặt thê tử đi đi rất nhiều, trong lòng cũng thả lỏng chút, gật gao nắm lấy tay Cố Văn Tình, làm như sợ trong nháy mắt, nàng đã không thấy tăm hơi. Cố Văn Tình cầm lại tay hắn, cho hắn một nụ cười ấm áp.

“Thân mình ta luôn luôn rất khỏe mạnh, làm sao không thể không sinh dục!?” Hậu Uyển Vân ở bên cạnh ngây ngẩn cả người, gật gao nhìn chăm chăm Hoắc Hi Thần, bỗng như nghĩ tới cái gì, đảo mắt nhìn Cố Văn Tình. Tại Hậu gia tự nhiên sẽ không có người hại nàng ta, nhưng tại Khương gia liền không nhất định. Mẹ chồng ác độc này trăm phương ngàn kế đối phó chính mình, nói không chừng chính là nàng làm hại chính mình không thể sinh dục.

Lúc này một mực yên lặng không lên tiếng Phuong cô cô cũng chen vào nói, vuốt vuốt khăn trong tay nói: “Đúng vậy, đây là chuyện gì? Hoắc đại phu có xem ra nguyên nhân vì sao không?”

Nguyên do Hậu Uyển Vân không thể sinh dục, vài người ở đây đều hiểu được, chẳng qua chưa từng có người nào đặt ở trên mặt bàn nói ra mà thôi. Nay Phuong cô cô nói lời này, chính là làm rõ, sau này tra ra cái gì âm mưu, là muốn báo cho Thái Hậu.

Vì thế Hoắc Hi Thần thành thực nói: “Theo như ta xem, là đại thiếu phu nhân trường kỳ dùng được vật tính chất lạnh vô cùng, thế cho nên bị thương thân mình.”

“A, thế nhưng có chuyện như vậy! Nhất định phải tra cẩn thận!” Phương cô cô ra vẻ giật mình nhìn Hậu Uyển Vân cao thấp một phen, chép miệng, nói: “Thật sự là đáng tiếc, một nữ tử không thể sinh dục, vậy phải làm sao bây giờ? Tương lai đại công tử Khương gia sẽ tập tước, nhưng nếu ngay cả một đích tử đều không có, vậy...”

Phương cô cô nói lời này thực rõ ràng, nếu tương lai Khương Viêm Châu kế thừa tước vị, Hậu Uyển Vân người không có nhi tử trưởng; nếu Khương Viêm Châu sau này bởi vì vấn đề con nối dòng cùng tước vị vô duyên, đó đều là Hậu Uyển Vân người làm hại, ai kêu bụng người quá thua kém, sinh không ra nhi tử.

Sắc mặt Hậu Uyển Vân nhất thời trở nên thâm đậm, vừa nghe Hoắc Hi Thần nói xong, liền ngay cả đứa nhỏ ba tuổi đều biết khẳng định là có người ở bên trong động tay động chân, kẻ đơn. Tại Khương gia, có lá gan này có năng lực này, trừ bỏ Cố Văn Tĩnh, còn có ai? Hậu Uyển Vân nhất thời hận không thể lấy dao đâm vài lỗ trên bụng Cố Văn Tĩnh cho hả giận, hoàn toàn đã quên rằng ta lúc trước là như thế nào trăm phương ngàn kế muốn hại Cố Văn Tĩnh không thể sinh dục.

Thừa dịp có Phương cô cô đang ở đây, Hậu Uyển Vân nhanh chóng quỳ xuống, riu rít khóc, cầu cha mẹ chồng làm chủ, tra ra kẻ xấu sau màn này, còn cho mình công đạo. Cố Văn Tĩnh mất lạnh nhìn Hậu Uyển Vân, thời điểm hại người khác không thể sinh dục, cũng không thấy rằng ta nhu nhược nhân từ như vậy, thật sự là dao không đâm trên người mình sẽ không biết đau, nay chính mình không thể sinh, mới biết sợ hãi lo lắng.

Phương cô cô nhìn Cố Văn Tĩnh nói: “Nô tỳ nghe nói, Chấn Quân đại tướng quân mười ngày sau liền từ Nam Cương đã trở lại. Theo ý tứ nô tỳ, tốt nhất trong vòng mười ngày công chúa có thể điều tra rõ chân tướng, sau khi Chấn Quân đại tướng quân hồi kinh, nên cho Hậu gia một cái công đạo.”

Cố Văn Tĩnh gật đầu, nói: “Đó là tự nhiên, một khuê nữ nhà người ta đang tốt lành gả đến nhà chúng ta, nay xảy ra chuyện, nhất định là phải cho một công đạo.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe huynh trưởng sắp về kinh, tâm bất ổn cuối cùng cũng thả xuống. An Quốc Công tử sau khi hồi kinh, làm việc liền rất khiêm tốn, trực tiếp làm người an nhàn, an hưởng lúc tuổi già, dạo chơi khắp nơi. Nay Chấn Quân đại tướng quân hồi kinh, ít nhất có ca ca trở về làm chỗ dựa cho mình, Khương gia cũng không dám làm quá phận.

Phương cô cô cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai Hậu Uyển Vân, nói: “Đừng nóng vội, công chúa tự nhiên là sẽ cho người một công đạo.”

Hậu Uyển Vân oán thăm, rõ ràng chính là Cố Văn Tĩnh làm, rằng làm sao có thể nhảy ra thừa nhận tội danh chứ, tám phần sẽ không được việc, hoặc là tìm người chịu tội thay thôi.

Nhưng đây là địa bàn của Cố Văn Tĩnh, người ta định đoạt, Hậu Uyển Vân chính là trong đầu một ngàn cái một vạn cái không hài lòng, rằng ta có năng lực như thế nào chứ?

Tiền bước Phương cô cô, Hoắc Hi Thần cũng cáo từ. Trong phòng liền còn lại vợ chồng Khương Hằng, Hậu Uyển Vân, Lưu đại phu Khương phi.

Cố Văn Tĩnh chỉ vào chữ “hiếu” do chính tay Thái Hậu viết, nói với Hậu Uyển Vân: “Uyển Vân à, đó là Thái Hậu ban cho người, người chớ để phụ thanh danh hiếu thuận đó.”

Khương Hằng thân nhiên quét mắt Hậu Uyển Vân một cái, ngồi ở bên cạnh Cố Văn Tĩnh. Có Khương Hằng ở đây, Hậu Uyển Vân cũng không dám lại đùa giỡn tâm địa gian xảo gì, vị đệ nhất quyền thần đương triều này cũng không phải dễ hồ lộng như vậy.

“Đúng vậy, đại thiếu phu nhân rất hiếu thuận.” Một giọng nói dễ nghe vang lên ngay cửa, một người phụ nữ thân mình mặc điệu đi vào trong phòng, trên mặt mang theo một tia lãnh ngạo. Cẩm Yên mất lạnh nhìn Hậu Uyển Vân, đánh giá người phụ nữ từ trên xuống dưới đều lộ ra đối trá này, không khỏi âm thầm cảm khái: chính mình năm đó thật sự là bị mờ heo che mắt, thế nhưng đoán nghĩ tốt cho rằng ta, che chở rằng ta! Ngẫm lại những chuyện mình đã làm, bị người ta dùng làm đầu thương, Cẩm Yên liền hận không thể tìm cái động tiến vào.

“A, là Cẩm Yên cô nương đến đây.” Hậu Uyển Vân có chút ngượng ngùng. Lần trước rằng ta cùng Cẩm Yên tranh chấp, xem như xé rách mặt, ở Khương gia một người duy nhất ngang nhiên đứng ra duy hộ rằng ta, chỉ sợ hiện tại cũng không đứng về phía mình nữa.

Cẩm Yên hướng Vương gia Vương phi chào, rồi sau đó nói: “Cẩm Yên mới vừa nghe nói việc đại thiếu phu nhân không thể sinh dục, cảm thấy sự tình rất quan trọng, liền chạy lại đây.”

Hậu Uyển Vân hận không thể liếc mắt xem thường rằng, người phụ nữ này, như thế nào chuyện gì đều phải chặn ngang một cước!

Cẩm Yên cũng không để ý Hậu Uyển Vân, tiếp tục nói: “Nay năm di nương của đại phòng, hai người bệnh nặng, ba người khác cũng bị thương thân mình, chỉ sợ thời gian ngắn không thể khôi phục. Đại thiếu phu nhân lại không thể sinh dục, đại phòng nay tổng cộng một nhi tử một nữ nhi, trưởng tử tuổi nhỏ, mà thân mình suy yếu, con nối dòng đích tôn đơn bạc, Cẩm Yên cảm thấy, dù thế nào đều nên lại nạp vài thị thiếp cho đại phòng, để khai chi tán diệp.”

Hậu Uyển Vân vừa nghe rằng nói xong, tức giận đến nổi mặt đều tái mét. Vừa mới biết mình không thể sinh, rằng đã nghĩ đưa thị thiếp vào viện của rằng, đó là ý tứ gì?

“Đa tạ Cẩm Yên cô nương quan tâm, đây là việc riêng của đại phòng chúng ta, chính là chuyện này còn muốn hỏi ý phu quân một chút.” Miệng Hậu Uyển Vân khách khí, nhưng ý tứ thực rõ ràng: chuyện này là chuyện nhà của chúng ta, người – một người ngoài không cần xen vào việc của người khác.

Cẩm Yên hừ một tiếng, nói với Cổ Văn Tinh: “Vương phi đừng trách móc, tính Cẩm Yên thích xen vào.” Lại có ý nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Lúc trước chuyện của đại thiếu phu nhân, ta không phải cũng nhúng tay rất nhiều, đại thiếu phu nhân lúc ấy cũng không hé răng sao? Cẩm Yên còn tưởng rằng đại thiếu phu nhân rất thích Cẩm Yên nhúng tay vào chuyện của đại thiếu phu nhân đó chứ, như thế nào nay lại không cam lòng? A, không nói sớm, làm ta đây là mặt nóng thiếp mỏng lạnh, còn trông cậy vào thị thiếp mới nạp vào sinh mấy nhĩ tử, dường ở dưới danh nghĩa đại thiếu phu nhân.” Năm đó thời điểm ta giúp người, người như thế nào không nói ta xen vào việc của người khác?

Lúc này Khương Hằng mở miệng sắp câu: “Viêm Châu đứa nhỏ này, con nổi dòng quá đơn bạc... Lần này vài thị thiếp đều bị tổn hại thân mình, cũng nên nạp vài người mới vào mới được. Trước năm mới lão Nhị, lão Tam liền trở về từ trong thư viện, lão Nhị cũng đến tuổi nên đính hôn, trong phòng không thể không có vài nha đầu vừa ý. Cẩm Yên, vương phi mấy ngày nay thân mình khó chịu, liền làm phiền muội làm lưng vát vát, đem chuyện này làm đi.”

Vừa nghe Khương Hằng mở miệng, việc này liền định xuống dưới rồi, Cẩm Yên mặt lạnh nhìn một cái bay về phía Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân cười cười, nói: “Phụ thân, chớ nên trách con dâu xen vào việc của người khác. Ngài xem, trong phòng phu quân đều thêm người mới, trong phòng phụ thân lại hư không đã lâu. Con dâu nhìn Cẩm Yên cô nương đối với phụ thân vẫn trung thành và tận tâm hết sức hầu hạ. Nhưng nếu không có thân phận, tại trong phủ làm việc khó tránh khỏi sẽ có một ít tin đồn, sẽ bị tổn hại thanh danh, phụ thân không bằng liền thừa dịp sắp qua năm mới, cho Cẩm Yên cô nương nâng phòng, tốt xấu cũng là một cái danh phận?”

Hậu Uyển Vân vừa nói ra lời này, ba người ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Trong đầu Hậu Uyển Vân âm thầm đắc ý: người không phải cho ta ghê tởm sao? Ta đây cũng ghê tởm người! Hậu Uyển Vân liền không tin, thân là một phụ nữ sẽ không muốn danh phận, mặc dù là thân phận một di nương, cũng tốt hơn thật không minh bạch. Nhưng hậu trạch Khương gia do Cổ Văn Tinh nắm giữ, Cổ Văn Tinh tự nhiên là sẽ không hy vọng một hồng nhan tri kỷ như hoa như ngọc như vậy trở thành thị thiếp Khương Hằng.

Như vậy khiến cho hai ả đàn bà này nội đấu là xong. Hậu Uyển Vân tính toán, nhưng nàng ta lại không biết chính mình náo loạn thêm một cái ô long, nàng ta cứ nhiên đề xuất làm cho Khương Hằng thú thứ muội của mình!

Khương Hằng là người đầu tiên sắc mặt trở nên cực khó coi, ngữ khí không khách khí: “Hậu thị, người quản tốt chuyện trong phòng người, tay chớ duỗi quá dài.”

Cẩm Yên lạnh lùng cười cười, Hậu Uyển Vân đây là muốn đấu cùng nàng sao? Vì thế Cẩm Yên lắc lắc khăn, nói với Lưu đại phu: “Lưu đại phu, nay vương phi bệnh nặng thể hư, đúng là thời điểm nên điều dưỡng tâm bổ, ta nghe nói nếu lấy thịt người làm thuốc, thì rất tốt. Cho nên thời cổ có hiếu tử cắt thịt cứu mẹ, lưu truyền rất rộng...” Ánh mắt Cẩm Yên liếc về phía Hậu Uyển Vân, che khăn cười nói: “Này lại là khéo, Khương gia chúng ta liền có một vị có tiếng hiếu nữ, người xem, chữ ‘hiếu’ tự tay Thái Hậu viết đã nói lên tất cả. Hiếu nữ, lời hay này ai cũng nói được, mà phải nhìn hành động, người liền nhân tâm nhìn mẹ chồng bệnh nặng sao?”

Lưu đại phu sờ sờ chòm râu, nói: “Đúng là như thế, nay thân mình vương phi rất yếu, nếu có thể tìm thịt người làm thuốc, tự nhiên sẽ khang phục rất nhanh.”

(Lk: hum bữa vô tình thấy mấy tấm hình giết thiếu nữ để lấy thịt, ko biết của lũ Trung hay lũ Thái vì thấy tiếng Thái, hết hồn, cả đêm ko ngủ đc, con người mà làm như con heo ấy! May mà vừa thấy lướt wa đã vậy, click vào bài đó coi chắc ám ảnh cả tháng wá!)

Ánh mắt mấy người ở đây không hẹn mà cùng nhìn về phía Hậu Uyển Vân, Hậu Uyển Vân cắn răng, cổ cứng ngắc, một cái ‘bông sát’* này của Thái Hậu thật quá ác độc! Nay nàng ta đâm lao phải theo lao, không cắt không được.

*Bông sát (棒杀): có ý thổi phồng, tán dương một cách làm cho người được tán dương tự phụ, kiêu căng, ngạo mạn làm bản thân thật lùi thậm chí tự nhảy vào chỗ chết. Giống câu ghét cho ngọt cho bùi!

“Hiếu nữ nhà chúng ta tự nhiên sẽ cắt.” Cẩm Yên lấy ra một con dao từ trong người, xem ra là có chuẩn bị mà đến.

“Người tôi, tiến vào hầu hạ đại thiếu phu nhân.” Cẩm Yên lo lắng không đưa dao cho Hậu Uyển Vân, vạn nhất nàng ta dùng dao đâm thương người làm sao bây giờ!

Vì thế ba bốn bà tử cao lớn thô kệch tiến vào, kéo trụ Hậu Uyển Vân lại, mang đi cách vách thiên đình, nàng ta nếu có một tia dị động, vài bà tử sẽ lập tức chế trụ nàng ta.

Một con dao sáng chói, để trên bàn trước mặt Hậu Uyển Vân, trên bàn còn có một cái khay để đựng thịt cắt ra. Cẩm Yên đứng phía trước, dùng khăn che miệng, nói: “Hiếu nữ, mau cắt đi, người cũng không phải chưa cắt qua, chẳng lẽ muốn cho các bà tử động thù sao?”

Chuyện hôm nay, Hậu Uyển Vân biết là trốn không thoát, người ta không bỏ qua, muốn trừng trị nàng ta, nàng ta giãy dụa cũng vô dụng. Nàng ta chỉ có thể chờ đến khi Chấn Quân đại tướng quân trở về.

Hậu Uyển Vân run run cầm lấy dao nhỏ, thân mình run rẩy. Năm đó khi đích tử ty ruột Hậu Uyển Tâm chết, nàng cũng cắt qua thịt, bắt quả khi đó nàng ta tính kế trước hết rồi, mình dùng ít thuốc tê, dao nhỏ cũng là trước tiên dùng rượu trắng mạnh nhất tiêu độc, coi như dao giải phẫu, cắt một dao, ra ít máu, thiếu một khối da thịt nhỏ, cũng không tính quá đau đớn.

Nhưng nay, nàng ta không chuẩn bị một thứ gì hết, liền muốn cắt một miếng thịt chẳng phải là đau muốn chết!

“Mau đi! Chẳng lẽ ngươi không hy vọng Vương phi sớm ngày khỏe lại?” Cẩm Yên ở bên cạnh thúc giục.

“Chậm đã!” Thúy Liên đi tới quát một tiếng. Cẩm Yên nhủ mảy nhìn Thúy Liên. Chỉ thấy nha hoàn đi sau Thúy Liên buông cái khay, bên trong có một cái tủ màu lam, còn có một cái hộp.

“Vương phi sợ đại thiếu phu nhân quá đau, nên gọi ta đưa tiêu dao cao đến đây.” Thúy Liên cười tủm tỉm đem tiêu dao cao đặt ở trước mặt Hậu Uyển Vân, nói: “Thỉnh Đại thiếu phu nhân dùng từ từ.”

Mắt Hậu Uyển Vân nổi đỏ.

“Cắt đi, dù sao đều là một dao, chết sớm siêu sinh sớm. Ngươi nếu không hạ thủ được, kêu các bà tử động thủ là được.” Cẩm Yên ở bên cạnh thúc giục.

Hậu Uyển Vân giờ cánh tay lên, lộ ra một cánh tay như ngọc, vết tích khi bị cắt một miếng thịt lúc trước trên cánh tay đã cơ hồ nhìn không thấy. Chính nàng ta xuống tay ít nhất còn biết nặng nhẹ, nhưng nếu thay đổi thành các bà tử thì phỏng chừng vết thương đó liền thâm thiết không thể nhìn. Cho nên Hậu Uyển Vân quyết định vẫn là chính mình động thủ.

Tim nàng ta đập thình thịch, giờ tay chém xuống, dùng dao tước rớt một miếng thịt mảnh. Miếng vết thương nhất thời chảy máu, làm Hậu Uyển Vân đau đớn, nước mắt chảy ròng, ném dao nhỏ trong tay, ngao ngao la to.

“Mau tiếp miếng thịt!” Cẩm Yên thấy nàng ta động thủ, nhanh chóng sai bà tử. Bà tử đem miếng thịt đặt ở trong cái khay rồi mang đi.

Một bà tử khác dùng băng vải cuốn lấy cánh tay Hậu Uyển Vân, đỡ nàng ta ngồi xuống, nhưng nàng ta đau cả người rút gân, Thúy Liên vội hỏi: “Xem đại thiếu phu nhân quá đau, mau cho đại thiếu phu nhân dùng tiêu dao cao!”

Một tiểu nha hoàn nhanh chóng cầm cái tủ rồi đi lên, Thúy Liên tiếp nhận cái tủ, đem miếng tủ đến bên cạnh Hậu Uyển Vân, giọng nói mang theo mê hoặc: “Đại thiếu phu nhân, nô tỳ biết ngài đau lợi hại. Ngài đến hút một ngụm, hút một ngụm sẽ không đau...”

Hậu Uyển Vân đau đớn quả thực hận không thể chết lập tức, nay bị đau đớn giày vò đến thần chí không rõ, nghe xong Thúy Liên nói, theo bản năng miệng hướng tới miếng tủ.

“Ai, đúng rồi, đại thiếu phu nhân, hút một ngụm... Lại hút một ngụm...” Thúy Liên cười tủm tỉm nhìn Hậu Uyển Vân hút tiêu dao cao như đói khát.

Hậu Uyển Vân biết, tiêu dao cao này không được chạm vào. Nhưng nay, nàng ta quá đau không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cần có thể hết đau, bất luận nàng ta làm cái gì đều được. Mơ mơ màng màng hút một ngụm tiêu dao cao, chỉ cảm thấy thân mình giống như đang vãn giá vũ (đi mây về gió), đau đớn lập tức giảm bớt không ít. Hậu Uyển Vân giống như bất được cọng rom cứu mạng, bắt đầu hút một ngụm lại một ngụm. Chờ khi đau đớn của nàng ta rốt cục giảm bớt, ý thức khôi phục, trợn mắt vừa thấy, nàng ta đã dùng hết non nửa hộp tiêu dao cao!

Hoắc Hi Thần mất lạnh tựa vào cửa, nhìn Hậu Uyển Vân. Căn cứ vào sách thuốc trong không gian mà hắn đã coi, hắn biết, hút thuốc nha phiến liều lớn như thế, Hậu Uyển Vân đã thành nghiện. Một khi dính vào nha phiến, cả người nàng ta, coi như đã bị hủy diệt rồi.

“Tự làm tự chịu, hừ.” Hoắc Hi Thần hừ lạnh một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chịu nhục

Tích Xuân đứng ở bên giường, mắt lạnh nhìn người nọ trên giường.

Hậu Uyển Vân cuộn mình thành một cục, trên trán ra mồ hôi to như hạt đậu, cả người run rẩy, cắn chặt hàm răng, một cánh tay đang quấn băng gạc, tay kia thì gắt gao nắm chặt chăn, đem mấy chỗ mềm mại xé ra vài lỗ thủng to.

“Tiêu dao cao... Mau cho ta tiêu dao cao!” Khuôn mặt Hậu Uyển Vân trắng bệch, hai mắt cũng đỏ ngầu.

Ánh mắt Tích Xuân lạnh hơn vài phần: trách không được lúc trước đại phu nhân không cho Hậu Uyển Vân đưa tiêu dao cao cho Họa di nương dùng, thì ra là thế. Nếu lúc ấy Họa di nương thật sự dùng thuốc này, không riêng gì đứa nhỏ trong bụng không bảo đảm, Họa di nương cũng liền phế đi.

Mấy ngày nay, Tích Xuân làm đại nha hoàn bên người Hậu Uyển Vân, nàng đã thấy tác dụng tiêu dao cao một cách triệt để. Từ lúc Hậu Uyển Vân bắt đầu dùng tiêu dao cao, liền càng không thể vãn hồi. Mới đầu khi cánh tay của nàng ta đau đớn mới dùng, miếng vết thương trên cánh tay Hậu Uyển Vân cũng không sâu, đã sớm cầm máu kết vảy, nhưng một khi dùng tiêu dao cao, lại càng ngày càng không ngừng được, căn bản là dùng không được. Theo

lời của Hoắc Hi Thần nói, đó kêu là nghiện.

Lần đầu tiên Tích Xuân nhìn thấy khi Hậu Uyển Vân phát con nghiện, cả người đều bị dọa. Chỉ thấy Hậu Uyển Vân giống như bị điên, nhảy lại đây bắt lấy cổ Tích Xuân, trong miệng hô to muốn hút tiêu dao cao. Nếu không phải Tích Xuân là người có công phu, đã có thể bị Hậu Uyển Vân bóp cổ chết. Rồi sau đó Tích Xuân hạ gục Hậu Uyển Vân, đem nàng ta nhốt ở trên giường, không đến một hồi Hậu Uyển Vân bắt đầu run rẩy cả người, miệng sùi bọt mép, nhìn thật phần khó chịu, dọa người.

Tích Xuân bị dọa chạy nhanh đi gọi Hoắc Hi Thần đến, Hoắc Hi Thần nói cho Tích Xuân, tiêu dao cao một khi bị nghiện sẽ rất khó từ bỏ, trừ phi cho nàng ta cả đời dùng được, nếu không một khi đến lúc đó không hút tiêu dao cao, sẽ thành cái dạng này.

Bất quá chỉ có bảy tám ngày, hôm tiêu dao cao trong phủ liền không có nữa. Nay chỉ còn một liều cuối cùng, bị Tích Xuân cất ở trong hòm.

“Tích Xuân, Tích Xuân tốt, nhanh đi lấy tiêu dao cao tới cho ta! Ta thật là khó chịu, ta chịu không nổi! Mau đi! Thật là khó chịu!” Hậu Uyển Vân thống khổ vận vẹo thân mình, ngày xưa đối với nha hoàn vênh mặt hất hàm sai khiến toàn không có, ăn nói khép nép cầu xin Tích Xuân.

Tích Xuân liếc nàng ta một cái, xoay người lấy cái hòm từ ngăn tủ cao nhất, mở hòm ra, lấy tiêu dao cao cùng tẩu hút thuốc phiện bên trong ra. Hậu Uyển Vân vừa thấy tiêu dao cao, giống như sói đói thấy thịt, không cần Tích Xuân hầu hạ, quần áo chính mình chưa mặc xong liền từ trên giường nhảy xuống, chạy qua đoạt tẩu hút thuốc phiện, run run thêm cao vào tẩu rồi đốt lửa, nhanh chóng ngậm miệng tẩu hít một hơi, thân mình mới ngừng run rẩy.

Tích Xuân dò xét Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân hút một hồi tiêu dao cao, lý trí khôi phục. Lúc này nàng ta phát hiện chính mình quần áo không chỉnh tề, ngay cả giày cũng chưa đi, hiểu được chính mình thất thố, thần sắc thoáng mất tự nhiên.

Lúc này ngoài cửa có nha hoàn thông báo, nói là Sắc Vi đến thỉnh an. Rồi sau đó Sắc Vi xóc màn tiến vào, nhìn thấy bộ dáng Hậu Uyển Vân chật vật, đầu tiên là sùng sốt, rồi sau đó liền vui vẻ, trong mắt lộ ra chút vui sướng khi người gặp họa. Sắc Vi nghe nói mấy ngày nay Hậu Uyển Vân bị mẹ chồng sửa trị rất thảm, liền đến xem tình huống trước, rồi trở về nói cho vài tỷ muội Cẩm Kỳ Thư Họa.

Chính thể vênh vào tự đắc đó, nay cả người giống như ăn mỳ, đang đứng hút tẩu thuốc, làm sao có nửa điểm bộ dáng phu nhân danh môn?

Hậu Uyển Vân thấy Sắc Vi đến đây, biết nàng là tới xem trò xấu hổ của mình. Bất quá nàng ta vội vàng hút tiêu dao cao, cũng không có tâm tư quan tâm Sắc Vi, nói mấy câu liền đuổi Sắc Vi đi về. Rồi sau đó Hậu Uyển Vân biết bộ dáng chật vật không chịu nổi, khẳng định sẽ bị Sắc Vi sinh động như thật nói cho vài di nương, biết uy nghiêm của đại phòng, liền không còn sót lại chút gì.

Ngay cả một chút che giấu cũng không thêm, mặt thể diện như vậy, Hậu Uyển Vân mặt đỏ tai hồng, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Tích Xuân, nói: “Ta tính ngày, ca ca ta sắp trở về kinh rồi phải không?”

Tích Xuân nói: “Chấn Quân đại tướng quân nay đã sắp đến kinh thành, khoảng sáng mai là có thể đến.”

Hậu Uyển Vân buông cái tẩu, nhìn hòm trống tuếch, mới vừa rồi nàng ta đem liều tiêu dao cao cuối cùng hút rồi, nay đang phát sầu, sáng mai làm như thế nào đây?

Tiêu dao cao này vốn là nàng ta lấy quan hệ của Hậu gia, bỏ ra số tiền lớn mua trở về, nhưng nay bên người nàng ta ngay cả một nha hoàn có thể tin đều không có, nàng phải làm cái gì mới mua được tiêu dao cao đây?

Tích Xuân yên lặng thu hồi hòm cùng cái tẩu, rồi sau đó đỡ Hậu Uyển Vân nằm trên giường trở lại. Hậu Uyển Vân lăn qua lộn lại nằm một hồi, Chấn Quân đại tướng quân nhanh nhất cũng là ngày mai hồi kinh, sau khi trở về hẳn là sẽ trực tiếp tiến cung báo cáo tình huống cho Hoàng Thượng, rồi sau đó lại không thể thiếu tiệc xã giao. Nay tình huống này, chính mình cũng không biết ngày nào có thể gặp mặt hẳn, nếu muốn thỉnh ca ca hỗ trợ mang chút tiêu dao cao trở về, đến lúc đó nàng ta đã phát con nghiện, phòng chừng gặp cũng như không gặp.

Nay cách duy nhất, phải đi cầu mẹ chồng ác độc đó, cầu nàng mua ít tiêu dao cao cho mình.

Nếu đặt ở trạng thái bình thường, Hậu Uyển Vân quả quyết sẽ không chủ động tìm Cố Văn Tĩnh. Mẹ chồng nàng đâu các nàng nay đã thủy hỏa bất dung, Cố Văn Tĩnh không đến trừng trị nàng ta, Hậu Uyển Vân nên cảm ơn trời đất, nàng ta cũng không muốn mình chạy tới hòng sủng, chủ động lại đi trêu chọc mẹ chồng ác độc đó.

Nhưng lúc này nàng ta đã bị nghiện, khi con nghiện phát tác đến sống không bằng chết, khiến người ta thống khổ. Kẻ nghiện vì muốn có được thuốc phiện, thỉnh thoảng sẽ không từ thủ đoạn, nay Hậu Uyển Vân cảm nhận được điểm này rất rõ ràng.

Vì con nghiện, vì tiêu dao cao, nàng ta phải đi cầu Cố Văn Tĩnh, thấp kém, phục tiểu làm thấp, cầu xin nàng.

“Tích Xuân, người đi báo tin cho ta, nói ta đã khỏe nhiều, muốn đi thỉnh an mẫu thân.” Hậu Uyển Vân cân nhắc mãi, nói với Tích Xuân.

Tích Xuân lên tiếng vâng, đi ra ngoài công đạo cho tiểu nha hoàn chờ bên ngoài, liền trở về hầu hạ Hậu Uyển Vân rửa mặt, chải đầu, trang điểm. Bởi vì trên người vẫn còn có thương tích, không thể dính nước, Hậu Uyển Vân đã mấy ngày chưa từng tắm rửa. Nay người thấy trên người ả ỉn có mùi quái dị. Tích Xuân bôi rất nhiều hương phấn, mới che được mùi đó.

Vừa thu thập xong, tiểu nha hoàn bên ngoài liền tiến vào, nói với Hậu Uyển Vân: “Đại thiếu phu nhân, phu nhân nói ngài ấy đã biết, kêu cho đại thiếu phu nhân rồi rảnh liền đi.”

Hậu Uyển Vân hít sâu một hơi, đứng dậy, Tích Xuân đỡ cái tay không bị thương kia của nàng ta, chân Hậu Uyển Vân đi đường run rẩy, bám chặt cánh tay Tích Xuân đi ra bên ngoài.

Ngay cửa đã chuẩn bị kiệu mềm, Cổ Văn Tinh ở một vài phương diện còn không đến mức khó xử nàng ta.

Ngồi cỗ kiệu, đi tới cửa viện của Cổ Văn Tinh, thông báo một tiếng, liền cùng Tích Xuân đi vào.

Cổ Văn Tinh vẫn là bộ dáng lười biếng đó, ngồi ở trên tháp quý phi ngay gần cửa sổ, bên cạnh có một chậu than, trong phòng rất ấm áp. Nguyên Bảo cuộn mình ở trong lòng Cổ Văn Tinh ngủ gà ngủ gật, dùng cái đuôi lông xù che khuất mắt, từ xa nhìn lại, rất giống một quả cầu tuyết.

Thời điểm Hậu Uyển Vân thấy Nguyên Bảo, đồng tử mạnh mẽ co rút lại một chút.

“Con dâu thỉnh an mẫu thân.” Hậu Uyển Vân cung kính hành lễ, sự hận thù không thể rút da mẹ chồng ác độc lúc ban đầu hoàn toàn không có.

Cổ Văn Tinh nâng mí mắt, nhìn bộ dáng Hậu Uyển Vân ăn nói khép nép, khoe miệng bứt lên một nụ cười trào phúng: dùng tiêu dao cao khổng chế người, biện pháp này cũng rất thiện lương, nếu không có Hậu Uyển Vân, Cổ Văn Tinh mới không biết trong thiên hạ thì ra còn có biện pháp hoàn mỹ như vậy. Nay dùng ở trên người nàng ta, coi như là lấy bí chi đạo còn thì bí thân (lấy đạo của người đó, trả lại người đó, gây ông đập lưng ông)

“Vân Nhi thân mình còn chưa tốt, liền vội vàng đến thỉnh an, khó được người có phần tâm này.” Cổ Văn Tinh cúi đầu, vuốt đầu Nguyên Bảo đang nằm trong lòng.

Hậu Uyển Vân cúi đầu, rất cung kính nói: “Con dâu vẫn nhớ thương mẫu thân thân mình không khỏe, không đến nhìn một cái, thùy chung là lo lắng.”

Cổ Văn Tinh kéo kéo khoe miệng, cười lạnh nói: “Đúng vậy, Vân Nhi đương nhiên vẫn nhớ thương thân thể của ta. Ngay năm người còn khuê nữ, ta vừa gả nhập Khương gia, người liền sẵn sóc hiếu thuận như vậy, âm thầm kêu thị nữ tâm phúc mỗi ngày đưa thuốc cho ta uống, tính toán bụng của ta, thật đúng là quan tâm đầy đủ đối với ta.”

Mặt Hậu Uyển Vân lập tức trắng bệch: “Mẫu thân nói đùa, Vân Nhi nghe không rõ.”

Cổ Văn Tinh khẽ hừ một tiếng, nói: “Vân Nhi, ta coi sắc mặt người không tốt, nhất định là thân mình không khỏe, chạy nhanh trở về đi.” Đây là hạ lệnh trực khách.

Hậu Uyển Vân còn chưa có đề cập chuyện tiêu dao cao, làm sao có thể liền vô công mà phản (không được việc mà về) như vậy?

“Mẫu thân, Vân Nhi có chuyện cùng mẫu thân thương lượng.” Hậu Uyển Vân suy tư về nên nói như thế nào, chậm rãi nói: “Mẫu thân, đã nhiều ngày ít nhiều mẫu thân đưa tiêu dao cao đến mới làm Vân Nhi không đến mức thống khổ gian nan, nhưng nay tiêu dao cao này đã dùng hết, mẫu thân xem có thể lại ban cho Vân Nhi một ít hay không...”

A, còn cảm tạ mình, xem ra uy lực tiêu dao cao này thực không nhỏ, con nghiện cường đại đến nỗi có thể làm cho Hậu Uyển Vân phải cúi đầu. Cổ Văn Tinh nhìn bộ dáng Hậu Uyển Vân, biết trong lòng nàng ta hận muốn chết, nhưng lại có việc cầu người, không thể không chịu nhục, trong đầu khẳng định miễn bàn có bao nhiêu thống khổ.

“Ta coi thương thế của người không phải đều tốt lên nhiều sao, như thế nào còn muốn tiêu dao cao?” Cổ Văn Tinh tùy ý nhéo nhéo lỗ tai Nguyên Bảo: “Huống hồ tiêu dao cao này thập phần trân quý, ngàn vàng khó mua, trong lúc nhất thời ta phải đi đâu mua cho người dùng? Hơn nữa, gần qua năm mới, trong phủ tiêu dùng rất nhiều, bạc khan hiếm...”

Hậu Uyển Vân cắn răng một cái, nàng ta đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý bị gây khó dễ, vì thế lấy ra khế ước đã sớm chuẩn bị tốt nói: “Mẫu thân, nay Vân Nhi lấy không ra nhiều bạc như vậy, lấy năm gian dệt tạo phùng gân nợ, đợi qua cửa ải cuối năm, bạc quay vòng vốn, lại dùng bạc đền đổi.” Hậu Uyển Vân quả thật không có tiền, thời gian trước tất cả bạc trong tay nàng ta đều cầm đi làm phòng Lư Ly. Nàng ta cũng không nghĩ dùng dệt tạo phùng để gân nợ, nhưng vừa nghĩ đến thống khổ lúc con nghiện phát tác, Hậu Uyển Vân vẫn phải xuất ra năm gian dệt tạo phùng.

Cổ Văn Tinh cười cười, nhìn nhìn khế ước. Đây chính là thứ vốn dĩ thuộc về mình cùng mẫu thân, bao hàm bao nhiêu tâm huyết của mẫu thân ở bên trong, là bảo bối của mình, năm đó đưa cho người mình coi là muội muội bảo bối. Nhưng hôm nay đã bị Hậu Uyển Vân khinh địch như vậy, vì muốn được tiêu dao cao, liền giao ra.

Cổ Văn Tinh nhìn chằm chằm tờ giấy đó, ngẩng đầu nhìn Hậu Uyển Vân, nói: “Không phải ta làm khó dễ người, không mua tiêu dao cao cho người, chính là trong phủ thật sự là không có dư bạc, cửa hàng này cho dù người gân nợ cho ta, ta cũng không biến ra được bạc cho người!”

Hậu Uyển Vân cắn môi, nghĩ nghĩ, nói: “Vân Nhi có cái biện pháp có thể đổi được bạc. Dệt tạo phùng của Vân Nhi có vị ông chủ làm cổ đông, họ Cổ, thỉnh cầu mẫu thân gọi người cầm khế ước này đổi bạc cùng ông chủ Cổ. Hết thấy đều dựa theo giá thị trường, năm gian dệt tạo phùng này, đổi thành mấy chục ngàn lượng là dư dả. Nếu ông chủ Cổ thu không được năm gian cửa hàng nhiều như vậy, hẳn có thể thu mấy gian thì tính mấy gian.”

Cổ Văn Tinh vừa nghe, chuyện này được a, nàng đang muốn thu hồi cửa hàng. Nguyên bản Hậu Uyển Vân chỉ lấy khế ước gân nợ cho nàng, sau này vẫn được chuộc đồ lại, nhưng hôm nay nàng ta tính bán cửa hàng, vừa vặn làm cho đường huynh Cổ Minh đi thu trở về. Dù sao mấy tháng nay tiền hoa hồng từ cổ phần của dệt tạo phùng cũng chia không ít tiền, Cổ Văn Tinh dùng đồ cưới trợ cấp một ít, từ trong Khương phủ lấy một ít, luôn có thể xuất ra bạc. Chỉ cần mua chậu châu báu dệt tạo phùng này, tương lai sẽ không lo kiếm không đủ vốn.

Vì thế Cổ Văn Tinh cố tình khó xử từ chối một phen, cuối cùng vẫn là cố mà nhận, rồi sau đó đuổi Hậu Uyển Vân trở về, nói sáng mai sẽ mua một ít tiêu

dao cao đưa qua cho nàng ta. Hậu Uyển Vân vẫn không yên, trong đầu phát sầu, nếu ngày mai không mua được tiêu dao cao, phải sống như thế nào đây?

Ngày hôm sau, hai hộp tiêu dao cao lớn đã được đưa đến trước mặt Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân nhìn tiêu dao cao, đánh giá đủ dùng ít nhất hai tháng. Nhưng theo lý mà nói, tiền năm gian của hàng đó không có khả năng chỉ mua chút ít tiêu dao cao như vậy! Ít nhất có thể mua lượng tiêu dao cao đủ nàng ta dùng một năm! Nhưng số bạc dư này đâu? Chẳng lẽ mẹ chồng ác độc đó hắt tâm nuốt nhiều bạc của nàng ta như vậy?

Hậu Uyển Vân nhìn tiêu dao cao, chân mày cau lại. Thúy Liên đến đưa tiêu dao cao nhìn thấy bộ dạng nàng ta như thế, trong đầu liền mất hứng, gương mặt chìm chìm, nói: “Đại thiếu phu nhân, đây chính là tiêu dao cao phu nhân chúng ta thật vất vả mua cho ngài, ngài còn ngại ít. Không dối gạt đại thiếu phu nhân, năm gian dẹt tạo phướng đó của ngài, nay giá trị không được vài đồng tiền. Ngài còn không biết phải không, liền đã nhiều ngày, mấy đơn hàng lớn dẹt tạo phướng đã nhận làm không được, đám người mua đều bắt đầu làm âm ỉ, dẹt tạo phướng phải chi nhiều bạc bồi thường người ta, nay đều bị vết sạch. Năm gian dẹt tạo phướng đó của ngài nay cũng là một cái xác trống rỗng, tiêu dao cao này vẫn là phu nhân chúng ta bỏ thêm bạc mua, bằng không nào có nhiều như vậy a...”

Cái gì! Dẹt tạo phướng khi nào thì xảy ra việc này, chính mình như thế nào không biết? Hậu Uyển Vân giật mình nhìn Thúy Liên: nàng ta chỉ bị bệnh mấy ngày, mới mấy ngày không hỏi đến chuyện dẹt tạo phướng, như thế nào liền xảy ra chuyện lớn đến thế?

“Đại thiếu phu nhân, đồ nô tì đã đưa đến cho ngài, nô tỳ trở về phục mệnh.” Thúy Liên xoay người ra khỏi phòng.

Hậu Uyển Vân nhìn chằm chằm tiêu dao cao ngăn người, cảm thấy đầu ần ần đau. Dẹt tạo phướng luôn luôn hoạt động vững chắc, chưa bao giờ xảy ra loại chuyện không hoàn thành đơn hàng này. Nhưng nay là chuyện gì xảy ra?

Hậu Uyển Vân lấy tay nhấm mi tâm, bình trừ tạp niệm cẩn thận suy nghĩ, dẹt tạo phướng bắt đầu xảy ra vấn đề, rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu... Tựa hồ là có một lần Cố Văn Tĩnh muốn nàng ta xuất bạc, nàng ta lấy không ra một tuyệt bút như vậy, đã đem cô phần dẹt tạo phướng bán cho một phú thương... Ừ, phú thương đó là ông chủ Cố...

Đợi chút, ông chủ Cố? Ông chủ Cố? Trong lòng Hậu Uyển Vân run lên, người họ Cố, cùng họ với mẹ chồng ác độc, chẳng lẽ là... Nếu Cố Minh ông chủ Cố này thật sự có quan hệ với Cố Văn Tĩnh, như vậy mẹ chồng ác độc đó liền từ thời điểm sớm như vậy đã bắt đầu tính kế đồ cưới của nàng ta! Không phải tiêu đánh tiêu nháo ham mấy ngàn lượng bạc đó của nàng ta, mà là khẩu vị lớn đến nỗi muốn nuốt hết dẹt tạo phướng của nàng ta! Nàng ta an bài người một nhà đi mua cô phần dẹt tạo phướng, chỉ sợ bồi thường đơn đặt hàng lần này cũng có liên quan tới nàng, nhất định là nàng ở sau lưng giờ trò quỷ, muốn đoạt tài sản của mình!

Hậu Uyển Vân nhất thời cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, nàng ta biết, chuyện cho tới bây giờ, liền ngay cả dẹt tạo phướng phòng chừng cũng không giữ được. Không có tài lực của dẹt tạo phướng chống đỡ, nàng ta lại bị nghiền tiêu dao cao, như vậy nàng ta phải làm như thế nào kiếm ra tiền mua thứ sang quý đó chứ!? Chẳng lẽ cả đời phải cầu Cố Văn Tĩnh, hạ thấp mình trước mặt nàng ta để kiếm ăn sao, xem sắc mặt nàng mà sống sao, chờ tâm tình nàng vui vẻ, thưởng cho nàng ta chút tiêu dao cao...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Huynh trưởng hồi kinh

Trông mòn con mắt, ngàn mong vạn mong, cuối cùng Hậu Thụy Phong đã trở lại.

Hậu Uyển Vân nghe được tin tức Hậu Thụy Phong hồi kinh, ngồi ở trên giường thiếu chút nữa khóc thành tiếng. Mấy ngày nay tại Khương gia chịu ủy khuất cũng không phải là một chút, liền ngay cả vài di nương đều chờ xem chê cười của nàng ta.

Rõ ràng vài di nương trên người đều mang theo bệnh, cũng không đến nỗi tâm trí không rõ, nhưng trừ bỏ Họa di nương bệnh không xuống giường được còn có Cầm di nương đã chết nữ nhi trở nên có chút điên điên khùng khùng, vài di nương còn lại mỗi ngày cười tươi như hoa đến thỉnh an, nói là chính mình không thể vô phép, quy củ không thể phé. Nhưng trong đầu Hậu Uyển Vân rất rõ ràng, các nàng đến để chê cười mình, nghe từ trong miệng nha hoàn bà tử không tính, các nàng không chính mắt nhìn thấy mình chật vật, trong lòng mới thoải mái.

Liền ngay cả Họa di nương không xuống giường được, mỗi ngày đều chờ vài di nương khác đi đến chỗ nàng, nói cho biết nàng đại thiếu phu nhân nghèo túng như thế nào, nghe xong, miệng Họa di nương phun ra một hơi, ôm nhi tử hung hăng nói: “Phi, lúc ấy nàng ta còn muốn cho muội dùng tiêu dao cao, muội đã nói đồ quý giá như vậy nàng ta như thế nào bỏ được cho muội dùng? Thì ra đánh chủ ý này! Thật giận lúc ấy thế nhưng cho là nàng ta suy nghĩ cho muội cùng đứa nhỏ, trong đầu còn nghĩ ngàn ân vạn tạ đem nàng ta trở thành ân nhân. Không nghĩ tới nàng ta dĩ nhiên tính toán thâm hiểm đến thế! May mắn đại phu nhân có chủ ý, muội mới không nghe lời của nàng ta nói! Xem nàng ta ác có ác báo, tự nhận hậu quả xấu, nàng ta cũng có hôm nay! Thật sự là báo ứng!” Khi đó Hậu Uyển Vân muốn dùng tiêu dao cao khổng chế Họa di nương, hại thai nhi trong bụng nàng, không có kết quả, lại giờ trở lúc nàng sinh nở, suýt nữa làm hại mẹ con Họa di nương cùng chết, nay xem nàng ta nghèo túng đến tận đây, giải được bao nhiêu hận.

Vài di nương này đều bị Hậu Uyển Vân trừng trị qua, trong đầu đều mang theo oán hận. Kỳ di nương thôi một ngụm, nói: “Họa nhi muội muội, tỷ thấy tình hình này, tám phần chính thất đại phòng chúng ta sắp đổi chủ. Muội nhắm lại đi, cho dù là Thái Hậu ban hôn, nhưng đại thiếu phu nhân to gan lớn mật, dám động tay chân với mẹ chồng, việc này mà truyền đi ra ngoài, cũng có thể hưu nàng ta phải không?”

Thư di nương gật gật đầu, nói: “Kỳ nhi tỷ tỷ nói đúng, muội thấy chuyện hưu thê này cũng chính là tám chín phần rồi. Cho dù đại phu nhân chúng ta rộng lượng, không so đo cùng Hậu thị, nhưng lão gia chúng ta khẳng định không thuận theo. Các tỷ ngẫm lại đi, lão gia chúng ta vốn ái thê như mạng, lần này đại phu nhân tìm được đường sống trong chỗ chết, lão gia lại càng yêu thương che chở như trong lòng. Nay điều tra ra chuyện Hậu thị hạ tuyệt tử canh cho đại phu nhân, người nói, lão gia có thể tha nàng ta sao? Muội thấy có thể để lại mạng sống cho nàng ta đã tốt lắm rồi, còn muốn ở lại Khương gia, phi!”

Vài di nương họp lại, nhà chồng cũng không muốn gặp Hậu thị, Khương Viêm Châu càng không thích cô vợ này, vị trí chính thất của Hậu thị phòng chừng không bảo đảm, cho dù không hưu nàng ta, nàng ta ở Khương gia cũng vĩnh viễn không có ngày xoay người. Cứ như vậy, trong lòng vài di nương liền càng khinh thị Hậu Uyển Vân, tuy ở mặt ngoài cấp bậc lễ nghĩa vẫn làm chu toàn, nhưng ánh mắt đó, vẻ mặt đó cũng lộ ra khinh thường cùng chán ghét.

Liền ngay cả tiểu thiếp đều có thể bày sắc mặt cho Hậu Uyển Vân xem, nàng ta làm đại thiếu phu nhân Khương gia này, làm vô cùng ngẹn khuất.

Nhưng may mắn, huynh trưởng nhà mẹ đẻ nàng ta sắp trở về!

Hậu Thụy Phong vừa trở lại kinh thành, liền tiến cung diện thánh, rồi sau đó ở trong cung tham gia yến tiệc một lần, liền vội vàng ra cung trở về Hậu phủ, mấy yến hội khác một mực từ chối không đi.

Hậu Thụy Phong trở về Hậu phủ dần xếp xong xuôi, làm chuyện thứ nhất đó là tự mình viết một phong thư cho phụ thân đang du sơn ngoạn thủy ở chung quanh, trải qua do dự, hắn vẫn không viết chuyện bản thân điều tra ra bùn đất khác thường ở lăng mộ mẫu thân, mặc công phụ thân biết sẽ lo lắng, một phen tuổi còn muốn suốt đêm chạy về kinh. Rồi sau đó phái thân tín ra roi thúc ngựa đưa đi cho An Quốc Công.

Lúc sau liền ở thư phòng, chuẩn bị lật xem báo cáo viết về cuộc sống hằng ngày của muội muội Hậu Uyển Vân mà thám tử ghi lại. Lúc mới đi chưa tới Nam Cung, mỗi ngày Hậu Thụy Phong còn lật xem báo cáo thám tử đưa tới, khi đó Hậu Thụy Phong xem từ trong báo cáo, làm đảo lộn hiểu biết của hắn đối với Hậu Uyển Vân.

Nhưng vừa vào cảnh nội Nam Cung, hắn vì chuyện nước bận rộn làm lụng vất vả, đem gia sự đặt ở một bên. Trên đường trở về lại vội vàng xử lý vấn đề sót lại. Nay vừa rồi rảnh, hắn liền khẩn cấp muốn xem một chút vị thứ muội kia của mình đến tột cùng còn làm chút “chuyện tốt” gì. Không đợi Hậu Thụy Phong ngồi nóng ghế dựa, liền nghênh đón một vị khách ít đến.

Chuẩn xác mà nói, vị khách ít đến kia khi Hậu Thụy Phong còn chưa hồi phủ, liền sớm ở Hậu gia chờ hắn.

Hậu Thụy Phong vội vàng đi tới phòng khách, thấy một công tử thiếu niên thần thái tuấn dật đang ngồi trong phòng khách.

“Đại cữu ca.” Khương Viêm Châu đứng dậy, chấp tay với Hậu Thụy Phong.

“Muội phu?” Hậu Thụy Phong kinh ngạc nhìn Khương Viêm Châu. Chính mình cùng muội phu này một văn một võ, thường ngày cũng không lui tới nhiều lắm, hắn sớm ở Hậu phủ chờ mình như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Hai người hàn huyên vài câu, Khương Viêm Châu nói ý đồ đến: hắn đến lên thương nghị cùng Hậu gia việc hưu thê.

Vốn Khương Viêm Châu muốn hưu thê, đó là thê tử của hắn, là chuyện nhà của Khương gia, không cần người bên ngoài xen vào. Nhưng Hậu gia dù sao cũng là đại môn nhà giàu, việc hôn sự này lại là thiên gia chi hôn, Khương Viêm Châu cho dù có ý muốn hưu thê, hắn cũng không thể tùy ý viết hưu thư. Huống hồ nhà mẹ đẻ Hậu Uyển Vân thế đại, cũng không thể không ý kỵ thế diện Hậu gia.

Hậu Thụy Phong nghe xong Khương Viêm Châu nói, thiếu chút nữa mắt cũng choáng váng: chính mình vừa trở về, ngay cả ngậm trà nóng cũng chưa uống đầu, muội phu của mình liền trực tiếp đến đây nói tin tức kinh bạo như thế.

Hơn nữa nhìn tư thế đó của Khương Viêm Châu, không giống như là đến thương lượng hưu thê, đối lại như là khách khí tới nói với hắn một tiếng. Khương Viêm Châu chưa bao giờ để lộ qua ý tứ hưu thê với người Khương gia, liền ngay cả kế mẫu cũng không đề cập qua. Hắn trực tiếp đến đem vấn đề này đá cho Hậu gia, Hậu Thụy Phong biết Khương Viêm Châu không phải đùa giỡn.

Hậu Thụy Phong đột nhiên liền hồi hận, hắn kêu Khương Viêm Châu lại chờ một lát, chờ hắn lật xem xong báo cáo về Hậu Uyển Vân rồi, trong lòng cũng có quyết định.

Khương Viêm Châu nhìn sắc mặt Hậu Thụy Phong, cũng biết không cần nói thêm nữa. Hắn thờ dài, đem mọi chuyện Hậu Uyển Vân làm ở Khương gia lần lượt nói ra. Khương Viêm Châu là một công tử quang minh, vẫn chưa thêm mắm thêm muối, chính là ăn ngay nói thật, thậm chí ngay cả kế mẫu Cố Văn Tinh của mình như thế nào trừng phạt Hậu Uyển Vân, như thế nào âm kém dương sai đem tuyệt tử canh đưa cho nàng lại đuổi về cho Hậu Uyển Vân uống (Cố Văn Tinh cùng Thủy Liên giải thích chuyện này là: cảm thấy canh đó rất bổ, thân thể mình khỏe mạnh không cần uống, mà nàng vội vã muốn ôm tôn tử, liền bỏ thêm dược liệu bổ dưỡng hầm thành cháo, đưa cho con dâu uống vào), đều nói ra, hoàn toàn công bằng ăn ngay nói thật. Khương Viêm Châu liền nói ra hết như vậy, Hậu Thụy Phong nghe xong trong đầu một trận kinh hồn táng đả: mấy chuyện phát rò này, thật là thứ muội đệ dàng nhân tính đó của hắn làm?

“Này, muội phu, đệ trước đợi chút...” Hậu Thụy Phong cũng bất chấp nhiều như vậy, để cho Khương Viêm Châu chờ, rồi sau đó chính mình nhanh chóng đi tới phòng bên cạnh thiên đình, đem báo cáo của thám tử đặt ở trên bàn đọc nhanh như gió qua một lần, càng xem càng kinh hồn táng đả!

Căn cứ báo cáo của thám tử, Khương Viêm Châu cũng không có nói dối, mấy chuyện Hậu Uyển Vân làm, người Khương gia tuy rằng không có đặt trên

mặt bàn nói, nhưng là phu nhân, tiểu thư, quản sự, các bà tử có uy tín danh dự của Khương gia, trong lòng đều biết rõ ràng.

Hậu Thụy Phong ở Nam Cương cũng tìm hiểu được một ít bí sự thuật di hồn. Năm đó muội muội Hậu Uyển Tâm bỏ mình, mà đúng lúc gặp tứ tiểu thư Cổ gia Cổ Văn Tinh rơi xuống nước, rồi sau đó tính tình Cổ tiểu thư thay đổi, còn có võ công, căn cứ theo như lời của cao nhân Nam Cương đó, Hậu Thụy Phong có bảy phần nắm chắc, vị Bình Thân vương phi kia, nay là Nhân Nhã công chúa – nghĩa nữ của Thái Hậu, chính là muội muội Hậu Uyển Tâm của mình! Nhìn đến Hậu Uyển Vân đem độc thủ đuổi về phía Bình Thân vương phi – vô cùng có khả năng là muội muội của mình, tìm Hậu Thụy Phong liền co rút, cả người mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nếu Lưu Tam Nương không nói dối, muội muội Hậu Uyển Tâm thật là bị Hậu Uyển Vân hại chết... Như vậy sau khi Uyển Tâm sống lại di hồn, trả thù Hậu Uyển Vân, thì có thể hiểu! Nếu Uyển Tâm là bị Hậu Uyển Vân hại chết, như vậy mẫu thân lúc đó chẳng phải... .

Đúng vậy, nếu Cổ Văn Tinh thật là muội muội Hậu Uyển Tâm, nàng đương nhiên có thể nhận ra thị nữ Lăng Giác bên người Hậu Uyển Vân, đương nhiên sẽ không uống tuyệt tử canh đưa đến kia, mà đem chén thuốc vừa chuyển tay, lại đổi về miệng Hậu Uyển Vân!

Đúng vậy, vừa nghĩ thế, xâu chuỗi cùng một chỗ, đều lưu loát!

Hậu Thụy Phong lần đầu cảm thấy trong lòng vô cùng không yên, thậm chí so với lần đầu tiên hấn lên sa trường còn bất an hơn. Hậu Thụy Phong trở lại phòng khách, Khương Viêm Châu im lặng chờ hấn.

Hiện tại trong đầu Hậu Thụy Phong cũng có không cái gì hơn Hậu Uyển Tâm, trong lòng hấn đều nghĩ một sự kiện: Uyển Tâm, muội còn sống sao!?

“Người tới, chuẩn bị xe!”

“Đại cữu ca muốn đi đâu?” Khương Viêm Châu vừa thấy Hậu Thụy Phong trở về, sao giống như đã thay đổi thành người khác, trực tiếp muốn chuẩn bị xe xuất môn?

“Đi Bình Thân vương phủ!” Về mặt Hậu Thụy Phong lãnh tức.

“Việc hưu thê đó?” Khương Viêm Châu vội vàng tiến lên ngăn trở. Hấn một mình quyết định, chạy đến Hậu gia nói việc này với Hậu Thụy Phong, nếu sự tình còn chưa bàn xong, Hậu Thụy Phong liền muốn tới Khương gia khởi binh vắn tội, thì trước mặt Khương Hằng hấn cũng không biết nói gì nha!

Vốn tưởng rằng Hậu Thụy Phong là người thông tình đạt lý, nhưng như thế nào hấn xúc động như vậy, liền muốn trực tiếp đi Khương gia! Khương Viêm Châu nhất thời cảm thấy đầu lớn như đầu.

Hậu Thụy Phong vốn không quan tâm, nay bị Khương Viêm Châu vừa quát, phục hồi tinh thần lại, biết chính mình lỗ mãng, nhanh chóng mang theo về xâu hồ nói với Khương Viêm Châu: “Muội phu, việc đệ nói, quả thực heo chó không bằng, người thân đều phần nợ! Cùng nàng ta đối chất, nếu đúng như muội phu nói như vậy, đó là Hậu gia ta không biết cách dạy con, thẹn với Khương gia. Đến lúc đó đừng nói là hưu thê, cho dù Khương gia muốn ân gia quy xử tử nàng ta, ta cũng tuyệt không hai lời!”

Có những lời này của Hậu Thụy Phong, tìm Khương Viêm Châu liền buông xuống. Hấn đã quyết định chú ý, vô luận như thế nào cũng muốn hưu thê, quả quyết không thể để cho độc phụ này lại ở lại Khương gia hại người! Nếu không sớm hay muộn Khương gia sẽ bị à làm hại đoạn tử tuyệt tôn!

Vì thế Hậu Thụy Phong và Khương Viêm Châu cùng đồng hành, lần lượt đi Khương gia.

Hậu Thụy Phong còn chưa tới Khương phủ, gã sai vặt Hậu gia được Hậu Thụy Phong phái đi trước thông báo đã tới Khương phủ. Khương Hằng bị triệu tiến cung để thương nghị việc Nam Cương lần này, không ở trong phủ. Cổ Văn Tinh nghe xong tin tức đầu tiên là lắp bắp kinh hãi: theo lý mà nói Hậu Thụy Phong vừa hồi kinh, hấn là có những yến tiệc đón gió tây trần không đếm được chờ huynh ấy. Nhưng huynh ấy cư nhiên bỏ xuống hết thảy, chạy tới Khương gia, này lại là đạo lý gì?

Hấn là tám phần có liên quan tới Hậu Uyển Vân rồi... Cổ Văn Tinh đoán.

Bất quá nàng ngàn tính vạn tính cũng không thể tưởng được, lần này Hậu Thụy Phong đến Khương gia, mục tiêu duy nhất không phải Hậu Uyển Vân, mà là nàng – Cổ Văn Tinh.

“Đại phu nhân nói, Hậu tướng quân đến đây, thỉnh đại thiếu phu nhân đi tiền thính gặp khách.”

“Ca ca đã tới! Thật tốt quá!” Hậu Uyển Vân vừa nghe Hậu Thụy Phong tới cửa bãi phóng, kích động vỗ tay, yên lặng lẩm nhẩm: “Thật sự là ông trời mở mắt, ca ca nhanh như vậy đến thăm ta!”

“Tích Xuân, Tích Xuân!” Hậu Uyển Vân lập tức tinh thần tỉnh táo, hướng Tích Xuân hô: “Đi đem kiện áo choàng nguyệt sắc chuẩn bị cho ta!” Áo choàng nguyệt sắc vừa vận có thể phụ trợ màu da của nàng ta, làm cho nàng ta thoát nhìn sắc mặt tái nhợt.

Hậu Uyển Vân cầm lấy son bôi vài cái trên mặt, nhìn trong gương chính mình một gương mặt tái nhợt, nhìn như người bị bệnh, Hậu Thụy Phong nếu không phải người mù, liếc mắt một cái có thể nhìn ra nàng ta bệnh không nhẹ. Hậu Thụy Phong tuổi trẻ khí thịnh, nhìn thứ muội của mình bị tra tấn thành bộ dáng như vậy, tất nhiên sẽ xả giận cho mình!

Hậu Uyển Vân thu thập thỏa đáng, được Tích Xuân đỡ, xuất môn lên kiệu mềm, được người đỡ đến tiền thính.

Hậu Uyển Vân yếu đuối được Tích Xuân cao lớn thô kệch đỡ, vừa mới vào cửa, nhìn thấy một người đàn ông oai hùng đang ngồi trong sảnh. Hậu Thụy Phong so với năm đó, càng thêm tư thế oai hùng bồng bồng phần chân, cả người lộ ra khí thế dương cương nam tính của võ tướng.

Xuất hồ ý liệu (một cách bất ngờ), Cố Văn Tinh thân là chủ mẫu, lúc này thế nhưng không ở đây. Trong đầu Hậu Uyển Vân nhanh chóng vòng vo suy nghĩ, mẹ chồng ác độc đó không ở là tốt nhất, chính mình liền có thể thừa cơ hội này kể ra ủy khuất trước.

Hậu Uyển Vân vừa nhìn thấy Hậu Thụy Phong, trong mắt đầy nước mắt, cắn môi, uyển chuyển vô hạn nói: “Ca ca...”

Lúc này, cả đầu Hậu Thụy Phong đều nghĩ Cố Văn Tinh có phải là muội muội của mình hay không, đột nhiên nghe thấy có người hô lên cái gì, nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại là đang kêu chính mình, mờ mịt quay đầu, thấy thứ muội như một đóa hoa kiều nhược trong suốt cúi đầu nói, trong miệng giọng nói run run: “Vân Nhi thỉnh an ca ca... Vân Nhi, rất là nhớ thương phụ thân cùng ca ca... Vân Nhi có nhiều chuyện muốn nói với ca ca...”

Hậu Uyển Vân ngẩng đầu nhìn Hậu Thụy Phong, lệ long lánh, trong mắt chứa đầy ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thân nhân nhận nhau

Hậu Thụy Phong bình tĩnh nhìn nàng, gương mặt của cô nương trước mắt là thần sắc có bệnh, yếu đuối, đó là thứ muội Hậu Uyển Vân nổi danh hiếu thuận cùng tài tình.

“Vân Nhi, huynh muội chúng ta hồi lâu chưa nói chuyện, ca cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với muội.” Hậu Thụy Phong mân môi.

“Ca ca, như thế nào không thấy mẫu thân?” Hậu Uyển Vân cố ý hỏi, nàng ta xác định không có người của Cố Văn Tinh ở đây, mới mở miệng nói.

“Vương phi thân mình có bệnh nhẹ, nói là vừa uống thuốc đồ đầy mồ hôi, phải chờ mồ hôi tan mới được xuất môn, phòng chừng phải qua một hồi lâu mới có thể lại đây. Là ca ca đến đường đột, phải chờ ở đây cũng không sao.” Hậu Thụy Phong nói.

Hậu Uyển Vân nghĩ đến ca ca không lý do lừa mình, hẳn đã nói như vậy, thì nhất định là Cố Văn Tinh nhất thời nửa buổi tối không được, không thể đãi khách, cho nên mới kêu chính mình tới đây trước, không thể chậm trễ Hậu Thụy Phong. Chuyện này cũng cho nàng ta cơ hội cáo trạng tố khổ, thật sự là trời ban cơ hội.

Hậu Uyển Vân đi qua ngồi xuống, Tích Xuân đỡ nàng ta. Ánh mắt Hậu Thụy Phong nhìn lướt qua trên người Tích Xuân, làm như lơ đãng thuận miệng hỏi: “Vân Nhi, nha hoàn này nhìn lạ mặt, là nha hoàn Khương phủ sao?”

Hậu Uyển Vân nhìn lướt qua Tích Xuân, nói: “Ca, đây là người Hậu gia chúng ta, nha hoàn hồi môn mà muội mang đến. Ca hàng năm ở trong quân, thời điểm Tích Xuân vào Hậu phủ, ca ca còn ở biên quan, cho nên nhìn lạ mặt không biết.”

Hậu Thụy Phong ‘à’ một tiếng, lại thuận miệng hỏi Tích Xuân một ít chuyện có liên quan cuộc sống hằng ngày của Hậu Uyển Vân, như là ngày thường khẩu vị như thế nào, tinh thần như thế nào, các vấn đề linh tinh, lại tiện thể hỏi Tích Xuân ở bên người Hậu Uyển Vân hầu hạ bao lâu linh tinh. Tích Xuân đều lần lượt đáp, Hậu Thụy Phong lại dặn Tích Xuân cẩn thận hầu hạ Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân nghe huynh trưởng hỏi rất kỹ sinh hoạt thường ngày của mình, trong lòng nói đều là quan tâm, cảm thấy Hậu Thụy Phong đối với chính mình thật sự rất là quan tâm. Trong lòng Hậu Thụy Phong thì đang nghĩ: Lưu Tam Nương không nói dối, nàng thật sự ở bên cạnh Hậu Uyển Vân làm đại nha hoàn bên người hầu hạ hồi lâu, đối với áo cơm sinh hoạt thường ngày của Hậu Uyển Vân đều hiểu biết nhất thanh nhị sở.

Hậu Thụy Phong lại nói: “Vân Nhi, ca nhớ rõ muội tựa hồ dẫn theo bốn năm nha hoàn hồi môn mà, như thế nào liền chỉ có một mình Tích Xuân đi theo muội, những người khác đâu?”

Đôi mi thanh tú của Hậu Uyển Vân hơi nhú, trong mắt lập tức bật kín một tầng hơi nước. Tim cái cơ đuổi Tích Xuân đi, đợi cho trong phòng chỉ còn hai người nàng ta cùng Hậu Thụy Phong, mới cầm khăn xoa xoa hơi nước nơi khóe mắt, nói: “Ca, nha hoàn hồi môn của muội, đều bị mẹ chồng đuổi đi... Vân Nhi vô dụng, ngay cả nha hoàn hồi môn đều không bảo vệ được...”

“Hả? Nhưng lại có chuyện như vậy?” Hậu Thụy Phong làm ra bộ đáng giận mình, nói: “Vài nha hoàn đó làm sao vậy? Có phải phạm vào quy củ vương phủ hay không?”

Hậu Uyển Vân lắc đầu, vẻ mặt đau khổ bất đắc dĩ, nói: “Các nàng không làm sai cái gì, cái sai duy nhất, là theo muội – chủ tử vô dụng này...” Dứt lời, Hậu Uyển Vân cúi đầu, ô ô khóc lên.

Hậu Thụy Phong rất nhanh nắm bàn tay lại, một quyền nện ở trên bàn, mặt có vẻ giận dữ, nói: “Đó là nha hoàn hồi môn của muội, muội không mở miệng ai dám đuổi các nàng?”

Hậu Uyển Vân lắc đầu, thở dài, nói: “Ca, ca đừng tức giận. Khương gia người ta là trăm năm thế gia, Vân Nhi có thể gả vào, là trèo cao lắm rồi. Vân Nhi lại là thứ xuất, tuy treo cái danh đích tiểu thư, nhưng vẫn làm cho nhà người ta xem thường. . . Vân Nhi chịu chút ủy khuất, cũng không có gì, đơn giản là mấy chuyện bức mình thôi, chính là đáng thương vài nha hoàn, đối với Vân Nhi trung thành và tận tâm, vẫn hầu hạ rất tốt, lại. . . Ai, là Vân Nhi vô dụng.”

Hậu Thụy Phong đứng lên, đi qua đi lại, một bộ dáng tức giận phi thường, nói: “Vân Nhi, muội nói cái gì vậy? Hậu gia chúng ta tuy rằng không bằng Khương gia kéo dài trăm năm, nhưng cũng là người có uy tín danh dự ở trước mặt thánh thượng! Cái gì trèo cao hay không cao, ca liền không thích nghe lời này! Phụ tử Hậu gia chúng ta bên ngoài vào sinh ra tử, bảo vệ quốc gia, lại để nữ nhi của mình nhận hết ủy khuất, nói cái gì mấy chuyện bức mình! Nay còn giống cái dạng gì!”

Hậu Uyển Vân oa một tiếng khóc ra, nắm tay áo Hậu Thụy Phong, nói: “Ca, ca trăm ngàn đừng đi tìm mẹ chồng muội! Nếu để bà ấy biết, cuộc sống của Vân Nhi càng sẽ khổ sở! Nay bên người Vân Nhi đều là người của mẹ chồng, ban ngày ban đêm đều là cơ sở ngầm, làm Vân Nhi ăn cũng không yên ngủ cũng không ổn. . . Ca, ca biết tính tình của Vân Nhi mà, tuyệt đối sẽ không làm ra việc có tổn hại tới danh dự Hậu gia, từ lúc Vân Nhi gả vào Khương gia, vẫn cẩn trọng hầu hạ mẹ chồng, hầu hạ phu quân, cũng không dám chậm trễ. Nhưng mẹ chồng là tiểu thư quan văn, thư hương dòng dõi, lại không thích Vân Nhi, cảm thấy Hậu gia chúng ta dòng dõi không bằng Khương gia, lại xuất thân là võ tướng, là Vân Nhi trèo cao Khương gia, cho nên vẫn làm khó dễ. Vân Nhi mỗi ngày phụng dưỡng, tận tâm tận lực, nhưng lại không làm cho mẹ chồng vui mừng. Mẹ chồng thường ngày đối với Vân Nhi động tay đánh chửi, chuyện này Vân Nhi cũng đều chịu, dù sao đó là mẹ chồng muội, bà ấy muốn đánh muốn chửi, Vân Nhi không một câu oán hận. Ca, Vân Nhi không muốn ca biết được chuyện này, ca là người làm chuyện đại sự, không thể vì Vân Nhi phân tâm. Nhưng nay, Vân Nhi cũng không thể không nói, bởi vì nếu không nói, Vân Nhi chỉ sợ cũng phải chết ở Khương gia!”

An Quốc Công xuất thân không cao, bằng vào quân công cùng thực lực đi cho tới bây giờ, đây là chuyện thực mọi người đều biết. Nhưng Thiên triều luôn luôn trọng văn khinh võ, khó tránh khỏi có vài quan văn thanh cao nói ít lời chua cay, khinh thường Hậu gia xuất thân võ tướng. Hậu Thụy Phong cho rằng chính mình cùng phụ thân là bắt đầu bằng chính sức của mình, vào sinh ra tử mới được hết thảy tới hôm nay, so với vài quan văn chỉ biết thông minh mạnh gấp trăm lần, cho nên luôn luôn đối với ngôn luận này phi thường không thích. Nay Hậu Uyển Vân cố ý đem lời này nói ra, nói trong nói ngoài đều nói Cổ Vãn Tinh xem thường Hậu gia. Dứt lời, tay áo Hậu Uyển Vân rút ra, lộ ra cánh tay quần đầy băng vải. Vết thương nơi cánh tay đã sớm kể vấy, nhưng Hậu Uyển Vân cố ý dùng sức xé một chút miệng vết thương, lại vạch miệng vết ra một ít, máu thấm qua băng vải, nhìn có chút đáng sợ.

“Này! Đây là Vương phi làm?” Hậu Thụy Phong lớn tiếng hỏi.

Hậu Uyển Vân đáng thương lắc đầu, nói: “Không, ca, ca hiểu lầm, đây là ý của Vân Nhi. Mẹ chồng bị bệnh, Vân Nhi nghe đại phu nói lấy thịt người làm thuốc dẫn là tốt nhất, vì làm cho mẹ chồng sớm ngày khàng phục, Vân Nhi tự cắt. Vân Nhi chỉ cầu gia hòa mọi sự hưng, hy vọng mẹ chồng có thể nhận Vân Nhi, cho nên Vân Nhi cắt miếng thịt, chịu chút ủy khuất, lại tính cái gì đâu? Ca yên tâm, Vân Nhi sẽ không quăng thể diện Hậu phủ chúng ta! Không làm cho người ta nói Hậu gia ta không đúng. Nhưng mẹ chồng vẫn không hài lòng, nương chuyện di nương trong phòng muội khó sinh, đem bọn nha hoàn hồi môn của Vân Nhi đều đuổi đi. Nay Vân Nhi một mình ở Khương gia, không chỗ dựa vào. . .”

Về mặt Hậu Uyển Vân đau khổ, nói: “Ca, không nói gạt ca, từ lúc muội gả vào Khương gia, âm thầm sinh hoạt thường ngày đều từ mẹ chồng khống chế. Không biết vì sao bà ấy lại hạ được muội, nay muội đã không thể sinh dục. . . Ca, Vân Nhi rất khổ! Vân Nhi rất khổ a!”

Nếu trước đó không biết mấy hành động của nàng ta, lấy tính tình Hậu Thụy Phong, nhất định sẽ đập bàn đứng lên, đòi công đạo cho muội muội của mình. Nhưng thực bất hạnh, Hậu Thụy Phong sớm biết hết nội tình, cho nên lúc này, hấn làm ra vẻ phi thường phẫn nộ, cắn răng, nói: “Muội nhường nhịn mọi cách, bọn họ quả thực khinh người quá đáng! Hậu gia chúng ta há là hạng người để người ta khi dễ sao? Ca chắc chắn báo cho phụ thân, có Hậu gia làm chỗ dựa cho muội!”

Hậu Uyển Vân ô ô khóc, nàng ta muốn chính là một câu này. Còn cụ thể làm như thế nào, Hậu Thụy Phong tự nhiên sẽ thay mình nghĩ, thay mình làm, Hậu Uyển Vân nàng ta chỉ cần ở phía sau nhìn xem diễn là được rồi, dù sao có hai người Hậu Thụy Phong cùng An Quốc Công làm đầu thương cho nàng ta sử dụng. Phụ tử Hậu gia quân công rất lớn, chỉ cần ở Khương gia ồn ào như vậy, Khương gia cũng không dám lại khó xử nàng ta. Đến lúc đó làm cho Hậu Thụy Phong từ trong quân chọn vài thị nữ được huấn luyện có võ nghệ tới hầu hạ bảo hộ chính mình.

Lúc trước Hậu Uyển Vân chịu thiệt liền chịu thiệt vì phụ huynh đều ở biên quan, mẹ cả cùng đích tỷ nhà mẹ để lại qua đời, phụ huynh tuy rằng quyền cao chức trọng, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Nay phụ huynh hồi kinh, thăng quan tiến chức, Hậu gia ở thời kì cường thịnh, Hậu Uyển Vân mất hứng một cái là có thể về nhà mẹ đẻ tố khổ cáo trạng, tìm phụ huynh làm chỗ dựa, không còn tứ cố vô thân như trước đó. Nhà mẹ đẻ có thể lực, rất cục có thể từ từ lợi dụng.

Hậu Thụy Phong trấn an muội muội đang khóc một hồi, lại đồng ý tự mình chọn người tin cậy đưa vào Khương gia để hầu hạ nàng ta, còn nói thỉnh danh y đến chẩn trị bệnh vô sinh của nàng ta. Hậu Uyển Vân chuyển biến tốt ngay, dùng khăn lau lệ, lại đoán tâm tư Hậu Thụy Phong rất dễ tin người.

Huynh muội hai người nói một hồi, bên ngoài có nha hoàn báo lại: “Chấn Quân đại tướng quân, đại phu nhân kêu nô tỳ đến bẩm báo tướng quân một tiếng, mới vừa rồi đại phu nhân mới chuẩn bị xuất môn, đầu lại choáng váng, nói tướng quân lại chờ một lát.”

Về mặt Hậu Thụy Phong không hờn giận, vẫy vẫy tay đuổi nha hoàn, nói với Hậu Uyển Vân: “Khương gia không phải được xưng trăm năm thế gia, chú ý quy củ nhất, đây là đạo đãi khách của Khương gia sao?”

Hậu Uyển Vân đi theo mượn đề tài để nói chuyện của mình, nói: “Ca, mẹ chồng chính là tính tình này. . . Có lẽ là do Vân Nhi, giận chó đánh mèo ca ca cũng không chừng.”

Hậu Thụy Phong ‘ai’ một tiếng, nói với Hậu Uyển Vân: “Muội muội, thân mình muội không thoải mái, hãy đi về trước, ca ở chỗ này chờ. Nay vô luận như thế nào muốn cùng Khương gia nói rõ ràng, để cho bọn họ không dám lại khi dễ nữ nhi Hậu gia ta nữa!”

Dứt lời, Hậu Thụy Phong nói tốt khuyên Hậu Uyển Vân một phen, Hậu Uyển Vân cũng không muốn một hồi đối mặt cùng mẹ chồng, cũng liền thuận thể đi về.

Hậu Thụy Phong nhìn Hậu Uyển Vân được Tích Xuân đỡ ra viện, lên kiệu mềm bị người nâng đi rồi. Lúc này từ gian phòng phía sau bình phong có người đi ra. Về mặt Khương Viêm Châu tức giận, nói: “À ta lại nói hươu nói vượn, hắt nước bẩn Khương gia ta, chằm ngòi quan hệ văn thần võ tướng, tâm tư này quá độc ác!”

“Viêm Châu, Chấn Quân đại tướng quân là người hiểu biết, tự nhiên sẽ không bị mấy câu nói của nàng ta lừa bịp.” Phía sau Khương Viêm Châu, thêm một người đi ra.

Hậu Thụy Phong nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy một nha hoàn thanh tú đồ thiếu phụ mỹ mạo cao gầy, từ phía sau bình phong đi ra. Về mặt Cố Văn Tĩnh ôn nhu âm áp cười, nhìn Hậu Thụy Phong.

“Vương phi... Ngài, ngài không có việc gì đi...” Giọng nói Hậu Thụy Phong có chút run run.

Cố Văn Tĩnh hơi hơi ngây ra một lúc, mới nhớ tới Hậu Thụy Phong nói là lần trước bị thương sau lại gặp trúng hoạ hoạn, cười nói: “Tạ tướng quân quan tâm, thân mình ta đã không có việc gì.”

Hậu Thụy Phong gật gật đầu. Vốn dọc theo đường đi tính toán như thế nào mở miệng hỏi quan hệ nàng cùng Hậu Uyển Tâm, suy nghĩ trăm ngàn kiểu lờ đi dạo đầu, nhưng đến lúc thấy nàng, một biện pháp cũng nghĩ không ra, trong đầu đều là chỗ trống.

“Đại cữu ca?” Khương Viêm Châu thấy Hậu Thụy Phong đang sững sờ, kêu hấn một tiếng. Hậu Thụy Phong như ở trong mộng mới tỉnh ‘a’ một tiếng.

Hậu Thụy Phong không phải là người xúc động, hấn ngẫu nhiên thất thố làm cho Cố Văn Tĩnh nhớ tới lúc trước đây cùng ca ca chơi đùa, trong lòng không khỏi âm áp, tiếp đón mọi người ngồi xuống uống trà.

Hậu Thụy Phong nghẹn một bụng, nhưng ngại có người ngoài ở đây, cũng không trực tiếp hỏi Cố Văn Tĩnh, mà chính là buồn không ra tiếng uống trà. Khương Viêm Châu mới uống mấy ngụm, hấn cũng đã uống vào vài chén.

Cố Văn Tĩnh không khỏi mỉm cười, nói: “Chấn Quân đại tướng quân tới Khương gia uống nước trà sao?”

Lúc này Hậu Thụy Phong mới ý thức được chính mình thất thố, mặt hơi hơi đỏ, buông chén xuống, bộ dáng muốn nói lại thôi. Cố Văn Tĩnh tuy rằng không biết Hậu Thụy Phong muốn nói cái gì, nhưng nàng rất hiểu biết động tác nhỏ của ca ca, nàng biết huynh ấy nhất định là có chuyện muốn một mình nói với mình, vì thế Cố Văn Tĩnh kêu Khương Viêm Châu đi về trước, lại cho thị nữ đi ra ngoài hết.

“Chấn Quân đại tướng quân, có cái gì muốn nói với ta?” Cố Văn Tĩnh cười yếu ớt, ánh mắt cong thành hình dạng nguyệt nha, trong lòng nghĩ: phụ thân cùng huynh trưởng không cần vào sinh ra tử đánh giặc nữa, không cần mạo hiểm sinh mệnh lên sa trường nguy hiểm, phụ thân an dưỡng tuổi già, ca ca tìm một cô nương hiền lành cưới về, người một nhà cùng trời qua những ngày tốt đẹp.

Hậu Thụy Phong trù trừ một chút, buông chén trà, bỗng nhiên cọ một chút đứng lên, rút ra bảo kiếm bên hông, chuôi kiếm hướng về phía Cố Văn Tĩnh ném đi qua.

Cố Văn Tĩnh thình lình nhìn thấy một bảo kiếm bay về phía mình, nàng theo bản năng vươn tay cầm chuôi kiếm. Rồi sau đó chỉ thấy thân hình Hậu Thụy Phong nhanh như thiểm điện (sét đánh), tay cầm vô kiếm đâm về phía chính mình.

“Xem chiêu!” Hậu Thụy Phong hét lớn một tiếng, vô kiếm hướng về phía trước người Cố Văn Tĩnh.

Cố Văn Tĩnh bị hấn đột nhiên hành động sợ ngây người, theo bản năng nắm chặt chuôi kiếm phản thủ một kích, tránh thoát Hậu Thụy Phong công kích. Trong lòng Hậu Thụy Phong run lên, lại là một chiêu phản công tiếp theo. Cố Văn Tĩnh cau mày, cầm kiếm tiếp được một chiêu. Võ nghệ Hậu Thụy Phong cực cao, cao hơn Cố Văn Tĩnh rất nhiều, hấn vừa ra chiêu thứ ba, vô kiếm như có linh tính, kề cận mũi kiếm trong tay Cố Văn Tĩnh, Hậu Thụy Phong vùng cô tay, Cố Văn Tĩnh chỉ cảm thấy hồ khẩu (cổ tay) một trận chấn động, thình lình kiếm trong tay liền rời khỏi tay, trực tiếp văng ra ngoài, đâm vào giá cụ bằng gỗ lim ở phía sau.

Biến cố này làm cho trong đầu Cố Văn Tĩnh một trận kinh hoàng, mà đôi mắt Hậu Thụy Phong trở thành màu đỏ, trong ngực nhanh chóng nhấp nhô, giống như là bị kích thích thật lớn, hấn bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Cố Văn Tĩnh, dùng sức nắm chặt, giống như sợ buông lỏng tay, chính là vĩnh biệt. Cố Văn Tĩnh cũng ý thức được là chuyện gì xảy ra, Hậu Thụy Phong chỉ dùng vô công để thử mình.

Chẳng lẽ ca ca nhận ra mình? Tâm Cố Văn Tĩnh cũng loạn như ma, bất chấp lúc này thân phận của nàng là Bình Thân vương phi, liền mặc kệ để cho Hậu Thụy Phong cầm cổ tay mình như vậy.

Chỉ cần ba chiêu, Hậu Thụy Phong liền chắc chắn mình đoán đúng.

“Muội là Uyển Tâm, đúng hay không?” Hậu Thụy Phong nhìn Cố Văn Tĩnh, vội vàng hỏi, “Nói cho ca biết, muội là Uyển Tâm, đừng gạt ca, không cần giấu giếm ca, được không?”

Nghe xong câu này, đồng tử Cố Văn Tĩnh co rút lại, ngay cả tim đều muốn dừng lại.

Từ từ nước mắt trào ra từ hốc mắt của nàng, từ hai má chảy xuống dưới. Nàng chưa từng có nghĩ đến có một ngày, ca ca sẽ nhận ra bản thân. Nàng

nghe đến cả đời vĩnh viễn đều phải dùng thân phận của người khác mà sống, không còn có cơ hội nhận thân cùng phụ huynh. Nhưng trời cao tựa hồ đối với nàng phá lệ, chẳng những để cho công chúa nhận ra mình, giúp mình, hiện tại liền ngay cả ca ca cũng...

Tất cả những chuyện này, quả thực tựa như nằm mơ vậy.

Hậu Thụy Phong im lặng nhìn nàng không tiếng động khóc, qua nửa ngày, hắn thấy nàng gặt gao cắn môi, bỗng nhiên liều mạng gật đầu, nghẹn ngào một câu cũng nói không nên lời.

Đường đường là đại tướng quân, hán tử thiết huyết, Hậu Thụy Phong luôn luôn thờ phụng nam nhi có lệ nhưng không thể đổ lệ, đổ máu đổ mồ hôi chứ không đổ lệ, nhưng nay, hắn cũng rơi lệ đầy mặt. Hắn vươn tay lau nước mắt cho Cố Văn Tĩnh, lại nhẹ nhàng hỏi một câu, như muốn xác nhận lại: “Muội là muội muội của ta, Hậu Uyển Tâm, thật không?”

“Vâng, là muội!” Cố Văn Tĩnh rốt cục oa một tiếng khóc lớn, đem cảm xúc bị đè nén trong lòng nhiều năm bạo phát ra. Lúc này cái gì nam nữ đại phòng, cái gì lễ giáo, đều bị nàng vứt đến một bên, nàng nhào vào trong lòng ca ca, gào khóc, vừa khóc vừa nói: “Ca, là muội, muội là Uyển Tâm... Ô ô ô... muội đã chết, nhưng muội sống lại! Muội không nghĩ tới có một ngày sẽ nhận thân cùng ca ca, thực không nghĩ tới, ca, Uyển Tâm rất nhớ huynh, rất nhớ cha... Ô ô ô, ca, ca không biết thấy thân nhân cũng không thể nhận nhau nó đau khổ như thế nào đâu, ca...”

“Muội muội, Uyển Tâm của ca!” Hậu Thụy Phong gặt gao ôm muội muội trong lòng, rơi lệ đầy mặt.

Huynh muội hai người ôm nhau khóc, khóc quên mất hết thảy. Khóc hồi lâu, thẳng đến đem cảm xúc đều phát tiết sạch sẽ, hai người mới ngừng khóc. Hai người còn nói chút việc vặt thú vị trước đây chỉ có hai người mới biết được, Hậu Thụy Phong đã hoàn toàn chắc chắn, Cố Văn Tĩnh chính là muội muội Hậu Uyển Tâm của mình.

Hậu Thụy Phong cầm tay muội muội, nói: “Uyển Tâm, muội mau nói cho ca, năm đó muội chết có gì kỳ quái hay không? Có phải có người hại chết muội hay không?”

Mắt Cố Văn Tĩnh khóc sưng như quả đào, lau nước mắt, thở dài, gật đầu nói: “Ai... Ca, nội tình trong đó phức tạp, ca nghe muội kể từ từ...”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Vui quá hóa buồn

Cố Văn Tĩnh cùng ca ca vừa mới nhận thân, cảm xúc dao động, một hồi lâu mới sửa sang lại suy nghĩ, chậm rãi đem chuyện kiếp trước trải qua lần lượt nói cho Hậu Thụy Phong. Tuy Cố Văn Tĩnh vừa tự thuật vừa giảm cường điệu, để cho ca ca không tức giận, nhưng Hậu Thụy Phong nghe xong, hai mắt đỏ lè, quả thực muốn giết người, hai tay nắm lại thành quyền rất nhanh nên một quyền ở trên bàn bên cạnh, lực đạo rất lớn, đem toàn bộ cái bàn đều đập nát!

“À quả thực đại nghịch bất đạo! Súc sinh! Căn bản chính là súc sinh! Hậu gia chúng ta làm sao có thể dưỡng ra thứ đồ nghịch như vậy!” Hậu Thụy Phong quả thực không dám tin, Hậu Uyển Văn thoát nhìn nhu nhược dịu ngoan như vậy, thế nhưng tâm ngoan thủ lạt đến không thể tưởng tượng! Còn tuổi nhỏ liền tính toán lợi dụng mẹ đẻ sát hại đích tỷ, mẹ đẻ không đồng ý, thế nhưng liền đem mẹ đẻ đẩy xuống hồ chìm chết đuối! Rồi sau đó thậm trọng lợi dụng sự tín nhiệm cùng yêu thương của mẹ cả và đích tỷ, đem hai người lần lượt hại chết! Nếu không có muội muội Hậu Uyển Tâm chính mồm nói cho Hậu Thụy Phong, hắn vô luận như thế nào sẽ không tin tưởng Hậu Uyển Văn sẽ làm ra loại sự tình này.

Nhưng theo lời kể của muội muội Hậu Uyển Tâm, theo kết quả kiểm tra bùn đất ngay lăng mộ của mẫu thân, đều chứng minh sở tác sở vi của Hậu Uyển Văn.

Sau khi Hậu Thụy Phong biết được chân tướng, đầu tiên là tức giận, rồi sau đó dần dần bình tĩnh trở lại, hóa thành thâm trầm tự trách. Làm một nhi tử cùng huynh trưởng, hắn thế nhưng không có bảo vệ tốt mẫu thân cùng bào muội của mình, một hắn vẫn là đại tướng quân bảo vệ quốc gia, lại ngay cả người nhà chính mình đều bảo hộ không tốt. Hậu Thụy Phong tràn ngập áy náy với muội muội cùng mẫu thân, hận không thể đem Hậu Uyển Văn bảo vệ da thịt xương để phát tiết mối hận trong lòng.

“Ca muốn đi giết tiện nhân đó!” Hậu Thụy Phong đứng dậy, nhô bảo kiếm từ trong vách gỗ xuống, cầm kiếm muốn đi ra ngoài tìm Hậu Uyển Văn tính sổ.

“Ca, đừng đi! Ca không thể đi!” Cố Văn Tĩnh bắt lấy cổ tay Hậu Thụy Phong, lắc đầu nói: “Ca, muội biết ca hận không thể giết chết ả, muội cũng hận không thể giết chết ả, nhưng nay không thể xúc động, còn không phải lúc. ả hiện tại dù sao vẫn là con dâu Khương gia, nếu huynh ở Khương gia giết ả, sự tình nháo ra sẽ không xong đâu, chỉ có thể để cho người bên ngoài xem chuyện xấu của hai nhà Khương Hậu chúng ta! Cửa hôn sự này là Thái Hậu ban cho, cho dù muốn thu thập ả, chỉ có thể ngầm thu thập, không thể lộ ra ngoài, nếu không mặt mũi Thái Hậu sao bây giờ? Hoàng Thượng còn từng ngự bút thân thư ban cho ả bằng hiệu ‘Nhân Đức Hiếu Nữ’, nếu truyền ra việc Hậu Uyển Văn ám sát mẹ đẻ, độc mẹ cả, hại đích tỷ, lại làm cho đường kim thánh thượng biết để mặt vào đâu bây giờ? Người thiên hạ chỉ biết nói gia phong Hậu gia bất chính, nói thánh thượng cùng Thái Hậu nhìn người không rõ! Ca, ca không cần xúc động, nhẫn nhịn nữa đi! Chờ phụ thân hồi kinh, bẩm báo phụ thân lại định đoạt!”

Hậu Thụy Phong hít sâu một hơi, kiểm trong tay chúi xuống dưới. Hắn biết muội muội bản khoán không sai, hiều danh của Hậu Uyển Vân là thánh thượng khâm ban cho, nếu truyền ra gièm pha động trời như vậy, không phải là chiêu cáo thiên hạ đánh vào mặt thánh thượng cùng Thái Hậu sao? Khó bảo toàn thánh thượng sẽ không bởi vậy mà giận chó đánh mèo Hậu gia. Tuy nói Hậu gia nay như mặt trời ban trưa, nhưng là phúc hê họa chỗ phục (phúc và họa cùng một chỗ), Hậu gia lúc này cũng đang ở đầu ngọn sóng, không chấp nhận được một điểm sơ xuất, thánh thượng nếu bất mãn với Hậu gia, nay đương nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhưng sau này, chờ Hậu gia nổi bật trôi qua, khó bảo toàn sẽ không đến cái thu trước tính sổ sau.

“Được, hôm nay ca liền tạm thời lưu ả một tiện mệnh!” Hậu Thụy Phong oán hận thu hồi bảo kiếm, nhìn muội muội, nói: “Phụ thân ước chừng ngày kia sẽ hồi kinh, muội tính khi nào thì nhận thân cùng phụ thân?”

Cố Văn Tĩnh lo lắng nói: “Thuật di hồn này không thể tưởng tượng, muội lo lắng phụ thân không tiếp thụ được... Ca, không bằng ca thử thử lộ tiếng gió với phụ thân, rồi sau đó chúng ta lại xem khi nào thì nhận thân. Còn Hoàng Thượng cùng Thái Hậu nơi đó, liền giấu diếm việc muội di hồn đi, chỉ nói là ca ca tra ra chuyện ả ở Hậu gia hại người, rồi sau đó lên bẩm báo Thái Hậu cùng thánh thượng, trăm ngàn không thể đem sự tình nháo công khai. Hậu Uyển Vân người này khẳng định phải xử trí, nhưng chuyện này chúng ta chỉ có thể ngậm bồ hòn. Đúng rồi, vài nha hoàn hồi môn của Hậu Uyển Vân bị muội đưa đi một biệt viện của Khương gia, muội thấy nha hoàn tên Xảo Hạnh kia tựa hồ biết không ít, ca ca ở trong quân, am hiểu thâm vắn, muội đem vài nha hoàn đó đưa đi chỗ ca ca, ca nhìn xem có thể thâm vắn ra chút gì không, có nhân chứng vật chứng, cũng dễ trình lên cho thánh thượng, nếu không vu khống, cũng không thể chỉ chứng tội trạng của ả. Chính là vài nha hoàn đó đều là hạng người nữ lưu, ca ca trong quân hay thâm vắn quân địch bằng khổ hình, không thích hợp ở trên người phụ nữ, còn thỉnh ca ca xuống tay lưu tình, chớ hại tính mạng các nàng. Dù sao tác loạn hại người đều là Hậu Uyển Vân, vài nha hoàn cũng chỉ là thân bất do kỷ.”

Hậu Thụy Phong nói: “Cũng được, liền ấn theo lời của muội mà làm.”

Huynh muội hai người đã trải qua sinh ly tử biệt, nay cừu biệt gặp lại, như cách một thế kỷ, tự nhiên là có nhiều chuyện nói không hết. Cố Văn Tĩnh chậm rãi nói cho Hậu Thụy Phong chuyện sau chính mình trọng sinh, bắt tri bất giác hai người liền nói chuyện hồi lâu, làm cho Thúy Liên luôn luôn thủ tại cửa rất lo lắng. Dựa theo vai vế mà tính, Hậu Thụy Phong là văn bối của Cố Văn Tĩnh, tuy rằng hai người không đồng lứa, nhưng hai người tuổi xấp xỉ, cô nam quả nữ chung một phòng. Thúy Liên Mơ hồ nghe thấy bên trong có động tĩnh như sét đánh rầm rầm, nếu không có Cố Văn Tĩnh trước đó dặn dò, Thúy Liên vài lần đều nhin không được muốn vọt vào đi.

Thúy Liên ở ngay cửa gấp gấp đi qua đi lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn Khương Hằng từ rất xa đi tới trong viện.

“Không xong!” Trong lòng Thúy Liên lập bộp nhảy dựng, nhanh chóng ho khan một tiếng.

Trong phòng Cố Văn Tĩnh nghe thấy tiếng ho khan của Thúy Liên, mới từ trong tự thuật cùng huynh trưởng phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng dùng khăn xoa xoa mặt, sửa sang lại một chút, nói: “Vào đi.”

Thúy Liên đẩy cửa vào, thấy bộ dáng chủ tử nhà mình thì biết là đã khóc, phấn trên mặt đã nhem nhuốc, búi tóc cũng hơi lỏng lẻo, trên đất phân tán đầy vụn gỗ, sắc mặt Chấn Quân đại tướng quân đỏ lên. Nhìn xong, tình cảnh này không thể không làm cho người ta miên man bất định.

Thúy Liên vội vàng khép cửa lại, nói: “Vương gia sắp đến đây, người đi đến cửa viện rồi!”

Trong lòng Cố Văn Tĩnh lập bộp một tiếng, tuy nói nàng cùng Hậu Thụy Phong là huynh muội ruột, hai người trong đó thân nhiên bằng phẳng cũng không tư tình, nhưng Khương Hằng lại không biết nha! Tình cảnh này nếu để cho Khương Hằng nhìn thấy, thì thật đúng là không ổn. Nhưng trường hợp này, thấy thế nào cũng như là bị bắt gian!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Trong đầu Cố Văn Tĩnh một mảnh hỗn loạn, trong lúc nhất thời không có chủ ý. Hiện tại làm cho Hậu Thụy Phong rời đi là không còn kịp rồi, huynh ấy đi ra ngoài vừa vặn sẽ tình cờ gặp Khương Hằng tiến vào, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao?! Nhưng nàng vừa khóc nên phấn son tèm nhem, mới vừa rồi đánh nhau nên búi tóc nổi lông, thấy thế nào cũng không thích hợp, bộ dạng như vậy bị Khương Hằng nhìn thấy, không chừng trong lòng chàng ấy sinh ra bao nhiêu liên tưởng.

Tiếng bước chân của Khương Hằng càng ngày càng gần, bỗng nhiên một giọng nữ dịu dàng vang lên: “Vương gia, Cẩm Yên có việc thương lượng, thỉnh Vương gia dời bước đi thư phòng.”

Tiếng bước chân Khương Hằng dừng lại, rồi sau đó lại từ gần đến xa, chậm rãi biến mất ở xa xa. Lúc này Cố Văn Tĩnh mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, phục hồi tinh thần lại kinh sợ chính mình ra một thân mồ hôi lạnh.

Thúy Liên cầm tay Cố Văn Tĩnh, cảm thấy trên tay nàng đều là mồ hôi, trắng mịn lạnh như băng.

Mới vừa rồi huynh muội bọn họ nhận thân, cảm xúc đều quá mức kích động, quên mất mọi chuyện, nay phục hồi tinh thần lại mới cảm thấy nghĩ mà sợ. Nếu để cho Khương Hằng thấy được, muội muội gặp phải phiền toái, Hậu Thụy Phong liền càng tự trách áy náy.

“Vương phi cẩn thận nghỉ ngơi, trước tiên ta cáo từ.” Hậu Thụy Phong đứng dậy cáo từ.

“Tướng quân đi thông thả.” Cố Văn Tĩnh sai nha hoàn đưa hắn đi ra ngoài, rồi sau đó ngồi ở trên ghế, một bộ dáng hờn thoát. May mắn mới vừa có Cẩm Yên giải vây cho mình cùng ca ca, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Cố Văn Tĩnh không tin Cẩm Yên là trùng hợp tìm đến Khương Hằng, trùng hợp ngay thời cơ kia gọi Khương Hằng đi. Tâm Cẩm Yên đã luôn nghĩ tới Hậu Thụy Phong, như vậy nàng nhất định biết chuyện Hậu Thụy Phong đến Khương phủ, chỉ sợ mới vừa rồi cũng là Cẩm Yên cố ý giúp bọn họ.

Cẩm Yên đã bán nàng một cái nhân tình, Cố Văn Tĩnh quyết định lần sau gặp ca ca, hỏi một chút huynh ấy cùng Cẩm Yên trong đó rốt cuộc là chuyện gì

xảy ra, nhìn xem ca ca có tâm tư gì, tính như thế nào.

Về mặt Thúy Liên không yên nhìn chủ tử của mình, không biết mới vừa rồi nàng cùng Hậu Thụy Phong rốt cuộc đã xảy ra cái gì, lập tức biến thành như vậy. Cổ Văn Tĩnh nhìn sắc mặt Thúy Liên, cười dùng đầu ngón tay dí trán Thúy Liên, nói: “Em, cô nàng này, nghĩ cái gì vậy?”

Thúy Liên thè lưỡi, nói: “Bộ dạng ngài như vậy, mới vừa rồi nếu là bị Vương gia nhìn thấy, thì đã có thể nói không rõ. Nô tỳ hầu hạ ngài sửa sang lại, thay quần áo trước đi.”

Hậu Thụy Phong đi rồi, ngày hôm sau, đưa đến đây ước chừng mười thị nữ thân cường thể tráng. Đây là chuyện hai người đã sớm thương lượng xong, Cổ Văn Tĩnh tự nhiên sẽ không khó xử, liền cho toàn bộ tiến vào.

“Chúng nô tỳ gặp qua chủ tử.” Mười thị nữ đứng thẳng thành một hàng, phúc thân hành lễ với Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân nhìn mười người này, rõ ràng chính là ca ca Hậu Thụy Phong từ trong quân chọn lựa ra nữ tử đã được huấn luyện, xem ra là người mang võ nghệ. Hậu Thụy Phong quả nhiên nói chuyện giữ lời, lập tức đã đem người đưa tới! Mà lại nghe nói trước đó Hậu Thụy Phong giận dữ, trước mặt Cổ Văn Tĩnh ngay cả cái bàn đều đập nát, Hậu Uyển Vân càng đặc ý: ca ca nhà mình càng uy phong, mẹ chồng ác độc đó liền lập tức túng quẫn, còn không phải sao, nhà mẹ đẻ đưa tới mười nha hoàn, mẹ chồng ác độc đó ngay cả lên tiếng cũng không dám nói một tiếng.

Có nhà mẹ đẻ cường thể thật sự là quá tốt! Hậu Uyển Vân vui rạo rực nhìn mười thị nữ đó, có nhà mẹ đẻ làm núi dựa vào, có mười thị nữ mang võ nghệ bên người, sau này ai còn dám động nàng ta?

Bên người một khi có chỗ dựa vào, Hậu Uyển Vân liền không còn lo lắng.

“Phụ thân vào kinh thành chưa?” Hai ngày nay Hậu Uyển Vân không ngừng hỏi bọn thị nữ bên cạnh. Bọn thị nữ nói cho nàng ta, Hậu Thụy Phong biết được chuyện nàng ta chịu ủy khuất, liền lập tức bẩm báo cho An Quốc Công, An Quốc Công lập tức vô ngựa không ngừng chạy trở lại kinh thành. An Quốc Công mới là núi dựa lớn nhất của nàng ta, có An Quốc Công tọa trấn kinh thành, nàng ta mới yên tâm.

“Hồi chủ tử, theo nô tỳ biết, xa mã đã sắp vào kinh, phỏng chừng hôm nay đã về đến quý phủ rồi.”

“Thật tốt quá!” Ánh mắt Hậu Uyển Vân sáng lên: “Mau hầu hạ ta tắm rửa thay y phục, phụ thân trở về, ta làm nữ nhi tự nhiên phải đi nghênh đón. Một hồi nói với mẫu thân, ta muốn về nhà mẹ đẻ vấn an phụ thân.”

Thu thập xong, Hậu Uyển Vân trung khí mười phần đi gặp Cổ Văn Tĩnh, Cổ Văn Tĩnh nghe xong, chính là thân nhiên nhìn nàng ta liếc mắt một cái, dặn vài câu, liền thả nàng ta đi, vẫn chưa làm khó dễ, thậm chí còn sai Thúy Liên gọi người chuẩn bị lễ vật, để cho Hậu Uyển Vân mang về nhà mẹ đẻ.

Hậu Uyển Vân nhìn bộ dáng mặt mũi của mẹ chồng ác độc đó, lòng nghĩ: người không phải thích khó xử ta sao? Người như thế nào không ngăn cản ta về nhà mẹ đẻ đi? Người có bản lĩnh người lại cấm chừng ta đi!

Hậu Uyển Vân ưỡn ngực ngẩng đầu, khí thế ra khỏi Khương gia. Thúy Liên nhìn thấy, trong lòng xì một tiếng khinh miệt: tiểu nhân đắc chí! Nhìn người có thể đắc ý được bao lâu!

Xe đi một hồi, đến Hậu gia. Hậu gia đã sớm được tin, biết Hậu Uyển Vân về nhà mẹ đẻ, phái gia đình ở cửa đón.

Được người vây quanh dẫn đến tiền đình, Hậu Uyển Vân vừa đi vừa nổi lên cảm xúc, thu lại sắc mặt đặc ý, thay đổi thành một bộ dáng nhu nhược ủy khuất. Nàng ta chỉ ở trước mặt Hậu Thụy Phong khóc kể qua, lúc này còn phải khóc kể trước mặt An Quốc Công một lần. Dù sao phụ thân vô luận là danh vọng hay là chức quan đều ở trên ca ca, nàng ta được phụ thân duy trì là tốt nhất, tiếp theo mới là Hậu Thụy Phong.

“Phụ thân!” Vừa mới vào đại sảnh, Hậu Uyển Vân nhìn thấy An Quốc Công, liền riu rít khóc, té ngã xuống đất, nằm ở dưới chân An Quốc Công khóc không thành tiếng. “Phụ thân một nhọc bốn ba, thân mình có bình an không? Vân Nhi không có lúc nào là không vương bận phụ thân cả, mỗi ngày nhìn trời cầu nguyện, thỉnh thần phật trên trời cao phù hộ phụ thân cùng ca ca.”

Sắc mặt An Quốc Công nhìn không ra cảm xúc, Hậu Thụy Phong đứng ở một bên, cúi đầu nhìn Hậu Uyển Vân khóc yếu đuối.

“Vân Nhi, đứng lên đi.” An Quốc Công nhẹ nhàng nâng tay, làm cái tư thế nâng lên. Hậu Uyển Vân nhân thể đứng dậy, lau lệ.

“Nghe ca ca con nói, con ở Khương gia bị không ít ủy khuất.” Mặt An Quốc Công bình tĩnh, nhìn chằm chằm Hậu Uyển Vân.

Vừa thấy sắc mặt phụ thân, Hậu Uyển Vân nghĩ đến phụ thân là vì chính mình bị ủy khuất mà tức giận, trong lòng không khỏi mừng thầm. Lắc lắc đầu, nói: “Vân Nhi chịu chút ủy khuất, không ngại, chỉ cần là vì danh vọng của Hậu gia, Vân Nhi không sợ ủy khuất.”

Hừ, trong lòng Hậu Thụy Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp lời nói: “Vân Nhi, hiện tại là ở nhà của mình, muội còn sợ cái gì mà giấu giếm phụ thân? Muội có cái gì ủy khuất liền nói ra đi, để phụ thân làm chủ cho muội.”

Vì thế Hậu Uyển Vân cần môi, nửa che nửa đẩy nói người Khương gia đã làm gì, người không biết sự thật nghe xong, còn cảm thấy Khương gia quả thực chi biết ngược đãi con dâu, Cổ Văn Tĩnh rất thích tra tấn con dâu.

Hậu Uyển Vân vừa nói vừa nhìn sắc mặt An Quốc Công, chỉ thấy sắc mặt An Quốc Công càng ngày càng kém, âm trầm dọa người, như là khúc nhạc dạo bùng nổ bão tố.

Hậu Uyển Vân rút thút tha thút thít nói hết những tội trạng của người Khương gia, rồi sau đó lau nước mắt nhìn An Quốc Công.

An Quốc Công cắn răng, quang mạng trong mắt hận không thể ăn thịt người. Hậu Uyển Vân khóc rũ rượi, nằm dưới chân An Quốc Công, khóc nói: “Phụ thân, Vân Nhi chính là đến tố khổ, đề trong lòng đã thoải mái một chút. Cha chồng là đương kim đệ nhất quyền thần, nếu phụ thân vì Vân Nhi đắc tội cha chồng, thì nội tâm Vân Nhi bất an, thỉnh phụ thân không cần vì Vân Nhi đi gặp Khương gia.”

Hậu Uyển Vân ngụ ý, là nói An Quốc Công sẽ kiêng kị Khương Hằng, sợ Khương gia, đây là phương pháp kích tướng.

“Được lắm! Được lắm! Được lắm!” Ngực An Quốc Công nhấp nhô, cảm xúc tựa hồ ần ần đến cực điểm, sắp đến lúc bùng nổ, nhìn Hậu Uyển Vân, nói một lúc ba chữ “được lắm!”, cực giận mà cười, nói: “Vân Nhi, con quả nhiên là nữ nhi ngoan của ta! Cung kính hiểu thuận, chịu nhục! Thật sự là ngoan, thật sự là tốt!”

Trong lòng Hậu Uyển Vân đắc ý, xem ra An Quốc Công trúng phép kích tướng của mình, hẳn là sẽ đi tìm Khương Hằng tính sổ, xuất đầu cho chính mình. Trong đầu Hậu Uyển Vân đang tính toán, bỗng nhiên bên tai nghe thấy tiếng gió gào thét, rồi sau đó là “ba” một tiếng cực vang dội, sau lưng bị một trận đau nhức, Hậu Uyển Vân chỉ cảm thấy phía sau lưng bị cái gì dùng để rút da vậy, toàn thân đau đớn làm cho nàng ta oa một tiếng khóc lớn, lăn vài vòng trên mặt đất.

“Được lắm, nữ nhi ngoan của ta, thật sự là tốt!”

Hậu Uyển Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn phụ thân. Chỉ thấy An Quốc Công thịnh nộ cầm tiên (roi), trong tay một cây roi dát vàng đen, thô như dây thừng, lóe hàn quang. An Quốc Công là võ tướng, xuống tay rất nặng, một roi đó đánh rất mạnh trên lưng Hậu Uyển Vân, đánh nàng ta cơ hồ muốn ngất xỉu.

An Quốc Công cầm roi tiến lên một bước, thịnh nộ trong mắt làm cho Hậu Uyển Vân hết hồn.

“Phụ thân, cha làm cái gì vậy? Vân Nhi làm sai cái gì sao?” Hậu Uyển Vân nhìn roi kinh hô. Roi này là gia pháp Hậu gia, phụ thân vì sao mang gia pháp ra, đây là muốn làm cái gì?

“Đồ súc sinh nhà ngươi, ngươi còn có mặt mũi tới hỏi ta là ngươi làm sai cái gì sao? Ta không có nữ nhi như súc sinh nhà ngươi, nay ta liền muốn dùng gia pháp Hậu gia trừng trị ngươi! Ngươi nếu là có thể sống sót từ trong tay ta, lại đến nói cho ta biết ngươi rốt cuộc làm gièm pha đại nghịch bất đạo gì!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tiến cung diện thánh

An Quốc Công xuất thân võ tướng, trị quân nghiêm cẩn, gia pháp cũng như vậy. An Quốc Công cho Hậu gia ký kết gia quy sâm nghiêm, hơn nữa chấp hành rất nghiêm túc, bất luận là di nương, tiểu thư, công tử, hay là hạ nhân, già sai vặt, bà tử, chỉ cần phạm gia quy, liền nghiêm trị không tha. Lúc trước di nương Trương thị nắm gia vụ, chuyện khắt khe đích tiểu thư bị bại lộ, căn cứ gia quy, Trương thị liền lĩnh năm mươi roi do thuộc hạ An Quốc Công chấp pháp, bị đánh chết khiếp.

Nay An Quốc Công dưới con thịnh nộ, vung roi, hung hăng hướng về phía trên người Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân đau nhe răng nhếch miệng, khóc rống nói: “Phụ thân, nữ nhi vẫn chưa phạm gia quy, nữ nhi oan uổng mà!”

An Quốc Công căn bản là không nghe lời nàng ta nói, xuống tay càng ngày càng nặng, Hậu Uyển Vân chịu đựng đau đớn, phủ phục bò về phía chân Hậu Thụy Phong, ôm chân Hậu Thụy Phong khóc nói: “Ca ca, cứu mạng! Cầu ca cứu Vân Nhi! Nhất định là hiểu lầm, Vân Nhi cái gì cũng chưa làm mà!”

Hậu Thụy Phong cau mày, nhìn gương mặt khóc nước mũi nước mũi tèm nhem của Hậu Uyển Vân, trong lòng phiền chán, hung hăng một cước đem nàng ta đá văng, nói: “Đừng gọi ta là ca ca, ta không có muội muội như ngươi! Đồ độc phụ nhà ngươi, chuyện cho tới bây giờ còn cứng rắn cãi lại! Cút ngay!”

Hậu Uyển Vân bị đá trên mặt đất lăn tròn như cái bánh xe, vừa ngã té, An Quốc Công lại quăng một roi lại đây, trực tiếp quất mông thịt mềm mại ngay ngực nàng ta, làm nàng ta đau đớn ngao ngao hét to một tiếng, lật người lại quỳ trên mặt đất.

Trong lòng Hậu Uyển Vân vừa sợ vừa ngạc nhiên, nàng ta rõ ràng là tới tìm phụ thân, thỉnh làm chủ đối phó Khương gia cho nàng ta, nhưng vì sao vừa thấy mặt ngay cả nói cũng chưa nói vài câu, mà bắt đầu dùng gia pháp với nàng ta? Cho dù là phụ thân muốn dùng khổ nhục kế, ở mặt ngoài trách đánh nữ nhi nhà mình, thực tế là cho Khương gia nan kham, cũng không cần xuống tay độc ác như vậy! Đây quả thực là muốn đem nàng ta đánh chết!

Mới đầu Hậu Uyển Vân còn muốn chịu đựng cho xong chuyện, làm cho An Quốc Công xả cơn giận đó ra, sau này nàng ta nói tốt, đem lão gia tử đổ cao hứng có thể làm đầu thương cho nàng ta sử dụng, cho nên vẫn nằm úp sắp thành thành thật thật bị đánh. Nhưng ước chừng ăn hơn hai mươi roi, An Quốc Công chẳng những không tiêu cơn tức, ngược lại càng ngày càng giận, xuống tay càng ngày càng nặng, vừa đánh vừa mắng: “Đồ súc sinh nhà ngươi, ta đánh chết ngươi!”

Lúc này An Quốc Công ra tay ngoan độc, Hậu Uyển Vân đột nhiên ý thức được sự tình huống không thích hợp, lão gia tử đây là động chân hỏa khí. Bị đánh hơn hai mươi roi, áo khoác trên người Hậu Uyển Vân bị đánh rách toạc, nếu không có quần áo mùa đông dày, chỉ sợ đều đã lộ ra phần máu thịt trên lưng. Hậu Uyển Vân rút cuộc nhịn không được, bắt đầu vừa trốn tránh vừa cầu xin tha thứ.

“Cha, đừng đánh!” Hậu Uyển Vân khóc lớn, từ trên đất nhảy lên, trốn sau ghế dựa bên cạnh.

“Hừ, ngươi còn dám chạy!” An Quốc Công tức giận mặt đỏ bừng, roi trong tay linh hoạt quất tới, đuôi roi quất trên gương mặt Hậu Uyển Vân, trực tiếp đánh ra một vết thương thật dài, thương tích từ khóe mắt bên trái kéo dài đến khóe miệng bên phải. Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, bóp ra nước của Hậu Uyển Vân, liền như vậy nở hoa.

“A! Đừng mà! Cứu mạng!” Hậu Uyển Vân bị dọa bụm mặt, bất chấp tất cả, đẩy ghế dựa ra cướp đường mà chạy, nàng ta cảm thấy nàng ta nếu không chạy, thật muốn đem mạng nhỏ đặt ở trong này.

“Còn muốn chạy, ngươi, đồ nghiệp chương này!”

Chỉ cảm thấy một trận gió từ đỉnh đầu xẹt qua, thân hình Hậu Thụy Phong nhanh như thiểm điện, trực tiếp đứng ngay cửa, đóng cửa lại.

Hậu Uyển Vân bỏ nhào vào dưới chân Hậu Thụy Phong cầu xin: “Ca, cứu muội, cha muốn đánh chết muội!”

Hậu Thụy Phong hừ lạnh một tiếng, đạp Hậu Uyển Vân một cước lăn trở về.

“Súc sinh, còn có dám chạy hay không?” Giọng nói trầm thấp của An Quốc Công từ phía sau truyền đến, da đầu Hậu Uyển Vân một trận run lên, chỉ cảm thấy miệng vết thương phía sau lưng cùng trên mặt đau đớn như hỏa thiêu, nàng ta đau đớn nhe răng nhếch miệng.

“Cha, Vân Nhi không dám! Cầu cha tha mạng mà! Đánh như vậy sẽ tai nạn chết người, cha, tha mạng a! Tha nữ nhi đi! Con là nữ nhi ruột của ngài mà!” Hậu Uyển Vân biết không có cửa chạy trốn, ngược lại quỳ xuống cầu xin.

“Sẽ tai nạn chết người?” An Quốc Công cười lạnh một tiếng: “Lão tử đánh cũng không phải là người, làm sao có thể tai nạn chết người!” Rồi sau đó lại là ‘ba’ một tiếng, một roi quất ngay đầu Hậu Uyển Vân.

Chỉ cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra, một dòng máu đỏ sẫm từ thái dương chảy xuống, máu đầy mặt và cổ, Hậu Uyển Vân bị đánh chạy trốn chung quanh ngao ngao gọi bậy, giống như chuột chạy qua đường. Nhưng nàng ta làm sao chạy qua An Quốc Công lão tướng ở sa trường, bất luận Hậu Uyển Vân trốn ở nơi nào, roi của An Quốc Công liền giống như có mắt, đi tới chỗ nàng ta, hung hăng quất trên người nàng ta.

Ước chừng quất năm mươi roi, Hậu Uyển Vân té ngã trên mặt đất, mở to miệng thở hồng hộc, một thân máu, mắt trừng thật to.

“Cha, đủ rồi, bây giờ còn không thể đánh chết nó, nếu không biết nói sao với thánh thượng cùng Thái Hậu bên kia đây?” Hậu Thụy Phong nhìn phụ thân lửa giận chưa tiêu, tiến lên khuyên nhủ.

“Hừ!” An Quốc Công đem roi hung hăng ném xuống đất, chỉ vào mặt Hậu Uyển Vân mắng: “Ngươi đồ nghiệt súc này! Mọi chuyện ngươi làm, cho dù đánh chết ngươi, chết cũng không đủ đền tội! Hậu mỗ ta làm sao có thể sinh ra nữ nhi như ngươi chứ!”

Lời này An Quốc Công nói không giả. Thiên triều nặng nhất hiếu đạo, An Quốc Công thân là phụ thân của Hậu Uyển Vân, cho dù đánh chết nữ nhi ruột của mình, cũng là phụ muốn nữ vong nữ không thể không vong. Mà triều đại có “10 ác”, làm chuyện ác nghịch, mưu sát tổ phụ mẫu, phụ mẫu, sát bá thúc, cô, huynh tỷ, ngoại tổ phụ mẫu, phu quân, tổ phụ mẫu, phụ mẫu nhà chồng.

Theo luật lệ Thiên triều, đối với người phạm ác nghịch, sẽ bị chém ngang eo hoặc là lăng trì. Hậu Uyển Vân giết mẹ đẻ, mẹ cả, đích tỷ, đã là người phạm ác nghịch. Đặt ở triều đại nào đều cũng bị cực hình tại chỗ. Chính là thân phận bây giờ của nàng ta đặc thù, địa vị vi diệu, không thể không giấu diếm sơ tác sơ vi của nàng ta. Nếu không An Quốc Công thật muốn liền như vậy đem nàng ta tươi sống đánh chết luôn.

Hậu Uyển Vân nhìn An Quốc Công, nước mắt chảy ra từng giọt lớn, nàng ta không biết nàng ta rốt cuộc làm sai cái gì, thế nhưng làm cho phụ thân mình ra tay ác độc như thế này. Cho dù chuyện nàng ta ở Khương gia mưu hại mẹ chồng, giết hại con nối dòng cùng tiểu thiếp bị bại lộ, thì cũng là người Khương gia đến trừng trị nàng ta, Hậu gia cũng không thể nhúng tay vào!

Hậu Uyển Vân nghĩ muốn vỡ đầu, cũng không nghĩ tới mấy hành động ác nghịch của nàng ta tại Hậu gia đều bị vạch trần hết. Tại Hậu gia, thù đoạn của nàng ta rất kín kẽ, nàng ta có tự tin người bên ngoài căn bản là không có cách nào nắm được căn cứ chính xác. Cho dù là Xảo Hạnh nha hoàn bên người, biết chuyện tỷ tỷ Hậu Uyển Tâm chết có kỳ quái, nhưng Xảo Hạnh cũng lấy không ra căn cứ chính xác đến chỉ chứng nàng ta nha.

Thế giới này người duy nhất biết sơ tác sơ vi của Hậu Uyển Vân, chính là tỷ tỷ Hậu Uyển Tâm. Nhưng Hậu Uyển Tâm chết đã lâu như vậy, thi cốt đều hóa thành đất, người chết không có khả năng để lộ bí mật. Cho nên Hậu Uyển Vân nghĩ đến việc nàng ta làm ở Hậu gia là tuyệt đối không có khả năng bị người biết được.

Đầu óc Hậu Uyển Vân hỗn loạn trầm tư suy nghĩ, đau đớn trên người làm nàng ta muốn hôn mê bất tỉnh. Ngay tại lúc Hậu Uyển Vân mơ mơ màng màng, An Quốc Công nói: “Phong nhi, đi đem nghiệp chương này trói lại, ta muốn mang nó vào cung diện thánh.” Rồi sau đó Hậu Uyển Vân trước mắt đen thui, nên cái gì cũng không biết.

“Ào!” Một chậu nước lạnh hắt ở trên người Hậu Uyển Vân, làm cho nàng ta giật mình một cái, từ trong mê man tỉnh lại.

Dưới thân là sàn nhà cứng rắn, còn ả ả mùi tanh tươi. Hậu Uyển Vân mơ mơ màng màng đột nhiên ý thức được, nàng ta không phải nằm trên giường ở khuê phòng. Nàng ta đột nhiên trợn mắt, phát hiện chính mình bị người ta trói gông lại, ở một nơi như là địa lao, chuẩn xác mà nói, là ở một gian phòng dùng để thẩm vấn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, khởi bẩm Thái Hậu, phạm nhân đã tỉnh lại.” Một tiểu thái giám giọng nói the thé trong tay cầm thùng gỗ trống rỗng, quỳ gối bên cạnh Hậu Uyển Vân.

Hoàng Thượng? Thái Hậu? Trong đầu Hậu Uyển Vân một mảnh hỗn loạn, cố gắng ngẩng đầu, thấy Hoàng Thượng cùng Thái Hậu đang ngồi ở gần cửa. Mà phụ thân An Quốc Công cùng huynh trưởng Hậu Thụy Phong đứng hai bên sườn Hoàng Thượng cùng Thái Hậu.

“Hậu thị, ngươi có nhận tội?” Thái Hậu nhìn Hậu Uyển Vân, mày thâm trầm nhíu lại.

Thái Hậu vốn chỉ biết sơ tác sơ vi của Hậu Uyển Vân tại Khương gia, thập phần không thích nàng ta. Nhưng vài canh giờ trước, An Quốc Công bí mật cầu kiến Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, sau khi hai người tiếp kiến phụ tử An Quốc Công, thế nhưng phát hiện An Quốc Công đem nữ nhi của mình đánh hôn mê, dùng dây thừng cột mạng tiến vào.

An Quốc Công quỳ gối dưới chân Hoàng Thượng Thái Hậu, đem chuyện Hậu Uyển Vân ở Hậu gia hại người bẩm báo Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, cũng nói ông ấy không biết cách dạy nữ nhi, gia môn bất hạnh, đường ra nữ nhi lừa dối thánh tâm, thỉnh thánh thượng trị tội.

Thái Hậu cùng Hoàng Thượng chưa nghe chuyện này còn hoàn hảo, vừa nghe xong, đều có thể sợ tới mức buổi tối ngủ không yên. Ở trong cung nhiều năm, cái gì cung đấu cái gì âm mưu chưa thấy qua, nhưng đó đều là tàn phi nội đấu, tuy nói tỷ muội ruột cùng vào cung, rồi sau đó trở mặt thành thù cũng có, nhưng ngay cả Thái Hậu đều chưa thấy qua người phụ nữ nào ngoan độc đến nỗi có thể giết mẹ ruột và mẹ cả coi mình như con ruột! Đây đã không phải ác độc bình thường, quả thực chính là không thể tưởng tượng!

Liền ngay cả hoàng đế nghe xong cũng không khỏi bị dọa ra một lưng mồ hôi lạnh. Hậu gia là nhà cao cửa rộng, vốn năm đó khi hoàng đế tuyển phi vào hậu cung, từng có ý tuyển nữ nhi Hậu gia vào cung, nhưng cố kỵ đến tiên triều có tiền lệ ngoại thích là võ tướng phân loạn, ngay lúc đó An Quốc Công vẫn là An Quốc Hầu, quân công đã hiển hách, hoàng đế luôn mãi cân nhắc, cuối cùng không hạ chỉ để nữ nhi Hậu gia vào cung, rồi sau đó Hậu thị bị Thái Hậu ban hôn cho Khương gia. Lúc này hoàng đế không khỏi cảm thấy nghĩ mà sợ, may mắn năm đó đánh mất ý niệm để cho Hậu Uyển Vân vào cung trong đầu, nếu không... Một người phụ nữ như vậy bỏ vào hậu cung, đó chẳng phải là làm cho tàn phi cùng con cái của hán đều chết hết sao? Lấy phẩm hạnh của Hậu Uyển Vân, nói không chừng ngay cả Thái Hậu, nàng ta cũng không buông tha đâu! Chính là Khương gia xui xẻo, thay hoàng đế cân một kiếp.

Lúc này đầu óc Hậu Uyển Vân mịt mờ, đột nhiên nghe thấy Thái Hậu hỏi nàng ta, khóc nói: “Khởi bẩm Thái Hậu, Vân Nhi không biết đã phạm tội gì!”

“Hậu thị, xem ra không đem mọi chuyện ngươi làm đều phơi bày ra hết, ngươi sẽ không nhận tội.” Hoàng Thượng nói với tiểu thái giám bên cạnh: “Đi đem nhân chứng lần lượt mang đến.”

Tiểu thái giám nhanh chóng đi gọi phạm nhân.

“Hậu thị, chúng ta liền tính toán từng sự kiện một.” Hoàng Thượng nói: “Đem hai thị nữ hầu hạ di nương của Khương gia dẫn tới.”

Hai thị vệ áp giải hai nữ tử đi vào.

Hai nữ tử đó mặt mày tiều tụy, nhưng nhìn cũng không chột vệt, bộ dáng cũng chưa chịu hình qua, so với Hậu Uyển Vân nằm ở trong bùn, người đầy máu, hai người các nàng tốt hơn rất nhiều. Hai thị nữ lạnh run cả người quỳ gối dưới chân hoàng đế, bị dọa ngay cả nói đều nói không nên lời, chỉ lo dập đầu.

“Hậu thị, ngươi có nhận ra hai người các nàng không?” Hoàng đế nói.

Hậu Uyển Vân ngẩng đầu, xuyên thấu qua ánh đèn hôn ám của địa lao, mơ hồ nhận ra hai nữ tử đó.

“Bạch Diệp? Lam Diệp? Các ngươi không phải đã chết sao?” Hậu Uyển Vân chấn động: các nàng không phải ở trong phòng giam của Khương gia sợ tội tự sát sao? Như thế nào cứ nhiên không chết?

“Các nàng nếu đã chết, chẳng phải là chết vô đối chứng, vừa vặn hợp tâm ý của ngươi sao?” Một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa xa xôi truyền đến, Hậu Uyển Vân ngẩng đầu, thấy mẹ chồng ác độc đó của nàng —— Cố Văn Tĩnh đi đến, đi theo phía sau còn có hai tỷ muội Xảo Hạnh cùng Xảo Mai dùng tên giả là Liễu Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Binh bất yếm trá

Cố Văn Tinh vào địa lao , hành lễ với Thái Hậu cùng hoàng đế, rồi sau đó đứng bên cạnh Thái Hậu. An Quốc Công thấy Cố Văn Tinh, tìm mạnh mẽ đập rối loạn vài nhịp, rồi sau đó cúi đầu, che giấu hơi nước tràn ra trong mắt. Cố Văn Tinh lộ ra một nụ cười âm áp với An Quốc Công, hai người liếc nhau, rồi sau đó đều làm bộ như không có bất luận dị trạng gì, giống thông gia bình thường chào hỏi nhau.

Xảo Hạnh và Xảo Mai run rẩy đi vào, quỳ xuống dập đầu. Dư quang khỏe mắt của Xảo Hạnh quét Hậu Uyển Vân liếc mắt một cái, lập tức bị dọa choáng váng, gương mặt vốn trắng nõn bóng loáng của Hậu Uyển Vân, giờ đây hơn nửa khuôn mặt đầy vết thương bệt máu dữ tợn đáng sợ.

Cố Văn Tinh nhìn Bạch Diệp Lam Diệp, hai nhân chứng này vốn bị nàng giam lỏng ở một biệt viện của Khương gia, lúc trước lại bị bí mật mang tiến cung. Nhân chứng đã được Cố Văn Tinh mang đến, cho nên nàng liền trực tiếp hỏi Bạch Diệp Lam Diệp, nói: “Các người ăn ngay nói thật, lúc ấy Họa di nương khó sinh, rốt cuộc là ai ra tay?”

Bạch Diệp đứng đầu vài cái trên mặt đất, khúm núm đáp: “Hồi chủ tử, nô tỳ vốn là nha hoàn trong phòng Họa di nương. Nô tỳ có một đệ đệ, thích đồ thành tánh (ngheien cờ bạc), lúc ấy thiếu rất nhiều bạc, chủ nợ uy hiếp nói nếu là trong vòng bảy ngày không trả tiền, liền sẽ chém đứt tay chân đệ đệ nô tỳ. Nhà nô tỳ chỉ có một nam đinh, nếu đệ đệ xảy ra chuyện, trong nhà liền chặt đứt hương khói. Nô tỳ tuy rằng buồn bực đệ đệ quá kém cỏi, nhưng cũng không thể mặc kệ. Nhưng lần này thiếu rất nhiều tiền, nô tỳ thật sự là lấy không ra nhiều bạc như vậy. Ngày đó nô tỳ trốn ở trong hoa viên vùng trộm khóc, bị đại thiếu phu nhân, à không, bị Hậu thị thấy. Hậu thị đến hỏi nô tỳ, nô tỳ liền nói tình hình thực tế. Rồi sau đó Hậu thị nói, nàng ta có thể giúp đệ đệ nô tỳ trả nợ, lại cho nô tỳ thật nhiều bạc, chỉ cần nô tỳ giúp nàng làm một chuyện...”

“Đến tột cùng Hậu thị bảo người giúp nàng làm chuyện gì?” Hoàng đế hỏi.

Bạch Diệp lại đứng đầu, nói: “Hồi Hoàng Thượng, Hậu thị đưa cho nô tỳ một túi hương, sai nô tỳ đem túi hương chôn ở trong viện Sắc Vi di nương. Rồi sau đó lại cho nô tỳ nhiều trang sức, hơn nữa đặc biệt dặn nô tỳ phải cài một cái trâm ở trên đầu. Trong lòng nô tỳ nghĩ chuyện này cũng không có gì quan trọng, dù sao không phải chuyện hại người, liền làm theo. Nhưng sau khi nô tỳ làm xong mấy chuyện này, Hậu thị âm thầm đến tìm nô tỳ, nàng ta muốn dùng huân hương hại Họa di nương cùng đứa nhỏ trong bụng nàng ấy, hơn nữa làm cho nô tỳ giả họa cho Sắc Vi di nương, nói là Sắc Vi di nương dùng tiền bạc trang sức hối lộ nô tỳ, sai nô tỳ thay đổi huân hương của Họa di nương.”

“Hừ, người thật to gan, người sẽ không sợ sự tình bại lộ, ngay cả mạng của người đều không bảo đảm sao?” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, nhìn nha hoàn ngu xuẩn này.

Bạch Diệp khóc nói: “Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ sợ chứ! Nô tỳ làm sao có thể không sợ? Nô tỳ vừa nghe Hậu thị nói muốn hại Họa di nương cùng thai nhi trong bụng, nô tỳ liền hối hận. Nhưng lúc ấy bạc Hậu thị đưa cho nô tỳ đã mang đi trả nợ hết, huống hồ Hậu thị uy hiếp nô tỳ, nô tỳ thu qua ưu việt của nàng ta, chính là cùng trên một cái thuyền với nàng ta, nếu nói ra ngoài, thân phận Hậu thị tôn quý, nhiều nhất chịu chút quở trách, nhưng nô tỳ sẽ bị đánh chết. Hậu thị còn nói, đến lúc đó chỉ cần nô tỳ đem tội danh đều đẩy đến trên người Sắc Vi di nương, nói là Sắc Vi di nương lừa gạt nô tỳ thay đổi huân hương, nô tỳ nghĩ đến huân hương này là thứ trợ ngũ an thần, không hại người, mới cho Họa di nương dùng, đến lúc đó Hậu thị thay nô tỳ cầu tình, nô tỳ nhiều nhất bị đánh vài gậy, không có nguy hại tới tính mạng. Lúc ấy nô tỳ sợ hãi, không dám tố giác Hậu thị, chỉ có thể đáp ứng Hậu thị, tiếp tục thay nàng ta làm ác.”

Bạch Diệp dùng một chút, suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Hậu thị còn nói, sai nô tỳ đeo trang sức đã được chỉ định, đợi cho sau khi Sắc Vi di nương bị dùng gia pháp đánh chết, lại được Hậu thị phát hiện, nói trang sức của nô tỳ là của Cầm di nương, do đó giả họa cho Cầm di nương. Như vậy cùng lúc làm cho người ta cho rằng vương phi xử án không rõ, hại chết Sắc Vi di nương vô tội; cùng lúc biểu hiện ra Hậu thị thông minh, thay Sắc Vi di nương sửa lại án xử sai, bắt được hung phạm, do đó làm cho đại công tử vài phần kính trọng; về phương diện khác lại có thể trừ bỏ Cầm di nương cùng đứa nhỏ trong bụng nàng ấy.”

Bạch Diệp nói xong, Xảo Mai bên cạnh cũng nói tiếp: “Khởi bẩm chủ tử, nô tỳ vốn là muội muội của nha hoàn bên người Hậu thị, bị Hậu thị an bài giả cho phòng thu chi Khương gia làm di nương, dùng tên giả là Liễu Nguyệt, sau đó bị phân đến kho phòng phụ trách ghi chép đăng ký vật phẩm. Hậu thị đã sớm dẫn qua nô tỳ, kêu nô tỳ ở thời điểm ghi chép đăng ký gian lận, đem trang sức không phải của Cầm di nương viết thành của Cầm di nương, để giả họa.”

“Thật sự là tâm tư kín đáo, hay cho một mưu kế một cục đá hạ ba con chim!” Thái Hậu cười lạnh, nhìn chăm chăm Hậu Uyển Vân, nói: “Vân Nhi, không nghĩ tới người còn có tâm tư này. Thực đáng tiếc người là nữ nhi. Người cũng biết quốc có quốc pháp, gia có gia quy, giết người phải đền mạng?”

Sắc mặt Hậu Uyển Vân đỏ bừng nhìn chăm chăm mặt đất, vẻ mặt đại ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Bạch Diệp nói xong, Cố Văn Tinh nói với Lam Diệp: “Đến phiên người, người nói đi.”

Lam Diệp dập đầu, nói: “Hồi chủ tử, nô tỳ cũng là nha hoàn trong phòng Họa di nương, là nô tỳ tham lam ngu muội, mang tâm tư không nên có, thừa dịp chủ tử nhà mình mang thai, thân mình không tiện, vọng tưởng leo lên giường đại công tử. Nhưng đại công tử không thèm nhìn nô tỳ, nô tỳ tự giác có vài phần tự sắc, rất là không cam lòng. Hậu thị không biết từ chỗ nào biết tâm tư nô tỳ, liền tìm đến nô tỳ, đồng ý nô tỳ chỉ cần thay nàng ta làm việc, sau khi sự thành liền an bài nô tỳ làm thiếp của đại công tử. Hậu thị là vợ cả chính thất, nô tỳ suy nghĩ, vài di nương trong phòng đại công tử cũng không phải là người của Hậu thị. Hậu thị hẳn là cũng sẽ muốn an bài người của mình làm di nương, chuyện này vừa đúng là cơ hội để nô tỳ biểu hiện sự trung tâm, liền khẳng khái một mực làm việc cho Hậu thị. Giám thị Họa di nương, giám thị Bạch Diệp, mật báo cho Hậu thị...”

Bạch Diệp Lam Diệp nói xong, Cố Văn Tinh nhìn chăm chăm Hậu Uyển Vân, nói: “Hậu thị, người có gì muốn biện giải không?”

Ánh mắt dò dẫm của Hậu Uyển Vân rốt cục giật giật, tròng mắt hơi hơi xoay chuyển một chút, thêm một chút linh động. Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Văn Tinh, khỏe miệng dặt một nụ cười lạnh, nói: “Người không phải đều đã biết sao? Ta còn có cái gì để biện giải? Đúng vậy, Họa di nương là ta làm hại, ta cũng muốn nương việc này trừ bỏ Sắc Vi cùng Cầm di nương. Nhưng người có biết vì sao ta phải làm như vậy không? Còn không phải là người bức ta sao?”

Ánh mắt Hậu Uyển Vân đột nhiên lộ ra điên cuồng, gắt gao nhìn chằm chằm Cố Văn Tĩnh, giọng nói buồn bã: “Tâm tư trượng phu không ở trên người ta, tiểu thiếp trong phòng ta từng người từng người sinh đứa nhỏ, ta là chính thất mà! Ta muốn con ta là trưởng tử! Không cần con vợ kế đệ tiện này tương lai phân gia sản với con ta! Ta cũng không muốn hại người, đều là người bức ta! Nếu không có đám di nương này, không có con vợ kế thứ nữ này, ta sẽ hại người sao?”

Cố Văn Tĩnh không khỏi cười lạnh: “Đơn giản là do người muốn chiếm hết gia sản, liền muốn đem những người vô tội trừ bỏ? Ở trong mắt người, địa vị gia sản so với mạng người đều quan trọng hơn sao? Chỉ có mệnh của Hậu Uyển Vân người mới là mệnh, mệnh của người khác chính là cỏ sao? Chuyện cho tới bây giờ người còn không biết hồi cải?”

Hậu Uyển Vân hung hăng phi một ngụm, nói: “Ta hỏi cái gì? Ta là chính thất, giết vài tiểu thiếp tính cái gì, giết vài con vợ kế thứ nữ đệ tiện tính cái gì? Thế nhưng người vì đám đệ tiện này đến trừng trị ta?”

Cố Văn Tĩnh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, lòng đau như đao cắt: “Đây mới là ý tưởng chân thật của người phải không, chỉ cần là người chắn đường người, người đều tìm cách giết chết người ta. Cho nên năm đó vô luận là mẹ đẻ, mẹ cả, hay là đích tỷ tỷ ruột của người, đối với người mà nói, đều là người cản đường của người, cho nên người liền không chút do dự ra tay giết chết, có phải hay không?”

Hậu Uyển Vân nghẹn một hơi ở trong lồng ngực, ngẩng đầu nhìn Cố Văn Tĩnh, trong mắt nửa là hoảng sợ nửa là kinh ngạc: bà ta làm sao có thể biết được?

Rồi sau đó Hậu Uyển Vân đột nhiên hiểu được, nàng ta bị bắt tới đây, thậm chí kinh động Thái Hậu Hoàng Thượng, đều không phải là vì nàng ta ở Khương gia muốn mưu hại vài tiểu thiếp, muốn mưu hại mẹ chồng, mà là vì chuyện nàng ta làm ở Hậu gia đã bị bại lộ.

Việc ở Hậu gia bại lộ, thì phải là... Hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hậu Uyển Vân mặc dù ‘vô mê không sợ bể’, nhưng nàng ta sẽ không ngốc đến nỗi đi thừa nhận chuyện đòi mạng này. Cho nên nàng ta cắn một ngụm cứng rắn: “Người đang nói cái gì, ta không rõ! Ta căn bản là không biết người đang nói cái gì!”

“Người không rõ? Là người không muốn thừa nhận phải không?” Cố Văn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nhìn Hậu Thụy Phong, nói: “Chấn Quân đại tướng quân, đây là chuyện hậu trạch của Hậu gia, thỉnh tướng quân đến thẩm vấn.”

Khương – Hậu dù sao cũng là hai nhà, mới vừa rồi thẩm vấn chuyện của Khương gia thì chủ mẫu Khương gia đến, nay đổi thành chuyện của Hậu gia, Cố Văn Tĩnh lại ra mặt liền không thích hợp.

Hậu Thụy Phong nhìn Cố Văn Tĩnh gật gật đầu, rồi sau đó ra bên ngoài quát một tiếng. Một ma ma lớn tuổi bị dẫn theo tiến vào, quỳ ở trước mặt mọi người.

Hậu Thụy Phong nói: “Vị Vương ma ma này là lão nhân Hậu phủ, ở Hậu gia hầu hạ hơn nửa đời người, mười lăm năm trước cáo bệnh về nhà an dưỡng tuổi thọ. mấy tháng trước, Vương ma ma trở về Hậu phủ tới tìm ta, nói là có chuyện bà ấy nghẹn ở trong lòng nhiều năm, nay bà ấy lớn tuổi thể nhược, bệnh quần thân lâu ngày, nghĩ chính mình sống không lâu nữa, nhất định trước khi chết đem sự tình báo với ta.”

Rồi sau đó Hậu Thụy Phong nói với Vương ma ma: “Vương ma ma, mời nói đi.”

Mặt Vương ma ma đầy nếp nhăn, quay đầu nhìn thoáng qua Hậu Uyển Vân, nói: “Tam tiểu thư, từ biệt nhiều năm, đều lớn như vậy... Tam tiểu thư có còn nhớ rõ nô tỳ không?”

Hậu gia gia lớn nghiệp lớn, hạ nhân cũng nhiều, huống hồ lại cách nhiều năm như vậy, Hậu Uyển Vân làm sao nhớ rõ một lão ma ma như vậy.

Vương ma ma thở dài, nói: “Ài, xem ra tam tiểu thư không nhớ rõ nô tỳ. Khi nô tỳ còn trẻ, là người hầu hạ mẹ đẻ ngài – di nương Hồ thị. Khi Tam tiểu thư còn nhỏ, nô tỳ còn ôm qua ngài, trên đùi chân trái ngài còn có nốt ruồi son, nô tỳ còn nhớ rõ rành mạch. Ài, đều nhiều năm như vậy...”

Đầu tiên Hậu Uyển Vân nghe Vương ma ma nhắc tới mẹ đẻ Hồ thị của nàng, trong đầu lập tức căng thẳng. Nàng ta hại chết Hồ thị, lúc này có tật giật mình, sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Lại nghe Vương ma ma nói đùi chân trái nàng ta có một nốt ruồi son, liền càng thêm tin tưởng Vương ma ma là lão nhân từng hầu hạ qua mẹ đẻ Hồ thị của mình. Bởi vì nốt ruồi son đó vị trí dị thường tư mật, cho dù là nha hoàn bên người Hậu Uyển Vân cũng không thể nhìn thấy, lúc ấy cùng Khương Viêm Châu viên phòng, tối như mực lại là một mảnh hỗn loạn, Khương Viêm Châu cũng sẽ không biết được. An Quốc Công cùng Hậu Thụy Phong liền càng không biết.

Cố Văn Tĩnh nhìn sắc mặt Hậu Uyển Vân, trong lòng biết nàng ta đã tin lời nói của Vương ma ma. Trong lòng Cố Văn Tĩnh cười lạnh, khi còn nhỏ, nàng từng nhiều lần tắm rửa chung một thùng tắm với Hậu Uyển Vân, khi đó hai người tuổi đều nhỏ, Hậu phu nhân lại cưng chiều hai nữ nhi, để các nàng hồ nháo. Mà cảm tình tỷ muội hai người rất tốt, không thể thiếu ở trong thùng tắm cái nhau âm ỉ. Trên người Hậu Uyển Vân có mấy nốt ruồi, nàng đều biết hết.

Vương ma ma nói xong, liền lau nước mắt, nói: “Trong lòng nô tỳ có một chuyện, nghẹn nhiều năm, nếu không nói, chỉ sợ cũng sẽ mang vào trong đất, cho nên suy nghĩ, vô luận như thế nào cũng phải nói cho chủ tử. Đó là chuyện mười mấy năm trước, lúc ấy tam tiểu thư mới năm tuổi, ngày ấy Hồ di nương mang theo tam tiểu thư đi dạo trong hoa viên, Hồ di nương còn đặc biệt mang theo bánh hoa quế tam tiểu thư yêu thích. Khi đó nô tỳ vừa mới đi vào trong vườn tìm Hồ di nương, nhưng vừa mới vào vườn, liền rất xa nghe thấy tiếng Hồ di nương cùng tam tiểu thư tranh chấp. Nô tỳ nhất thời tò mò, lại sợ quấy rầy chủ tử sẽ bị ăn mắng, liền trốn ở một bên vụng trộm coi. Ai biết lại thấy tam tiểu thư thừa dịp Hồ di nương không chú ý, đẩy mạnh Hồ di nương vào trong hồ! Lúc ấy nô tỳ liền bị dọa choáng váng, nô tỳ là người nhát gan, muốn gọi người, lại bị dọa cả người xụi lơ, đi cũng đi không được,

kêu cũng kêu không ra tiếng. Sau đó nó tỳ liền nhìn thấy... Nhìn thấy tam tiểu thư nàng, nàng cười hi hi ăn bánh hoa quế đứng tại bên hồ, nhìn Hồ di nương giãy dụa... Sau đó Hồ di nương thể lực chống đỡ hết nổi, gãy dụa rất nhỏ, tam tiểu thư còn vron chân, đem đầu Hồ di nương nhấn vào trong nước!”

Vương ma ma vừa nói, thân mình không ngừng run run, làm như lâm vào mười phần sợ hãi. Bà ta khóc cổ họng đều ảm ảm, nói: “Rồi sau đó Hồ di nương chìm trong nước, không có động tĩnh, lúc này tam tiểu thư mới làm ra bộ dáng kích động, chạy đến vườn bên ngoài gọi người! Ô ô ô, Hồ di nương, nó tỳ thực xin lỗi ngài, nếu không có nó tỳ nhát gan, bị dọa muốn vỡ gan, ngài cũng sẽ không phải chết!”

“Người nói cái gì? Người là nói Hậu thị đem mẹ đẻ của mình đẩy xuống hồ chết đuối? Đây chính là tội ác tày trời, người suy nghĩ kỹ rồi nói!” Cả người Thái Hậu phát lạnh, chỉ cảm thấy từng đợt hàn ý dâng lên.

Vương ma ma dập đầu bồm bộp, nói: “Hồi Thái Hậu, những câu nó tỳ nói đều là thật, tuyệt không dối trá! Năm đó nó tỳ sợ phiền phức khi chuyện bại lộ, lão gia trách cứ nó tỳ không cứu được người, cho nên vẫn không dám nói ra. Huống hồ lúc ấy tam tiểu thư mới năm tuổi thôi, nó tỳ nói ra, cũng sẽ không có người tin tưởng nó tỳ, nói không chừng còn có thể bị tam tiểu thư cắn ngược lại một cái, nói là nó tỳ hại chết Hồ di nương! Nó tỳ rất sợ chết, nhưng là nó tỳ tuyệt không có tâm hại người! Từ đó sau, nó tỳ gặp ác mộng hàng đêm, đều là bộ dáng chết thảm của Hồ di nương! Nó tỳ thật sự là chịu không nổi, liền cáo lão về quê. Nhưng mười mấy năm nay, mỗi ngày nó tỳ đều bị lương tâm dày vò, cuối cùng quyết định đem việc này báo cho Hậu gia, vô luận Hậu gia tin hay không, nó tỳ cũng nói ra chân tướng, sau khi đi cũng có thể đi gặp Hồ di nương!”

“Việc này thật sao?” Thái Hậu chỉ vào Hậu Uyển Vân, lớn tiếng hỏi.

Hậu Uyển Vân giật thót mình, nàng ta không nghĩ tới chuyện mình mưu hại Hồ di nương, cứ nhiên có người thứ ba ở bên cạnh thấy hết thấy! Nàng ta tuy rằng không nhớ rõ Vương ma ma này, nhưng Vương ma ma chẳng những có thể nói ra ký hiệu trên người nàng ta, còn có thể đem chuyện ngày ấy nàng ta mưu hại Hồ thị nói rành mạch, liền ngay cả chuyện nàng ta ăn bánh hoa quế cũng biết. Có thể kể lại rõ ràng như vậy, nhất định là bà ta tận mắt nhìn thấy.

Một mực yên lặng không lên tiếng, lúc này An Quốc Công mới mở miệng, nói: “Năm đó di nương Hồ thị bị chết đuối, cùng một chỗ với Hồ thị ở trong vườn, quả thật là Hậu Uyển Vân.”

Vương ma ma vừa khóc nói: “Khỏi bẩm Thái Hậu, trước khi Hồ di nương chết, nó tỳ từng nghe qua Hồ di nương cùng tam tiểu thư có tranh chấp, theo như nó tỳ nghe được, tựa hồ là Hồ di nương ra lệnh không cho phép tam tiểu thư nhắc lại chuyện thay thế đích tỳ, lần đó Hồ di nương cùng tam tiểu thư ảm ảm rất lợi hại. Sau đó Hồ di nương chết, tam tiểu thư đã được phu nhân lĩnh vào trong viện dưỡng.”

Liền ngay cả chuyện nàng ta cùng Hồ thị tranh chấp cũng biết, xem ra thật sự là người tận mắt nhìn thấy... Hậu Uyển Vân gắt gao cắn môi, chuyện cho tới bây giờ, nàng ta biết chống chế cũng vô dụng.

Ở đây đều là nhân tinh, từ vài lời của Vương ma ma, đều có thể rõ tám chín phần.

Thái Hậu nhìn Hậu Uyển Vân trầm mặc không lên tiếng, biết nàng ta cam chịu. Thái Hậu suy sụp thân mình, tựa lưng vào ghế ngồi, một bàn tay day day trán, nói không ra lời.

“Hậu thị, người có nhận tội không? Hồ di nương có phải người đẩy xuống hồ hại bà ấy chết đuối hay không?” Giọng nói hoàng đế thâm trầm, mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân cười khẽ một chút, nhìn chằm chằm Vương ma ma, ánh mắt thâm độc.

“Hậu thị, người có nhận tội không?” Giọng nói hoàng đế càng nghiêm khắc.

“Đúng vậy, người là ta đẩy xuống hồ. Các người đã có thể bắt ta tới chỗ này thẩm vấn, tất nhiên là cái gì đều biết hết, ta cũng không cần chống chế.” Hậu Uyển Vân phun ra một hơi, cảm thấy thân mình thoải mái rất nhiều. Nhiều năm như vậy, nàng ta cơ hồ mỗi đêm đều có thể mơ thấy Hồ thị, lệ đầu lười, người đắm nước nhìn nàng ta. Nay nói ra, đổi lại như là giải thoát.

“Như vậy, người đã chính mồm nhận tội?” Hậu Thụy Phong nhìn chằm chằm Hậu Uyển Vân, ánh mắt phức tạp.

Nhân chứng ở trước mặt, nàng ta còn có thể không tiếp thu sao? Hậu Uyển Vân gật gật đầu, lộ ra một nụ cười trào phúng.

“Tốt lắm!” Hậu Thụy Phong gật gật đầu, rồi sau đó theo trong ngực xuất ra một thỏi bạc, nói với Vương ma ma: “Vắt và Trương ma ma.”

Vương ma ma đó đang khóc không thành tiếng lập tức lau lệ, thay đổi thành mặt mày hớn hờ, nhận bạc rồi nhét vào trong ngực, hành lễ với Hậu Thụy Phong, nói: “Đa tạ Chấn Quân đại tướng quân.”

Rồi sau đó đứng dậy, đi tới đứng ở phía sau Thái Hậu, phúc thân hành lễ với Thái Hậu.

“Làm tốt lắm, Trương ma ma.” Thái Hậu dỗi tay trên trán, nhìn Vương ma ma.

“Cái gì, cái gì?” Hậu Uyển Vân nhìn chuyện phát sinh trước mắt, chấn động! Bà già này không phải Vương ma ma lão nhân của Hậu phủ sao? Bà ta không phải nói bà ta năm đó là người hầu hạ Hồ di nương sao? Nay, này lại là chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên trong đầu Hậu Uyển Vân ý thức được bọn họ đang diễn kịch, lừa dối mình nhận tội! Nhưng chính mình thông minh cả đời hồ đồ nhất thời, cứ

nhiên bị lừa nhận tội!

Hồ thị chết đã lâu, người chết căn bản không thể kiểm chứng!

Hậu Thụy Phong quay đầu, nhìn Hậu Uyển Vân, ánh mắt thâm trầm, phun ra một câu: “Bình bát yếm trá.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Quanh co

“Người cư nhiên dám gạt ta!” Hậu Uyển Vân trừng mắt nhìn Hậu Thụy Phong, mắt mở tròn xoe: “Ta là muội muội ruột của ngươi, ngươi cư nhiên dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy đối phó ta!”

Hậu Thụy Phong chán ghét nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Ta chỉ lừa vài câu, ngươi liền chịu không nổi, nhưng Hồ thị là mẹ ruột của ngươi, ngươi chỉ vì bà ấy không chịu giúp theo ý của ngươi, một lời không hợp đã đem bà ấy đẩy xuống hồ chết đuối, thủ đoạn cực đoan tàn nhẫn, Hồ thị làm sao phải chịu tội này? Chẳng lẽ chỉ cho ngươi hại chết người khác, người khác đều không thể tới mưu tính ngươi? Đây là đạo lý gì?”

Hậu Uyển Vân bị Hậu Thụy Phong nói mấy câu đáp trả lại, một hơi nghẹn tại ngực. Rồi sau đó Hậu Thụy Phong nói với phụ thân An Quốc Công: “Cha, việc kẻ tiếp con muốn vạch trần, có liên quan tới mẫu thân cùng muội muội, thỉnh cha nghe xong chờ quá mức kích động, vạn vạn bảo trụ thân mình.”

An Quốc Công gật gù đầu với nhi tử. Trước kia Hậu Thụy Phong liền thà tiếng gió với An Quốc Công, nói là cái chết của mẫu thân cùng muội muội đều có liên quan tới Hậu Uyển Vân, lúc ấy An Quốc Công vừa mới lặn lội đường xa hồi kinh, Hậu Thụy Phong sợ phụ thân trong lúc nhất thời không tiếp thụ được, cũng chỉ nhọt nhọt điểm vài câu, làm cho trong lòng An Quốc Công đều biết, có cái chuẩn bị. Nhưng nội tình cụ thể, Hậu Thụy Phong còn chưa kịp nói cho phụ thân.

Sự tình liên quan tới thể nữ (vợ và con gái) của An Quốc Công, liền ngay cả Thái Hậu cũng phá lệ coi trọng. Chỉ thấy Hậu Thụy Phong từ bên hông lấy ra một cái ống trúc, mấy bức thư tín.

Hậu Thụy Phong nói: “Trước đó vài ngày, trước khi con rời kinh thành đi Nam Cương, từng đi tới trước mộ mẫu thân cùng muội muội tế điện. Lúc ấy gặp một vị cô nhân, nhắc nhở con một sự kiện. Con phát hiện trước mộ của mẫu thân không có một ngọn cỏ, cho nên lấy bùn đất, mang đi Nam Cương, thỉnh vu y rất nổi danh nhìn xem bùn đất này có vấn đề hay không. Vu y đó nói bùn đất chứa độc tố cho nên không có một ngọn cỏ. Căn cứ vào vị cô nhân kia nói, cùng với suy đoán của con, bùn đất chứa chất độc này là từ trong thi thể của mẫu thân. Nói cách khác, mẫu thân không phải là chết bệnh, mà là trúng độc bỏ mình.”

Sắc mặt An Quốc Công dần dần biến một mảnh trắng bệch, ông ấy lắc đầu, nói: “Phong nhi, nhưng trước khi mẫu thân con qua đời, cha đi mọi nơi cầu danh y, đều nói là bị bệnh. Nếu là trúng độc, sao nhiều đại phu như vậy đều nhìn không ra?”

Hậu Thụy Phong quay đầu, nhìn Hậu Uyển Vân trên đất. Mặt Hậu Uyển Vân cũng dần dần biến sắc tro tàn. Nàng ta biết một khi chuyện mẹ cả cùng đích tử bị bại lộ, An Quốc Công – núi lớn nhất đỡ nàng ta dựa vào liền biến thành người đầu tiên muốn giết nàng ta.

“Cái này phải hỏi Hậu Uyển Vân bằng tuyệt thông minh của chúng ta. Thật không hồ là đệ nhất tài nữ Thiên triều! Không riêng ngâm thơ làm phú, thậm chí đối với dược lý học cũng nghiên cứu thâm hậu.” Hậu Thụy Phong ngồi xổm xuống, một bàn tay giống cái kim siết chặt cầm Hậu Uyển Vân, nếu ánh mắt có thể giết người, Hậu Uyển Vân đã sớm vạn tên xuyên tim.

“Ta từng đi hỏi đệ nhất thần y Hoắc Hi Thần Hoắc đại phu, đại khái nói một chút dược vật, ẩm thực năm đó mẫu thân đã dùng. Hoắc đại phu nói cho ta biết, mẫu thân hàng năm đem quất ăn cùng với cua gạch, hai loại nguyên liệu này ăn cùng một lúc sẽ ở trong cơ thể biến thành một loại độc tố. Quanh năm suốt tháng, loại độc tố này sẽ tích lũy ở trong cơ thể, chậm rãi làm cho người ta sinh bệnh, cuối cùng sẽ chết. Mà bệnh trạng của mẫu thân cùng bệnh trạng mà Hoắc đại phu đã miêu tả giống nhau như đúc!” Hậu Thụy Phong gắt gao nhìn chăm chăm Hậu Uyển Vân: “Mà cây quất này cùng cua gạch, đều là muội muội tốt của ta có ý gieo trồng nuôi dưỡng, mỗi ngày trình cho mẫu thân ăn...”

Ánh mắt Hậu Uyển Vân, từ phần nở, đến khiếp sợ, rồi sau đó trở nên tuyệt vọng. Hậu Thụy Phong cái gì đều đã biết, nàng ta căn bản là không có cái lại được. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù nàng ta nói dối rằng chính mình không biết chuyện ăn quất chung với cua gạch sẽ chết người, cũng không có người nào tin tưởng nàng ta. Một người ngay cả mẹ ruột chính mình đều có thể hại chết, còn có chuyện gì làm không được?

“Còn cái chết của muội muội Uyển Tâm...” Đáy mắt Hậu Thụy Phong nổi lên đau thương: “Xảo Hạnh – nha hoàn bên người của ngươi – tổ giác ngươi, nói ngươi hạ độc hại Uyển Tâm đang bệnh nặng mà chết... Xảo Hạnh năm đó ở lâu có tâm nhân, để lại một ít độc dược giấu ở nhà nàng ta, nay độc dược đó đang ở trên tay ta. Nhân chứng vật chứng đều có cả, ngươi còn có gì để nói?”

Hậu Uyển Vân lẳng lẳng nhìn Hậu Thụy Phong, lại nhìn nhìn vẻ mặt xanh mét của An Quốc Công. An Quốc Công đã bị hai tin dữ này làm khiếp sợ nói không ra lời.

Xem ra vô luận là Hậu gia hay là Khương gia, đều cũng có chuẩn bị mà đến, bọn họ đã điều tra xong hết thảy, chỉ chờ chính mình nhận tội.

“Các ngươi quá ti bỉ! Vô sỉ!” Trong mắt Hậu Uyển Vân di động trào phúng : “Các ngươi nhiều người như vậy, đều đến khi dễ ta – một thiếu nữ! Các ngươi thật không biết liêm sỉ! Lũ cô nhân các ngươi còn có thể điều tra ra nhiều chuyện như vậy! Hừ! Đúng vậy, mấy chuyện ngươi nói đều là ta làm! Nhưng ta cũng bị bắt đắc dĩ, ai bảo các nàng chắn đường của ta! Hồ thị bắt quá sinh cho ta cái túi da, có gì đặc biệt hơn người, bà ta chẳng những không giúp ta lút đường, còn muốn tố cáo ta, ta trừ bỏ bà ta có cái gì không đúng? Phu nhân Hậu gia ở mặt ngoài yêu thương ta, nhưng trong lòng yêu thương chỉ có nữ nhi ruột của bà ta! Hậu Uyển Tâm tiện nhân đó, ngu muội không biết, không đúng tí nào, bắt quá chính là ý vào thân phận con vợ cả, liền khắp nơi áp ta một đầu, ta dựa vào cái gì phải ở dưới nàng ta? Ta muốn xuất đầu, cũng chỉ có thể bò lên phía trên! Ngươi chắn đường ta, đều đáng chết!”

Hậu Uyển Vân càng nói càng kích động, ánh mắt trở nên điên cuồng, nàng ta quét mắt mọi người một cái, lớn tiếng nói: “Các ngươi đừng theo ta giả mù sa mưa, các ngươi ở đây người nào là sạch sẽ? Các ngươi vốn không có hại người sao? Trên tay các ngươi sẽ không dính máu sao? Các ngươi có tư cách gì mà nói ta?”

Nếu không có nghe Hậu Uyển Vân chính mồm thừa nhận, ai có thể nghĩ người thiếu nữ mặt thoát nhìn thuần lương vô hại này, thế nhưng sẽ có một loại tâm địa rắn rết như vậy? Thái Hậu cùng hoàng đế đều khóa chặt mày, ở bên trong hậu cung, tay ai cũng đều không sạch sẽ, nhưng là hậu cung đấu đá, nàng không hại người, liền có người muốn hại nàng, không riêng gì vì quyền thế, càng là vì tự bảo vệ mình. Nhưng chuyện giết mẹ ruột, mẹ cả, đích tỳ tỳ ruột, căn bản không cùng một đẳng cấp với đấu đá nội cung. Phi tần ở hậu cung đấu lên tới trình độ tâm ngoan, tại trước mặt Hậu Uyển Vân, căn bản là không đáng nhắc tới!

An Quốc Công cũng nghe không nổi nữa, ông tiến lên hung hăng tát vào mặt Hậu Uyển Vân một cái, làm nàng ta lặn vài vòng trên mặt đất. An Quốc Công tức giận lồng ngực nhấp nhô, muốn mắng đều mắng không ra nổi, chỉ có thể thở hổn hển lẩm bẩm nói: “Súc sinh! Ta như thế nào đường ra một súc sinh như ngươi!”

Hậu Thụy Phong sợ phụ thân tức giận phát bệnh, nhanh chóng đi lên đỡ phụ thân, vuốt ngực cho ông, khuyên giải an ủi nói: “Cha, thân mình quan trọng hơn, chớ để cho súc sinh này chọc tức thân mình.”

Lúc này Khương Hằng xử lý xong sự tình trong triều, cũng chạy lại đây. Khi Khương Hằng tiến vào phòng gian thăm vấn, chứng kiến một màn An Quốc Công tát Hậu Uyển Vân. Khương Hằng nhìn thấy An Quốc Công tức giận không nhẹ, nhanh chóng đi lên cùng Hậu Thụy Phong trấn an An Quốc Công.

An Quốc Công nhìn lên thấy Khương Hằng, cầm ống tay áo Khương Hằng, khóc không thành tiếng, che mặt nói: “Hầu mẫu ta không biết cách dạy nữ nhi, dưỡng ra một đứa lang tâm cầu phế như vậy, tai họa Khương gia! Ta thẹn với Khương gia!”

Khương Hằng tới nửa chừng, hẳn chỉ biết chuyện Hậu Uyển Vân gây ra ở Khương gia, cũng không biết chuyện Hậu gia. Chợt thấy An Quốc Công khóc bi thống như thế, trong lúc nhất thời liền ngay cả Khương thái phó cũng có chút không biết làm sao, không biết an ủi ông ấy như thế nào. Hậu Thụy Phong thấy Khương Hằng không biết vì sao, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói câu: “Khương thái phó, mẫu thân ta, muội muội cùng với mẹ đẻ Hậu Uyển Vân, đều là bị Hậu Uyển Vân hại chết...”

Mày Khương Hằng gắt gao nhăn lại, hắn lập tức liền hiểu được vì sao An Quốc Công đường đường là một nam nhi trong quân, lại khóc thành thế này. Việc này mặc kệ đặt ở trên người nào, ai cũng đều không chịu nổi.

Mà lúc này nửa khuôn mặt Hậu Uyển Vân bị sưng lên, nàng ta cười như trước, có vẻ mặt đáng ghét đến cực điểm.

“Được lắm, người cản đường của ngươi, đều đáng chết phải không?” Cổ Văn Tĩnh nhìn Hậu Uyển Vân, nhẹ nhàng nói: “Cho nên ngươi liền trước tiên bỏ cục, đem người của ngươi an bài vào Khương gia. Đợi cho ngày đầu tiên ta gả đến Khương gia, liền đem tuyết từ canh mang đến trước mặt ta, để cho ta vô sinh, niền cho tương lai vì nhĩ tử của ta, giết dây Vương gia để cho con ta tập tước, như vậy ngươi liền vô huyệt địa vị Bình Thân vương phi, có phải hay không?”

Khương Hằng nghe vậy, đồng tử mạnh mẽ co rút lại một chút, quay đầu nhìn chằm chằm Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân hung hăng trừng mắt Cổ Văn Tĩnh, nói: “Ngươi đều đã biết, nhất định là nhân chứng vật chứng đều tra đầy đủ hết, ta cũng không cần chối đây gạt. Ngươi nói đúng, ta là nghĩ như vậy, trước khi ngươi gả vào Khương gia, ta liền an bài xong cơ sở ngầm, chuẩn bị xong tuyết từ canh, ta chính là làm cho ngươi vô sinh! Như vậy sau này toàn bộ Khương gia liền đều là của ta! Khương gia à, đường đường là danh môn vọng tộc, trăm năm thế gia a, liền đều là của ta! Ha ha ha ha!”

Hậu Uyển Vân đột nhiên cười ha ha, cười điên điên khùng khùng.

Thái Hậu thấy nàng ta cười thì bờ ngõ, chỉ vào Hậu Uyển Vân nói: “Ngươi, đồ nghiệp chướng này! Chẳng những hại chết tỳ tỳ, còn lợi dụng cái chết của tỳ tỳ ngươi diễn trò, giành được tín nhiệm cùng sủng ái của ai gia, lợi dụng ai gia ban hôn cho ngươi! Gã đi chẳng những không biết hối cải, cư nhiên càng làm trầm trọng thêm, mưu hại mẹ chồng, tiểu thiếp, con nối dòng, hành vi của ngươi, quả thực nhân thân cộng phần, thiên lý khó dung!”

An Quốc Công nhìn Hậu Uyển Vân cười càn rỡ, khó thở công tâm, nhảy dựng lên chạy qua, một đôi bàn tay to như cái kim gắt gao bóp chặt cổ Hậu Uyển Vân, trong miệng mắng: “Ta bóp chết ngươi, đồ súc sinh! Bóp chết ngươi!”

Hậu Uyển Vân bị An Quốc Công chế trụ không thể giãy dụa, chỉ cảm thấy yết hầu bị gắt gao khóa trụ, không thể hít được một ngụm không khí nào. Không khỏi hai mắt đăm đăm, trợn trắng mắt, thân mình run rẩy.

Dù sao ở trước mặt thánh thượng, An Quốc Công làm việc lỗ mãng rất là không ổn. Vì thế Hậu Thụy Phong vội vàng đi qua kéo An Quốc Công ra, khuyên giải nói: “Phụ thân chớ xúc động, con biết trong lòng ngài hận không thể giết chết ả, con làm sao không như vậy chứ! Thỉnh phụ thân an tâm một

chút chớ nóng nảy, thánh thượng cùng Thái Hậu chắc chắn cho chúng ta một cái công đạo!”

An Quốc Công hít sâu một hơi, chế trụ lửa giận trong lòng. Tóm lại Hậu Uyển Vân lần này dù sao cũng sẽ chết, tuyệt đối trốn không thoát.

Tiểu thái giám thông minh bước lên phía trước, đề Hậu Uyển Vân lại, hất bồn nước lạnh trên đầu nàng ta. Vào đông nhà tù vốn là âm lãnh ẩm ướt, bị hất một chậu nước lạnh này, triệt để làm xiêm y hơi ẩm ướt của Hậu Uyển Vân hất thành ẩm ướt toàn bộ.

Hậu Uyển Vân bị nước lạnh kích thích, tỉnh táo lại một chút, ho khan vài tiếng, rồi sau đó trừng mắt Cố Văn Tĩnh, thân mình té phịch trên mặt đất, mắng to nói: “Đều là tiện nhân nhà ngươi, phá hư chuyện tốt của ta! Nếu không phải ngươi từ giữa làm khó dễ, ta làm sao có thể rơi xuống tình thế này!”

Cố Văn Tĩnh chán nản, sao ở trong miệng Hậu Uyển Vân, đều thành trách nhiệm của mình? Rõ ràng chính là ả ta gieo gió gặt bão cơ mà! Lười cùng ả tồn nhiều vô mồm, Cố Văn Tĩnh xoay người, nói với Thái Hậu Hoàng Thượng: “Khởi bẩm Thái Hậu, khởi bẩm Hoàng Thượng, việc này sự tình rất quan trọng, còn thỉnh Thái Hậu Hoàng Thượng định đoạt.”

“Này...” Hoàng đế nan giải, đem ánh mắt nhìn về phía Thái Hậu. Theo lý mà nói dựa theo những tội trạng của Hậu Uyển Vân, tự nhiên là không hề ngoài ý muốn sẽ bị cực hình tại chỗ. Nhưng Hậu Uyển Vân chẳng những là đệ nhất tài nữ Thiên triều danh khắp thiên hạ, đệ nhất hiếu nữ Thiên triều, lại được hoàng đế khâm ban cho “nhân đức hiếu nữ”, còn được bằng hiệu ngự bút thân thư. Nay nếu truyền ra hành vi phạm tội của nàng ta, thì thiên gia còn mặt mũi gì nữa?

Cho nên việc này từ đầu tới đuôi đều là bí mật thâm vấn, không thể bại lộ. Cho dù là muốn xử tử Hậu Uyển Vân, cũng phải bí mật tiến hành, rồi sau đó tuyên bố với bên ngoài nàng ta chết bất đắc kỳ tử.

Hoàng đế băn khoăn, người tự nhiên ở đây đều rất rõ ràng. Tuy rằng không thể quang minh chính đại đem nàng ta trị tội xử tử, nhưng là bí mật xử quyết một người, vẫn là thực dễ dàng, nhất là Hậu Uyển Vân phạm vào nhiều tội làm người tức giận.

“Y theo luật lệ Thiên triều, nên đem Hậu Uyển Vân lăng trì tại chỗ.” Thái Hậu nói, lại dừng một chút, bổ sung nói: “Chính là việc này quan hệ trọng đại, không nên công khai chấp hành, liền bí mật chấp hành đi, sau khi nghiền xương thành tro, không cho táng nhập phần mộ tổ tiên. Sau đó tuyên bố với bên ngoài Khương Hậu thị chết bất đắc kỳ tử.”

Vừa nghe sẽ xử tử lăng trì, quả thực làm lòng người vui mừng! Hai nhà Khương Hậu đối với Hậu Uyển Vân hận ý đều sâu đậm, hận không thể đem nàng ta thiên đao vạn quả mới tốt, Thái Hậu xử quyết làm cho người của hai nhà cảm thấy thỏa đáng vừa lòng.

Hậu Uyển Vân nghe thấy Thái Hậu tuyên án xong, ngẩng mặt nhìn chằm chằm Thái Hậu, lại nhìn nhìn hoàng đế, nói: “Thái Hậu, Hoàng Thượng, các người không thể giết ta. Các người nếu giết ta, giang sơn xã tắc Thiên triều, liền nguy tại sớm tối.”

“Ngươi lại hồ ngôn loạn ngữ cái gì?” Thái Hậu nhìn Hậu Uyển Vân, nữ nhân này chớ không phải là nghe thấy tuyên án xong, bị dọa điên rồi chứ? Như thế nào lại nói mấy lời điên khùng?

Hậu Uyển Vân hừ một tiếng, nói: “Quan Đông bùng nổ dịch bệnh, đã chết gần ba chục ngàn dân chúng. Lần này dịch bệnh thế tới rào rạt, chết người rất nhiều, nếu không khống chế, chỉ sợ sẽ chết vô số, thậm chí dịch lan ra cả nước. Triều ta vừa mới chấm dứt chiến tranh, quốc lực hao tổn nghiêm trọng, Nam Cương Tây Bắc như hồ rình mồi, nếu là cả nước lan tràn dịch bệnh... Khi đó quân đội nhiễm bệnh, sức chiến đấu giảm xuống, Quan Đông lại là nơi thu hoạch lương thực trọng yếu, bị qua dịch bệnh này, lương thực nhất định sẽ khan hiếm. Đến lúc đó loạn trong giặc ngoài, chỉ sợ sẽ trải qua một phen đại kiếp nạn.”

Thời gian trước Quan Đông quả thật bạo phát dịch bệnh, mới đầu không có người coi trọng dịch bệnh này, nhưng đến sau đó phát hiện, dịch bệnh này dẫn đến chết người cực cao, một khi nhiễm bệnh, sẽ rất khó sống sót, hơn nữa khả năng lây bệnh rất lớn, ngăn ngừa mấy tháng khiến cho rất nhiều người chết. Lúc này mới khiến cho triều đình coi trọng. Nhưng chờ triều đình biết được việc này, dịch bệnh đã lan ra khắp Quan Đông, cơ hồ là càng không thể vãn hồi. Danh y các nơi đều cố gắng tìm được biện pháp trị liệu, nhưng hiệu quả rất nhỏ, bệnh nhân vẫn chết rất nhiều.

Chư vị ở đây đều đổi lại hấp một ngụm lạnh khí, trừ bỏ Cố Văn Tĩnh, mỗi người đều giật mình nhìn Hậu Uyển Vân. Không nghĩ tới nàng ta – một nữ tử khuê phòng thế nhưng có thể nói ra một phen như vậy, điều lệ rõ ràng, một kim thấy máu, kiến thức này cũng không phải một nữ tử khuê phòng không ra khỏi nhà có khả năng có.

Cố Văn Tĩnh biết thân phận là người xuyên qua của Hậu Uyển Vân, từ gian phòng của nàng ta suy đoán tri thức y học của nàng ta vượt xa bất kỳ người nào ở thời đại này, càng không phải là kiến thức của nữ tử khuê các đơn giản. Cố Văn Tĩnh ở trong lòng cười lạnh, trách không được Hậu Uyển Vân nhận tội sáng khoái như vậy, ngay cả nói dối đều lười nói, thì ra nàng ta để lại hậu chiêu ở trong này, quả nhiên là không có sợ hãi.

Hoàng đế vừa nghe nàng ta nói như vậy, biết nàng ta không phải đang hồ ngôn loạn ngữ, lại nghĩ đến biện pháp ăn chung trái quýt với cua gạch mà Hậu Uyển Vân biết còn những người khác không biết, nghĩ nàng ta thật sự có tài ở phương diện y học, liền truy vấn nói: “Ngươi có biện pháp đối phó dịch bệnh này hay không?”

Hậu Uyển Vân gật đầu, nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, ta quả thật là có biện pháp có thể chữa trị chứng bệnh đó. Chỉ cầu Hoàng Thượng tha ta một mạng, ban cho ta kim bài miễn tử, bảo đảm ta tuổi già áo cơm không lo.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Không có chương 73 và 74 nhé các bạn

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Mời các bạn đọc chương tiếp theo truyện sắp hoàn rồi nhé

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thiên thần buông xuống

Trong rừng cây nhỏ u tĩnh, một người đàn ông buồn bã ngồi ở trong đình. Người đàn ông tuổi chừng hơn ba mươi, dáng người rất mập mạp, trước cái trán đã bóng láng, trụi lủi tóc. Người đàn ông mặc một thân hoa phục, hai tay mang năm sáu cái nhẫn bảo thạch.

Người đàn ông hiển nhiên đang đợi người, hơn nữa rất là nôn nóng. Qua ước chừng nửa canh giờ, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện trong rừng cây, đứng là Hậu Uyển Vân – bị bí mật tống xuất cung – đến. Nay nàng ta ở trong am ni cô, tự xưng tên là Khúc Tiểu Đình. Khúc Tiểu Đình bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến gần đình, giọng nói mềm mại đáng yêu có thể làm cho cả người đàn ông đều mềm nhũn.

“Văn Tuấn ca ca...” Khúc Tiểu Đình một tay tựa vào cây, đứng ở bên dòng suối.

Lưu Văn Tuấn quay đầu, vừa nhìn thấy nhân nhi mong nhớ ngày đêm kia, kích động chạy lại đây, ôm lấy thân mình kiều nhỏ của Khúc Tiểu Đình, hung hăng hôn trên cổ nàng ta, nói: “Tiểu Đình muội muội, có nhớ ca ca không?”

Khúc Tiểu Đình nhìn xuống ghé tởm trong lòng, làm ra bộ dáng ủy khuất, nhẹ nhàng đẩy Lưu Văn Tuấn ra, trong mắt mang theo nước mắt, nói: “Văn Tuấn ca ca, Tiểu Đình cũng rất nhớ ca ca... Chính là...”

Nói xong, Khúc Tiểu Đình lấy từ trong ngực ra một viên dạ minh châu. Dạ minh châu này là Lưu Văn Tuấn đưa nàng ta, để cho nàng ta vui vẻ. Lúc này Khúc Tiểu Đình cầm dạ minh châu, lệ long lánh: “Văn Tuấn ca ca, Tiểu Đình biết huynh là một lòng đối tốt với Tiểu Đình. Nhưng Tiểu Đình tuy rằng là nữ tử nhà bình thường, nhưng cũng là nữ nhi trong sạch, Tiểu Đình có chút lòng dạ, đã sớm thì không thể làm làm thiếp cho người ta. Minh châu này, chỉ có thể nhìn đau trả lại cho ca ca.”

Bộ dáng lệ hoa đài vũ này của Khúc Tiểu Đình làm cho Lưu Văn Tuấn đau lòng không thôi.

Lưu Văn Tuấn vốn là người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, sau đó chậm rãi làm giàu, thành thổ hào nông thôn phú giáp một phương. Nhưng có tiền thì có tiền, tâm tính hần thù chung vẫn là một nhà giàu mới nổi, bởi vì chính mình không đọc sách, cho nên đặc biệt yêu quý người có tài hoa.

Có một ngày Lưu Văn Tuấn đến trong miếu dâng hương, đã bị Khúc Tiểu Đình nhìn trúng. Tuy rằng tuổi Lưu Văn Tuấn so với Khúc Tiểu Đình lớn hơn một giáp, hơn nữa bề ngoài to mập xấu xí, nhưng Lưu Văn Tuấn có tiền! Lúc ấy Khúc Tiểu Đình đang bị con nghiện tra tấn, muốn có tiêu dao cao, nàng ta liền hạ quyết tâm muốn ăn miếng thịt béo Lưu Văn Tuấn này.

Lưu Văn Tuấn sinh trưởng ở trong binh dân, trong thường ngày gặp đều là phụ nhân thô ráp, cho dù là đi thanh lâu sở quán, gặp cũng chỉ là dung chi tục phần tầm thường. Nhưng Khúc Tiểu Đình không giống, nàng ta trẻ tuổi mỹ mạo, cử chỉ văn nhã hào phóng, giờ tay nhắc chân có loại khí chất danh viện liền hấp dẫn ánh mắt Lưu Văn Tuấn.

Do Khúc Tiểu Đình cố ý an bài, Lưu Văn Tuấn rất nhanh đã bị vị thân phận thần bí này, khí chất bất phàm, thấy do mỹ nhân tuyệt sắc đau thương nên bị hấp dẫn. Trải qua tiếp xúc một thời gian, Lưu Văn Tuấn còn phát hiện vị mỹ nhân này không chỉ có bề ngoài xinh đẹp, thể nhưng còn có thể ngâm thơ làm phú. Khúc Tiểu Đình xuất khẩu thành thơ lập tức chấn trụ Lưu Văn Tuấn.

Vài lần ba phiên cố ý câu dẫn như vậy, Lưu Văn Tuấn – đại thổ hào quê mùa – rất nhanh liền rơi vào vòng tình, bị Khúc Tiểu Đình mê thần hồn điên

đảo, tin tưởng vững chắc Khúc Tiểu Đình - vị hồng nhan tri kỷ này- chính là tình yêu đích thực mà chính mình ở hồng trần mờ mịt này đang tìm kiếm

Thỏ hào động tình, phương thức biểu đạt duy nhất chính là đập bạc. Vì thế bạc cuộn cuộn không ngừng, lễ vật quý giá, bị đưa vào trong tay Khúc Tiểu Đình. Khúc Tiểu Đình lật mềm buộc chặt, đưa ba lượt, nàng ta có thể cho lui về hai lần. Bị sắc đẹp mê mắt, Lư Văn Tuấn càng thêm cảm thấy vị mỹ nhân này không tham tài phú, thanh cao như tiên nữ trên trời, càng triển khai công kích mãnh liệt với nàng ta.

Khúc Tiểu Đình chuyển biến tốt mới chịu thu, dần dần cũng biểu đạt tâm tư ái mộ đối với Lư Văn Tuấn, nhưng lại nói bản thân mình không thể làm thiếp, làm cho Lư Văn Tuấn rất là khó xử. Bởi vì dù sao cảm bà thê trong nhà tuy rằng không có dung sắc, lại bởi vì thời điểm còn trẻ đi theo mình chịu khổ, một nhọc mà từng lưu sản, làm cho không thể sinh dục, về tình về nghĩa về pháp, mình cũng không thể hưu thê.

Nhưng Khúc Tiểu Đình gió thoảng thổi bên tai, Lư Văn Tuấn chậm rãi liền dao động, vội vã muốn đem vị tiên nữ này lấy về nhà, liền càng ngày càng nhìn thê tử không vừa mắt. Sau đó càng vì Khúc Tiểu Đình, cố ý muốn hưu thê, thậm chí còn tính dùng kế với thê tử, chính mình lại đến bắt kẻ thông dâm tại giường, có danh chính ngôn thuận hưu thê.

Thê tử Trịnh thị nghe xong tiếng gió, không nghĩ chịu nhục, bỏ chạy ra ngoài nhảy sông tự sát, đến nay còn không có trở về. Lư Văn Tuấn mới đầu còn lo lắng an nguy của thê tử, sau đó nghĩ lại, Trịnh thị này nếu thật sự tự sát, chẳng phải vừa vẹn thành toàn hãn cùng tiên nữ yêu dấu của hãn sao? Vì thế ngay cả thê tử cũng không tìm, liền sốt ruột chạy tới nói cho Khúc Tiểu Đình tin tức tốt này.

“Tiểu Đình, muội thu dạ mình châu này đi, coi như là sinh lễ.” Tay to mọng của Lư Văn Tuấn thâm tình vuốt hai má Khúc Tiểu Đình, nói: “Phụ nhân kia nay đã nhảy sông tự sát, huynh trở về chuẩn bị, qua mấy ngày liền nghênh thú muội qua cửa, muội thấy được không?”

Ánh mắt Khúc Tiểu Đình đầu tiên là sáng ngời, cầm tay Lư Văn Tuấn, nói: “Thật sự sao? Vậy Tiểu Đình có thể ở cùng với Văn Tuấn ca cả đời!” Rồi sau đó ánh mắt lại tối sầm lại, nói: “Nhưng... tỷ tỷ nàng ấy... thật đáng thương... Tiểu Đình không phải cố ý muốn cướp vị trí của tỷ ấy, chính là Tiểu Đình rất ngưỡng mộ Văn Tuấn ca... Văn Tuấn ca tướng mạo đường đường, đáng người khôi ngô, đầu óc thông minh, có thể gả cho Văn Tuấn ca, là phúc khí của Tiểu Đình...”

“Tiểu Đình, đừng nghĩ tới phụ nhân đó...” Lư Văn Tuấn háo sắc đem mỹ nhân kéo vào trong lòng, nói: “Muội không phải nói muội từ nhỏ sinh bệnh, cần dùng tiêu dao cao điều dưỡng sao? Lần trước huynh đưa tiêu dao cao cho muội, muội dùng hết chưa? Huynh lại gọi người đưa tới thêm một ít.”

“Vâng, Văn Tuấn ca, huynh thật tốt.”

Trong rừng cây nhỏ một trận tất tất tốt tốt, chỉ còn lại có âm thanh một đôi câu nam nữ đã hợp.

Qua thời gian ước chừng một nén nhang, Lư Văn Tuấn cảm thấy mỹ nhân sửa sang lại quần áo. Khúc Tiểu Đình một bộ dáng yếu đuối, Lư Văn Tuấn nhìn thấy trong lòng một trận ngứa. Bất quá trong lòng Khúc Tiểu Đình biết không thể một lần cho hãn ăn no, phải lưu lại nhớ mong, liền kiên trì phải đi về. Lư Văn Tuấn không lay chuyển được, chỉ có thể để nàng ta trở về.

Mới ra rừng cây nhỏ, trở về đến cửa am ni cô, liền nhìn thấy vài tiểu ni cô chỉ trỏ Khúc Tiểu Đình, một bộ dáng hèn mọn.

Vài vị tiểu ni cô này không biết thân phận Khúc Tiểu Đình, chỉ biết nàng ta là bị người không rõ thân phận đưa tới, sư thái chủ trì cũng mặc kệ nàng ta, để nàng ta ở tại trong miếu. Mà Khúc Tiểu Đình lẻ loi một mình, cũng không có chỗ đi, liền luôn luôn ở trong miếu. Mới đầu Khúc Tiểu Đình vẫn còn lo sợ bất an, sợ người Hậu gia cùng Khương gia đến đuổi giết trả thù, nhưng sau đó vẫn không thấy hai nhà có động tĩnh gì, cuộc sống của nàng ta trở nên dị thường yên tĩnh. Vì thế dần dần, Khúc Tiểu Đình cảm thấy đại khái là hoàng đế bên kia ra lệnh, dù sao ban cho nàng ta kim bài miễn tử, Hậu gia cùng Khương gia sẽ dám động nàng ta. Vì thế liền an tâm.

Ni cô trong miếu không lo ăn uống, tuy nói bữa ăn hơi đạm bạc, nhưng dù sao không đến mức đói bụng, sư thái chủ trì một không thu bạc của nàng ta, hai không đuổi nàng ta đi, ba không khó xử nàng ta, cho nên nàng ta liền vẫn ở lại am ni cô không đi. Vừa vặn cũng thuận tiện ở trong đám người đến dâng hương phía trước tìm kiếm một kim chủ.

Cũng coi như nàng ta may mắn, liền như vậy thông đồng với Lư Văn Tuấn thỏ hào này.

“Ai, cái kia ai, người đi lau sàn đại diện đi.” Một tiểu ni cô nhìn y quan nàng ta không ngay ngắn, lòng nghĩ nàng ta tất nhiên đã làm chuyện không tốt gì.

Sư thái chủ trì tuy rằng không khó xử nàng ta, nhưng đám tiểu ni cô này lại xem nàng ta không vừa mắt. Một người phụ nữ lai lịch không rõ, ở trong am ni cô, mỗi ngày lại tô son điểm phấn, mỗi ngày lại có người đến đưa nhiều lễ vật quý giá, chỉ cần có đầu óc, vừa nghĩ một chút, liền hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Vì thế đám tiểu ni cô rất là tức giận, dù sao phát môn là nơi thanh tịnh, có chuyện dơ bẩn này, đám tiểu ni cô cũng sợ cứ thế mãi bị người biết, còn tưởng rằng am ni cô các nàng là địa phương tàng ô nạp cấu (chất chứa dơ bẩn) gì đó.

Cho nên mọi người đều không thích Khúc Tiểu Đình, trong ngày thường biến đổi biện pháp khó xử nàng ta.

Trong lòng Khúc Tiểu Đình ghen khuất, nàng ta nghĩ dù sao mình sắp gả cho Lư Văn Tuấn, không còn phải chịu sự bức mình vì mấy ni cô đầu trọc nơi này nữa, nhưng nàng ta dù sao còn chưa có gả đâu, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, cũng chỉ có thể không tình nguyện nhận lấy thùng nước cùng khăn lau trong tay tiểu ni cô, đi về phía đại diện.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, cơ bản không có người đến dâng hương. Khúc Tiểu Đình quỳ trên mặt đất, máy móc lau sàn, trong lòng đem đám tiểu ni cô này nguyện rửa ngàn lần.

Bỗng nhiên, cửa đại điện truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập. Khúc Tiểu Đình nghe thấy ngoài cửa có giọng đàn ông đang nói chuyện, nghe giọng nói không chỉ có một người, hơn nữa khẩu âm những người đó nói chuyện cực kỳ quái lạ, không giống như là người Thiên triều.

“Tam vương tử, nghe nói người Thiên triều đều thờ phụng Bồ Tát, Bồ Tát nơi này rất linh, ngài đến cúi đầu một cái cũng tốt.”

Tam vương tử? Vừa nghe giọng nói này, lỗ tai Khúc Tiểu Đình lập tức dựng thẳng lên. Có thể được xưng là tam vương tử, tất nhiên không phải người đơn giản.

Khúc Tiểu Đình nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên cửa sổ, vụng trộm nhìn ra phía ngoài, trong viện có một hàng đàn ông, mấy người đàn ông này mũi cao mắt lam, không phải người Thiên triều.

“Ha ha, được, Thiên triều không phải có câu kêu nhập gia tùy tục sao, ta cũng gọi tín ngưỡng tới Bồ Tát Thiên triều!” Người đàn ông cầm đầu được gọi là “Tam vương tử” kia nở nụ cười sáng khoái.

Khúc Tiểu Đình nhìn bóng dáng tam vương tử, thấy hắn cao lớn, dáng người kiện mỹ thon dài, tóc xoăn màu vàng, thập phần xinh đẹp. Nhìn bóng dáng này, khiến cho Khúc Tiểu Đình duyệt vô số mỹ nam, nhìn đến ngây người.

Trong tay Tam vương tử nắm dây cương, một người hầu đi lại tiếp nhận dây cương. Tam vương tử xoay người, đi về phía trong đại điện, vừa vặn đối mặt với Khúc Tiểu Đình.

Khúc Tiểu Đình thấy một gương mặt anh tuấn vô cùng, đó là gương mặt hai đời nàng ta mong nhớ ngày đêm! Trời ạ nàng ta quả thực không thể tin được hai mắt của mình! Tam vương tử trước mắt này, bề ngoài giống y ngôi sao Tom Cruise nàng ta thích nhất ở kiếp trước, thời kì tuổi trẻ cường thịnh dung mạo tương tự chín phần! Mà một phần khác đó, là quý khí nói không nên lời, là khí chất vương giả!

Khúc Tiểu Đình nhất thời cảm thấy dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa muốn té ngã trên đất!

Trời biết nàng có bao nhiêu yêu thích Tom Cruise, đời trước nàng ta là fan trung thành nhất của anh Tom, góp nhặt vô số áp phích của anh Tom, coi như là bảo bối đặt ở trong hòm, giấu ở đầu giường. Mỗi bộ phim điện ảnh của anh Tom nàng ta đều đã xem, quả thực có thể là fan ruột của anh Tom.

Kiếp trước không có duyên gặp mặt thần tượng, không nghĩ tới sau khi xuyên qua, thế nhưng có thể nhìn thấy người giống y đúc thần tượng! Nhưng lại là quý tộc, là một vương tử dị quốc!

Khúc Tiểu Đình cảm thấy, có lẽ đây mới là bắt đầu tình yêu đích thực của người xuyên qua như nàng! Trong lòng Khúc Tiểu Đình tràn đầy hưng phấn, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, hơn mười kế hoạch ngẫu ngộ duy mỹ hiện lên ở trong đầu. Một cái chi tiết rất quan trọng cứ như vậy bị Khúc Tiểu Đình bỏ qua: đoàn người của vị tam vương tử này đều là người dị quốc, vì sao không trao đổi bằng quốc ngữ, còn muốn dùng ngôn ngữ Thiên triều sứt sẹo để nói chuyện, nói bằng tiếng quốc ngữ của bọn họ không phải càng tiện sao?

Tam vương tử sắp vào đại điện, Khúc Tiểu Đình vội vàng núp sau cây cột. Lắc lắc đầu óc nóng lên, nàng ta quyết định chủ động chạy ra, nhất định phải bắt được vương tử tuấn mỹ này!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Giả hay không giả

Xuân về hoa nở, vạn vật nảy mầm, trong tiếng mèo hoang kêu cong tâm cong phé nửa đêm, Khúc Tiểu Đình nằm ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh tam vương tử điện hạ nhìn thấy vào ban ngày.

Căn cứ vào khi nàng ta trốn ở sau đại điện nghe lén biết được, vị tam vương tử này chính là nhi tử của quốc vương Lâu Lan, lần này tới Thiên triều là vì việc trao đổi bang giao. Tam vương tử thuở nhỏ liền muốn tới Thiên triều phồn hoa, lần này vạn dặm xa xôi đến đây, tự nhiên là muốn dạo chơi nhiều nơi, thuận tiện thể nghiệm và quan sát phong thổ Thiên triều, liền du ngoạn khắp nơi thể nghiệm và quan sát, gần đây trú tạm ở gần am ni cô, nghe nói sẽ dừng lại mấy ngày. Vị tam vương tử này là vương tử được sủng ái nhất, có tài cán nhất trong đám hoàng tử, đợi cho tam vương tử hoàn thành xong nhiệm vụ đi sứ, sẽ trở về tiếp chương vương vị.

Bỏ qua một bên tam vương tử tuấn mỹ, tuổi trẻ, diện mạo giống anh Tom không nói, chỉ cần thân thể hiển hách của hắn, liền đủ làm cho Khúc Tiểu Đình thêm nhõm nhõm. Nếu có thể leo lên cây đại thụ tam vương tử này, ít nhất cũng có thể làm một quý phi Lâu Lan gì đó, vận khí tốt thủ đoạn cao, nói không chừng còn có thể trở thành hoàng hậu Lâu Lan! Chẳng phải là mạnh hơn một vạn lần so với giả cho một tên thổ hào ục ịch ngu ngốc sao?

Vừa nghĩ tới Lưu Văn Tuấn, Khúc Tiểu Đình liền nhin không được ghê tởm. Nếu không phải vì Lưu Văn Tuấn có tiền, nàng ta mới sẽ không ủy thân cho người đàn ông vừa già, vừa mập, vừa xấu như vậy, còn phải làm bộ dáng như thâm tình, chân thành cùng hắn nói chuyện yêu đương, quả thực chính là một loại dày vò!

Bất quá hiện tại tốt rồi, Khúc Tiểu Đình gặp được tam vương tử, đã đem Lưu Văn Tuấn vớt lên chín tầng mây.

Khúc Tiểu Đình hưng phấn một đêm không ngủ, rốt cục nghĩ ra một biện pháp hấp dẫn lực chú ý của tam vương tử.

Ngày kế, Khúc Tiểu Đình chọn bộ váy tơ lụa bay bay như tiên nữ, lúc này mặc ít dù có chút lạnh, bên ngoài gió thổi qua, gió lạnh làm nàng ta run cầm cập. Bất quá vì câu dẫn quý nhân, Khúc Tiểu Đình cắn răng kiên trì.

Ti mi trang điểm, thật cẩn thận che phủ vết thương trên mặt. Một roi lúc ấy của An Quốc Công, làm cho nàng ta lưu lại sẹo, cho dù hiện tại cũng có thể nhìn thấy mờ mờ, chỉ có thể dùng phấn thật dày che khuất vết sẹo. Búi tóc hơi lỏng, nhìn thanh lệ thoát tục. Khúc Tiểu Đình ôm đàn cổ trong ngực, đi về phía rừng trúc phía sau núi trong am ni cô.

Rừng trúc cảnh trí vô cùng tốt, bên trong còn có cái đình nhỏ, một dòng suối nhỏ vờn quanh, xa xa nhìn như là tiên cảnh. Khúc Tiểu Đình ngồi ở trong đình, buông đàn cổ, xoa xoa tay bị đông lạnh đến trắng bệch, đặt ở bên miệng hà hơi.

Rừng trúc trong am ni cô này lại cách nơi tam vương tử ở không xa, Khúc Tiểu Đình chắc chắn hẳn nhất định sẽ nghe thấy tiếng đàn này, sau đó tò mò chạy tới nhìn xem.

Cổ nén thân mình vì rét lạnh mà run rẩy, Khúc Tiểu Đình thử dây đàn một chút. Đàn này nàng ta sống ở nhà cao cửa rộng, cảm kỳ thư họa tự nhiên đều học một chút, tuy rằng nàng ta không phải thập phần tinh thông đàn cổ, bất quá vẫn có thể đàn qua mắt người thường.

Một tiếng đàn cổ mát lạnh vang lên ở trong rừng trúc, rừng trúc vốn u tĩnh, tiếng đàn càng vang vọng, càng có vẻ bay bổng, thập phần có ý nhị. Khúc Tiểu Đình vẫn duy trì tư thế ngồi tao nhã xinh đẹp, mười ngón khảy dây đàn.

Một khúc vang lên, tiếng đàn cực dễ nghe. Đánh hết một khúc, Khúc Tiểu Đình âm thầm nhìn xung quanh: như thế nào còn không thấy tam vương tử xuất hiện? Chẳng lẽ hôm nay hắn đi dạo nơi khác rồi? Không đúng, rõ ràng hắn nói mấy ngày nay liền ở nơi này nghỉ ngơi mà!

Khúc Tiểu Đình sẽ không khinh địch như vậy, bàn tay trắng nõn của nàng ta lại khảy dây đàn, lại đàn một khúc, nhưng bóng dáng tam vương tử còn chưa thấy. Hai thủ khúc đều đàn xong rồi, Khúc Tiểu Đình thấy cả người lạnh run, nếu không có phấn thật dày trên mặt, đã sớm có thể nhìn ra mặt nàng ta đều bị đông lạnh đến tím ngắt.

Cho đến khi Khúc Tiểu Đình bắn xong năm khúc, một tiếng bước chân mới vang lên ngay gần rừng trúc. Khúc Tiểu Đình nghe thấy tiếng bước chân, cảm thấy đại hỉ.

Chỉ nghe thấy âm thanh vỗ tay hoan nghênh “ba ba”, một giọng nói đàn ông ở sau người vang lên: “Thật sự là âm thanh của tự nhiên! Không nghĩ tới ở chỗ này có thể nghe thấy nhạc khúc tuyệt vời như vậy, thật sự giống như nằm mơ!”

Khúc Tiểu Đình nghe ra đó là giọng nói của tam vương tử. Mắc câu rồi, mắc câu rồi! Khúc Tiểu Đình kích động muốn ngắt đi thôi! Bất quá nàng ta kiềm chế kích động trong lòng, nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói uyển chuyển: “Công tử khen trật rồi. Tiểu nữ tử bất quá là lòng có sở cảm, lúc này đánh đàn, không biết cư nhiên quấy nhiễu công tử, thật sự là có lỗi.”

Khúc Tiểu Đình đưa lưng về phía tam vương tử, cũng không xoay người, cái này càng gọi lên hiếu kỳ của tam vương tử, lúc hắn đi vào, thấy bóng dáng mạn diệu xinh đẹp đó, nói: “Người có thể đàn ra âm thanh của tự nhiên như thế, nhất định là tiên nữ trên trời.”

Khúc Tiểu Đình cười khê: “Tiểu nữ tử chỉ là nữ tử tầm thường, làm sao xứng được với tiên nữ.” Dứt lời, tao nhã xoay người, cúi đầu, trong suốt cúi đầu với tam vương tử, rồi sau đó ngẩng đầu, mỉm cười nhìn thẳng vào ánh mắt tam vương tử.

Sau khi Tam vương tử nhìn thấy dung mạo của Khúc Tiểu Đình, trong mắt lướt qua một chút kinh diễm rất rõ ràng, tiến lên vài bước, nói: “Ha ha, thật đúng là gặp tiên nữ! Ta nghe người ta nói trong miếu này có Bồ Tát, không nghĩ tới còn có tiên nữ xinh đẹp như thế.”

Trên mặt Khúc Tiểu Đình hơi hơi đỏ lên, nghiêng thân qua, che mặt làm như rất thẹn thùng. Chư quốc Tây Vực dân phong cởi mở, không thể so với Thiên triều bảo thủ như vậy, xem ra đồn đại là thật.

Tam vương tử nhìn thấy giai nhân thẹn thùng, lại phong tình vạn chủng, vội vàng đi vào trong đình, nói: “Ta ngưỡng mộ văn hóa Thiên triều đã lâu, không biết có vinh hạnh thỉnh cô nương truyền thụ cảm nghệ không?”

Vừa thấy tam vương tử có ý với mình, Khúc Tiểu Đình tự nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế mời tam vương tử ngồi xuống học cảm, hai người người tới ta đi, cười cười nói nói, bất tri bất giác khi đi ra mặt trời sắp xuống núi. Khúc Tiểu Đình tận lực khai triển học vấn của mình, thậm chí còn vừa đánh đàn vừa hát bài ‘thủy diệu ca’ của Tô Thức*, hơn nữa nói dối là chính mình soạn ra. Tam vương tử tỏ vẻ phi thường kinh diễm, một đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm Khúc Tiểu Đình, ngay cả trong nháy mắt đều luyện tiếc.

Link bài hát:

*Nguyễn dài lâu cùng anh / Thủy Diệu Ca – Vương Phi (但願人長久 / 水調歌頭 – 王菲)

*Tô Thức: (Chữ Hán: 苏轼, 8/1/1037–24/8/1101), tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Món thịt đông pha cũng do ông sáng chế. Câu chuyện như sau:

Từ năm 1071 cho tới Tống Triết Tông lên ngôi vào năm 1085, Đông Ba đã bị đày đi nhiều nơi với nhiều chức vị khác nhau (đa số là bị... xuống cấp) ở Hàng Châu, Mật Châu, Từ Châu, Hồ Châu, và cuối cùng bị... đày tới Hoàng Châu ở địa phận tỉnh Hồ Bắc hiện giờ. Khi sống ở Hoàng Châu, Đông Ba thật sự không được trao cho trách nhiệm cụ thể mà thường ngày ông ta chỉ tàn nhàn, làm thơ, hội họa, và nghiên cứu việc... nấu nướng; tuy nhiên đời sống thực tế của một vị quan bị đày như Đông Ba thì quá ư là... cực khổ... Hoàng Châu là một vùng nông thôn khá trù phú của Trung Hoa và thịt heo ở vùng này khá ngon... và rẻ. Thịt heo là nền tảng cho việc nấu nướng của cư dân vùng Hồ Bắc. Đông Ba đã biến tấu nhiều cách nấu và dùng thịt heo cho các bữa ăn mỗi ngày và nổi tiếng hơn cả... là món thịt ba chỉ hầm rượu của Hoàng Châu (黄州红烧肉).

Theo lời đồn, thì trong lúc đang lui cui ở trong bếp nấu món thịt ba chỉ, Đông Ba được một người bạn ghé sang thăm; ông ta liền bớt lửa lò mà lên nhà trên tiếp người bạn và chơi cờ tướng. Vì quá say mê chơi cờ, Đông Ba quên bẵng cả nồi thịt kho ở trong bếp; sau một khoảng lâu đang lúc chơi cờ Đông Ba người được mùi thịt... gần khét bay lên từ nhà bếp...; ông ta chạy ngược vào thì tảng thịt ba chỉ đã ngả sang một màu đỏ sậm, mềm như bơ, màu nước đã sánh nhưng không có vị béo ngậy khó ăn của thịt ba chỉ kho bình thường. Sau đó Đông Ba và người bạn đã... mãn xong cả tảng thịt kho đó mà họ vẫn thấy còn... muốn ăn thêm.

Thủy Diệu Ca

Minh nguyệt kì thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên:

“Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?”

Ngã dục thừa phong qui khứ,

Hựu cùng huỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xú bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đê ý hộ,

Chiếu vô miên,

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên?

Nhân hữu bi hoan li hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cổ nan toàn.

Đã nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Bản dịch

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

“Cung khuyết trên chính từng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.
Đứng dậy múa giỡn bóng,
Cách biệt với nhân gian!
Trăng quanh gác tía,
Cuối xuống cửa son,
Dòm kẻ thao thức,
Chẳng nên ân hận,
Sao cứ biệt li thì trăng tròn?[1]
Đời người vui buồn li hợp,
Trăng cũng đầy voi mờ tỏ,
Xưa nay đâu có vạn toàn.
Chỉ nguyện đời ta trường cửu,
Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.[2]

Dịch thuật: Nguyễn Hiến Lê

[1]Nhớ Từ Do (em của ông).

[2]Tiếng thuyền quyên này nghĩa gốc trở mọi người đẹp, không riêng đàn bà, ở đây trở Từ Do. Chính là thiền, ta quen đọc là thuyền.

Xem ra mắc câu rồi! Khúc Tiểu Đình nhìn bộ dạng thần hồn điên đảo của tam vương tử đối với mình, trong lòng âm thầm đắc ý.

Có lần đầu quen biết, tình chàng ý thiếp, mắt đi mây lại, trong nháy mắt liền trôi qua bảy tám ngày. Cảm tình hai người mỗi ngày một tăng, nùng tình mật ý rất ngọt ngào. Tam vương tử nói dối mình là nhi tử của một thương nhân ở Tây Vực, tới Thiên triều buôn bán, gia cảnh bình thường. Khúc Tiểu Đình đoán tam vương tử hy vọng tìm một người phụ nữ không vì địa vị của hắn, lúc này liền tỏ vẻ gia cảnh ra sao cũng không quan trọng, cho dù hắn khốn cùng, nàng ta cũng sẽ cùng hắn đồng tâm hiệp lực, có nạn cùng chịu. Khúc Tiểu Đình nàng ta không phải hạng người tham mộ hư vinh, nàng ta chỉ nguyện tìm được một người đồng lòng, đầu bạc không phân cách. Lời này làm tam vương tử rất cảm động, nói thẳng thú thê nên thú cô nương ngay thơ, không tham mộ hư vinh như Khúc Tiểu Đình vậy.

Mà Lưu Văn Tuấn giàu xổi đó vài lần ba phiên đến tìm Khúc Tiểu Đình, đều bị Khúc Tiểu Đình lấy thân mình không khoẻ cự ở ngoài cửa. Lưu Văn Tuấn vừa nghe tình nhân sinh bệnh, vội vàng đưa nhiều tiền bạc cùng dược liệu trân quý tới, nhưng Khúc Tiểu Đình đã thu lễ vật, lại vẫn không thấy người. Lưu Văn Tuấn nghĩ đến Khúc Tiểu Đình đang tức giận mình không nhanh chóng nghênh thú, cũng không dám bức quá mức, chộc Khúc Tiểu Đình tức giận, vẫn ở ngay chỗ cách am ni cô năm dặm.

Mà Khúc Tiểu Đình vừa thông đồng tam vương tử, lại cũng không dám hoàn toàn đem Lưu Văn Tuấn cự ở ngoài cửa, dù sao tam vương tử còn chưa nói muốn dẫn nàng ta đi, cho nàng ta danh phận, nếu là nàng ta tùy tiện cự tuyệt Lưu Văn Tuấn, tương lai tam vương tử lại phụ bạc nàng ta, chẳng phải là gà bay trứng vỡ sao? Cho nên Khúc Tiểu Đình cách mấy ngày liền sai người đưa thư cho Lưu Văn Tuấn, bảo hắn đừng nóng ruột.

Lại qua bốn năm ngày, tam vương tử tựa hồ bị Khúc Tiểu Đình mê hoặc, ngay cả chính sự cũng không muốn làm. Khúc Tiểu Đình từng vài lần nghe lén tam vương tử cùng người hầu của hắn đối thoại, đám người hầu đều thúc giục tam vương tử mau chóng vào kinh thành, nhưng tam vương tử luôn từ chối. Khúc Tiểu Đình biết hắn luyến tiếc cùng mình tách ra, vì thế nàng ta biết thời cơ đến.

Vì thế ngày hôm sau, khi tam vương tử đến tìm nàng ta, Khúc Tiểu Đình liền đóng cửa không ra. Chuyện này làm tam vương tử lo lắng, không gõ cửa được. Khúc Tiểu Đình ở trong phòng, ô ô khóc nức nở nói: “Chỉ sợ ta không thể gặp lại tam công tử.”

“Đây là vì sao? Ngày hôm qua không phải vẫn tốt sao?” Lòng Tam vương tử nóng như lửa đốt.

“Ô ô ô...” Khúc Tiểu Đình khóc lên, nói: “Tam công tử có điều không biết, phong tục Thiên triều chúng ta không giống Tây Vực các người. Tại Tây Vực các người, nam nữ chưa hôn lui tới, cũng sẽ không bị người nói cái gì. Nhưng ở Thiên triều chúng ta, là không được. Tam công tử có điều không biết, từ lúc quen biết cùng công tử, Tiểu Đình đã bị người chỉ trích, chộc cột sống mắng. Tiểu Đình tuy rằng là người đoan trang, nhưng các nàng lại nghĩ Tiểu Đình là người xấu xa dơ bẩn, các nàng còn nói...”

“Các nàng còn nói cái gì?” Tam vương tử truy vấn.

“Ta cùng với chàng vô danh vô phận, thật sự không thể tái kiến. Các nàng còn nói, ta nếu gặp lại chàng, liền muốn đem ta kéo đi tắm lông heo!” Tiếng khóc Khúc Tiểu Đình u oán, đàn ông nào nghe thấy, hận không thể đáp ứng hết thấy yêu cầu của nàng ta, chỉ cầu nàng ta đừng nữa rơi lệ là được.

“Ai dám đem nàng tắm lòng heo?” Tam vương tử cả giận nói: “Bất quá là danh phận mà thôi, ta như thế nào không cho nàng, sao ta có thể bỏ được người ta yêu khó xử chứ! Nàng yên tâm, lần này ta liền mang nàng đi, trở về báo cáo phụ thân, ta muốn thú nàng làm chính thê!”

Chính thê? Chẳng phải tương lai chính là hoàng hậu sao? Cho dù Lâu Lan Quốc vương không đồng ý tam vương tử thú nàng làm chính thê, nhưng làm cái trắc phi gì đó cũng không sai, tương lai nàng ta chính là quý phi. Trong lòng Khúc Tiểu Đình đều cười nở hoa!

“Lời này thật sao?” Khúc Tiểu Đình lau lệ nước mắt nói.

“Tự nhiên thật sao, nhất ngôn cửu đỉnh!” Tam vương tử nói: “Tiểu Đình ngoan, nàng nhanh mở cửa cho ta nhìn nàng một cái. Trung Nguyên các nàng không phải có câu là một ngày không thấy như cách ba thu, ta đối với nàng, nhưng là một khắc không thấy như cách ba mươi thu đó.”

Khúc Tiểu Đình lau lệ, mở cửa để cho tam vương tử tiến vào. Tam vương tử vừa tiến vào liền nhanh chóng ôm chặt Khúc Tiểu Đình, dường như rất sợ sẽ mất đi nàng ta, Khúc Tiểu Đình cũng ôm tam vương tử, cảm giác được tim của hắn đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Khúc Tiểu Đình biết hắn đang động tình, bất quá nàng ta sẽ không để cho hắn đắc thủ nhanh như vậy, phải treo miệng hắn vài ngày. Vì thế hai người nói chuyện một lúc, Khúc Tiểu Đình nói thân mình không thoải mái, sẽ đưa tam vương tử đi ra ngoài. Trước khi đi Tam vương tử, đưa nàng ta một miếng ngọc bội kê huyết làm tín vật đính ước, nói ngày mai lại đến thăm nàng.

Đêm hôm đó, Khúc Tiểu Đình quả thực vui sướng lâng lâng. Nàng ta nằm ở trên giường, cả đầu đều là mộng làm hoàng hậu. Lư Văn Tuấn lại sai người đưa tiền bạc lễ vật đến, nàng ta cũng không thèm nhìn tới liền xếp ở góc bên cạnh. Nàng ta sắp trở thành vương phi, mấy thứ Lư Văn Tuấn thổ hào đó đưa, nàng ta mới không nhìn ở trong mắt đâu.

Sáng sớm hôm sau, Khúc Tiểu Đình vừa rửa mặt chải đầu xong, chợt nghe tiếng đập cửa.

“Vừa tách ra, liền vội vàng lại đây, chỉ sợ hấn nhớ mình, một đêm đều ngủ không được đây.” Khúc Tiểu Đình sửa sang lại quần áo, mỉm cười đi mở cửa.

Đứng ở cửa không phải là tam vương tử mà nàng ta nghĩ đến, mà là một thân hình to mọng.

Lư Văn Tuấn đứng tại cửa, thờ hồn hèn. Hắn bị Khúc Tiểu Đình lơ lửng một thời gian, tiên nữ tình nhân của hắn chỉ lấy bạc không thấy mặt, mới đầu còn đưa thư cho hắn, nhưng mấy ngày nay ngay cả thư đều không thấy. Hơn nữa Lư Văn Tuấn nghe được chút tin đồn, nói Khúc Tiểu Đình cùng một gã đàn ông dị quốc đi lại rất gần gũi, Lư Văn Tuấn vừa nghe liền chịu không nổi, trời chưa sáng liền chạy tới am ni cô.

“Tiểu Đình muội muội, muội nói xem, đã nhiều ngày vì sao muội không đến thăm huynh!” Lư Văn Tuấn vọt vào trong phòng, ngồi bên cạnh bàn thờ hồn hèn.

“Nha, vị công tử này, người có phải đi nhầm nơi hay không?” Khúc Tiểu Đình kinh ngạc nhìn Lư Văn Tuấn, dường như không quen biết hắn: “Đây là phòng ở của ta, công tử nếu là muốn thấp hương, nên đi đại điện phía trước.”

“Muội nói cái gì?” Lư Văn Tuấn vừa nghe lời này, giận tím mặt, chỉ vào góc sáng sửa xếp đầy vàng bạc lễ vật, mắng: “Huynh đưa lễ muội đều thu, như thế nào giả vờ không biết huynh? Muội đã quên trước đó vài ngày muội như thế nào theo huynh tình chàng ý thiếp? Muội không phải muốn gả cho huynh làm chính thê sao? Đi, theo huynh đi, huynh với muội đi báai đường!”

Lư Văn Tuấn vừa nói vừa muốn kéo tay Khúc Tiểu Đình, Khúc Tiểu Đình như trốn ôn dịch giẫy tay hắn ra, cách hắn rất xa, nói: “Người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.” Nàng cũng không thể thừa nhận, vạn nhất rơi vào trong lỗ tai tam vương tử, cũng không biết nói làm sao, nàng ta phải đem tên mập chết bầm này đuổi đi.

Lư Văn Tuấn thờ hồn hèn, hắn cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa gạt như vậy. Hắn cả giận nói: “Người không phải nói ta là tình yêu đích thực của người sao? Là Văn Tuấn ca ca trong biển người mờ mịt, người thật vất vả mới tìm được sao? Nay sao người có thể nào đối với ta như vậy? Người nếu là không nói rõ ràng cho ta, ta sẽ không đi!”

Khúc Tiểu Đình vừa thấy hắn liền đánh chiêu bài kéo kéo như vậy, đơn giản ngã bài cùng hắn, nói: “Đó đều là chuyện quá khứ, nay ta đối với người không có cảm tình nữa, người đi đi, chúng ta hảo tự hảo tán.”

Lư Văn Tuấn lắc đầu, nói: “Ta không tin! Người nói đi, người có phải thông đồng với người khác rồi hay không?”

Khúc Tiểu Đình phi một ngụm, nói: “Chuyện liên quan gì tới người? Chuyện của ta, sao đến phiên người tới quản? Cũng không nhìn bộ dáng của người một cái, vừa đen bản, vừa mập phì, vừa khiến người ta buồn nôn, lấy nước tiểu soi chính mình đi, sao có thể xứng đôi với ta chứ! Người nếu là có chút tự mình hiểu lấy, cũng nên đi đi!”

“Vậy, vậy chuyện lúc trước người nói, chẳng lẽ cũng không giữ lời!” Lư Văn Tuấn run run nói.

“Tự nhiên là không giữ lời, người đi đi.” Khúc Tiểu Đình chỉ vào cửa: “Người nếu không đi, ta liền kêu người.”

Lư Văn Tuấn nhìn tiên nữ trong lòng, người phụ nữ hắn từng nghĩ giống như hoa sen cao thượng không tranh, không tham tài phú, thanh thuần khả nhân, nhưng nay lại lộ ra bộ mặt dữ tợn như vậy. Lư Văn Tuấn đột nhiên cảm thấy, thì ra Khúc Tiểu Đình cùng mấy nữ tử ở thanh lâu sở quán không có khác nhau gì hết. À không, ít nhất nữ tử thanh lâu người đời đều biết là vì tiền, nhưng Khúc Tiểu Đình lại diễn kịch rất ngọt, nàng ta nói nàng ta là vì tình, vì tình yêu đích thực. Nhưng một khi trèo lên nhánh cao, sẽ vứt bỏ chính mình.

Lưu Văn Tuấn nghèo túng lết thết ra khỏi gian phòng của Khúc Tiểu Đình, hai mắt mờ mịt, không biết làm sao. Hồi tưởng lúc trước nung tình mật ý, còn nghĩ cảnh tượng hôm nay, lòng Lưu Văn Tuấn đau một trận như dao chém. Lúc này hắn bỗng nhiên nghĩ tới vợ cả của mình, nữ nhân Trịnh thị kia bởi chính mình từ khốn cùng một đường đi tới không rời không bỏ. Trịnh thị lao đầu xuống sông tự sát, đến nay sống không thấy người chết không thấy xác, Lưu Văn Tuấn thậm chí cũng chưa từng phái người đi vớt thi thể của nàng, liền cho rằng nàng đã chết, vui rạo rức tính nghênh thú tân tình nhân qua cửa.

Lưu Văn Tuấn ngồi xuống đất, giứt giứt tóc, hối hận vạn phần. Bỗng nhiên cảm thấy ngực bị đè nén, một trận hít thở không thông, té trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Lưu Văn Tuấn này quá mập mạp, dầu đầy mặt. Khúc Tiểu Đình vừa thấy là biết hắn bị cao huyết áp, chỉ cần nàng ta gả vào Lưu gia, ở trong âm thực làm chút tay chân, không vài năm Lưu Văn Tuấn sẽ đi gặp diêm vương, khi đó nhà cửa, tài sản của hắn đều là của Khúc Tiểu Đình. Lúc này Lưu Văn Tuấn vốn bị cao huyết áp, bị kích thích, lập tức hôn mê bất tỉnh, dùng y học hiện đại mà nói, hắn bị tai biến mạch máu não.

Chờ Lưu Văn Tuấn được nô bộc tìm được, mang về nhà cứu trị tình lại, hắn đã bị méo miệng không thể động đậy, không thể nói chuyện. Sau đó Trịnh thị về nhà, Lưu Văn Tuấn tê liệt nằm trên giường, toàn bộ nhà cửa do Trịnh thị định đoạt, nửa đời sau của Lưu Văn Tuấn đều nằm ở trên giường xem sắc mặt của Trịnh thị mà sống, coi như là chuyển vận, báo ứng khó lường, đây đều là nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Khúc Tiểu Đình cùng tam vương tử tư định cả đời, tam vương tử vài lần ba phiên mình ám muốn nàng ta, Khúc Tiểu Đình lạt mềm buộc chặt, nhưng lại sợ cực tuyệt quá độc ác, làm cho con cá mắc câu trốn thoát, liền ngược ngùng hẹn tam vương tử đêm đó vào phòng nàng ta cảm được soi nói chuyện suốt đêm.

Đêm đó, Khúc Tiểu Đình tắm rửa thay quần áo, mặc xiêm y xinh đẹp nhất chờ đợi tam vương tử đến. Cho đến đêm khuya, ngọn nến đều sắp cháy hết, tam vương tử mới khoan thai đến chậm.

Vào phòng ở, tam vương tử ngay cả cửa đều đã quên đóng, liền gấp gấp ôm lấy Khúc Tiểu Đình, hôn loạn một trận trên cổ nàng ta, nói: “Tiểu Đình, ta rất nhớ nàng, ta muốn nàng! Ta nghĩ đêm nay liền muốn nàng! Chờ ngày mai ta liền mang nàng đi, về quê hương ta liền thú nàng, ta thề chắc chắn sẽ đổi đãi nàng thật tốt!”

Sóng mắt Khúc Tiểu Đình trong suốt, vô hạn kiều mỵ gật gật đầu.

Tam vương tử ôm lấy nàng ta, đem nàng ta đặt ở trên giường, hôn trên trán nàng ta một cái, nói: “Vật nhỏ, cửa còn không có đóng, nàng chờ ta đi đóng cửa thôi đèn đã.” Dứt lời, buông màn trướng xuống.

Khúc Tiểu Đình nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, nàng ta biết là thôi tắt ngọn nến trong phòng. Sau đó nàng nghe thấy tiếng đóng cửa, lại sau đó, tiếng bước chân từ cửa đi đến giường, chui vào màn trướng.

“Tam công tử...” Trong bóng tối, Khúc Tiểu Đình ôm lấy bà vai người nọ.

“Ngô...” Tam vương tử hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu đã man xé rách xiêm y của Khúc Tiểu Đình, Khúc Tiểu Đình đón hùa ý của hắn, phát ra tiếng rên khẽ. Tam vương tử rút đai lưng của mình ra, cột tay Khúc Tiểu Đình vào đầu giường. Trong lòng Khúc Tiểu Đình thầm nghĩ, thì ra hắn thích trói buộc. Rồi sau đó tam vương tử bắt đầu ép buộc ngọc thể của nàng, không chút nào thương tiếc, giống như mãnh thú đói khát.

Dường như đã lâu không chạm qua nữ nhân, tam vương tử trầm mặc không nói, chính là muốn nàng, động tác thô bạo.

Bỗng nhiên, nghe thấy loảng xoảng một tiếng, có người một cước đá vỡ cửa phòng Khúc Tiểu Đình, xuyên thấu màn che mơ hồ thấy ánh lửa.

“Có người ở phật môn thanh tịnh hành dâm. Thật là chuyện ô uế!” Không đợi Khúc Tiểu Đình phản ứng lại, màn che trên giường đã bị xốc lên, một cái bao tải to trực tiếp chụp ở trên đầu tam vương tử, đem cả người tam vương tử đều lọt vào trong bao tải. Sau đó Khúc Tiểu Đình liền thấy vài tiểu ni cô, đều là người trong miếu. Hai tiểu ni cô dùng cây củi thô to dùng để nhóm lửa hung hăng đánh mấy gậy vào bao tải, người trong bao tải liền thét lớn một tiếng không có động tĩnh, tựa hồ là bị đánh hôn mê.

Khúc Tiểu Đình vội vàng dùng chăn bao thân mình lại, hoảng sợ nhìn mọi người.

Ngoài cửa rất nhiều ni cô đứng đang cầm cây đuốc, cầm đầu là sư thái chủ trì.

Sư thái chấp hai tay lại, nói: “A di đà phật, ta hảo tâm thu lưu người ở trong miếu, nhưng người lại làm ra gièm pha thông dâm cùng người.”

Khúc Tiểu Đình cắn môi, nàng ta mới không sợ mấy ni cô đầu trọc này, có tam vương tử bảo hộ nàng ta.

“Ta vẫn chưa cùng người thông dâm!” Khúc Tiểu Đình đứng lý hợp tình phản bác nói.

“Vậy người đàn ông trên giường người là ai?” Sư thái nói: “Người cũng biết nữ tử cùng người thông dâm, là sẽ bị tẩm lông heo trầm đường!”

Khúc Tiểu Đình lộ ra nụ cười khinh thường, nói: “Đây là phu quân của ta, ta cùng với phu quân sinh hoạt vợ chồng, ai mắc người tới quản sao?”

Sư thái nhũ mày: “Là phu quân người? Người khi nào có phu quân?”

Khúc Tiểu Đình nói: “Đây là chuyện của ta, vì sao phải nói cho người? Tóm lại chúng ta là vợ chồng, sinh hoạt vợ chồng chính là thiên kinh địa nghĩa, nhưng thật ra người, khuya khoắt mang theo nhiều người đến như vậy, đến tốt cùng có ý như thế nào?”

Sư thái cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi chớ nói dối, nếu người trong bao tải không phải là phu quân của ngươi, ta liền muốn đem tấm lòng heo xử tử!”

Khúc Tiểu Đình đắc ý đảo dạt nói: “Ngươi nếu là không tin, chính mình hỏi phu quân của ta đi.”

Sư thái nhũ mày, sai người tháo bao tải ra.

Vài tiểu ni cô tiến lên, túm bao tải giữ ra, một người từ bên trong lăn ra như bánh xe. Người nọ lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó sờ sờ cái ót trĩu lúi, mắng: “Bà nội đứa nào, là ai đánh lên ông mày!”

Khúc Tiểu Đình nhìn người lăn ra từ trong bao tải, kinh ngạc há hốc miệng!

Tam vương tử phong hoa tuyết đại, tuấn mỹ vô song của nàng đâu? Như thế nào biến thành một người què hơn năm mươi tuổi xấu xí ịch, trên đầu trọc lóc, lòng bàn chân đầy mụn, răng hô vàng nham nhở làm cho người ta ghê tởm, còn mù một con mắt!?

“Ngươi là người phương nào? Khúc thí chủ nói ngươi là phu quân của nàng ta, là sự thật sao?” Sư thái nhìn người trên đất kia hỏi nói.

“Ta tên là Lý Cầu Thặng, là thợ săn cách thành ba mươi dặm về phía Tây.” Lý Cầu Thặng rung đùi đắc ý: “Ngươi nói Khúc thí chủ nào? Chính là tiểu cô nương nũng nịu kia?”

Lý Cầu Thặng nghe răng vàng ra, quay đầu nhìn Khúc Tiểu Đình, Khúc Tiểu Đình thấy trong kẽ răng của hắn còn dính vài vụn thịt gì đó. Vừa nghĩ đến vừa rồi mình cùng với người này, Khúc Tiểu Đình liền ghê tởm, trong dạ dày một trận phiên giăng đảo hải (dời sông lấp bể).(Lk: ai, editor vừa edit vừa cảm thấy mắc ói, ẹ!)

“Không sai, chính là nàng ta. Nàng ta nói ngươi là phu quân của nàng ta, đây là sự thật?” Sư thái hỏi.

Lý Cầu Thặng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta vừa rồi cùng thê tử của ta ngủ chung mà.”

“Không! Không phải!” Khúc Tiểu Đình điên cuồng hô to: “Phu quân của ta là tam công tử! Chính là công tử trẻ tuổi đến từ dị quốc! Ngươi nếu là không tin, có thể tìm hân chứng thực!”

“Công tử trẻ tuổi đến từ dị quốc nào? Sao ta chưa thấy qua?” Sư thái nhìn Khúc Tiểu Đình nói: “Ngươi chớ không phải là điên rồi, đừng ăn nói khùng điên.”

Tiểu ni cô bên cạnh đều phụ họa, đều tỏ vẻ theo chưa thấy qua công tử dị quốc nào nữa, hơn nữa đều dùng một loại biểu tình thấy quý nhìn Khúc Tiểu Đình.

Khúc Tiểu Đình ngồi yên ở trên giường. Lấy dung mạo của tam vương tử, không có khả năng không ai chú ý tới hắn, hơn nữa hắn liên tiếp ra vào chùa miếu, đám tiểu ni cô này không có khả năng chưa từng thấy hắn.

Nay các nàng muôn miệng một lời... Khúc Tiểu Đình đột nhiên ý thức được, chính mình rơi vào bên trong một cái bẫy rất lớn rồi.

Là Hậu gia? Hay là Khương gia? Hoặc là cả hai nhà? Khúc Tiểu Đình gất gao nắm tay lại. Bất quá lúc này cho dù suy nghĩ cẩn thận là ai thiết kế nàng ta, cũng vô dụng. Bởi vì trước mắt nàng ta có hai cái nan đề: Giờ phút này nàng ta bị mọi người bắt kẻ thông dâm tại giường, nếu không thừa nhận Lý Cầu Thặng đó là trượng phu của mình, sẽ bị đám ni cô này đem trầm đường xử tử! Kim bài miễn tử của nàng để ở trong cung, lúc này cũng không có công dụng. Nhưng nếu thừa nhận... Khúc Tiểu Đình vừa nhìn thấy gương mặt của Lý Cầu Thặng, liền không nhịn được ghê tởm! Nếu kêu nàng ta gả cho người đàn ông này, không bằng để cho nàng ta chết luôn đi!

“Khúc thí chủ, ngươi nghĩ xong chưa?” Sư thái nhìn chăm chăm mắt của nàng ta: “Hắn rốt cuộc có phải hay không? Nếu hắn không phải là trượng phu của ngươi, các ngươi chính là thông dâm, ngay cả lòng heo ta đều chuẩn bị xong.”

Khúc Tiểu Đình gất gao cắn răng, cắn ra máu, ngạnh cổ, phun ra một câu: “... Đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thiện ác có ác báo

Xuân đi thu đến, ba năm sau.

Lại là một năm xuân về hoa nở, mưa bụi vây quanh Bích Thủy các, từ xa nhìn lại giống như là Bồng Lai tiên cảnh.

Một người phụ nữ trẻ tuổi, thân mình mảnh diệu, đang đứng ở bên hồ, dựa vào cột đình. Khương Hằng xa xa từ ngoài cửa viện đi vào, cước bộ rất nhẹ,

đi đến phía sau nàng, ôm đầu vai của nàng.

Người phụ nữ xoay người, nhìn Khương Hằng, nở một nụ cười như sau cơn mưa trời lại sáng.

“Hôm nay như thế nào về sớm vậy, không phải nói Vương đại nhân ở bộ binh thiết yến, sao lại không đi?” Cố Văn Tĩnh lấy khăn ra, xoa xoa hơi nước trên người Khương Hằng.

Khương Hằng cười híp mắt, nhẹ nhàng hôn trên trán Cố Văn Tĩnh một cái, “Trong nhà có vương bận, sao bỏ được lưu luyến bên ngoài? Còn không phải vừa hạ triều liền gấp gáp trở về.”

Ý cười trên mặt Cố Văn Tĩnh càng tăng, so với ba năm trước đây, nàng rút đi ngây ngô, thêm vài phần thành thực ý nhị. Năm tháng chỉ làm cho nàng trở nên đẹp hơn, tao nhã hơn.

Hai vợ chồng đứng ở bên hồ, Cố Văn Tĩnh tựa vào trong ngực Khương Hằng, hai người thấp giọng nói chuyện, thật sự như là một đôi thần tiên quyến lữ.

Bỗng, nghe thấy tiếng bước chân “lạch bạch lạch bạch”.

Một chút ôn nhu nồng đậm đồng thời hiện lên đầy mắt hai người. Song song xoay người quay đầu, chỉ thấy một cục thịt nhỏ nghiêng ngả lao đảo nhào vào trong lòng Khương Hằng, trong miệng bập bẹ nói: “Phụ thân, Linh nhi muốn ăn kẹo!”

Khương Hằng cong thắt lưng, đem cục thịt nhỏ đó ôm lên, giống như bảo bối ôm vào trong ngực, cười ánh mắt cong thành hình trăng non, hôn chốc chốc mấy cái trên khuôn mặt Linh nhi, sau đó chỉ vào mặt mình nói, cười nói: “Linh nhi ngoan, con hôn phụ thân, cha liền cho con ăn kẹo.”

Tiểu Linh nhi mới một tuổi rưỡi, phấn điều ngọc mài, ngọc tuyết đáng yêu. Cô bé chu môi phàn, ngheo đầu, làm như suy nghĩ một chút, dường như đang cân nhắc dự hoặc ăn kẹo có đáng để cho bố hôn cha hai cái hay không.

Cố Văn Tĩnh cười híp mắt, nhìn cha và con gái. Từ lúc sinh ra nữ nhi bảo bối này, thời điểm Khương Hằng đối mặt với nữ nhi, đối lại thêm vài phần thích thú, đường đường Bình Thân vương Khương thái phó, thường xuyên bị một bé con nắm mũi dất đi, thậm chí có một lần thừa dịp không có người, thế nhưng cùng tiểu Linh nhi chơi trò cười ngựa, làm Linh nhi vui vẻ cười ha ha. Trong thường ngày Khương Hằng cực kỳ sủng ái nữ nhi, quả thực coi là hòn ngọc quý trên tay. Linh nhi thông minh nhu thuận, cảm tình cha và con gái vô cùng tốt.

“Vậy, vậy Linh nhi hôn phụ thân hai cái, phải cho Linh nhi hai viên kẹo!” Tiểu Linh nhi đếm trên đầu ngón tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cha.

Xi! Tiểu quý đại nha đầu này khi nào thì học được cò kè mặc cả! Không riêng gì Cố Văn Tĩnh, liền ngay cả bà vú của Linh nhi ở một bên chờ cũng cười ra tiếng.

“Được, liền hai viên kẹo, hôn đi!” Khương Hằng cười tùm tùm nhéo nhéo hai má tiểu Linh nhi, xúc cảm vừa tron lại mềm, mang theo hương sữa thân nhiên, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Bẹp bẹp, Linh nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn mỗi bên má của Khương Hằng một cái, sau đó vron tay nho nhỏ, đáng thương hề hề nhìn Khương Hằng : “Phụ thân, kẹo đâu?”

Khương Hằng bị nữ nhi chọc cười ha ha, từ trong lòng lấy ra hai viên hạt thông bọc đường đến đặt ở trong lòng bàn tay Linh nhi. Cố Văn Tĩnh nhìn hai cha con, lòng nghĩ nếu bị người trong triều biết, đệ nhất quyền thần đương triều Khương thái phó mỗi ngày trong túi áo đựng không phải là công văn, cũng không phải là sách thánh hiền, mà là một bọc hạt thông bọc đường, vẫn luôn dùng để lừa gạt nữ nhi ruột của hắn, không biết đám văn võ bá quan này sẽ cảm tưởng như thế nào.

Nay ở Khương gia, Khương Hằng nghe tiểu Linh nhi, tiểu Linh nhi nghe Cố Văn Tĩnh, thái phó đại nhân bị thúc dủi dội! Thanh danh thái phó đại nhân ái thể như mạng đã sớm truyền khắp Thiên triều đều biết đến, nhìn xu thế, không qua vài năm người trong thiên hạ liền sẽ biết, Khương thái phó lại là một nô lệ của nữ nhi!

Linh nhi được kẹo, cười hi hi ăn một viên, sau đó xoay người mở hai tay ra, mềm giọng nói với Cố Văn Tĩnh: “Nương, ôm con một cái!”

Lấy xong kẹo rồi sẽ không cần hắn, mỗi ngày cho ăn ngon, bồi chơi bồi nháo bồi ngủ, cô gái nhỏ này như thế nào vẫn thân thiết với mẹ ruột nhất chứ? Nhất thời cả người Khương Hằng cũng không tốt lắm, vẻ mặt ghen tị nhìn thê tử, không tình nguyện đem nữ nhi đưa cho thê tử ôm.

“Nương! Linh nhi thích nương nhất!” Tiểu Linh nhi cười tùm tùm, cánh tay nhỏ mập mập ôm cổ Cố Văn Tĩnh, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đưa qua, liền tục hôn vài cái trên mặt Cố Văn Tĩnh con gà con đang mổ thóc.

Cố Văn Tĩnh bị hôn ngứa, nhéo nhéo hai má của cục thịt nhỏ, mặt mang đắc ý nhìn trượng phu. Vẻ mặt Khương Hằng bất đắc dĩ nhìn mẹ con người ta tình chàng ý thiếp, lại lấy ra hai viên hạt thông bọc đường, ý đồ dụ dỗ bọc nhỏ để cho chính mình ôm.

“Không! Nương nói, Linh nhi một ngày chỉ có thể ăn một viên kẹo, bằng không sẽ bị hư răng!” Bọc nhỏ kiên quyết lắc lắc cánh tay mập mập nhỏ bé.

Dụ dỗ thất bại, vẻ mặt Khương Hằng thất bại. Hắn đường đường thái phó, anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, nữ tử nhà ai thấy hắn đều tim đập như hươu chạy, cố tình con gái mình nuôi lại không thèm, điều này làm cho Khương Hằng rất là không cam lòng.

“Cha, ngài lại dùng kẹo lừa gạt muối muối!” Một cục thịt nhỏ khác đứng tại cửa đình, hai tay chấp sau lưng, cau mày nhìn Khương Hằng.

Đó là một bé trai rất xinh đẹp, gương mặt cực kỳ giống Khương Hằng. Trong mấy nhi tử của Khương Hằng, Khương Huyền Nặc giống hần nhất, không riêng gì khí chất cùng diện mạo, liền ngay cả sự thông minh cũng cùng Khương Hằng năm đó danh xưng thần đồng chỉ có hơn chứ không kém. Khương Huyền Nặc cùng Linh nhi nhìn như cùng tuổi, trên gương mặt phi đô đô làm ra biểu tình nghiêm túc, có vẻ cực kì đáng yêu.

*Khương Huyền Nặc: theo như đầu câu chuyện tới giờ thì chữ “Huyền” là chữ dành cho cháu nội Khương Hằng, còn con trai phải là chữ “Viêm”. Ko biết có phải tác giả nhầm lẫn ko nữa???

“Nặc Nhi đã từng nói, muối muối ăn nhiều kẹo răng sẽ bị hư, cha lại không nhớ được.” Bọc nhỏ tức giận, thập phần bất mãn nhìn cha bé.

Khương Hằng nhìn bọc nhỏ, thể nhưng lại sinh ra một trận chột dạ, vội vàng đưa bàn tay ra sau, thừa dịp Nặc Nhi không chú ý quăng hạt thông bọc đường trong tay vào trong hồ.

“Cha, ngài lại quăng kẹo vào trong hồ, nước hồ đều sắp biến thành ngọt.” Nặc Nhi đi tới, nhân nhi nho nhỏ vừa cao tới đầu gối Khương Hằng, ánh mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm Khương Hằng, trong mắt lộ ra trí tuệ.

Khương thái phó nhất thời lại cảm thấy không tốt, tựa hồ từ lúc hai tiểu ma tinh này sinh ra tới nay, địa vị của hần trong ở nhà xuống dốc không phanh.

“Nặc ca ca!” Tiểu Linh nhi thấy Nặc Nhi cực kì vui vẻ, ở trong lòng Cố Văn Tinh giãy dụa. Cố Văn Tinh cúi người đặt bé xuống dưới, tiểu Linh nhi chạy về phía ca ca. Hai cái bọc nhỏ cười hi hi nháo thành một đoàn, hai vợ chồng Khương Hằng đứng ở một bên, nhìn một nhi một nữ đó, trong lòng tràn đầy bình yên cùng hạnh phúc nói không nên lời.

“Ca ca, kẹo này là cho huynh ăn.”

“Đồ ngọc, muối để dành ăn đi.”

Hai cái bọc nhỏ náo loạn một hồi, đều mệt nhọc, được các bà vú ôm trở về ngủ.

Nhìn bóng dáng một nhi một nữ đi xa, lòng Khương Hằng rất có cảm xúc ôm thất lưng thê tử, nói: “Năm đó thật sự là vất vả nàng, một lần sinh cho ta long phượng thai.”

Cố Văn Tinh cũng cảm khái, nàng vốn tưởng rằng chính mình không thể sinh dục, nhưng ai biết qua một năm thể nhưng hoài thai. Thời điểm hoài thai chỉ biết là thai song sinh, khi sinh ra là long phượng thai tương đối hiếm thấy! Thân mình Cố Văn Tinh cường tráng, đáng người cao gầy, tuy rằng là thai đầu, lại là song sinh, nhưng cũng không chịu nhiều tội, sinh con rất thuận lợi.

Một đôi trai gái càng cao càng lớn, đều là phần điều ngọc mài, tập hợp ưu điểm của cha mẹ, điều này làm cho vợ chồng Khương Hằng rất là vui mừng. Khương Hằng từ trước lấy hình tượng nghiêm phụ, cũng không quá mức thân cận nữ nhân. Nhưng đối với nữ nhi do Cố Văn Tinh sinh ra này, lại yêu thương hết mực, một ngày không thấy cả người liền khó chịu. Đối với tiểu nhi tử này, Khương Hằng cũng yêu thích nhất, Nặc Nhi thiên tính thông minh, thiên tư cực cao, còn nhỏ tuổi trán liền lộ ra chỗ hơn người, lại làm cho Khương Hằng vui sướng vô cùng.

Ba năm này, Khương gia ngày càng hoà thuận vui vẻ. Khương Hằng gia giáo nghiêm khắc, ba nhi tử lớn tuổi đều là người khiêm tốn, tuy bởi vì đại phòng có biến cố, tương lai vấn đề tập tước vẫn treo đó chưa định, nhưng mấy nhi tử tâm cao khí ngạo, đều muốn bằng vào bản sự chính mình sáng lập ra một phen thiên địa, cũng không mưu tính tước vị này. Cho nên huynh hữu đệ cung, chưa bao giờ bởi vì quyền thế địa vị mà lục đục với nhau, vài ca ca đối với đệ đệ nhỏ nhất cũng cực kì chiếu cố cùng yêu thích.

Ba năm này, bận nhất phải kể tới vợ chồng Hoắc Hi Thần cùng Khương Huệ Như. Sau tân hôn, Hoắc Hi Thần vừa nghiên cứu y thuật trong không gian, đem y thuật cổ kim lấy thừa bù thiếu tự thành nhất phái, vừa mở học đường, thu vài đứa bé có thiên phú học y, dạy chúng y thuật. Mà Khương Huệ Như chậm rãi sở soạn mấy tính, thông qua mạng internet tra tìm tư liệu, cũng giúp rất nhiều cho Hoắc Hi Thần, cuối cùng đơn giản làm trợ thủ cho Hoắc Hi Thần, cũng đi theo hần làm nghề y.

Khương Huệ Như trí tuệ lanh lợi, nhận thức cực cao, nay nàng cũng là nữ đại phu có chút danh tiếng, đối với một ít lĩnh vực Hoắc Hi Thần không có phương tiện tự mình chẩn trị, tỷ như phụ khoa, sản khoa, sẽ có Khương Huệ Như đi tiếp chẩn. Nhiều danh môn quý nhân thỉnh vợ chồng Hoắc Hi Thần chẩn trị, trả thù lao cho bọn họ rất nhiều, mà Hoắc Hi Thần lại dùng tiền chẩn bệnh này, cấp cho người nghèo khó không có tiền cầu y.

Vợ chồng hai người phu xướng phụ tùy, không làm quan không truy lợi, một lòng trị bệnh cứu người, mở học đường truyền thụ y thuật. Ba năm này cứu không ít người, thanh danh của vợ chồng thần y này cũng truyền khắp đại giang Nam Bắc, mỗi người đều khen bọn họ là người có tâm có tài.

“Một thời gian không gặp Huệ Như, nghe nói thời gian trước bọn họ đi vùng Hồ Bắc hành y, cũng không biết khi nào thì trở về.” Cố Văn Tinh tựa vào ngực Khương Hằng, hai người tán gẫu việc nhà.

Nhắc tới cháu gái đã xuất giá này, Khương Hằng nở nụ cười, từ trong ngực lấy ra một phong thư, nói: “À, đây là Huệ Như viết, ta đã xem qua, nàng xem một cái đi.”

Cố Văn Tinh cầm lấy thư mở ra xem, rồi sau đó vẻ mặt vui sướng: “Huệ Như có thai rồi! Đã hai tháng! Con bé này, như thế nào không nói sớm!” Thân mình Khương Huệ Như luôn luôn ốm yếu, Hoắc Hi Thần nói sau tân hôn chỉ bằng điều trị vài năm mới có thể có con, không nghĩ tới hiện tại đã có thai, còn là hai tháng!

“Đúng vậy, Huệ Như sắp làm nương.” Khương Hằng cười ha ha nhìn thê tử, rồi sau đó dùng ngón tay điểm điểm chóp mũi của nàng, nói: “Chính nàng cũng làm nương, trai gái song toàn, chuyện đó trong lòng nàng, đã buông xuống được hay không?”

Trong mắt Cố Văn Tinh bỗng nhiên xẹt qua một tia mịt mù.

Ba năm, vừa vặn ba năm, tuy rằng Khương gia cùng Hậu gia đều đang giám thị nhất cử nhất động của người nọ, Cố Văn Tinh cũng chưa từng hỏi qua hiện trạng của người nọ, nhưng người nọ vẫn giống như một mũi tên xuyên vào ngực.

“Phu quân, chàng chờ thiếp, đợi thiếp trở về, thiếp có lời muốn nói với chàng.”

“Được, nàng đi đi, ta chờ nàng.”

Non xanh nước biếc, phong cảnh điền viên sum vầy.

Mấy chục hộ dân, phân tán rải rác trong núi sâu. Phòng ở phần lớn rách nát không chịu nổi. Phong cảnh mặc dù đẹp, nhưng ở trong núi sâu, thôn này cũng thập phần nghèo khó. Dân trong thôn đại đa số đều lấy việc làm ruộng mà sống, nhưng đất trên núi cằn cỗi hữu hạn không thể cung cấp đủ lương thực, cho nên thôn dân nơi này phần lớn cũng đều là thợ săn.

Một đội nhân mã chậm rãi đi về phía thôn. Đám người này mặc áo gấm quần hoa, vừa thấy chính là người phú quý.

Cố Văn Tinh ngồi ở trong kiệu mềm, bên cạnh là mấy chục thị vệ cường tráng do Khương phủ cùng Hậu phủ phái tới, còn có vài thị nữ bên người đi theo. Cố Văn Tinh híп mắt, trông về thôn phía xa đó.

Đường núi gấp gheñh khó đi, nơi này cơ hồ không có đường, tất cả đều là dựa vào thôn dân địa phương dẫn đường, mới có thể miễn cưỡng ở trong rừng rậm tìm được một đường hẹp quanh co. Nếu là người ngoài, không người chỉ dẫn, nhất định sẽ bị lạc ở trong rừng rậm, trở thành con mồi cho bầy sói.

“Sắp tới thôn rồi!” Thúy Liên nói với Cố Văn Tinh. Hai chân nàng đi lâu quá sắp gãy rồi, nay thấy thôn, hận không thể nhanh tìm một chỗ ngồi xuống luôn.

Đoàn người chậm rãi đi tới lập tức khiến cho thôn dân chú ý, không ít thôn dân trốn ở xa xa tò mò nhìn đội quý nhân đến từ trong kinh thành này.

“Phu nhân, người ngài muốn tìm ngay tại đầu thôn phía tây, chính là nhà trong viện có cây táo tàu già.” Thợ săn làm người dẫn đường cúi đầu khom lưng cười lạnh nói.

Thúy Liên lấy bạc đưa cho hán rồi đuổi đi. Cố Văn Tinh kêu người dừng kiệu, để cho người ta dừng ngựa ở đầu thôn, chính mình mang theo Thúy Liên còn có sáu hộ vệ đi về đầu thôn phía tây. Trong đó có hai hộ vệ nâng một thứ, dùng vải đỏ bao bọc rất kín, nhìn không ra là cái gì.

Đầu thôn phía tây, cái viện có cây táo tàu, nhìn rách nát, tường viện chỉ dùng bùn nhão trét lên, loang lổ không chịu nổi. Trong viện có ba gian phòng, hai gian là người ở, một gian là phòng củi. Một góc viện có một cái lều, xếp bếp lò, xem như phòng bếp. Góc khác cũng có một cái lều dùng nhánh cây xếp thành, bên trong có cối xay, nhưng không có con lừa để kéo, mà là một người gầy yếu bị cột dây thừng ở bên trong, đang kéo từng chút từng chút làm xoay cái cối xay.

“Nhanh chút! Đồ lười biếng!” Một lão nhân một mắt xấu xí ngồi ở trên đồng cỏ khô bên cạnh cái cối xay, trong tay cầm roi, hung hăng quát vào người kia.

Người đẩy cối xay run lên, dưới chân bước nhanh vài cái, rồi sau đó dường như thể lực chống đỡ hết nổi, lại chậm lại. Khi người đẩy cối xay đi chậm lại, lão nhân liền rút roi, quát vun vút lên người kia.

Cố Văn Tinh nhìn chăm chú nhìn người đẩy cối xay đó. Người đẩy cối xay mặc một bộ áo vải thô vạt ngắn, đã bẩn nhìn không ra chất liệu cùng màu sắc, tuy rằng lúc này là đầu mùa xuân, nhưng thời tiết rét lạnh như cũ, nhưng quần áo của người kéo cối xay rất mỏng manh, rách nát không đủ để chống lạnh. Khắp cơ thể người nọ đều dơ bẩn, ngay cả màu da vốn có đều nhìn không ra, từ xa nhìn lại, cảm thấy làn da người nọ giống như vải bố rách mặc ở trên người. Chỉ có màu môi khác lạ bởi vì rét lạnh chuyển thành màu xanh tím.

Cố Văn Tinh dời mắt xuống chân người kéo cối xay, rồi sau đó hé miệng nói.

Một thị vệ đi vào, nói vài câu với ông già một mắt. Ông già đó lập tức nhảy dựng lên, vội vàng chạy đến, quỳ xuống dập đầu phía trước Cố Văn Tinh, nói: “Tiểu nhân Lý Cầu Thặng cung nghênh phu nhân.”

Thúy Liên quăng cho Lý Cầu Thặng một khối bạc vụn, Lý Cầu Thặng cầm bạc cười miệng đều kéo đến bên tai, rồi sau đó đón Cố Văn Tinh vào viện.

Người kéo cối xay nghe thấy động tĩnh có người vào, thân mình bỗng nhiên bắt đầu lạnh run, tựa hồ rất sợ bị làm hại. Lý Cầu Thặng vừa nhìn thấy người nọ sợ hãi phát run, nhanh chóng đi qua, lại cho vài roi, mắng: “Lại nhàn hạ! Ngươi sợ cái gì? Hôm nay trời còn chưa tối, cũng không phải đàn ông trong thôn đến, ngươi run run cái gì? Xem ngươi như vậy, còn tưởng rằng chính mình là đại cô nương trong veo như nước hồ, còn không nhanh chóng làm việc!”

Cố Văn Tinh cắn môi, nói với Lý Cầu Thặng: “Ta muốn nói chuyện cùng nàng ta.”

Lý Cầu Thặng nhanh chóng cười lạnh nói: “Vâng thưa phu nhân, tiểu nhân đi làm ngay. Chẳng qua tiện nhân này nếu không cột lại, luôn đã thương người, tiểu nhân đem ả cột vào phòng củi, phu nhân lại nói chuyện cùng ả.”

Cố Văn Tinh nhìn thoáng qua phòng củi tràn ngập vị thối, hỏi: “Trong ngày thường ả đều ở trong phòng củi sao?”

Lý Cầu Thặng gật đầu nói: “Ả muốn chạy trốn, tiểu nhân sợ ả chạy, lại sợ ả đã thương người, bình thường buổi tối dùng dây xích sắt trói ả vào phòng củi. Phu nhân vẫn để cho tiểu nhân đem ả xích lại như trước đi, miễn cho vạn nhất ả nổi điên bị thương phu nhân.”

Cố Văn Tinh gật gù đầu.

Lý Cầu Thặng đem người nọ từ trên cối xay kéo xuống dưới, sau đó mang vào trong phòng củi, dùng dây xích sắt cột cổ của nàng ta, giống như xích chó vậy, sau đó đi ra nói với Cố Văn Tinh: “Phu nhân, người đã xích lại rồi. Chính là phòng củi dơ bẩn, sợ ô uế phu nhân.”

“Không có gì, ta muốn cùng ả nói chuyện một mình.” Cố Văn Tinh nói.

Đi vào phòng củi. Nhìn cẩn thận, người nọ đã không thể gọi là NGƯỜI. Mười đầu ngón tay đã mất móng, có mấy ngón tay bị chặt đứt vài đốt, trên tay đều bị nứt da, thối rữa chảy mủ. Làn da trên người không có một chỗ lành lặn, hai chân nhỏ dị thường, dính đầy bùn đất. Đã nhìn không ra dung mạo, chỉ nhìn thấy một gương mặt đen thui.

Nhìn thấy kẻ thù ngày xưa nay biến thành bộ dạng như vậy, trong lòng Cố Văn Tinh đủ loại tư vị.

“Hậu Uyển Vân, ngươi có nhận ra ta không?” Cố Văn Tinh đứng trước mặt nàng ta, thản nhiên nói.

Người nọ tựa hồ đầu óc không rõ lắm, nửa ngày mới phản ứng lời nói của nàng, rồi sau đó chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm phụ nhân xinh đẹp, quần áo hoa mỹ trước mắt đó, miễn cưỡng nhìn nửa ngày mới nhìn rõ.

“Đúng, là ngươi!” Giọng nói Hậu Uyển Vân khàn khàn giống bị xé rách dây thanh quản, nàng ta không thể tin nhìn Cố Văn Tinh, giống như nằm mơ.

Hậu Uyển Vân nhìn Cố Văn Tinh, trong đầu hốt hoảng, tựa hồ nhớ tới bốn năm trước, khi nàng ta gả vào Khương gia. Khi đó nàng ta là tài nữ – hiếu nữ nổi danh khắp thiên hạ, nữ nhi Hậu gia, con dâu trưởng của Khương gia.

Mà ba năm này, quả thực là một hồi ác mộng.

Ba năm trước đây, Hậu Uyển Vân không thể không gả cho Lý Cầu Thặng, rồi sau đó bị sư thái am ni cô đuổi ra khỏi miếu, làm cho nàng ta lấy chồng theo chồng gả câu tùy câu, cùng trượng phu rời đi. Hậu Uyển Vân vốn định trước giả ý khuất tòng, để cho Lý Cầu Thặng bị mê hoặc, sau đó nhân cơ hội đào tẩu. Nhưng nàng ta lại dự liệu sai lầm một điểm. Người phú quý đều là ăn no mặc ấm nghĩ đắm dục, loại thợ săn giống như Lý Cầu Thặng, trong ngày thường đều nghĩ sống tạm như thế nào, mỹ nhân là cái gì chứ, đối với Lý Cầu Thặng giá trị duy nhất chính là nỗi dối tòng đường.

Lý Cầu Thặng đều một phen tuổi, bởi vì nghèo khó, cưới không được vợ, nay thật vất vả có cơ hội được quý nhân chi điểm, lấy không tới tay một cô vợ, tự nhiên là phải dẫn về nhà sinh con rồi.

Hậu Uyển Vân tương đương với bị lừa bán, vẫn là bị bán vào trong núi sâu, căn bản là không có khả năng trốn đi. Mới một năm đầu, vì phòng ngừa Hậu Uyển Vân chạy trốn, Lý Cầu Thặng đem Hậu Uyển Vân cột vào trong phòng củi. Nhưng Lý Cầu Thặng vạn vạn thật không ngờ, Hậu Uyển Vân cư nhiên là gả mái không đẻ trứng! Căn bản là sinh con không được!

Vì thế dưới con giận dữ của Lý Cầu Thặng, đã đem Hậu Uyển Vân cho những người đàn ông độc thân khác trong thôn thuê. Đó là một thôn xóm bản cùng, những người đàn ông khác trong thôn cũng đều không có vợ, không chỗ phát tiết. Lý Cầu Thặng mỗi lần thu người ta một ít gạo, để cho người ta đi vào làm chuyện đó với Hậu Uyển Vân. Hậu Uyển Vân bị xích trong phòng củi, không mặc quần áo, ăn cơm thừa nước cận ngay cả chó cũng không ăn, còn có không được ngồi, thường xuyên chịu đối.

Vì thế Hậu Uyển Vân trở thành công cụ tiết dục của tất cả đàn ông trong thôn, nàng ta rốt cục cảm nhận được cuộc sống “hạnh phúc” n phu một thê hay xem trong tiểu thuyết. Những đàn ông này bản hề hề, làm cho Hậu Uyển Vân nhiễm các loại bệnh phụ khoa, bệnh đường sinh dục, hạ thân của nàng ta dần dần đỏ lên, thối rữa, chảy mủ, mà mấy người đàn ông này thường xuyên quất nàng ta, đánh nàng ta thương tích đầy mình.

Đến trong núi năm thứ ba, Hậu Uyển Vân đã không còn hình người, liền ngay cả đàn ông cũng không tìm nàng ta phát tiết nữa. Lý Cầu Thặng bị chặt đứt tài lộ này, bắt đầu bắt nàng ta làm việc.

Ba năm này, Hậu Uyển Vân vài lần ba phiên muốn tự sát, lại đều bị Lý Cầu Thặng phát hiện. Trong thôn này cũng có nhiều phụ nữ khác bị bắt cóc tới, phương pháp đối phó với mấy phụ nữ này của người trong thôn rất nhiều, Hậu Uyển Vân thậm chí ngay cả cơ hội cắn lưỡi tự sát đều không có, bởi vì Lý Cầu Thặng đã nhổ hết răng của nàng ta.

Muốn sống không được muốn chết không xong, là hình dung toàn bộ cuộc sống ba năm này của Hậu Uyển Vân.

“Là ta, ta đến xem ngươi, Vân Nhi.” Cố Văn Tinh nhìn gương mặt bị tàn phá của nàng ta, mặt không chút thay đổi.

“Mẫu thân! Nương! Cứu con, cứu con ra ngoài đi!” Hậu Uyển Vân dùng như bắt được một cọng rom cứu mạng, phát ra giọng nói nức nở khàn khàn khó nghe.

“Mẫu thân? Nuơng?” Cố Văn Tĩnh trào phúng nhìn Hậu Uyển Vân: “Mẫu thân của ngươi cùng mẹ ngươi, không phải đều bị ngươi tự tay hại chết sao? Nay ngươi lại nhớ tới các bà, đáng tiếc đều đã quá muộn.”

Đồng tử đục ngầu của Hậu Uyển Vân co rút lại, nàng ta tựa hồ nghĩ tới hoàn cảnh hôm nay của nàng ta là do Hậu gia cùng Khương gia liên thủ gây nên, nay Cố Văn Tĩnh đến, chỉ là vì xem thăm trạng của nàng ta, làm sao có thể cứu nàng ta chứ?

Vừa mới dấy lên hy vọng, liền vô tình tan biến.

“Vân Nhi, ngươi gọi sai xưng hô rồi, ngươi biết không?” Cố Văn Tĩnh nhìn hai mắt thất thần của Hậu Uyển Vân, chậm rãi nói: “Ngươi nên gọi ta là ‘trưởng tỷ’ mới đúng.”

“Trưởng tỷ...?” Hậu Uyển Vân thì thào nói nhỏ, trong mắt lộ ra hoang mang.

“Như thế nào, chỉ cho phép ngươi xuyên qua, chẳng lẽ không cho ta trọng sinh sao?” Cố Văn Tĩnh nói.

Hậu Uyển Vân dường như ý thức được cái gì, há hốc miệng nói không ra lời, lộ ra lợi không còn răng, bị thối rửa, rồi sau đó nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt. (Lk: đang vừa uống sữa ca cao vừa edit đoạn này, suýt phun sữa vào màn hình laptop mấy lần vì tòm! ặc...)

Nàng là trưởng tỷ Hậu Uyển Tâm! Trách không được nàng khắp nơi đối chọi gay gắt với mình! Trách không được chuyện của nàng ta bị bại lộ! Dĩ nhiên là kẻ thù trọng sinh đến báo thù! Thế giới này thật sự là... Hậu Uyển Vân suy sụp cả người, ngã tê liệt trên mặt đất.

“Tỷ tỷ, cầu tỷ, niệm tình cảm tỷ muội ngày xưa của chúng ta, giết muội đi!” Hậu Uyển Vân cầu xin nói. Nàng ta biết cầu xin trưởng tỷ tha thứ cho mình tuyệt đối không khả năng, nếu nàng có thể giết mình, giúp chính mình giải thoát, thì cũng tốt hơn sống không bằng chết này!

Cố Văn Tĩnh cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có khả năng. Nay ta đã làm mẹ, vì con trai con gái của ta, ta không giết người. Huống hồ, ngươi không phải xin Hoàng Thượng kim bài miễn tử sao? Nha, ta mang đến cho ngươi. Có kim bài miễn tử, ai cũng không thể giết ngươi, ngươi vẫn là cố sống đi, Vân Nhi ngoan của ta.”

Dứt lời, Cố Văn Tĩnh lấy ra một khối kim bài ánh vàng rực rỡ từ trong ngực, xoay người giắt vào cái đinh trên cửa.

Rồi sau đó nói với Hậu Uyển Vân: “Ngươi và ta đã là tỷ muội một hồi, tỷ tỷ ta lần này đến thăm ngươi, cũng nhân tiện đưa lễ vật cho ngươi.” Cố Văn Tĩnh vỗ vỗ tay, hai thị vệ nâng đồ chuyên vào, đặt ở một góc phòng, rồi sau đó đi ra ngoài.

Cố Văn Tĩnh đi đến bên cạnh chỗ món đồ được bao vải đỏ đó, nói với Hậu Uyển Vân: “Vân Nhi ngươi xem, đây chính là bảo bối quý hiếm, đặt ở bên ngoài rất vô giá, nay tỷ tỷ liền làm lễ gấp mặt đưa cho ngươi là được.”

Cố Văn Tĩnh dùng sức kéo một cái, kéo miếng vải đỏ đó ra.

Đây là một cái gương rất lớn, có khung bằng kim loại. Hậu Uyển Vân vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy chính mình trong gương. Nàng ta quả thực không thể tin được hai mắt của mình: cô gái xinh đẹp ngày xưa như hoa như ngọc, thế nhưng trở nên như quỷ!

“A!” Hậu Uyển Vân ôm mặt hét ầm lên, nàng ta căn bản là không dám nhìn bộ dáng hiện tại của mình.

“Vân Nhi thích không? Đây chính vật trong phòng ngươi, nay tỷ tỷ ta coi như là vật quy nguyên chủ.” Cố Văn Tĩnh điều chỉnh góc độ gương một chút, làm cho gương chiếu ra càng đầy đủ bộ dáng của Hậu Uyển Vân.

Hậu Uyển Vân tròn mắt, lúc này mới phát hiện, gương này chính là gương to trong nhà trọ của mình ở kiếp trước! Nói như vậy, Nguyên Bảo đã nhận Cố Văn Tĩnh làm chủ nhân, không gian tùy thân đang ở trong tay nàng!

Chính mình sở cầu, tính toán, toàn bộ đều thất bại. Mà trưởng tỷ bị chính mình trăm phương ngàn kế hại chết, nay sống rất tốt, còn sống vô cùng dễ chịu, hạnh phúc.

Hậu Uyển Vân tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, vốn trong lòng nàng ta còn còn sót lại một tia ảo tưởng xoay người, nhưng hiện tại ảo tưởng này hoàn toàn tan biến, cả người nàng ta giống như lâm vào vực sâu vô biên vô hạn.

Người sợ nhất chính là tất cả hi vọng đều tan biến.

Cố Văn Tĩnh nhìn Hậu Uyển Vân, nhẹ nhàng xoay người, đi ra ngoài, đóng cửa phòng củi. Cũng không quay đầu lại rời khỏi thôn này.

Nàng muốn xem, đều thấy được. Mỗi hận của mẫu thân, mỗi hận của chính mình, còn có mối thù của Hồ di nương, đều trả xong. Cố Văn Tĩnh rốt cục có thể buông thả hận trong lòng xuống, vui vui về về mà sống. Nàng muốn sống hạnh phúc ngọt ngào, để cho mẫu thân ở trên trời nhìn thấy mình hạnh phúc, lúc này mới không cô phụ cơ duyên được sống lại lần này.

☆ Truyện được đăng tại ☆ tieulienlien.wordpress.com ☆

Trở lại Khương gia, Cố Văn Tĩnh tự mình xuống bếp, nấu một bàn đồ ăn, hâm nóng bầu rượu, chờ Khương Hằng trở về.

Vào đêm, vợ chồng hai người ngồi ở trong phòng.

Cố Văn Tĩnh nhìn Khương Hằng, Khương Hằng cũng nhìn lại nàng. Từ lúc nàng trở về, cả người đều không giống trước kia. Khương Hằng có thể nhìn ra, nàng tựa hồ buông xuống cái gì đó rất nặng nề.

“Phu quân, thiếp có lời muốn nói với chàng.”

“Ừ, ta đang nghe.”

“Thiếp đều không phải là tứ tiểu thư Cố gia Cố Văn Tĩnh. Chuẩn xác mà nói, thân thể của thiếp là Cố Văn Tĩnh, nhưng linh hồn là người khác. Thiếp là nữ nhi của An Quốc Công, Hậu Uyển Tâm...”

Cố Văn Tĩnh ngẩng đầu nhìn Khương Hằng, chính mình nói ra cỡ này, Khương Hằng tựa hồ tin hoàn toàn. Nàng nói cái gì, hắn sẽ tin cái đó.

Cố Văn Tĩnh thở dài, đem những chuyện kiếp trước kiếp này của nàng kể hết cho Khương Hằng. Hắn là người bên gối của nàng, hắn tin tưởng nàng, yêu nàng, bảo vệ nàng, cho nàng một đời hạnh phúc, nàng quyết định cũng tin hắn, đem chuyện đã xảy ra nói cho hắn biết.

Khương Hằng nghe xong, trầm mặc không lên tiếng thật lâu, rồi sau đó đứng dậy, ôm đầu vai Cố Văn Tĩnh, giọng nói chua chát: “Thật sự là khổ nàng...”

Cố Văn Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng một trận chua xót, cho dù thời điểm nàng bị hại chết, cũng chưa bao giờ cảm thấy muốn khóc như vậy. Nàng nhào vào trong lòng Khương Hằng gào khóc lên, Khương Hằng không nói gì vỗ lưng của nàng, ôn nhu dỗ nàng, giống như dỗ trẻ con. Đợi cho nàng ngừng khóc, Khương Hằng mỉm cười nhìn nàng, nói: “Bất luận nàng là loại người nào, ta chỉ nhận định nàng là thê tử của ta.”

Dừng một chút, Khương Hằng lại ý vị thâm trường mân mê, nói: “Uyển Tâm? A, nàng có biết, nàng từng đạp hư một bộ xiêm y ta yêu thích nhất không?”

“A?” Cố Văn Tĩnh tròn mắt há hốc mồm, khi nàng vẫn là Hậu Uyển Tâm, ngay cả Khương Hằng đều chưa thấy qua, nói gì đạp hư một bộ xiêm y của hắn chứ?

Khương Hằng cười đứng dậy, đi đến trước một cái rương, mở rương tìm kiếm một lúc, lấy ra cái áo choàng màu trắng ngà. Áo choàng đó tựa hồ vẫn đặt ở đáy hòm, đã hơi lâu, có chút cũ.

Khương Hằng đem áo choàng giờ ra, chỉ vào vết nước ngay vạt áo, nói: “Nàng có biết vết nước này từ đâu mà đến không?”

Cố Văn Tĩnh nghi hoặc nhìn vết nước khả nghi đó, lắc đầu.

Khương Hằng bắt đầu đi gõ gõ cái trán của nàng, nói ra một chuyện cũ phủ đầy bụi nhiều năm trước.

Mười mấy năm trước, năm đó Khương Hằng vẫn là thanh niên tài tuấn hai mươi tuổi, khi đó hắn chưa phải là thái phó, nhưng đã làm quan nhị phẩm, tiền đồ vô lượng.

Năm đó Khương Hằng tham dự buổi tiệc tại nhà lão thái phó đương triều, rượu qua ba tuần liền đi giải sầu trong hoa viên. Ngẫu nhiên gặp một phụ nhân tuổi còn trẻ, trong ngực phụ nhân đó ôm một nữ anh phần đồ đồ, ước chừng hơn một tuổi, bằng tuổi tiểu Linh nhi hiện tại.

Phụ nhân đó chính là Hậu phu nhân, mà người Hậu phu nhân ôm trong ngực là Hậu Uyển Tâm mới một tuổi rưỡi. Khi đó Hậu Uyển Tâm vừa nhìn thấy Khương Hằng, liền hé miệng cười hi hi, giang hai tay muốn Khương Hằng ôm. Khương Hằng thấy nàng ngọc tuyết đáng yêu, liền đón lấy ôm vào trong ngực. Nhưng ai biết một cái ôm này, liền dứt không ra. Chỉ cần Khương Hằng có ý đồ đem Hậu Uyển Tâm trả lại cho Hậu phu nhân, Hậu Uyển Tâm liền ôm cổ Khương Hằng oa oa khóc lớn, khóc nước mắt lạch bạch lạch bạch rơi xuống, làm Khương Hằng đau lòng không thôi, cũng chỉ có thể cứ ôm Hậu Uyển Tâm nơi nơi du ngoạn.

Năm đó danh viện, phu nhân ngưỡng mộ Khương Hằng rất nhiều, trong hoa viên có nhiều quý nữ trong kinh thành đều vụng trộm nhìn Khương Hằng, muốn nói chuyện cùng hắn. Nhưng ai biết Hậu Uyển Tâm này là một tiểu ma tinh, chỉ cần vừa thấy có nữ tử đến đáp lời, liền khóc to, giống như thấy yêu quái. Khương Hằng bắt đầu dĩ, chỉ có thể ôm Hậu Uyển Tâm tránh đám oanh oanh yến yến kia.

Trẻ con còn nhỏ cần ăn rất nhiều bữa, đến thời gian ăn của Hậu Uyển Tâm, nàng vẫn ôm cổ Khương Hằng không chịu buông tay, liền ngay cả Hậu phu nhân tới cũng không được, càng đừng nói là bà vú. Vì thế chỉ có thể chuẩn bị cháo gạo nấu nhừ cho nàng, Khương Hằng là một đại nam nhân, lần đầu tiên phá lệ nấu cháo cho một bé con ăn. Hậu Uyển Tâm ăn vui tươi hơn hờ, nhưng thật khổ Khương Hằng, nước cháo làm ướt hết cả vạt áo.

Ăn uống no đủ, mí mắt của tiểu Hậu Uyển Tâm rốt cục đánh nhau chống đỡ không được muốn đi ngủ, cuối cùng Khương Hằng nhẹ nhàng đỡ ra một hơi. Nhưng không đợi hắn cao hứng xong, liền cảm thấy dưới thân ấm nóng lên, một luồng nhiệt lưu từ trong ngực chảy ra. Hậu Uyển Tâm cư nhiên tè dầm, làm ướt hết người Khương Hằng, sau đó cái đầu nhỏ tựa vào trong ngực Khương Hằng, khuôn mặt nhỏ nhắn thật đỏ đỏ mang theo ý cười, khoe miệng chảy nước miếng, cảm thấy mỹ mãn mà ngủ.

Áo choàng này, là mẫu thân đã mất của Khương Hằng tự tay may, nay bị bé con tè dầm ướt hết, áo choàng tuy rằng không thể mặc lại, nhưng Khương Hằng luyện tiếu bỏ đi, trở về giặt sạch đặt ở đáy hòm, cất đến mười mấy năm.

Vốn quên việc này từ rất lâu, nhưng hôm nay mới biết được thê tử sớm chiều ở chung với mình, cư nhiên chính là bé con tè ướt hết người mình năm đó!

Khương Hằng cầm áo choàng, về mặt trước chọc cười nói: “A, không nghĩ tới Uyên Tâm chúng ta từ bé liền có tiền đồ như vậy! Lá gan cũng thật lớn, cứ nhiên dám tè đầy người của ta!”

“Thiếp, thiếp không có! Chẳng nói bậy, sao thiếp không nhớ rõ?” Cố Văn Tĩnh xấu hổ đỏ mặt, bị Khương Hằng vừa nói, vừa chọc cười, tích tụ trong lòng liền trở thành hư không.

“Nàng khi đó mới bé tí xiu như vậy, đương nhiên không nhớ rõ, nhưng ta nhớ rõ rành mạch!” Khương Hằng ôm chặt thê tử từ phía sau, cầm để trên cái trán của nàng, nhũ mày nói: “Đây là áo choàng do chính tay mẫu thân ta may, nàng làm hỏng, nàng phải bồi thường cho ta!”

“Bồi thường như thế nào?”

“Đem cả đời nàng đều bồi thường cho ta...”

(Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Chồng Trọng Sinh Với Con Dâu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.